

„Kötelező olvasmány!”

– Maryam, amazon.com

COURT OF MIST AND FURY

köd és harag udvara

*fine
selection*

SARAH J. MAAS

NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SARAH J. MAAS

A decorative graphic of a thorny branch, possibly rosehip, curves around the central text. The branch enters from the left, loops around the top and right, and exits at the bottom left. It has several small, sharp thorns along its length.

COURT
OF MIST
k ö d é s h a r a g u d v a r a
AND
FURY

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Írta: Sarah J. Maas

A mű eredeti címe: A Court of Mist and Fury
(A Court of Thorns and Roses Book 2.)

Text copyright © 2016 by Sarah J. Maas

Fordította: Hetesy Szilvia
A szöveget gondozta: Balogh Eszter

A művet eredetileg kiadta: Bloomsbury Children's Books, 2016

This translation is published by Könyvmolyképző Kiadó by arrangement with Bloomsbury Publishing, Inc. All rights reserved.

Girl illustration © by Adrian Dadich, 2016
Arch and cityspace © Mick Wiggins, 2016
Cover design by Katie Everson and John Candell

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet
a borítóbelsőn Katona Ildikó munkája.

© Katona Ildikó, 2014

ISSN 2559-8295
ISBN 978 963 457 094 3

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2017-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: Katona Ildikó

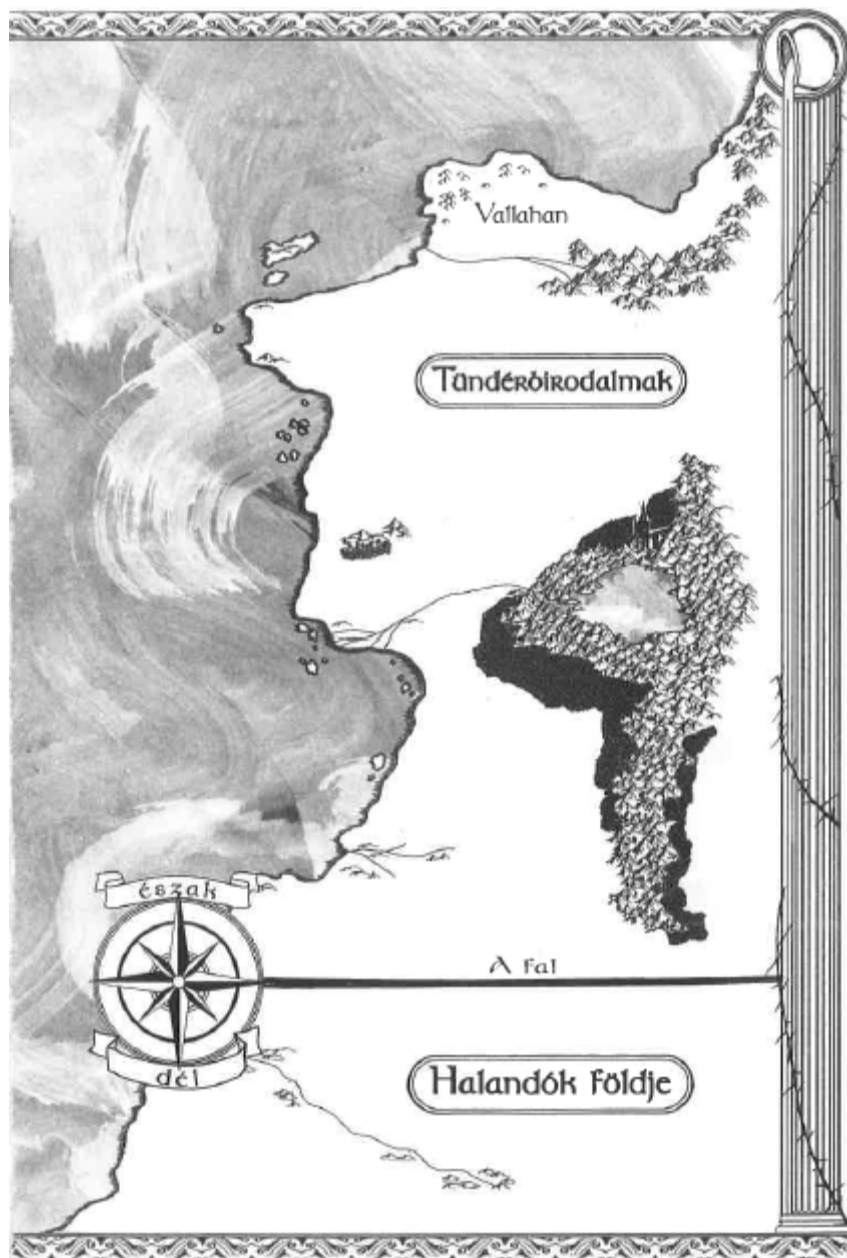

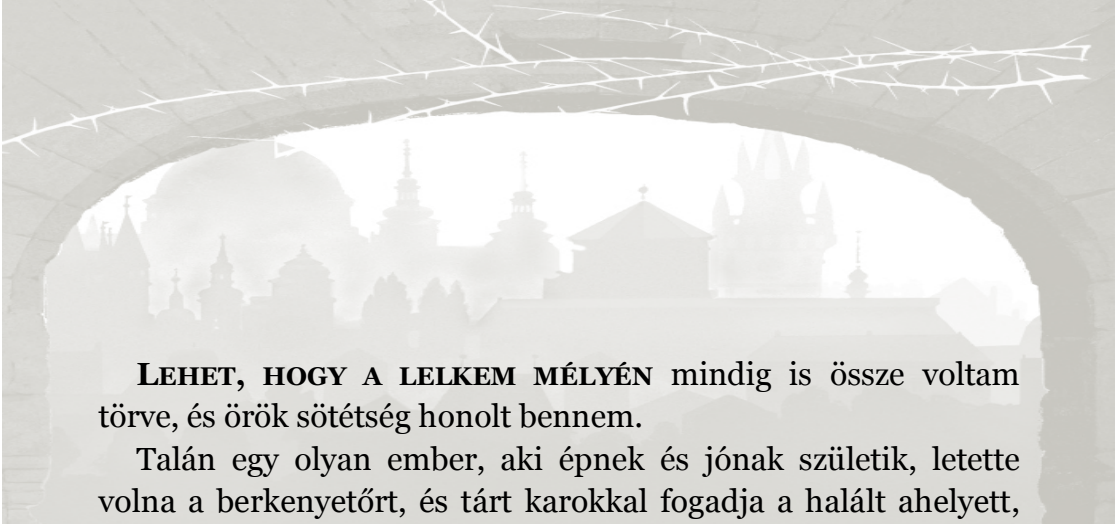
Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektor: Schmidt Zsuzsanna
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Joshnak és Annie-nek,
az Álmaink udvarában.

Prythian

LEHET, HOGY A LELKEM MÉLYÉN mindig is össze voltam törve, és örök sötétség honolt bennem.

Talán egy olyan ember, aki épnek és jónak születik, letette volna a berkenyetört, és tárt karokkal fogadja a halált ahelyett, ami rám várt.

Mindent vér borított. Véres, reszkető kezem alig bírta megtartani a tört, miközben a szívem majd meghasadt. A fiatal főtündér teste kiterülve hült előttem a márványpadlón, de képtelen voltam elengedni a fegyvert. Földbe gyökerezett a lábam.

– Jól van – bűgött a trónról Amarantha hangja. – Gyerünk, a következőt!

Újabb berkenyetör várt rám, és egy másik tündér térdelt előttem. Egy nő. Tudtam, mit fog mondani, milyen imát fog elrebegni, és azzal is tisztában voltam, hogy őt is megölöm, akár a fiút. A többi tündér és Tamlin szabadságáért teszem.

Egyszerre voltam ártatlanok hóhéra és egy nép felszabadítója.

– Láss neki, drága Feyre, ha készen állsz! – fuvolázta Amarantha. Mélyvörös haja úgy fénylett, ahogy a vér csillogott a kezemen – és a márványon.

Gyilkos. Hóhér. Szörnyeteg. Hazug csaló.

Magam sem tudtam, kire gondolok, mert már régen elmosódtak a határvonalak köztem és a királynő között.

Az ujjaim elernyedtek, mire a tör csörömpölve lehullott, és a vértócsa szétfröcskölt. Fröccsent belőle kopott csizmámra,

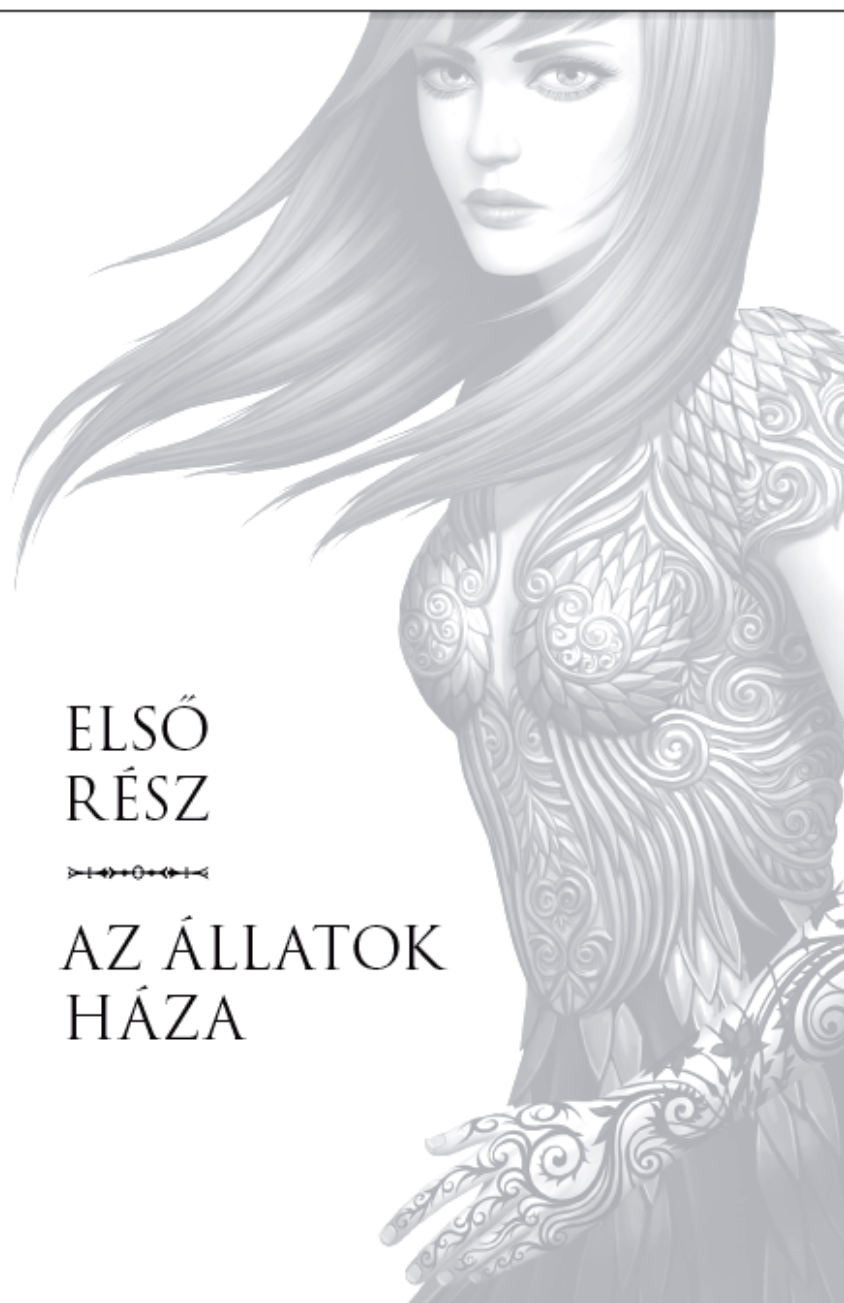
halandó életem maradványára is, ami már olyan távolinak tűnt, mintha az elmúlt hónapok hagymázás álma lett volna csupán.

A halálát váró lányra néztem, a csuklyája a fejére volt húzva, kecses teste nyugalmat sugárzott. Készen állt arra, hogy az élete a kezem között érjen véget, és belőle is áldozat legyen.

A fekete bársonypárnán nyugvó törért nyúltam, markolatát jéghidegnek éreztem meleg, nedves kezemben. Az őnök ekkor felrántották a csuklyáját. A lány rám szegezte a tekintetét. Ismertem az arcát: a kékesszürke szemet, a sötétszőke haját, a telt ajkat és a jellegzetes járomcsontokat. A finoman hegyes füleket, az áramvonalas, erőből duzzadó végtagokat, a tökéletlen emberi vonásokat, amiket finom, halhatatlan ragyogás lágyított meg. Ismertem az arcából sugárzó ürességet, kétségbeesést és romlottságot is.

Nem remegett a kezem, amikor nekiszegeztem a törst. Megragadtam finom csontú vállát, és nem vettem el a tekintetem gyűlöletes arcáról. Az *arcomról*.

Belemártottam a berkenyetörst várakozó szívembe.

ELSŐ
RÉSZ

AZ ÁLLATOK
HÁZA

1. FEJEZET

A VÉCÉKAGYLÓ HŰS OLDALÁT MAGAMHOZ ÖLELVE hánytam, próbáltam hangtalanul öklendezni. Egyedül a beszüremelő holdfény világította meg valamelyest a tágas márvány fürdőszobát, néma rosszullétem színhelyét.

Tamlin meg se moccant, amikor hideg verejtékben úszva felriadtam, és olyan érzésem támadt, mintha a legyilkolt tündérek vére tapadna rám. A szobám sötétjében képtelen lettem volna elsuttogni, milyen volt Amarantha tömlöcének végtelen éjszakája, ezért a fürdőszobába vetettem magam.

Már egy negyedórája vártam, hogy elmúljon a hányingerem, és végre ne reszkessek annyira, hiszen a vízben is fokozatosan simulnak el a hullámok. A kagyló fölé hajolva számoltam zihálva a levegővételeimet.

Éjjel-nappal üldöztek a rémálmok, ez is csak egy volt közülük. Három hónapja tértem vissza Hegyaljáról, azóta próbáltam megszokni halhatatlan testemet és az új világot, amit Amarantha egykor porig rombolt, és ami most a romokból igyekezett újjáépíteni önmagát.

A légzésemre koncentráltam: orron be, szájon ki. Ki-be, ki-be, ki-be.

A hányás csillapodásával elengedtem a vécét, de csak a falig

jutottam. A repedt ablaküvegen keresztül az éjjeli égboltot láttam; egy szellő megsimogatta ragacsos arcom. A fejemet a falnak döntöttem, és a hűvös márványpadlóra támaszkodtam.

Valóság. Ez a valóság. Életben vagyok, túléltem, sikerült.

Kivéve, ha mégis csak álom az egész. Egy lázálom, és Amarantha tömlöcében, a zárka mélyén ébredtem...

Felhúztam a térdemet. Valóság. *Valóság.*

Hangtalanul kimondtam a szót, újra és újra, és egyre kevésbé görcsösen szorítottam a lábam. Felemeltem a fejem, de éles fájdalom hasított a kezembe, mert akkora erővel szorítottam ökölbe, hogy a körmöm a tenyerembe vájta.

A halhatatlan erő inkább átok, mint áldás. Ittlétem első három napja alatt kicsorbítottam minden ezüst evőeszközt, és meghajlítottam mindent, amihez csak hozzáértem, és annyiszor megbotlottam a hosszabb és fürgébb lábaimban, hogy Alis a szobáimból eltávolított minden értékes és pótolhatatlan tárgyat (különösen morcos lett ugyanis, amikor egy olyan asztalban botlottam el, amin egy nyolcszáz éves váza állt). Ráadásul nem egy és nem kettő, hanem öt üvegajtót törtem össze, mert véletlenül túl nagy erővel csuktam be őket.

Nagyot sóhajtottam, aztán kinyújtottam az ujjaimat.

A jobb kezem sima, puha volt, tökéletes tündérkéz.

Felfordítottam a bal kezem. Az ujjaimat, a csuklómat és az alkaromat egészen könyökig beborító, sötéten örvénylő tetoválás szinte elnyelte a fürdőszoba sötéttségét. A tenyerem közepére tetovált szem mintha engem nézett volna, nyugodtan és ravaszul, akár egy macska. Úgy tűnt, mintha a pupilláját most tágabbra nyitotta volna, mint napközben, mintha alkalmazkodna a fényhez, akár egy rendes szem.

Dühösen néztem vissza rá és arra, aki a tetováláson keresztül figyelt.

Rhysről három hónapja nem hallottam. Tamlintól nem mertem kérdezősködni, de Lucientől és mástól sem, nehogy ezzel valahogy megidézzem az Éjszaka udvarának főúrát, és emlékeztessenem őt arra az eszement alkura, amit még Hegyalján kötöttem vele: havonta egy hetet vele töltök, cserébe azért, hogy kimentett a halál torkából.

De még ha Rhys erről valami csoda folytán meg is feledkezett volna, én akkor sem feledhettem, de Tamlin, Lucien és senki más sem. A tetoválás nem múlik el soha.

Még ha Rhys... Végeredményben nem is volt igazi ellenség. Tamlinnek ellensége persze, és a többi udvarnak is. De azok közül, akik jártak az Éjszaka udvarában, és beszámolhattak volna a látottakról, annyira kevesen maradtak csak életben, hogy valójában senki sem tudja, mi *rejtőzik* Prythian legészakibb részében.

Hegyek, sötétség, csillagok és halál.

Amikor az Amarantha legyőzését követő órákban utoljára beszélünk Rhysanddel, akkor nem éreztem magam az ellenségének. A találkozásunkról senkinek nem szóltam, sem arról, hogy mit mondott nekem és én mit vallottam be neki.

Örülj, hogy emberi szíved van, Feyre. Csak sajnálhatod azokat, akiknek nincsenek érzéseik.

Ökölbe szorítottam a kezem, látni sem bírtam a tetoválást, a szemet. Feltápáskodtam, lehúztam a vécét és a mosdóhoz támoiyogtam, hogy kiöblítsem a szám, és megmossam az arcom. Azt kívántam, bárcsak ne éreznék semmit, és a többi testrészemmel együtt az emberi szívem is alakuljon át halhatatlan kőszívvé. Most csak fekete törmeléket éreztem a helyén, amiből gennyes váladék szivárog szét a testembe.

Tamlin akkor sem ébredt fel, amikor visszavánszorogtam az elsötétített hálószobába. Hason fekve terült el a matracon, így a

holdfényben megcsodálhattam erős hátizmaid, kócos aranyszőke haját és az ujjait, amiket az előbb, szeretkezés közben végigsimogattam.

Érte tettem mindent, és érte boldogan feláldozom magam és halhatatlan lelkemet.

Mostantól egy örökkévalóságig kell ezzel a tudattal együtt élnem.

Az ágyhoz vezető lépések egyre súlyosabbnak tűntek. Bebújtam a kihűlt, száraz ágyba, Tamlinnek háttal lefeküdtem, és magam köré fontam a karomat. Mélyen, egyenletesen lélegzett. De a tündérfülem birtokában... néha úgy tűnt, mintha egy-egy pillanatra kihagyna a lélegzete. Soha nem mertem rákérdezni, ébren van-e.

Egyszer sem ébredt fel, amikor én rémálmodokra riadtam, vagy kihánytam a belem, és egy szóval sem említette, hogy tud-e, hallott-e valamit.

Tudtam, hogy őt is gyakran üldözik hasonló álmok. Először felébredtem rá, és olyankor próbáltam beszélni hozzá. De ő verejtékben úszva lerázta magáról a kezemet. Vadállattá változott, bundát, karmokat, szarvakat és éles fogakat növesztett, és az éjszaka hátralévő részét az ágy lábánál elterülve töltötte, az ajtót és az ablakokat pásztázva a tekintetével.

Sok éjszakát töltött így.

Most összegömbölyödve feküdtem az ágyban, feljebb húztam a takarót, mert a hűvös éjszakában vágytam a melegére. Tamlinnel hallgatólagosan megegyeztünk abban, hogy nem engedjük, hogy Amarantha mégis legyőzzön bennünket. Nem fogjuk elismerni, hogy az álmainkban és éber óráinkban egyaránt kínozni tud bennünket, még mindig.

Egyébként is könnyebb volt így, hogy nem kellett magyarázkodnom, elmondanom, hogy bár megmentettem őt,

felszabadítottam Amarantha uralma alól a népét és egész Prythiant, de közben én magam teljesen tönkrementem.

Úgy éreztem, egy örökkévalóságnyi idő is kevés ahhoz, hogy meggyógyuljak.

2. FEJEZET

– **ÉN IS JÖVÖK.**

– Ne gyere!

Összefontam a karom a mellkasom előtt, tetovált kezemet bedugtam a jobb bicepszem alá, és kissé szélesebb terpeszbe álltam az istálló koszos padlóján.

– Három hónap alatt nem történt semmi, és a falu öt mérföldnyire sincs innen...

– Nem mészh seho. – Tamlin aranszőke haja csillogott az istálló ajtaján beáradó délelőtti nap fényében. Az imént felszíjazta a mellkasára a törjeit. Karakteres, jóképű arca határozottságot sugárzott, egyébként pontosan olyan volt, amilyennek a hosszú hónapok alatt képzeltem, amikor még álarcot viselt.

Lucien egy almásszürke ló hátán várta, három őrszem társaságában. Szúrós pillantást vetett rám, mint aki azt mondja: *Ne legyél már ilyen követelőző!*

Tamlin a felnyergelt fekete csődör felé indult, de én fogcsikorgatva utána viharoztam.

– A falunak minden segítség jól jön!

– Mi is Amarantha szörnyetegeire vadászunk még mindig – vetette oda, és egyetlen elegáns mozdulattal felszállt a lovára.

Időnként felmerült bennem, hogy csak azért tart lovakat, hogy fenntartsa a civilizáltság, a normalitás látszatát, és eljátssza, hogy nem tud egy lónál gyorsabban futni, és nem az erdő valójában a természetes közege. A ló megindult. – Nincs annyi őrszemem, hogy még téged is kísérgessenek – mondta. Zöld szeme jéghidegen csillogott.

A kantárszár után nyúltam.

– Nincs szükségem kíséretre – jelentettem ki, és egy rántással megállítottam a lovat. A négyszögletű smaragddal díszített aranygyűrű megcsillant az ujjamon a napsütésben.

Tamlin két hónapja kérte meg a kezem – ennyi időt kellett kibírnom, miközben folyamatosan virágokat, ruhákat mutogattak, ültetési rendeket és ételeket egyeztetünk. Egy hete, a téli napfordulónak hála, egy kicsit fellélegezhettem, bár valójában csak annyi történt, hogy a csipke és selyem helyett örökzöldekből font koszorúkon és virágfüzéreken törhettem a fejem. De már ez is legalább némi szünetet jelentett.

A háromnapos evés-ivás-ajándékozás egy hosszú, meglehetősen kellemetlen ünnepségbe torkollott az egyik domb tetején. Az év leghosszabb éjszakáján a nap meghalt és újjászületett – vagy valami hasonló –, és ezen az ünnepségen léptünk át az egyik évből a másikba. Nem létező ünnepi hangulatokat az sem hozta meg, hogy egy olyan helyen ültünk meg egy téli ünnepet, ahol folyamatosan tavasz uralkodik.

Nem igazán figyeltem oda, amikor az ünnep eredetét magyarázták – még a tündérek körében is vita folyt arról, vajon a Tél vagy a Nappal udvarából ered, mert mind a kettő a legszentebb ünnepének tartotta. Egyet tudtam: két ünnepséget kell kibírnom, egyet napnyugtakor, amikor leszáll az éj, ilyenkor kezdődik a folyamatos ajándékozás, tánc és dorbézolás a régi nap halála tiszteletére, hajnalban pedig kivörösödött szemmel és fájó

lábbal üdvözljük a nap újjászületését.

Már az is bőven elég volt, hogy az összegyűlt udvaroncok és alacsonyabb rangú tündérek előtt állva kellett végighallgatnom Tamlin pohárköszöntőit és ünnepi beszédét. Korábban szerencsére elfelejtettem bárkinek is megemlíteni, hogy a születésnapom is az év leghosszabb éjszakájára esik, mert így is dúskáltam az ajándékokban, és minden bizonnyal még ennél is sokkal többet fogok kapni az esküvőmön. Ennyi *holmira* pedig egyáltalán nem volt szükségem.

Már csak két hét választott el az esküvői szertartástól. Ha addig egyszer sem hagyhatom el a birtok területét, és egyetlen napig sem csinálhatok *semmi* mást azon kívül, hogy Tamlin pénzét költöm, miközben hason csúszva hajbókolnak előttem...

– Kérlek! Csigalassúsággal zajlik az újjáépítés. Legalább elmegyek vadászni és szerzek a falusiaknak élelmet...

– Nem biztonságos – mondta Tamlin, és a sarkantyújával ösztökelte a csődörét. A ló szőre még az istálló félhomályában is tükröfényesen csillogott. – Főleg neked nem.

Mindig ezzel jött, amikor arra kértem, engedjen el a szomszédos faluba, hogy segítsek a főtündéreknek újjáépíteni, amit Amarantha évekkal ezelőtt porig égetett. Követtem őt kifelé az istállóból. Ragyogó napsütés fogadott bennünket, sehol egy felhő, a közeli dombokon a fű hullámozott a lágy fuvallatban.

– Az emberek haza akarnak térni az otthonaikba, olyan helyre vágnak, ahol *jó élni*...

– Az emberek áldást látnak benned, te jelented számukra a stabilitást. Ha bármi bajod esne... – Nem fejezte be a mondatot, de megállította a lovát a keleti erdőkbe vezető poros ösvényen. Lucien néhány lépéssel előrébb várta. – Semmi értelme bármit is újjáépíteni, míg Amarantha teremtményei pusztítanak errefelé.

– A védőmágia újra működik...

– Több szörnyeteg még előtte átszökött. Lucien tegnap egymaga öt nagát kaszabolt le.

A hírre felkaptam a fejem, Lucien pedig láthatóan összerezett. A tegnapi vacsoránál egy szót sem szólt erről, sőt *hazudott*, amikor rákérdeztem, miért sántikál. Összeszorult a gyomrom, nem a hazugsága, hanem a nagák miatt. Időnként álmodtam róluk, ahogy ömlik rám a vérük, miközben leszámolok velük, és mohó kígyóarcuk is sokszor felrémlt előttem, ahogy annak idején megpróbáltak megnyúzni az erdőben.

– Képtelen lennék ellátni a feladataimat, ha közben a biztonságod miatt kellene aggódnom.

– De miért ne lennék biztonságban? – Végtére is főtündér voltam, és az erejük, sebességük birtokában jó eséllyel el tudnék menekülni, ha arra kerülne a sor.

– Kérlek, a kedvemért maradj itthon! – kérte Tamlin, miközben a lova nyakát simogatta, mert az állat türelmetlenül felnyerített. A többiek már könnyű vágtaiba fogtak, az élen járók majdnem belevesztek az árnyas erdőbe. Tamlin az állával felém és a mögöttem tornyosuló alabástrom palotára bökött. – Biztosan akad a házban is elég tennivaló. Vagy festhetsz is valami szépet. Próbáld ki az új készletet, amit a téli napfordulóra kaptál tőlem ajándékba!

A házban az esküvő tervezgetésén kívül semmi jó nem várt rám, mivel Alis nem engedte, hogy akár egy szalmaszálat is keresztbe tegyek. Nem amiatt, hogy kije voltam és leszek Tamlinnek, hanem azért, amit Alisért, az unokaöccseiért és Prythianért tettem. A többi cseléddel is így állt a helyzet, sokan még mostanában is elsírták magukat, ha összefutottunk a folyosón, annyira hálások voltak nekem. Ami a festést illeti...

– Jól van – sóhajtottam. A szemébe nézve mosolyt erőltettem az arcomra. – Vigyázz magadra! – kértem őszintén. Borzalmas

volt belegondolni, hogy azokra a szörnyetegekre vadászik, akik egykor Amaranthát szolgálták...

– Szeretlek – mondta halkán.

Bólintottam, motyogva viszonzottam, ő pedig a morcos arccal várakozó Lucien felé ügetett. Nem néztem utánuk.

A park sövényei között ráérősen viasszétáltam a házba. A madarak vidáman csiripeltek, a kavics csikorgott vékony topánkám alatt.

Ki nem állhattam azokat a tarka ruhákat, amiket itt nap mint nap viseltem, de nem mertem megmondani Tamlinnek, aki zsákszámra vásárolta ezeket, és boldog volt, ha hordtam őket. Nem mintha iménti szavai messze jártak volna az igazságtól. Egyértelmű üzenet lenne a külvilág felé, ami gyorsan lábra kapna, ha felvenném a nadrágomat és a tunikámat, és drága ékszereim helyett magamra szíjaznám a fegyvereimet. Ezért hordtam a kapott ruhákat és hagytam, hogy Alis szép frizurákat csináljon nekem. Legyen így, ha ez az emberek számára némi békét és vigaszt jelent.

Tamlin legalább azt nem kifogásolta, hogy a díszes, drágaköves övemről oldalt egy tör lógjon. Lucien ajándéka volt mind a kettő, a tört még az Amarantha előtti hónapokban, az övét pedig a királynő hatalmának megdöntése utáni hetekben kaptam tőle. A tört mindenhova magammal vittem, a többi törömmel együtt. Lucien azt mondta, hogy *úgy is lehet jól kinézni, ha tetőtől talpig fel van fegyverkezve az ember*.

Még ha száz évig is stabilitás uralkodna, akkor se tudnám elképzelni, hogy úgy ébredjek reggel, hogy ne csatoljam fel ezt a kést.

Száz év.

Igen, évszázadok álltak előttem. Évszázadok Tamlinnel, ezen a csodálatos, csendes helyen. Talán közben rájövök valamire. De az

is lehet, hogy nem.

Megálltam a rózsákkal és borostyánnal befuttatott ház lépcsőjének alján, és jobbra néztem, az egykori rózsakert és a mögötte lévő ablakok felé. A visszatérésem óta csak egyszer tettem be a lábam a régi műtermembe. Gyűlöltem az egészet, úgy, ahogy van, a festményeket, a felszerelést, a fehér vásznakat, amik csak arra vártak, hogy történetekkel, érzésekkel, álmokkal árasszam el őket. Csak néhány pillanatot töltöttem akkor odabent, aztán kijöttem, és soha többet nem mentem vissza. Teljesen felhagytam a színek, anyagok osztályozásával. Nemcsak hogy észre se vettem őket, már ránézni is alig bírtam a kúria falán lógó festményekre.

Gondolataimból egy kedves női hang ébresztett fel, aki a nevemet trillázta a házból, és ettől kicsit enyhült bennem a feszültség.

Ianthe főpapnő. Ő is arisztokrata főtündér volt, Tamlin gyerekkori barátnője, aki elvállalta, hogy segít az esküvői előkészületekben. Úgy imádott bennünket, mintha valami újonnan kitalált istenek lennénk, akiket maga az Üst áldott meg és jelölt ki, de nem panaszkodtam emiatt, hiszen Ianthe mindenkit ismert az udvarban és azon kívül is. A különböző eseményeken és vacsorákon mellettem állva a fülembé súgta, mit kell tudni a jelenlévőkről, és leginkább neki volt köszönhető, hogy egyáltalán túléltem a téli napforduló vidám forgatagát. Mivel ő felügyelte a különböző szertartásokat, én boldogan átengedtem neki a feladatot, hogy kiválassza, milyen koszorúkkal és virágfüzerekkel díszítsék fel a kúriát és a birtokot, és melyik ételhez milyen ezüst evőeszköz illik.

Ugyan Tamlin fizette a ruháimat, de Ianthe választotta ki őket. Ő volt a szíve Tamlin udvartartásának, akit az istennő saját kezűleg választott arra a feladatra, hogy kivezesse a népét a

kétségbeesésből és a sötétségből. Nem volt jogom kételkedni benne, hiszen eddig nem csapott be, sőt szép lassan elkezdtem tartani azoktól a napoktól, amikor a birtokon lévő templomában a zarándokokkal és a templomszolgákkal foglalkozik. Ma viszont... minden másnál jobb ötletnek tűnt, hogy vele töltssem az időt.

Összefogtam alkonypír színű ruhám habkönnyű szoknyáit, és felmentem a lépcsőn a házba.

Majd legközelebb. Legközelebb mindenképp rábeszélem Tamlint, hogy engedjen el a faluba.

– Ezt a nőt és ezt a férfit nem ültethetjük egymást mellé. Szétcincálják egymást, és a vér nem jön ki a terítőből. – Ianthe halvány, kéesszürke csuklyája alatt a homlokát ráncolta, amin a holdciklus egyes stádiumait ábrázoló tetoválás díszelgett. Átfirkálta a nevet, amit pedig az imént írt az egyik ülésrendhez.

Melegebb lett, és kissé fülledt lett a helyiségben a levegő, hiába fűjt be a nyitott ablakon a szellő. Ianthe mégse vette le magáról vastag, csuklyás palástját.

A főpapnők mindegyike ilyen lobogó, művészien csavart és rétegzett öltözetet viselt, bár még messze nem számítottak öregasszonynak. Ianthe darázsderekeit finom, égszínkék, áttetsző kövekkel kirakott öv hangsúlyozta, amelyben a tökéletesen ovális formájú köveket csillogó ezüstbe foglalták. Szépen illett hozzá a csuklyáját díszítő finom ezüst diadém, közepén egy nagy kővel. A diadém alá hajtott anyagot egészen a homlokáig lehúzhatta, és így el tudta takarni a szemét, ha imádkozni szeretett volna, az Üsthöz vagy az Égi Anyához könyörögni, vagy csak egyszerűen gondolkodni.

Ianthe egyszer megmutatta, hogy fest ilyenkor: csak az orra és telt, érzéki ajka látszódott ki. Ő volt az Üst hangja. Felkavart a

látvány, csupán attól, hogy letakarta az arca felső részét, az okos, ravasz női arc élettelen képmássá változott. Szerencsére többnyire nem rejtette el az arcát, sőt, időnként teljesen levette a csuklyát, ilyenkor a napfény szabadon táncolt hosszú, lágyan hullámos, aranyszőke haján.

Ezüstgyűrűi csillogtak ápolt kezén, miközben lefirkantott egy másik nevet.

– Egy hatalmas játszma az egész – mondta, és fintorogva nagyot sóhajtott. – Ezek az alakok a hatalomért, a dominanciáért folyó versengésben vért is hajlandóak ontani, ha kell. Furcsa lehet megszokni.

Minden eleganciájuk és gazdagságuk ellenére a főtündérekben maradt valami vadság, ami miatt nem hasonlítottak a halandó világban élő léha arisztokratákhoz. Ha viszálykodásra kerülne sor, akkor az *garantáltan* azzal végződne, hogy valakinek a hátából szíjat hasítanak. Szó szerint.

Egykor rettegtem attól is, hogy egy levegőt szívjak velük.

Az ujjaimat hajlítgatva megnyújtottam, eltorzítottam a bőrömre rajzolt tetoválást. Most már harcolhatnék az oldalukon vagy akár ellenük is. Nem mintha megpróbáltam volna, hiszen túlzottan a figyelem középpontjában álltam. – Miért kellene egy főtündér menyasszonyának katonai kiképzés, ha újra beköszöntött a béke? – érvelt Ianthe, amikor elkövettem azt a hibát, hogy vacsora közben megpendítettem a témát. Tamlin, becsületére legyen mondva, mindkét oldalt látta: meg tudnám védeni magam... de mindenféle híresztelések kapnának lábra.

– Az emberek se sokkal különbek a tündéreknél – jegyeztem meg végül. Mivel Ianthe volt szinte az egyedüli az új társaságomban, aki nem döbbenettel vagy félelemmel tekintett rám, próbáltam folytatni a beszélgetést: – A nővérem, Nesta, valószínűleg jól be tudna illeszkedni a társaságba.

Ianthe oldalra billentette a fejét, mire a csuklyáján lévő kék kő megcsillant a napfényben.

– *Halandó* rokonaid is eljönnek az esküvőre?

– Dehogy. – Eszembe se jutott, hogy meghívjak bárkit is, és kitegyem őket a Prythianben uralkodó veszélyeknek. Vagy annak a látványnak, ami belőlem lett.

Hosszú, keskeny ujjaival dobolt az asztalon.

– Pedig a fal szomszédságában élnek, ugye? Ha fontos neked a jelenlétük, akkor Tamlin és én gondoskodunk a biztonságos ideutazásukról. – Korábban már meséltem neki a falunkról, a házról, ahol a nővéreim élnek, Isaac Hale-ről és Tomas Mandray-ról. Clare Beddort képtelen voltam megemlíteni, vagy azt, ami a családjával történt.

– Nesta azok után, amin keresztülment – mondtam, miközben próbáltam elhessegetni szerencsétlen Clare emlékét, amit vele tettek –, ki nem állhatja a fajtátokat.

– *A fajtánkat*– helyesbített Ianthe halkán. – Ezt a témát már alaposan megtárgyaltuk.

Bólintottam.

– Mi, öreg és ravasz lények, nemcsak pengékkel és karmokkal, de szavakkal is szeretünk játszani – folytatta. – Minden egyes kimondott szavadnak súlya van, és felhasználhatják ellened. – Mintha enyhíteni akarná a figyelmeztetését, hozzátette: – Légy óvatos, hölgyem!

Hölgyem. Milyen egy abszurd megszólítás! Senki sem tudta, hogy szólítson, hiszen nem születtem főtündérnek.

Engem megteremtettek, Prythian hét főtündére feltámasztott, és tőlük kaptam az új testemet. Amennyire én tudtam, nem voltam Tamlin társa, egyelőre nem kötött bennünket egymáshoz hitvesi szövetség.

Őszintén szólva, a csillogó szőke hajú, sötétzöld szemű Ianthe

finom vonásaival, ruganyos testével inkább tűnt Tamlin társának. Egyenrangú volt vele. Ha ők szövetségre lépnének, egy főúr és egy főpapnő, az világos üzenetet hordozna, jelezné az erőt az országunkat érintő fenyegetésekkel szemben. És biztosítaná azt a hatalmat, amit Ianthe lelkesen építgetett magának.

A főtündérek körében a papnők felügyelték a ceremóniákat és a szertartásokat, ők jegyezték fel a történeteket és a legendákat, és ők látták el a nemes urakat és úrnőket tanácsokkal apró-cseprő és nagyobb horderejű ügyekben. Nem láttam, hogy Ianthe mágiát használt volna, de rákérdeztem Luciennél, mire ő gondterhelt arccal kifejtette, hogy a mágiájuk a ceremóniákból származik, és ha használják, akkor halálosan veszélyes. A téli napfordulón figyeltem Ianthe viselkedését, és miközben kerestem ennek a jelét, észrevettem, hogy úgy helyezkedett, hogy a felmenő nap fénye teljesen érje felemelt karjait, de nem éreztem semmiféle mágiát, vibrálást vagy fodrozódást felőle. A föld sem remegett meg alattunk.

Nem is tudom, eleinte mit is vártam valójában tőle, a tizenkét főpapnő egyikétől, akik együtt irányították nővéreiket Prythian-szerte. A halandók közt suttogva elrebegett ősi legendák alapján talán egy ősóreg, szűzies, halk szavú lényt vártam. Tamlin aztán egyszer bejelentette, hogy egy régi barátnője hamarosan elfoglalja és helyreállítja a területünkön lévő omladozó templomegyüttest, Ianthe pedig másnap reggel belibbent a házunkba, és az elképzeléseim nyomban légvárként omlottak össze. Főleg a szűziességre vonatkozóak.

A papnők megházasodhattak, szülhettek gyereket és kedvükre flörtölhettek. Ianthe egyszer felvilágosított, hogy az ösztöneik elfojtása egyenlő lenne az Űst ajándékának, a termékenységnek, a bennük rejlő, életadó női mágiának a meggyalázásával.

A hét főúr tehát a trónjáról kormányozta Prythiant, a tizenkét

főpapnő pedig az oltár mellől. Gyermekük éppolyan erősek voltak és olyan tiszteletnek örvendtek, mint az urak utódjai. Ianthe volt három évszázada a legfiatalabb főpapnő, egyelőre nem ment férjhez, és gyermektelen nőként boldogan *élvezte az ország legjobb férfit*.

Gyakran eltűnődtem azon, milyen lehet ilyen szabadságban és belső harmóniában élni.

Mivel nem reagáltam finom feddésére, ezért ő szólalt meg újra:

– Kigondoltad, hogy milyen színű rózsákat szeretnél? Fehéret? Rózsaszínűt? Sárgát? Pirosat...

– Pirosat biztos nem.

Mindennél jobban gyűlöltem a vöröset, Amarantha hajának és a vérnek a színét, az ütések nyomát Clare Beddor Hegyalján megnyomorított, falra szegezett testén...

– A barnásvörös árnyalat pedig jól mutatna a sok zöld mellett... De talán túlzottan az ősz udvarára emlékeztet. – Újra dobolni kezdett az ujjával.

– Legyen olyan, amilyet te akarsz. – Ha őszinte lettem volna magammal, akkor bevallom, hogy Ianthe olyan lett nekem, mint egy mankó, de láthatólag szívesen gondoskodott ilyen dolgokról, ha nekem nem volt kedvem hozzá.

Finoman felvonta a szemöldökét.

Hiába volt főpapnő, a családjával együtt neki is menekülnie kellett Hegyalja borzalmi elől. Az apja, Tamlin egyik parancsnoka és egyik legerősebb szövetségese a Tavasz udvarában, megérezte a közelgő bajt, és Ianthe anyjával, két húgával és Ianthe-tel együtt az óceánon túl elterülő számtalan tündérterület egyikére, Vallahanbe utazott. Ötven évig éltek ott egy idegen udvarban, és várták, hogy eljöjjön az ő idejük, miközben az embereiket lemészárolták, vagy rabszolgákat csináltak belőlük.

Ianthe hallgatott erről, én pedig inkább nem kérdezősködtem.

– Az esküvő minden részlete üzenettel bír nemcsak Prythian, de a falon túli világ felé is – mondta. Visszafojtottam egy sóhajt, tudtam, hogy így van, nem most figyelmeztet először. – Tudom, hogy nem vagy oda a ruháért.

Finoman fogalmazott. Gyűlöltem azt a túllmonstrumot, amit kiválasztott, igaz, Tamlinnel együtt, bár ő rekedtre röhögte magát, amikor a szobám rejtekében megmutattam neki. Biztosított arról, hogy bár a ruha abszurd, a papnő tudja a dolgát. Eleinte tiltakozni akartam, utáltam, hogy bár egyetért velem, mégis Ianthe mellé áll, de... aztán úgy éreztem, hogy több energiát emésztene fel az ellenállás, mint amennyire megérné.

– De hidd el nekem, hogy ez a ruha a megfelelő üzenetet hordozza. Elég időt töltöttem különböző udvarokban ahhoz, hogy kiismerjem a dolgok működését.

– Bízom benned – mondtam, és az előttünk heverő papírok felé intettem. – Velem ellentétben te tudod, hogy kell az ilyen dolgokat intézni.

Az Ianthe csuklóján csilingelő karkötő emlékeztetett azokra a karkötőkre, amelyeneket a Boldogságos Úr gyermekei viseltek a fal túloldalán. Időnként fel is merült bennem a kérdés, vajon a bolond emberek lopták-e az ötletet a prythiani főpapnőktől, vagy egy Ianthe-hez hasonló papnő terjesztett el egy ilyen haszontalanságot az emberek körében.

– Nekem is fontos az esküvők – szólt Ianthe óvatosan, és megigazgatta a diadémot a csuklyáján. A sötétzöld szemek rám villantak. – Mi nagyon hasonlítunk egymásra, fiatalok vagyunk, tapasztalatlanok ezek között a... farkasok között. Hálás vagyok neked és Tamlinnek, hogy megengeditek, hogy én bonyolítsam a ceremóniát, és meghívtatok, hogy az udvarotokban dolgozzak, része legyek az udvarnak. A többi főpapnő nem különösebben

törődik velem, igaz, én se velük, de... – A fejét rázta, mire a csuklyája is megbillent. – Mi hárman együtt – motyogta – félelmetes szövetséget alkotunk. Négyen, ha Lucient is beleszámítjuk. – Bosszúsan fújta egyet. – Nem mintha ő bármit is akarna tőlem.

Témánál voltunk.

Gyakran hozta őt szóba, szorította sarokba különféle rendezvényeken, ért „véletlenül” a könyökhöz vagy a vállához, de Lucient teljesen hidegen hagyta. Múlt héten rákérdeztem nála, hogy Ianthe vajon szemet vetett-e rá, mire ő csak rám bámult, fújtatott egyet, aztán elvonult. Igennek vettem a reakcióját.

Egy Luciennel kötött házassági szövetség majdnem olyan gyümölcsöző lenne, mint Tamlinnel: egy főúr jobbkeze és egy másik főúr fia... Utódjuk erős, népszerű személyiség lehetne.

– Tudod... nehezen tud mit kezdeni a nőkkel – mondtam közömbösen.

– A szeretője halála óta már számtalan nője volt.

– Veled talán más a helyzet, és még nem áll készen az ilyesmire. – Vállat vontam, kerestem a megfelelő szavakat. – Ezért lehet olyan távolságtartó.

Elgondolkodott, én pedig magamban azért imádkoztam, hogy higgyen ennek a féligazságnak. Ianthe ambiciózus, okos, gyönyörű, vakmerő nő volt, de nem hittem volna, hogy Lucien valaha is megbocsátja neki, hogy elmenekült Amarantha elől. Néha őszintén felmerült bennem, hogy talán még a torkát is képes lenne átharapni ezért.

Ianthe bólintott.

– Legalább izgulsz az esküvő miatt?

A smaragdgyűrűmmel babráltam.

– Ez lesz életem legboldogabb napja.

Tényleg így éreztem, amikor Tamlin megkérte a kezem. Sírtam

örömben, amikor igent mondtam neki, nem egyszer, nem százszor, hanem ezerszer, amikor szeretkeztünk a vadvirágos mezőn, oda vitt ugyanis az alkalomra.

Ianthe bólintott.

– A szövetségeket megáldotta az Üst, amit az is bizonyít, hogy túlélte a hegyaljai borzalmakat.

Láttam, hogy a bal kezemre, a tetoválásra siklik a tekintete, és legszívesebben az asztal alá dugtam volna a kezem, de sikerült megállnom.

Elegáns, ámde brutális tetoválásommal ellentétben az ő homlokán lévő rajz az éjkék színe ellenére is illett hozzá, hangsúlyozta nőies ruháit, a csillogó ezüst ékszereket.

– Szerezhetünk neked valamilyen kesztyűt – ajánlotta fel mintegy mellékesen.

Ennek is üzenet értéke lenne, talán megértené az a személy is, akiről kétségbeesetten reméltem, hogy megfeledkezett a létezésemről.

– Még átgondolom – mondtam udvariasan mosolyogva.

Ennyire voltam képes, mert valójában legszívesebben eliszkoztam volna. Letelt az időnk, és Ianthe ellibbent az imaszobájába, ami Tamlin ajándéka volt a főpapnő visszatérése tiszteletére. Ianthe délben is kifejezte háláját az Üstnek országunk felszabadulásáért, a győzelmemért, és azért, hogy újra Tamlin uralja a vidéket.

Időnként az is felmerült bennem, hogy megkérem, értem is mondjon egy fohászt, azért, hogy megszeressem a ruháimat, az ünnepeket és a csinos, szende menyasszony szerepét.

Már ágyban voltam, amikor Tamlin belépett a szobámba, olyan zajtalanul, akár a szarvas az erdőben. Azonnal az éjjeliszekrényen

lévő törömért nyúltam, de a széles vállak láttán megnyugodtam. A folyosóról beszűrődő gyertyafény arannyal vonta be barna bőrét, ám az arcát árnyékban hagyta.

– Fent vagy még? – suttogta. Éreztem a szemrehányást a hangjában. Vacsora után a dolgozószobájába vonult, és az iratkötegeit rendezte, amiket Lucien hagyott neki az íróasztalán.

– Nem tudok aludni – feleltem. Az izmait néztem, ahogy a fürdőszobába megy, hogy megmosakodjon. Már egy órája próbáltam elaludni, de ahogy lehunytam a szemem, a testem megfeszült, és a szoba falai mintha egyre közeledtek volna. Kínomban már szélesre tártam az ablakokat, de... hosszúnak ígérkezett az éjszaka.

Lehajtottam a fejem a párnára, és csak hallgattam, ahogy határozott mozdulatokkal alváshoz készülődik. Bár továbbra is fenntartotta külön bejáratú lakosztályait, és úgy vélte, hogy nekem is létfontosságú a saját tér, mégis minden este nálam aludt. Én még adós voltam azzal, hogy átlátogassak a hálósobájába, bár gyanítottam, hogy a nászéjszakánk után úgyminden megváltozik. Magamban azért imádkoztam, hogy majd ne riadjak fel és hanyjam el magam az ágyában úgy, hogy azt sem tudom, hol vagyok, és sejtelmem sincs, hogy a sötétség örökké fog-e tartani vagy sem. Talán ezért nem szorgalmazta ő sem a témát.

Előbukkant a fürdőszobából, ledobta magáról a tunikáját, én pedig felkönyökölve néztem, ahogy megáll az ágy végénél.

A tekintetem egyből erős, ügyes ujjaira siklott, ahogy kigombolta a nadrágját.

Mintha helyeslőn mordult volna egyet, én pedig az ajkam harapdálva néztem, ahogy leveszi a nadrágját és az alsóneműjét, és feltárul büszke, vastag és hosszú férfiassága. Szinte kiszáradt a szám. A tekintetem feljebb siklott izmos felsőtestére, széles

mellkasára, majd...

– Gyere ide – morogta alig hallhatóan.

Felhajtottam a takarót, mire meztelen testem láttán felszisszent.

Mohó tekintettel figyelte, ahogy átmászom az ágyon, feltérdelek, és a kezembe fogom az arcát. Aranylóan barna bőrét elefántcsontfehér ujjakon örvénylő fekete minták keretezték. Megcsókoltam.

A tekintetét akkor is rám szegezte, amikor közelebb húzódtam hozzá, és majdnem felnyögtem, amikor a hasamhoz ért. Bőrkeményedéssel ujjával kényeztette a csípőmet, derekam, aztán megfogta a derekam, lehajtotta a fejét és megcsókolt. Nyelvének finom érintésére kitártam az ajkam, teljesen megnyíltam neki, ő pedig behatolt, elfoglalt, magának követelt. Felnyögtem, és hátrahajtottam a fejem, hogy mindenhol elérjen. Erősen megszorította a derekam, aztán egy kézzel megfogta a fenekemet, és a másikkal simogatott tovább.

Ebben a pillanatban nem létezett más, csak ő meg én, és a testünket nem választotta el semmi...

A nyelvével a szájpadrólomat dörzsölte, aztán az ujjával finoman belém nyúlt. Zihálva hátrahajoltam.

– Feyre – csókolta a nevemet az ajkamra, és a nevem őszintébb imaként csengett, mint Ianthe imái az Üsthöz a napforduló sötét reggelén.

A nyelvével körbejárta újra a számat, és az ujját belém csúsztatta. Hullámozott a csípőm, többet akartam, sóvárogtam, hogy beteljesítsen. Morgása ott visszhangzott a mellkasomban, amikor egy második ujj is csatlakozott az elsőhöz.

Együtt mozogtam vele, és mintha villám csapott volna az ereimbe. Minden figyelmem az ujjaira, a szájára, a testére összpontosult. Tenyerét a combtövemnél a legérzékenyebb

pontomra nyomta, mire teljes megsemmisülésemben csak a nevét tudtam kinyögni.

A fejemet hátrahajtva mohón szívtam be az esti hűvös levegőt.

Gyengéden, finoman, szeretettel letett az ágyra. Elnyúlt felettem, a fejét lehajtotta, a mellemnek nyomta a fogait, mire én a hátát karmoltam és köré kulcsoltam a lábam. Erre vágytam, pontosan erre.

Megállt, a karja remegett, ahogy tartotta magát.

– Kérlek – sóhajtottam, mire ő az ajkával simogatta az állkapcsomat, a nyakamat, a számat.

– Tamlin – most már könnyörögtem. A tenyerét a mellemre tette, és a hüvelykujját finoman nekinyomta a mellbimbómnak. Felkiáltottam, ő pedig belém fúrta magát egy erős lökéssel.

Egy pillanatig nem léteztem, senki és semmi voltam.

Aztán teljesen összeolvadtunk, a szívünk egyként vert, én pedig ígéretet tettem magamnak arra, hogy ez örökre így marad, amikor néhány hüvelyknyire kihúzta magát belőlem, a hátizmai megfeszültek a kezeim alatt, aztán visszatért belém. Újra és újra.

Újra és újra nekicsapódtam a testének, ő a nevemet dünnyögte és azt, hogy szeret. A villám mintha újra megtöltötte volna az ereimet, a fejemet, a nevét sóhajtottam. Ő is elért a csúcsra. Erősen szorítottam, élveztem a súlyát, bőrének tapintását, az erejét.

A szoba néma csendjében egy ideig csak a zihálásunk hallatszott. Bosszankodtam, amikor elfordult, de csak felkönyökölt, az oldalára fekve kinyújtózott, és szórakozottan köröket rajzolt a hasamra, a mellemre.

– Ne haragudj azért, amit reggel mondtam – dünnyögte.

– Semmi baj – leheltem. – Megértelek.

Nem hazudtam, de nem is mondtam teljesen igazat.

Lejjebb vándoroltak az ujjai, már a köldököm körül simogatott.

– Te... vagy a mindenem – mondta rekedten. – Szükségem van rád. Nem eshet bántódásod, halálosan biztos akarok lenni abban, hogy nem vehetnek el tőlem, soha többé nem bánthatnak.

– Tudom. – Az ujjai még lejjebb csúsztak. Nagyot nyeltem és megismételtem: – Tudom. – Hátrasimítottam az arcából a haját. – De mi lesz veled? A te biztonságodért ki felel?

Mintha összeszorította volna a száját. A mágiája visszatérével senkinek a védelmére nem szorult rá. Ha nem is láttam rajta, de éreztem, hogy felforrt benne a düh, nem miattam, hanem a hónapokkal ezelőtti énje miatt: ki volt téve Amarantha szeszélyeinek, a mágiája csak egy csörgedező patakocska volt a mostani dübörgő vízeséshez képest. Vett egy nagy levegőt, közelebb hajolt, és egy csókot nyomott a szívemre. Elég volt nekem ennyi válasz.

– Nemsokára – dörmögte, és az ujjai visszavándoroltak a derekamra. Majdnem felnyögtem. – Nemsokára a feleségem leszel, és az csodálatos lesz, egy csapásra vége lesz minden rossznak.

Hátrahajoltam, sóvárogva vártam, hogy lejjebb nyúljon, mire ő rekedten felnevetett. Szinte alig hallottam a saját hangom, annyira az ujjaira koncentráltam, mert a keze mintha engedelmeskedett volna hangtalan parancsomnak.

– Hogy fognak hívni utána? – A köldökömet kényeztette, aztán lehajolt és a mellbimbómat szívogatta.

– Hm? – kérdezte, én pedig beleremegtem, ahogy a köldökömre mordult.

– Csak Tamlin feleségének fognak hívni? Vagy kapok valami rangot?

Felemelte a fejét és rám nézett.

– Szeretnél?

Mielőtt felelhettem volna, megcsípte, aztán lenyalogatta a

mellemet, miközben az ujjait végre betolta a lábam közé. Bosszantóan lassú, körkörös mozdulatokkal simogatott.

– Nem – nyögtem. – De azt nem akarom, hogy az emberek... – Főjek meg az Üstben, az átkozott keze... – Nem tudom, milyen érzés lenne, ha magasságos asszonynak szólítanának.

Újra belém csúsztatta az ujjait, és elismerően morrant egyet, amikor megérezte a nedvességet a combjaim között, ami részben tőle származott.

– Nem fognak úgy hívni – súgta a bőrömre, fölém emelkedett, és végigcsókolta a testem. – Nincs ilyen megszólítás, hogy magasságos asszony.

Megfogta a combomat és szélesebb terpeszbe tárta a lábamat. Lejjebb hajolt és...

– Hogyhogy nincs?

Egy csapásra tűnt el minden: a forróság, az érintése.

Felnézett a lábaim közül, és már ettől a látványtól majdnem a csúcsra jutottam. Amit mondott, amire utalt viszont... Belülről megcsókolta a combom.

– A főurak feleségül vesznek asszonyokat, akik az ő hitveseik lesznek, de olyan, hogy magasságos asszony, még soha nem létezett.

– De Lucien anyja...

– Ő az ős udvarának asszonya, de nem magasságos asszony. Te a Tavasz udvarának asszonya leszel, egyformán fognak szólítani titeket. Téged is olyan tiszteletben részesítenek, mint őt.

– Újra lenézett a testemre.

– Ezek szerint Lucien...

– Nem akarom hallani most más férfi nevét a szádból – morogta, és megcsókolt.

Nyelvének érintésére abbahagytam a vitát.

3.

FEJEZET

TAMLINNEK LELKIISMERET-FURDALÁSA LEHETETT, mert bár másnap is nélkülem indult útnak, Lucien felajánlotta, hogy nézzük meg együtt, hogyan haladnak a munkálatok a szomszédos faluban.

Már egy jó hónapja nem jártam arrafelé, nem is tudtam felidézni, mikor hagytam el utoljára a birtokot. A téli napfordulós ünnepségekre ugyan hívtunk vendégeket a faluból, de a hatalmas tömegben éppen csak üdvözlésre futotta tőlem.

A lovak már felnyergelve vártak bennünket az istálló előtt. Gyorsan összeszámoltam, hány őrszemet látok: a távolabbi kapunál négyet, a ház minden sarkánál kettőt-kettőt, és a parkban, ahová kiléptem, további kettőt. Bár nem szóltak egy szót sem, a tekintetük végig rám szegeződött.

Lucien már éppen felszállni készülődött almásderes kancájára, de én az útjába álltam.

– Mi van, leestél az átkozott lovadról? – förmedtem rá, és vállon löktem.

Lucien hátratántorodott, mire a kanca riadtan felnyerített. Én is döbbenten álltam, de eszem ágában sem volt az örökkel foglalkozni. Mielőtt Lucien bármit is mondhatott volna,

határozottan rákérdeztem:

– Miért hazudtál a nagáról?

Karba tett kézzel, fémszemével hunyorogva méregetett, aztán megrázta a fejét, mert vörös haja a szemébe lógott. Muszáj volt elkapnom a pillantásom, bár Amarantha haja vörösebb volt az övéénél, és krémfehér arca sem emlékeztetett Lucien napbarnított bőrére.

Lucien helyett inkább az istállót bámultam, ami legalább nagy volt, nyitott, a lovászfíúk pedig épp egy másik szárnyban tartózkodtak. Rendszerint kevés dolgom akadt bent, főként unalmamban látogattam meg a lovakat. Bőven akadt elég hely a mozgásra, és adott helyzetben jól el is lehetett volna menekülni. A falak sem tűntek olyan... sziklaszilárdnak.

Ellentétben az alacsony belmagasságú, vastag falú konyhával, aminek kicsinyke ablakain nem fért volna át egy ember. A dolgozószobában is kevés volt a természetes fény, és onnan se lehetett volna gyorsan lelépni. Hosszú listát állítottam össze magamban arról, hogy a birtokon mely helyek elviselhetőek és melyek nem, aszerint osztályoztam őket, hogy mekkora feszültség töltött el bennük, mennyire öntött el a verejték.

– Nem *hazudtam* – felelte Lucien szárazon. – *Tényleg* leestem a lovamról. – Megpaskolta az állat oldalát. – Miután az egyik leráncigált róla.

Tipikus tündérlogika, tündérhazudozás.

– Miért?

Mély hallgatás.

– *Miért?*

Lucien egyszerűen visszafordult türelmes kancájához, de én láttam, milyen arcot vág, láttam a... *sajnálatot* a szemében.

– Mi lenne, ha gyalog mennénk? – vetettem fel.

Lassan megfordult.

– Három mérföld.

– Te pár perc alatt lefutod. Ki akarom próbálni, hogy tudom-e tartani veled az iramot.

Fémszeme surrogott, és mielőtt kinyitotta volna a száját, tudtam, mit fog mondani.

– Ne fáraszd magad! – fojtottam belé a szót, és hófehér szőrű kancám felé indultam. Jó természetű állat volt, talán egy kicsit lusta és elkényeztetett. Lucien nem próbált meggyőzni, így csendben lovagolva hagytuk el a birtokot, és tértünk rá az erdei ösvényre. A tavasz, mint mindig, most is ereje teljében pompázott, a szél tele orgonaillattal, az ösvényt szegélyező cserjésben pedig csak úgy pezsgett az élet. Semmi jelét nem tapasztaltam se boggéknak, se nagáknak vagy más lényeknek, amiktől egykor olyan élettelenül mozdulatlaná dermedt az erdő.

– Semmi szükségem a rohadt sajnálatodra! – szólaltam meg végül.

– Ez nem sajnálat. Tamlin kérte, hogy ne mondjam el neked...

– tiltakozott, de mintha feszengett volna.

– Nem vagyok cukorból. Megérdemlem, hogy beszámolj egy naga támadásról.

– Tamlin az én főúram, és engedelmeskedem a parancsainak.

– Nem így gondolkodtál, amikor a parancsait kijátszva elküldtél Surielhez. – Amibe majdnem belehaltam.

– Akkor kétségbe voltam esve, mint mindenki. De most már szükségünk van az iránymutatásra, Feyre, szabályokra, pozíciókra, *parancsokra*, ha tényleg újjá akarjuk építeni az országot. Ezért az fog történni, amit ő mond. Minden szem *rám* szegeződik, példát kell mutatnom. Ne akard, hogy tiltakozással, engedetlenséggel kockára tegyem az udvar stabilitását! Annyi szabadságot ad neked, amennyit csak tud.

Éreztem, hogy alig kapok levegőt, ezért próbáltam

egyenletesen lélegezni.

– Ahhoz képest, hogy mennyire kerülöd Ianthe-et, tisztára úgy beszélsz, mint ő.

– Neked *fogalmad sincs* arról, mennyire nehezére esik még az is, hogy elengedjen a birtokról. Sokkal nagyobb nyomás nehezedik rá, mint ahogy te azt el tudod képzelni – sziszegte.

– Tökéletesen tisztában vagyok azzal, mennyi nyomást bír el, másrészt nem tudtam, hogy ez egy börtön.

– Nem az... – Mintha nehezére esett volna a válasz. – Nem erről van szó, és ezt te nagyon is jól tudod.

– Egyszerű halandó koromban gond nélkül elengedett vadászni, vagy egyedül csavarogni. Ráadásul a határok akkor sokkal kevésbé voltak biztonságosak.

– Akkor még nem törődött veled úgy, mint most, ráadásul a Hegyalján történtek óta... – A Hegyalja szó nyomasztóan visszhangzott a fejemben, az izmaim teljesen megfeszültek. – Retteg... *Retteg* attól, hogy az ellenségeid kezébe kerülhetsz, akik tudják, ha téged elkapnak, Tamlin is a markukba kerül.

– Szerinted én ezzel nem vagyok tisztában? De őszintén! Azt várja tőlem, hogy az életem hátralévő részét a birtokon töltssem, és csinos ruhákban tipegve igazgassam a cselédeket?

Lucien az örökké virágzó erdőre meredt.

– Nem az minden nő álma, hogy hozzámenjen egy jóképű tündérúrhoz, aki elhalmozza minden kincessel és földi jóval?

Erősen megrántottam a szárat, mire a lovam felkapta a fejét.

– Jó tudni, hogy még mindig egy nagy rohadék vagy, Lucien.

Hunyorgott a fémszemével.

– Tamlin főúr, és te hozzámész feleségül. Bizonyos hagyományoknak és elvárásoknak meg kell felelned, felelnünk, hogy egy olyan erős arcvonalat mutassunk, ami helyreállt Amarantha pusztítása után, és kész leszámolni minden

ellenséggel, aki el akarná venni, ami a mienk. – Ianthe tegnap majdnem ugyanezt a beszédet vágta le nekem. – Nyakunkon a tizedfizetés – folytatta elgondolkodva. – Most először azóta, hogy... Amarantha elátkozta. – Alig láthatóan összerezzenet. – Tamlin három hónapot adott a népének arra, hogy rendezzék a soraikat. Meg akarta várni az új év beköszöntét, de a jövő hónapban már kérni fogja a tizedet. Ianthe szerint eljött az ideje, és az emberek készen állnak rá.

Elhallgatott, én pedig legszívesebben leköptem volna, mert *tudta*, hogy fogalmam sincs, mi az a tized, és arra várt, hogy ismerjem be a tudatlanságomat.

– Elmagyaráznád, mi az? – kértem egyszerűen.

– Évente kétszer, rendszerint a nyári és téli napfordulókor, a Tavasz udvara területén élőknek, függetlenül attól, hogy az illető főtündér vagy alacsonyabb rangú tündér, a bevételének és rangjának megfelelően tizedet kell fizetnie. Ebből tartjuk fenn a birtokot, fizetjük az öröket, az ellátást, a cselédeket. Tamlin viszonzásul megvédi, irányítja, segíti őket, amikor csak módjában áll. Idén egy hónappal eltolta a tizedfizetést, időt akart nekik adni az ünneplésre, és arra, hogy összegyűjtsék a pénzt. De hamarosan minden faluból vagy klánból küldöttek érkeznek, hogy leróják kötelességüket. Tamlin feleségeként mellette lesz a helyed, akkor is, ha nem tudnak fizetni, és Tamlin igazságot kénytelen szolgáltatni. Kellemetlen helyzetek is adódhatnak. Én számon tartom majd, ki jelenik meg és ki nem, illetve ki nem fizet. Ha a hivatalos háromnapos határidőn belül sem fizetnek, Tamlin megkeresi és megbünteti a mulasztókat. Ezzel a szent joggal a főpapnők – Ianthe – ruházták fel őt.

Legszívesebben azt mondtam volna, hogy ez rettenetes és kegyetlen dolog, de ahogy Lucien rám nézett... így is elegendően ítélték rólam.

– Hagyj időt neki, Feyre! – kért Lucien. – Legyünk túl az esküvőn, jövő hónapban a tizedfizetésen... Aztán meglátjuk.

– Már elég időt adtam neki! – tiltakoztam. – Nem élhetek örökre a házban begubózva.

– Tisztában van vele, nem mondja, de hidd el nekem, hogy tudja. Bocsáss meg neki, hogy azok után, hogy lemészárolták a családját, képtelen téged laza pórázra engedni. Túl sokszor kellett elveszítenie a szeretteit, és nemcsak neki, mindannyiunknak.

A szavaival csak olajat öntött a tűzre.

– Én nem egy főúrhoz, hanem hozzá akarok feleségül menni!

– Az egyik nem létezik a másik nélkül. Ő az, aki. *Mindig* is óvni, védeni akar téged, akár tetszik ez neked, akár nem. Beszélj vele erről, biztos találsz majd megoldást. – Találkozott a tekintetünk, és mintha feszültek lettek volna a vonásai. – Ne kényszeríts arra, hogy választanom kelljen köztetek!

– De te szándékosan *elhallgatsz* előlem dolgokat!

– Tamlin a főúram, és az ő szava nekem *törvény*. Egyedül most van esélyünk arra, hogy újjáépítsük és olyanná tegyük a világot, amilyennek lennie kell. Nem fogom azzal kezdeni az új életünket, hogy elárulom a bizalmát. Még akkor sem, ha te...

– Ha én?

Elsápadva végigsimította kancája pókhálószerű sörényét.

– Arra kényszerítettek, hogy nézzem végig, ahogy az apám megöli a szerelmem. A bátyáim kényszerítettek rá.

Összeszorult a szívem, éreztem, hogy még most is kísérti a fájdalom.

– Őt nem lehetett visszahozni, nem segített semmilyen bűbáj vagy csoda, és a főurak sem gyűltek össze, hogy feltámasszák. Tétlenül néztem végig a haldoklását, és soha nem fogom elfelejteni a pillanatot, amikor hallottam, hogy utolsót vert a szíve.

Égett a szemem.

– Tamlinnek osztályrészül jutott, ami nekem nem – mondta halkan, elfúló lélegzettel. – Mindannyian hallottuk, hogy kitörték a nyakad, de te visszajöttél. Azt hiszem, ő se fogja soha elfelejteni ezt a pillanatot, és mindent meg fog tenni, ami csak a hatalmában áll, hogy megvédjen bárminemű veszélytől, még ha ez azzal is jár, hogy titkolózik, vagy neked nem tetsző szabályokat erőltet rád. Ebben a kérdésben hajthatatlan, szóval ne is kérd őt semmire... egyelőre.

Képtelennek éreztem magam arra, hogy megszólaljak. A legkevesebb, amit tehetek, hogy időt adok neki, hogy hozzászokjon az új helyzethez...

Az építkezés zaja jóval azelőtt elnyomta az erdei madarak csiripelését, hogy betettük volna a lábunkat a faluba: éktelen kalapácsolás, pattogó vezényszavak, bőgő marhák.

Az erdőből kiérve egy félig-meddig kész falu látványa fogadott bennünket: takaros kis házak kőből és fából, hevenyészve összetákolt raktárépületek és istállók... Úgy tűnt, egyedül a falu közepén álló kút épülete készült el eddig teljesen, ami úgy nézett ki, mint egy kis fogadó.

Időnként még mindig meglepődtem Prythian normalitásán, döbbenetes hasonlóságán a halandó világgal. Akár otthon is lehettem volna, a saját falumban. Ez ugyan sokkal szebb és újabb volt, de az elhelyezkedése, a fontos helyszínek... kiköpött mása. Luciennel belovagoltunk a nagy sürgés-forgás közepébe, de itt is kívülállónak éreztem magam, ugyanis mindenki azonnal megállt, abbahagyta a munkáját, a portékák árusítását, és minket bámult.

Engem.

Mintha a csend hullámokban terjedt volna, a falu legtávolabbi sarkaiban is megállt az élet.

– Átoktörő Feyre! – súgta valaki.

Ez volt tehát az új nevem.

Örültem, hogy még mielőtt átléptük volna a falu határát, hosszú újjú lovaglóruhámhoz felvettem egy hozzá passzoló kesztyűt is.

Lucien egy főtündér felé vezette a kancáját. Úgy tűnt, hogy ez a tündér irányítja a szökőkútnál zajló építkezést.

– Azért jöttünk, hogy megtudakoljuk, szükségetek van-e valamilyen segítségre – közölte elég hangosan ahhoz, hogy mindenki hallja. – A tiétek vagyunk, egész nap a rendelkezésekre állunk.

A férfi elsápadt.

– Hálásan köszönjük, uram, de nincs semmire szükségünk. – Tágra nyílt szemmel rám nézett. – Minden tartozás ki van fizetve.

Meleg verejtéket éreztem a tenyeremen. A kancám dobbantott a lábával az utca vöröses porában.

– Megtiszteltetés lenne a számunkra – mondta Lucien, és finoman lehajtotta a fejét. – Szeretnénk osztozni az újjáépítés terheiben.

A férfi a fejét rázta.

– Minden tartozás ki van fizetve.

És ez megismétlődött, akárhol álltunk meg a faluban: Lucien leszállt a lováról, felajánlotta a segítségét, de udvarias és tiszteletteljes elutasításban volt része. Húsz perc múlva már visszafelé lovagoltunk az árnyas, zsibongó erdőbe.

– Azért engedte meg, hogy elhozz ide – kérdeztem rekedten –, hogy ne nyaggassam többet azzal, hogy segíteni akarok az újjáépítésben?

– Nem, én akartalak magammal hozni, de az oka pontosan ez volt. Nem akarják, hogy segíts, vagy nincs szükségük rá. A jelenléted csak zavarja őket, emlékezteti őket arra, amin keresztül kellett menniük.

Összerezzenem.

– Pedig ők nem voltak Hegyalján. Senkit nem ismertem fel az ottaniak közül.

Lucien vállat vont.

– Nem... Amarantha táborokat hozott létre nekik. A nemesek és egyes kiválasztott tündérek lehettek Hegyalján, de a többieket, hacsak nem élelmiszer- vagy áruszállítással foglalkoztak, a hegy alatt húzódó alagúttrendszer-hálózatba, táborokba zárták. Emberek ezreit zsúfolták fény, levegő nélküli helyiségekbe, alagutakba. Ötven évre.

– Nekem erről senki nem...

– Még beszélni is tilos volt róla. Sokan megőrültek, és a többiekre kezdtek vadászni, amikor Amarantha megfélemezte az élelmiszerszállítványokról. Bandákba tömörülve fosztogattak a táborokban és... – A hüvelyk- és mutatóujjával megdörzsölte a homlokát. – Borzalmas dolgokat műveltek, ezért próbálnak ma inkább arra emlékezni, mit jelent a normális, *rendes élet*.

Összeszorult a torkom. Az esküvő talán a gyógyulás kezdetét jelentheti, mégis mintha egy takaró eltompította volna az érzéseimet, képtelen voltam megszólalni, érezni.

– Megértem, hogy segíteni akartál – jelentette ki Lucien. – Sajnálom, hogy nem tudsz.

Én is sajnáltam.

Örökkévaló létezésem tátongó lyuknak tűnt előttem, és hagytam, hogy teljesen elnyeljen.

4. FEJEZET

AZ ESKÜVŐ ELŐTT NÉHÁNY NAPPAL már kezdtek szállingózni a vendégek, én pedig hálás voltam, hogy belőlem soha nem lesz magasságos asszony, és nem leszek egyenlő Tamlinnel, már ami a felelősséget és a hatalmat illeti.

Valami a lelkem mélyén elfojtva mintha üvöltött volna emiatt, de közben egymást követték a vacsorák, ebédfogadások, piknikek és vadászatok. Sorra mutattak be a vendégeknek, kézzől kézre adtak, szinte belefájdult az arcom az éjjel-nappal felragasztott mosolyba. Azért vártam az esküvőt, hogy ha annak is vége lesz, akkor már nem kell kedvesnek lennem, beszélgetnem, és egy hétig *semmit* se kell majd csinálnom. Egy hónapig. Egy évig.

Tamlin a maga békés, szelíd állatokhoz hasonlatos módján túrta az egészet, újra és újra elismételte, hogy az ünnepségek olyan alkalmak, amikor egyrészt bemutathatnak az udvartartásának, másrészt a népének ezzel is okot adunk az ünneplésre. Biztosított arról, hogy ő éppúgy gyűlöli az összejöveteleket, mint én, és egyedül Lucien érzi valóban jól magát, de néha azért észrevettem Tamlinen is, hogy mosolyog. Igazán megérdemelte, és nemcsak ő, hanem az itt élők is.

Valahogy átvészelttem ezt az időszakot, és amikor Tamlin nem állt az oldalamon, akkor Ianthe nyakán csüngtem. Ha egymással voltak elfoglalva, akkor hagytam, hadd beszélgessenek, én pedig számoltam az órákat, mikor távozik végre az utolsó vendég is.

– Ideje lenne lefeküdnöd – szólta Ianthe, akivel éppen a nagy csarnokot zsúfolásig megtöltő részeg mulatozókat figyeltük. Fél órája vettem észre őt az ajtónál, hálás voltam érte, hogy őrá hivatkozva otthagyhatom Tamlin barátait, akikkel kényszeredetten beszélgettem. Vagy *nem*. Általában nyíltan megbámultak, vagy kényszeredetten próbáltak előhozakodni valami hétköznapi témával. Többnyire a vadászatnál kötöttünk ki, és a beszélgetés rendszerint három perc alatt kifulladt.

– Egy órával később szoktam lefeküdni – feleltem. Ianthe a szokásos halvány palástját viselte, felhúzott csuklyával, amin ott díszelgett az ezüst diadém, tetején a kék kővel.

Az ajtónál álltunk, a faborítású fal mellett, a közelünkben lévő tündérek csodálattal, mohó vágyakozással vagy mindkettővel nézték őt. Tekintetük időnként rajtam is megállapodott. Tudtam, hogy a figyelmük nem élénközöld ruhámnak vagy helyes – Ianthe-hez képest unalmas – arcocskámnak szól. Próbáltam nem törődni velük.

– Készen állsz a holnapi napra? Tudok még bármiben segíteni?

– Ianthe a pezsgőjébe kortyolt. Ma esti ruhámat tőle kaptam ajándékba, azt mondta, hogy olyan a színe, mint a Tavasz udvarának. Egyedül öltöztem, Alis csak idegesítően hallgatagon állt mellettem, Ianthe viszont ezalatt el tudta látni a szokásos feladatait.

– Minden a legnagyobb rendben. – Már belegendoltam, milyen szánalmas lesz arra kérni, hogy az esküvő után is maradjon nálunk.

Ha kiderülne, mennyire rettegek attól, hogy egyedül hagy

ebben az udvarban, ezekkel az emberekkel Nynsarig... Nynsari. Egy kisebb tavaszi ünnep, ekkor ünnepük a vetési munkák végét és az évszak első virágcsokrait. Hónapok, hosszú hónapok választottak el tőle. Ianthe-et már akkor is túl távolinak éreztem volna, ha a templomába költözik.

Két férfi tisztes távolról kétszer is körbejárt minket, mire összeszedték a kellő bátorságot és odajöttek hozzánk, jobban mondva, hozzá.

Megálltak Ianthe két oldalán. Én a falnak támaszkodtam. A többséghez hasonlóan ők is jóképűek voltak, a fegyvereik alapján a Tamlin birtokait őrző főtündérek közé tartoztak, de elképzelhető, hogy Ianthe apjának is dolgoztak.

– Üdvözlünk, papnő – köszönt az egyik, és mélyen meghajolt.

Már hozzászoktam ahhoz, hogy az emberek végigcsókolják ezüstgyűrűit, és arra kérik, hogy imádkozzon értük, a családjukért vagy a szeretőjükért. Ianthe gyönyörű arcán ennek hallatán egyetlen izom se rezdült.

– Üdvözöllek, Bron – mondta a balján álló, magas, barna hajú férfinak. – Szervusz, Hart – köszönt a fekete hajúnak a jobbján, aki a társánál erősebb testfelépítésűnek tűnt. Bájosan csücsörített, ebből tudtam, hogy partnert keres éjszakára. – Jó ideje nem láttalak benneteket, ti bajkeverők.

Flörtölve viszonyozták az évődést, aztán a férfiak pillantása felém vetődött.

– Ó – szólalt meg Ianthe, és a csuklyája picit hátracsúszott, ahogy felém fordult. – Engedjétek meg, hogy bemutassam nektek Lady Feyre-t. – Lesütötte a szemét, és a fejét mélyen lehajtotta. – Prythian megmentője.

– Tudjuk – szólta Hart halkán, és a barátjával együtt mélyen meghajolt. – Mi is ott voltunk veled Hegyalján.

Ahogy felegyenesedtek, nekem is sikerült finoman

biccentenem.

– Gratulálunk az esküvőhöz – mondta Bron vigyorogva. – Igazi happy end, ugye?

Az lenne a méltó befejezés, ha már a sírban feküdnék, vagy a pokolban égnék.

– Szövetségük az Üst áldása mindannyiunk számára – jelentette ki Ianthe. A férfiak egyetértően dűnnyögtek és biccentettek, de én úgy csináltam, mint aki nem vett észre semmit.

– El kell ismerjem – folytatta Bron –, hogy zseniálisan oldottad meg a próbát a Middengard féreggel. Elképesztő volt, ilyen briliáns megoldást nem sokszor láttam életemben.

Majdnem a falra préselődttem, nem kis erőfeszítembe került, hogy ne gondoljak a sár bűzére, a hússzaggaató fogak csattogására.

– Köszönöm.

– Szörnyű volt még hallani is róla – szólt Ianthe. Közelebb lépve észrevette, hogy üres mosolyom lehervadt a képemről. A karomra tette a kezét. – Lenyűgöző a bátorságod.

Megszorította a karom, és én hálás, szánalmasan hálás voltam bátorító érintése miatt. Tudtam, hogy tündérek seregei léptek be miatta a papnői rendbe. Nem azért, hogy imádják az Istennőt és az Üstöt, hanem hogy ellessék, hogyan *él*, hogy képes így ragyogni, szeretni magát és úgy repdesni férfiról férfira, mintha csak egy fogadáson csemegézne a tálak között.

– A minap kihagytuk a közös vadászatot – vetette oda lazán Hart –, így nem tudtuk testközelből megcsodálni a tehetségedet, de a jövő hónapban a főúr a birtok közelében fog állomásoztatni bennünket. Megtiszteltetés lenne, ha egyszer együtt lovagolnánk.

Egyrészt Tamlin soha az életben nem engedne el velük, másrészt semmi kedvem nem volt megmondani nekik, hogy a hátam közepére sem kívánom az íjat és a nyilat, és egyáltalán a

vadászatot. Már attól is majdnem besokalltam, hogy két napja elráncigáltak vadászni. Hiába szegeződött mindenki pillantása rám, én egy nyílveesszót se húztam elő.

Éreztem, hogy válaszra várnak, ezért kiböktem:

– Részemről a megtiszteltetés.

– Holnap az apámnál lesztek szolgálatban, vagy eljöttök a szertartásra? – kérdezte Ianthe, közben a figyelem elterelése végett Bron karjára tette a kezét. Pontosan ezekért a gesztusokért vágytam annyira a társaságára.

Miközben Bron felelt neki, Hart továbbra is rajtam legettette a pillantását, a mellkasomon keresztbe tett karomon. A tetovált ujjaimon.

– Hallottál valamit a főúrról? – kérdezte.

Ianthe ledermedt, és Bron tekintete is a tetoválásomra villant.

– Nem – feleltem, és álltam Hart pillantását.

– Valószínűleg fejvesztve menekül, mivel Tamlin visszanyerte a mágiáját.

– Akkor egy kicsit sem ismered Rhysandet.

Hart csak pislogott, és Ianthe se szólalt meg. Nyilvánosan bizonyára ez volt az első fajsúlyosabb kijelentésem.

– Nos, ha szükség lesz rá, mi elbánunk vele – mondta Hart toporogva, mivel nem kaptam el a pillantásom, és az arckifejezésem se lágyult el.

– Ez az ügy a főpapnők hatáskörébe tartozik – jelentette ki Ianthe. – Nem hagyjuk, hogy a megmentőnkkal bárki is ilyen csúnyán bánjon.

Semleges arckifejezést öltöttem magamra. Tamlin vajon *ezért* kereste meg Ianthe-et, mert potenciális szövetségest látott benne? Összeszorult a szívem. Ianthe felé fordultam.

– Felmegyek a szobámba. Légy szíves, mondd meg Tamlinnek, hogy holnap találkozunk.

Ianthe korábban ugyanis felvilágosított, hogy a mai estét az ősi hagyományok miatt külön töltjük.

Megpuszilt, és a csuklyája egy pillanatra engem is elrejtett a kíváncsi tekintetek elől.

– Mindig a rendelkezésedre állok, csak üzenj, ha bármire szükséged van.

Bólintottam, bár tudtam, hogy nem fogok élni vele.

Távozóban láttam, hogy Tamlint és Lucient férfi és női tündérek gyűrűje veszi körül, akik nem tűntek olyan kifinomultan elegánsnak, mint itt oly sokan, de... Látszott rajtuk, hogy már sok időt töltöttek együtt, és vállvetve harcoltak. Tamlin barátai voltak. Korábban már bemutatott nekik, de én nyomban el is felejtettem a nevüket, és nem is próbáltam újra megtudakolni.

Tamlin kissé hátrabillentett fejével felnyerített, a többiek pedig együtt nevettek vele.

Nem vett észre. Megindultam felfelé a zsúfolt folyosókon, és hamarosan felértem a félhomályos, üres emeletre, ahol a kastély lakosztályai helyezkedtek el. Hálósobám magányában egyszer csak felillant bennem a felismerés, hogy nem is emlékszem, mikor nevettem úgy igazán utoljára.

A süllyedő mennyezetből kiálló hatalmas, izzó tüskékből fodrozódva áradt a forróság, én pedig a padlóhoz láncolva feküdtem. Leláncoltak, mert analfabéta voltam, és nem tudtam kibetűzni a falra írt feladványt. Amarantha boldogan látott volna engem felnyársalva.

A tüskék vészesen közeledtek, és úgy tűnt, hogy senki nem ment meg és szörnyű halál vár rám.

Fájdalmas és lassú halál. Sírní fogok, még az is lehet, hogy az anyámat hívom zokogva, aki egyébként soha nem törődött velem.

Könyörögni fogok, hogy szabadítson ki...

Hirtelen felültem az ágyamban. Rángatózott kezem-lábam: láthatatlan láncokat ráncigáltam.

Legszívesebben kitántorogtam volna a fürdőszobába, ha nem reszketek, mint a nyárfalevél, és ha kaptam volna levegőt, levegőt, *levegőt...*

Vacogva végigpásztáztam a tekintetemmel a hálósobámat. Ez itt a valóság, ez a valóság. A borzalmak csak rémálmok. Kiszabadultam. Élek. Biztonságban vagyok.

A nyitott ablakon befújó esti szellő belekócolt a hajamba, és felszárította hideg verejtékem. A fekete égbolt olyan hívogatónak tűnt, a csillagok oly kicsik és haloványak voltak, akár a zúzmara.

Bron úgy beszélt a próbámról a Middengard féreggel, mint egy sporteseményről. Miközben egyetlen apró hiba elég lett volna ahhoz, hogy egészben lenyeljen és utána kiköpködjön a csontjaimat. Úgy látszik, egyszerre voltam a szemében megmentő és udvari bolond.

A nyitott ablakhoz botorkáltam és szélesebbre tártam, hogy jobban lássam a csillagfoltos sötétséget, aztán a falnak támasztottam a fejem és élveztem a kő hidegét.

Néhány órán belül férjnél leszek, itt a happy end, függetlenül attól, hogy megérdemlem-e vagy sem. Az ország és népe is részesül a maga happy endjében és megtesszük az első lépéseket a gyógyulás felé. A béke felé. Minden rendben lesz. Velem is.

Tiszta szívemből gyűlöltem a menyasszonyi ruhámat.

Ez a tüllből, sifonból és finom fátyolszövetből összetákoltszörnyűség köszönő viszonyban sem volt laza, kényelmes

ruháimmal- a szoros fűzőből szinte kibuggyantak a melleim, a szoknya pedig... sátorként csillogott, gyakorlatilag lebegett a lágy tavaszi levegőben.

Nem csoda, hogy még Tamlin is elröhögte magát rajta. Alis öltöztetés közben valamit motyogott maga elé, de hangosan nem mondott semmit, biztosan azért, mert Ianthe saját kezűleg választotta ki a ruhát, ami illett az általa szőtt mesébe, amit ma tár a világ elé.

Szó nélkül megbékéltem volna vele, ha a buggyos ujjak nem lettek volna akkorák, hogy a szemem sarkából is látom őket csillogni. A hajamat becsavarták és félig feltűzték, gyöngyöket, drágaköveket és az Űst tudja, még mi mindent fontak bele. Minden önuralmamra szükség volt, hogy ne fintorogjak a tükörképemre, mielőtt megindultam lefelé a széles lépcsőn a központi aulába. A ruhám minden lépésnél sziszegett és susogott.

Megálltam a teraszra nyíló csukott ajtó előtt. A parkot krémszínű, rózsaszín és égszínkék szalagokkal és lámpácskákkal díszítették fel. A hatalmas belső udvarban háromszáz széket állítottak fel Tamlin alattvalóinak. A pillantásuktól kísérvé fogok végigvonulni közöttük a pódiumig, ahol Tamlin vár.

Ianthe a *tizenkét* főpapnő képviselőjében fogja szentesíteni és megáldani szövetségünket, közvetlenül napnyugta előtt. Megemlítette, hogy a többi papnő is mindenáron el akart jönni. Valamilyen fortéllal mégis sikerült távol tartania őket az eseménytől: nem tudtam eldönteni, hogy magának akarta-e a figyelmet, vagy meg akart kímélni attól, hogy egy csapatnyi papnő szabaduljon rám. Az is lehet, hogy mind a kettő.

Teljesen kiszáradt a szám, amikor Alis a parkba vezető ajtó árnyékában megigazította a ruhám csillogó uszályát. Suhogott a selyem és a fátyol, kesztyűs kezemben úgy szorongattam fehér csokromat, hogy majdnem eltörtem a virágok szárát.

A tetoválást könyékig érő selyemkesztyű takarta, amit Ianthe személyesen hozott el ma reggel, bársonydobozban.

– Ne izgulj már annyira! – kotkodácsolta Alis. Fakéregszínű bőre különleges árnyalatot kapott a mézarany esti fényben.

– Nem izgulok! – vetettem oda.

– Úgy mocorogsz, mint a kisebbik unokaöcsém hajvágáskor. – Abbahagyta a ruhám birizgálását, és elzavart néhány szolgálót, akik még a szertartás előtt meg akartak lesni. Úgy csináltam, mintha nem láttam volna sem őket, sem az udvaron a lemenő nap fényében fürdő tömeget, és a szoknyámon lévő láthatatlan porszemmel játszadoztam.

– Gyönyörű vagy – ismerte el halkan Alis. Szinte teljesen biztos voltam benne, hogy ugyanazt gondolja a ruháról, mint én, de hittem neki.

– Köszönöm.

– Olyan a hangod, mint aki a temetésére készül.

Mosolyt ragasztottam az arcomra. Alis fintorgott, de az ajtó felé terelgetett, amit valami örökké fújó szél kinyitott, és dallamos muzsika tódult rajta befelé.

– Egy pillanat alatt vége lesz az egésznek – nyugtatgatott, és finoman a lemenő nap utolsó sugarai felé tolt.

Háromszázan álltak fel és fordultak felém: az utolsó próbatételemtől méregettek utoljára ennyien kíváncsi szemmel. Előkelő öltözkük is annyira hasonlított a Hegyalján viselthez, az arcuk viszont teljesen összefolyt előttem.

Alis a ház árnyékában megállva köhögött egyet, mire én feleszméltem, és a tekintetemet az emelvényre, Tamlinre szegezve megindultam.

A lépcsőn lefelé szinte elakadt a lélegzetem, a térdem is úgy remegett az idegességtől, hogy alig bírtam járni. Tamlin viszont zöldarany tunikájában szinte ragyogott, és babérkoszorúja is ott

csillogott a fején. Nem fogta vissza magát, hagyta, hogy halhatatlan fénye és szépsége átragyogjon a testén, és így is lássam őt.

Magasságos uramra szegeztem a tekintetem, ő pedig csillogó szemmel nézte, ahogy a fehér – és *vörös* – rózsaszirmokkal teleszórt puha fűre lépek.

Mintha vércseppek lettek volna. Vörös szirmokkal szórták be az utat.

Erőt vettem magamon, és felnéztem Tamlinre, aki délcegen, állát felszegve állt. Nem sejtette, mennyire össze vagyok törve, és milyen sötétség honol a lelkem mélyén, mennyire nem illik hozzám, mocskos kezemhez a fehér ruha. Biztosan mindenkinek ez járt a fejében.

Úgy éreztem, hogy akármilyen lassan megyek, a lépteim szinte röpítenek az emelvény, Tamlin és Ianthe felé, aki ma este sötétkék palástot viselt, és valósággal sugárzott a csuklyája és ezüstkoronája alatt.

Mintha jó ember lennék, mintha nem öltem volna meg kettőt is közülük. De gyilkos vagyok, egy hazug gyilkos.

A vörös szirmok halomban álltak előttem, mint ahogy a tündérfiú vére is tócsában állt a lábam előtt. Tíz lépésre az emelvénytől, a vörös virágszőnyeg szélén lelassítottam, és megálltam. Mindenki figyelt, pontosan úgy, mint amikor majdnem meghaltam. Próbátételeim, kínzásom közönsége.

Tamlin a homlokát ráncolta, miközben széles kezét felém nyújtotta. A szívem éktelen ritmusban kalapált, úgy éreztem, mindjárt elhányom magam, rá a vörös szirmokra, a fűre és a széksort szegélyező szalagra. A bőröm és a csontjaim között valami dobolt, kalapált, óriásira nőtt, lüktetett, és mintha elszabadult volna az ereimen át.

Temérdek pillantás szegeződött rám, bűneim,

megaláztatásaim tanúi. Nem is tudtam, minek vettem fel kesztyűt, miért hagytam, hogy Ianthe rábeszéljen. Még a lemenő, gyengülő nap is forrón égetett, a parkot pedig túlzottan zártnak éreztem. Képtelenség lett volna elmenekülni, és a hitvesi eskü elől sem menekülhetek majd el, ami örökre Tamlinhez fog kötni, őt pedig az idők végezetéig összetört és meggyötört lelkemhez láncolja.

Valami háborgott bennem, a testem remegett egyre fokozódó erejétől, ahogy próbált kitörni...

Örökre – pedig én soha nem leszek rendben, soha nem bírok megszabadulni magamtól, attól a tömlöctől, ahol három hónapot töltöttem...

– Feyre! – hívott Tamlin, a kezét továbbra is felém nyújtva. A nap lebukott a park nyugati fala mögé, az árnyékok megnőttek, hűvösebb lett.

Ha visszafordulok, az emberek elkezdenek találgatni, de képtelen voltam megtenni az utolsó néhány lépést, képtelen... Szét fogok esni, éppen itt és most, és látni fogják, mekkora romhalmaz vagyok belül.

Segítség, segítség, segítség, kértem valakit, bárkit. Magamban Lucienhez könyörögtem, aki az első sorban állt, és rám szegezte fémszemét. Ianthe-hez, akinek a csuklya alatt kedves arca derűt, türelmet sugárzott. *Ments meg, kérlek, szabadíts ki innen, vess véget ennek az egésznek!*

Tamlin tett egy lépést felém, és aggodalom villant a szemében.

Hátráltam egy lépést. *Nem.*

Tamlin összeszorította a száját. A tömeg morgolódott. Az arany tündérfény gömbökkel megrakott selyemszalagok életre keltek felettünk és körülöttünk.

Ianthe gyengéden megszólalt:

– Jöjj, drága menyasszony, és egyesüljetek az igaz

szerелеmben. Jöjj, és engedd, hogy a jó győzedelmeskedjen!

Jó. Én nem vagyok jó. Semmi vagyok, és a lelkem, a halhatatlan lelkem el van átkozva... Mintha a tudóm is cserben hagyott volna, de próbáltam levegőt venni, hogy ki tudjam mondani, hogy nem. *Nem*.

De nem kellett kimondanom, mert mögöttem akkora dörrenés hallatszott, mintha két hegy ütközött volna egymásnak. Az emberek kiabáltak, hátráltak, néhányan eltűntek a hirtelen sötétségben. Megpördültem, mire az éjszakai sötét úgy úszott tova, akár a füst a szélben. Rhysandet pillantottam meg, aki a fekete zakója hajtókáját igazgatta.

– Üdv neked, drága Feyre! – dorombolta.

5. FEJEZET

NEM KELLETT VOLNA MEGLEPŐDNÖM, hiszen Rhysand mindenből szeretett látványosságot csinálni, másrészt igazi művészetnek tartotta Tamlin bosszantását.

Íme, eljött tehát: Rhysand, az Éjszaka udvarának főura állt mellettem, akiből úgy áradt szét a sötétség, mint a tintafolt a vízben. Fekete haja meglibbent, ahogy finoman biccentett, ibolyakék szeme szinte szikrázott az arany tündérfényben. Tekintetét Tamlinre szegezve felemelte a kezét. Az örök pengéiket félig kivonva azt méricskéltek, hogyan tudnának engem elvinni az útjából úgy, hogy közben vele is végeznek, de a mozdulatától kővé dermedtek.

Ianthe lassan hátrált, az arcából minden szín eltűnt.

– Milyen takaros kis esküvő! – jegyezte meg Rhysand, és zsebre tette a kezét, de a kardok is a hüvelyükben maradtak. A tömeg tolakodva menekült hátrafelé, egyesek a székeken lépkedve szaladtak el.

Rhys lassan végigmért, és a selyemkesztyűm láttán csettintett a nyelvével. Akármilyen is nőtt az imént a bőröm alatt, az ledermedt és kihült.

– Takarodj innen! – morogta Tamlin, és megindult felénk. Az ujjaiból kipattantak a karmai.

Rhys csettintett.

– Nem jó ötlet! Én csak azt szeretném megkapni a drága Feyre-től, ami nekem jár.

A gyomrom apró gombóccá zsugorodott. Jaj, csak ne most!

– Tudod, mi történik, ha megszeged a megállapodásunkat – folytatta Rhys, és elnevette magát a sokaság láttán, mert mindenki hanyatt-homlok igyekezett menteni a bőrét. Az állával felém bökött. – Három hónap szabadságot adtam, legalább eljátszhatnád, hogy örülsz a találkozásnak.

Annyira reszkettem, hogy nem bírtam megszólalni. Rhys szemében undor villant, ami azonnal elpárolgott, amikor Tamlin felé fordult.

– Magammal viszem, most azonnal.

– Ne merészd! – morgott Tamlin. Az emelvény kiürült mögötte, Ianthe a jelenlévők többségével együtt eltűnt, mint a kámfor.

– Félbeszakítottam az ünnepséget? Azt hittem, már vége. – Rhys gonosz mosolyt vetett rám. A bennünket összekötő mágikus kötelék révén pontosan tudta, hogy nemet akartam mondani. – Legalábbis úgy tűnt, hogy Feyre így gondolja.

– Legalább hadd fejezzük be a szertartást – morogta Tamlin.

– Nekem úgy tűnik, hogy a főpapnők szerint is vége.

Tamlin hátrapillantott, és teljesen megdermedt az üresen álló oltár láttán. Amikor visszanézett ránk, a karmait már félig visszahúzta.

– Rhysand...

– Semmi kedvem alkudozni, még akkor sem, ha garantáltan jól jönnek ki belőle. – Összereztem, amikor megérintette a könyökömet. – Gyere, menjünk!

Nem mozdultam.

– Tamlin – suttogtam, mire ő tett egy lépést felém. Aranybarna

arca elsápadt, de a figyelmét továbbra is Rhysre fókuszálta.

– Mondd az árat!

– Kár erőlködni – búgta Rhys, és karon fogott. Undorító, elviselhetetlen érzés volt bárhol is hozzáérni.

Visszavisz az Éjszaka udvarába. Amarantha feltehetőleg annak mintájára építtette Hegyalját, a gonoszság, a kínzás és a halál birodalmát...

– Tamlin, kérlek!

– Jaj, micsoda érzélgősség! – mondta Rhysand, és közelebb ráncigált magához.

De Tamlin nem mozdult, és a karmait már teljesen beborította puha bőre. A pillantását Rhysre szegezve morogta:

– Ha egy haja szála is meggörcsül...

– Tudom, tudom – szakította félbe énekelve Rhysand. – Egy hét múlva visszahozom.

Nem, biztos rosszul hallottam, Tamlin nem fenyegetőzhet így, mert ez azt jelenti, hogy elenged. Még Lucien is döbbenten, dühösen nézett rá.

Rhys elengedte a könyökömet, de csak azért, hogy a derekamra fonja a kezét. Magához szorított, és a fülembe súgta:

– Kapaszkodj!

A sötétség felzúgott, a szél felkapott, a talaj kiment a lábam alól, és minden eltűnt körülöttem. Csak Rhys maradt. Gyűlöltem, hogy bele kell kapaszkodnom, tiszta szívemből gyűlöltem...

Aztán a sötétség hirtelen tovatűnt.

Először csak a jázminillatot éreztem, a tengernyi csillagot csak ezután láttam meg: a holdkő oszlopok mögött csillogtak, melyek a végtelenbe nyúló, hófödte hegyek látványát keretezték.

– Üdvözöllek az Éjszaka udvarában. – Rhys csak ennyit mondott.

Ilyen gyönyörű helyet még életemben nem láttam.

Az épület egy szürke hegy tetején állt. A nyitott csarnokban, ahol álltunk, nem voltak ablakok, csak hatalmas oszlopok, és a fátyolszövet függönyök meg-meglibbentek a jázminillatú szellőben.

A tél közepén csak mágiával tarthatták melegen a levegőt, nem beszélve a magasságról és a hófödte hegyekről: a vad szelek hófátylat fújtak lefelé a csúcsokról, mintha a köd vándorolt volna.

A csarnokban kis társalgót, ebédlőt és dolgozósarkokat alakítottak ki, melyeket függönyökkel, illetve a holdkő padlón elhelyezett buja növényekkel és vastag szőnyegekkel választottak el egymástól. Itt-ott fénygömbök pattogtak, és az ívelt mennyezeten színes üveglámpák himbálóztak a fuvallatban.

Sikoltozást, kiáltást, rimánkodást nem hallottam.

Mögöttem fehér márványfal emelkedett, melynek egyhangúságát sötét lépcsőházakba vezető ajtók törték meg. Arra lehet az Éjszaka udvara többi része. Nem csoda, hogy nem hallom a sikoltozást, ha ott bent vannak.

– Íme, az én magánrezidenciám – jelentette ki Rhys könnyedén. Aranybarna bőre sötétebb volt, mint amire emlékeztem, régebben azért lehetett sápadt, mert ötven évig fogságban élt Hegyalján.

Nagy, hártyás szárnyait keresve végigmértem, hisz korábban bevallotta, hogy imád velük repülni, de csak egy vigyorgó férfi állt előttem, a túlon túl ismerős arckifejezésével.

– Hogy *mertél*...

– Már hiányoltam ezt az arcot – szakított félbe, és fújt egy nagyot. Macskaszerű ruganyossággal közelebb lépett. A tekintetéből halálos fenyegetés sugárzott, bár némileg igyekezett

tompítani. – Igazán nincs mit, nagyon szívesen.

– Mit *nagyon szívesen*?

Alig féllépésnyi közelségben tőlem megállt, és zsebre dugta a kezét. Itt nem tűnt úgy, mintha az éjszaka fodrozódna rajta, és tökéletessége ellenére szinte hétköznapi benyomást keltett.

– Hogy megmentettelek, amikor kérted.

Megdermedtem.

– Én nem kértem tőled semmit.

Pillantása a bal kezemre vándorolt, lágyan felmordult, majd minden figyelmeztetés nélkül megfogta a karomat, és letépte róla a kesztyűt. Érintése olyan volt, mint valami tüzes bélyeg, borzongva hátrahőköltem, de erősen fogott, és a másik kesztyűmet is levette.

– Hallottam, hogy könyörögsz, hogy valaki, *bárki* mentsen meg, szabadítson ki. Hallottam, amint azt mondod, hogy *nem*.

– Én nem mondtam semmit.

Megfordította a kezem, megszorította, és megvizsgálta a tetovált szemet. Egyszer-kétszer megtapogatta a pupillát.

– Hangosan, tisztán hallottam.

Elrántottam a kezem.

– Vigyél vissza, most *azonnal*! Nem akarok a túsod lenni.

Vállat vont.

– Mikor adódik ennél kedvezőbb pillanat arra, hogy elhozzalak? Talán Tamlinnek nem is tűnt fel, hogy az egész udvar előtt akarod kikosarazni, de így most egyszerűen rám kenheted az egészet.

– Te rohadék! Nagyon is nyilvánvalóvá tetted, hogy... kétségek gyötörnek.

– Úgy látszik, te képtelen vagy a hálára.

Próbáltam nagy levegőt venni.

– Mit akarsz tőlem?

– Akarok? Először is azt akarom, hogy köszönd meg, amit érted tettem, utána pedig vedd le ezt a borzalmas ruhát! Olyan...

– Kegyetlenné vált az arckifejezése. – Pontosan olyan szende kislánynak nézel ki benne, amilyennek ő és az a mézesmázos papnő látni akar.

– Te semmit nem tudsz se rólam, se rólunk.

Úgy mosolygott, mint aki mindent tud.

– És Tamlin? Megkérdezte tőled valaha, miért hányod ki a beled éjszakánként? Vagy miért nem bírsz belépni bizonyos helyiségekbe? Hogy miért nem bírsz elviselni bizonyos színeket?

Kővé dermedtem, mintha meztelenül álltam volna előtte.

– Tűnj el a fejből!

Tamlin is birkózott a saját borzalmaival.

– Ezt én is kérhetném tőled. – Néhány lépéssel arrébb ment. – Azt hiszed, nekem kellemes éjjelente arra ébredni, hogy öklendezni látlak? A kettőnket összekötő kötéleken keresztül mindent átküldesz nekem, és nem igazán szeretem az első sorból nézni az ilyesmit, amikor épp aludni próbálok.

– Szemétláda.

Nevetett. Nem fogok rákérdezni, mire gondolt, mi ez a kötelék köztünk. Nem fogom megadni neki azt az elégtételt, hogy kíváncsinak lásson.

– Még akarok tőled valamit, de azt... – A házra mutatott. – Holnap reggelinél elárulom. Most pedig hozd rendbe magad! Pihenj! – A szemében újra felvillant a düh a ruhám és a frizurám miatt. – Menj a jobb oldali lépcsőn egy szinttel lejjebb! Az első ajtó a szobád.

– Nem dugsz zárkába? – Lehet, hogy ostobaság volt kimutatni a félelmem.

Rhys már félig elfordult, és felvonta a szemöldökét.

– Ez nem börtön, Feyre. Megállapodtunk valamiben, és én

megkapom a jussom. A vendégem vagy, és a vendégeknek járó kiváltságok téged is megilletnek. Egyetlen alattvalóm sem fog egy ujjal sem hozzád érni, bántani téged, vagy akár rosszat gondolni rólad.

A nyelvem is teljesen kiszáradt, és alig forgott, amikor rákérdeztem:

– És ők merre vannak?

– Páran itt élnek alattunk a hegyben. – Oldalra billentette a fejét. – Tilos a rezidencia területére lépniük, tudják, hogy ellenkező esetben a halálos ítéletüket írnák alá. – Találkozott a tekintetünk, az övé határozott, tiszta volt, mintha érezte volna bennem a pánikot, a lopakodó árnyakat. – Amarantha nem volt túl kreatív – jelentette ki visszafojtott dühvel a hangjában. – A hegy alatti udvaromtól mindig is rettegtek, ezért ő elhatározta, hogy lemásolja, és erre a célra erőszakosan kisajátította Prythian szent hegyét. Van tehát egy udvar a hegy alatt, Tamlin pedig azt várja, hogy téged is az alattvalómmá teszek. Időnként rájuk nézek, mi folyik ott, de többnyire minden megy a maga kerékvágásában.

– És mikor... viszel el oda? – Ha le kell mennem a föld alá, és látnom kell azokat a borzalmakat... Könnyörögni fogok, *könnyörögni*, hogy ne vigyen oda, és egy kicsit sem érdekel, hogy ez mennyire lesz szánalmas. A túlélés érdekében minden gátlásomat levetköztem, bármilyen határt kész voltam átlépni.

– Soha. – Körzött egyet a vállaival. – Ez az otthonom, a lenti udvar csak a... munkám, ahogy ti, halandók szoktátok mondani. Nem szeretem, ha ez a kettő túl gyakran összemosódik.

Finoman felvontam a szemöldököm.

– Ti, halandók?

A csillagfény ott táncolt az arcán.

– Miért, minek tartsalak téged?

Provokál. A szája széle mintha megint mosolyra görbült volna, de próbáltam nem bosszankodni miatta.

– És az Éjszaka udvarának többi lakója? – Az Éjszaka udvara a területét tekintve az összesét felülmúlta Prythianben, ám itt körös-körül néptelen, hófödte hegyek tornyosultak, nyoma sem volt falvaknak, városoknak vagy bármi hasonlónak.

– Szétszóródva élnek, ott, ahol a kedvük tartja. *Te* is szabadon járhatsz-kelhatsz, amerre jólesik.

– Hazafelé akarok járni-kelni.

Elnevette magát, és végre elindult a csarnok másik végébe, ami egy teraszban végződött, ragyogtak felette a csillagok.

– Tudod, hogy bármikor szívesen meghallgatom, ha köszönetet akarsz mondani – vetette oda nekem anélkül, hogy hátranézett volna.

Teljesen begőzöltem, levegő után kapkodva, zúgó fejjel álltam. A fejem teljesen kiürült. Az egyik pillanatban még dermedten néztem rá, a másikban pedig már a kezemben szorítottam a cipőm, és tiszta erőből, hatalmas, halhatatlan erőmmel hozzávágtam. Selyem topánkám az emberi szemnek szinte felfoghatatlan sebességgel, üstökösként repült a levegőben, közeledtét még egy főúr se észlelhette időben... A fejének vágódott.

A tarkóját tapogatva döbbenten megfordult. Én már a másik cipőmet fogtam a kezemben.

– Ha harc, hát legyen harc – mondta kivillanó fogakkal. Érdekes volt látni, hogy ilyen nyíltan kimutatta a dühét.

Jól van, én is így voltam vele. A fejéhez vágtam a másik cipőmet, olyan gyorsan és keményen, mint az elsőt, de ő előrenyúlt, és néhány hüvelykkel az arca előtt elkapta. Felszisszent, leengedte a cipőt, rám nézett, közben a selyemcipő csillogó fekete hamuvá változott az öklében. Széttárta az ujjait, és

a csillogó hamu teljesen eltűnt. Végigmért, a kezemet, a testemet, az arcomat.

– Érdekes – motyogta, aztán ment tovább.

Felmerült bennem, hogy elkapom, és ököllel az arcába vágok, de nem voltam ostoba. A házában vagyok, egy hegy tetején, láthatólag a semmi közepén. Senki sem szabadítana ki innen, hiába sikoltoznék, senki nem hallaná.

Az ajtó felé fordultam, amit mutatott, és a mögötte derengő félhomályos lépcsőház felé. Már majdnem odaértem – közben még levegőt se mertem hangosan venni –, amikor vidám női hang csendült mögöttem a csarnok másik végében, ahová Rhys ment.

– *Gratulálok*, Rhys, ezt jól megcsináltad!

Rhys morgására sietősre fogtam lépteim.

A szobám maga volt a... csoda. Miután alaposan körülnéztem, nem leselkedik-e valahol veszély, kiismertem minden lehetséges menekülési útvonalat és búvóhelyet, megálltam a szoba közepén, és felmértem a helyet, ahol egy teljes hetet fogok eltölteni.

A felső társalgószinthez hasonlóan itt is nyitva hagyták az ablakokat, és mögöttük ugyanaz a zord világ tárult fel. Az ablakokon nem volt üveg, se roló, és a könnyű ametiszt gyöngyfüggönyök finoman lebegtek a természetellenesen enyhe szellőben. A hatalmas, krémfehér-elefántcsont színű ágy csalogató volt, sok-sok párnával, takaróval és plédekkel, kétoldalt egy-egy lámpával. A falnál szekrény és pipereasztal állt, az üveg nélküli ablakok között.

Átellenben egy boltíves faajtó mögött volt a porcelánmosdó és a toalett, de a fürdő...

A fürdő.

A hálószoza másik felét elfoglalta a kád, valójában egy medence, ami magából a hegyből nyúlt ki. Itt aztán jól kiáztathatom magam. A távolabbi vége mintha a semmibe tűnt volna, a víz csendesen csordogált el, bele az éjszakába. A fal keskeny peremén vastag gyertyák sorakoztak, amik aranyló fénnel árasztották el a sötét, üveges felületet és a lebegő gőzgomolyokat.

Nyitott tér, szellős, pazar... csupa nyugalom.

Császárnői lakosztály. Márványpadló, selyem, bársony, csupa elegancia, csak egy császárnő engedhet meg ilyet magának. Bele se mertem gondolni, milyen lehet Rhys szobája, ha a vendégével így bánik.

A vendégével, nem a rabjával. Nos... a szoba is azt igazolta, hogy így van. Nem próbáltam elbarikádozni az ajtót, mert úgyis be tudna repülni, ha arra szottyán kedve. Saját szememmel láttam, ahogy szemrebbenés nélkül szétzúzta egy tündér tudatát, ezért kétségem sem volt afelől, hogy egy darab fa úgysem lenne képes távol tartani ezt a borzalmas erőt.

Körbenéztem a szobán, menyasszonyi ruhám továbbra is suhogott a meleg márványpadlón, aztán magamat is végigmértem.

Nevetségesen nézel ki.

Forróság öntötte el az arcom, nyakig elvörösödtem. Ez nem mentség arra, hogy elrabolt, még ha meg is mentett engem – a megmentés szóra összeszorult a torkom – attól, hogy kikoszarazzam Tamlint, és magyarázkodnom kelljen.

Lassan kiszedegettem a tűket és a többi csecsebecsét a becsavart hajamból, és a pipereasztalra rakosgattam őket. A látványtól is rosszul lettem, ezért besöpörtem őket inkább egy üres fiókba, amit olyan erővel vágtam be, hogy az asztal feletti tükör is beleremegett. Megdörzsöltem a fejbőrömet, mert fáj a

loknik és a hajamba döfködött tűk súlyától. Úgy képzeltem, hogy ma délután Tamlin fogja kiszedegetni őket, és minden tű után kapok egy csókot, de...

Próbáltam nyelni egyet, de hatalmas gombócot éreztem a torkomban.

Rhys miatt aggódtam a legkevésbé. Tamlin látta rajtam, hogy tétovázom, de vajon azt is látta, hogy nemet akarok mondani? És Ianthe? Meg kell mondanom Tamlinnek, meg kell magyaráznom neki, hogy egy darabig nem tarthatunk esküvőt. Talán kivárom, míg ráérzek arra, hogy mi összetartozunk, és biztosan tudni fogom, hogy nem hozok hibás döntést, és... méltó vagyok hozzá.

Talán ki kellene várni, míg az ő rémálmai is véget érnek, és egy kicsit lazít a kontrolion. Nagyobb szabadságot ad nekem, még ha meg is értem, hogy meg akar védeni, fél, hogy elveszít... Jó lenne mindent megmagyarázni, ha hazamegyek.

De annyian láttak, annyian láttak tétovázni...

Remegve gombolni kezdtem a ruhámat, és kibújtam belőle.

A márványpadlóra hulló selyem, tüll és gyöngyök elegye egy összeesett habos süteményre emlékeztetett; egy nagy lépéssel kiléptem belőle. Még a fehérneműm is nevetséges volt: a habos csipke Tamlint volt hivatott elkápráztatni, hogy aztán csíkokra szaggassa őket.

Felkaptam a ruhát, a szekrényhez siettem, és bevágtam oda az egészet. Leráncigáltam magamról a fehérneműt, azt is bedobtam.

A fehér selyem- és csipkehalomtól borzasztóan elütött a tetoválásom. Egyre gyorsabban kapkodtam a levegőt. Csak akkor tudatosult bennem, hogy sírok, amikor kivettem a szekrényből az első kezem ügyébe akadó ruhát, egy türkiz pizsamát. Bebújtam a háromnegyedes nadrágba és a hozzá passzoló rövid ujjú, köldökig érő felsőbe. Nem érdekelt, hogy ez biztos az Éjszaka udvarában honos divat, és meleg puhaságának se örültem.

Bemásztam a hatalmas, selymesen csalogató, pihe-puha ágyba, és éppen csak vettem egy nagy levegőt, mire a lámpák kétoldalt kialudtak.

Ám ahogy a sötétség leszállt a szobára, a sírásom zokogásba csapott. Az egész testemet rázó, ziháló zokogás hangja kiszállt a nyitott ablakokon, bele a csillagos, hócsókolta éjszakába.

Rhys nem a levegőbe beszélt, amikor azt mondta, hogy a reggelinél vár, nem sokkal pirkadat után ugyanis megjelentek nálam a régi, még Hegyaljáról ismert szobalányok. Lehet, hogy nem ismertem volna fel a csinos, sötét hajú ikreket, ha ők nem viselkednek úgy, mintha ismernének. Korábban csak árnyalakban láttam őket, az arcukat áthatolhatatlan éjszakai sötétség rejtette. De itt – Amarantha nélkül – megmutatkoztak igazi testi valójukban.

Nualának és Cerridwennek hívták őket. Nem emlékeztem rá, hogy valaha bemutatkoztak volna, de az is lehet, hogy annyira beszippantott engem akkor Hegyalja, hogy nem foglalkoztam ilyesmivel.

Halk kopogásukra azonnal felébredtem, nem mintha túl sokat aludtam volna. Egy pillanatig nem értettem, miért puhább az ágyam, mi ez a végtelennek tűnő hegykoszorú, hol vannak a tavaszi pázsitok és a zöld hegyek... de aztán fejbe kólintott a valóság, és kezdődött a lüktető, szünni nem akaró fejfájás.

A második, udvarias kopogásra, amit fojtott hangú magyarázat követett arról, kik ők, kimásztam az ágyból, és beengedtem őket. Feszengő üdvözlésüket követően tájékoztattak, hogy a reggelit fél óra múlva szolgálják fel, addig fürödjek meg és öltözzek fel.

Úgy döntöttem, nem kérdezek rá, hogy az utóbbi Rhys

utasítása-e, vagy maguktól javasolják, mert olyan nyomorultul nézek ki. Az ágyra tették a ruhám, és magamra hagytak, hogy megtisztálkodjak.

Legszívesebben a nap hátralévő részét a kád csodálatosan forró vizében töltöttem volna, de a fejfájásomba gyenge, végtelenül furcsa *rángatás* vegyült. Ismertem ezt az érzést, egyszer már hívott így, az Amarantha bukását követő órákban.

Nyakig a vízbe merülve bámultam a tiszta, téli eget, a viharos szelet, ahogy lesöpri a havat a közeli csúcsokról... Nyoma sem volt Rhysnek, a verdeső szárnyainak. De a tudatomban, a testemben újra éreztem a ráncigálást – hívtak. Olyan volt, mint amikor egy cselédnek csengetnek.

Jó hangosan melegebb éghajlatra küldtem, alaposan megtörölköztem, és felvettem az odakészített ruhát.

A napos felső szinten vakon indultam az elviselhetetlen rángatás forrása felé. Lila selyemtopánkámban szinte nesztelenül lépdeltam a holdkőpadlón. Legszívesebben letéptem volna magamról a ruhát, már csak azért is, mert ehhez a helyhez, *hozzá* tartozott.

Barackszínű, normál derekú bő nadrágom a lépteimmel hullámzott, a bokámnál csillogó, aranyszínű bársonypánt fogta össze. A hozzá passzoló felsőrész hosszú ujjai fátyolszövetből készültek, és csuklónál össze voltak fogva. Maga a felsőrész a köldökömig ért, így járás közben kivillant a hasam.

Kényelmes volt, könnyen lehetett mozogni vagy futni benne. Nőies, egzotikus. A vékonysága miatt feltételeztem, hogy nem fogom elhagyni ezt a helyet, amit valami mágia olyan bársonyosan melegen tartott. Hacsak Rhysand nem akar azzal kínozni, hogy kivisz a környező hideg pusztaságba.

A tetoválás átlátszott a blúz vékony anyagán, de itt legalább a helyén volt. A ruha mégis az udvarához tartozott, a játszma része

volt, amit űzni akart velem.

A felső szint végében, a kőterasz közepén egy kis üvegasztal úgy csillogott, akár a higany. Három széket raktak körbe, az asztalt telepakolták gyümölccsel, gyümölcslével, péksüteménnyel és mindenféle felvágottal. Az egyik széken pedig... Bár Rhys a lenyűgöző tájat, a napfénytől szinte vakító fehérségű hegyeket csodálta, tudtam, hogy már abban a pillanatban érzékelte az érkezésem, hogy a csarnok túloldalán kiléptem a lépcsőházból. De az is lehet, hogy már azóta, hogy felébredtem, már ha a ráncigálás ennek volt a jele.

Megálltam a két utolsó oszlop között, figyelmesen néztem a reggelizőasztalnál pihenő főurat és vele együtt a kilátást.

– Nem vagyok kutya, akit füttyszóval hívni lehet – mondtam köszönésképpen.

Élénken csillogó ibolyakék szemével lassan rám nézett. A kezem ökölbe szorult, mert grimaszolva tetőtől talpig végigmért, gondolom, valami hiányosságot fedezett fel rajtam.

– Nem akartam, hogy eltévedj – jelentette ki egyszerűen.

Lüktetett a fejem. A szoba közepén fortyogó ezüst teafőzőre siklott a tekintetem. Egy csésze tea...

– Azt hittem, itt örök sötétség honol – mondtam, csak hogy ne látszódjon rajtam, mennyire kétségbeesetten vágyom egy életadó teára ilyen korán.

– Az udvarom a Nap egyik udvara – jelentette ki, és elegáns csuklómozdulattal intett, hogy foglaljak helyet. – Az éjszakáink azonban sokkal csodálatosabbak. Az alkonyat és a pirkadat is különleges, de alávetjük magunkat a természet törvényeinek.

Lehuppantam a vele szemben lévő párnázott székre. A tunikáját a nyakánál kigombolta, így egy kevés fedetlenül maradt barna mellkasából.

– Van olyan udvar, ahol nem így döntenek?

– Az évszakokról elnevezett udvarok természete a főurakétól függ, akiknek a mágiája és akarata tartja fenn az örök tavaszt, telet, őszt vagy nyarat. Ez mindig, ebben a különös állandóságban is működött. A Nap udvarai, a Nappal, az Alkonyat és az Éjszaka udvarának természete szimbolikusabb. Bár erősek vagyunk, de még mi sem tudjuk megváltoztatni a Nap útját vagy erejét. Kérsz teát?

A napfény táncolt az ezüst teafőző hajlatain. Legszívesebben rávettem volna magam, de inkább nagyon visszafogottan biccentettem.

– Meg fogod látni – folytatta, és töltött egy csészével –, hogy az éjszakáink sokkal látványosabbak. Annyira lenyűgözőek, hogy sokan napnyugtakor kelnek és hajnalban fekszenek, csak azért, hogy csillagfényben töltsék az idejüket.

Tejet öntöttem a teámhoz, és néztem a sötét és világos színek örvénylését.

– Miért van itt ilyen meleg, miközben kint javában tombol a tél?

– Mágia.

– Erre magamtól is rájöttem. – Letettem a teáskanalamat, és belekortyoltam az italba. Kis híján felnyögtem, annyira jólesett a forró, füstös ízkavalkád. – De *miért*?

Rhys a csúcsokat korbácsoló szelet figyelte.

– Ti is fűtőtök télen, én miért ne tenném? Bevallom, fogalmam sincs, hogy elődeim miért építettek egy, a Nyár udvarába való palotát olyan hegyek közé, ahol legfeljebb enyhe lehet az idő, de vajon ki tudná rá megmondani a választ?

Ittam még néhány kortyot, mire a fejfájásom csillapodott, sőt a közeli üvegtálból néhány szem gyümölcsöt is bátorkodtam a tányéromra tenni.

Minden mozdulatomat figyelemmel kísérte, aztán halkan

megjegyezte:

– Fogytál.

– A fejemben turkálsz, amikor csak kedved tartja – mondtam, és a villámra tűztem egy szelet dinnyét. – Nem értem, miért vagy meglepve.

Továbbra is komoran nézett, de érzéki ajkán megjelent az a bizonyos mosoly, biztos ez volt a kedvenc álarca.

– Ehhez az eszközhöz csak ritkán folyamodom, egyébként pedig nem tehetek róla, ha jeleket *küldesz* a bennünket összekapcsoló kötéleken keresztül.

Felmerült bennem, hogy inkább nem kérdezek, ahogy előző este se tettem, de...

– Hogy működik? A kötélek miatt látsz bele a fejembe?

Ivott egy korty teát.

– Úgy képzel el a kötélekünket, mint egy hidat, a két végén a tudatunkat védő ajtókkal, védőpajzsokkal. Veszélyeztetett tehetségem révén bárkinek a tudatába be tudok surranni, akiébe csak akarok, függetlenül attól, hogy létezik-e ilyen híd vagy sem. Kivéve akkor, ha az illető nagyon erős, vagy sokat gyakorolta, hogy erősen tartsa a pajzsait. Amikor ember voltál, a tudatod kapui tárva-nyitva álltak előttem. Most, hogy tündér vagy... – vállat vont. – Néha szándékon kívül feltartod a védőpajzsod, máskor, amikor elárasztanak az erős érzelmek, a pajzs eltűnik. Leengedett pajzsok esetén az is előfordul, hogy ott állsz a tudatod kapujában, és átkiabálsz nekem a hídon a gondolataidat. Időnként hallom őket, máskor nem.

Bosszúsan néztem rá, és a villámat szorongattam.

– És milyen gyakran turkálsz a fejemben, ha le vannak engedve a pajzsaim?

Eltűnt a vidámság az arcáról.

– Amikor nem tudom eldönteni, hogy a rémálmaid valós

veszélyek vagy a képzeleted szüleményei. Amikor férjhez készülsz menni, de magadban segítségért könyörögsz. De csak amikor leejted a mentális pajzsaidat, és átkiabálsz a hídon. És igen, mielőtt feltennéd a kérdést, ha akarok, akkor is át tudok jutni a pajzsaidon, ha feltartod őket. Viszont lehet gyakorolni, hogyan véd meg magad a hozzám hasonlóaktól a tudatunkat összekötő kötelék és a képességeim ellenére.

Figyelman kívül hagytam az ajánlatát. Ha beleegyeznék bármilyen közös munkába, az túlzottan állandóságot sugallna, azt, hogy elfogadom az alkut kettőnk között.

– Mit akarsz tőlem? Azt mondtad, hogy elárulod végre. Hallgatlak.

Hátradőlt a székében, és ahogy karba tette erős kezét, a finom ruha ellenére látszott, milyen izmos.

– Ezen a héten? Azt akarom, hogy tanulj meg olvasni.

6. FEJEZET

RHYSAND EGYSZER MÁR GÚNYOLT EMIATT, még Hegyalján kérdezte meg, hogy kínzásnak tartanám-e az olvasástanulást.

– Nem kérek belőle, de köszönöm a lehetőséget – feleltem, és megszorítottam a villámot, nehogy a fejéhez vágjam.

– Egy főúr felesége leszel – mondta. – Elvárják tőled, hogy levelezést folytass, talán egy-két beszédet is el kell mondanod. A jó Üst tudja, milyen feladatokat szánnak neked Ianthe-tel. Vacsoramenük összeállítása, köszönőlevelek írása a nászajándékok miatt, aranyos gondolatok párnákra hímzése... Tudnod kell írni-olvasni. De tudod mit? Ha már a pajzshasználatnál tartottunk, kombinálhatjuk a kettőt. Szerencsére együtt is gyakorolhatod őket: az olvasást és a pajzshasználatot.

– *Mind a kettőre* szükség van – vettem oda fogcsikorgatva –, de az biztos, hogy tőled nem akarok tanulni.

– Mégis mi mást akarsz kezdeni magaddal? Festeni akarsz? Mi újság a festéssel mostanában, Feyre?

– Mi közöd hozzá?

– Természetesen megvannak a saját céljaim.

– Céljaid.

– Attól tartok, hogy ha kíváncsi vagy rá, akkor kénytelen leszel beleegyezni a közös munkába.

Hegyes szúrást éreztem a fejemben, mire elgörbítettem a villámat. Amikor letettem az asztalra, Rhys nevetve mondta:

– Érdekes.

– Tegnap este is ezt mondtad.

– És nem szabad kétszer mondanom ugyanazt?

– Nagyon jól tudod, hogy nem erre céloztam.

A pillantásával végigmért, mintha a barackszínű anyag alatt belelátna összetört telkembe, aztán a meghajlított villára nézett.

– Mondta neked bárki, hogy te túl erős vagy egy főtünderhez képest?

– Tényleg?

– Úgy látszik, nem. – Egy falat dinnyét dobott a szájába. – Összemérted az erődöt valakivel?

– Miért tenném? – Így is romhalmaznak éreztem magam.

– Mert hét főúr ereje támasztott fel, és általuk született újjá. Én a te helyedben kíváncsi lennék rá, hogy került-e át tőlük hozzád valami.

Megfagyott az ereimben a vér.

– Semmi nem *került át*.

– Tényleg borzasztó... érdekes lenne kideríteni. – Vigyorgott. – Hátha mégis.

– De most mondtam, hogy nem akarok tanulni veled, se olvasást, se mentális védekezést.

– Miért? Dacból? Azt hittem, már túlléptünk a Hegyalján történteken.

– Gondolni se akarok rá, mit tettél ott velem.

Mozdulatlanná dermedt. Már láttam ilyennek, olyan volt, mint a halál, ami a szeméből hívogatott. A mellkasa fel-alá emelkedett és süllyedt, egyre gyorsabban. Esküdni mertem volna rá, hogy

mögötte az oszlopok között pompás szárnyak árnyéka terjedt szét. Kinyitotta a száját, kissé előredőlt, de aztán hirtelen eltűntek az árnyak, megszűnt a zihálás, a feszültség, és visszatért a gúnyos mosoly.

– Vendégünk van, erre majd később visszatérünk.

– Én nem. – Szapora, könnyed léptek hallatszottak, és megjelent a vendég.

Ha Rhysand volt a legszebb férfi, akit valaha láttam, akkor most a női megfelelője is ott állt előttem.

Fényes, aranyszőke haját laza copfban fogta össze, az enyémhez hasonló szabású türkiz ruhája pedig szépen kiemelte napbarnított bőrét. A lány a reggeli fényben gyakorlatilag világított.

– Szervusztok, jó reggelt! – csicseregte. Telt ajka káprázatos mosolyra húzódott. Mélybarna szemével rám nézett.

– Feyre – szólított meg Rhys kedvesen –, ő az unokahúgom, Morrigan. Mor, ő pedig a kedves, bájos és nyitott Feyre.

Átvillant az agyamon, hogy az arcába lötyyintem a teámat, de Mor elindult felém. Magabiztos, határozott léptekkel, de kecsesen járt, látszott rajta, hogy egyébként biztosan áll a lábán. Derűs volt, de éber, mint akinek nincs szüksége fegyverekre, vagy legalábbis arra, hogy az oldalára csatolva viseljen ilyesmit.

– Annyi mindent hallottam rólad! – mondta, mire én felálltam és esetlenül kezet nyújtottam, de ő inkább csontropogtató ölelésben részesített. Citrus- és fahéjillatot éreztem rajta. Amikor elhúzódott, próbáltam ellazítani görcsös izmaimat, de ő ördögi mosolyt vetett rám.

– Ugye épp az agyára mentél? – kérdezte, és leült közénk. – Jó, hogy pont erre jártam, bár szívesen megnéztem volna, hogy mutatnak Rhys tojásai a falra szegezve.

Rhys értetlenkedve, felvont szemöldökkel nézett rá, én pedig

próbáltam lenyelni a mosolyom.

– Örülök... hogy megismerhetlek – mondtam.

– Hazudsz – jelentette ki Mor, teát töltött magának, és telerakta a tányérját. – Ha jól sejtem, te semmit sem akarsz tőlünk, csak a gonosz Rhys kényszerít arra, hogy itt üldögélj vele.

– Elégge fel van ma vágva a nyelved, Mor – jegyezte meg Rhys. A lány csodás tekintetét unokatestvére arcára emelte.

– Nézd el nekem az izgatottságomat amiatt, hogy *kivételesen egyszer* vendégünk van.

– Van mit csinálnod – vetette oda Rhys mogorván. Még soha nem láttam őt... bosszankodni.

– Muszáj volt szünetet tartanom, egyébként is azt mondtad, hogy bármikor jöhetek. Mikor lenne alkalmasabb, ha nem most, amikor végre elhoztad az új barátnőmet?

Meglepve tapasztaltam egyrészt, hogy kertelés nélkül kimondja, amit gondol, másrészt felismertem, hogy az ő hangját hallottam tegnap este, amikor ugratta Rhyst a szóváltásunk miatt. Ő mondta gúnyolódva, hogy *gratulál*. Mintha a dolgok kettőnk között alakulhatnának másképp, akár kellemesen is.

A tányérom mellett egyébként megjelent egy újabb villa, én pedig felszúrtam rá egy szelet dinnyét.

– Egy kicsit sem hasonlítotok egymásra – jegyeztem meg.

– Igazából *távoli* rokonok vagyunk, csak unokatestvéreknek mondjuk egymást – felelt Rhys. A lány rámosolygott, paradicsomot és valamilyen halványsárga sajtot evett. – De együtt nőttünk fel, és egyedül ő él a családtagjaim közül.

Nem mertem megkérdezni, mi történt a többiekkel, és azt a gondolatot is elhessegettem, hogy kinek az apja volt a felelős azért, hogy az én udvaromból is hiányzik egy család.

– Mivel pedig ő az egyetlen rokonom – folytatta Rhys –, azt hiszi, hogy szabad bejárása van az életembe.

– Olyan morcos vagy ma reggel – vágott vissza Mor, és két muffint tett a tányérjára.

– Nem láttalak Hegyalján – bukott ki belőlem, bár az utolsó szót mindennél jobban gyűlöltem.

– Jaj, én nem voltam ott – mondta. – Én...

– Most már elég legyen, Mor – szakította félbe Rhys dörgő hangon.

Legszívesebben kíváncsian megbámultam volna őket, de nagyon nehezen sikerült visszafognom magam.

Rhysand letette az asztalra a szalvétáját, és felállt.

– Mor itt lesz a hét végéig, de semmi esetre se érezd úgy, hogy kötelező vele lenned. – Mor erre a nyelvét nyújtotta rá, mire Rhys csak grimaszolt egyet. Ilyen emberi gesztusokat még soha nem láttam tőle. A tányéromra nézett. – Jóllaktál? – Bólintottam. – Jól van, akkor menjünk! – Az oszlopok és a mögötte lebegő függönyök felé biccentett. – Kezdődik az első óra.

Mor határozott mozdulattal kettévágta az egyik muffint. Az ujjai, a csuklója tartása egyértelműen alátámasztották a gyanúmat, hogy jól bánik a fegyverekkel.

– Ha kezd az idegeidre menni, akkor habozás nélkül lökd le a legközelebbi erkélyről!

Rhys villámgyors mozdulattal bemutatott neki, aztán csak ment tovább a csarnokban.

Amikor már viszonylag nagyra nőtt köztünk a távolság, én is felálltam.

– További jó étvágyat!

– Ha társaságra vágysz – szólt Mor, miközben kikerültem az asztalt –, csak szólj!

Én csak biccentettem, aztán követtem a főurat.

Egy függönnyel leválasztott térben engedelmesen leültem egy hosszú faasztalhoz, de csak azért, mert volt némi igaza. Majdnem az életembe került Hegyalján, hogy nem tudok olvasni. Ha hagynám, hogy ez a gyenge pontom maradjon, akkor meg is érdelem, ha történik még valami, függetlenül attól, hogy az ő ötlete vagy sem. Ami pedig a mentális pajzshasználatot illeti... átkozottul ostoba lennék, ha nem fogadnám el az ajánlatát, hogy tanuljak tőle. Soha nem engedném, hogy bárki, főleg Rhys, turkáljon a tudatomban, információkhoz jusson a Tavasz udvaráról, a szeretteimről. Legalábbis tudatosan nem.

Ettől még nehéz volt elviselnem Rhysand jelenlétét az asztalnál, és a halom könyvet az asztalon.

– A betűket azért felismerem! – fortyantam fel, amikor egy darab papírt tett elé. – Annyira azért nem vagyok buta. – Összekulcsoltam az ujjaimat az ölemben, de aztán idegességemben inkább bedugtam a kezem a combom alá.

– Egy szóval sem mondtam, hogy az vagy – felelte. – Csak próbálom kideríteni, honnan fogjunk neki. – Hátradőltem a kárpitozott széken. – Mivel belőled nem lehet kihúzni, mennyit tudsz.

Éreztem, hogy elvörösödöm.

– Nem tudnál tanárt fogadni?

– Olyan nehezedre esik előttem megpróbálni? – kérdezte felvont szemöldökkel.

– Főúrként nincs jobb dolgod ennél?

– Dehogy nincs, viszont egyik se olyan élvezetes, mint téged kínlódni látni.

– Hogy te mekkora rohadék vagy!

Fújtatva nevetett egyet.

– Csúnyábbakat is mondtak már rám, még te is. – Megütögette

a lapot. – Olvasd fel!

Az egymásba folyó betűk láttán összeszorult a torkom.

– Nem megy.

– Próbáld meg!

A mondatot elegáns, szép írással vetették papírra, biztosan ő írta. Próbáltam kinyitni a számat, de nem ment, teljesen begörcsöltem.

– *Pontosan* mit vársz ettől az egésztől? Azt mondtad, hogy szólsz, ha dolgozni akarsz velem.

– Azt viszont nem konkretizáltam, *mikor*. – Kissé elhúzódtam tőle, miközben lebiggyesztettem az ajkamat. Vállat vont. – Valószínűleg az nincs ínyemre, hogy a Tavasz udvarában élő talpnyalók és háborúskodó ostobák miatt kisebbségi érzésed van. De az is lehet, hogy tényleg szeretem nézni a vergődésed. Vagy...

– Felfogtam.

– Akkor gyerünk, próbáld meg!

Szemétláda. Megfogtam a papírt, de úgy, hogy közben majdnem kettétéptem. Néztem az első szót, magamban próbáltam kibetűzni.

– Iga... Igazán... – A következő szót magamban valahogy kikövetkeztettem. – pom... pompásan...

– Ügyes vagy – dünnyögte.

– Nem kérek a dicséreteidből.

Nevetett.

– né...

Méltóztattam ránézni, igaz, felvont szemöldökkel.

– Nézel – búgta.

Az utolsó két szó kibetűzése után viszont azonnal felkaptam a fejem.

– *Igazán pompásan nézel ki ma, Feyre?! Komolyan ezt írtad?*

Hátradőlt a székében. Amikor találkozott a pillantásunk, úgy

éreztem, éles karmok simogatják a tudatomat, és a hangja a fejemben suttogott:

– *Igazam van, nem?*

Annyira hátrahőköltem, hogy még a székem is belenyikordult.

– *Ezt fejezd be!*

A karmait már belém vájta, az egész testem, szívem, tüdőm, vérem átengedte magát a szorításának, az uralma alá került, amikor megszólalt:

– *Jól áll neked az Éjszaka udvarának divatja.*

Nemcsak hogy mozdulni nem bírtam, még pislogni sem.

Ez történik akkor, ha a mentális védőpajzsodat nem használod. Bárki, aki az enyémhez hasonló mágikus erővel rendelkezik, besurranhat a tudatodba, megnézhet benned bármit, amit akar. Kisajátíthatja, de akár össze is törheti a tudatodat. Én most az elméd küszöbén állok... de ha mélyebbre mennék, elég lenne egy fél gondolat, és a személyiséged, te magad is megsemmisülnél.

Verejték folyt le a halántékomon, de valahogy furcsán távoli volt az érzés.

A helyedben én tartanék ettől, és hálát adnék az istenektől elátkozott Üstnek, hogy az elmúlt három hónapban nem bukkant fel olyan alak, aki hozzám hasonló képességekkel rendelkezik. Most pedig hajíts ki!

Hajíts ki!

Nem tudtam, hogy fogjak hozzá. Vaktában nekiestem, de a karmai ott voltak mindenhol, mintha egy elszabadult bűgőcsigaként forogtam volna körberakott tükrök között.

Halk és gyengéd nevetése betöltötte a tudatomat, a fületem.
Erre gyere, Feyre!

Válaszul egy kicsi ösvény derengett fel a tudatomban. A kivezető út. Egy örökkévalóságig tart, mire kiakasztom az összes

karmot, és súlyos lényét kitolom azon a keskeny nyíláson. Ha ki tudnám mosni magamból...

Hullám. A lényemből, magamból, ami kisöpörné őt belőlem...

Nem engedtem, hogy meglássa a bennem formálódó tervet, erős hullámmá váltam, és lecsaptam. A karmok szorítása lazult, éreztem, hogy némileg vonakodva hagyja, hogy megnyerjem ezt a meccset.

– Jól van. – Csak ennyit mondott.

Újra birtokba vettem magamat, a csontjaimat, a lélegzetvételemet, a véretem. Visszahanyatlottam a székembe.

– Még ne! – utasított. – Gyerünk, használd a pajzsot! Blokkolj, zárj ki, hogy ne tudjak visszajutni.

Pedig már vissza akartam vonulni valami csendes helyre aludni egyet, de ekkor újra éreztem a karmokat, ahogy a tudatom külső rétegét simogatják. Elképzeltem egy éjfekete, vastag, gyémántkemény falat. A karmok leheletnyit visszahúzódtak, de már későn: a fal kettévágta őket.

Rhys vigyorgott.

– Szép volt. Nem túl elegáns, de szép.

Nem tudtam megállni, hogy ne tépjem először két-, aztán négyfelé a papírt.

– Te disznó!

– Hogyne, persze. De foglalkozz inkább magaddal: elolvastad az egész mondatot, kirúgtál a tudatodból, *ráadásul* a védőpajzsot is használtad. Kitűnő.

– Ne legyél már ilyen leereszkedő!

– Nem vagyok az, tényleg sokkal jobban olvasol, mint vártam.

Éreztem, hogy megint elvörösödöm.

– Azért elég gyatrán megy.

– A gyakorlás a lényeg, a helyesírást csak gyakorlással lehet megtanulni. Nynsarra már regényeket fogsz olvasni. És ha a

mentális pajzsaidat is fejlesztgeted, akkor addigra teljesen kizárhatsz a tudatodból.

Nynsar. Ötven év után most fogja először megünnepelni Tamlin az udvarával együtt, mert Amarantha valamilyen hóborttól vezérelve betiltotta, néhány kevésbé jelentős, de közkedvelt tündérünneppel együtt, amelyeket *feleslegesnek* tartott. Nynsarig még hónapok voltak hátra.

– Komolyan ki tudnálak zárni a tudatomból?

– Nem valószínű, bár ki tudja, milyen erős vagy valójában. Gyakorolj, és meglátjuk.

– És Nynsarkor is érvényes lesz még az alkunk?

Csend.

Nem hagytam magam.

– Azok után, ami történt... – Képtelen voltam részletezni a Hegyalján történeteket, hogy mit tett értem Amaranthával szemben, és hogyan viselkedett utána. – Szerintem megegyezhetünk abban, hogy én nem tartozom neked semmivel, és ez *rád* is érvényes.

Rezzenéstelen arccal nézett rám, de én folytattam:

– Nem elég, hogy mindnyájan felszabadultunk? – Az asztalra tettem a tetovált kezem. – A vége felé már azt hittem rólad, hogy te más vagy, és az egész csak egy álarc, de te mégis idehoztál, és fogva tartasz engem... – A fejemet ráztam, nem tudtam kellően durván, mégis okosan meggyőzni, hogy rúgjuk fel a megállapodásunkat.

A tekintete mintha elsötétült volna.

– Én nem vagyok az ellenséged, Feyre.

– Tamlin nem így gondolja. – Ökölbe szorítottam a tetovált kezem. – Mindenki szerint az vagy.

– És *szerinted*? – Továbbra is komor arccal hátradőlt a székében.

– Átkozottul jól csinálsz mindent, mert egyetérték velük.
– Hazudsz – búgta. – Meséltél egyáltalán a barátaidnak arról, hogy *mit csináltam veled* Hegyalján?

Úgy látszik, a reggeli megjegyzésem *tényleg* felingerelte.

– Nem akarok erről beszélni. Se veled, se mással.

– Sokkal egyszerűbb úgy tenni, mintha meg sem történt volna, hadd babusgasson mindenki.

– *Nem* várom el senkitől, hogy babusgasson.

– Tegnap úgy becsomagoltak, mint egy ajándékot, mintha *te* lennél Tamlin jutalma.

– Tényleg?

– Tényleg! – Mintha düh villant volna át az arcán, de egy pillanat alatt eltűnt.

– Nyugodtan vigyél haza – csak ennyit mondtam.

– És majd életed végéig bezárva tartanak, főleg, ha elkezded utódokat szülni. Nagyon kíváncsi vagyok, mi lesz, ha Ianthe *rájuk* teszi a kezét.

– Úgy tűnik, hogy nem vagy túl jó véleménnyel róla.

A tekintetébe valami hideg, ragadozóra emlékeztető árnyalat vegyült.

– Nem állítom az ellenkezőjét. – Egy üres lapra mutatott. – Kezdd el másolni az ábécét, míg tökéletesek nem lesznek a betűid.

Ha kész vagy egy sorozattal, akkor enged le-fel a pajzsod, addig csináld, míg *ösztönösen* nem megy. Egy óra múlva visszajövök.

– Tessék?

– Má-sold le az á-bé-cét. Ad-dig...

– Hallottam, amit mondtál. – Rohadék. Rohadék, rohadék, *rohadék*.

– Akkor láss munkához – mondta, és felállt. – Annyira azért lehetnél illetudó, hogy akkor hívsz rohadéknak, amikor már

felvette a pajzsod.

Eltűnt a fodrozódó sötétségben, és csak utána jöttem rá, hogy engedtem eltűnni a kőkemény mentális falamat.

Mire visszajött, teljesen szivacsosnak éreztem az agyam.

Az egész órát a feladataimnak szenteltem, bár a lépcsőházból beszűrődő minden zajra összerezzenem: a cselédek halk lépteire, az ágyneműcserére, arra, hogy valaki egy csodásan burjánzó dallamot dúdol. A háttérben madarak csiripeltek, amelyek a hegy természetellenes melegében vagy a cserepes citrusfákon éltek. Nem érzékeltem annak jelét, hogy valami kínzás várna rám. Őrszemet se küldött utánam, hogy figyeljenek. Az egész helyet a rendelkezésemre bocsátotta. Egyedül lehettem, ami kapóra jött, mivel a mentális pajzsom fel- és le engedése közben az arcom sokszor eltorzult, megfeszült, vagy csak egyszerűen nyúzottnak tűnt.

– Nem is rossz – jegyezte meg a vállam felett.

Már percekkel korábban megjelent, de tisztos távolságban várt, én pedig csak arra tudtam gondolni, hogy azért csinálja, mert nem akar megijeszteni. Mintha tudná, hogy Tamlin időnként elbújt a hátam mögé, amivel annyira megijesztett, hogy nemcsak fenéken billentettem, de egy gyomrost is adtam neki. Nem szerettem erre gondolni, Tamlin arcán a döbbenetre, hogy milyen *könnyű* volt ledönteni őt a lábáról, és milyen megalázó egyben, hogy oktan rettegésemet ilyen könnyen elárultam.

Rhys a telefirkált oldalakat tanulmányozta, rendezgette, kíváncsi volt, mennyit haladtam.

Aztán újra éreztem a karmokat a tudatomban, de csak egy feketén csillogó kőkemény falat karcoltak. Minden erőmet abba a falba összpontosítottam, de a karmok jöttek előre, keresték a

gyenge pontokat. ..

– Hát – dorombolta Rhysand, és visszahúzta mentális karmait.
– Remélhetőleg ma végre jól fogok aludni, ha alvás közben is fent tudod tartani a falat.

Leejtettem a pajzsot, és átküldtem egy szót a mentális hidunkon, aztán gyorsan helyreállítottam a falat. A tudatom mögötte úgy remegett, mint a kocsonya. Kétségbeesetten vágytam egy kis alvásra.

– Lehet, hogy rohadék vagyok, de inkább magaddal foglalkozz! Még a végén élvezni fogjuk a tanulást.

Rhys a főépület folyosóin vezetett, én olyan jó tíz lépés távolságból morcosan követtem izmos hátát. Csak a végtelenbe nyúló hegyek és a vakítóan kék ég volt tanúja csendes sétánknak.

Túlzottan kimerültem ahhoz, hogy megkérdezzem, hova megyünk, ő pedig nem vesződött holmi magyarázattal. Felfelé tartottunk, kitartóan egyre feljebb, végül pedig egy torony tetején lévő kerek szobába léptünk be.

A közepén egy kör alakú, fekete kőasztal állt, a szürke kőfal legnagyobb egybefüggő felületét pedig egy hatalmas világtérkép borította.

Különféle jelzéseket, zászlókat, tűket szúrtak bele, de nem jöttem rá, milyen okból. A tekintetem a falmagasságú ablakokra siklott, a sok ablaktól mintha a szabadban lettünk volna, levegős volt az egész tér. Úgy éreztem, ilyen a tökéletes otthon egy szárnyakkal megáldott főúr számára.

Rhys az asztalhoz lépett, amire egy másik térképet terítettek ki, és különböző figurák álltak rajta szétszórva. Prythian és Hybern térképe.

A falvak, városok, folyók és hegysorozatok mellett az összes

udvart is megjelölték. Mindegyiket... kivéve az Éjszaka udvarát.

A nagy kiterjedésű északi terület tátongott az ürességtől, még csak egy hegységet se jeleztek rajta. Furcsának éreztem, valószínűleg egy stratégiai terv része lehetett, amit én nem érthettem. Megéreztem, hogy Rhysand figyel, felvont szemöldöke láttán azonban visszaszívtam a kérdésemet.

– Nem akarsz kérdezni semmit?

– Nem.

A mosolya egy macskára emlékeztetett. Az állával a falon függő térkép felé bökött.

– Mi tűnik fel rajta?

– Így akarsz rávezetni, hogy érdemes folytatnom az olvasásórákat? – Egyébként tényleg nem tudtam kiolvasni a feliratokat, csak a rajzokat tudtam értelmezni, például a falat is kiszúrtam, aminek végtelen vonala kettévágta a világot.

– Mondd el, mit látsz.

– Egy kettéválasztott világot.

– És szerinted ennek így kell maradnia?

Hirtelen ránéztem.

– A családom... – Elakadt a szavam. Jobban tettem volna, ha nem vallom be, hogy van családom, akik miatt aggódom.

– Az emberi családot – vette át a szót Rhysand – életét jelentősen befolyásolná, ha leomlana a fal, ugye? Annyira közel élnek hozzá. .. Szerencsések, ha még azelőtt elmenekülnek az óceánon túlra, hogy megtörténne a dolog.

– Meg fog történni?

Farkasszemet néztünk.

– Elképzelhető.

– Miért?

– Mert nyakunkon egy újabb háború, Feyre.

7. FEJEZET

HÁBORÚ.

A szó belém hasított, és meghűlt tőle az ereimben a vér.

– Ne rohanjátok le az embereket! – nyöszörögtem. Ezért még le is térdelek, hason csúszom előtte, ha kell. – Könyörgök!

Rhys oldalra billentette a fejét, a szája mintha elkeskenyedett volna.

– Te tényleg ilyen szörnyetegnek tartasz engem mindazok után, ami történt?

– Kérlek! – nyögtem. – Annyira védtelenek, esélyük sem lenne.

– Eszem ágában sincs megtámadni a halandók földjét – jelentette ki alig hallhatóan.

Vártam, hogy folytassa, miközben örültem, hogy tágas a tér, friss a levegő, mert úgy éreztem, kezd kicsúszni a lábam alól a talaj.

– Tartsd már magad elé az átkozott pajzsod! – mordult rám. Magamba nézve éreztem, hogy a láthatatlan fal megint leomlott, de teljesen letaglózott a fáradtság. Ha háború lesz, ha a családomat...

– *Gyerünk már! A pajzsot.*

Az éjszaka főúrnak nyers, parancsoló hangjára kimerült elmém ösztönösen, tégláról téglára felhúzta a falat. Rhys csak akkor szólalt meg, amikor a fal már védte a tudatomat, és ekkor a tekintete alig láthatóan megenyhült.

– Azt hitted, hogy Amarantha legyőzésével vége?

– Tamlin soha nem említette... – De miért is beszélne róla? Mindenesetre rengetegszer ment járőrözni, és számtalan megbeszélésről tiltott el engem. Tapintható volt a... feszültség. Biztosan tud róla. Majd megkérdezem, kiszedem belőle, miért nem avatott be.

– Hybern királya már száz éve tervezi a hadjáratát, hogy visszaszerezze a faltól délre eső területeket – magyarázta Rhysand. – Amarantha egy kísérlet volt, egy negyvenkilenc évig tartó próba, látni akarta ugyanis, milyen könnyen lehet meghódítani egy területet, és az meddig marad a parancsnoka ellenőrzése alatt.

Egy halhatatlan számára negyvenkilenc év semmi. Nem lepődtem volna meg akkor sem, ha azt mondja, hogy már jóval több, mint egy évszázada tervezget.

– Elsőként Prythiant fogja megtámadni?

– Prythian – folytatta Rhysand, és a nagy kiterjedésű szigetre mutatott a térképen – választja el Hybern királyát a kontinentstől. Errefelé akarja bekebelezni az emberi területeket, de az is lehet, hogy a tündérek földjeit is megtámadja. Rajtunk kívül senki nem képes megállítani a flottáját, mielőtt eléri a kontinentst.

Lerogytam egy székre, mert annyira remegett a térdem, hogy nem bírtam állva maradni.

– Olyan megoldást keres, amivel Prythiant gyorsan és hatékonyan eltakaríthatja az útból – folytatta Rhys. – A folyamat során a falat is le fogja rombolni. Már vannak benne lyukak, bár ezek még szerencsére elég kicsik, nem tudja a hadseregét kellő

gyorsasággal átjuttatni rajtuk. De biztos, hogy le akarja dönteni az egészset, és a saját előnyére fordítani a kitörő pánikot.

Alig kaptam levegőt.

– És mikor fog támadni? – A fal ötszáz éve makacsul állt, de az átkozott lyukak még így is lehetővé tették a legocsmányabb, legmohóbb tündér vadállatoknak, hogy átsurranjanak emberekre vadászni. Ha a falat ledöntik, és Hybern tényleg támadást akar indítani az emberi világ ellen... Azt kívántam, bárcsak kevesebbet ettem volna reggelire.

– Ez a nagy kérdés – felelte. – Ezért hoztalak el ide.

Felnéztem, és találkozott a tekintetünk. Elcsigázottnak tűnt az arca, de nyugodtnak.

– Nem tudom, mikor és hol fog támadni – folytatta –, és azt sem, kik lehetnek itt a szövetségesei.

– Itt is lehetnek szövetségesei?

Lassú bólintás.

– Gyávák, akik csak azért hajbókolnak előtte és csatlakoznak hozzá, hogy ne kelljen újra ellene harcolniuk.

Esküdni mertem volna rá, hogy mögötte szétterjedt némi sötétség.

– Te harcoltál a nagy háborúban?

Egy pillanatra azt hittem, nem fog válaszolni, de aztán bólintott.

– Fiatal voltam, legalábbis a mi fajtánk mércéjével mérve. Az apám erősítést küldött a kontinensre a halandó-tündér szövetségnek, én pedig rábeszéltem, hogy hadd vihessek én is magammal egy légiónyi katonát. – Leült mellém, és üres tekintettel bámulta a térképet. – Délen állomásoztam, ahol a legádázabb harcok dúltak. Olyan volt... – Belülről harapdálta a száját. – Soha többé nem akarok ilyen mészárlást látni.

Pislogott egyet, mint aki ki akarja űzni a fejéből a borzalmakat.

– Szerintem Hybern királya nem fog rajtaütésszerűen támadni, mert túl rafinált ahhoz, hogy itt elpazarolja az erőit, ráadásul – mialatt mi harcolunk – a kontinens időt nyerne a mozgósításra.

Lopakodva, trükkel fogja előkészíteni Prythian és a fal lerombolását, hogy meggyengítsen bennünket. Amarantha volt a terve első része, de vannak itt még tapasztalatlan főurak, tönkretett udvarok olyan főpapnőkkel, akik dögevő farkasként köröznék a hatalom körül, és olyanok is, akik rájöttek, mennyire tehetetlenek valójában.

– Miért mondd el ezt nekem? – kérdeztem remegő hangon. Fikarcnyi értelmét sem láttam, hogy miért tárja fel éppen előttem a gyanúit, félelmeit.

Ianthe pedig lehet, hogy ambiciózus, de Tamlin barátja, és végeredményben én is a barátnőmnnek mondhattam. Lehet, hogy ellenszenves Rhysnek, de talán ő az egyetlen szövetségünk a többi főpapnővel szemben.

– Két okból – jelentette ki. Rezzenéstelen, nyugodt arcától legalább olyan ideges lettem, mint a hírektől. – Egyrészt közel állsz Tamlinhez, akinek nemcsak hadserege van, de régóta szoros kapcsolatok fűzik Hybernhez...

– *Soha* nem segítene a királynak...

Rhys felemelte a kezét.

– Tudni akarom, hogy kész-e a mi oldalunkon harcolni, hajlandó-e az érdekünkben bevetni a kapcsolatait. Mivel feszült a viszonyunk, ezért tied a megtiszteltetés, hogy közvetíts.

– Ő nem beszél nekem ilyesmiről.

– Talán eljött az ideje, hogy megtegye, és annak is, hogy te is ragaszkodj hozzá. – Figyelmesen tanulmányozta a térképet, én pedig követtem a tekintetét. A Prythiannál lévő falat és az aprócska, védtelen, halandó területet szemlélte. Kiszáradt a szám.

– És mi a másik ok?

Tetőtől talpig végigmért.

– Szükségem van a képességeidre, azt beszélük ugyanis, hogy a Surielt is elkaptad.

– Nem volt olyan nehéz.

– Én is megpróbáltam, de nekem nem sikerült. Kétszer is. De erre majd visszatérünk. Annak is szemtanúja voltam, hogy úgy csaltad csapdába a Middengard férget, mint egy nyulat. – Hunyorogva méregetett. – Szükségem van a segítségedre, a képességeidre, ugyanis fel akarok kutatni valamit.

– Pontosan *mit* vársz tőlem? Gondolom, az olvasással és a pajzshasználattal is kapcsolatos, nem?

– Később megtudod.

Nem is tudom, miért kérdezősködtem egyáltalán.

– Legalább tucatnyi olyan vadász van, aki tapasztaltabb és ügyesebb nálam...

– Lehet, de én egyedül benned bízom.

Döbenten pislogtam.

– Bármikor elárulhatnálak, ha éppen ahhoz lenne kedvem.

– Megtehetnéd, de nem fogsz. – A fogamat csikorgatva valami durvát akartam a fejéhez vágni, de megelőzött. – És még nem is beszélünk a mágiáról.

– Nekem olyan nincsen. – Olyan hirtelen bukott ki belőlem, hogy egyértelműen dacos ellenkezésnek hangzott.

Keresztbe tette a lábát.

– Tényleg? Pedig az erőd, a sebességed alapján... Ha nem ismernélek jobban, azt mondanám, ti Tamlinnel remekül eljátsszátok, hogy teljesen hétköznapi vagy. Hogy a megvillantott képességeid nem annak az első jelei, hogy egy főúr fia majd örökké válhat.

– Én nem vagyok főúr.

– Ez igaz, de hét főúr lehelt beléd életet, és a személyiséged lényege hozzánk kapcsolódik, belőlünk született. Mi van akkor, ha többet adtunk neked, mint azt mi magunk képzeltük? – Újra végignézett rajtam. – És esetleg független magasságos asszonyként szembeszállnál velünk?

– Nincsenek magasságos asszonyok.

A fejét csóválta.

– *Erre* is visszatérünk, de igenis *létezhetnek*. Lehet, hogy te nem vagy az, de... Mi van akkor, ha mégis vannak hasonlóságok? Ha te egyedül olyan erős vagy, mint a hét főúr együtt? Ha képes vagy beolvadni a sötétségbe, alakot váltani, faggyal elárasztani egy egész szobát, egy egész hadsereget?

A szomszédos csúcsokat fújó szél mintha válaszként süvöltött volna valamit. Valamit, amit a bőröm alatt éreztem korábban is...

– Érted, hogy ez mit jelenthet egy háborúban? Ez az erő el is pusztíthat téged, ha nem tanulod meg uralni!

– Állj, ne tegyél már fel ennyi költői kérdést! Másrészt még nem is tudjuk biztosan, hogy birtoklom-e ezeket a képességeket!

– Biztos, hogy igen, és muszáj uralnod őket, ki kell derítened, mit örököltél tőlünk.

– Gondolom, te leszel a tanárom. Az olvasás és a mentális pajzshasználat nem elég?

– Az arra elég, hogy együtt kutassuk fel, amit akarok.

A fejemet ráztam.

– Tamlin nem fogja engedni.

– Ő nem a dadusod, és ezzel te is tisztában vagy.

– Az alattvalója vagyok, ő az én főúram.

– *Te senkinek sem vagy az alattvalója.*

Dermedten láttam, hogy kivillannak a fogai és kinőnek füstszerű szárnyai.

– Ezt most hallod tőlem először és utoljára – dorombolta, és a

falán függő térképhez lépett. – Élhetsz bábuként, Tamlin ajándék kiscicájaként, és egész halhatatlan életed eltöltheted azzal, hogy hajbókolsz, csúszol-mászol mások előtt, eljátszhatod, hogy kevesebbet érsz nála, Ianthe-nél vagy bármelyikünkénél. Az is rendben van, ha ezt az utat választod. – A szárnyak árnyéka fodrozódott. – De én ismerlek. Jobban, mint azt te el tudod képzelni. És egy átkozott percig sem hiszem, hogy téged egy fikarcnyit is boldoggá tesz az, hogy csinos, bájos jutalom vagy, akit egy olyan ember kap, aki majdnem ötven évig tétlenül ült a fenekén, ráadásul akkor is, amikor téged elpusztítottak...

– Fejezd be!

– De – folytatta töretlen lendülettel – van más választásod is. Uralhatod az erőt, amit tőlünk kaptál, élhetsz vele, aktív szerepet vállalhatsz a háborúban, mert az, így vagy úgy, de ki fog törni. Ne áltasd magad azzal, hogy bármelyik tündér egy szalmaszálat is keresztbe fog tenni a családotért a fal túloldalán, miközben a mi vidékünk valószínűleg mészárszékké változik.

A térképre néztem, Prythianre és a keskeny déli sávra.

– Meg akarod menteni a halandók birodalmát? – kérdezte. – Akkor válj olyan valakivé, akire Prythian is odafigyel. Válj tényezővé, fegyverré, mert egy napon lehet, hogy egyedül fogsz állni Hybern királya és a családod között. És biztosan nem akarsz felkészületlen lenni.

Összeszorult szívvel ránéztem, ő pedig úgy folytatta, mintha nem az imént döntötte volna romba a világot körülöttem.

– Gondolkodj rajta, hagyj rá egy hetet! Kérdezd meg Tamlint, ha ettől jobban alszol, és hallgasd meg a bájos Ianthe véleményét is! A döntést viszont senki nem fogja helyetted meghozni.

A hét hátralévő részében nem láttam se Rhysandet, se Mort, csak Naulával és Cerridwennel találkoztam, ők hozták az ételt, vetették be az ágyamat, és időnként megkérdezték, hogy s mint vagyok.

Egyedül az bizonyította, hogy Rhys a közelben van, hogy újabb és újabb feladatokat kaptam tőle: az ábécét kellett vakon másolgatnom, a mondatokban csak egy-egy szót cserélt ki, de egyik felháborítóbb volt, mint a másik.

Rhysand a legsármosabb főúr.

Rhysand a legszórakoztatóbb főúr.

Rhysand a legravaszabb főúr.

Naponta újabb és újabb kínos mondat várt rám, a kicserélt szavak pedig csupán eltérő mértékben tükrözték a pökhendiségét és a hiúságát. Minden napra kaptam egy másik feladatot is: fel a pajzsot, le a pajzsot, fel a pajzsot, le a pajzsot. Újra és újra.

Nem foglalkoztam azzal, vajon tudja-e, hogy megcsinálom a napi penzumot vagy sem, de belevettem magam a házi feladatokba, és próbáltam erősíteni, vastagítani a mentális pajzsaim, már csak azért is, mert semmi más dolgom nem akadt.

A rémálmaim miatt kimerülten, verejtékben úszva ébredtem, de a tér annyira nyitott volt, és a csillagok olyan élénk fénnel világítottak, hogy amikor felriadtam, nem kellett azonnal a mosdóba rohannom. Nem éreztem úgy, hogy a falak szorítanának a tintasűrűségű sötétségben. Tudtam, hol vagyok, még ha lázadoztam is miatta.

Utolsó előtti nap éppen a kis asztalom felé botorkáltam, és grimaszolva vártam, milyen nagyszerű mondat vár rám a mentális trükközésen kívül, amikor Rhys és Mor hangja szállt felém.

A nyitott tér miatt nem halkítottam le a lépteimet, ahogy közeledtem feléjük.

Az egyik társalgószerűségben beszélgettek. Rhys a magasba törő hegyek előtt járkált fel-alá, Mor pedig egy krémszínű fotelban foglalt helyet.

– Azriel nem örülne, ha nem szólnánk neki – mondta Mor.

– Azriel elmehet a pokolba – vetette oda Rhys. – Egyébként pedig valószínű, hogy már tudja.

– Legutóbb – felelte Mor olyan komolyan, hogy jobbnak láttam tisztos távolságban megállni – igen kellemetlen vereséget szenvedtünk, és ezt még egyszer nem engedhetjük meg magunknak.

– Most is lenne mit csinálnod. – Rhysand csak ennyit reagált.

– Nem véletlenül adtam a kezébe az irányítást, ugyebár.

Mor vonásai megfeszültek, aztán rám nézett. Kényszeredetten mosolyogni próbált.

Rhys is megfordult, rám bámult, aztán vágott egy grimaszt.

– De halljuk, Mor, miért jöttél, mit szeretnél annyira elmondani nekem – mondta Rhys szárazon, és abbahagyta a járkálást.

Mor – bizonyára a kedvemért – bosszúsan fintorgott, de komoly arccal felelt:

– Újabb támadás történt, a cesere-i templomnál. Szinte az összes papnőt megölték, a kincstárat kifosztották.

Rhys megdermedt, és én is csak kapkodtam a fejem: maga a hír is letaglózott, de a Rhys hangjából érezhető pusztító harag is, amikor csak egyetlen szóval kérdezett vissza:

– Kik?

– Nem tudjuk – felelte Mor. – A nyomok ugyanolyanok, mint a múltkor: kis csoport lehet, a testeken pedig nagy vágott sebek. Az viszont most sem derült ki, merről jöttek, és hogyan tűntek el.

Túlélők nincsenek. A holttesteket is csak másnap találta meg egy arra járó zarándokcsoport.

Te jó Üst! Valami hangot kiadhattam magamból, mert Mor feszült, de együtt érző pillantást vetett rám. Rhys viszont... Először az árnyékok moccantak meg, aztán a tollesomói a hátán, majd mintha a dühe már nem bírná visszatartani a vadállatot, amiről egyszer azt mondta, hogy gyűlöli, ha engedelmeskednie kell neki, a szárnyai teljes valójukban megjelentek.

Pompás, gyönyörű szárnyak voltak, hártyásak és csúcsosak, mint a denevére, feketék, mint az éjszaka, és pokolian erősek. A testtartása is mintha megváltozott volna, határozottabb, szilárdabb lett. Mintha a lénye mozaikjában a helyére került volna az utolsó darab. A hangja viszont továbbra is egy finom nyári éjszakára emlékeztetett, amikor megszólalt:

– Azriel mit szólt?

Mor újra rám pillantott, mintha hezitálna, vajon jó-e, hogy én is jelen vagyok.

– Elképesztően dühös. Cassian viszont még nála is jobban fel van dülva, meg van győződve arról, hogy egy illír rablóbanda akar így újabb területet szerezni.

– Ezen érdemes elgondolkodni – töprengett hangosan Rhys. – Az illír klánok közül jó néhány készséggel kiszolgálta Amaranthát az elmúlt években. A határok kitolásával, terjeszkedéssel nyilván nyomást akarnak gyakorolni rám, próbálgatják, meddig mehetnek el. – Gyűlöltem még hallani is Amarantha nevét, és ez elvonta a figyelmem az elhangzó információról.

– Cassian és Az már várnak a ... – Mor elhallgatott, és bocsánatkérően nézett rám. – Szóval a szokott helyen várják a parancsaidat.

Ez óriási, tényleg óriási.

A falon függő térképre pillantottam, nem véletlenül volt egy

része üres. Az ellenség menyasszonya vagyok, így kockázatos lenne kimondani, hol állomásoztatja a katonáit, és mire készülnek. Egyébként fogalmam sem volt arról, hol van Cesere, de tulajdonképp arról sem, hogy mi az.

Rhys a tájat nézte; a süvítő szél a sötét, fodrozódó felhőket a távoli csúcsok felé kergette. Kiváló repülőidő.

– Egyszerűbb lenne gondolatutazással – mondta Mor a főúr pillantását követve.

– Mondd meg azoknak a rohadékoknak, hogy néhány óra múlva ott leszek. – Rhys csak ennyit felelt.

Mor óvatosan rám mosolygott, aztán hirtelen eltűnt.

Csak bámultam a hült helyét, de nyoma sem maradt.

– Hogy lehet csak így eltűnni? – kérdeztem halkán. Csak néhány főtündérnél láttam ilyet, de még senki sem magyarázta el, hogy működik.

Rhys nem nézett rám, úgy felelt:

– A gondolatutazás? Úgy képzeld el, mint egy anyagon két pontot. Az egyik a mostani tartózkodási helyed a világban, a másik pedig ahová el akarsz jutni. A gondolatutazás olyan, mintha úgy hajtogatnád a vásznat, hogy a két pont egymásra kerüljön. A hajtogatást a mágia csinálja, nekünk csak annyi a dolgunk, hogy lépünk egyet az egyik helyről a másikra. Ez lehet egy hosszú lépés, ilyenkor érzed a világ sötét anyagát körülötted, ahogy átlépsz rajta. A rövidebb lépés olyan, mint amikor a szoba egyik sarkából átlépsz a másikba, alig veszed észre. Ritka, de nagyon hasznos adomány, és csak az erős tündérek képesek rá. Minél erősebb vagy, annál nagyobb ugrásra vagy képes.

Tudtam, hogy nemcsak azért magyaráz, hogy megértsem, hanem azért is, mert ezzel eltereli a figyelmét, de valahogy mégis kibukott belőlem:

– Sajnálom, ami a papnőkkel történt.

Felém fordult, a harag még ott égett a szemében.

– A közeljövőben sokkal többen eshetnek áldozatul.

Talán ezért hagyta, hogy végighallgassam a beszélgetésüket, és így emlékeztessen arra, mi várható Hyberntől.

– Mik azok az... – próbálkoztam újra – az illír bandák?

– Nagyképű, erőszakos rohadékok – dörmögte.

Keresztbe font karral vártam, ő kitárta a szárnyait, mire a napfény finom fénybe vonta a bőrszerű felületet.

– A területemen élő harcosok, akik folyamatosan borsot törnek az orrom alá.

– Amaranthát támogatták?

A sötétség mintha táncra perdült volna a csarnokban, ahogy a távoli vihar elég közel jött ahhoz, hogy elrejtse a napot.

– Egyesek igen. De én és az enyéim élvezettel vadásztunk rájuk az elmúlt hónapokban, hogy végezzünk velük.

Kimondatlanul is tudtam, hogy ez a leszámolás *lassú*, ráérős halált jelentett.

– Ezért nem voltál itthon, mert velük voltál elfoglalva?

– Sok mindennel vagyok elfoglalva.

Kitért a válasz elől, de úgy tűnt, hogy lezárta a beszélgetést, és akárki is Cassian és Azriel, sokkal fontosabb, hogy velük találkozzon. Még csak el sem köszönt, egyszerűen kilépett a teraszon a levegőbe. Kihagyott a szívem, de mielőtt felkiáltottam volna, ő tovasiklott, olyan sebesen, mint a csúcsok között süvítő szél. Néhány erőteljes szárnycsapással eltűnt a viharfelhőkben.

– Mellesleg viszlát – morogtam egy trágár mozdulat kíséretében, aztán nekiálltam az aznapi házi feladatomnak. Egyetlen társaságom a vihar volt, ami a házat védő varázslaton kívül tombolt.

Miközben a hófúvás folyamatosan ostromolta a csarnokot védelmező mágiát, én a mondataim fölé görnyedtem – *Rhysand*

érdekes, Rhysand óriási, Rhysand hibátlan –, és fel-le emelgettem a mentális pajzsomat egészen addig, míg a tudatom teljesen kiüresedett, ám eközben is folyamatosan az járt a fejemben, amit az előbb hallottam.

Kíváncsi lettem volna, mit tud Ianthe a gyilkosságokról, és ismerte-e az áldozatokat. Tud-e valamit Cesere-ről. Arról tudnia kell Tamlinnel együtt, hogy templomokat támadnak meg.

Utolsó éjszaka alig aludtam egy szemhunyasnyit, félig-meddig a megkönnyebbüléstől, hogy vége, másrészt rettegtem is attól, hogy Rhysand tartogat a számomra valami utolsó, kellemetlen meglepetést. De az éjszaka elteltével a vihar is elmúlt, és én már felöltözve vártam, hogy a nap teljesen felkeljen.

Kérhettem volna a reggelit a szobámba is, de inkább felsiettem a lépcsőkön a hatalmas nyitott térbe, a teraszon lévő asztalhoz.

Rhys a tegnapi ruhájában ült a székében. Fekete kabátját felül kigombolta, az inge körülbelül olyan gyűrött volt, mint amilyen zilált a frizurája. Szerencsére a szárnyait nem viselte. Felmerült bennem, hogy talán épp az imént tért vissza onnan, ahol Morral és a többiekkel találkozott.

Az is érdekelt, hogy mit tudott meg.

– Letelt az egy hét – mondtam üdvözlésképpen. – Vigyél haza! Nagyot kortyolt a csészéjéből, az ital most nem teának tűnt.

– Szép jó reggelt, Feyre!

Figyelmesen tanulmányozta türkizkék és aranyszínű ruhámat, általában ilyesmi szerelést viseltem itt nap mint nap. Őszintén szólva semmi kifogásom nem volt ellene.

– Jól áll ez a szín.

– Azt akard, hogy tegyem hozzá, hogy légy szíves?

– Azt akarom, hogy úgy beszélj velem, mint bárki mással. Mondd azt, hogy jó reggelt! Meglátjuk, mi sül ki belőle.

– Jó reggelt!

Halvány mosoly.

– Készen állsz arra, hogy vállald az ideutazásod következményeit?

Teljesen megdermedtem, eszembe se jutott az esküvő. A héten igen, de ma, ma csak Tamlinre gondoltam, arra, hogy mennyire szeretném már látni, a karomban tartani, kikérdezni mindarról, amit Rhys mondott. Az elmúlt napokban semmilyen jelét nem mutattam a mágikus képességeknek, amikben Rhys hitt, nem éreztem semmit, ami a bőröm alatt mozgolódott volna. Hála az Ústnek!

– Ehhez neked semmi közöd.

– Igaz. Te mindenesetre a szőnyeg alá söpröd ezt is, mint minden mást.

– Senki nem kérdezte a véleményed, Rhysand.

– Rhysand? – Halkan, mély hangon felnevetett. – Egy hétig tejben-vajban füröszttelek, és Rhysandnek hívsz?

– Nem én kértem, hogy hozz el egy hétre.

– Nézz tükörbe! Az arcodnak lett némi színe, a szemed alól a karikák majdnem eltűntek. Ja, és a mentális pajzsod is megerősödött.

– Kérlek, vigyél haza!

Vállat vonva felállt.

– Átadom Mornak az üdvözleted.

– Egész héten alig láttam őt. – Csak kétszer találkoztunk, először a hét elején, aztán meg a tegnapi beszélgetésnél, amikor két szót se váltottunk.

– Arra várt, hogy hívd. Nem akart az agyadra menni. Bárcsak velem is ilyen előzékeny lenne!

– Nekem erről senki nem szólt. – De nem is különösebben érdekelt, és neki is biztos akadt jobb dolga.

– Nem is kérdezted. De minek is foglalkozz ilyesmivel, nem

igaz? Jobb a magány, a boldogtalanság. – Puha léptekkel, elegáns mozgással közeledett. A haja tényleg kócos volt, mintha a kezével beletúrt volna, vagy órákig repült volna valami titkos helyre.

– Gondolkodtál az ajánlatomon?

– A jövő hónapban megtudod.

Egytenyérnyi távolságra állt meg, aranybarna arcán feszültség tükröződött.

– Már egyszer mondtam, de most megismétlem. Nem vagyok az ellenséged.

– Én is mondtam már, de most megismétlem, hogy Tamlin ellensége vagy, és így az enyém is.

– Igen?

– Bontsd fel a megállapodásunkat, és derítsd ki!

– Nem tehetem.

– Nem tudod, vagy nem akarod?

A kezét nyújtotta.

– Indulhatunk?

Mohón utánakaptam. Az ujjai hűvösek, erősek voltak, bőrkeményedéseket éreztem rajta, biztosan fegyverektől, bár soha nem láttam nála egyet sem.

A sötétség elnyelt bennünket, én pedig ösztönösen belé kapaszkodtam, mivel a föld kicsúszott a lábam alól. Gondolatutazás. A szél az arcomba vágott, de ő a karjával melegen, biztonságosan tartott. Birodalmakat szeltünk át, de Rhys csak röhögött a rémületemen.

Egyszer csak szilárd talajt éreztem a talpam alatt, kőlapokat, felettem vakítóan süttött a nap, zöldes színű, kis madárcák csiripeltek...

Az élénk fények miatt pislogva ellöktem magam tőle. Egy hatalmas tölgyfa görnyedt fölénk. A parkunk szélén álltunk, *otthon*.

A kastély felé sprinteltem volna, de Rhys csuklón ragadott. A pillantása a kúriára villant, aztán vissza rám.

– Sok szerencsét! – búgta.

– Vedd le a kezed rólam!

Nevetve elengedett.

– Viszlát egy hónap múlva! – mondta, és mielőtt leköptem volna, eltűnt.

Tamlint a dolgozószobájában találtam, Lucien és két másik őrszem az asztalra kiterített térképet állta körbe.

Lucien fordult meg először, amikor megjelentem az ajtóban, és a mondat közepén elhallgatott. Erre Tamlin is felkapta a fejét, és olyan sebesen vágott át a szobán, hogy szinte levegőt se tudtam venni, már a karjaiban tartott.

Összeszorult a torkom, a nevét motyogtam, ő nyújtott karral maga elé tartott, és tetőtől talpig végigmért.

– Jól vagy? Ugye nem bántott?

– Minden rendben – feleltem. Láthatólag nem kerülte el a figyelmét, hogy az Éjszaka udvarában divatos ruhát viselek, és kilátszik a hasam. – Egy ujjal sem értek hozzám.

Ő mégis az arcomat vizsgálta, a nyakamat, aztán megfordított, a hátamat is megnézte, mintha a ruhán is átlátna. Kitéptem magam a keze közül.

– Mondtam már, hogy senki nem ért hozzám!

Nehezen vette a levegőt, a tekintetéből vadság sugárzott.

– Örülök, hogy jól vagy – mondta, amit még kétszer megismételt.

Összeszorult a szívem, a kezembe fogtam az arcát.

– Tamlin – becézgettem én is. Lucien és az örök bölcsen távoztak. A barátom távozóban megkönnyebbült mosolyt vetett

rám.

– Másképp is bánthat – jelentette ki rekedten Tamlin, és az érintésemre becsukta a szemét.

– Tudom, de tényleg jól vagyok, semmi bajom – hajtogattam olyan gyengéden, amennyire csak tudtam, de ekkor megláttam a dolgozószoba falait: karmolásnyomok díszítették mindenütt. Az asztalt is kicserélték.

– Szétverted a dolgozószobát.

– A fél házat – közölte, és közel hajolt, hogy a homlokunk összeérjen. – Elrabolt tőlem...

– Szinte végig egyedül voltam.

Tamlin morogva elhúzódott.

– Talán azért, hogy lanyhuljon az éberséged. Neked fogalmad sincs arról, milyen játékokat űz, mire képes...

– Tudom, hogy mire képes – szakítottam félbe, pedig olyan volt beszélni, mintha hamu lenne a nyelvemen. – Legközelebb is óvatos leszek...

– Nem lesz legközelebb.

Pislogtam.

– Találtál valami megoldást? – Talán Ianthe ötölt ki valamit.

– Nem engedlek el.

– Azt mondta, hogy súlyos következményekkel jár, ha az ember megszeg egy mágikus szerződést.

– Pokolba a következményekkel! – Éreztem, hogy milyen üres ez a fenyegetés, és ez mennyire kínozza őt is belül. Ő ilyen volt, igazi védelmező harcos. Nem kérhettem arra, hogy ne legyen ilyen, és fejezze be az aggodást miattam.

Lábujjhegyre állva megcsókoltam. Annyi mindent akartam tőle kérdezni, de csak később.

– Menjünk fel az emeletre! – súgtam az ajkaira, ő pedig átkarolt.

– Hiányoztál! – lehelte két csók között. – Beleőrültem a hiányodba!

Ennél többet nem is akartam hallani, de...

– Akarok tőled kérdezni pár dolgot.

Beleegyezésem jeléül morogtam, de újabb csókokra várva kissé hátrahajtottam a fejem.

– Majd. – A teste olyan meleg volt, olyan kemény, az illata annyira otthonos...

Megfogta a csuklóm, a homlokát az enyémhez szorította.

– Nem. Most – erősködött, és halkán felmordult, amikor a nyelvem elérte a fogait. – Most beszéljük meg... – Hátrébb húzódott, és elvonta a száját. – Amíg még frissek az élmények.

Megdermedtem, az egyik kezemmel a hajába túrtam, a másikkal a tunikája hátuljába kapaszkodtam.

– Micsoda?

Tamlin hátralépett, talán hogy józanabbul tudjon gondolkodni. Az Amarantha utáni időkben még soha nem voltunk ennyi ideig távol egymástól, erre ő most információkat akar kiszedni belőlem az Éjszaka udvaráról?

– Tamlin!

De ő felemelte a kezét, miközben farkasszemet néztünk, és Lucienért kiáltott.

Míg megérkezett, megigazítottam a ruhámat, és a kezemmel megfésültem a hajam. Tamlin az íróasztalához ment, lerogyott és intett, hogy üljek le vele szemben.

– Ne haragudj! – kért halkán, majd meghallottuk Lucien közeledő lépteit. – Mindannyiunk érdekét, a biztonságunkat szolgálja.

Néztem a tönkretett falakat, a megkopott, lepattogzott bútorokat. A távollétemben milyen rémálmok gyötörhették ébren és éjszaka? Milyen lehetett elképzelni engem az ellensége

karmaiban azok után, amit Amarantha tett velem?

– Tudom – nyögtem ki végül. – Tudom, Tamlin. – Vagy legalábbis próbálom megérteni.

Éppen leroskadtam az alacsony támlájú székre, amikor Lucien belépett, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Örülök, hogy épségben visszajöttél, Feyre – mondta, és leült mellém. – Bár jobban tetszene, ha nem az Éjszaka udvarának ruháját viselnéd.

Tamlin egyetértése jeléül halkan morrantott egyet. Én hallgattam, bár megértettem, hogy a ruhát sértésként fogják fel. Hallgattak, de úgy néztek egymásra, ahogy azok nézhetnek, akiket több évszázados barátság köt össze. Lucien finoman biccentett, és hátradőlt a székében: a megfigyelő pozícióját foglalta el.

– Mondj el mindent! – kért Tamlin. – Hogy néz ki az Éjszaka udvara, kit láttál, milyen fegyvereik, mágiájuk van, mit csinált Rhys, kivel beszélt... Minden részletet mondj el, amire csak emlékszel!

– Álmomban sem merült fel bennem, hogy kém vagyok.

Lucien megmoccant a székében, de Tamlin felelt:

– Akármennyire is gyűlölöm a szerződéseket, most betekintést nyertél az Éjszaka udvarába. Ritkán jut be oda kívülálló, és ha ez meg is esik, ritkán kerül ki onnan épségben, és még ebben az esetben is, az emlékei rendszerint... zavarosak. Akármit is rejteget ott Rhysand, biztosan nem akarja, hogy mi tudjunk róla.

Végigfutott a hátamon a hideg.

– Miért akarsz tudni ezekről? Mit akartok csinálni?

– Rendkívül fontos, hogy ismerjem az ellenségem terveit, életmódját. Nem az a kérdés, hogy itt vagy ott készülünk-e bármire. – A pillantása rám szegeződött. – Kezdjük a földrajzi

helyzetével! Igaz, hogy egy hegy alatt található?

– Átkozottul olyan érzésem van, mintha egy kihallgatáson lennék.

Lucien nagy levegőt vett, de továbbra sem szólalt meg. Tamlin a tenyerét az asztalra fektette.

– Tudnunk kell ezekről, Feyre. Vagy... nem emlékszel? – A karmok felcsillantak az ujjainál.

– Mindenre pontosan emlékszem – feleltem. – Nem tett kárt az elmémben. – És mielőtt még tovább kérdezett volna, mindent elmondtam, amit láttam.

Azért, mert megbízom benned – mondta Rhysand. Talán a pajzshasználati órák ellenére tényleg belemászott a tudatomba, mert olyan érzés volt leírni az otthonát, az udvarát, a hegyeket körülötte, mintha olajban és sárban fürdenék, pedig tényleg az ellenségem volt, egy olyan szerződéshez ragaszkodott, amit pusztán kétségsbeesésemben kötöttem meg vele...

Lefestettem nekik a toronyszobát. Tamlin kivallatott a térképeken látott figurákról, és szóról szóra vissza kellett nekik adnom Rhysand szavait. Végül megemlítettem azt is, ami az elmúlt héten a legnagyobb súllyal nehezedett rám, hogy Rhysand szerint milyen képességekkel rendelkezem, és beszámoltam Hybern terveiről is. Meséltem a Morral folytatott beszélgetésről, a templom kifosztásáról (Tamlin elmagyarázta, hogy Cesere az Éjszaka udvarának legészakibb katonai állomáshelye, a kevés ismert városok egyike). Azt is elmondtam, hogy Rhysand két nevet említett, Cassiant és Azrielt. Ennek hallatára mintha feszültebbek lettek volna, de nem említették, hogy ismernék őket. Beszámoltam nekik az illírekről is, és hogy Rhys felkutatta körükben az árulókat és leszámolt velük. Amikor befejeztem, Tamlin hallgatott, Lucien viszont láthatólag forrongott a sok magába fojtott gondolattól.

– Szerinted is lehetnek mágikus képességeim? – kérdeztem, és erősen próbáltam állni a pillantását.

– Elképzelhető – felelte Tamlin is csendesen. – Ha valóban így van...

Lucien végre megszólalt:

– Az ilyen mágia miatt a többi főúr ölni lenne képes. – A fémszeme úgy surrogott, mintha az ereimben csordogáló mágiát próbálná észlelni, amit nehezemre esett nyugodtan túrni. – Az apám például nem örülne annak, ha tudná, hogy egy csepp mágia hiányzik belőle, annak pedig végképp nem, hogy Tamlin menyasszonya birtokolja ezt a cseppet. Mindent megtenne azért, hogy *megfosszon* tőle, beleértve azt is, hogy képes lenne miatta megölni. A többi főúr szintúgy.

Valami megint *felbolydult, felkavarodott* a bőröm alatt.

– Soha nem használnám fel mások ellen.

– Nem arról van szó, hogy bevetnéd-e ellenük, hanem arról, hogy fölébük kerekednél, pedig nem kellene – jelentette ki Tamlin. – Célponttá válnál abban a pillanatban, ahogy ez kiderül.

– Te tisztában voltál vele? – kérdeztem. Lucien kerülte a pillantásomat. – Gyanítottál valamit?

– Reméltem, hogy nincs így – felelte Tamlin óvatosan. – Most, hogy Rhys gyanítja, nem tudhatjuk, mihez kezd ezzel az információval...

– Azt akarja, hogy gyakoroljak. – Annyira azért nem voltam buta, hogy megemlítsem a mentális pajzshasználati órákat, most legalábbis semmiképpen.

– Túl sok figyelmet vonnál magadra a gyakorlással – vetette fel Tamlin. – Nincs is szükséged rá, mindentől meg tudlak védeni, akármi is kerül az utunkba.

Pedig előfordult, hogy nem volt rá képes, amikor ő maga is tehetetlenül és tétlenül nézte, hogy engem halálra kínoznak.

Amaranthát se tudta megállítani...

Nem fogom hagyni, hogy újabb Amarantha lépjen a színre, nem fogom hagyni, hogy Hybern királyának szörnyetegei és alattvalói elpusztítsák az embereket, engem és az enyéimet. Nem fogom tétlenül nézni, hogy lerombolják a falat, és számolatlanul irtsák a falon túl élőket.

– Felhasználhatnám a képességeimet Hybern ellen.

– Ez kizárt – vetette oda Tamlin. – Főleg, hogy nem lesz itt semmilyen háború.

– Rhys szerint elkerülhetetlen, és keményen fog bennünket érinteni.

– És ő mindent tud? – vetette fel Lucien gúnyosan.

– Nem, de... aggódik. Szerinte én döntő szerepet játszhatok egy kibontakozó konfliktusban.

Tamlin az ujjait hajlítgatta, de a karmait továbbra is bent tartotta.

– Semmilyen katonai kiképzést nem kaptál, nem tudsz fegyvert forgatni. Még ha ma el is kezdenélek tanítani, évekbe telne, míg képes lennél halhatatlanok ellen felvenni a harcot. – Nagy levegőt vett. – Függetlenül attól, hogy szerinte mire lennél képes, Feyre, én soha nem foglak csata közelébe engedni. Főleg nem úgy, hogy ezzel felfednéd a képességeidet az ellenségeink előtt. Miközben farkasszemét néznél a hyberni erőkkel, valaki mosolyogva támadna hátba.

– De engem ez nem érdekel...

– Engem viszont igen – mordult fel Tamlin. Lucien nagyot sóhajtott. – Engem igenis rosszul érintene, ha meghalnál, ha bántódásod esne, ha életünk végéig minden percben veszély leselkedne ránk. Nem fogsz katonai kiképzést kapni, és az egész téma köztünk marad.

– De Hybern...

– A forrásaim már vizsgálják az ügyet – szólt közbe nyugodtan Lucien.

Esdeklő pillantást vetettem rá.

Felsóhajtott, és Tamlinhez fordult.

– Mi lenne, ha titokban tanítgatnánk...

– Túl kockázatos, túl sok minden történhet – tiltakozott Tamlin. – Egyébként sem kerülünk konfliktusba Hybernnel, nem lesz háború.

– Azt mondd, amire vágysz, de te is tudod, hogy nem ez a valóság – csattantam fel.

Lucien valamit dünnyögött a bajusza alatt, mint aki az Üsthöz rebeg el egy fohászt.

Tamlin láthatóan megfeszült, és csak ennyit reagált:

– Írd le még egyszer, hogy nézett ki a szoba a térképpel.

Lezárta a vitát. Nincs helye a tiltakozásnak.

Döbbenten meredtem rá, és összeszorult a gyomrom. Főúr volt, az *én* magasságos uram. Népe pajzsa és védelmezője. Az én pajzsom és védelmezőm. Ha a védelmem azt jelentette, hogy a népében tovább élhet a remény, új életet kezdhettek, akkor végső soron ezt is megteheti... Ebben az egy dologban engedhetek neki. Igazán megtehetem.

Te senkinek nem vagy az alattvalója.

Lehet, hogy Rhysand a pajzsok ellenére *tényleg* megváltoztatta a tudatomat. Maga a gondolat elég volt ahhoz, hogy Tamlint számos további apró részlettel áraszsam el.

8. FEJEZET

EGY HÉT MÚLVA ELÉRKEZETT A TIZEDFIZETÉS IDEJE.

Addig mindössze egy teljes napot tölthettem Tamlinnel, sétáltunk a parkban, szerelmeskedtünk a napsütötte mezőn, a magas fűben, és kettesben, csendben megvacsoráztunk, de utána már hívták a határra. Nem avatott be, hogy miért és pontosan hová, csak annyit mondott, hogy én maradjak otthon, ahol őrszemek vigyázzák ez idő alatt a biztonságot.

Egyedül töltöttem tehát a hetet, miközben éjjelente arra riadtam, hogy kihányom a belem, és zokogok a rémálmaimtól. Ianthe-tel néhányszor találkoztam, és ha tudomást is szerzett nővérei lemészárlásáról északon, egyszer sem tett említést róla. Mivel én sem szerettem, ha a problémáimról faggattak, ezért úgy döntöttem, nem hozom fel a témát akkor sem, amikor meglátogatott, hogy segítsen a tizedfizetésre kiválasztani a megfelelő ruhát, frizurát és ékszereket.

Megkértem, hogy készítsen fel, mire számítsak, de ő csak annyit felelt, hogy Tamlin majd mindenről gondoskodik, én csak figyeljek oda. Elég egyszerűnek tűnt a feladat, talán meg is könnyebbültem, hogy semmit nem kell mondanom vagy csinálnom, az viszont már nehezemre esett, hogy ne nézegessem a tenyeremre tetovált szemet, arra gondolva közben, amit Rhys a

fejemhez vágott.

Tamlin csak a tizedfizetés előtti éjszakán tért haza. Igyekeztem nem a nyakára járni, hiszen annyi teher nehezedett rá, és azt is tudtam, hogy az Ianthe által említettekén kívül nem fog sok mindenbe beavatni.

A kastély márvány-arany nagycsarnokában felállított emelvényen foglaltam helyet Tamlin mellett, ott próbáltam elviselni a rám szegeződő rengeteg pillantást, a könnyeket, áldáskérést, hálálkodást mindazért, amit tettem.

Ianthe szokott halványkék csuklyás köpenyében állt az ajtó mellett, áldást mondott az eltávozottakért, vigasztalta azokat, akik a jelenlétemben teljesen elvesztették a fejüket, biztosította őket arról, hogy jobb lett a világ és a jó győzedelmeskedett a gonosz felett.

Húsz perc múlva már eléggé viszkedett a hátsóm, négy óra elteltével pedig már egyáltalán nem figyeltem oda.

Folyamatosan özönlöttek. A Tavasz udvarának minden városát és lakóját követek képviselték, aranyban, ékszerben, csirkében, gabonában vagy ruhában fizettek. Annak nem volt jelentősége, hogy miben rótták le a tizedet, a lényeg az volt, hogy az értéke megfeleljen a tartozásuknak. Lucien az emelvény mellett állva számolt, a csarnokban posztoló tíz órhöz hasonlóan ő is talpig fel volt fegyverkezve. Lucien a termet fogadócsarnoknak nevezte, bár engem átkozottul emlékeztetett egy trónteremre. Felmerült bennem, vajon azért hívja-e így, mert a trónterem szó...

Túl sok időt töltöttem egy másik trónteremben. Tamlin is, de vele ellentétben én nem az emelvényen ültem, hanem térdeltem előtte. Épp úgy, mint most egy karcsú, szürke tündér, aki az alacsonyabb és magasabb rangú tündérek végtelen sorából vált ki.

Nem viselt ruhát. Hosszú, sötét haja formás, erős melleire

omlott. Nagy szeme teljesen fekete volt, egy feszes víztükrű tó jutott róla eszembe. Ahogy mozgott, a délutáni fény ragyogott szivárványszínekben játszó bőréen.

Lucien rosszállóan nézett, de nem tett megjegyzést, amikor az alacsonyabb rangú, finom, hegyes arcú tündér fejet hajtott, és hosszúkás, úszóhártyás ujjait a mellén összekulcsolta.

– A vízi kísértetek nevében üdvözlöm a Tavasz udvarának főurát – szólt furcsa, sziszegő hangon. Telt, érzéki ajkai közül pengeéles csukafogak villantak elő. Éles vonásai még jobban kiemelték szénfekete szemét.

Láttam már ilyet, a birtok határán lévő tóban öten éltek a nádasban, a tavirózsák között. Csak ritkán vettem észre őket, amikor csillogó fejük kibukkant a tükörsima vízfelületen. Nem sejtettem, hogy közelről milyen borzalmasak. Az Üstnek hála, soha nem mentem fürödni a tóba, mert most az az érzésem támadt, hogy úszóhártyás ujjaival és recés, hosszú körmeivel olyan hirtelen a mélybe rántana, hogy kiáltani se lenne időm.

– Isten hozott – köszöntötte Tamlin. Öt óra elteltével ő éppolyan frissnek tűnt, mint reggel, kimeríthetetlen energiáját valószínűleg a mágiája visszatértének köszönhette.

A vízi kísértet úszóhártyás, karmos, foltos, szürke lábain közelebb lépdelt. Lucien lazán elállta az útját. Ezért állt tehát az emelvénynek azon az oldalán, ahol én ültem.

Szívtam a fogam. Miért tartanak támadástól a saját otthonunkban, a saját házukban, ha nincsenek meggyőződve arról, hogy Hybern támadást intéz ellenünk? Még Ianthe csendes mormogása is elhalt a csarnok végében, ő is némán figyelt.

Ez a beszélgetés minden bizonnyal más lesz, mint a többi.

– Főúr, kérem – szólt a tündér, és olyan mélyen meghajolt, hogy tintafekete haja a márványt súrolta. – Nincs több hal a tóban.

Tamlin arca kemény volt, mint a gránit.

– Akkor is muszáj fizetned. – Smaragdokkal, zafírokkal és ametiszttel díszített koronája csillogott a délutáni napfényben, arany foglalata a tavasz első virágaiból font koszorút idézte. Nemzetsége öt koronájának egyikét viselte.

A nő felfordította a tenyerét, de Tamlin megelőzte.

– Itt nincs kivételezés, három napot kapsz, hogy elhozd, amit kell, vagy a következő tizedkor duplán fizetsz.

Nehezemre esett visszafognom magam, hogy a könyörtelen szavak hallatán ne forduljak döbbenten a mozdulatlan arc felé. A háttérben Ianthe egyetértése jeléül biccentett, bár senki se hederített rá.

A vízi kísértetnek nincs mit ennie. Hogy várhatja el Tamlin, hogy ételt hozzon neki?

– Kérem, uram – suttogta a nő hegyes fogai között. Reszketett, ezüstös, pettyes bőre csillogott közben. – Semmi nem maradt a tóban, teljesen üres.

Tamlin egyetlen arcizma sem rezdült.

– Három napot kapsz...

– De aranyunk sincs!

– Ne szólj közbe! – szólt rá Tamlin. Én elfordítottam a tekintetem, képtelen voltam hova tenni magamban könyörtelen arckifejezését.

A nő még mélyebbre hajtotta a fejét.

– Bocsásson meg, uram!

– Három napot kapsz a fizetésre, vagy a jövő hónapban a dupláját hozod – ismételte meg Tamlin. – Ismered a mulasztás következményeit. – Intett, hogy távozzon. A beszélgetést ezennel lezárta.

A nő még vetett rá egy utolsó, reménytelen pillantást, aztán kisért a helyiségből. A következő tündér, egy kecskelábú őzgida,

aki egy kosár gombaszerű valamit hozott, türelmesen várta, hogy az emelvényhez szólítsák. Tamlinhez fordultam.

– Semmi szükségünk egy vödör halra – mormogtam. – Miért kell őt ezzel kínozni?

A nőre vetődött a pillantása. Ianthe éppen oldalra lépett, hogy elengedje, közben a drágaköves övét fogta, mintha a nő le akarná tépni róla, hogy azzal fizessen. Tamlin fintorgott.

– Nem tehetünk kivételt, mert ha egyszer megteszed, akkor mindenki ugyanazt a bánásmódot fogja követelni.

A karfába kapaszkodtam. Egy kis tölgyfaszéken ültem, ami semmi volt az ő hatalmas, faragott rózsákkal díszített trónjához képest.

– De nekünk semmi *szükségünk* ezekre a dolgokra. Minek nekünk aranygyapjú vagy egy bödön lekvár? Teljesen feleslegesen kapta a három napot, ha egyszer nincs hal. Miért éheztetjük őt? Miért nem segítünk inkább, hogy újra legyenek halak abban a tóban? – Túl sok évig éltem korgó gyomorral ahhoz, hogy ne engedjem el a témát. Legszívesebben sikítottam volna az igazságtalanság miatt.

Smaragdzöld szeme mintha ellágyult volna, úgy tűnt, olvasott a gondolataimban, ám mégis így szólt:

– Mert ennek ez a rendje. Az apám is így csinálta, az ő apja is, és az én fiam is így fogja. – Mosolygott, és a kezemért nyúlt. – Majd egyszer.

Egyszer. Ha egyáltalán összeházasodunk, ha már nem megyek az idegeire, és megszabadulunk a bennünket üldöző rémektől. Eddig egyáltalán nem hoztuk szóba ezt a témát, és szerencsére Ianthe se nyilatkozott erről.

– Attól még segíthetnénk neki. Találjuk ki, hogyan lehetne halakat telepíteni a tóba.

– Bőven elég dolgunk van így is. Az alamizsna hosszú távon

nem segítség.

Majdnem feleltem valamit, de inkább hallgattam, nem most volt itt a vita ideje.

Elhúztam a kezem, amikor ő intett a kecskelábú őzgidának.

– Szívok egy kis friss levegőt – mondtam, és lecsúsztam a székemről, esélyt se adva neki a tiltakozásra, mert azonnal le is léptem az emelvényről. A csarnokon áthaladva próbáltam nem törődni a három őrrrel, akiket utánam küldött, és a sorban álló, döbbszerűen suttozó követekkel sem.

Ianthe megkísérelt megállítani, miközben kiviharzottam, de nem foglalkoztam vele.

A kapun kijutva olyan gyorsan siettem le a lépcsőn, amennyire csak mertem a kigyózó sor mellett, és a kavicsos kocsibehajtón mentem tovább. A különböző rangú-rendű tündérek tarkabarka sokaságán túl kiszúrtam a házunk sarkánál beforduló kísértet távozó alakját. A birtokon túlra, a tó felé igyekezett, miközben a szemét törölgetve botorkált előre.

– Várj! – kiáltottam, amikor utolértem. Az örök tisztaságban maradtak.

A nő a ház szélénél megállt, és valami természetfeletti lágyssággal megfordult. Földöntúli pillantása keresztüzzébe kerülve legszívesebben legalább egy lépést hátráltam volna, de sikerült egy helyben maradnom. Az örök néhány lépésnyire tőlünk, kardjukat markolva figyeltek.

Az orra két hasadék volt csupán, a fülei alatt felvillantak finom kopoltyúi. Alig észrevehetően biccentett. Nem hajolt meg mélyen, hiszen én egy senki voltam, csak tudomásul vette, hogy én vagyok a főúr cicuskája.

– Igen? – sziszegte csillogó csuka fogai között.

– Mennyi a tizeded?

A szívem gyorsabban vert úszóhártyás ujjai és borotvaéles

fogai láttán. Tamlin egyszer azt mondta, hogy a vízi kísértetek mindenevők, ha pedig a tóból elfogyott a hal...

– Mennyi aranyat akar? A hal mennyit ér aranyban?

– Jóval több, mint amennyi a zsebedben van.

– Akkor tessék – mondtam, és lecsatoltam a rubinköves arany karkötőmet. Ianthe mondta, hogy a színvilágomhoz ez jobban illik, mint az ezüst, amit már eléggé elnyűttem. Odanyújtottam neki. – Vedd el!

– Mielőtt még érte nyúlhatott volna, levettem az arany nyakláncomat, és a könnycsepp formájú gyémánt fülbevalókat is kivettem a fülemből. – Tessék! – Kinyújtott kezemben csillogott az arany és a drágakő. – Add meg neki, ami jár, aztán vegyél ételt magadnak – mondtam. Nagyot nyeltem, a szeme tágra nyílt. A közeli faluban minden héten tartottak piacot, ami kezdett lassan benépesülni árusokkal. Korábban azt reméltem, *valahogy* segíthetek abban, hogy felvirágozzon.

– És mennyit kell fizetnem érte?

– Semennyit, fogd, a tied. – Közelebb nyúltam. – Vedd csak el, kérlek!

Fintorogva nézte a kezemből kicsorduló ékszereket.

– Semmit nem akarsz cserébe?

– Semmit. – A sorban álló tündérek már kíváncsian bámultak.

– Kérlek, fogadd el!

Még egyszer végigmért, aztán hideg, nedves ujjával hozzám érve felmarkolta az ékszereket. Úszóhártyás kezében úgy csillogtak, mint a fény a vízen.

– Köszönöm – mondta, ezúttal mély meghajlás kíséretében. – Soha nem fogom elfelejteni a kedvességedet. – A hangja hirtelen megtört, én pedig beleborzongtam a látványba, ahogy hatalmas fekete szemei mintha elnyelni készültek volna. – A nővéreim sem.

Sarkon fordult, és visszaindult a kastély felé. Három testőröm

szemrehányóan nézett rám.

Tamlinnel és Luciennel vacsoráztam. A néma csendben Lucien pillantása hol rám, hol Tamlinre, hol a tányérjára siklott.

Tízpercenyi hallgatás után letettem a villámot, és Tamlinhez fordultam.

– Mi ez az egész?

– Magad is nagyon jól tudod – felelte kertelés nélkül.

Nem válaszoltam.

– Odaadtad a vízi kísértetnek a *tőlem* kapott ékszeredet.

– Az egész átkozott ház dugig van arannyal és ékszerekkel.

Lucien nagyot sóhajtott, mintha azt mondta volna: témánál vagyunk.

– Miért ne adhatnám oda neki? – kérdeztem. – Ezek a dolgok nekem semmit se jelentenek, egyik ékszert se viseltem eddig kétszer. Mégis, ki foglalkozik ezzel?

Tamlin szája elkeskenyedett.

– Ha így viselkedsz, azzal *megsérted* az udvar törvényeit, mert a dolgok itt így működnek. És ha odaadod annak a képtelenül falánk tündérnek a pénzt, azzal engem, ezáltal az egész udvart olyan színben tünteted fel, hogy *gyenge* vagyok.

– Ne beszélj velem így! – mondtam, és kivillantottam a fogaimat. Ő az asztalra csapott, a karmai átszúrták a bőrét. Én összekulcsolt kézzel előrehajoltam. – Továbbra sincs fogalmad arról, milyen volt nekem hónapokon keresztül az éhhalál szélén állni. Felőlem mondhatod, hogy egy telhetetlen, falánk alak ez a nő, de nekem is vannak nővéreim, és emlékszem, milyen érzés volt élelem nélkül hazatérni. – Próbáltam lecsillapítani a szívverésem és a bőröm alatt, a csontjaimnál háborgó, fortyogó erőt. – Lehet, hogy az összes pénzt butaságokra fogja pazarolni,

mert a nővéreivel együtt híján van minden önuralomnak. De én nem fogom hagyni, hogy éhezzenek csak azért, mert az őseid kitaláltak néhány *nevetséges* szabályt.

Lucien a torkát köszörülte.

– Nem akart megbántani, Tamlin.

– Tudom – förmedt rá a barátja.

Lucien állta a tekintetét.

– Ennél rosszabb dolgok is történtek és *történhetnek*. Nyugodj meg!

Tamlin smaragd zöld szeme fenyegetően csillogott, amikor Lucienre mordult:

– Kérdeztem a véleményed?

A szavai, *ahogy* Lucienre nézett, és ahogy a barátja lehajtotta a fejét... Olyan düh árasztott el, mintha egy folyó égett volna az ereimben. *Nézz már fel*, könyörögtem hangtalanul. *Vágy vissza! Nincs igaza, nekünk van igazunk*. Lucien összeszorította a száját. Az erő most is ott dobogott bennem, szivárogni kezdett belőlem, és Lucien után nyúlt. *Ne add meg magad!*

Ekkor mintha megszűntem volna. Jelen voltam továbbra is, a saját szememen keresztül néztem a külvilágot, de félig-meddig egy másik szögből, egy másik szemszögből láttam a dolgokat... Gondolatok árasztottak el, képek, emlékek, öreg, okos és végtelenül szomorú gondolatok, érzések, mély bűntudat, reménytelenség...

Amikor visszatértem, pislogtam egyet. Egy szempillantásnyi idő telhetett csak el. Döbbenten meredtem Lucienre. A feje. Benne voltam a fejében, átcsusszantam a mentális falán...

Felálltam. Meglepően nyugodt mozdulattal az asztalra hajítottam a szalvétámat. Tudtam, kitől származik a képességem. A vacsorámat hirtelen a torkomban éreztem, de sikerült bent tartanom.

- Még nem ért véget a vacsora – morogta Tamlin.
- Megoldjátok nélkülem is – vetettem oda, és távoztam.

Esküdni mertem volna, hogy a szalvétám alatt két tenyérnyom égett az asztalra. Magamban azért fohászkodtam, hogy ne vegyék észre, és Lucien se jöjjön rá, hogy behatoltam a tudatába.

9. FEJEZET

JÓ IDEIG FEL-ALÁ JÁRKÁLTAM A SZOBÁMBAN. Lehet, hogy tévedtem az égésnyomokat illetően, és már korábban is ott voltak, nem én hívtam a tüzet és égettem ki a fát, és Lucien tudatába se surrantam be úgy, mint aki átmegy az egyik szobából a másikba.

Egyszer csak Alis jelent meg, hogy szokásához híven segítsen az öltözésben. A pipereasztal elé ültem, hogy megfésüljön, de a tükörképem láttán összerezzentem. Úgy tűnt, állandósultak a lilás karikák a szemem alatt, és halovány arcomon még az ajkam is szinte fehérnek látszott. Sóhajtottam, és becsuktam a szemem.

– Odaadtad az ékszereidet egy vízi kísértetnek – morfondírozott hangosan Alis. A tükörképét néztem. Barna arca, mint a cserzett bőr, sötét szeme mintha felvillant volna, de aztán újra a hajamra összpontosított. – Agyafúrt, veszélyes lények ezek.

– Azt mondta, hogy éheznek, és nincs már semmi táplálékuk – motyogtam.

Alis gyengéden kibontott egy gubancot.

– A sorban álló tündérek közül senki nem adta volna oda neki ezt a pénzt, mert senki nem merte volna. Túl sokan fúltak vízbe a mohóságuk miatt. El vannak átkozva a csillapíthatatlan étvágyukkal. Meglátod, egy hétig sem tartanak ki az ékszereid.

Dobbantottam a lábammal.

– Ellenben – folytatta Alis, miközben letette a kezét, és hosszú, vékony ujjai a fejbőrömhöz dörzsölődtek, ahogy copfba fonta a hajam – soha nem fogja elfelejteni. Amíg csak él, az adósod lesz, függetlenül attól, hogy te mit mondtál neki. – Befejezte a copfot, és megpaskolta a vállam. – Túl sok tündér éhezett az elmúlt ötven évben, ne reménykedj, hogy nem fog gyorsan terjedni a híred.

Talán ettől féltem a legjobban.

Éjfélig vártam, aztán elindultam a sötét, csendes folyosókon. A dolgozószobája magányában bukkantam Tamlinra.

A karosszékek közötti kis asztalon egy vastag rózsaszín szalaggal átkötött fadoboz hevert.

– Épp indulni akartam – mondta. Felemelte a fejét, gyorsan végigmért, hogy megbizonyosodjon arról, hogy minden rendben. – Már aludnod kellene.

Becsuktam az ajtót. Tudtam, hogy nem tudnék aludni, mert ott csengtek a fülemben az egymás fejéhez vágott szavak.

– Neked is – feleltem erőtlen hangon, és valahogy a köztünk lévő békét is ilyen gyengének éreztem. – Túl sokat dolgozol. – Odamentem a karosszékhez, nekitámaszkodtam, és úgy néztem az ajándékot, ahogy Tamlin engem az előbb.

– Szerinted miért nem hozott engem egy kicsit sem lázba, hogy főúr lettem? – kérdezte, majd felállt és megkerülte az asztalt. Megcsókolta a homlokom, az orrom hegyét és a számát. – Annyi a papírmunka – dűnnyögte a számra. Nevettem, mire ő a száját a nyakam tövére tapasztotta. – Ne haragudj – motyogta, és belebizsergett a gerincem. Újabb csókot nyomott a nyakamra. – Sajnálom.

Végigsimítottam a karját.

– Tamlin... – kezdtem volna én is a mondókámba.

– Nem kellett volna olyasmiket mondanom – lehelte a bőrömre. – Se neked, se Luciennek. Nem gondoltam komolyan.

– Tudom – feleltem, és éreztem, ahogy a teste ellazul. – Én is sajnálom, amit a fejedhez vágtam.

– Mindenben igazad volt – mondta, bár azért ezt túlzásnak éreztem. – Én tévedtem.

Igaza volt abban, hogy ha kivételt tesz, akkor más tündérek is követelni fogják a hasonló bánásmódot. És amit én tettem, *felfogható* az udvara gyengítéseként is.

– Azért én is...

– Nem, neked volt igazad, én sok más dolog mellett tényleg nem tudom, milyen lehet éhezni.

Egy picit elhúzódtam, és az ajándéokra pillantottam. A lelkem mélyén örültem volna, ha ezután nem kapok már többet. Tétován elmosolyodtam.

– Te kaptad?

Válaszul beleharapott a fülembe.

– A tied. Tőlem. – Bocsánatkérés.

Napok óta nem éreztem magam ilyen könnyűnek. Meglazítottam a szalagot, és szemügyre vettem a halványbarna fadobozt. Úgy hatvan centiméter magas és vagy egy méter széles lehetett. A tetején tömör vasból egy fogantyú. Semmilyen címer, vagy felirat nem utalt arra, mi lehet benne. Biztos nem ruha, de...

Csak korona ne legyen!

Bár egy koronát vagy fejdíszet biztosan valami elegánsabb dobozba csomagoltak volna. Kipattintottam a kis rézzárat, és felnyitottam a tetőt. Őszintén szólva rosszabb volt, mint egy korona: a dobozba rekeszeket és tartókat építettek be, telis-tele ecsettel, festékekkel, szénnel és papírral. Hordozható festőkészlet. Az egyik üvegcsében a vörös annyira élénk volt, a kék

pedig olyan döbbenetesen kék, mint annak a tündérnőnek a szeme, akit megöltem.

– Gondoltam, hogy szívesen magaddal vinnéd, ha sétálni indulsz, így nem kellene annyi táskát magaddal hurcolásznod, ahogy eddig.

Az ecsetek frissek voltak, csillogtak, a sörték puhák, tiszták.

Olyan érzés volt a dobozt és a tartalmát nézni, mint egy varjak által megcsipkedett hullát.

Próbáltam mosolyogni, vidámságot erőltetni a tekintetembe.

– Nem tetszik – szólalt meg Tamlin.

– Dehogynem – sikerült kiböknöm. – Csodaszép. – Tényleg az volt.

– Gondoltam, ha újra elkezdenél festeni... – Vártam, hogy befejezze a mondatot.

Nem fejezte be.

Felforrósodott az arcom.

– És te? – kérdeztem csendesen. – A papírmunka segít bármiben is?

Bátran a szemébe néztem. A tekintetében dühöt láttam felvillanni.

– Most nem rólam, hanem rólad beszélünk – tért ki a válasz elől.

Újra szemügyre vettem a dobozt és a tartalmát.

– Kapok valaha engedélyt arra, hogy oda mehessek, ahol festeni akarok? Vagy ilyenkor is lesz mellettem kíséret?

Hallgatás.

Nem, vagyis igen.

Belülről reszkettem, de saját magam és kettőnk miatt erőt vettem magamon, és kimondtam:

– Tamlin, én nem tudok úgy élni, hogy éjjel-nappal örök vigyáznak rám. Nem bírom, megfulladok. Hadd segíts nekem,

engedd meg kérlek, hadd dolgozzak melletted!

– Így is annyi mindent meg kapsz, Feyre.

– Tudom, de... – Farkasszemet néztünk. A szemében ott tükröződött a Tavasz udvara főúranak teljes hatalma, ereje. – Keményebb lettem, gyorsabb, erősebb... Jobban tudok gyilkolni.

– A családtagjaim gyorsabbak és erősebbek voltak nálad, mégis viszonylag könnyen megölték őket.

– *Akkor vegyél feleségül egy olyan nőt, aki ezt elviseli.*

Lassan pislantott egyet, aztán ijesztő gyengédséggel szólalt meg:

– Ezek szerint nem akarsz hozzám jönni feleségül?

Próbáltam nem nézni az ujjamon a gyűrűre, a smaragdra.

– Hogyne akarnék. *Hát persze, hogy akarok.* – Megremegett a hangom. – De te, Tamlin... – A falak dőlni kezdtek. A csend, az örök, a pillantások. A tizedfizetés. – Megfulladok – nyögtem ki. – *Megfulladok.* Minél tovább tart ez így, minél több őrt... Ennyi erővel a víz alá nyomhatnád a fejem.

A szemében nem láttam semmit, egyetlen arcizma se rezdült. Ám egyszer csak... az ösztöne átvette az irányítást, és a mágiája felrobbant a szobában. Az ablakok beleremegtek, a bútorok darabokra hullottak, és a festékes, ecsetes doboz is szétrobbant: por, üveg és fa lett belőle.

10. FEJEZET

AZ EGYIK PILLANATBAN a dolgozószoba még sértetlen volt, a következőben pedig már csupa rom. A testemet viszont egyetlen szilánk sem érte, miközben a fejemet a kezemmel védve a földre estem. Tamlin zihált, szaggatott lélegzése a síráshoz hasonlított, én pedig annyira reszkettem, hogy azt hittem, a csontjaim is megrepednek, mint a bútorok, de erőt vettem magamon, leengedtem a karom, és ránéztem. Az arcán teljes kétségbeesést láttam, fájdalmat, félelmet és mély szomorúságot. Körém viszont nem hullott törmelék, mintha Tamlin megvédett volna.

Egy lépést tett felém, a láthatatlan határvonal felé, de úgy hőkölt hátra, mintha valami szilárd falba ütközött volna.

– Feyre – szólított meg rekedt hangon.

Tett még egy lépést, de a határvonal kitarzott.

– Feyre, kérlek – suttogetta.

Ekkor rájöttem, hogy az a védelmező buborék... tőlem származik. Pajzs. Nem csupán mentális, de valóságos pajzs. Nem tudtam, melyik főúrtól való, de az illető minden bizonnyal uralni tudta a levegőt vagy a szelet. Talán a Nap udvaraiból valaki, de voltaképp nem is érdekelt különösebben.

– Feyre! – nyögte Tamlin harmadjára, és a kezével tolt valamit, ami valóban úgy nézett ki, mintha a megkeményedett levegőből valami láthatatlan, ívelt fal épült volna közénk. – *Kérlek, kérlek!*

A szavai valamit megtörtek, feltörtek bennem, és a megszilárdult szélből épült falat is megrepesztették, mert a keze áthatolt rajta, és átlépett a káoszt a rendtől, a veszélyt a biztonságtól elválasztó vonalon. Térdre esett, és a két keze közé vette az arcom.

– Bocsáss meg, ne haragudj!

Nem bírtam úrrá lenni a reszketésemem.

– Megpróbálom – súgta. – Megjavulok. Néha... nem tudom kontrollálni a haragom. A mai nap... túl sok volt nekem. A tizedfizetés, az egész hercehurca. Felejtsük el, lépünk túl rajta! *Kérlek.*

Nem tiltakoztam, amikor átölelt és szorosan magához vont. A melege átjárt, az arcát a nyakamba temette, a tarkómra suttogott, mintha a szavait beinná a testem, mintha csak úgy tudná kimondani, ahogy mindig is jól kommunikáltunk: bőrről bőrre.

– Egykor nem tudtalak kiszabadítani, vagy megvédeni tőlük. Amikor azt mondtad, hogy fojtogató vagyok... Jobb vagyok egy kicsivel is náluk?

Azt kellett volna felelnem, hogy nincs igaza, de az előbb a szívemmel beszéltem. Vagy ami belőle maradt.

– Megpróbálom – hajtogatta. – *Kérlek, adj még időt, de muszáj túl lennem... az egészen. Kérlek.*

Túl lenni az egészen! Mégis micsodán? Meg akartam kérdezni, de a szavak cserben hagytak. Egyszer csak tudatosult bennem, hogy még mindig hallgatok. Választ vár tőlem, de még nem feleltem semmit.

Átöleltem, mert én is csak a testem nyelvén tudtam beszélni, és ez elég volt válasznak.

– Bocsáss meg – ismételte, és percekig csak ezt motyogta.

Így is annyi mindent megkapsz, Feyre.

Talán igaza volt, és nekem sem maradt már semmim, amit adhatnék.

A válla felett körülnéztem. A vörös festék szétfröcskölődött mögöttünk a falon. Néztem, ahogy folyik lefelé a megrepedt faborításon, és olybá tűnt, mintha vér lett volna.

Tamlin napokig folytatta a bocsánatkérést. Éjjel-nappal szeretkeztünk, a kezével, a nyelvével, a fogaival imádta a testem, de hát ezzel soha nem volt gondunk, csak a többi dolgunkkal.

Állta a szavát, a sétáimra kevesebb őr kísért el. Maradt ugyan néhány, de egy sem szorosan a nyomomban. Még lovagolni is elmehettem kíséret nélkül az erdőbe, bár tudtam, hogy a lovászok jelentették Tamlinnek, hogy elindultam, és azt is, hogy visszaérkeztem.

Tamlin nem hozta szóba a megszilárdult szélpajzsot, amit ellene emeltem, és a dolgaink elég jól alakultak, így én se mertem felhozni a témát.

A napok egymásba folytak. Tamlin többet volt távol, mint otthon, és amikor hazatért, hallgatásba burkolózott, én pedig már régen felhagytam azzal, hogy kérdésekkel bombázom. Védelmező lovag volt, és az is marad örökre. Ezt akartam én is, amikor fáztam, amikor nehéz és örömtelen volt az életem. Arra volt szükségem, hogy valaki megolvassza az éhenhalás küszöbén töltött keserű évek jegét.

Azon már nem mertem elgondolkodni, hogy most mit is akarok, vagy mire vágyom. Hogy mivé váltam.

Mivel tétlenségre voltam ítélve, jobb híján a könyvtárban töltöttem a napjaim, gyakoroltam az írást, az olvasást, valamint tégláról téglára, rétegről rétegre építgettem a mentális pajzsom. Időnként azzal is kísérleteztem, hogy létre tudom-e hozni újra a szilárd levegőfalat. Élveztem a csendet, bár mintha belekúszott volna az egész testembe, az ereimbe, a fejembe.

Napok teltek el úgy, hogy nem szóltam senkihez, még Alishez sem.

Éjjelente reszketve, zihálva riadtam fel, és örültem, ha ennek Tamlin nem volt tanúja. Annak is örültem, hogy én sem láttam, amint ő riad fel az álmából hideg verejtékben úszva, aztán állattá változva hajnalig virraszt, és figyelni a ránk leselkedő veszélyeket. Mit is mondhattam volna, hogy tudtam volna lecsendesíteni ezeket a félelmeket, ha soknak én magam voltam a forrása?

Úgy két héttel a tizedfizetés után hosszabb időszakot töltött otthon, én pedig elhatároztam, hogy megpróbálok beszélni vele, valahogy hatni rá. Tartoztam neki és magamnak is annyival, hogy megpróbálom.

Úgy tűnt, ő ugyanezt forgatja a fejében, ráadásul egy ideje mintha újra a normális kerékvágásban mentek volna a dolgok, természetesen a körülményekhez képest.

Egyik reggel azonban arra ébredtem, hogy a hálósobám előtti folyosón mély hangon beszélgetnek. Becsuktam a szemem, kicsit megigazgattam a párnámat, és feljebb húztam a takarót. Reggeli hancúrozásaink ellenére egyre később keltem, sőt néha ebéd előtt nem is bújtam ki az ágyból.

A falon áthatoló hangos morgásra már kinyitottam a szemem.

– Tűnj el innen! – figyelmeztetett valakit Tamlin.

A válasz olyan halk volt, hogy csak valami dűnnyögést hallottam.

– Utoljára mondom...

A másik hang félbeszakította, mire a karomon felállt a szőr. A tenyeremen lévő tetoválásra meredtem, gondolatban az eltelt heteket striguláztam. Nem, az nem lehet, hogy ilyen gyorsan eltelt az idő.

Lerúgtam magamról a takarót, és az ajtóhoz rohantam, ám félúton rájöttem, hogy meztelen vagyok. Tamlinnek hála a ruháim a szoba túloldalán heverték széttépve, és a köntösömet sem láttam a közelben, ezért felkaptam a székről egy takarót, magamra csavartam, és résnyire kinyitottam az ajtót.

Ahogy vártam, Tamlin és Rhysand állt a folyosón. Az ajtónyitás hangjára Rhys felém fordult, és a vigyora mintha lehervadt volna.

– Feyre! – A tekintete elidőzött rajtam, minden részletet megfigyelt. – Nem adnak eleget enni?

– Micsoda? – horkant fel Tamlin.

Rhys ibolyakék szeme jéghidegen csillogott. Felém nyújtotta a kezét.

– Gyere, menjünk!

Tamlin azonnal előtte termett. Összerezzenem.

– *Kifelé!* – A lépcsőház felé mutatott. – Majd ha összekészült, jön.

Rhysand lesepert egy láthatatlan porszemet Tamlin ingujjáról.

A lelkem mélyén csodálgattam vakmerőségét. Ha az én torkomat választotta volna el csupán néhány hüvelyk Tamlin fogaitól, akkor én biztos mekegtem volna a félelemtől.

Rhys tekintete rám villant.

– Tévedsz. Ha jól emlékszem, amikor Tamlin fogai a torkod közelében voltak, akkor jól pofán vágta. – Bosszankodva előkaptam elfelejtett mentális pajzsaimat.

– *Fogd be a szád!* – szólt Tamlin, és közénk állt. – *És tűnés innen!*

A főúr tett egy lépést a lépcső felé, és zsebre dugta a kezét.

– Tényleg jobban oda kellene figyelned a kastélyt védő varázslatra. Az Üst tudja, milyen söpredék sétálhat be ide olyan könnyedén, ahogy én tettem. – Szigorúan vizsgálódva újra szemügyre vett. – Vegyél már fel valamit!

Ráviczorogtam, és visszamentem a szobába. Tamlin utánam jött, és úgy bevágta az ajtót, hogy a csillár is beleremegett, és a fény is megkegyült a falakon.

Ledobtam magamról a takarót, és odamentem a szoba túlsó végén álló szekrényhez. Tamlin az ágyra rogyott, mire a matrac megnyikordult.

– Hogy került ide? – kérdeztem, miközben a szekrényajtókat nyitogattam, és addig túrtam a ruháim között, míg megtaláltam az Éjszaka udvarában viselt türkiz öltözetet, ugyanis Alist megkértem arra, hogy őrizze meg. Tudtam, hogy el akarja égetni, de felvilágosítottam, hogy legközelebb is egy ilyenben fogok hazajönni.

– Nem tudom – felelte. Felhúztam a nadrágomat. Megfordulva láttam, hogy a hajába tűr. Éreztem, hogy nem mond igazat. – Ez is csak annak a játéknak a része... amit játszik.

Belebújtam a topba.

– Ha tényleg nyakunkon egy háború, talán érdemes lenne megpróbálnunk helyrehozni a dolgokat. – Ezt a témát azóta nem hoztuk szóba, hogy visszajöttem. A szekrény mélyére ásva kutattam a ruhához illő selyemcipő után, de ahogy felhúztam, újra felé fordultam.

– Mihelyt felmondja a veled kötött megállapodást, nekilátok.

– Talán azért ragaszkodik hozzá, mert így kénytelen vagy odafigyelni rá. – Az ágyhoz mentem, járás közben a nadrág kicsit bővebbnek tűnt csípőnél, mint egy hónapja.

– Feyre! – Tamlin utánam nyúlt, de kitértem előle. – Miért akarsz tudni ezekről az ügyekről? Nem elég neked, ha békében

gyógyulgatsz? *Megérdemelted.* Csökkentettem az örök számát. Tényleg mindent megpróbálok. Hagyd a többi rám... – Nagyot sóhajtott, hogy megnyugodjon. – De ezt ne most beszéljük meg!

Soha nem volt itt az ideje, hogy *erről* beszéljünk, de a véleményemet ezúttal inkább megtartottam magamnak, mert egyszerűen nem volt hozzá energiám, hogy kimondjam: falra hányt borsó a szavam. Azért igyekeztem megjegyezni magamnak Tamlin vonásait, és nem tiltakoztam, amikor a mellkasára vont és szorosan átölelt. A folyosóról köhögés hallatszott, mire a teste megfeszült.

Elegem volt a harcból, a morgolódásból és... a könyvtárba temetkezésnél vonzóbbnak tűnt visszamenni a hegytetőre, arra a nyitott, békés helyre. Elhúzódtam, Tamlin pedig nem jött utánam, amikor kísétáltam a folyosóra.

Rhys fintora láttán felmerült bennem, hogy valami undokságot vágok a fejéhez, de ehhez több tűzre lett volna szükségem, másrészt igazából hidegen hagyott a véleménye. Rezzenéstelen arccal a kezét nyújtotta, de Tamlin előlépett mögülem, és lenyomta a kezét.

– Ha itt és most felmondod a megállapodásokat, akkor bármit megadok érte cserébe. Bármit.

A szívem megállt.

– Elment az eszed?

Tamlin még csak rám se nézett, Rhysand pedig mindössze a szemöldökét vonta fel.

– Már megvan mindenem, amit szerettem volna. – Megkerülte Tamlint, mint egy bútordarabot, és megfogta a kezem. Mielőtt búcsút mondhattam volna, fekete szél kapott fel bennünket és eltűntünk.

11.

FEJEZET

– **MI AZ ÖRDÖG VAN VELED?** – kérdezte Rhysand, még mielőtt az Éjszaka udvara teljes valójában megjelent volna körülöttünk.

– Miért nem nézel bele egyszerűen a fejembe? – kérdeztem vissza, de a szavaimnak valahogy nem volt éle, még arra se vettem a fáradságot, hogy eltoljam magamtól, amikor elléptem tőle.

– Mi lenne abban a jó? – kérdezte kacsintva.

Nem mosolyogtam.

– Semmi cipődobálás? – Szinte láttam a szemében csillogni a kimondatlan szavakat. *Gyere! Játsszunk!*

A szobámba vezető lépcső felé vettem az irányt.

– Reggelizz velem! – kérte.

Volt a hangjában valami, ami megállásra készítetett, esküdni mertem volna rá, hogy kétségbeesést éreztem benne. Aggódást. Ahogy megfordultam, a bő ruhám elcsúszott a vállamon, a derekamon. Nem is vettem észre, mennyit fogytam, annak ellenére, hogy a dolgok kezdtek visszatérni a normál kerékvágásba.

– Nincs semmi elintéznivalód? – kérdeztem.

– Hogyne lenne – vont vállat. – Annyi mindent el kellene intéznem, hogy időnként legszívesebben kiengedném a világba a

mágiámat, és tisztára söpörnék mindent, hogy némi békéhez jussak végre.

– Vigyorogva meghajolt. A mágiája mellékes megemlézése se töltött el döbbszent borzongással. – De rád mindig szakítok időt.

Mivel még nem ettem semmit, éhes voltam, ráadásul pimasz, kibírhatatlan vigyora ellenére aggodalmat is éreztem benne. Intettem, hogy vezessen a csarnok túlsó végében álló ismerős üvegasztalhoz. Egymás között tisztos távolságot tartva odasétáltunk. Fáradt voltam, iszonyú fáradt.

Már majdnem az asztalhoz értünk, amikor Rhys megszólalt:

– Ebben a hónapban csodás kötelékünkön át a félelem fullánkját éreztem benned. Valami izgalmas történik a Tavasz szépséges udvarában?

– Semmi ilyesmi – mondtam. Ez egyrészt igaz volt, másrészt semmi köze nem volt hozzá.

Oldalról rápillantottam, düh villant a szemében, nem aggodalom. Esküdni mertem volna, hogy a hegy válaszul megrázkódott alattunk.

– Ha úgyis tudod – kérdeztem hidegen –, akkor miért kérdezed?

– Leült, és én is lerogytam a székemre.

Csendesen felelt:

– Mert mostanában nem hallok semmit a köteléken keresztül, csak néma csendet. Imponál ugyan, hogy többnyire használod a pajzsodat, de akkor is *éreznem* kellene téged, mégsem érzek. Időnként csak azért ráncigálom meg a kötelet, hogy megbizonyosodjak róla, hogy egyáltalán életben vagy. – Pislákkolt körülötte a sötétség. – Egyszer épp egy fontos megbeszélés közepén jött át valami iszonyú rettegés. Csak elillanó képeket láttam rólad és Tamlinről, aztán a nagy semmi. Megint a csend. Tudni szeretném, mi okozta a zavart.

Kiszolgáltam magam, szórakozottan szedegettem a tálakról, alig törődtem vele, hogy mi is van az asztalon.

– Vitatkoztunk, legyen elég ennyi, mert ahhoz már semmi közöd, hogy miről.

– Ezért nézel ki úgy, mintha a bánat, a büntudat és a harag apránként emésztene fel, élve?

Nem akartam erről beszélni.

– Takarodj ki a fejemből!

– Takaríts ki belőle! *Lökdöss ki!* Ma reggel leengedted a pajzsod, bárki besétálhatott volna a tudatodba.

Farkasszemet néztünk. Provokált, de... valahogy nem érdekelt. Nem érdekelt, milyen erő szunnyad a testemben, és hogyan jutottam be olyan könnyen Lucien fejébe, mint Rhys az enyéembe, és a pajzsok is hidegen hagytak.

– Mor hol van? – kérdeztem inkább.

Ledermedt, már arra készültem, hogy valamit a fejemhez vág, esetleg provokálni fog, de így szólt:

– Nincs itthon, dolga akadt. – Árnyak örvénylettek körülötte, mire én is inkább az étellel foglalkoztam. – Az esküvő továbbra is napirenden van?

Annyi időre abbahagytam a rágást, hogy kinyögjek egy igent.

– Inkább valami olyan választ vártam, hogy *Ne kérdezz olyan ostobaságot, amire úgyis tudod a választ*, vagy az örök kedvencemet: *Menj a pokolba!*

Inkább a sütis tál felé nyúltam. Ő mindkét kezét az asztalon nyugtatta, az ujjai körül finom füst keringett, mintha karmok lennének.

– Gondolkodtál az ajánlatomon? – kérdezte.

Nem feleltem, csak akkor, amikor már kiürült a tányérom és újra telepakoltam.

– Nem akarok veled dolgozni.

Szinte éreztem, hogy valami sötét nyugalom szállja meg.

– Miért utasítasz el, Feyre?

A tányéromon lévő gyümölcsöt tologattam.

– Nem akarok része lenni annak a háborúnak, ami szerinted közeleg. Szerinted nekem fegyverré kellene válnom, nem egyszerű közkatonává, de nekem ez a két dolog nagyon hasonlít, az egyetlen különbség az, ki irányít.

– A segítségedet szeretném, nem manipulálni akarlak – vetette oda ingerülten.

Ingerültségére már felkaptam a fejem.

– Azért akarod, hogy segítsek, hogy borsot törj Tamlin orra alá.

Árnyékok táncoltak a válla körül, mintha szárnyak ölténének lassan alakot.

– Jól van – súgta. – Magamnak ástam meg a sírt azzal, amit Hegyalján tettem, de a segítségedre van szükségem.

Megint éreztem a kimondatlanul maradt szavakat: *Kérdezd meg, hogy miért, gyerünk már!* De most sem akartam, nem volt hozzá energiám.

Halkan folytatta:

– Amarantha közel ötven évig tartott fogságban az udvarában, addig kínoztak, vertek és csesztettek, míg el nem árultam, ki vagyok és mit védelmezek. Nem tehettem semmit, és azt sem engedték, hogy megpróbáljak véget vetni az egésznek. Kérlek, segíts megakadályozni, hogy ez újra megtörténjen. Prythiannel.

A szívem mélyén valami fáj, vérzett a szavai hallatán. De Tamlin már tett nekem engedményeket, lazított az örök fegyelmén, megengedte, hogy kicsit szabadabban barangoljak. Próbálkozik. Próbálkozunk. Nem fogom ezt kockára tenni.

Folytattam az evést, és Rhys se szólalt meg többet.

Vacsoraidőben nem csatlakoztam hozzá, és a reggelihez se keltem fel. Amikor délben előkerültem, az emeleten várt. Halvány, derűs mosollyal az arcán az asztal felé terelgetett, amire könyveket, papírt és tintát készített ki.

– Másold le ezeket a mondatokat – búgta az asztal túloldaláról, és egy darab papírt nyújtott át.

Ránéztem, és hibátlanul felolvastam:

Rhysand fantasztikus ember. Rhysand a világ közepe. Rhysand a legjobb szerető, akiről egy nő álmodhat. Letettem a papírt, lemásoltam a három mondatot, és odanyújtottam.

A karmok egy pillanat múlva behatoltak volna a tudatomba, de azonnal visszapattantak egy fekete, csillogó, sziklaszilárd pajzsról.

– Gyakoroltál – állapította meg döbbenten.

Felálltam az asztaltól, és távozóban megjegyeztem:

– Nem akadt jobb dolgom.

Éjszaka egy halom könyvet hagyott az ajtóm előtt egy üzenettel:

El kell intéznem pár dolgot, tied az egész ház. Üzenj, ha szükséged van rám.

Napok teltek el, de én nem üzentem.

A hét végén tért vissza, én éppen egy puha fotelban ültem a hegyekre néző egyik társalgóban, és egy könyv végénél jártam. Lassan haladtam, mivel közben megtanultam az új szófordulatokat is, de legalább ez kitöltötte az időmet, és a könyv hősei csendes, állandó társaimul szegődtek. Soha nem léteztek,

nem is fognak, de valahogy miattuk kevésbé éreztem magányosnak magam.

Nem tudtam, hová lett az a lány, aki csontdárdát hajított Amaranthára... Talán akkor vesztetett el, amikor kitörték a nyakát és tündérhalhatatlanság töltötte meg az ereit.

A kitűnő utolsó előtti fejezet végén jártam, a vajsárga délutáni napfény közben a lábamat melegítette. Rhysand ekkor étellel megrakodott tálakkal a két hatalmas fotel közé surrant, és letette őket eléem a dohányzóasztalra.

– Mivel úgy tűnik, nagyon vonz a mozgásszegény életmód – mondta –, arra gondoltam, tovább megyek egy lépéssel, és még az ennivalót is idehozom.

A gyomrom már fáj az éhségtől. Leengedtem a könyvet az ölembe.

– Köszönöm.

Kurta nevetés.

– Csak így egyszerűen *köszönöm*? Semmi olyasmi, *hogy főúr létedre mit cselédkedsz, Rhysand?* Vagy: *Akármit is akarsz, fűtyülök rá?* – Csettintett a nyelvével. – Végtelenül csalódott vagyok.

Letettem a könyvet, és a tányérért nyúltam. Ha akarja, hallgassa egész nap a saját hangját, de én enni akartam. Azonnal.

Már majdnem hozzáértem a tányér pereméhez, amikor az arrébb *libbent*. Utánanyúltam, de a mágiájával – mint egy kötéllel – távolabb húzta a tányért.

– Mondd meg, mit csináljak – mondta. – Hogy segíthetnék.

Úgy tartotta a tányért, hogy ne érjem el. Amikor beszélt, mintha a szavak lazítottak volna a mágiája szorításán, füstkarmok borították az ujjait, és fantasztikus árnyékszárnyak terültek szét a hátán.

– Telnek a hónapok, és te még mindig olyan vagy, mint egy

szellem. Ott senki nem kérdezi meg tőled, hogy mégis mi az ördög van veled? A főúrad fütyül rá?

Érdekelte, igenis érdekelt, talán *túlzottan* is.

– Biztosítja nekem a lehetőséget, hogy magam oldjam meg a problémáim – mondtam olyan éllel a hangomban, hogy alig ismertem magamra.

– Hadd segítsek neked! – kérte Rhys. – Sok mindenen átmentünk együtt Hegyalján...

Összerezcentem.

– Amarantha fog győzni – suttozta. – Ez a kurva fog győzni, ha te tönkremész.

Kíváncsi lettem volna, vajon hónapok óta így gondolkodik-e, és őt is fojtogatják-e az emlékei éjjelente, de inkább felemeltem a könyvet, és mielőtt elővettem volna a pajzsaimat, egy mondatot lőttem át a kötelékünkön keresztül. *Befejeztem a társalgást.*

– Hogy a fenébe fejezted volna be! – mordult fel. A mágiájával megcirógatta az ujjaimat, és a könyv becsukódott a kezemben. A körmeimmel kapaszkodtam a bőrbe és a papírba, de hiába.

Rohadék. Pökhendi, számító *rohadék*.

Lassan felnéztem rá, és nem forrón tomboló haragot éreztem, hanem jeges, szikrázó dühöt.

Szinte *éreztem* az ujjhegyeimnél, a tenyeremnél a jeget. Esküdni mertem volna, hogy a könyvet zúzmara borította, amikor a fejéhez vágtam.

Elég gyors volt ahhoz, hogy kivédje, így a könyv mögöttünk landolt a márványpadlón.

– Jól van – mondta, és talán kissé szaporábban vette a levegőt. – Még mi van a tarsolyodban, Feyre?

A jég lánggá olvadt, a kezem ökölbe szorult, az Éjszaka udvarának főura pedig láthatólag megkönnyebbült annak láttán, hogy a dühtől legszívesebben tombolva gyújtogattam volna.

Végre egy érzés, nem csak az üresség, a hideg csend. Ha arra gondoltam, hogy vissza kell mennem a kastélyba, az örök és a titkok közé... Visszasüppedtem a fotelba. Újra befagyott bennem minden.

– Ha bármikor játszótársra vágysz – szólt Rhys, és egy csillagfoltos szellőn felém tolt a tányért –, szólj, a csodás közös hetünk alatt, vagy máskor.

Teljesen kimerített iménti kis fellángolásom, így nem voltam képes a válaszra.

Rájöttem, hogy végtelen szabadesésben zuhanok már egy ideje, attól kezdve, hogy szíven szúrtam azt a tündérfiút. Nem néztem rá, inkább folytattam az evést.

Másnap reggel Tamlin a kertünkben lévő hatalmas, göcsörtös tölgyfa árnyékában várt bennünket. Gyilkos kifejezés torzította el az arcát, ami kifejezetten Rhysnek szólt. Rhys mosolya híján volt minden derűnek, amikor ellépett tőlem, csak a hideg, ravasz ragadozót láttam benne.

Tamlin rám mordult:

– Menj be!

A két főúrra néztem, és látva a dühöt Tamlin arcán... tudtam, hogy vége a magányos lovaglásoknak és sétáknak a birtokon.

– Ne hagyd magad! – szólított fel Rhys, és ezzel eltűnt.

– Jól vagyok, minden rendben – mondtam Tamlinnek, aki görnyedten, lehajtott fejjel állt.

– Ennek véget fogok vetni – fogadkozott.

Hinni akartam neki, tudtam, bármit megtenne. Ezúttal is arra kért, hogy menjek végig minden részleten, amit Rhys házában láttam. Minden beszélgetést fel kellett idéznem, akármilyen rövidek is voltak. Mindent elmondtam, bár egyre halkabban.

A *védelmeső* ösztönt láttam sugározni a szeméből, és ezt éreztem este minden dőfésében is, mikor a testünk összefonódott. Elvettek tőle egyszer, de ez soha többet nem fog megtörténni.

Másnap reggel az örök újra teljes létszámban jelentek meg.

12. FEJEZET

A HAZATÉRTEM UTÁNI HÉTEN látótávolságnál messzebbre nem hagyhattam el a házat.

Valami ismeretlen veszély fenyegette a vidéket, ezért Tamlin és Lucien elment. Ugyan kértem Lucient, hogy árulja el, miről van szó, de ő olyan arcot vágott, amelyet mindig is szokott, ha el akart volna mondani valamit, de Tamlin iránti hűsége ebben megakadályozta. Nem kérdeztem újra.

Távollétükben Ianthe visszatért, hogy társaságom legyen – vagy védelmezőm, nem igazán tudtam. Egyedül őt engedték a birtok területére. A Tavasz udvarában élő lordok és hölgyek már-már állandósult csapatait a szolgálóikkal együtt szélnek eresztették. Hálás voltam, hogy a kastély folyosóin vagy a parkban már nem fogok beléjük botlani, nem kell kutakodnom az emlékezetemben a nevük, sztorijaik után, és nem kell elviselnem, hogy próbálnak nem nézni a tetoválásomra. Ugyanakkor tudtam, hogy Tamlin szereti körülvenni magát velük, azzal is tisztában voltam, hogy vannak köztük tényleg régi jó barátok, és Tamlin szereti, ha a kastélyban zajlik az élet, betölti a nevetés és csevej. Bár én úgy éreztem, hogy úgy beszélnek egymással, mintha párbajoznának, szép szavakba csomagolják be borotvaéles sértéseiket.

Örültem a csendnek, noha nagy súllyal nehezedett rám és teljesen betöltött, mert amúgy is csak az üresség tátongott bennem. Örökkévalóság. Így lesz ez örökké? Csak úgy faltam a könyveket, történeteket olyan emberekről és helyekről, akikről és amikről soha nem hallottam. Talán egyedül ez tartott vissza attól, hogy teljesen maga alá temessen a kétségbeesés.

Amikor Tamlin nyolc nap múlva hazaért, csak egy csókot nyomott a homlokomra, végigmért, és nyomban a dolgozószobája felé vette az irányt, mert Ianthe már friss hírekkel várta. Velem nem számoltak. A folyosón állva néztem, ahogy a csuklyás papnő a folyosó túlsó végén lévő szárnyas ajtó felé vezeti Tamlint, aztán vörös fény villant...

A testem megfeszült, az ösztöneim vészt jeleztek, gyorsan megpördültem, de nem Amarantha volt az, hanem Lucien, az ő vörös haját láttam, nem Amarantháét. Itt vagyok, nem abban a tömlőben. A barátom szemei, a fém és a valóságos is, a kezemre szegeződtek, ugyanis karmaim nőttek. Nem árnykarmok voltak, átszakították a ruhámat is.

Ne, ne, nem akarom!

Erre mintha egy gyertyát fújtam volna el, a karmok gomolygó árnyként eltűntek. Lucien tekintete Tamlinre és Ianthe-re siklott – váratlanul érhatték a történetek –, aztán csak egy fejmozdulattal jelezte, hogy kövessem. A széles lépcsőn felmentünk az emeletre. A néptelen folyosókon gépiesen mentem előre, nem pillantottam a falakra aggatott festményekre és a hatalmas ablakok mögött virágzó kertre sem. Elhaladtunk az én, majd az ő hálószobája előtt, végül beléptünk az emeleti kisebb, rendszerint használaton kívüli dolgozószobába.

Miután beléptem, becsukta utánam az ajtót, és a faborításnak dőlt.

– Mióta vannak karmaid? – kérdezte halkan.

– Most először. – A hangom üresen, tompán kongott.

Figyelmesen végigmért. Élénk fuksziaszínű ruhámat Ianthe választotta ki reggel, az arckifejezésemmel viszont nem törődtem, nem erőltettem magamra barátságosságot...

– Elég szűkösek a lehetőségeim – mondta rekedten. – De ma este rákérdezek nála a kiképzésedről. A mágiád meg fog jelenni, függetlenül attól, hogy kapsz-e kiképzést vagy sem, és az sem számít, ki van épp a közeledben. Mindenesetre ma rákérdezek nála – ismételte meg.

Már előre tudtam, mi lesz a válasz. Kinyitottam az ajtót, aminek ő eddig nekidőlt. Nem állított meg, én pedig szó nélkül távoztam.

Vacsoráig aludtam, az éhség ébresztett. A lépcsőn lefelé menet Tamlin, Lucien és Ianthe hangos vitája hallatán megtorpantam.

– Üldözni fogják, meg akarják majd ölni – sziszegte Ianthe Luciennek.

Lucien visszamordult.

– Mindenképpen ez fog történni. Nem értem, mi a különbség.

– A különbség az – fortyogott Ianthe –, hogy előnyt kovácsolhatnánk abból, hogy tudjuk, nem egyedül Feyre-t fogják célba venni a főuraktól szerzett képességek miatt. A gyerekeiteknek – fordult Tamlinhez – szintén ilyen mágiája lesz, és ezzel a többi főúr is tisztában lesz. Talán nem ölik meg egyből Feyre-t, mert rájönnek, milyen előnyös lenne utódot nemzeni vele.

A gyomrom felfordult a ki nem mondott gondolattól: elrabolhatnak azért, hogy tenyészkancát csináljanak belőlem. Bár talán egy főúr se merészkedne ilyen messzire.

– A többi főúr nem tűrné ezt el – vetette fel Lucien. – Az illetőnek a többi hat udvar haragjával kellene szembenéznie, és legyőznie őket. Senki nem ennyire ostoba.

– Rhysandet kivéve – sziszegte Ianthe. – Ő a mágiája miatt még ellen is tudna állni. Képzeld csak el – folytatta halkabban, kétségkívül Tamlinhez intézve a szavait –, egy napon, mondjuk, nem hozná vissza őt. Nagyon jól tudod, milyen ocsmány hazugságokkal tömi a fejét. Más megoldások is vannak – tette hozzá halkan, de gonosz hangon. – Lehet, hogy mi nem tudnánk elintézni Rhysandet, de a tengerentúlon van néhány barátom...

– Mi nem vagyunk orgyilkosok! – vágott közbe Lucien. – Rhys olyan, amilyen, de ki lépne a helyébe...

Meghűlt az ereimben a vér, és esküdni mertem volna rá, hogy jég lepte el az ujjhegyeimet.

Lucien folytatta, tovább kérlelte Tamlint.

– Tamlin, Tam! Hagyd őt, hadd eddzen, engedd meg neki, hadd használja, hadd uralja a mágiáját! Ha a többi főúr üldözőbe veszi, legyen legalább esélye...

Csend ereszkedett közéjük, mintha időt akarnának hagyni Tamlinnek, hogy átgondolja a dolgokat. A lábaim maguktól mozdultak meg, amikor meghallottam az első szót a szájából, ami alig volt több morgásnál.

– Nem. – A lépcsőn visszaindulva hallottam a többit is. – Nem adhatunk okot nekik a gyanúra, hogy Feyre-nak bármiféle képességei lehetnek, az edzéssel pedig okot adnánk rá. Ne nézz így rám, Lucien!

A beálló csendet gonosz morgás szakította meg, és a mágia kitörésébe belerázkódott az egész ház. Tamlin mély hangja halálos fenyegetés üzenetét hordozva szólalt meg újra:

– Ne erőltesd tovább a témát!

Nem akartam tudni, mi történik a szobában, mit tett Luciennel, és hogy viselkedett Lucien, ami ilyen hatást váltott ki belőle. Magamra zártam a hálósobám ajtaját, és füttyültem a vacsorára.

Tamlin nem keresett este. Kíváncsi lettem volna, vajon Ianthe-tel és Luciennel tovább vitatkoztak-e a jövőmről és a rám irányuló fenyegetésekről.

Másnap délután, amikor végre kikászálódtam az ágyból, örök posztoltak a hálósobám előtt is, és közölték, hogy Tamlin és Lucien már bevette magát a dolgozósobába. Mivel Tamlin udvaroncai már nem kószáltak szerteszét, a kastélyban újra csend honolt, én pedig egyéb tennivaló híján a parkba indultam. Már annyiszor bejártam ezt az útvonalat, hogy csodálkoztam, miért nem látszódik a lábnyomom.

A napfényes folyosókon csak az én lépteim visszhangoztak, miközben elhaladtam a nyakig felfegyverkezett örök mellett, akik erősen próbálták visszafogni magukat, hogy ne bámuljanak meg. Senki sem szólt hozzám, egyébként még a cselédek is csak akkor hagyták el a szobáikat, ha feltétlenül szükség volt rá.

Talán túlzottan ellustultam, és a semmittevés miatt vesztettem el ilyen könnyen a fejem. *Bárki* megláthatott volna tegnap. Bár nem hoztuk szóba, Ianthe tudott a mágikus képességeimről. Mióta lehet tisztában vele? A gondolat, hogy Tamlin beszélt neki róla...

Selyem papucsom suhogott a márványlépcsőn, zöld ruhám sifon uszálya mögöttem siklott.

Mindenhol süket csend honolt, és hirtelen úgy éreztem, ki kell jutnom a házból, muszáj *tennem* valamit. Az sem baj, ha a falusiak nem kérnek a segítségemből, mást is csinálhatok. Akármit.

Éppen be akartam fordulni a Tamlin dolgozósobájába vezető folyosóra, mert meg akartam kérdezni tőle, tudna-e nekem valami feladatot adni. Arra is felkészültem, hogy akár

könyörögjek neki. Ekkor a dolgozószoza ajtaja kitárult, Tamlin és Lucien lépett ki felfegyverkezve. Ianthe-nek nyoma sem volt.

– Ilyen korán elmentek? – kérdeztem, és megvártam őket az előcsarnokban.

Tamlin mintha valami komor álarcot ragasztott volna magára.

– A nyugati tengeri határon gyanús dolgok történnek. Muszáj odamennem. – A Hybernhez legközelebbi határ.

– Veled tarthatok? – Még soha nem kérdeztem ennyire nyíltan rá, de...

Tamlin megállt. Lucien ugyan kiment a kapun, de a döbbenetét ő sem tudta leplezni.

– Sajnálom, de nem – szólt Tamlin, és a kezemért nyúlt, de én elhúzódtam. – Túl veszélyes.

– El tudok rejtőzni, ha kell. Kérlek, vigyél magaddal!

– Túl nagy a kockázat, hogy az ellenségeim keze közé kerülj. – *Milyen ellenségek? Mondd el, mondj már valamit! Valamit!*

A válla felett Lucienre néztem, aki a bejáraton túl a kavicson álldogált. Lovak sehol, ezúttal biztos nem lesz rájuk szükségük, nélkülük úgys gyorsabbak. De talán utol tudnám érni őket, megvárom, míg elindulnak és...

– Eszedbe ne jusson! – figyelmeztetett Tamlin.

Az arcára villant a tekintetem.

– Eszedbe ne jusson utánunk jönni! – morogta.

– Tudok harcolni – próbálkoztam újra. Féligazság. Némi túlélési ösztön azért nem ugyanaz, mint ha képzett, ügyes harcos lennék. – Kérlek!

Soha nem gyűöltem még szót ennyire, de ő a fejét rázta. Áthaladt az előcsarnokon, a bejárathoz ért. Én követtem, és tovább erősködtem:

– *Mindig* leselkedni fog ránk valamilyen veszély. Mindig lesz valami konfliktus, ellenség, valami, ami miatt itthon kell

maradnom.

Lelassított, és még a hatalmas tölgyfa ajtó előtt megállt, amit szépen helyrehoztak azóta, hogy Amarantha kopói szétverték.

– Alig alszol éjszakánként – próbálkozott óvatosan.

– Te se sokat – vágtam vissza.

De ő csak ment tovább előre.

– Nem igazán tudsz mit kezdeni az emberekkel...

– *Megígérted.* – Megtört a hangom, és már azzal sem törődtem, hogy könyörgök neki. – Muszáj kijutnom ebből a házból.

– Kérd meg Bront, hogy vigyen el Ianthe-tel lovagolni...

– De én nem lovagolni akarok! – tiltakoztam hevesen gesztikulálva. – Nem lovagolni akarok, piknikezni vagy vadvirágokat szedni. *Csinálni* akarok valamit! Vigyetek magatokkal!

A védelemre szoruló lány, aki annyira áhítozott a biztonságra és a vigaszra, meghalt Hegyalján. Ott *én* haltam meg, és senki nem védett meg azoktól a borzalmaktól, amik történtek, mielőtt kitörték a nyakam. Így önmagam védelmezője lettem, és nem akartam vagy nem tudtam elengedni a lelkemnek azt a darabkáját, ami életre kelt és átalakult Hegyalján. Tamlin visszanyerte az erejét, újra önmaga lett, az, aki lenni akart: védelmező, gondoskodó férfi.

De én már nem az a lányka vagyok, akit babusgatni és kényeztetni kell, aki luxusra és könnyedségre vágyik. Nem tudtam visszamenni az időben, újra ezeket a dolgokat kívánni, engedelmeskedni.

Tamlin karmai előbújtak.

– Még ha vállalnám is a kockázatot, a felkészületlenséged nagy terhet jelentene.

Szavai közáporként hullottak rám, úgy éreztem, összetörök

alatta.

– Eljövök, ha akarod, ha nem – jelentettem ki mégis felszegett állal.

– Nem. – Suhogó karmokkal kilépett az ajtón. Már félig leért a lépcsőn, amikor én a küszöbre értem, és egy láthatatlan falba ütköztem.

Hátratántorodtam, próbáltam felfogni a felfoghatatlant. Olyan volt, mint amit én csináltam a dolgozószobában. Lázasan törtem a fejem, vajon én zárhattam-e be magam, de... nem áradt belőlem erő.

Kinyújtottam a kezem, érezni akartam a levegőt az ajtóban, de szilárd ellenállásba ütköztem.

– Tamlin – szólítottam meg rekedten.

De ő már leért a kocsibejáróra, és a vaskapu felé haladt. A holtsápadt Lucien a lépcső alján állt.

– *Tamlin* – kértem újra a falat tolva.

Nem fordult meg.

Nagyot csaptam a láthatatlan akadályra, de semmi nem mozdult, csak a megkeményedett levegőt éreztem, és nem tudtam eleget a saját mágiámról ahhoz, hogy megpróbáljam áttörni, megrázni... Hagytam magam lebeszélni arról, hogy megtanuljam. Miatta.

– Ne fáraszd magad – figyelmeztetett Lucien halkán, amikor Tamlin kiment a kapun és eltűnt. Gondolatutazással. – Az egész házat körbevette. A többiek be tudnak jönni és ki tudnak menni, téged kivéve, addig, amíg nem szünteti meg ezt a védőpajzsot.

Bezárt.

Rávágtam a pajzsra.

Semmi.

– Légy türelmes, Feyre – próbálkozott Lucien, és döbbsen arccal bámult Tamlin után. – Kérlek. Meglátom, mit tehetek.

Teszek még egy próbát.

Alig hallottam, annyira zúgott a fülem. Nem néztem utána, míg ő is eltűnik a kapu mögött.

Tamlin bezárt, bezárt ebbe a házba.

A legközelebbi ablakhoz rohantam, és kitártam. Hűvös tavaszi levegő áradt be, kinyújtottam a kezem, de az ujjaim visszapattantak egy láthatatlan falról. Megkeményedett levegőbe ütköztem. Alig kaptam levegőt: csapdába kerültem, és a ház maga volt a csapda. Ennyi erővel akár Hegyalján is lehettem volna, abban a zárkában...

Hátráltam, de mivel a lépteim nagyon könnyűek, gyorsak voltak, beleütköztem az előcsarnok közepén álló tölgyfa asztalba. Az örök közül senki nem jött, hogy kiderítse, mi történik.

Csapdába kerültem, *bezárt!*

Egyszer csak már nem láttam a márványpadlót, a festményeket a falakon vagy a tágas lépcsősort mögöttem. Nem hallottam a tavaszi madarak csiripelését, nem láttam a függönyökkel játszadozó szellőt.

Valami mindent elnyelő, dübörgő, pusztító feketeség sújtott le és szállt fel letről.

A márványpadlóra rogytam, karjaimat védőn magam köré fontam, éreztem, hogy csak egy hajsza választ el attól, hogy sikoltozva teljesen összeomoljak.

Bezárt, bezárt, bezárt! *Ki* kell jutnom, mert nem olyan rég alig tudtam kiszabadulni egy másik börtönből, most meg... Gondolatutazással el tudnék tűnni a levegőben, és megjelennék egy másik helyen, ahol szabad lehetnék. Lázasan kutakodtam magamban az erőm után, kerestem valamit, *bármit*, ami kijuttathat, de nem találtam semmit, egy nagy semmi voltam, nem fogok tudni kijutni innen...

Valaki a távolból a nevemet kiáltotta.

Alis. Alis.

Valami sötét burokba kerültem, sötétség, tűz, jég és szél vett körül, és ez a burok megolvasztotta a gyűrűt az ujjamon. Az arany lecsöpögött, a smaragd pedig utánagurult. Úgy burkoltam be magam a körülöttem tomboló erőbe, mintha ez védene meg attól, hogy a falak teljesen összetörjenek, és így próbáltam még egy utolsó, picike korty levegőhöz jutni...

Nem tudok kijutni, nem tudok kijutni, nem tudok kijutni.

Erős kezek nyúltak gyengéden a hónom alá, és nem maradt szemernyi erőm se a tiltakozásra. Az egyik kéz a térdem, a másik a hátam alá nyúlt, megemelte, és minden kétséget kizáróan egy női testhez szorítottak. Nem láttam őt, nem is akartam látni.

Amarantha.

Eljött, hogy elvigyen, és végre megöljön.

Hangokat hallottam, két nő beszélgetett. Egyikük sem Amarantha volt.

– Kérlek, vigyázzatok rá! – Alis.

Jobbról felelt a másik:

– Éreztétek magatokat roppant szerencsésnek, hogy az uratok nem volt itt, amikor betoppantunk. Az őreid pokoli fejfájással fognak ébredni, de egyébként hajuk szála se görbült. Igazán hálásak lehetnek nekünk. – Mor volt az.

Ő vitt az ölében.

Nagy nehezen sikerült újra levegőt vennem, és láttam, hogy a park kijárata felé megyünk. Kinyitottam a számat, de Mor lenézett rám és így szólt:

– Komolyan azt hitted, hogy Tamlin varázslattal majd távol tart téged tőlünk? Rhys egy röpke gondolattal szétzúzta a

védővonalat.

Rhyst nem láttam sehol, akkor sem, amikor a sötétség újra kavarni kezdett körülöttünk. Morba kapaszkodva próbáltam lélegezni, gondolkodni.

– Szabad vagy – mondta Mor feszülten. – Szabad vagy.

Nem biztonságban. Nem védelem alatt.

Szabad.

Átvitt a parkon, ki a mezőre, fel a hegyre, aztán lefelé, be egy barlangba...

Bizonyára görcsösen kapálóztam, mert így szólt:

– Kiszabadultál – hajtogatta újra és újra–, *szabad vagy...* – És ezután valódi sötétség nyelt el bennünket.

Egy pillanat múlva már napfényben bukkantunk elő, élénk eper- és fűillatú napfényben. Átfutott az agyamon, hogy ez már a nyár, amikor...

Halk, csúfondáros nevetés hatolt keresztül a sötétségen.

– Mindent úgy csináltam, ahogy a nagykönyvben meg van írva – mondta Mor a hang forrásának.

Átadott valakinek. Próbáltam lélegezni, minden lélegzetvételért megküzdöttem. Rhysand szólalt meg:

– Akkor ezzel végeztünk.

Szél tépett belém, valami ősi sötétség burkolt be, majd édesebb, lágyabb hangulatú éjszaka kényeztetett, simogatta az idegeimet, a tüdőmet. Végre rendesen kaptam levegőt, és azonnal mély álomba merültem.

13. FEJEZET

NAPSÜTÉSRE ÉBREDTEM, a nyitott térben csak a tiszta égbolt és a hósípkás hegyek vettek körül.

Rhysand a kanapémmal szemben ült egy fotelban, és szokatlanul komoly arccal a hegyeket bámulta. Nyeltem egyet, mire azonnal felém fordította a fejét, de a szemében nem láttam kedvességet, csak végtelen, jeges haragot. Pislogott egyet, és a haragot mintha megkönnyebbülés váltotta volna fel. És kimerültség.

A holdkő padlóra eső napfény alapján úgy láttam, hogy pirkad. Bele se mertem gondolni, mennyi ideig feküdtem eszméletlenül.

– Mi történt? – kérdeztem rekedten, mint akinek a sok kiabálástól elment a hangja.

– *Tényleg* sikoltoztál! – mondta. Nem érdekelt, mi van a mentális pajzsommal, használok-e vagy sem, netalántán a romjaiban hever az is. – Sikerült halálra rémisztened Tamlin kastélyában az összes szolgát és őrt, amikor sötétségbe burkoltad magad és láthatatlanná váltál a számukra.

Hirtelen összeszorult a gyomrom.

– Kárt tettem valakiben?

– Nem. Bármit is csináltál, az csak téged érintett.

– És te?

– A törvényben foglaltak szerint – kezdte, és kinyújtotta hosszú lábait – a dolgok nagyon összekuszálódtak volna, ha én megyek be a házba, és hozlak ki onnan. Tamlin védőpajzsának megrongálása még teljesen rendben volt, de bemennie Mornak kellett a saját lábán, a maga erejével kellett eszméletlenné tennie az öröket, és átvinni téged a birodalom határán. Csak ezután hozhattalak el téged ide. Különben Tamlinnek minden joga meglenne ahhoz, hogy a seregeivel az országomba vonulva visszaköveteljen téged. Mivel ilyen viszálykodáshoz nem fűződik semmi érdekem, ezért mindent úgy kellett csinálnunk, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

Ezt mondta Mor is, hogy mindent úgy csinált, ahogy a nagykönyvben meg van írva.

De...

– Ha visszamegyek...

– Mivel a mostani ittléted kívül esik a szokásos havi találkozóinkon, ezért nem kötelező visszamenned. – Megdörzsölte a halántékát. – Csak ha szeretnél.

Olyan érzés volt ezt hallani, mint amikor egy kő lesüllyed egy tó fenekére. Olyan csend honolt bennem, olyan... kongó semmi.

– Bezárt a házba – ennyit tudtam kinyögni.

Hatalmas szárnyak árnyéka terjedt szét a széke mögött, de az arca nyugodt volt.

– Tudom. Éreztelek. Egyszer még úgy is, hogy használtad a pajzsodat.

Erőt vettem magamon, és a szemébe néztem.

– Nincs hova mennem.

Ez egyszerre volt kérdés és kérdés.

Legyintett egyet, mire a szárnyak halványultak.

– Addig maradsz, ameddig csak akarsz. Örökre itt maradhatsz,

ha szeretnél.

– Valamikor majd vissza kell mennem.

– Csak szólj, és megoldjuk. – Komolyan gondolta, bár a szemében égő haragból láttam, hogy nem lenne ínyére. Ha megkérném, nyomban visszavinne a Tavasz udvarába: a síri csendbe, az örök közé, egy olyan életbe, ami csak az öltözködésről, vacsorázgatásról és partirendezésről szól.

Keresztbe vetette a lábait.

– Amikor először jöttél ide, tettem neked egy ajánlatot: ha segítesz nekem, akkor cserébe teljes ellátást, otthont kapsz, ruházkodhatsz... És minden a rendelkezésedre áll.

A múltban koldus voltam, a gondolat, hogy ez megismétlődjön...

– Dolgozz nekem – mondta Rhysand. – Amúgy is az adósod vagyok. A részleteket menet közben kitaláljuk.

A hegyekre néztem, mintha látnám az utat dél felé, a Tavasz udvara felé. Tamlin dühöngeni fog, szétveri, lerombolja a kastélyt. De... bezárt. Rettenetesen félreértett, vagy a Hegyalján történetek végképp tönkretették... De mégiscsak bezárt.

– Nem megyek vissza. – Úgy kondultak meg bennem a szavak, mint valami lélekharang. – Addig nem megyek vissza, míg nem rendezem el magamban a dolgokat. – Úgy éreztem, mintha egy dühből, szomorúságból és tiszta kétségbeesésből emelt falnak feszültem volna, amikor hüvelykujjammal megdörzsöltem az ujjamon a gyűrűm hűlt helyét.

Egyszer, valamikor. Az is lehet, hogy Tamlin eljön ide. Kigyógyítja magát, begyógyítja magán a félelem gennyes sebét. Talán magam is rájövök dolgokra. Azt viszont tudtam, hogy ha a kastélyban maradok, ha még egyszer bezárnak... Abba lehet, hogy végleg belepusztulok azok után, amin Amarantha miatt keresztülmentem.

Rhysand valahonnan a semmiből szerzett egy bögre forró teát, és átnyújtotta.

– Idd meg!

Elvettem és hagytam, hogy a meleg átjárja merev ujjaimat. Nézte, ahogy iszom egy kortyot, aztán újra a hegyekre tévedt a tekintete. Ittam még egy kortyot: borsmentát, édesgyökeret és még valami gyógynövényt vagy fűszert éreztem.

Nem megyek vissza. Az is lehet, hogy igazán nem is tértem oda vissza. Hegyaljáról legalábbis.

Miután félig kiittam a bögre tartalmát, lázasan törni kezdtem a fejem, mivel szakíthatnám meg a nyomasztó csendet.

– A sötétség a *tőled* kapott mágia része?

– Logikus feltételezés.

Kiittam a maradékot.

– De mi van akkor a szárnyakkal?

– Ha Tamlin alakváltásából is örököltél valamennyit, akkor az is lehet, hogy magadnak is tudsz szárnyakat növesztetni.

Végigborsózott a hátamon a hideg a gondolatra, eszembe jutott, amikor Lucien előtt kinőttek a karmaim.

– És a többi főúr? A jég a télre utal. És az a pajzs, amit egyszer megkeményedett szélből csináltam? Kitől van? A többiek mit adhattak nekem? A gondolatutazás kötődik külön valakihez?

Töprengett.

– A szél valószínűleg a Nappal udvarától van. A gondolatutazás nem korlátozódik egy udvarra, mert kizárólag a te erőtartalékaidtól és a gyakorlástól függ. – Nem volt kedvem megemlíteni a látványos kudarcomat, amikor megpróbáltam, és egy tapodtat sem mozdultam.

– Ami a többiektől kapott képességeket illeti... Azt hiszem, a te dolgod, hogy rájössz, mik azok, és kitől származnak.

– Sejthettem volna, hogy a jóindulatodnak egy szempillantás

alatt vége szakad.

Halkan elnevette magát, felállt, kinyújtotta a karját és csinált néhány fejkörzést, mintha már régóta üldögélt volna itt, a végtelen éjszakában.

– Pihenj egy-két napot, Feyre – mondta. – Aztán próbálj rájönni a többi dologra! Engem szólít a kötelesség, de hétvégére hazajövök.

A sok alvás ellenére ólmos fáradtságot éreztem a csontjaimban, összetört szívemben. Mivel nem feleltem, Rhys megindult a holdkő oszlopok között. Belegondoltam, hogy fogom tölteni az elkövetkező napokat: magányban, tétlenségben, nyomasztó gondolatok társaságában. Magától csúszott ki a számon, még mielőtt meggondolhattam volna magam:

– Vigyél magaddal!

Rhys megállt két lila fátýolszövet függöny között. Lassan visszafordult.

– Pihenned kellene.

– Eleget pihentem – szakadt ki belőlem, letettem az üres bögrét, és felálltam. Kicsit megszédültem. Mikor ettem utoljára? – Vigyél el, akárhová mész, akármire készülsz! Minden bajból ki fogok maradni, ígérem! Kérlek... – Gyűlöltem az utolsó szót, meg is akadt a torkomon. Tamlinnél semmilyen hatást nem tudtam elérni vele.

Rhys jó ideig hallgatott, aztán megindult felém, hosszú lépteivel csak úgy falta a távolságot. Az arckifejezése nem árult el semmit.

– Ha eljössz, akkor utána nem visszakozhatsz. Az udvartartásomon kívül senkivel nem beszélhetsz a látottakról. Ha mégis megteszed, az emberéletekbe kerül, az *én* embereim életébe. Örökre hallgatnod, hazudnod kell, és ha visszatérsz a Tavasz udvarába, senkinek nem beszélhetsz arról, mit láttál,

kikkel találkoztál, minek voltál a szemtanúja. Ha nem akarsz ezt megtenni a barátaiddal, akkor maradj itthon!

Itt maradni, bezárva lenni... Mintha valami nyílt seb tátongott volna a szívemben. Már azon töprengtem, vajon elvérzek-e? Vajon elvérezhet, meghalhat a lélek? Az is lehet, hogy már megtörtént.

– Vigyél magaddal! – suttogtam. – Senkinek nem beszélek majd róla. Még nekik sem. – Nem bírtam kimondani Tamlin nevét.

Rhys néhány pillanatig figyelmesen tanulmányozott, aztán röpké mosolyt villantott rám.

– Tíz perc múlva indulunk. Ha szeretnél felfrissülni, akkor hajrá!

Szokatlanul udvarias jelzés tőle, hogy valószínűleg úgy nézek ki, mint egy hulla. Úgy is éreztem magam. De inkább kérdeztem:

– Hova megyünk?

A mosolya vigyorra szélesedett.

– Velarisbe, a csillagfény városába.

Abban a pillanatban, hogy beléptem a szobámba, a süket csend visszatért, és elmosta az agyamból az összes kérdést a várossal kapcsolatban. Amarantha mindent elpusztított. Ha létezett is város Prythianben, csak a romjait fogjuk látni.

Amilyen gyorsan csak tudtam, beugrottam a kádba, lesikáltam magam, aztán felkapkodtam az Éjszaka udvarának odakészített viseletét. Szórakozottan öltöztem, nem igazán tudtam elterelni a figyelmem a történetekről, mit tett velem Tamlin és én mit tettem...

A központi átriumban Rhys egy holdkő oszlopnak dőlve, a körmeit piszkálgatva várt. Csak ennyit mondott:

– Tizenöt perc volt. – Aztán a kezét nyújtotta.

Annyira elhamvadt a lelkemben minden tűz, hogy még csak meg se próbáltam úgy tenni, mintha érdekelne a gúnyolódása, azután pedig elnyelt bennünket az üvöltő sötétség.

A szél, az éjszaka és a csillagok forogtak körülöttünk, ahogy gondolattal átutaztunk a világon, erős, érdes keze az én halványuló bőrkeményedéseimnek súrlódott, aztán...

Csillagfény helyett napfény üdvözölt. A hirtelen világosságtól hunyorogva döbbsentem rá, hogy egy idegen ház előszobájában állok.

Díszes vörös szőnyeg nyelte el lépteimet, majd arrébb támolyogva szemügyre vettem a meleg, faborítású falakat, a műalkotásokat, a széles, tölgyfa lépcsőházat.

Két oldalon egy-egy szoba nyílt. Balra a nappali fekete márványkandallóval, kényelmes, elegáns, de elnyűtt bútorokkal. A falakba mindenütt könyvespolcokat építettek. Jobbra volt az ebédlő – a Tamlin kastélyában lévőhöz képest elég kicsi –, benne hosszú, cseresznyefa asztal, aminél mindössze tízen férnek el. A keskeny folyosón akadt még néhány ajtó, a vége pedig minden bizonnyal a konyhába torkollott. Városi ház.

Egyszer már jártam ilyenben, gyerekkoromban, amikor apám a környéken található legnagyobb városban elvitt egy mesésen gazdag ügyfél házába. Kávészag és molyirtó szaga keveredett a szép, de kicsit dohos, hivatalos hangulatú helyen.

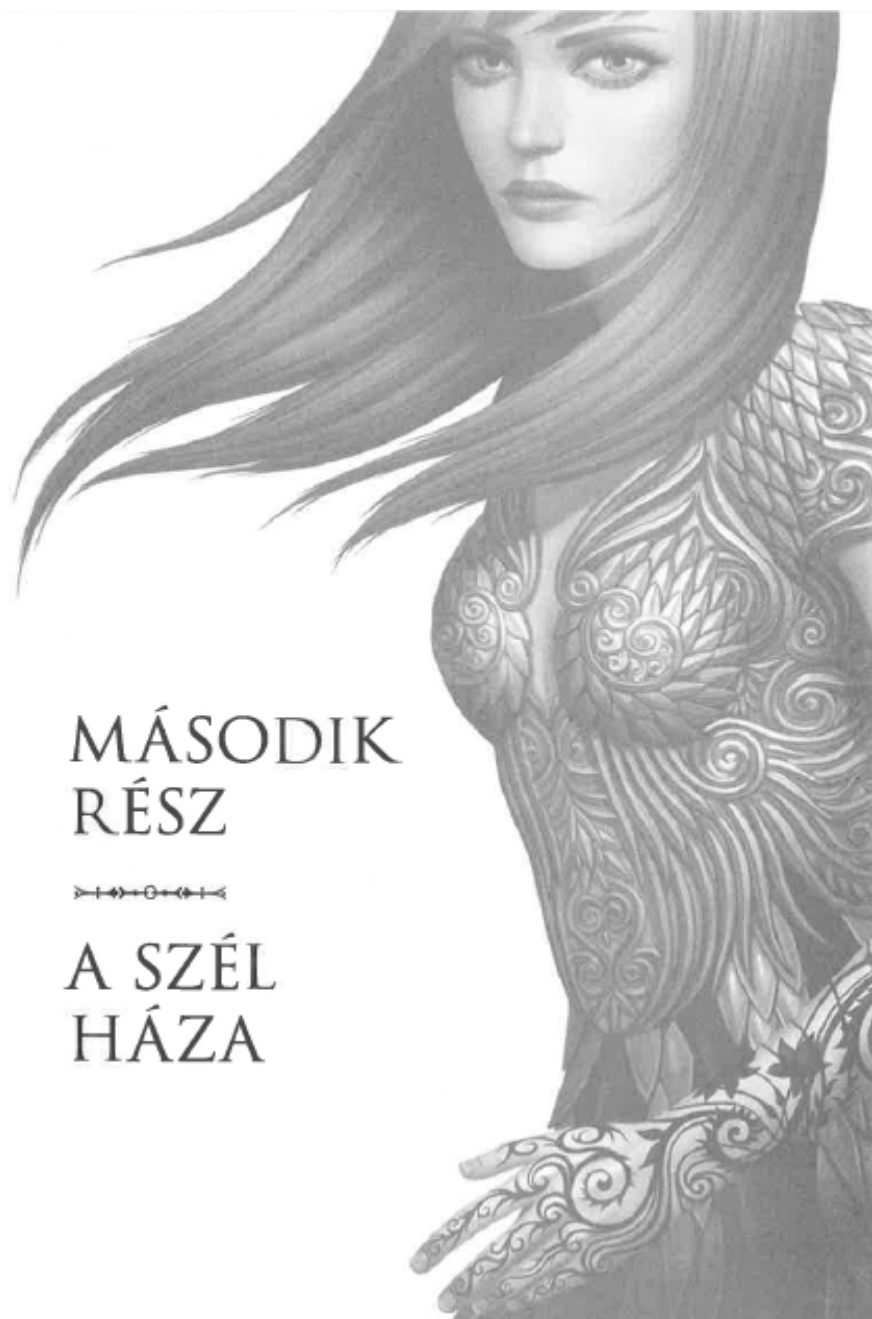
Ezt az *otthonos* házat viszont belakták, valaki élvezte, értékelte, hogy itt él.

És egy városban volt.

MÁSODIK
RÉSZ

A SZÉL
HÁZA

14. FEJEZET

– **ISTEN HOZOTT NÁLAM** – szölt Rhysand.

Egy város... Mintha egy külön világ lett volna.

A reggeli napfény beáradt a ház homlokzatát díszítő ablakokon. Előttem egy díszesen faragott, mattüveg-berakásos faajtó egy kis előtérbe nyílt, ahol a masszív bejárati ajtó kizárta a mögötte megbúvó várost.

Maga a gondolat, hogy kitegyem oda a lábam, a gonosz pillantások kereszttüzébe, hogy lássam, mennyire meggyötörte őket is Amarantha... A szívemre mázsás súly nehezedett.

Eddig még képtelen voltam annyira összeszedni magam, hogy kíváncsiskodjak, és most sem töprengtem el azon, hogy talán hiba lesz rákérdezni, de...

– Hol vagyunk?

Rhys karba fonta a kezét, és széles vállával a nappaliba vezető faragott tölgyfa ajtófélfának támaszkodott.

– A házamban. Két házam van a városban. Az egyik hivatalosabb, mondjuk úgy, üzleti ügyekre, a másik csak az enyém és a családomé.

Hallgatóztam, hátha meghallom a sertepertélő cselédeket, de semmi. Jól van, talán jobb is így, mint mindenféle siránkozó és

szemüket meresztgető emberek között.

– Nuala és Cerridwen is itthon van – mondta, és követte a tekintetemet hátrafelé a folyosón. – Rajtuk kívül csak mi leszünk itt, kettesben.

Kissé feszült lettem, nem mintha az Éjszaka udvarában másképp lett volna, de ez a ház sokkal, de sokkal kisebb volt. Itt nem lehet előle elmenekülni, csak ki a városba.

A halandó birodalomban nem maradtak városok, bár a fő kontinensen épült néhány, a művészetek, a tudás és a kereskedelem központjai. Elain egyszer el akart utazni velem az egyikbe, de akkor fel sem merült bennem, hogy ilyen hamar lehetőségem nyílik rá.

Rhysand már majdnem folytatta a mondókáját, de két magas, masszív test jelent meg a bejárati ajtó tejüvege mögött. Egyikük az öklével megzörgette az üveget.

– Gyerünk már, te lusta dög-zengett fel egy mély férfihang az előszobából. Nagyon ki voltam merülve, így aztán különösebben nem kavart fel, hogy a két árnyékalak mögül szárnyak kandikáltak ki.

Rhys nem is nézett az ajtó felé.

– Két dologra szeretném felhívni a figyelmed, drága Feyre.

A dörömbölés folytatódott.

– Ha össze akarod akasztani a bajuszodat vele, akkor halaszd reggeli utánra – dünnyögte a másik a társának. Olyan volt a hangja, mintha árnyékok öltöttek volna alakot, sötét volt, lágy és... hideg.

– Nem én vertem ki az álmod a saját szememből, csak azért, hogy iderepüljünk – szólt az első. Aztán hozzátette: – Elképesztő, hogy te mindenbe beleütd az orrod.

Esküdni mertem volna, hogy Rhys arcán valami mosolyféle jelent meg, amikor újra felém fordulva folytatta:

– A legfontosabb, hogy ebbe a házba rajtam és Moron kívül senki nem képes bejutni gondolatutazással. Teljesen le van védve, varázsigével és védőpajzzsal is. Csak azok léphetnek be, akiket én vagy te be szeretnénk engedni. Itt biztonságban vagy, éppúgy, mint bárhol a városban. Velaris falai erősek, már ötezer éve nem tudtak kárt tenni bennük. Gonosz szándékkal senki nem teheti be a lábát a városba, bejutni csak az én engedélyemmel lehet. Oda mész tehát, ahová kedved támad, azt csinálsz, amit akarsz, azzal találkozol, akivel akarsz. Ők ketten az előszobában – tette hozzá csillogó szemmel – nem tartoznak feltétlenül a megismerendő személyek közé, főleg, ha tovább dörömbölnek az ajtón, mint a gyerekek.

Az újabb dörömböléshez az első férfi még hozzáfűzte:

– Tudod, hogy hallunk, te rohadék.

– *Másrészt* – folytatta Rhys –, ami ezt a két szemétládát illeti, tőled függ, akarsz-e velük most találkozni, vagy okos ember módjára felmész az emeletre, és szundítasz egyet, mert még mindig kicsit sápadt vagy. Aztán ha felébresz, átöltözhetsz valami városiasabb ruhába. Én közben pépet csinálok belőlük, amiért így mernek beszélni a főurukkal.

A szeme csillogásától fiatalabbnak, halandóbbnak tűnt, és ez a csillogás szöges ellentétben állt azzal a jeges haraggal, amit ébredéskor láttam a tekintetében, amikor a kanapén fekve elhatároztam, hogy nem megyek haza, és azt is eldöntöttem talán, hogy a Tavasz udvara nem az otthonom. Úgy éreztem, mindjárt megfulladok, és próbáltam valahogy kievickélni ebből az érzésből, de ki tudja, talán lehetetlen dologra vállalkoztam. Csak a jó Üst tudja, mennyi ideig aludtam, mégis...

– Gyere értem, ha már elmentek.

Az öröm mintha elhalványult volna a szemében. Úgy tűnt, mintha mondani akarna valamit, de ekkor az előszobában egy

határozott, éles női hang szólalt meg a két férfi mögül:

– Ti, illírek, rosszabbak vagytok, mint a cselédbejárónál nyávogó macskák. – Az ajtógomb elfordult, mire a nő nagyot sóhajtott. – Most komolyan, Rhysand! Te tényleg kizártál minket?!

Arra koncentráltam, hogy csak egy kis ideig még bírjam a lelkemre nehezedő súlyt, és a lépcső felé indultam, aminek a tetején már ott várt Nuala és Cerridwen, akik szintén az ajtóra meredtek. Esküdni mertem volna rá, hogy Cerridwen még intett is, hogy siessek. Legszívesebben megpusziltam volna az ikreket ezért a hétköznapi gesztusért.

Rhys arcára is nyomhattam volna egy hálacsókot, mert megvárta, míg az emeleten elérek az azúrkék folyosó feléig, és csak azután nyitotta ki az ajtót.

Csak az első férfi hangját hallottam, aki így szólt:

– Isten hozott itthon, te rohadék!

A füstös férfihang csatlakozott hozzá.

– Éreztem, hogy visszajöttél. Mor ugyan szólt, de...

A furcsa női hang félbeszakította:

– Küldd ki a kutyáidat játszani a kertbe, Rhysand, meg kell beszélnünk négyszemközt néhány dolgot.

Rhys bársonyos hangon, ám olyan nyugodt hidegséggel válaszolt, hogy végigfutott a hátamon a hideg.

– Én is ezt terveztem.

A pimasz hang a nőre mordult.

– Mi jöttünk előbb, várd ki a sorod, te kis vén banya!

Nuala és Cerridwen megrezzent az oldalamon. Talán a nevetésüket akarták visszafojtani, talán az ijedtség tette, talán mindkettő. Rögvest kiderült, hogy az utóbbi, mert női morgás hasított a levegőbe, igaz, elég tessék-lássék.

Az emeleti folyosót festett üvegcsillárok tagolták, amelyek

mindkét oldalon megvilágítottak néhány fényes faajtót. Kíváncsi lettem, melyik Rhysand szobája, és melyik Moré, de ekkor a lenti csetepaté közepette meghallottam az ásítását és a hangját.

– Miért jön ma mindenki olyan *korán*? Azt hittem, csak este találkozunk a házban – mondta.

Rhysand *morogva* felelt:

– Hidd el nekem, nem lesz itt semmiféle buli, csak disznóvágás, ha Cassian nem fogja be végre a száját.

– Éhesek vagyunk – panaszkodott az első férfi, ezek szerint Cassian. – Adj enni! *Valaki* azt mondta, hogy kapunk reggelit.

– Szánalmas – fortyant fel a furcsa női hang. – Szánalmas idióták vagytok.

– Ezt tudjuk – szolt Mor. – De *van* valami ennivaló?

Hallottam és felfogtam a beszélgetést, de aztán a tudatom sötétségében szétfolyt minden.

Nuala és Cerridwen kinyitott egy ajtót, és egy kandallóval fűtött, napfényes szobába vezettek. Az ablakon kinézve egy falakkal körbevett télikertet láttam a ház mögött. Az ablakok a középén díszelgő, ebben az évszakban pihenő szökőkútra néztek. A hálósobában a drága fabútorok és a fehér szín dominált, némi szürkéslila árnyalattal. Bármily különös, a szoba valahogy emberléptékűnek tűnt.

És az ágy! Kárpitozott, hatalmas ágy, amin krém- és elefántcsontszínű takarók, paplanok tartották távol a téli hideget. Ez tűnt minden közül a leghívogatóbbnak. Annyi erőm azért maradt, hogy feltegyek néhány alapkérdést, legalább a látszat kedvéért, hogy egy kicsit azért érdekel a saját jóllétem.

– Kik ők? – böktem ki a kérdést, amikor a lányok becsukták mögöttünk az ajtót.

Nuala a szobához tartozó kis, világos fürdőszobába ment, ahol egy karmos lábakon álló, fehér márványkádát láttam, az ablakok

pedig a kertet körülvevő falra, vagyis a falat szegélyező ciprusokra néztek. Cerridwen a gardróbszekrényhez lépett, de mintha összereszkent volna, és a válla felett visszanézve így szólt:

– Rhysand belső köréhez tartoznak.

Az Éjszaka udvarában már hallottam róluk, amikor arról esett szó, kivel fog Rhys találkozni.

– Nem gondoltam volna, hogy a főurak ilyen lazán kezelik a dolgokat – ismertem be.

– Nem is szokták lazán kezelni – mondta Nuala, aki egy kefével a kezében jött ki a fürdőszobából. – Csak Rhysand ilyen.

A hajam tiszta kóc volt, Nuala alaposan kikéfélt, Cerridwen pedig elővett egy elefántcsontszínű pizsamát: egy meleg és puha, csipkés topot és egy nadrágot.

Ahogy szemügyre vettem a ruhát, a szobát, a télikertet és a téli álmát alvó szökőkutat, Rhysand mondata hirtelen a helyére került: *Velaris falai erősek, már ötezer éve nem tudtak kárt tenni bennük.* Ami azt jelenti, hogy Amarantha...

– Mit tudtok a városról? – kérdeztem, és a tekintetem találkozott Nualáéval a tükörben. – Hogyhogy ez a város épségben megmaradt?

Nuala vonásai mintha megfeszültek volna, és sötét szeme ikertestvérére villant, aki egy szőrmével bélelt papuccsal a kezében lassan felegyenesedett a komód előtt. Cerridwen nagyot nyelt.

– A főúr mágijája rendkívüli – mondta Cerridwen óvatosan –, és a népe jóléte mellett már jóval azelőtt elkötelezte magát, hogy az apjától megörökölte volna a trónt.

– *Hogy* maradt ép a város? – erőszakoskodtam. Az ablakom alól beszűrődő zajok és a kert alapján ítélve kellemes kis városnak tűnt. Érintetlenül, épségben maradt, miközben a világ többi része romokban hever.

Az ikrek egymásra néztek. Olyan, szavak nélküli nyelv lehetett ez, amit még az anyaméhben sajátítottak el. Nuala letette a kezét a pipereasztalra.

– Nem a mi feladatunk, hogy elmondjuk neked.

– Ő tiltotta meg, hogy...

– Nem – szakított félbe Cerridwen, és felhajtotta az ágytakarót.

– A főúr nem kér tőlünk ilyet, de amit a város védelméért tett, az az ő története, nem a mienk. Jobban éreznénk magunkat, ha ő avatna be téged, nem akarunk ugyanis semmit rosszul mondani.

Rájuk néztem. Jól van. Jogos.

Cerridwen az ablakhoz lépett, hogy behúzza a függönyt, és a szoba sötétbe boruljon. Ettől a szívverésem is kihagyott, és mintha a dühöm is elpárolgott volna.

– Ne húzd be! – szakadt ki belőlem.

Képtelen lettem volna sötétben lenni, egyelőre legalábbis. Cerridwen bólintott, és félrehúzta a függönyt. Az ikrek biztosítottak arról, hogy csak szólnom kell, ha bármire szükségem van, aztán magamra hagytak. Bemásztam a puha, lágy ágynemű közé, de alig éreztem valamit. A sístergő tűz hangját hallgattam, és a kert örökzöldjei között csiripelő madarakat. Annyira más volt, mint a megszokott, édes tavaszi dallamok, amit lehet, hogy soha többé nem hallok, vagy képtelen leszek kibírni.

Egyébként is lehet, hogy mégis Amarantha győzött.

A lelkem mélyén ugyanakkor megszólalt egy különös, új hang. Azt kérdezte, vajon méltó büntetés lenne-e Tamlinnek, ha egyáltalán nem mennék haza. Azok után, amit velem tett.

Az álom hirtelen szippantott be, gyorsan, erőszakosan és mélyen.

15. FEJEZET

NÉGY ÓRA MÚLVA ÉBREDTEM.

Percekig tartott rájönni, hogy hol vagyok és mi történt. A rózsafa íróasztalon álló óra ketyegése visszataszított a súlyos sötétségbe, de legalább a fáradtságom elmúlt. Elgyötörtnek éreztem magam, de végre elszállt belőlem az érzés, hogy legszívesebben örök álmra hajtánám a fejem.

Majd később elgondolkodom a Tavasz udvarában történetekről. Holnap. Vagy holnapután kiskedden.

Szerencsére Rhysand belső köre még azelőtt távozott, hogy végeztem volna az öltözködéssel.

Rhysand az ajtónál várt. Nyitva volt, így láttam a fa-márvány előszobát, ahonnan ki lehetett látni az utcára. Rhys gyorsan végigmért, a praktikus és kényelmes velúr tengerészcipőmtől térdig érő égszínkék kabátomig és a copfig, ami oldalról indult és kört írt le a hátamon. A kabát alatt a megszokott lenge öltözetemet vastagabb, melegebb barna nadrág váltotta fel. Csinos, krémszínű pulóverem olyan puha volt, hogy akár alhattam is volna benne, és a kötött kesztyűm is jól illett színben a cipómhoz. Kezemet a kabát mély zsebébe süllyesztettem.

– Ezek ketten imádják a felhajtást – mondta Rhysand kissé

kényszeredetten, és megindultunk a bejárati ajtó felé.

A világos küszöb felé tett minden lépés egyszerre tűnt végtelenül hosszúnak és csábítónak.

Egy pillanatra eltűnt a lelkemre nehezedő súly, mert a szemem mohón inni kezdte az élém táruló város részleteit.

A vajsárga napsütés tovább enyhítette az amúgy sem hideg téli napot. A ház előtti pázsit gondosan nyírt, elszáradt füve szinte fehérlett, és egy derékmagasságú kovácsoltvas kerítés és üres virágládák határolták. A tiszta, világos macskakövekkel kirakott utcán változatos öltözetű magas rangú tündérek járkáltak: egyesek a kicsit csípős hideg miatt az enyémhez hasonló kabátot viseltek, mások a halandó divat szerint rétegesen vastag szoknyába és csipkébe öltöztek, megint mások lovaglóruhába. Senki sem sietett, ráérősen sétáltak, élvezték a só- és citromverbéna illatú szellőt, amit még a tél sem tudott elűzni. Nem bámulták meg a házat, mintha nem ismernék, vagy nem tudnák, hogy a saját főuruk lakik az egyik márványépületben. Hasonló házak szegélyezték az utca mindkét oldalát, zöld tetővel és világos kéménnyel, ami füstcsíkokat eregetett a friss égboltra.

A távolban gyerekek játszottak kacagva.

A kapuhoz mentem, és ügyetlenül kinyitottam a zárat, alig éreztem a jéghideg fémet. Három lépés után megállított az élém táruló látvány: az utca erősen lejtett, így további takaros, pöfékelő kéményű házakra láttam rá. Jól táplált, gondtalan embereket láttam, a hegy lábánál pedig egy széles folyó kanyargott, szikrázott szinte, mint a legmélyebb zafír, és egy nagy vízfelület felé tekergőzött.

A tenger.

A várost kéregszerűen építették a folyót szegélyező meredek hegyekre, és az épületek egy részét fehér márványból, másokat meg homokkőből húzták fel. A folyón különféle vitorlások

ringatóztak, a madarak fehér szárnyai csillogtak a déli napsütésben.

Szörnyetegeknek, sötétségnek, félelemnek, kétségbeesésnek nyomát sem láttam.

Érintetlen volt ez a város.

Velaris falai erősek, már ötezer éve nem tudtak kárt tenni bennük.

Valóban, Amarantha még Prythian feletti uralkodása idején sem nyúlt ehhez a helyhez, akármit is tett Rhys ezért, akármit adott el érte vagy adott cserébe. Prythian többi területét lerombolták, aztán ötven év alatt hagyták elvérezni, de Velaris... Ökölbe szorult a kezem.

Valamit éreztem a levegőben, és az utca túlsó vége felé pillantottam.

Ott lapos tetejű vöröskő hegyek tornyosultak, akár egy fal, ők voltak a város örökkévaló őrei. Néhány épülethez is felhasználtak ilyen köveket. A hegyek Velaris északi szélénél ívet képeztek, ahol a folyó is tett egy kanyart, hogy aztán az árnyékukban folyjon tovább. A várost északon, a folyó túlsó partján hegyek vették körbe. A hegyes, cápa fogakra emlékeztető csúcsok a tenger felől nézve megszakították a város kedves kis dombjait. De ezek a hegyek mögöttem... Alvó óriások voltak, mintha éltek volna, ébren lettek volna.

Mintha ezt igazolná, az ismerősen hullámozó erő a csontjaimat kezdte simogatni, mintha egy cica dörgölőzne a lábamhoz, figyelmet követelve magának. Nem törődtem vele.

– A középső csúcs – szólalt meg Rhysand a hátam mögül. Megfordultam, csak most tudatosult bennem, hogy ő is itt van. A legnagyobb fennsík felé mutatott. Úgy tűnt, mintha a legfelső részébe lyukakat és *ablakokat* építettek volna. Két alak repült arra, nagy sötét szárnyakkal. – Ott a másik otthonom. A Szél

háza.

Valóban, a repülő alakok egy komisz, gyors légáramlaton át arra kanyarodtak.

– Ma este ott vacsorázunk – tette hozzá. Nem tudtam eldönteni, hogy ingerülten vagy lemondóan mondja, de nem is különösebben izgatott. A város felé fordulva megkérdeztem:

– Mégis hogy történt?

Értette, mire gondolok.

– Szerencse.

– Szerencse? Tényleg nagy szerencsétek volt – mondtam halkan, de nem félelem nélkül –, hogy Prythian nagy részét elpusztították, míg a te néped és a te városod biztonságban élte az életét.

A szél belekapott sötét hajába. Az arcáról semmit sem tudtam leolvasni.

– Nem merült fel benned egy pillanatra sem – kérdeztem keményen –, hogy kiterjeszted más területekre, másokra is ezt a *szerencsét*?

– A többi városról – felelte nyugodtan – tudomása van a világnak. Velaris évezredek óta titokban létezik a határain kívül élők számára. Amarantha nem bántotta, mivel nem tudott a létezéséről sem ő, sem a szörnyetegei. Más udvarokban sem tudnak róla.

– *Hogy lehetséges ez?*

– Varázsigéknek, mágikus védelemnek és könyörtelen őseimnek köszönhetjük, akik bármire hajlandóak lettek volna azért, hogy egy darabka jóságot megőrizzenek elfajult világunkban.

– És Amarantha hatalomra kerülésekor – folytattam, és szinte kiköptem a nevét – nem jutott eszedbe, hogy menedékké tedd ezt a helyet?

– Amarantha uralma alatt – mondta, és a szeme villanásából látni lehetett, hogy picit elvesztette önuralmát – nagyon kemény döntéseket kellett hoznom nagyon rövid időn belül.

Grimaszolva elfordultam, és inkább a meredek hegyeket bámultam, meg a tengert a távolban.

– Gondolom, nem akarsz beavatni. – Pedig tudnom kellett róla, hogyan tudta megőrizni ezt a darabka békét és szépséget.

– Most nem alkalmas az idő a beszélgetésre.

Nagyszerű. Már ezerszer hallottam ezt a mondatot a Tavasz udvarában. Nem érdemes tovább feszegetni a témát.

De nem fogok a szobámban tétlenül ücsörögni, nem *engedhetem* meg magamnak, hogy szomorkodjak, duzzogjak és álomba sírjam magam. Kimerészkedem, még akkor is, ha fáj, még akkor is, ha ez a hely... Te jó Űst, ez a hely óriási! A folyó felé lejtő város felé böktem az állammal.

– Mégis, mi volt neked annyira fontos, hogy bármi áron megmentsd ezt a helyet?

Amikor a szemébe néztem, a szeme olyan könnyörtelen volt, mint a tajtékzó téli tenger a távolban.

– Minden.

Nem túlzott.

Velarisben minden adott volt: teaboltok mives asztalokkal és székekkel a zsibongó teraszokon, biztos valami varázsigével tartották őket melegen. Zsúfolásig megteltek csevegő, nevető főtündérekkel meg néhány különös és gyönyörű, alacsonyabb rangú tündérrel. A négy fő piacteret Palotának hívták: kettő ezen az oldalon, azaz a Sidra folyó déli oldalán, kettő pedig északra helyezkedett el.

Sétánk során csak kettőt fedeztem fel: a pompás, fehér kőből

épült tereket oszlopok szegélyezték, amelyek faragott, festett épületeket tartottak, ezek pedig fedett folyósót biztosítottak az utcaszintre épült boltok előtt.

Az első piac, amit megnéztünk, a Kelmék és ékszerek palotája volt: itt ruhákat és cipőket árultak, méterárut, továbbá ékszereket: végtelen sorban sorakoztak a csillogó ékszerboltok. Igaz, én nem jöttem lázba a hűvös folyóparti szellőtől meglibbenő ritka kelméktől, a széles üvegtáblák mögött kiállított ruhák, vagy a bársony párnákra kirakott tengernyi arany, rubin, smaragd és gyöngy láttán. Nem is mertem rápillantani a bal kezemen a gyűrű hűlt helyére.

Rhys bekukkantott egy-két boltba, mondván, hogy egy barátnőjének keres ajándékot. Én inkább kint, a palota árnyékában vártam, engem a séta is teljesen kielégített. Ha az életben még egyszer folytonos bemutatkozás, döbrent tekintetek, könnyek és ítélkező pillantások várnak rám, lehet, hogy bemászom az ágyamba, és soha többet nem kelek ki belőle.

Itt az utcán senki nem nézett kétszer rám, még úgy sem, hogy Rhysand oldalán sétáltam. Lehet, hogy nem tudták, ki vagyok, de az is lehet, hogy a városlakók nem foglalkoztak azzal, ki járkal közöttük.

A második piac, a Csont és só palotája egyike volt az ikertereknek: az egyik tér a folyó innenső, a másik, a Patkó és levelek palotája a túlsó parton helyezkedett el. Mindkettő zsúfolásig tele húst, különféle terményeket, félkész ételeket, állatokat, édességeket, fűszereket áruló kereskedőkkel. Sok fűszert és illatot ismertem abból a hajdani boldog időszakból, amikor még abban a megnyugtató tudatban éltem, hogy az apám legyőzhetetlen, a jólétünk pedig kimeríthetetlen, de sokat el is felejtettem közülük.

Rhysand néhány lépés távolságból, zsebre tett kézzel sorolta

számomra a tudnivalókat. Elmondta, hogy jól látom, sok boltban és lakóházban mágiával fűtenek, főként a nyitott helyiségeket. Nem érdeklődtem a részletek felől.

Nem kerülték őt, nem súgtak össze a háta mögött, de nem is köpdösték vagy ütötték, mint Hegyalján; akik felismerték, meleg, széles mosolyt vetettek rá. Volt, aki odajött hozzánk és kezét rázott vele, így üdvözölte ismét itthon. Mindenkit név szerint ismert, és ők is a nevén szólították.

Délután Rhys egyre csendesebb lett. A város egyik tarka foltjának szélén álltunk meg, az egyik hegy tetején, ami közvetlenül a folyó mellett emelkedett. Az egyik bolt láttán összeszorult a szívem. A vendégcsalogatón nyitva hagyott ajtó mögött műalkotások, festékek, ecsetek és kis szobrocskák tűntek fel.

Rhys így szólt:

– Erről híres Velaris: a művészek negyedéről. Számos galéria, kellékbolt, kerámiaműhely, szoborkert és hasonló található itt. Velaris Szivárványának nevezik. Az előadóművészek – zenészek, táncosok, színészek – a Sidra túlsópartján, azon a hegyen laknak. Látod a tetején azt az arany csillogást? Az az egyik legfontosabb színház. Öt jelentős színház működik a városban, de az a leghíresebb. A többi kisebb, és ott vannak még a tengerparti sziklákra épült amfiteátrumok... – Elhallgatott, amikor látta, hogy a tekintetem visszasiklik az előttünk álló tarka épületekre.

Főtündérek és alacsonyabb rangú tündérek sétáltak az utcákon. Korábban sehol nem találkoztam velük, senkit nem ismertem fel. Főleg az utóbbiak jellegzetességei tűntek fel: a kopasz, hosszú végtagú tündérek éjfekete bőre úgy csillogott, mintha egy hold lakozna bennük. Egyeseket opálos fényű pikkelyek borítottak, amelyeknek a színe állandóan változott, ahogy elegánsan lépdeltek karmos, úszóhártyás lábukon, de

olyanokat is láttam, akik furcsa szarvakat, patákat és csíkos bundát viseltek. Egyesek vastag kabátba, sálba és egyujjas kesztyűbe burkolóztak, de olyanokat is láttam, akik a testüket fedő pikkelyeken, bundán és karmokon kívül nem viseltek semmit, láthatólag sem ők, sem mások nem törődtek az ilyesmivel. A város nyilvánvalóan mindenkit lenyűgözött, volt, aki vásárolgatott, másokat viszont különböző agyag-, por- és festékfoltok borítottak.

Művészek. Én soha nem neveztem magam annak, mert túlzásnak éreztem volna, de...

Ott, ahol egykor az összes szín, fény, anyag lakott bennem, most csak egy mocskos tömlőc honolt.

– Elfáradtam – böktem ki.

Éreztem, hogy Rhys vizsgálódva néz, de nem törődtem azzal, hogy használom-e a pajzsomat, vagy sem, és tud-e a gondolataimban olvasni. Ő csak így szólt:

– Máskor is visszajöhetünk, egyébként is már majdnem vacsoraidő van.

A nap már valóban lemenőben volt a hegyeken túl, a folyó és a tenger találkozásánál, rózsaszín és aranyfénybe vonva a várost. Nem támadt kedvem ezt se lefesteni, bár az emberek megálltak, hogy megcsodálják a naplementét. Mintha az itteni polgárok rendelkeztek volna azzal a szabadsággal és biztonsággal, hogy bármikor élvezzék a látványt, amikor csak akarják. És ez soha nem is volt itt másképp.

Rájuk akartam kiáltani, felkapni egy kilazult macskakövet és beverni egy ablakot, ki akartam eresztetni a testemben forrongó erőt, és megmondani, megmutatni nekik, mi történt velem és a világ többi részével, mialatt Ők a naplementét csodálták, festegettek, és a folyóparton teázgattak.

– Engedd el magad egy kicsit! – dűnnyögte Rhys.

Felkaptam a fejem, hirtelen alig kaptam levegőt, de az arckifejezése ezúttal sem árult el semmit.

– Ők nem hibásak semmiben.

A haragom egy pillanat alatt elpárolgott, mintha visszacsúszott volna azon a létrán, amin az előbb még felkapaszkodott a lelkembe, és most szétkenődve heverne az utca halvány kövein.

Igen, hát persze, ők ártatlanok, de semmi kedvem nem volt ezen vagy bármi máson tovább töprengeni.

– Fáradt vagyok – ismételtem meg.

Nagyot nyelt, de bólintott, és a Szivárvány felé fordult.

– Sétáljunk egyet holnap este! Velaris nagyon bájos nappal, de úgy építették, hogy sötétedés után különösen szép látványt nyújtson.

A csillagfény városától nem is vártam mást, de valahogy nehezemre esett volna megszólalni.

Vacsora. Vele. A szél házában. Sikerült annyira összeszednem a gondolataimat, hogy megkérdezzem:

– És ki lesz ott a vacsorán?

Egy meredek utcán vezetett felfelé, a combjaim szinte belesajdultak. Ennyire kiestem volna az edzésből, ilyen gyenge lennék?

– A belső köröm – mondta. – Szeretném, ha megismernéd őket, és utána döntenél arról, hogy akarsz-e maradni, akarsz-e velem, velük dolgozni. Mort már ismered, de őket, hármójukat még nem...

– Akik ma délután jöttek.

Bólintás.

– Cassian, Azriel és Amren.

– Kik ők? – Az illíreket már említette, de Amrennek – hozzá tartozhatott a női hang – nem voltak szárnyai. Legalábbis olyan, amilyeneket a matt üvegen keresztül láttam.

– A belső körön belül – felelte Rhys tárgyilagosan – különféle pozíciók vannak. Amren a helyettesem.

Egy nő? A meglepetés az arcomra lehetett írva, mert hozzátette:

– Igen, Mor pedig a harmadik parancsnokom. Butaság lenne azt feltételezni, hogy a körben az illír harcosaim a csúcsragadozók. – A pimasz, vidám Mor az Éjszaka udvara főúranak harmadparancsnoka. Rhys folytatta: – Majd élőben meglátod Amrent, hogy milyen. Úgy néz ki, mint egy főtündér, de valami más erő szunnyad benne. – Egy pár haladt el mellettünk, Rhys biccentett nekik, ők pedig üdvözlétük jeléül fejet hajtottak. – Amren lehet, hogy öregebb, mint ez a város, de hiú, mindenféle lomot gyűjt, és olyan, mint egy tűzokádó sárkány a barlangjában. Szóval légy résen! Mindketten könnyen felkapjátok a vizet, és ma este nem vágyom meglepetésekre.

A lelkem mélyén nem igazán akartam tudni, pontosan miféle lény is Amren.

– Szóval, ha összekapunk és letépek róla a nyakláncát, akkor ő pecsenyét süt belőlem és felfal engem?

Nevetett.

– Nem, Amren ennél sokkal rosszabb dolgokra képes. Amikor Morral legutóbb összevesztek, porig égették a kedvenc hegyi nyaralómat. – Felvonta a szemöldökét. – Akármit is jelentsen az, hogy én vagyok Prythian történetének legerősebb főura, az elmúlt évszázadban csak *egyszer* vágtam Amren szavába.

A legerősebb főúr a történelemben.

A sok-sok évezred alatt, mióta itt élnek Prythianben, a vigyorgó, gúnyos, sármos *Rhys* lett volna a...

Ráadásul Amren még rajta is túltesz, és több mint *ötezer éves*.

Vártam, hogy elhatalmasodjék bennem a félelem, és nyöszörögve keressek kibúvót a vacsora alól, de... semmi. Talán

az lenne a legjobb, ha véget érne az egész...

Hirtelen széles kéz ragadta meg az arcom, elég gyengéden ahhoz, hogy ne fájjon, de ahhoz elég keményen, hogy ránézzek.

– *Eszedbe ne jusson!* – sziszegte haragos tekintettel. – *Egy átkozott pillanatra se gondolj ilyesmire!*

A kettőnket összekötő kötelék megfeszült, és gyenge mentális pajzsaim azonnal összeomlottak. Egy pillanatra megint az történt, ami Hegyalján: a testemből az övébe villantam, és az ő szemével néztem.

Korábban nem is jutott el a tudatomig, hogy nézek ki.

Elgyötört arcomon kiálltak a járomcsontjaim, tompa fényű, szürkés-kék szemem alatt lilás karikák díszlegtek. Apámtól örökölt telt ajkam halovány volt, kulcscsontjaim élesen átütöttek vastag pulóveremen. Úgy néztem ki, mint akit a düh, a bánat és a kétségbeesés élve felemésztett, mintha most is éheznék. Nem ételre, hanem... örömré és életre.

Miután visszakerültem a testembe, döbbsenten meredtem rá.

– Mi volt ez? Valami trükk?

Elvette a kezét az arcomról, és rekedt hangon szólalt meg:

– Nem. – Oldalra billentette a fejét. – Hogy jutottál át rajta? Mármint az én pajzsomon?

Nem értettem, miről beszél, mert nem *csináltam* semmit, egyszerűen átsurrantam. Nem is akartam beszélni róla, itt és vele. Felgyorsítottam a lépteimet, átkozott lábaim olyan cingárok, *nyomorultak* voltak, hogy minden lépésbe belesajdultak ezen a meredek hegyen.

Gyengéden, de határozottan megragadta a könyökömet, elég erősen ahhoz, hogy megállítson.

– Hány elmébe jutottál így be véletlenül?

Lucien...

– *Lucien?* – Kurtán felnevetett. – Nyomorúságos egy hely

lehetett.

– *Takarodj ki a fejemből!* – mordultam rá.

– Leengeded a pajzsod. – Felvettem. – Olyan volt, mintha az arcomba üvölténéd a nevét. – Töprengőn újra oldalra billentette a fejét. – Az is lehet, hogy birtoklod az én mágiámat is... – Az alsó ajkát harapdálta, majd felmordult. – Hát persze, ha a képességed *tőlem* származik, akkor a pajzsom félrevezethet: azt hiszed, hogy te vagy én, és átenged. Elképesztő.

Legszívesebben a csizmájára köptem volna.

– Vedd vissza magadnak a képességeidet, én nem kérek belőlük.

Sunyi mosoly.

– Ez nem így működik. A mágia az életedhez kapcsolódik, csak úgy tudnám visszavenni, ha megölnélek, de mivel szeretem a társaságodat, ezt inkább hanyagolnám. – Néhány lépést csendben tettünk meg, aztán folytatta: – Oda kellene figyelned a mentális védekezésre, főleg most, hogy láttad Velarist. Ha valahol a világban valaki behatolna a tudatodba, és látná ezt a helyet... – Feszültnek láttam. – Mi deamatinak hívjuk azokat, akik úgy sétálnak ki és be mások tudatába, mint egyik szobából a másikba. Ez nagyon ritka tulajdonság, és a képesség csak akkor jelenik meg, ha az Üst akarja. Ám elegenden élünk a világban szétszórva ahhoz, hogy sokan – főként a hatalommal, befolyással bíró személyek – olyan kiképzést kapjanak, melynek révén ellen tudnak állni a képességeinknek. Feyre, ha úgy találkozol egy deamatival, hogy le van engedve a pajzsod, akkor bármit elvehet tőled, amit csak akar. Ha az illető erősebb nálad, akkor engedelmes rabszolgájává tehet, bármit megtehet veled úgy, hogy még csak nem is tudsz róla. Az országom eddig titokban létezett, és többek között ezért is rendkívül értékes információforrás lennél.

Deamati – mostantól egy vagyok közülük. Én is képes vagyok mindezekre? Csak újabb okot adnék arra, hogy az emberek összesúgjanak a hátam mögött.

– Gondolom, ha esetleg háború törne ki Hybernnel, akkor a király seregei nem is akarnák megtámadni Velarist. – Körbementem a városon. – Szóval a te elkényeztetett néped, azok, akik nem tudják pajzzsal védeni a tudatukat, a te védelmedet élvezik, és nem is kell harcolniuk, miközben a többiek pusztulhatnak nyugodtan?

Meggyorsítottam a lépteimet, nem is adtam lehetőséget a válaszra. Övön alul ütés, gyerekes is, de... belül mintha a távolban megpillantott tengerré váltam volna, ami folyamatosan tajtékszik, és a szél korbácsolja, minden érzéket kiölve arról, hogy merre lehet a szárazföld.

Hazafelé menet Rhys megtartotta a kétlépésnyi távolságot.

A lelkem mélyén egy hang azt suttozta, hogy túléltem Amaranthát, el tudtam hagyni Tamlint, és túléltem azt is, hogy átváltottam ebbe az új, furcsa testbe... Abban viszont már nem voltam biztos, hogy a szívemben tátongó ürességet, hidegséget is túl tudom élni. Amikor csak néhány nap választott el az éhhaláltól, a lelkemnek ez a része akkor is tele volt színnel és fénnel. Akkor mehetett tönkre, amikor tündér lett belőlem, talán Amarantha tette tönkre, de az is lehet, hogy én magam, amikor két ártatlan tündér szívébe döftem a tört, és meleg vérük a kezemre fröccsent.

– Eszem ágában sincs – jelentettem ki a tetőkerben. A kabátom zsebébe mélyesztettem a kezem, hogy így tartsam melegen a csípős esti hidegben. A tetőn elegendő hely volt néhány cserepes cserjének, egy kerek vasasztalnak két székkal, és

kettőnknek Rhysanddel.

Körülöttünk pislákolnak a város fényei. A csillagok mintha alacsonyabban csillogtak volna, rubinvörösen, ametiszt- és gyöngyfényben lüktettek. A telihold megvilágította a márványépületeket és a hidakat, úgy világítottak, mintha valami belső fény ragyogna bennük. Szólt a zene, vonósok és lágy dobszó, a Sidra partján aranyfények jelezték a kávézókat és a boltokat, amik nyitva tartottak éjszaka is, és már zsúfolásig megteltek.

Élet pezsgett itt mindenütt, minden csak úgy duzzadt az élettől. Az íze szinte a nyelvemet birizgálta.

Rhysand ezüsfonalakkal átszőtt fekete ruhában ült előttem, karba tett kézzel. Hatalmas szárnyai megrebbentek, amikor megismételtem:

– Nem.

– A Szél háza védve van, gondolatutazással nem jut be senki, még a főurak sem, ahogy ide sem. Ne kérdezd, miért vagy ki miatt alakult ez így. Két lehetőség van: vagy felgyalogolunk a tízezer lépcsőn, amihez egy cseppet sem fűlik a fogam, Feyre, vagy repülünk. – A holdfény ezüstbe vont a Rhys kicsúcsosodó szárnyait. Lassan elvigyorodott, ezt a mosolyát egész délután nem láttam rajta. – Megígérem, hogy nem foglak leejteni.

Fintorogva végigmértem az általam választott sötétkék ruhát. Bár hosszú ujjú volt és vastag, drága anyagból készült, a mély dekoltázs nem volt előnyös ebben a hidegben. Felmerült bennem, hogy pulcsit és vastag nadrágot veszek, de végül a kényelem helyett az elegancia mellett döntöttem, amit aztán meg is bántam, hiába vettem kabátot. De ha Rhys belső köre Tamlin udvarához hasonlít, akkor célszerűbb ünnepélyesen öltözni. Borzongva bámultam az éjszakába, a tető és a hegyi lakosztály közti űrbe.

– A szél azonnal le fogja tépni rólam a ruhát.

Macskaszerű mosolyát villantotta.

– A lépcsőn megyek fel – fortyogtam tovább. Az elmúlt órák tompasága után örültem a bosszúságomnak. Az ajtó felé indultam volna, de Rhys kitárta az egyik szárnyát, így torlaszolta el előttem az utat. A puha hártya finoman csillámlott. Visszaléptem.

– Nuala egy órát babrált a frizurámmal.

Túloztam, de tényleg nagyon igyekezett. Én fásultan hagytam, hogy begöndörítse a hajam végét. A fejem tetejére szép arany csatokat tűzött. Bár az is lehet, hogy ma este jobb lenne csendben, egyedül itthon maradni, mint azokkal az emberekkel találkozni.

Rhys körém fonta a szárnyát, közelebb vont, éreztem az erős testéből áradó meleget.

– Megígérem, hogy a szél nem fogja összekócolni a hajad. – Felemelte a kezét, mintha vissza akarná dugni az egyik kilazult tincset, de aztán leengedte.

– Ha úgy döntök, hogy együttműködöm veled és a belső köröddel Hybern ellen, akkor nem találkozhatnánk inkább itt?

– Már mindenki ott van fent, ráadásul a Szél házában elég hely van ahhoz, hogy ne érezzem úgy, hogy legszívesebben mindenkit lehajítanék a hegyről.

Nagyot nyeltem. A középső hegy tetejébe épített ház emeletei aranyfénnel csillogtak mögöttünk, mintha a hatalmas hegyet aranykorona ékesítené. A fénykoronától csak a levegő választott el.

– Úgy érted – szólaltam meg, mert talán a szavak jelentették az egyedüli fegyvert az arzenálomban –, hogy ez a városi házikó túl kicsi, ők pedig nagyon erősek, és attól tartasz, hogy megint elvesztem a fejem?

Közelebb emelte a szárnyát, a melege finoman simogatta a vállamat.

– És ha igen?

– Nem vagyok egy megtört lelkű, élettelen bábu. – Igaz, a ma

délutáni beszélgetésünk, amikor a szemével láttam, mást sugallt.

– Tudom, de ez nem jelenti azt, hogy farkasok közé engednék. Ha komolyan mondtad, hogy velem együtt távol akarod tartani Hybernt, és épségben akarod látni a halandó határon álló falat, akkor kérlek, találkozz a barátaimmal! Dönts el, tudod-e kezelni őket. Azt szeretném ugyanakkor, hogy a találkozó az *én feltételeim* szerint történjen, ne úgy, hogy megint rátörnek a házamra.

– Nem is tudtam, hogy vannak barátaid. – Dühös, éles megjegyzés... Jó érzés volt, jobb, mint semmit sem érezni.

Hideg mosoly.

– Nem kérdezted.

Elég közel állt ahhoz, hogy átkarolja a derekamat és a szárnyaival körbevegyen. Megfeszült a testem. Ketrec...

Elvonta a szárnyait, de erősebben ölelt, felkészített a felszállásra. Te jó Üst, légy irgalmas!

– Egy szavadba kerül, és visszajövünk, nem fogom megkérdezni, miért. Ha még sincs kedved velem vagy velük dolgozni, akkor se fogom firtatni az okát. Találunk más megoldást, ha itt akarsz élni, és teljes, boldog életet élhetsz akkor is, függetlenül attól, hogy nekem mire van szükségem. Te döntesz, Feyre.

Felmerült bennem, hogy tovább erősködöm, hadd maradjak itt. De miért maradnék? Hogy aludjak a baráti találkozó helyett, amire biztosan szükség van ahhoz, hogy eldöntsem, mit akarok kezdeni magammal? Ami a repülést illeti...

Figyelmesen szemügyre vettem a szárnyakat, és a pillantásom a karjára siklott a derekam körül.

– Kérlek, ne ejts le, és légy szíves, ne...

Üstökösként kilóttunk a levegőbe.

Mielőtt a kiáltásom elhalt volna, a város szélesen elterült

alattunk. Rhys átkarolt a térdem alatt, a másik kezével a hátamat tartotta, és csak emelkedtünk egyre feljebb, a csillagfoltos éjszakába, a folyékony sötétségbe és az éneklő szélbe.

A város fényei egyre távolodtak, míg végül Velaris egyetlen csillagó bársonytakaróvá vált, drágakövekkel megszórva, a zene pedig hegyes füleinkig sem ért fel. Hűvös volt, de nem fújt erős szél, csak gyengéd szellő simogatta az arcomat. Rhys elképesztő irányérzéssel emelt bennünket a Szél háza felé, teste keményen feszült az enyémnek, mint egy természeti erő, ami erre született, erre teremtetett. Az illata is a szélre emlékeztetett, eső-, só és valami citrusféle illatát éreztem, aminek nem tudtam megmondani a nevét.

Egy felszálló légáramlatba kerülve olyan sebességgel emelkedtünk, hogy ösztönösen fekete tunikájába kapaszkodtam, mert a gyomrom is összeszorult. A fületem halk nevetés bizsergette, amit egy grimasszal nyugtáztam.

– Azt vártam, hogy majd végigsikoltozod az egészet. Talán nem voltam elég vakmerő?

– Ne merészelj... – sziszegtem, és az örökkévaló hegyben közeledő fénycsóvára figyeltem.

Az égbolt forgott felettem, a lenti fények tovatűntek. Csillagtengeren vitorláztunk. Valami, ami belül szorongatott, mintha egy leheletnyit enyhült volna.

– Kiskoromban – súgta Rhys a fülembe – úgy szöktem ki a Szél házából, hogy kiugrottam a szobám ablakából. Egész éjjel repkedtem, csak köröztem a város, a folyó, a tenger felett. Néhanapján ma is szoktam ilyet.

– A szüleid biztos rosszul voltak tőle.

– Az apám nem tudott róla, az anyám pedig... – Szünet. – Ő illír volt. Ha rajtakapott, akkor alaposan leszidott, de aztán ő is kiugrott, hogy hajnalig együtt repüljünk.

– Kedves nő lehetett – ismertem el.

– Tényleg nagyon jó fej volt. – Ez a mondat sokatmondó volt a múltjáról, amiről soha nem faggattam.

Egy manőverrel feljebb emelkedtünk, és egy vonalba kerültünk egy széles, arany lámpácskákkal díszített erkéllyel. A vörös hegybe épített erkély üvegajtaja már nyitva állt. Mögötte egy hatalmas, de meglepően hangulatos ebédlőt alakítottak ki és rendeztek be mives fabútorokkal. Észrevettem, hogy a székeket úgy faragták, hogy legyen elég hely a szárnyaknak is.

Olyan lágyan szálltunk le, ahogy fel. A hónom alá nyúlt, mert a térdem a földet éréskor kissé megroggyant. Leráztam magamról, és az alattunk elnyúló várost szemléltem.

Annyit kuporogtam egykor a fákon, hogy már régen nem volt tétiszonyom. De ez a kiterjedt város... Rosszabbnak tűnt, a szétterjedő sötétség, a tenger... Talán ostoba emberi érzés támadt bennem, de eddig mintha nem tudatosult volna a bensőmben, mekkora is a világ, mekkora Prythian, ha ez a hatalmas város rejtve maradhatott Amarantha és a többi udvar elől.

Rhysand hallgatott, de aztán mégis megszólalt:

– Ki vele!

Felvontam a szemöldököm.

– Árudd el, mire gondoltál, egyvalamit mondj el, és én is elmondok valamit.

A fejemet ráztam és a város felé fordultam.

De ő nem tágitott.

– Azon gondolkodom, hogy az ötven év alatt, amit Hegyaljába zárva töltöttem, néha ugyan megengedtem magamnak, hogy erről a helyről álmodozzak, de soha nem hittem volna, hogy újra látom. Bárcsak én öltem volna meg Amaranthát! Ha háború tör ki, akkor jó ideig nem láthatok ilyen éjszakát.

Várákózón nézett rám.

Nem akartam újra előhozakodni a kérdéssel, hogy miként tudta titokban tartani előle ezt a helyet, mert valószínűleg nem válaszolt volna. Így inkább mást kérdeztem.

– Szerinted hamarosan kitör a háború?

– Nem arról volt szó, hogy kérdezősködsz. Én három dolgot is elmondtam neked, te is mondj egyet!

Az elem táruló látványt szemléltem, a várost, a háborgó tengert a száraz, téli éjszakában.

Furcsa bátorság szállt meg, vagy vakmerőség, de az is lehet, hogy olyan magasságban voltunk, hogy Rhys és a szél kivételével úgyse hallhatott senki, ezért így szóltam:

– Én arra gondoltam, hogy mennyire elvakított a szerelem: elfogadtam, hogy csak keveset mutattak meg nekem a Tavasz udvarából. A terület nagy részét nem is nézhettem meg, de még csak nem is hallottam róla semmit. Az idők végezetéig olyan tudatlanságban élhettem volna, mint egy háziállat. Az is eszembe jutott... – Lenyeltem a mondat végét, próbáltam elhessegetni a gondolatot, de aztán mégis kimondtam: – Az is eszembe jutott, hogy amilyen magányosan és remény nélkül éltem, az első lénybe beleszerettem volna, aki kicsit is kedves hozzám és biztonságot nyújt. Talán Tamlin is tudta ezt, talán nem szándékosan, de ő ezt akarta jelteni valaki számára. És ez az egész működött is annál az embernél, aki voltam, de annál már nem, aki most vagyok.

Íme, kimondtam ezeket a gyűlölködő, önző és hálátlan szavakat. Azok után, amit Tamlin értem tett. Visszhangzott bennem a neve, tegnap délután még ott voltam. Nem, nem akarok erre gondolni, még nem.

Rhysand megszólalt:

– Ez öt gondolat volt, szóval tartozom neked kettővel. – Hátrapillantott. – Majd később.

Két szárnyas férfi állt az ajtóban.

Vigyorogtak.

16. FEJEZET

RHYS RÁÉRŐSEN AZ EBÉDLŐ ajtajában álló két férfi felé sétált, rám hagyva a döntést, maradok-e az erkélyen, vagy csatlakozom hozzá.

Megígérte, hogy egy szavamba kerül, és hazavisz.

A férfiak magasak voltak, a szárnyuk hátul szorosan simult erős, izmos testükhöz, pikkelyszerű lemezekből álló sötét bőrruhát viseltek, ami engem valami kígyószerű állat kopott bőrére emlékeztetett. Hátukra hosszú kardot szíjaztak, csodálatosan egyszerű pengékkel. Lehet, hogy mégsem kellett volna így kiöltöznöm?

A magasabbik, akinek az arcára árnyékból álarc vetült, nevetve megszólított:

– Gyere csak, Feyre! Nem harapunk, kivéve, ha megkérsz rá minket.

Meglepődve elindultam.

– Ha jól tudom, Cassian, eddig még senki nem vette igénybe az ajánlatod – jegyezte meg Rhys zsebre tett kézzel.

A másik elröhögte magát. Az aranyfényben úszó ebédlő felé fordultak, mire az arcukat végre nem takarta árnyék, és őszintén elcsodálkoztam, miért nem élt senki az ajánlattal. Ha Rhysand anyja is illír volt, akkor az illíreket természetfeletti szépséggel

áldotta meg a sors.

Főurukhoz hasonlóan a harcosok is sötét hajúak és barna bőrűek voltak, de Rhysszel ellentétben mogyoróbarna szemük volt. A tekintetüket rám szegezték, ahogy végül közelebb léptem a hívogató Szél háza felé.

Ennyiben ki is merült a hasonlóság köztük.

Cassian tetőtől talpig végigmérte Rhyst, közben meglibbent vállig érő haja.

– Nagyon kicsípted ma magad, tesó, és látom, szegény Feyre-nak is ki kellett öltöznie. – Rám kacsintott. Volt valami nyers a vonásaiban, mintha szélből, földből és lángból állna, és ezek a társasági cicomák csak kellemetlenséget jelentenének a számára.

A másikat mondtam volna inkább klasszikus szépségnek, még a fény is szívesen időzött elegáns vonásain. Jó okkal. Nagyon jóképű volt, de az arca semmilyen érzelmet nem tükrözött, az a típus volt, akit sötétben jobb elkerülni. A csípőjére egy fekete nyelű obszidián kést erősített, melynek sötét hüvelyére számomra ismeretlen ezüstrúnákat véstek.

– Ő Azriel, a kémfőnököm – mutatta be Rhys. Nem lepődtem meg. Ösztönösen gyorsan ellenőriztem, hogy a mentális pajzsaim rendben vannak-e.

– Isten hozott! – Azriel csak ennyit mondott mély, tompa hangon, majd felém nyújtotta brutális sebhelyekkel ékesített kezét. A formája átlagos volt, de a bőre... mintha csavargatták, égették és tépkedték volna. Égésnyomok. Borzalmas sérülés lehetett, ha halhatatlan vérével sem tudta begyógyítani.

A középső ujjára erősített hurokkal rögzített könnyű vértjének bőrlemezkéi szinte teljesen beborították a kézfejét. De nem arra szolgáltak, hogy elfedjék a sebet. Miközben a keze belehasított a hűvös éjszakai levegőbe, rájöttem, hogy így rögzíti a kesztyűjét

ékesítő nagy, mélyfekete kobalt követ. A bal kézfejen is viselt egy hasonlót. Cassian kesztyűit vörös ikerkövek díszítették, színük a pislákoló lángra emlékeztetett.

Megfogtam Azriel kezét, mire ő durva ujjával megszorította az enyémét. A bőre éppoly hideg volt, mint az arca. Felkeltette az érdeklődésem a tesó szó, amit Cassian az előbb használt. Elengedtem Azriel kezét, és a kíváncsiságomat leplezve hátraleptem Rhys mellé.

– Ti testvérek vagytok? – Az illír harcosok hasonlítottak egymásra, de csak annyira, amennyire az egy vidékről való emberek szoktak.

– Abban az értelemben, ahogy minden korcs bizonyos értelemben testvér – tisztázta Rhysand.

Ez nekem nagyon új volt.

– És te? – kérdeztem Cassiant.

Ő vállat vont, mire a szárnyai megfeszültek.

– Én vagyok Rhys hadseregparancsnoka.

Mintha ez egy olyan pozíció volna, amit vállvonogatással elintéz az ember. Rhysnek hadserege van. Zavartan toporogtam. Cassian mogyoróbarna szemével követte a mozdulatom, mintha vigyorgott volna. Őszintén azt hittem, hogy mindjárt közli velem a szakmai véleményét arra vonatkozóan, hogy ez a testtartás milyen instabil egy ellenféllel szemben, amikor Azriel is tisztázott valamit:

– Cassian remekül ki tudja hozni az embereket a sodrukból, főleg baráti körben. Mivel te is Rhysand barátja vagy, ezért sok szerencsét kívánok.

Rhysand barátja, nem az országa megmentője, gyilkos vagy *emberszabású tündér*... Talán nem is tudnak ezekről.

Ahogy Cassian arrébb taszigálta korcs testvérét, Azriel próbálta megőrizni az egyensúlyát, és közben pompás szárnyai kissé

megrebbentek.

– Hogy az ördögbe csináltad azt a csontlétrát a Middengard féreg vackában, amikor csont és bőr vagy magad is?

Tessék, témánál vagyunk, ráadásul felmerült a kérdés, hogy ott volt-e ő is Hegyalján, vagy hol volt helyette... Újabb titok. Talán itt volt, a többiekkel együtt, biztonságban, kellemes helyen.

Talán magam is olyan gonosz lettem, mint egy vipera, de az is lehet, hogy tetszett ez a szerep, mindenesetre megkérdeztem Cassiantól:

– Hogy az ördögbe maradtál ennyi ideig életben, hogyhogy nem akart senki megölni?

Cassian hátravetette a fejét, és önfeledten kacagni kezdett, hahotázása visszaverődött a ház vöröses köveiről. Azriel elismerően nézett, miközben úgy tűnt, hogy az árnyak szorosabban ölelik őt. Mintha ő lenne az a sötét kaptár, ahonnan az árnyak kirepülnek és visszatérnek.

Próbáltam uralkodni magamon, nem reszketni, Rhysre néztem, reméltem, megmagyarázza nekem kémfőnöke sötét képességeit, de ő közömbös arcot vágott, a tekintete viszont éber volt. Mérlegelt. Már majdnem rákérdeztem, mégis mit figyel annyira, amikor Mor libbent ki az erkélyre a következő szavakkal:

– Remélem, hogy Cassian azért röhög, mert megmondtad neki, hogy fogja már be azt a lepcsés száját.

Az illírek Mor felé fordultak, Cassian kissé nagyobb terpeszbe állt, és én nagyon is tisztában voltam vele, hogy ez egy támadóállás.

Ennyi szinte elég volt ahhoz, hogy elvonja a figyelmem Azrieltől. Az árnyak világosodtak, a tekintete pedig végigsiklott Mor testén: vörös, lebegő sifon ruháját aranymandzsetták díszítették, hajkoronáját pedig aranyleveleket formázó fésűkkel fogta hátra.

Azriel füle körül ekkor valami árnyék gomolygott, és a tekintete rám villant. Igyekeztem teljesen ártatlan arcot vágni.

– Nem is tudom, miért feledkezem meg folyton arról, hogy ti ketten rokonok vagytok – szolt Cassian Morhoz, és állával Rhys felé bökött, aki válaszul csak fintorgott. – A ruháitok ugyanis...

Mor hanyagul meghajolt Cassian előtt, én pedig a lány elegáns ruhája láttán hatalmas megkönnyebbülést éreztem. Így legalább nem számítottam túlóltözöttnek.

– Szerettem volna Feyre-t elkápráztatni, de ti is megtehettetek volna legalább annyit, hogy megfésülkődtök.

– Másokkal ellentétben – mondta Cassian olyan hangon, amivel igazolta a gyanúmat, hogy az imént támadóállást vett fel – nekem jobb dolgom is akad annál, mint hogy órákat álldogáljak a tükör előtt.

– Persze – felelte Mor, és megrázta hosszú haját –, már ha az is olyan fontos ügy, hogy Velaris utcáin bandukolsz céltalanul.

– Vendégünk van – hangzott Azriel finom figyelmeztetése. A szárnyait kissé széttárta, ahogy a nyitott erkélyajtóból az ebédlőbe ment. Esküdni mertem volna, hogy sötétség örvénylett utána.

Mor vállon veregette Azrielt, miközben próbálta kikerülni kitárt szárnyait.

– Lazulj el, Az, ma nem lesz verekedés, megígértük Rhysnek.

Azriel egy kicsit lehajtotta a fejét, és a sűrűsödő sötétség teljesen eltűnt. Éjfekete haja jóképű arcára csúszott, mintha rejtegetni akarná kegyetlenül gyönyörű mosolyát. Mor nem adta jelét, hogy bármit észrevett volna, és a mutatóujjával intett nekem.

– Gyere, üljünk le egy kicsit, míg ők iszogatnak. – Azért annyira meg tudtam őrizni a méltóságom, hogy ne várjak Rhystől megerősítést, vajon eléggé biztonságban vagyok-e. Hallgattam Morra, mellé léptem, az illírek pedig néhány lépésnyire

hátramaradtak a főurukkal.

– Kivéve, ha te is inkább iszogatni szeretnél – vetette fel Mor, mihelyt beléptünk az ebédlő meleg, vörös kövei közé. – Bár szeretnék kisajátítani, mielőtt Amren lenyúl...

Egy fuvallatra az ebédlő ajtaja kinyílt, és feltáruultak mögötte az árnyékba borult, karmazsinvörös folyosók.

Talán mégis maradt bennem valami halandó, mert bár az érkező alacsony, törékeny nő főtündérnek *túnt*... mégis, minden ösztönöm azt súgta, hogy meneküljek, bújjak el előle. Igaza volt Rhysnek.

Több hüvelykkel alacsonyabb volt nálam, fényes, fekete, egyenes haja állig ért, a bőre barna és finom volt, az arca helyes, talán átlagosnak mondható, unott, kissé ingerült. De a szeme...

Még soha nem láttam ezüstsziurke szeméhez hasonlót. Belenéztem, és a csontjaimban éreztem, hogy nem főtündér, legalábbis nem annak született.

A szemében az ezüst úgy örvénylett, mint a füst az üveg alatt.

Olyan nadrágot és topot viselt, mint én a másik palotában, árnyalatait tekintve ön- és viharfelhő színűt, fület, ujjait, csuklóját fehér, szürke és fekete gyöngyök díszítették. Még az oldalamon álló főúr ereje is csekélynek tűnt a belőle lüktető mágiához képest.

Mor nagyot sóhajtvá lehuppant az asztal végénél egy székre, és töltött magának egy pohár bort. Cassian vele szemben foglalt helyet, majd a borosüvegért nyúlt. Rhysand és Azriel állva maradt, figyelték, ahogy a nő felém tart, és három láb távolságra megáll.

– Továbbra is remek az ízlésed, főúr. – A hangja lágyan csengett, mégis élesebbnek tűnt, mint akármilyen penge, amit életemben láttam. Keskeny, kicsi ujjáival végigsimított egy finom ezüst-gyöngy brosson, amit a jobb melle fölé tűzött. – Köszönöm.

Tehát Rhys neki vette az ékszer. Soha, semmilyen körülmények között nem próbálnám meg ellopni. Figyelmesen tanulmányoztam őket, mintha így kifürkészhetném, miféle szövetség köti őket össze. Rhysand finom biccentéssel reagált.

– Illik hozzád, Amren.

– Nekem minden jól áll – mondta, és szörnyű, megbabonázó tekintetét megint az enyéembe fúrta. Pórázon tartott villámra emlékeztetett.

Egy lépéssel közelebb lépett, finoman beleszimatolt a levegőbe, és bár fél fejjel magasabb voltam nála, még életemben nem éreztem ilyen kicsinek és alázatosnak magam. Azért felszegtem az állam, nem is tudom, miért.

– Nos, akkor már ketten vagyunk – szolt Amren.

Összeráncoltam a homlokom.

Az ajkát egy vörös hasítóknak láttam.

– Mi ketten másnak születünk, és egy új, furcsa test fogságába kerülünk.

Tényleg nem akartam tudni, mi volt ő korábban.

Az állával intett, hogy üljek a Mor melletti üres székre. A haja olyan volt, akár a megolvadt éjszaka. Ő velem szemben foglalt helyet, oldalán Azriellel, Rhys pedig Azriellel szemben, a jobbomra ült.

Senki nem ült az asztalfőre.

– Bár van még egy harmadik – jelentette ki Amren, és Rhysandre nézett. – Gondolom, az utóbbi évszázadokban nem hallottál Miryamról. Érdekes.

Cassian a szemét forgatta.

– Kérlek, térj már a tárgyra, Amren! Éhes vagyok.

Mor félrenyelt, Amren pedig a jobbján ülő harcosra pillantott. Azriel balról nagyon óvatosan méregette kettejüket.

– Senki nem melegíti az ágyadat, ugye, Cassian? Nagyon nehéz

lehet, hogy illírként csak ilyen gondolatok járnak a fejedben.

– Tudod, hogy mindig szívesen hancúrozom veled, Amren – felelte Cassian, és ezüstszürke szemében semmilyen érzelem nem rezdült, teljesen hidegen hagyta a nő minden porcikájából sugárzó mágia. – Tudom, milyen élvezeted leled az illírekben...

– Miryam – kapcsolódott be Rhysand, mire Amren mosolya kigyóra kezdett emlékeztetni – és Drakon, amennyire én tudom, jól vannak. De pontosan mire vagy kíváncsi?

Amren oldalra billentett fejjel tanulmányozott engem. Próbáltam mozdulatlanul elviselni.

– Eddig még csak egyszer fordult elő, hogy egy emberből halhatatlan lényt teremtettek. Érdekes, hogy pont akkor történik ez meg újra, mikor valamennyi régi játékos visszatért a porondra. Miryam a hosszú élet adományában részesült, ám nem kapott új testet. Te pedig, kislány... – Megszimatolt, én pedig soha nem éreztem még magam ennyire lemeztelenítve. Meglepetés csillant a szemében, de Rhys csak bólintott, akármit is akart ezzel kifejezni. Én viszont már rohadtul belefáradtam az örökös méregetésbe. – Te új vért, új ereket, új csontokat kaptál. Halandó lélek halhatatlan testben.

– Éhes vagyok – szólalt meg Mor, és megbökött a combjával. Csettintett az ujjával, mire tányérok jelentek meg, telerakva sült csirkével, zöldséggel és kenyérrel. Egyszerű volt, mégis elegáns, és egyáltalán nem hivataloskodó. Talán a pulóver és a nadrág is megfelelt volna. – Amren és Rhys képes végigfecsegni az egész estét, miközben mi halálra unjuk magunkat, szóval ne várj rájuk! – Fogta a villáját, és csettintett a nyelvével. – Megkérdeztem Rhystől, elvihetlek-e vacsorázni, de azt mondta, hogy nem lenne kedved. Mondd meg őszintén, inkább ezzel a két őszög dögunalommal akarod az időd tölteni, vagy velem?

– Mondja ezt egy olyan valaki, aki egyidős velem – szólt közbe

Rhys. – Úgy tűnik, hogy elfeledkezel arról...

– Mindenki csak beszélni, beszélni, beszélni akar – mondta Mor, és figyelmeztető pillantást vetett Cassianre, aki valóban szólásra nyitotta az ajkát. – Nem lehetne inkább hami, hami, hami, és csak *utána* beszélgetnénk?

Érdekes volt látni az egyensúlyt Rhys rémisztő helyettese és lefegyverzően életvidám harmadparancsnoka között. Pimasz báján kívül valami más oka is kellett hogy legyen annak, hogy Mor magasabb rangot viselt a két harcosnál. Valamilyen mágiája lehet, ezért tudott úgy megküzdeni Amrennel, hogy közben a haja szála se görbüljön meg, amit Rhys még korábban említett.

Azriel halkán nevetett, de ő is megfogta a villáját. Én követtem a példáját, de azért megvártam, míg beleharap az ételbe, és csak *utána* kezdtem enni. Sosem lehet tudni, ugyebár.

Finom volt, nagyon finom, a bor pedig... Mor szinte észrevétlenül töltött nekem is, ittam egy kortyot, aztán a poharamnak koccintotta az övét.

– Ne hagyd, hogy ezek itt fontoskodjanak, és parancsolgassanak neked.

Cassian megszólalt:

– Bagoly mondja verébnek. – Aztán grimaszolva Amrenhez fordult, aki alig ért a tányérjához. – Mindig elfelejtem, hogy ez milyen bizarr. – Minden teketóriázás nélkül fogta Amren tányérját, a fele ételt a magáéra öntötte, a maradékot pedig Azrielnek nyújtotta.

– Hiába mondom neki állandóan, hogy kérdezzen meg, mielőtt ezt csinálja – mondta Azriel Amrennek, és a saját tányérjára lapátolta az ételt.

Amren csettintett, mire Azriel sebhelyes kezéből eltűnt az üres tányér.

– Ha több évszázad alatt nem tudtátok megnevelni őt, fiúk,

akkor már nemigen hiszem, hogy fejlődést tudtok elérni nála. – Megigazította az ezüst evőeszközöket az előtte felszabaduló helyen.

– Te nem eszel? – kérdeztem tőle. Most szólaltam meg először, mióta leültünk.

Amren fogai vakítóan fehérek voltak.

– Ilyesmit nem.

– Főjek meg az Üstben – mondta Mor a borát kortyolva –, de nem válthatnánk témát?

Úgy döntöttem, nem akarom tudni azt sem, mit eszik Amren.

Rhys a másik oldalamon nevetgélt.

– Szóljatok, hogy rendezek gyakrabban ilyen családi vacsorákat.

Családi vacsorákat, nem hivatalos összejöveteleket az udvaroncainak. Ma este pedig... Vagy nem tudják, hogy azért vagyok itt, hogy eldöntsem, akarok-e együtt dolgozni Rhysszel, vagy nem akarnak úgy tenni, mintha mások lennének, mint amik. Kétségkívül olyan ruhát viseltek, amihez kedvük volt, és egyre inkább az volt az érzésem, hogy az sem zavarta volna őket, ha a hálóingemben jövök. Tényleg egyedülálló csapat volt. Hybern ellen viszont milyen szerepet játszanának? Szövetségesek vagy ellenfelek lennének?

Úgy tűnt, hogy Azriel körül mintha lüktetne a csend, még akkor is, amikor a többiek nekiestek az ételnek. Amikor belekortyolt a borába, a tekintetem kesztyűjének ovális kék kövére tévedt. Észrevette, akármilyen gyorsan el is kaptam a szemem. Bár volt egy olyan érzésem is, hogy figyelni és elraktározza minden mozdulatomat, szavamat és lélegzetvételemet. Felemelt kézzel megmutatta a kézfejét, hogy mindkét drágakövet jól lássam.

– Szifonnak hívják ezeket a köveket. A harcban összegyűjtik és

összpontosítják az erőnket.

Csak ő és Cassian viselt ilyet.

Rhys letette a villáját, és magyarul kezdett nekem:

– Az erősebb illírek mágiája nagyon lobbanékony: előbb pusztítanak, utána kérdeznak. A pusztító erőn kívül más mágiájuk nem nagyon van.

– Kegyetlen, háborúskodó lények – tette hozzá Amren. Azriel bólintott, mire az árnyak körülfonták a nyakát, a csuklóját. Cassian éles tekintetet vetett rá, arcvonásai feszültnek tűntek, de Azriel láthatólag nem törődött vele.

Rhys folytatta, bár tudtam, hogy minden pillantást észlel, amit kémfőnöke és hadseregparancsnoka vált.

– Az illírek felfokozzák az erőt, hogy előnyhöz jussanak a csatában, a szifonok pedig megszűrik a nyers erőt, és lehetővé teszik Cassiannak és Azrielnek, hogy átalakítsák, hogy finomítsanak, módosítsanak rajta: pajzsot, fegyvert, nyilakat vagy lándzsákat csináljanak belőle. Képzeld el a különbséget, milyen egy vödör festéket a falra loccsantani, vagy ecsettel csinálni ugyanezt. A szifonok lehetővé teszik, hogy a csatában a mágia gyorsabban, pontosabban működjön. A mágia természetes állapotában zavarosabb, nyersebb, és kisebb területen veszélyes is lehet.

Kíváncsi lettem volna, hányszor volt erre szükség, ha Azriel sebhelyei a kezén ilyesmitől származnak. Cassian az ujjait hajlítgatva gyönyörködött a széles kézfejen pompázó vörös kövekben.

– Az sem hátrány, hogy kiválóan mutatnak.

– Jaj, ti illírek! – dünnyögte Amren.

Cassian vicsorogva beleivott a borába. Megismerni velük, elképzelni, milyen lehet velük együtt dolgozni, megbízni bennük, ha Hybern ellen kitör a háború... Próbáltam kigondolni valami

kérdést. Azriel felé fordultam, az árnyak most is eltűntek.

– Hogy lehetett, hogy lehet, hogy te és Lord Cassian...

Cassian akkorát fújtatott, hogy a bort végigköpte az asztalon, mire Mor felugrott, és szitkozódva próbálta felitatni a ruhájáról a foltot. Cassian hangosan röhögött, de Azriel arcán csak egy halvány, óvatos mosoly jelent meg. Mor kézmozdulatára a borfoltok Cassian harci vagy talán repüléskor viselt bőrruháján jelentek meg. Felforrósodott az arcom, akaratlanul ugyan, de nyilván megsértettem valami udvari illemszabályt és...

– Cassian – magyarázta Rhys – nem lord. Persze biztos vagyok benne, hogy nagyra értékeli, hogy ezt hitted róla. – Végignézett a belső körén. – Ha már itt tartunk, akkor Azrielre és Amrenre sem igaz az állítás. Akár hiszed, akár nem, az egyedüli kékvérű, nemesi ranggal rendelkező személy ebben a szobában Mor.

Ezek szerint ő sem? Kérdő tekintetem láttán így folytatta:

– Én félig illír származású vagyok. Korcs a tiszta vérű arisztokrata főtündérek szemében.

– Szóval ti... nem vagytok főtündérek? – kérdeztem.

Cassian abbahagyta a röhögést.

– Az illírek nem főurak, amit egy cseppet sem bánnak. – A füle mögé simította fekete haját, a füle kerek volt, mint egykor az enyém is. – Alacsonyabb rangú tündérek se vagyunk, bár vannak, akik annak tartanak bennünket. Mi egyszerűen illírek vagyunk, és jobb időkben az Éjszaka udvarának légierjeként működünk, rosszabb időkben pedig ostoba gyalogosokként.

– Többnyire az utóbbi eset áll fenn – pontosított Azriel. Nem mertem megkérdezni, hogy az árnyak is az illír lét velejárói-e.

– Nem láttalak Hegyalján – jelentettem ki inkább. Biztosan tudni akartam, ott voltak-e, láttak-e, hiszen ez befolyásolná a közös munkánkat.

Csend. Senki, még Amren se nézett Rhysandre.

Mor szólalt meg:

– Senki sem volt ott közülünk.

Rhys mintha a közömbösség álarcát vette volna fel.

– Amarantha a létezésükről se tudott. Ha valaki megpróbálta neki elárulni, rendszerint még időben elvesztette a tudatát.

Libabőrös lett a hátam, nem amiatt, hogy micsoda hidegvérű gyilkossal állok szemben, hanem mert...

– Ti tényleg ötven évig titokban tartottátok ezt a várost az összes lakójával egyetemben?

Cassian mereven bámulta a tányérját, olyan volt, mint aki mindjárt felrobban.

Amren szólalt meg:

– Ennél sokkal hosszabb ideig is titokban fogjuk tartani a várost és a lakóit az ellenségeink elől.

Ez nem volt válasz.

Amikor fogságba került Hegyalján, Rhys nem is remélte, hogy újra látja őket, valahogy mégis gondoskodott a biztonságukról, ám ebbe ez a négy ember – még Amren is – mintha kicsit belehalt volna, hiába volt az ő döntése. Talán nem is abba a ténybe haltak bele, hogy Rhys – mialatt ők itt időztek – eltúrte Amaranthát, hanem azokra is gondoltak, akik a városon kívül rekedtek. A semminél még az is jobb volt, hogy egy várost, egy helyet választott ki, és azt védte meg. Talán némi vigaszt jelentett, hogy van egy hely Prythianben, ami érintetlen maradt. Tiszta.

Mor hangja kissé élesebben csengett, amikor átvette a szót. Aranyfésűi csillogtak a fényben.

– Nincs olyan ember a városban, aki ne tudná, mi folyt a határokon túl, és milyen árat kellett fizetni a biztonságért.

Nem akartam rákérdezni, mert a súlyos csendben tapintható volt valami fájdalom, amit megértettem. Ha tudnak élni ezzel a fájdalommal, sőt nevetni is tudnak... A torkomat köszörültem,

kihúztam magam és Azrielhez fordultam. Még az árnyak ellenére is ő tűnt a legbiztonságosabbnak, bár lehet, hogy pont emiatt ő volt a legkevésbé az.

– Hogy találkoztatok? – Ártalmatlan kérdés, de mégis sokat elárulhat róluk.

Azriel Cassian felé fordult. Cassian pedig Rhyst nézte. Arcán büntudattal vegyes szeretetet láttam, amit olyan mélynek és fájdalmasnak éreztem, hogy valami ösztönöm maradékával legszívesebben átnyúltam volna az asztalon, hogy megfogjam a kezét.

Úgy tűnt, Cassian még a kérdésemet emésztgeti és a barátja néma felszólítását, hogy ő mondja el a történetet. Mintha valami halvány mosoly jelent volna meg az arcán.

– Először utáltuk egymást.

Rhys szemében mintha kialudt volna a fény. Mi mindent kérdeztem tőle Amarantháról, milyen borzalmakra emlékeztettem őt...

Vallomás a vallomásért, én azt hittem, hogy értem csinálta. Talán voltak dolgok, amiket ki kellett volna mondania, ám ezeknek az embereknek nem tehettem, mert fájdalmat vagy büntudatot keltett volna bennük.

Cassian folytatta, és a figyelmemet a jobbomon ülő csendes főúrról magára vonta.

– Azt már tudod, hogy Az és én korcsok vagyunk. Ami pedig az illíreket illeti... Imádjuk a népünket, a hagyományainkat, de az illírek klánokban és táborokban élnek északon, a hegyek között, és ki nem állhatják az idegeneket. Főleg nem a főurakat, akik parancsolgatni próbálnak nekik. Éppúgy megszállottjai a származásnak, és megvannak a maguk hercegei és lordjai. Azriel – mondta, és ahogy a hüvelykujjával rámutatott, vörös szifonja megcsillant a fényben – az egyik helyi lord zabigyereke. Talán el

tudod képzelni, mennyire gyűlölhetik egy lord törvénytelen gyerekét, de az már minden képzeletet felülmúl, milyen gyűlölet övezi egy katonai táborban dolgozó mosónő és egy harcos fattyát, akire az asszony nem tud vagy nem akar emlékezni. – Hanyagul vállalt vont, de ez a gesztusa éles ellentétben állt mogyoróbarna szemének gonosz csillogásával. – Azrielt az apja akkor küldte a táborunkba, amikor ő és bájos felesége rájött, hogy a fiú beszélni tud az árnyakkal, azaz árnyénekes.

Árnyénekes.

Akármit is jelentsen, találónak éreztem.

– A deamatikhoz hasonlóan – fordult felém Rhys – az árnyénekesek is ritkák, és a világ minden udvarában nagy népszerűség övezi őket, mert jól rejtőzködnek, és olyan dolgokat hallanak és éreznek, amiket mások nem.

Azok az árnyak valószínűleg tényleg súgtak neki valamit. Azriel rezzenéstelen arcáról viszont semmit nem lehetett leolvasni. Cassian folytatta a történetet:

– A táborparancsnok lord gyakorlatilag becsinált az izgalomtól, amikor Az a táborunkban kötött ki. Ami engem illet... amikor az anyám abbahagyta a szoptatásom, és már tudtam járni, egy távoli táborba küldött, ahol a sárba nyomták a fejem, hogy lássák, életben maradok-e vagy elpusztulok.

– Okosabb lett volna, ha ledobnak egy szikláról – vetette közbe viccesen Mor.

– Persze – mondta Cassian borotvaéles mosollyal. – Főleg azért, mert amikor elég idős és erős lettem ahhoz, hogy visszamenjek a táborba, ahol születtem, megtudtam, hogy azok a disznók halálra dolgoztatták az anyámat.

Újra csend nehezedett ránk, de ezúttal másféle csend. Feszültség és pislákoló harag lett úrrá a csapat tagjain, akik oly sokat szenvedtek, annyi mindent túléltek. Pontosan átérezték

egymás fájdalmát.

– Az illírek – kapcsolódott be Rhys lágy hangon, és a fény végre visszatért a tekintetébe – példátlanul nagyszerű harcosok, gazdag történelemmel és hagyományokkal. Másrészt brutálisak és elmaradottak, főleg ahogy a nőkkel bánnak.

Aziel tompa tekintettel bámulta az ablakokat mögöttem.

– Barbárok – mondta Amren, és a jelenlévő illír férfiak nem tiltakoztak. Mor együtt érzően bólintott, és Azielre nézve az ajkába harapott. – Megnyomorítják a nőket, így akadályozzák meg, hogy újabb kiváló harcosokat szüljenek.

Rhys összerezett.

– Alacsony származású anyám – mondta felém fordulva – varrónőként dolgozott a számos hegyi tábor egyikében. Ha egy lány felnőtté válik egy táborban, azaz amikor először megjön a havi vérzése, a szárnyait levágják. Egy életre nyomorék maradhat, ha nem kezelik megfelelően a bemetszés helyét. Jószívú, zabolátlan természetű anyám imádott repülni, így mindent megtett, ami csak módjában állt, hogy ne legyen felnőtt nő. Éhezett, titkon mindenféle gyógynövényt gyűjtött, mindent megtett, hogy megakadályozza a testi érést. Tizennyolc évesen a szülei rémületére még nem jött meg a havi vérzése. Amikor végül megjött, rosszkor volt rossz helyen, mert egy férfi megérezte rajta, és beárulta a tábor lordjának. Anyám megpróbált elmenekülni, egyenesen felszállt az égbe, de fiatal volt, a harcosok gyorsabban repültek és visszahozták. Épp oda akarták kötni a tábor közepén felállított oszlopokhoz, amikor az apám találkozóra érkezett a táborvezető lordhoz, a háborús előkészületeket akarták megbeszélni. Láta, hogy az anyám úgy kapálózik és küzd, mint egy vadmacska, és... – Nagyot nyelt. – Ránézett és tudta, hogy ő a párja, kettejüket hitvesi szövetség köti össze. Az öröket köddé változtatta.

Felvontam a szemöldököm.

– Köddé?

Cassian röhögve nyugtázta, hogy Rhys fogott egy szelet citromot, amivel a csirkét díszítették, és a levegőbe repítette. Egyet csettintett, mire az citromillatú köddé vált.

– A véresőn keresztül – folytatta Rhys, én pedig próbáltam elhessegetni a képet, mit jelent ez egy emberi test esetében, és Rhys mire képes – az anyám apámra nézett, és a szövetség benne is életre kelt. Az apám magával vitte őt az Éjszaka udvarába, ahol a menyasszonya lett. Az anyám szerette a népét, és hiányoztak neki az emberek, de soha nem felejtette el, mit tettek vele és a többi nővel. Évtizedekig küzdött, hogy az apám tiltsa be ezt a szokást, de a háború közeledtével apám nem akarta megkockáztatni, hogy elszigeteli az illíreket, amikor szüksége volt rájuk, hogy vezessék a seregeit, és az életüket áldozzák érte.

– Az apád igazi főnyeremény volt – dűnnyögte Mor.

– Téged legalább kedvelt – vetette oda Rhys, aztán felém fordulva magyarázott tovább: – Az apám és az anyám hiába voltak társak, nem illettek össze. Az apám hideg volt és számító, időnként kegyetlen, mivel születésétől fogva erre nevelték. Lágyszívű és lobbanékony anyámat mindenki a szívébe zárta, akárkivel hozta őt össze az élet. Egy idő után meggyűlölte az apámat, de soha nem szűnt meg hálás lenni neki azért, hogy megmentette a szárnyait, lehetővé tette neki, hogy oda és akkor repülhessen, ahová és amikor csak akar. Amikor megszülettem, akkor varázsoltam illír szárnyat magamnak, amikor csak akartam... De anyám azt is akarta, hogy ismerjem meg a népe kultúráját.

– Minél távolabb akart tudni téged az erőszakos apádtól – mondta Mor a borát rázogatva. A testtartása neki is mintha kicsit ellazult volna, amikor Azriel végül pislogott egyet, és úgy tűnt,

sikerült leráznia magáról valami emléket, ami teljesen ledermesztette.

– Ez is igaz – ismerte el Rhys szárazon. – Nyolcéves koromban a többi fiúhoz hasonlóan engem is elvitt az anyám az egyik illír katonai táborba kiképzésre. Első nap megmutatta nekem a küzdőteret, és úgy ment el, hogy hátra se nézett.

– Otthagyt? – bukott ki belőlem a kérdés.

– Nem, dehogy! – mondta olyan dühösen, amilyennek csak néhányszor hallottam, egyszer ma délután. – Ő is a táborban maradt, de egy anyának szégyen, ha a fiát babusgatja, amikor az katonai kiképzésben részesül.

Felvontam a szemöldököm, Cassian pedig elnevette magát.

– Elmaradtok vagyunk, megmondta – jelentette ki.

– Iszonyúan meg voltam rémülve – ismerte el Rhys, és a szégyenkezésnek semmilyen nyomát nem láttam rajta. – Arra tanígtattak, hogyan bánjak a képességeimmel, de az illír mágia csak töredéke volt a képességeimnek. A mágia az ő köreikben nagyon ritka, rendszerint csak a legerősebb, tiszta vérű harcosok rendelkeznek vele. – A tekintetem a harcosok kezén szunnyadó szifonokra siklott. – Azokban az években próbáltam szifont is használni – mondta Rhys. – Körülbelül egytucatnyit tettem tönkre, mire rájöttem, hogy nem nekem valók, a kövek ugyanis nem tudják összefogni az erőm, mert az áramlik, és másképp fejleszthető.

– Irtó nehéz lehet ilyen erős főúrnak lenni! – évődött Mor.

Rhys fintorgott.

– A táborvezető lord mindenki érdekében megtiltotta nekem a mágia használatát. De amikor beléptem a küzdőterre, fogalmam sem volt, hogyan harcoljak. A többi korombeli fiú tudta. Főleg egy, aki egyszerűen végignézett rajtam és véres péppé vert.

– Olyan *patyolattiszta* voltál – mondta Cassian a fejét

csóválva. – Egy főúr jóképű félvér fia, aki szépen kiöltözött, és felvette az új edzőruháját.

– Cassian – kapcsolódott be Azriel felém fordulva olyan hangon, mintha maga a sötétség szólalt volna meg – az évek során úgy jutott újabb ruhákhoz, hogy kihívta a többi fiút, és a díj az ellenfél ruhája volt. – A hangjából nem éreztem büszkeséget a népe brutalitása miatt, de én sem hibáztattam az árnyénekest. *Bárkivel így bánni...*

Cassian viszont nevetett, és én is jobban megnéztem magamnak széles, erős vállait, a szemében csillogó fényt. Még senkivel nem találkoztam Prythianben, aki valaha éhezett vagy kilátástalan helyzetben lett volna, saját magamat kivéve. Cassian valahogy másképp nézett rám, méregetve, komolyabban. Esküdni mertem volna rá, hogy ezt üzeni a tekintete: *Te tudod, hogy ez milyen, és milyen nyomot hagy az emberen.*

– Az összes korombeli fiút megvertem már kétszer – folytatta Cassian. – De akkor jött Rhys a tiszta ruhájában, és neki valahogy más volt a... szaga. Valódi ellenfélnek tűnt. Támadtam. A verekedésért három korbácsütést kaptunk mind a ketten.

Beleborzongtam. Gyerekeket verni...

– Rosszabb is megesik ezekben a táborokban, kislány – kapcsolódott be Amren. – Három korbácsütés gyakorlatilag éppen hogy újabb verekedésekre ösztönöz. Ha tényleg rossz fát tesznek a tűzre, akkor ott csontok törnek, többször, heteken keresztül.

Rhys felé fordultam.

– Az anyád önszántából küldött téged oda? – Tényleg nagyon lágyszívú lehetett.

– Azt akarta, hogy ne csak a mágiámra támaszkodjak – felelte.
– Fogantatásom pillanatától tudta, hogy egész életemben üldözni fognak, és azt szerette volna, hogy ha valamely képességem

cserben hagy, legyen egy másik a tarsolyomban, ami megment. Azért jött velem, mert a neveltetésemet is fegyvernek tartotta. Az órák végeztével ő külön foglalkozott velem. Első este is hazakísért táborszéli új otthonunkba, de az ablaknál még olvasnom kellett. Onnan láttam, hogy Cassian a sárban cammog a tábor területén kívül felállított rozoga sátrak felé. Megkérdeztem az anyámat, hová megy, mire ő azt felelte, hogy a korcsoknak nincs semmijük, maguknak kell gondoskodniuk a fedélről és az ellátásukról. Ha életben maradnak és felveszik őket egy katonai csapatba, akkor is örökre a legalacsonyabb rangban szolgálnak, de legalább lesz sátruk és felszerelésük. Addig viszont kint élnek a hidegben.

– Azok a hegyek – tette hozzá Azriel rideg arccal – olyan zordak, hogy el se tudod képzelni.

Elég időt töltöttem télen erdőben ahhoz, hogy értsem, miről beszél.

– Miután befejeztem a tanulást – folytatta Rhys –, az anyám orvosolta a korbácsütés nyomait, és miközben a sebeimet tisztogatta, életemben először megértettem, mit jelent a meleg, a biztonság, a gondoskodás. És nem volt jó érzés.

– Biztos, hogy nem – mondta Cassian –, mert az éjszaka közepén ez a kis rohadék felébresztett az ócska sátramban, és azt mondta, hogy fogjam be a szám, és menjek vele. Lehet, hogy a hidegtől kissé eltompultam agyilag, mert szót fogadtam. Az anyja *örjöngött*, de soha nem felejttem el gyönyörű arcát, ahogy meglátott és azt mondta: „A fürdőszobánkban van kád és meleg víz, fürödj egyet, vagy azonnal mész vissza a hidegbe.” Okos kissrác lévén szót fogadtam. Amikor kiszálltam, tiszta pizsamát vett elő, és az ágyba parancsolt. Egész életemben a földön aludtam, de amikor tiltakoztam, azt mondta, hogy megért, mert egyszer ő is érezte ezt: olyan érzés lesz, mintha felfalnának, de az ágy addig az enyém, ameddig akarom.

– És ezután barátok lettetek?

– Jaj, te jó Üst, dehogy! – tiltakozott Rhysand. – Ki nem állhattuk egymást, és csak azért viselkedtünk rendesen, mert ha az egyikünk bajt kevert, vagy provokálta a másikat, akkor aznap egyikünk se kapott vacsorát. Az anyám Cassiant is tanítani kezdte, de csak akkor kötöttünk szövetséget, amikor Azriel egy év múlva megérkezett.

Cassian széles mosollyal átnyúlt Amren mögött, és megveregette barátja vállát. Azriel mélyet sóhajtott, mint aki sokat szenvedett. Ez volt a legerősebb érzelmnyilvánítás, amit eddig láttam tőle.

– Új korcs a táborban, képzetlen árnyénekes, kiváló alany a csúfolásra. Nem beszélve arról, hogy még *repülni* se tudott, mert...

– Ne térj el a tárgytól, Cassian! – vetette közbe hanyagul Mor.

Azriel arcáról minden melegség elpárolgott. Cassian csak vállat vont, mint aki tudomást sem akar venni az árnyénekesből áradó csendről. Mornak is feltűnt, bár Azriel úgy csinált, mint aki nem veszi észre a lány aggódó pillantását. Mor úgy nézte a férfi kezét, mintha meg akarná érinteni, de aztán meggondolta magát.

Cassian folytatta:

– Rhysszel együtt pokollá tettük az életét, hiába volt árnyékénekes. Rhys anyja ismerte Azriel anyját, és befogadta a fiút. Ahogy a környezetünkben lévő hímekkel egyetemben egyre nagyobbak lettünk, rájöttünk, hogy mindenki utál minket, és jobbak a túlélési esélyeink, ha összetartunk.

– És neked vannak különleges képességeid? – kérdeztem. – Olyasmi, mint nekik? – Az állammal Azriel és Rhys felé böktem.

– Az nem ide tartozik, hogy irtó gyorsan felkapod a vizet – szólt Mor, amikor Cassian válasza nyitotta a száját.

A lányra vigyorgott, és éreztem, hogy ez a vigyor semmi jót

nem jelent, de aztán hozzám fordult.

– Nem, nekem nincs ilyen, kivéve, hogy remek gyilkos vagyok. Minden porcikámban egy korcs, egy nagy senki vagyok. – Rhys úgy hajolt előre, mint aki tiltakozni akar, de Cassian megelőzte. – A többi férfi tudta, hogy mi mások vagyunk, és nem azért, mert két korcs és egy félvér van köztünk. Erősebbek, gyorsabbak voltunk, mintha az Üst tudta volna, hogy minket elválasztottak egymástól, de újra meg akartuk találni egymást. Rhys anyja látta ezt. Főként, amikor érett korba léptünk, mert akkor csak szeretkezni és harcolni akartunk.

– Szörnyűek ezek a férfiak, nem? – vetette közbe Amren.

– Visszataszítóak- értett egyet Mor, és csettintett egyet a nyelvével.

A szívemben mintha maradt volna egy rész, ami legszívesebben nevetett volna az egészen.

Cassian vállat vont.

– Rhys ereje napról napra nőtt, és mindenki, még a tábor vezetői is tudták, hogy *bárkit* köddé tudna változtatni, ha akarná. Nos, mi ketten se maradtunk le nagyon tőle. – Ujjával megütögette karmazsinvörös szifonját. – Egy korcs illír nem kapott ilyet. Soha. De Aznek és nekem – vonakodva bár – odaítélték, és a hegyek között megbúvó összes tábor minden harcosának megvolt rólunk a véleménye. Csak az arisztokrata származású disznók kaptak szifont, akik egy céllal születtek: ölésre. Még most is álmatlanul forgolódnak emiatt, és azon törik a fejüket, honnan szereztük.

– Aztán kitört a háború – vette át a szót Azriel, és a hangja hallatán felkaptam a fejem. – Rhys apja egyszer ellátogatott a táborunkba, húsz év után látni akarta, hogy megy a fia sora.

– Az apám – vette át a szót Rhys, és egyszer-kétszer meglötyögtette a borát – látta, hogy a fia nemcsak hogy elkezdett

vele rivalizálni a hatalomért, hanem a történelem két legveszélyesebb illírjével állt össze. A fejébe vette, hogy ha harcosokat kapunk magunk mellé, akkor a háborúból visszatérve azokat könnyedén ellene fordíthatjuk.

Cassian röhögött.

– Szóval a disznó elválasztott bennünket. Rhyst egy illír csapat vezetésével bízta meg, akik gyűlölték őt, mert félvér volt, engem pedig egy másikba osztott be egyszerű gyalogos közkatonának, bár képességeim alapján felülmúltam bármelyik vezetőt is. Azrielt maga mellett tartotta privát árnyékénekesnek, főként kémkedésre és a mocskos ügyei miatt. A pusztító háború hét éve alatt csak a csatamezőkön találkoztunk. Az illírek között mindig körbeküldték a veszteségek listáját. Mindegyiket átnéztem, a többiek nevét kerestem. Aztán Rhys fogságba esett...

– *Ezt* a történetet majd máskor – mondta Rhys elég élesen ahhoz, hogy Cassian kérdőn felvonja a szemöldökét, de aztán biccentett. Rhys ibolyakék tekintete találkozott az enyémmel, és felmerült bennem, hogy talán igazi csillagfény csillant fel benne, amikor így szólt: – Amikor főúr lettem, négyükből hoztam létre a belső körömet, az apám régi udvartartásának pedig megmondtam, hogy nyugodtan elmehetnek, ha problémáik vannak a barátaimmal. Mind elmentek. Kiderült, hogy egy félvér főúr még annál is borzalmasabb, mint hogy az illető két nőt és egy illír korcsot választ ki a belső körébe.

Bizonyos értelemben éppolyan gonoszak, mint az emberek.

– És mi történt velük?

Rhys vállat vont, közben megrezzentek pompás szárnyai.

– Az Éjszaka udvarának nemességét három csoportba lehetett osztani: egy részük eléggé utált ahhoz, hogy amikor Amarantha átvette a hatalmat, csatlakoztak az udvarához, ám nemsokára életüket veszítették. Mások megpróbálták megdönteni a

hatalmam, és szembesültek ennek a következményeivel, és olyanok is voltak, akik ugyan gyűlöltek, de nem annyira, hogy ostobán viselkedjenek. Elviselik egy félvér uralmát, főleg, mivel alig avatkozik bele a nyomorult életükbe.

– Ők a hegy alatt élnek?

Bólintás.

– Igen, a Kőbe vájt városban. Odaadtam nekik, mert nem voltak ostobák. Örülnek, hogy ott élhetnek. Csak ritkán hagyják el a várost, önállóan kormányozzák, és annyit gonoszkodnak, amennyit csak akarnak, az idők végezetéig.

Ez volt az az udvar, amit Amaranthának biztosan megmutatott, amikor az először ide jött, és a gonoszságuk annyira elnyerhette a tetszését, hogy Amarantha a saját udvarát is ennek mintájára hozta létre.

– A Rémálmok udvara – mondta Mor, és a fogát szívtva.

– És ez melyik udvar? – kérdeztem körbemutatva. A legfontosabb kérdés.

Cassian szólalt meg. A tekintete olyan tiszta és fénylő volt, akár a szifonja.

– Az Álmok udvara.

Az Álmok udvara, egy félvér főúr, két korcs harcos és... két nő álmáé.

– És ti? – fordultam Morhoz és Amrenhez.

Amren csak ennyit mondott:

– Rhys felajánlotta, hogy legyenek a helyettese, és mivel senki nem kért fel korábban ilyesmire, ezért kíváncsiságból igent mondtam. Később rájöttem, hogy élvezem.

Mor hátradőlt, Azriel lankadatlan figyelemmel követte a mozdulatait.

– Én álmodozó voltam, aki a Rémálmok udvarába született – mondta Mor. Egy tincset az ujjá köré csavarta, és már felmerült

bennem, hogy talán az ő története a legszörnyűbb, amikor egyszerűen így szólt: – Ezért inkább eljöttem onnan.

– És mi a te történeted? – bökött felém Cassian az állával.

Azt hittem, Rhysand mindent elmondott nekik rólam, de ő csak vállat vont.

Kihúztam magam.

– Jómódú kereskedőcsaládba születtem, két nővérem van, a szüleim pedig csak a pénzükkkel és a társadalmi státuszukkal foglalkoztak. Az anyám meghalt, amikor én nyolcéves voltam, az apám pedig három év múlva elveszítette a vagyonát. Mindent eladott, hogy kifizesse az adósságait. Egy kunyhóba költöztünk, de nem nagyon keresett munkát, évekig hagyott bennünket éhezni. Tizennégy éves koromban az utolsó fillérünket is elköltöttük, és ételünk se volt otthon, ő nem dolgozott, nem tudott, mert a hitelezői előttünk zúzták ripityára a lábát. Ezért fogtam magam, elindultam az erdőbe, és megtanultam egyedül vadászni. Én tartottam életben a családot öt évig, igaz, időnként az éhhalál szélén jártunk, de aztán minden megváltozott.

Újabb csend. Azriel töprengő tekintettel nézett. Ő még nem mesélte el a történetét. Vajon megteszi valamikor? Vagy soha nem beszélünk a kezén lévő égésnyomokról? És mit súgnak neki az árnyékok? Egyáltalán milyen nyelven szólnak hozzá?

Cassian szólalt meg először:

– Magadtól megtanultál vadászni. És harcolni tudsz? – A fejemet ráztam. Cassian az asztalra támaszkodott. – Szerencséd van, mert most találtál egy tanárt.

Már éppen tiltakozni akartam. Rhysandet az anyja egy egész fegyverarzenállal látta el, ha bármelyikkel csődöt mondana, de nekem milyen eszközeim vannak, azon kívül, hogy tudok az íjjal bánni és brutálisan makacs vagyok? És ha mégis van mágiám, új képességeim?

Nem leszek többé gyenge. Nem akarok senkitől se függeni. Soha nem fogom eltérni, hogy Attor egy ujjal is hozzám érjen. Csak azért tudott magával ráncigálni, mert tehetetlen voltam, nem tudtam, hová és hogyan üssek. Soha többé nem akarom ezt átélni.

Ellenben amit Ianthe és Tamlin mondott...

– Nem gondolod, hogy ez rossz üzenetet jelent a nyilvánosság felé, ha azt látják, hogy harcolni tanulok, fegyvert forgotok?

Ahogy kimondtam, éreztem, mekkora butaságot beszélek, és milyen ostobaságot nyomtak le a torkomon az elmúlt hónapokban. Némi csendet követően Mor olyan finom gyűlölettel a hangjában szólalt meg, hogy megértettem: a főúr harmadparancsnoka a Rémálmok udvarában megkapta a maga kiképzését.

– Hadd említsek meg neked két dolgot, mert egykor talán én is hasonló cipőben jártam. Az egyik, hogy elhagytad a Tavasz udvarát. – Próbáltam megállni, hogy a szavai ne nehezedjenek teljes súlyukkal rám. – Ha ez nem üzenet, akkor a kiképzésed sem lesz az. Másrészt – folytatta Mor, és a tenyerét az asztalra tette – én egykor egy olyan helyen éltem, ahol kizárólag mások véleménye számított. Fullasztó volt, szinte belerokkantam. Szóval érteni fogsz engem, Feyre, ha azt mondom, hogy tudom, mit érzel, tudom, mit próbáltak tenni veled, és ha elég bátor vagy, akkor elküldöd őket a pokolba, féltsék ott a jó hírüket. – A hangja ellágyult, és a feszültség is csillapodott. – Azt teszed, amit jónak látsz, amit szeretnél és amire szükséged van.

Mor nem írná elő nekem, mit vegyek fel, és nem állítana félre azzal, hogy majd ő beszél helyettem. Nem tenne semmi olyat, amit én önszántamból, kétségbeesésemben megengedtem Ianthe-nek.

Még soha nem volt barátnőm. Ianthe sem volt az, rájöttem.

Úgy nem, ahogy fontos lett volna. Nesta és Elain az Amarantha előtti néhány hétben kezdte betölteni ezt a szerepet, de most, ahogy Morra néztem, nem tudtam volna megmagyarázni, nem is értettem igazán, de... éreztem valamit. Éreztem, hogy szívesen elmennék vele vacsorázni. Beszélgetnék vele.

Nem mintha sok mindent tudtam volna ajánlani cserébe. De amit mondott... amit a többiek mondtak... Rhys bölcsen tette, hogy elhozott ide. Megengedte, hogy eldöntsem, boldogulok-e velük, az évődésükkel, intenzitásukkal, erejükkel. Akarok-e a része lenni egy csapatnak, akik talán majd befolyásolni akarnak, talán félelmet is keltenek bennem, de... Ha készek arra, hogy szembeszálljanak Hybernnel, azok után, hogy már ötszáz éve harcolnak ellene...

Találkozott a tekintetünk Cassiannel. És bár mintha szikrázott volna benne valami, vidámságot nem láttam benne.

– Még átgondolom.

Esküdni mertem volna rá, hogy a kezemben lévő köteléken keresztül valami kellemes meglepetés szikráját éreztem. Ellenőriztem a mentális pajzsaim, de épek voltak, és Rhys nyugodt arcán nem fedeztem fel semmit.

Tisztán, magabiztosan kijelentettem neki:

– Elfogadom az ajánlatod, együttműködöm veled. Dolgozni akarok az ellátásomért, és segíteni akarok Hybern ellen, ahogy csak tudok.

– Jól van. – Rhys csak ennyit felelt, bár a többiek kérdően néztek. Nyilvánvaló, hogy *nem* avatta be őket abba, hogy ez egy ismerkedő beszélgetés. – Mert holnap már kezdünk.

– Hol? Mit? – Köpni-nyelni nem tudtam.

Rhys összekulcsolta a kezét, és az asztalra tette. Rájöttem, hogy a döntésem kivül volt még valami, amit ezen a vacsorán be akart jelenteni nekünk.

– Hybern királya valóban háborúra készül, és a célja érdekében fel akarja támasztani Juriant.

Az ősi harcost, akinek a lelkét Amarantha abba az undorító gyűrűbe zárta büntetésül, mert megölte a hűgát. A gyűrűbe a szemét foglalta bele...

– Ökörség – bukott ki Cassianból. – Ez képtelenség.

Amren mozdulatlanra dermedt, Azriel most őt figyelte.

Amarantha csak a kezdet volt, mondta egyszer nekem Rhys. Már akkor tudta? A Hegyalján töltött idő csak az előjátéka volt annak a pokolnak, ami el fog szabadulni? Halottak feltámasztása... Micsoda borzalmas erő!

Mor felsóhajtott.

– Miért akarná a király feltámasztani *Juriant*? Unalmas fickó, csak magáról szeretett beszélni.

Fejbe kólintott ezeknek az embereknek a kora, annak ellenére, hogy percekkel korábban elárulták. A háború... Mindannyian harcoltak az ötszáz évvel ezelőtti háborúban.

– Én is erre akarok rájönni – mondta Rhysand. – És arra, hogy a király hogy akarja ezt elérni.

Végül Amren is megszólalt:

– El fog jutni hozzá a hír, hogy Feyre újjáteremtődött. Most már ő is tudja, hogy lehetséges újjáteremteni egy halottat.

Mocorogtam a székemben. Brutális hadseregeket képzeltem, vérontást. De ez...

– Ehhez mind a hét főúr beleegyezésére szükség van – vetette fel Mor. – Semmi esélye annak, hogy ez megtörténjen. Más megoldást fog választani. – Hunyorogva nézett Rhysre. – A vérontás, a templomi gyilkosságok. Gondolod, hogy van összefüggés?

– Tudom, hogy van, de addig nem akartam szólni neked, amíg nem vagyok biztos benne. Azriel megerősítette, hogy három napja

feldúlták a sangravahi emlékhelyet. Keresnek valamit, de az is lehet, hogy már megtalálták.

Azriel egyetértése jeléül bólintott. Mor meglepődve nézett rá, mire Azriel bocsánatkérően megvonta a vállát. Felsőhajtottam.

– Ezért tűnt el a gyűrű és az ujjsont Amarantha halála után. De kicsoda... – Kiszáradt a szám. – Attort nem kapták el, ugye?

Rhys nagyon halkán felelt.

– Nem. – Ólomsúlyúnak éreztem az ételt a gyomromban. Rhys Amrenhez fordult. – Hogy lehet egy szemből és egy ujjsontból újra létrehozni egy embert? Hogy tudnánk közbelépni?

Amren homlokráncolva nézte érintetlen borát.

– Már tudod, hol találod meg a választ. Menj el a Börtönbe, és beszélj a Csontfaragóval!

– Ostobaság! – kiáltott kórusban Mor és Cassian.

Rhys nyugodtan felelt:

– Talán te hatékonyabb lennél, Amren.

Hálás voltam, hogy egy asztal választ el bennünket, mert Amren sziszegve vágott vissza:

– Én be nem teszem a lábamat a Börtönbe, Rhysand, ezt te is nagyon jól tudod. Menj magad, vagy küldd el valamelyik kutyádat magad helyett!

Cassian vigyorgott, kivillantotta fehér, szabályos fogait, tökéletesek voltak a harapásra. Amren válaszul rávicsorgott, Azriel csak a fejét csóválta.

– Én szívesen elmegyek, az örök ismernek, tudják, ki vagyok.

Kíváncsi lettem: vajon veszély esetén mindig az árnyékes dobja-e be magát elsőként? Mor a borospohara szarát szorongatva, hunyorogva nézett Amrenre. Az ékszerek, a vörös ruha – talán mindez csak arra szolgált, hogy elnyomja az ereiben szunnyadó sötét erőt.

– Ha bárki a Börtönbe megy – szólt Rhys, mielőtt Mor

kinyithatta volna a száját –, az én leszek és Feyre.

– Micsoda? – kérdezett vissza Mor, és az asztalra tenyereit.

– Nem fog Rhysszel szóba állni – mondta Amren a többieknek.

– De Azriellem sem. Senkivel közölünk. Semmit sem tudunk neki cserébe felajánlani. De egy halhatatlan, kinek a lelke halandó... – A mellkasomra szegezte a tekintetét, mintha látná a lüktető szívemet... Újra felmerült bennem a kérdés, hogy mivel táplálkozhat. – Lehet, hogy a Csontfaragó vele hajlandó lenne szóba állni.

Minden pillantás rám szegeződött. Mintha arra várnának, hogy kicsire összehúzzom magam, úgy könyörgök, ne küldjenek. Úgy látszik, ők így, ilyen brutálisan, gyorsan mérték fel, akarnak-e velem dolgozni. Csontfaragó, nagák, Attor, Suriel, Boggee, a Middengard féreg. .. Talán valóban kiirtották belőlem a félelmet, amit már csak az álmaimban éreztem.

– Te döntesz, Feyre – mondta Rhys lazán.

Kibújni a feladat alól és szomorkodni tovább, vagy szembenézni valami ismeretlen rettenettel... könnyű volt választani.

– Mennyire rosszul sülnhet el a dolog? – kérdeztem vissza.

– Eléggé – felelt Cassian. Senki sem tiltakozott.

17. FEJEZET

JURIAN.

A név még azután is visszhangzott bennem, hogy a vacsora befejeztével Mor, Cassian, Azriel és Amren felfüggesztették a vitát és a morgolódást arról, ki mit csinál és hol lesz, míg mi holnap a Börtönbe megyünk Rhysszel, akármi is legyen az a hely valójában.

Rhys a város felett repült velem haza, szinte belezuhantunk a fényekbe és a sötétségbe. Gyorsan rájöttem, hogy jobban szeretek emelkedni, és nem tudtam sokáig nézelődni anélkül, hogy a gyomromban felkúszott volna az étel. Nem félelmet éreztem, egyszerűen a testem így reagált.

Csendben repültünk, egyedül a szél süvítése hallatszott, annak ellenére, hogy Rhys melege burokként vett körül és kizárta a hideget, így nem fagytam meg. Csak akkor néztem az arcára, amikor az utcákról már felhallatszott a zene, de a vonásai közömbösek voltak, a repülésre fókuszált.

– Ma este is éreztelek a köteléken keresztül. Átjutottam a pajzsaidon?

– Nem – felelte a macskaköveket kémelve. – Ez a kötelék... élő csatorna kettőnk között, a mágiám annak megfelelően alakította

ki, hogy mire volt neked szükséged, amikor megkötöttük a megállapodásunkat.

– Amikor beleegyeztem, akkor arra volt szükségem, hogy ne legyek halott.

– Arra volt szükséged, hogy ne legyél egyedül.

Találkozott a tekintetünk, de túl sötét volt ahhoz, hogy olvasni tudjak az övéből. Én kaptam el a pillantásom.

– Még most is tanulom, hogyan és miért tudunk megérezni dolgokat, amiket a másik titokban akar tartani – vallotta be. – Így például nem tudok magyarázattal szolgálni arra, amit te ma este éreztél.

Arra volt szükséged, hogy ne legyél egyedül...

És vele mi van? Ötven évre elválasztották a családjától, a barátaitól.

– Elhitetted Amaranthával és az egész világgal, hogy a Rémálmok udvarát kormányzód, és ezt ráadásul még élvezed is, de ez csak a látszat volt. Annak a biztonságát őrizted meg, ami igazán fontos neked – mondtam.

A város fényei aranyba vonták az arcát.

– Szeretem a népemet, a családomat, szóval ne hidd azt, hogy nem védem szörnyetegként őket, ha kell.

– Hegyalján is az voltál. – Maguktól buktak ki belőlem a szavak, mielőtt meggondolhattam volna magam.

A szél összekócolta a haját.

– Azt hiszem, hogy hamarosan újra erre kényszerülök.

– És milyen árat fizettél azért, hogy megőrizd ezt a helyet biztonságban, szabadságban? – Most már fel mertem tenni a kérdést.

Zuhanórepülésbe kezdett, de a szárnyaival úgy verdesett, hogy simán szálltunk le a háza tetején. Egy lépést arrébb léptem, de megfogta az állam.

– Már tudod az árat.

Amarantha ágyasa.

Bólintott, mire hirtelen olyan érzésem támadt, mintha hangosan mondtam volna ki ezt a két szót.

– Amikor csellel megfosztott a mágiám nagy részétől és csak a töredékét hagyta meg, még akkor is felülmúltam mindenkit. Úgy döntöttem, hogy arra fogom használni a képességeimet, hogy az Éjszaka udvara minden fogságba került polgárának a tudatát kitapogatom és másokét is, akik tudhatják az igazságot. Egy hálót szőttem közöttük, és a nap minden másodpercében, aktívan ellenőriztem a tudatukat évtizedekig azért, hogy megfeleddkezenek Velarisról, Morról, Amrenről, Cassianról és Azrielről. Amarantha tudni akarta, ki áll közel hozzám, kit gyilkoljon vagy kínozzon meg. A valódi udvarom azonban itt volt, innen kormányozták ezt a várost is, és a többi. Az erőm maradékát arra használtam fel, hogy megvédjem őket, senki ne lássa és hallja őket. Csak egyetlen városra, egy helyre volt elegendő mágiám, ezért azt a helyet választottam, ami a történelem során amúgy is rejtve volt.

Döntést hoztam, és most együtt kell élnem a következményekkel, azzal a tudattal, hogy többen rekedtek a városon kívül, akiknek sok szenvedés jutott osztályrészül. Az itteniek viszont... Ha valaki Velaris környékére repül vagy errefelé utazik, csak a csupasz kősziklákat látja, ha pedig valaki átgyalogolna rajta, hirtelen azon kapja magát, hogy meggondolta magát. A tengeri utazásokat és a kereskedelmet felfüggesztettük, a hajósokból földművesek lettek, akik most a Velaris környéki földeket művelik meg. Mivel az erőimet a védelemre koncentráltam, Feyre, ezért nagyon kevés maradt Amarantha ellen. Úgy döntöttem, hogy az ágyasa leszek, ha ezzel meg tudom akadályozni, hogy kérdezősködjön azokról, akik fontosak nekem.

Mindent, a borzalmas dolgokat is a népéért, a barátaiért tette. Csak egy kis darabot tudott elrejteni önmagából, megóvni attól, hogy Amarantha bemocskolja, tönkretegy, még ha ez azzal is járt, hogy ötven évet kellett egy hegybe zárva töltenie.

A szárnyait kitárta. Hányan tudnak a szárnyak létezéséről Velaris határain és az illír katonai táborokon kívül? Vagy még Amarantha előtt kitörölte az emléküket egész Prythianben?

Elengedte az államot, de én megfogtam a csuklóját, és megéreztem keménységét, erejét.

– Kár – mondtam, és a szavaimat majdnem túlharsogta a városból ideszálló zene –, hogy nem tudnak Prythianben erről, és hagyod, hogy a lehető legrosszabbat gondolják rólad.

Hátralépett, és a szárnyaival úgy verdesett, mint valami erős dobverővel.

– Nekem elég, hogy a szívemnek kedves emberek tudják az igazságot, és nem foglalkozom a többiekkel. Ideje aludni.

Ezzel kilőtt a levegőbe, és a csillagközi sötétség elnyelte.

Mély álomba zuhantam. Az álmaim örvényként húztak lefelé, egyre lejjebb, képtelen voltam elmenekülni előlük.

Hanyatt feküdtem, meztelenül az ismerős vörös márványpadlón, Amarantha pedig egy kést húzott végig a bordáimon. Az acél finoman karmolta a bőrömet.

– Te hazug, áruló emberi lény! – búgta. – Mocskos, hazug a szíved.

A kés hűvösen simogatott, karmolt. Próbáltam feltápászkodni, de a testem nem engedelmeskedett.

A nyakam tövébe nyomott egy csókot.

– Olyan szörnyeteg vagy, mint én. – A kést a mellkasom fölé

tartotta, kemény mellbimbóm felé, úgy nézett, mint aki látja dobogni alatta a szívem. Elsírtam magam.

– Csak pocsékolod a könnyeidet.

Valaki a távolból a nevemet kiáltotta, értem könyörgött.

– Örökkön-örökké égő poklot csinálok neked – ígérte, a tőr hegyével átszúrta az érzékeny bőrt a mellem alatt, a szájával az enyémbe lehelt és lenyomta...

Kezeket éreztem a vállaimon, valaki rázott, szorongatott. Kapálóztam és sikoltoztam.

– FEYRE!

A hang egyszerre volt olyan, mint az éjszaka és a hajnal, a csillagok és a föld, és minden porcikám megnyugodott, ahogy átadtam magam az erejének.

– Nyisd ki a szemed! – parancsolta.

Kinyitottam.

A torkom kapart, a szám megtelt hamuval, az arcom nedves volt, ragacsos. Rhysand hajolt fölém tágra nyílt szemmel.

– Csak álmodtad – mondta, de ő is nehezen kapott levegőt.

Az ablakon keresztül beáramló holdfény megvilágította a karján, vállán, kidolgozott mellkasán kígyózó tetoválás sötét vonalait. Olyan volt, mint amit én viseltem a karomon. Az arcomat fürkészte.

– Csak álmodtad – ismételte meg.

Velaris. Velarisben voltam, az ő házában. És álmodtam valamit.

A lepedők és takarók szét voltak szakítva. Meg voltak szaggatva, nem késsel tépték fel őket. És a hamuszerű, füstös íz a számban...

A kezem meglepő módon nem remegett, felemeltem, és láttam,

hogy az ujjhegyemen pislákol a tűz. Lángkarmok vágták szét a lepedőt, mintha sebeket égettek volna ki...

A vállammal ellöktem őt, mire kiestem az ágyból, neki egy kis komódnak. Kirohantam a fürdőszobába, térdre estem a vécé előtt és hánytam. Újra és újra. Az ujjhegyeim sisteregtek a hűvös porcelánon, ám egyszer csak nagy, meleg kezek simították hátra a hajam.

– Lélegezz! – kért Rhys. – Képzeld el, ahogy egyenként kialusznak, akár a gyertyák.

A vécé fölé hajolva reszkettem. A fény és a hő aztán elérte a tetőpontot, és eltávoztak belőlem, én pedig élveztem az üres, hűvös sötétséget, ami utána maradt.

– Lehet így is csinálni – mondta.

Most már rá mertem pillantani a kezeimre, és ahogy a kagylót fogtam, a parázs kialudt. Az ereimben, a csontjaimban dúló erő is lenyugodott.

– Én is szoktam ilyet álmodni – árulta el Rhys, és tartotta a fejem, mert újra okádtam egyet. – De nem én vagyok alatta, hanem Cassian vagy Azriel. A szárnyaikat odaszegezi az ágyhoz, és sehogy sem tudom leállítani. Megparancsolja nekem, hogy nézzem, és nincs más választásom, tétlenül nézem, és cserben hagyom őket.

A vécébe kapaszkodva köptem egyet, és az öblítőgomb után nyúltam. Megvártam, míg az örvénylő víz teljesen eltűnik, aztán felé fordítottam a fejem.

Az ujjai gyengédek voltak, de mégis határozottan ökölbe szorította a kezét.

– Soha nem hagytad őket cserben – mondtam rekedt hangon.

– Borzalmas dolgokat tettem meg érte. – Szürkés-kék szeme szinte parázslóit a félhomályban.

– Én is. – Olyan ragacsos volt az izzadságom, mint a vér, mint

annak a két tündérnek a vére.

Gyorsan megint a vécé felé fordultam, majdnem túl későn. A másik kezével hosszan, gyengéden simogatta végig a hátamat, ahogy lassan megszabadultam a vacsorától. Amikor az utolsó hullám is elült, suttogva megkérdeztem:

– A lángok honnan vannak?

– Az Ősz udvarából.

Nem tudtam mit felelni, a hűvös kádnak dőltem és behunytam a szemem.

Amikor felébredtem, már napsütés özönlött be az ablakon, én pedig az ágyamban feküdtem, jól bebugyolálva a friss, tiszta ágyneműbe.

Felnéztem a meredek, füves emelkedőre, és reszkettem a sodródó ködben. Mögöttünk a szárazföld éles sziklák és háborgó tenger vidékévé változott át, előttünk pedig nem volt semmi más, csak a széles, lapos tetejű, szürke köves és mohával borított hegy.

Rhys mellettem állt, a hátára kétélű kardot csatolt, a lábaira késeket szíjazott. Illír harci bőrruhában lehetett, annak alapján gondoltam, amit Cassian és Azriel viselt az este. Szűk, sötét nadrágján, a pikkelyszerű bőr viseltes, karcolt volt, korábban viszont nem is vettem észre, milyen izmosak a lábai. Testhez simuló kabátja helyet hagyott a szárnyaknak, s azokat most teljesen kitárta. Sötét, karcolt vértesszel fedte be a vállait és a felkarját.

Ha az ő, illetve az én *hasonló* ruházatom nem árulkodott volna eléggé arról, hogy mi vár ma ránk, akkor elég lett volna egyetlen pillantást vetnem a sziklákra, és azonnal tudhattam, hogy nem lesz kellemes. Egy órája a dolgozószobában annyira lekötött az,

hogy Rhys mit írogat (óvatos levélben kért engedélyt a Nyár udvarától a látogatásra), hogy eszembe se jutott kérdezősködni. Nem mintha Rhys túlzott magyarázkodásba bonyolódott volna arról, miért akar ellátogatni a Nyár udvarába, szűkszavúan csak annyit árult el, hogy a „diplomáciai kapcsolatok javítása” a célja.

– Hol vagyunk? – kérdeztem, ezek voltak az első szavaim azután, hogy itt megjelentünk. A velarisi friss hideg és napsütés helyett ezen a világvégi, kopár helyen, ahol a madár se járt, farkasordító hideg uralkodott. Csak sziklákat, fűvet, ködöt és a tengert láttam magunk körül.

– Egy szigeten, a Nyugati-szigetek szívében – felelte, és felnézett a hatalmas hegyre. – Az pedig ott – mondta, és felmutatott – a Börtön.

Sehol egy lélek.

– Nem látok semmit.

– A szikla a Börtön. Bent pedig a legrohadtabb, legveszélyesebb lények és bűnözők vannak, akiket csak el tudsz képzelni.

Bemenni a hegybe, a kövek közé, egy újabb hegy alá...

– Ezt a helyet – mondta – még Prythian születése előtt a főurak hozták létre. Egyes rabok még emlékeznek azokra az időkre, amikor még Mor családja – és nem az enyém – kormányzott északon.

– Amren miért nem akar ide jönni?

– Mert egykor ő is itt raboskodott.

– Gondolom, nem ebben a testben.

Kegyetlen mosoly.

– Nem, egyáltalán nem.

Beleborzongtam.

– Jól ki fogsz melegedni, ha felmászunk – mondta Rhys. – Itt nincs gondolatutazás, és repülve se juthatunk el a bejáratig. Az

örök azt akarják, hogy a látogatók saját lábukon tegyék meg a hosszú utat.

Nem mozdultam.

– Én... – A szó a torkomon akadt. Bemenni egy újabb hegy gyomrába...

– Segít a pánik ellen – szólt halkán –, ha emlékezteted magad arra, hogy kijutottál onnan is, hogy mindannyian kiszabadultunk.

– Aligha hiszem. – Próbáltam nagy levegőt venni. Éreztem, hogy nem megy, nem bírom...

– Kijutottunk. És minden megismétlődhet, ha nem megyünk be. A hűvös köd csípte az arcom. Próbáltam – tényleg próbáltam – egy lépést tenni, de a testem megtagadta az engedelmességet. Újra megpróbáltam, Elainért, Nestáért, az emberi világért, ami lehet, hogy elpusztul, de... nem ment.

– Kérlek – suttogtam. Nem érdekelt, hogy ez azt jelenti, hogy csődöt mondtam az első munkanapomon.

Rhysand ígéretéhez híven szó nélkül kézen fogott, és visszavitt a téli napsütésbe, a tarka Velarisbe.

A nap hátralévő részét ágyban töltöttem.

18. FEJEZET

AMREN ÁLLT AZ ÁGYAM LÁBÁNÁL.

Hátrahőköltem, mire jól bevertem a fejem az ágykeretbe, ráadásul teljesen elvakított a beözönlő reggeli napfény. Fegyverért nyúltam, bármi jó lett volna, amivel megvédhetem magam...

– Nem csoda, hogy ilyen gebe vagy, ha minden éjjel kihányod a beled. – Szimatolt, és csücsörítve megállapította: – Bűzlesz.

A hálószoa ajtaja csukva volt, és Rhys azt mondta, hogy az engedelye nélkül senki nem léphet be, de...

Valamit az ágyra dobott: egy kis arany amulett volt, gyönggyel és felhőkék kővel.

– Ez juttatott ki engem a Börtönből. Vedd fel, és akkor nem foghatnak el.

Nem nyúltam hozzá.

– Engedd meg, hogy tisztázzak egy dolgot – mondta az ágy faragott lábára támaszkodva. – Bár nem adom ki könnyen a kezemből, neked kölcsönadom, hogy megtedd, amit meg kell tenni. Ha végeztél, akkor visszaadod. Ha megtartod, akkor megkereslek, és az nem lesz kellemes, de a Börtönben nálad lehet.

Mire az ujjaim végigsimították a hűvös fémet és a követ, ő már kisétált az ajtón.

Találó volt Rhys hasonlata a tűzokádó sárkányról.

Rhys komor pillantással méregette az amulettet, miközben kapaszkodtunk fel a Börtön felé. A meredek hegyen időnként négykézláb is kellett másznunk. Többször megálltunk, hogy enyhítsem szomjamat a mohás, füves hegyoldal buckái között csordogáló számtalan kis patak valamelyikének vizéből. A heves szél miatt a köd már felszállt körülöttünk, és az üvöltő szél a lépteink zaját is túlharsogta.

Rhys már tizedszer pillantott a nyakláncomra, úgyhogy most már rákérdeztem:

– Mit nézel?

– Ezek szerint odaadta neked.

Nem kérdezte, megállapította.

– Komoly lehet a helyzet – mondtam. – Nagy a kockázat.

– Ne beszélj, ha nem akarod, hogy mások is hallják. – A kőre mutatott a lábunk alatt. – A raboknak nincs jobb dolguk annál, mint hogy pletykák után füleljenek. Minden információmorzsát felhasználnak ételért, szexért és egy kis friss levegőért cserébe.

Menni fog, le tudom győzni a félelmet. Amren is kijutott és nem is került vissza. Az amulett engem is megvéd.

– Sajnálom – mondtam. – A tegnapot. – Órákig az ágyban döglöttem, képtelen voltam megmozdulni vagy gondolkodni.

Rhys a kezét nyújtotta, hogy felsegítsen egy különösen meredek sziklán, aztán fentről ő is körülkémlelt. Régen, nagyon régen jártam a természetben, használtam úgy a testemet, hogy rábízam magam. Újdonsült halhatatlanságom ellenére szaporán kapkodtam a levegőt.

– Nincs miért bocsánatot kérned – mondta. – Ma eljöttél. – Gyáva voltam, hiszen az amulett nélkül nem jöttem volna el. Kacsintott, és folytatta: – Nem vonom le a fizetésedből.

Túlzottan átfáztam ahhoz, hogy visszamorogjak valamit. Addig másztunk, míg a hegy egy fallá vált előttünk, mögöttünk már csak a füves lejtő húzódott és a tenger háborgott szürkén.

Rhys gyors mozdulattal kivonta a kardját.

– Ne nézz már ilyen meglepetten! – mondta.

– Én... még soha nem láttalak téged fegyverrel. – Kivéve, amikor felkapott egy tört, hogy átvágja vele Amarantha torkát és megkíméljen a szenvedéstől.

– Cassian rekedtre röhögné magát, ha ezt hallaná, aztán kihívna egy jó nagy verekedésre.

– Ő le tud győzni téged?

– Ha pusztá kézzel verekednénk, igen. Az biztos, hogy meg kellene dolgoznia érte, de ő nyerne. – Semmi önelégültség, semmi büszkeség. – Cassiannél jobb harcossal egyetlen udvarban, országban sem találkoztam. Ezért ő a hadvezérem.

Nem kételkedtem benne. És a másik illír...

– És Azriel keze? A hegekre gondolok – mondtam. – Hol szerezte őket?

Rhys egy pillanatra elcsendesedett, aztán nagyon halkan felelt:

– Az apjának két törvényes fia volt, mindkettő idősebb Azrielnél. Kegyetlenek voltak, elkényeztetettek, az anyjuk, a lord felesége nevelte őket ilyennek. Azriel tizenegy évet élt apja erődítményében, és az anyja tétlenül nézte, hogy a fiút egy ablak és fény nélküli cellában tartják fogva. Naponta egy órára engedték ki, az anyjával heti egy órára találkozhatott. Nem engedték meg neki, hogy eddzen, repüljön, semmit nem engedtek neki, amit illír ösztönei diktáltak volna. Nyolcéves korában a bátyjai úgy gondolták, vicces lenne megnézni, mi történik, ha olajat

gyújtanak meg egy illíren: vajon működik-e a gyors öngyógyítási képessége. A harcosok ugyan meghallották Azriel kiabálását, de nem voltak elég gyorsak ahhoz, hogy megmentse a kezét.

Elfogott az émelygés. Mégis három évet élt még velük. Milyen borzalmakat túrt el azelőtt, hogy a hegyi táborba küldték?

– A bátyjai kaptak valamilyen büntetést?

Rhys arca olyan érzelemmentes volt, mint a sziklák, a szél és a tenger körülöttünk, és dermesztően halkan felelt:

– Végül igen.

Olyan nyersen csengett a hangja, hogy inkább témát váltottam.

– És Mor? Ő hogy segít neked?

– Mort akkor fogom hívni, ha a seregeimet legyőzik, Cassian és Azriel meghal.

Meghűlt az ereimben a vér.

– Ezek szerint neki ezt ki kell várnia?

– Nem. Harmadparancsnokként Mor felelős az udvarban uralkodó rendért. Figyeli a Rémálmok és az Álmok udvara közötti kölcsönhatásokat, kormányozza Velarist és a Kőbe vájt várost. A halandók birodalmában, gondolom, királynőként tisztelnék őt.

– És Amren?

– Helyettesemként ő a politikai tanácsadó szerepét tölti be, egy két lábon járó könyvtár, nem mellesleg ő végzi el helyettem a piszkos munkát. Trónra kerülésemkor neveztem ki, de már jóval korábban a szövetségesem, talán a barátom is volt.

– Arra gondoltam, ha a háborúban a seregeidet szétverik, Cassian, Azrielrel együtt elpusztul és Mor is odaveszne... – Olyan nehéz volt kimondani ezeket a szavakat, mintha jég borítaná a nyelvem.

Rhys megállt egy kopár szikla előtt.

– Ha eljön ez a nap, akkor megpróbálok rájönni, hogyan törjem meg az Amrent sújtó varázsigét, és rászabadítom őt a

világra. Másrészt megkérem őt arra, hogy elsőként velem végezzen.

Egek Anyja!

– Mi az ördög ő? – Ma reggeli csevejünk után talán butaság volt erre rákérdezni.

– Ő nagyon más, borzalmasabb még nálunk is. Ha egyszer rájön, hogyan szabaduljon ki a teste és a csontjai börtönéből... Akkor az Űst könyörüljön meg mindannyiunkon.

Borzongató volt ezt hallani. Felnéztem a csupasz kőfalra.

– Én nem tudok megmászni egy ilyen sziklát.

– Nem is kell – mondta Rhys, és a tenyerét a kőre tette. Az úgy tűnt el, mint egy délibáb.

A helyén halványszürke kőből vésett kapu állt, olyan magas, hogy a teteje a ködbe veszett.

A csontkapu.

A csontkapu nesztelenül kinyílt, és olyan koromsötét barlang tárult fel mögötte, amilyen feketeséget én még életemben nem láttam, még Hegyalján sem. Megfogtam a nyakamban lógó amulettet, és a fémet melegnek éreztem. Amren kijutott, én is ki fogok sétálni innen. Rhys meleg kezét a hátamra téve befelé terelt. Három gömb jelent meg előttünk holdfényből.

Nem, nem, nem, nem és nem.

– Lélegezz mélyeket! – súgta a fülembbe. – Vegyél egy nagy levegőt!

– Hol vannak az örök? – Sikerült megszabadulni a fullasztó érzéstől.

– Mélyen bent a hegy belsejében laknak – dünnyögte. Kézen fogva vonszolt befelé az örök félhomályba. – Csak ételosztáskor kerülnek elő, vagy ha meg kell regulázni a nyughatatlan rabokat.

Gondolatárnyékok és ősi varázsigék.

Próbáltam nem a szürke falakra figyelni, hanem az előttünk lebegő kis fényekre, főleg mert a durva felületű falak cikcakkos részeibe orrokat, szemöldököket, gúnyos szájakat láttam bele.

A száraz földön csak kavicsok heverték, és mindent belepett a csend. Ahogy befordultunk, a kinti ködös világ utolsó fénye is beleveszett a sűrű feketeségbe.

A légzésemre koncentráltam. Nem maradhatok itt, képtelenség, hogy bezárjanak erre a borzalmas, halott helyre.

Az ösvény befelé vezetett a hegy gyomrába. Megszorítottam Rhys ujjait, hogy ne essek el. A másik kezében ő továbbra is a kardját tartotta.

– Az összes főúr be tud jönni ide? – Annyira halkán kérdeztem, hogy a szavaimat elnyelte a sötétség. Az ereimben lüktető erő is eltűnt, valahová a csontjaimba rejtőzött el.

– Nem. A Börtönnek megvannak a maga szabályai. A sziget lehetne akár egy nyolcadik udvar is, de az én bíraskodásom alá esik, a vérem a kulcs a kapuhoz.

– Ki tudnád szabadítani a rabokat?

– Nem. Ha meghozták az ítéletet, és a rab átlép a kapun... attól kezdve ide tartozik, és a Börtön soha nem fogja őt elengedni. Nagyon komolyan veszem az ítéleteket.

– Téged is...

– Igen, de ezt ne most beszéljük meg! – Nyomatékosan megszorította a kezem.

Kígyóztunk lefelé a sötétségbe, nem voltak se ajtók, se fények, se hangok, és víz sem csordogált. Mégis éreztem őket, olyan ősokeg és kegyetlenek voltak, amelyet én korábban nem ismertem, még Amaranthát is felülmúlták. Végtelenek voltak, türelmesek, és megtanulták a sötétség és a kő nyelvét.

– Mennyi ideig raboskodott itt? – kérdeztem suttogva. A nevét

nem mertem kimondani.

– Azriel egyszer utánanézett a legősibb templomainkban és könyvtárainkban, de csak egy homályos említésre bukkant, miszerint még akkor került be, mielőtt Prythiant udvarokra osztották fel, és az udvarok létrejötte után szabadult. A rabsága még az írásbeliség kialakulása előtti időre tehető, de azt nem tudom, mennyi ideig tartott. Néhány évezred helytálló feltételezésnek tűnik.

A rettegéstől összeszorult a gyomrom.

– Soha nem kérdezted meg tőle?

– Mi értelme lenne? Úgyis elmondja, ha szükség van rá.

– Honnan származik? – A Rhystől kapott bross olyan aprócska ajándéknak tűnik egy olyan szörnyetegnek, aki egykor itt élt.

– Nem tudom, bár egyes legendák szerint a világ születésekor a birodalmak szövetében szakadások keletkeztek. A kialakulás káoszában ezeken a szakadásokon keresztül bizonyos lények be tudtak lépni más világokba. A szakadások aztán hirtelen összezárultak, és ezek a teremtmények így csapdába kerültek, hiszen lezárult a hazavezető út.

Ez borzalmasabb volt annál, mint amit el tudtam volna képzelni: egyrészt az, hogy ezek a szörnyetegek szabadon jártak át világok között, másrészt pedig az, hogy milyen rettenetes lehet egy másik birodalomban ragadni.

– Szerinted vele is ez történt?

– Szerintem olyan lényből, mint ő, csak egy van a világon, és arról sincsenek feljegyzések, hogy korábban létezett volna hozzá hasonló. A surielek is többen vannak, még ha kevesen is. A börtönben élő rabok szintúgy máshonnan valók, és már nagyon hosszú ideje keresik a hazavezető utat.

Hiába volt rajtam szőrmével bélelt bőrkabát, így is reszkettem, a hidegben a lélegzetem kis felhőket formált előttem. Egyre

mélyebbre ereszkedve az időérzésem is elveszett, órák, de akár napok is eltelhettek. Csak akkor álltunk meg, amikor haszontalan, sovány testemnek vízre volt szüksége. Ivás közben sem engedte el a kezem, mintha attól tartana, hogy a sziklák örökre elnyelnek engem. Vigyáztam, hogy csak rövid időre és ritkán álljunk meg.

Idővel olyan érzésem támadt, mintha szabadesésben zuhannánk a sötétségben, a fények és a keze jelentették az egyedüli biztos pontokat. Egy pillanatra a saját zárkám bűze facsarta az orrom és a penészes széna birizgálta az arcom...

Rhys megszorította a kezem.

– Már nincs messze.

– Mindjárt elérjük az alját?

– Az alján már túl is vagyunk. A Csontfaragó cellája a hegy talapzata alatt van.

– Ki ő? Mi ő? – Engem csak arról tájékoztattak röviden, mit mondjak majd, de arról nem, hogy mire készüljek.

Minden bizonnyal így akartak megóvni a túlzott rettegéstől.

– Senki sem tudja. Csak akkor jelenik meg, ha akar.

– Alakváltó?

– Igen is, meg nem is. Az is lehet, hogy neked megjelenik valahogy, de én melletted másnak látom őt.

– És mi az a csontfaragás? – kérdeztem, próbáltam megőrizni emberi hangom és nem úgy nyöszörögni, mint egy birka.

– Majd meglátod. – Megállt egy sima kődarab előtt. A folyosó még folytatódott, befelé a kortalan sötétségbe. A tömött, sűrű levegőben még a leheletem is gyorsan szertefoszlott.

Rhysand végül elengedte a kezem, hogy a csupasz kőre tudjon támaszkodni. A kő a tenyere alatt fodrozódni kezdett és egy ajtót formált, ami a fenti kapuhoz hasonlóan elefántcsontszínű volt és csontokból állt. A felületére számtalan képet véstek: növényeket,

állatokat, tengereket, felhőket, csillagokat és holdakat, csecsemőket és csontvázakat, jóságos és gonosz lényeket...

Kitárult. A zárkában koromsötét volt, a folyosóról alig látszódot, hogy van ott valami egyáltalán.

– Én faragtam minden zárka ajtaját – szólt bentről egy vékony hang –, de a sajátom a kedvencem.

– Kénytelen vagyok egyetérteni – szólt Rhysand, és belépett. Az ugráló fénygömb megvilágította a sötét hajú, égszínkék szemű fiút, aki a szemközti falnak dőlve ült. A tekintete Rhysandról rám vetődött. Én az ajtóban megálltam.

Rhys egy zsákba nyúlt, nem is vettem észre, hogy volt nála ilyesmi. Nem, egy olyan zsebből varázsolhatta elő, amit a birodalmak között tárolásra használt. Dobott valamit neki. A fiú egyébként nem tűnt többnek nyolcévesnél. A fehérén csillogó tárgy a durva kőpadlóra esett. Csont volt, hosszú, göcsörtös, az egyik végén töredezett.

– Ezzel a lábszárcsonttal nyírta ki végül Feyre a Middengard férget – magyarázta Rhysand.

Meghűlt az ereimben a vér, mert rengeteg csontot szórtam szét a csapdában, és nem figyeltem, végeredményben melyik okozta a féreg pusztulását. Nem is gondoltam rá, hogy bárki figyelt erre.

– Bújjatok beljebb! – A Csontfaragó csak ennyit szólt, és a gyerekhangban nem volt szemernyi ártatlanság vagy kedvesség sem.

Tettem még egy lépést, aztán megálltam.

– Már ősidők óta nem történik semmi új ebben a világban – mondta a fiú, és mohó tekintettel bámult.

– Helló – suttogtam.

Mosolya mintha az ártatlanság kigúnyolása lett volna.

– Félsz?

– Igen – feleltem. *Soha ne hazudj*, ez volt Rhys első parancsa.

A fiú felállt, de a hátsó fal mellett maradt.

– Feyre – motyogta oldalra billentett fejjel. Tintafekete haja ezüstösen csillant fel a tündérfény gömbtől. – Fej-ru – ismételte meg, és úgy elnyújtotta a szótagokat, mint aki ízlelgeti. Végül kiegyenesedett. – Hová kerültél, amikor meghaltál?

– Egy kérdésért egy kérdés cserébe – feleltem, ahogy a reggelinél tanultam.

A Csontfaragó Rhysand felé billentette a fejét.

– Világéletedben eszesebb voltál, mint az elődeid. – A tekintetét rám függesztette. – Mondd el, hova mentél, mit láttál, és én is válaszolok egy kérdésedre.

Rhys finoman bólintott, de a tekintetében óvatosságot láttam. Amit a fiú kérdezett...

Próbáltam nyugodtabban lélegezni, hogy tudjak gondolkodni, emlékezni. Vér, halál, fájdalom és sikoltozás rémlett fel bennem, Amarantha lassan tört meg, ölt meg. Rhys is ott volt, tombolt a haragtól, amikor meghaltam. Tamlin térden állva könyörgött az életemért Amarantha trónja előtt...

Annyi fájdalommal járt, hogy azt akartam, legyen vége, végre legyen vége.

Rhys mozdulatlanul tanulmányozta a Csontfaragót, mintha az illető emlékei szabadon áramlanának át a mentális pajzsaimon, amik érintetlenségéről reggel bizonyosodtam meg. Rhys vajon arra számít, hogy villámgyorsan fel fogom adni?

Ökölbe szorítottam a kezem. Életben maradtam, kijutottam onnan is. Innen is ki fogok.

– Hallottam a roppanást – mondtam, mire Rhys felkapta a fejét. – Hallottam a roppanást, amikor eltörte a nyakam, a fülemben, de a koponyámban is. Kimúltam, mielőtt élesen belém hasított volna a fájdalom.

A Csontfaragó mélykék szeme mintha élénkebben csillogott

volna.

– Aztán beállt a sötétség, de nem olyan, mint itt, volt viszont egy fonál – mondtam. – Egy kötel, amit meghúztam, és hirtelen láttam. Nem a saját szememmel, hanem az övével – mondtam, és Rhys felé biccentettem. Kiengedtem a tetovált kezemet. – Tudtam, hogy meghaltam, és ez az aprócska lélek maradt meg nekem egyedül, ami a megállapodásunk fonalába kapaszkodott.

– Volt ott még valaki? Láttál valakit?

– A sötétségben csak ez a kapcsolat létezett.

Rhysand elsápadt, a száját összeszorította.

– Amikor újra megteremtettek – mondtam –, akkor ezt a köteléket követtem, amikor vissza akartam találni önmagamhoz. Tudtam, hogy az otthonom a másik végén van. Ezután fényt láttam, olyan volt, mintha pezsgőben úsztam volna.

– Féltél?

– Csak egy dolgot akartam, hogy visszatérjek a szeretteimhez, és elég kétségbeesetten akartam ezt ahhoz, hogy a félelemnek ne maradjon hely a szívemben. A legrosszabb már megtörtént, a sötétség nyugodt volt és csendes, nem tűnt kellemetlennek beleveszni, de én haza akartam jutni, ezért követtem ezt a kapcsolatot.

– Nem volt túlvilág – erősködött a Csontfaragó.

– Én nem láttam, de attól még lehet.

– Nem láttál fényt vagy kaput?

Majdnem kibukott belőlem a kérdés: *hová akarsz menni?*

– Csak béke volt és sötétség.

– Volt tested?

– Nem.

– És...

– Elég legyen ennyi! – búgta Rhysand, olyan volt a hangja, mint a legélesebb acélpengét borító bársony. – Azt mondtad,

hogy egy kérdésért egy kérdés jár cserébe, te pedig... – Az ujjain számolt. – Hatot kérdeztél.

A Csontfaragó nekidőlt a falnak és lecsúszott guggolásba.

– Ritkán esik meg, hogy olyanal találkozom, aki visszajött a halálból. Nézd el nekem, hogy be akarok kukucskálni a függöny mögé. – Finom kezével felém intett. – Rajtad a sor, kérdezz te, kislány!

– Ha nem marad meg a test, csak egy kis darab csont – kérdeztem olyan határozottan, amennyire csak tudtam –, abból fel lehet támasztani valakit? Lehet új testet növesztetni és beletenni a lelkét?

Felvillant a szeme.

– Megőrizték valahogy a lelkét?

Próbáltam nem gondolni a gyűrűre, amit Amarantha viselt, a lélekre, amit a gyűrűbe zárt, hogy szemtanúja legyen minden borzalomnak és gonoszságnak.

– Igen.

– Nem, ez lehetetlen.

Majdnem felsóhajtottam a megkönnyebbüléstől.

– Kivéve, ha... – A fiú úgy mozgatta az ujjait, mintha valami izgága, fehér rovar lenne. – Az Üst már réges-régen, a főtündérek és az emberek megjelenése előtt is létezett... Azt mondják, hogy minden mágiát tartalmazott, és a világ ebben született, ám rossz kezekbe került és hatalmas, szörnyű tetteket hajtottak vele végre. Olyan gonosz dolgokat teremtettek vele, hogy az Üstöt végül visszalopták, de nagy árat kellett fizetni érte. Nem lehet elpusztítani, mert ebből született minden dolog, de ha kár esik benne, akkor az élet megszűnhet létezni. Ezért elrejtették és megfedkeztek róla. Halottat csak az Üsttel lehet feltámasztani.

Rhysand a nyugalom álarcát öltötte magára.

– Hová rejtették?

– Mondj el egy olyan titkot, Éjszaka lordja, amiről senki nem tud, és én is elmondom neked az enyém.

Már valami borzalmas igazságra készültem, de Rhys így szólt:

– A jobb lábam hasogat, ha esik az eső. A háborúban sérült meg, és azóta fáj.

A Csontfaragó elröhögte magát, én pedig döbbenten bámultam Rhysre.

– Mindig is te voltál a kedvencem – szólt, és olyan mosolyt villantott, amit semmiképpen nem neveztem volna gyermekinek.

– Jól van. Az Üstöt Lapplundban rejtették el, egy befagyott tó fenekére... – Ahogy Rhys felém fordult, azt hittem, hogy azon nyomban el is akar indulni oda, de a Csontfaragó hozzátette: – De régen, nagyon régen onnan is nyoma vészett. – Rhys megdermedt. – Nem tudom, hová került, és azt sem, hol van most. Évezredekkel a születésed előtt sikerrel leválasztották róla azt a három lábat, amin állt, így akarták az erejét elaprózni. Valamennyire működött, bár a lábak eltávolítása olyan volt, mintha levágnánk valakinek a felső ujjpercét: kellemetlen, ám attól még, ha nem is könnyen, de tudod használni a maradékot. A lábakat három különböző templomban helyezték el – Cesere-ben, Sangravahban és Iticában. Ha eltűntek, akkor valószínű, hogy az Üst újra aktív, és a tulajdonosa birtokolni akarja az összes erejét az utolsó cseppig.

Ezért fosztották ki a templomokat, hogy megszerezzék az Üst talapzatát és visszaállítsák teljes erejét. Rhys csak ennyit mondott:

– Gondolom, nem tudod, *kinél* van most az Üst.

A Csontfaragó kis ujjával rám mutatott.

– Ígérd meg, hogy ha meghal, nekem adod a csontjait, és akkor elgondolkodom rajta. – Teljesen ledermedtem, de a fiú csak nevetett. – Á, még rólad, Rhysand, sem tudom elképzelni, hogy

ilyesmit ígérnél!

Rhysand arcán mintha valami figyelmeztetésféle csillant volna fel.

– Köszönöm a segítséged – mondta, és a kezét a hátamra tette, hogy kitessékelyen.

De ha tudná... A fiúszerű lényhez fordultam.

– Volt választásom a halálban – mondtam.

A szemében kobaltkék tűz égett.

Rhys a kezét a hátamnak nyomta, de nem vette el. Meleg volt, erős. Az is felmerült bennem, hogy csak azért érint meg, hogy meggyőződjön arról, hogy még itt vagyok, lélegzem.

– Tudtam – folytattam –, hogy eltűnhetnék a sötétben, de én inkább a küzdelmet választottam. Egy kis ideig még ki akartam tartani, még úgy is, hogy tudtam, akár el is tűnhetnék. És talán létezhet egy új világ, a béke és a nyugalom birodalma. De én még nem álltam készen arra, hogy egyedül menjek oda. Tudtam, hogy valami más is vár rám a sötétségben, valami jó.

A kék szemek mintha még fényesebben ragyogtak volna. Aztán a fiú így szólt:

– Rhysand, te tudod, kinél van az Űst és ki dülta fel a templomokat, és csak azért jöttél ide, hogy megerősítést kapj arról, amit régóta sejtessz.

– Hybern királya.

A rettegés végigfutott az ereimen és összegyűlt a hasamban. Nem kellett volna meglepődnöm, tudnom kellett volna, de...

A Csontfaragó nem szólt, várt egy újabb igazságot.

Ezért lelkem újabb töredékét ajánlottam fel neki.

– Amikor Amarantha arra kényszerített, hogy öljem meg azt a két tündért, ha a harmadik nem Tamlin lett volna, akkor a végén a saját szívembe döftem volna a tórt.

Rhys megdermedt.

– Tudtam, hogy onnan nincs visszatérés, amit én tettem – mondtam, és felmerült bennem, hogy a faragó szemében égő láng vajon romokban heverő lelkemet is hamuvá tudná-e égetni. – Amikor megtörtem az átkot, és tudtam, hogy megmentettem őket, csak elég időt akartam nyerni ahhoz, hogy a saját szívembe döfhessem a tört. Csak akkor határoztam úgy, hogy élni akarok, amikor megölt, és tudtam, hogy nem fejeztem be azt... amire születtem, bármi is legyen az.

Lopva Rhysre pillantottam. Jóképű arca mintha kiüresedett volna, de ez az arckifejezés egy pillanat alatt eltűnt.

Ezúttal még a Csontfaragó hangja is lágyan csengett:

– Az Üsttel más dolgokra is képesek lehetnétek, nemcsak arra, hogy embereket támasszatok fel. A falat is lerombolhatnátok.

Egyedül a fal miatt voltak az emberek, a családom biztonságban, nemcsak Hybernnel, de a többi tündérrel szemben is.

– Valószínűleg azért nem hallottunk Hybernről hosszú évekig, mert az Üstöt kereste és a titkait kutatta. Nagyon is valószínű, hogy egy konkrét személy feltámasztása volt az első próba azután, hogy az Üst lábait összegyűjtötte. Most már tudja, hogy az Üst tömény energia, és a mágia bármilyen formájához hasonlóan kimeríthető, ezért pihentetni fogja, hagyja, hogy újra összegyűljön benne az erő, közben pedig kideríti a titkot, hogyan tudja még több energiával, erővel megtölteni.

– Hogyan lehetne megállítani? – suttogtam a kérdést.

Csend, várakozó csend.

Rhys rekedt hangon szólt közbe:

– Ne ajánlj fel neki egy újabb...

– Amikor az Üst létrejött – szakította félbe a faragó –, sötét teremője az utolsó olvadt ércdarabból egy könyvet kovácsolt: a Lélegzetek könyvét, amiben a bevéselt szavak között ott vannak

azok a varázsigék is, melyek semlegesítik az Üst erejét, vagy tökéletes uralását teszik lehetővé. A háború után a könyv két darabra tört, az egyik a tündérekhez, a másik pedig a hat emberi királynőhöz került. A Szerződésbe is belefoglalták, inkább csak szimbolikusan, mivel az Üst már évezredekkel korábban eltűnt, és csak mítosznak hitték a létezését. A Könyvről azt tartották, hogy ártalmatlan, mivel a hasonló a hasonlót vonzza, és csak az tudja kimondani azokat a varázsigéket és előhívni az erejüket, akit szintén újrateremtettek. A földi teremtmények közül senki sem tudja használni, ezért a főurak és az emberek inkább csak valamiféle történelmi relikviának tartják, ám ha olyan kezébe kerül, akit újjáteremtettek... Természetesen meg kell vizsgálnotok, hogy helytálló-e az elmélet, de... Lehet, hogy az.

Hunyorgott, a pillantása mintha vidám lett volna, és közben rájöttem valamire...

– Most a Nyár udvara főura birtokolja a mi darabunkat, a másik pedig a halandó királynőknél van, akik a tengerparti csillogó-villogó palotájukban rejtették el jó mélyre. A Prythianben maradt darabot a Nyár udvarához kapcsolódó vér-varázslat őrzi. A halandó királynők, amikor hozzájutottak az ő felükhöz, rafináltan a mi fajunk segítségével kötötték magukhoz varázslattal: ha ellopnák, tegyük fel, egy főúr gondolatutazással bejutna a kastélyukba, hogy ellopja... nos, akkor a könyv elolvadna, tönkremenne. Csak önszántából adhatja oda egy halandó királynő, trükközés, mágia kizárva. – Halk nevetés. – Az emberek! Elképesztő, milyen okos, aranyos lények!

Úgy tűnt, hogy a faragó gondolatban valami ősrégi emléknél járt, aztán a fejét csóválta.

– Tegyétek össze a Lélegzetek könyvének a két felét, és képesek lesztek az Üst erejének semlegesítésére, remélhetőleg még az előtt, hogy visszanyeri a teljes erejét, és ledöntik vele a falat.

Annak a tudásnak a birtokában, amit megosztott velünk, már nem bajlódtam holmi köszönetnyilvánítással. Ráadásul azok után, amiket kénytelen voltam elárulni neki. Magamon éreztem Rhys figyelmét. Bár gyanította, de soha nem hitte el, hogy Amarantha engem valójában mennyire összetört.

Elfordultunk, Rhys elvette a kezét a hátamról és kézen fogott. Finom, gyengéd érintésére hirtelen annyira elhagyott az erőm, hogy nem tudtam megszorítani a kezét.

A faragó felvette a neki hozott csontot, és gyerekekében méregette.

– Kifaragom a halálokat, Feyre.

Lassan kaptattunk felfelé a sötétben, az alvó kövek és a köztük lakó lények között. Végül így szóltam Rhyshez:

– Mit láttál?

– Először te mondd el!

– Nyolcévesforma fiút, sötét hajút, kék szeműt.

Rhys megborzongott, ennyire emberien még nem láttam megnyilvánulni.

– És te? – ismételtem meg a kérdést.

– Juriant – felelte. – Pontosan úgy nézett ki, mint amikor utoljára láttam Amarantha előtt, amikor életre-halálra megküzdöttek egymással.

Nem akartam tudni, honnan tudta a Csontfaragó, kiről jöttünk érdeklődni.

19. FEJEZET

– **AMRENNEK IGAZA VAN** – mondta Rhys a nappali ajtófélfájának dőlve. – *Tényleg* úgy vártok haza, mint a kutyák. Legközelebb hozok pár finom falatot.

Cassian a kandalló előtti kanapén ült Mort átkarolva, és egy trágár mozdulattal köszöntötte Rhyst. Erős volt és izmos, az ember azt feltételezte volna, hogy könnyedén kezeli a dolgokat, de az arcán mégis komoly feszültséget láttam.

Úgy tűnt, már jó ideje várnak.

Azriel az ablaknál állva kényelmesen elrejtőzött a saját árnyékai közé. A szállingózó hó finom, fehér porréteggel takarta be a pázsitot és az utcát. Amrent viszont sehol sem láttam, és nem tudtam volna megmondani, hogy megkönnyebbültem-e miatta vagy sem. Hamarosan úgyis fel kell kutatnom, hogy visszaadjam neki a nyakláncot, már ha hihetek Rhys figyelmeztetéseinek és az ő saját szavainak.

A Börtönből szinte elkergetett bennünket a köd és a hideg. Vizesen, átfagyva a kanapéval szemben lévő fotelhez mentem, amit úgy alakítottak ki itt sok más bútorhoz hasonlóan, hogy kényelmesen elférjenek rajta az illír szárnyak. A tűz felé nyújtóztam, kinyújtottam elgémberedett tagjaimat, és majdnem

felnyögtem a pompás meleg miatt.

– Na, mi volt? – kérdezte Mor, és kihúzta magát Cassian mellett. Ma nem ruhát, hanem kényelmes fekete nadrágot és vastag kék pulóvert viselt.

– A Csontfaragó – felelte Rhys – igazi pletykafészek, nagyon szereti beleütni az orrát mások dolgaiba.

– És?? – türelmetlenkedett Cassian a térdére támaszkodva, a szárnyait szorosan hátrafeszítve.

– Ha úri kedve úgy kívánja, akkor segítőkész is tud lenni. Úgy tűnik, hogy neki kell látnunk annak, amiben a legjobbak vagyunk.

Elmerevedett ujjaimat hajlítgattam, jólesett, hogy most ők beszélgetnek, én pedig visszahúzódhatok. Próbáltam nem gondolni arra, amit a Csontfaragónak elárultam magamról, és amit felvetett, hogy mire lennék képes a könyvvel, és milyen képességeim lehetnek.

Rhys beszámolt a többieknek az Üstről, aztán arról, miért dúlták fel a templomokat – ekkor véget nem érő káromkodás és kérdésözön zúdult rá –, de arról hallgatott, hogy én mit árultam el cserébe. Azriel előjött gomolygó árnyékai közül, és ő tette fel a legtöbb kérdést, továbbra is teljesen közömbös arccal és hangon. Meglepetésemre Cassian csendben maradt, mintha a tábornok megértette volna, hogy a szükséges információt az árnyénekes úgylis megtudja, ő pedig már hadászati szempontból mérlegeli a dolgokat.

Amikor Rhys befejezte a beszámolót, kémfőnöke így szólt:

– Kapcsolatba lépek a forrásaimmal a Nyár udvarában, és megpróbálom megtudni, hol rejthették el a Lélegzetek könyvének rájuk eső darabját. Elrepülhetek az emberi világba is, hogy kiderítsem, ők hol tartják a saját részüket, és utána ráérünk megkérni őket, hogy adják át nekünk.

– Semmi szükség rá – szólt Rhysand. – A szobában

jelenlévőkön kívül senkinek nem akarom az orrára kötni ezt a dolgot, még a forrásaidnak sem. Amrent kivéve.

– Bennük meg lehet bízni – tiltakozott Azriel halkán, de határozottan. Sebhelyes kezével idegesen kapaszkodott a bőrruhájába.

– Ebben az ügyben nem vállalhatunk felesleges kockázatot. – Rhys csupán ennyit felelt. Farkasszemét néztek, és szinte hallottam Rhys kimondatlan szavait. *Ez nem rólad szól Az, egy kicsit sem.*

Azrielen semmilyen érzélem nem látszódott, csak bólintott, és a kezét kiengedte.

– Na és *te* milyen tervet találtál ki? – vetette közbe Mor, talán Az miatt.

Rhys harci bőrröptözékéről felcsípett egy láthatatlan porszemcsét. Jeges tekintettel nézett fel.

– Hybern királya feldúlta az egyik templomunkat, hogy megszerezze az Üst hiányzó darabját. Ha jól tudom, ez felér egy hadüzenettel, és nem annak jele, hogy őfelsége a kegyeimet keresné.

– Valószínűleg arról sem feledkezett meg, hogy a háborúban az embereket támogattuk – vetette fel Cassian. – Nem fogja megkockáztatni, hogy a megnyerésed érdekében felfedje neked a terveit. Fogadni mernék, hogy Amarantha cimborái jelentettek neki a Hegyalján történekről, úgy értem, arról, mi történt a végén. – Cassian nagyot nyelt.

Rhys megpróbálta megölni Amaranthát. Elvettem a kezem a tűztől.

– Ez biztos – mondta Rhys –, ám ez egyben azt is jelenti, hogy Hybern erői már sikeresen beszivárogtak a területeinkre, anélkül, hogy ezt észleltük volna. Viszonozni akarom a kedvességét.

Te jó Üst! Cassian és Mor vadul vigyorgott.

– Hogyan? – kérdezte Mor.

Rhys karba tette a kezét.

– Körültekintő tervezésre lesz szükség, de ha az Üst Hybernnél van, akkor el kell mennünk érte, hogy visszaszerezzük, vagy pedig a Könyvvvel fogjuk semlegesíteni.

A lelkemben egy gyáva, szánalmas darabka már reszketett a félelemtől.

– Hybernt a mienkhez hasonló mágikus védelemmel vehették körül – vetette fel Azriel. – Először arra kellene rájönnünk, hogy tudunk feltűnés nélkül átjutni rajta.

Apró biccentés.

– Ezért is állunk már most neki a dolognak. Megkeressük a könyvet, és ha meglesz mind a két fele, akkor fürgén tovább is állunk, mielőtt még elterjed a híre, hogy a birtokunkba került.

Cassian bólintott, de aztán kérdezett:

– Hogy akarod megszerezni a könyvet?

Lélegzet-visszafojtva vártam a választ.

– Mivel ezek a tárgyak varázsigével kötődnek egyes főurakhoz, ezért csak ők találhatják meg a könyvet a mágiájuk segítségével. Úgy tűnik viszont, hogy nekünk van valakink, aki rá tud bukkanni, ráadásul tudna is bánni a Lélegzetek könyvével...

Minden tekintet rám szegeződött.

Összerezzenem.

– *Lehet*, hogy erről beszélt a Csontfaragó, amikor azt mondta, hogy én képes vagyok nyomára bukkanni dolgoknak. Ti nem tudjátok... – Rhys vigyorát látva elhallgattam.

– Benned az összes képesség csírája ott van, olyan, mintha hét ujjlenyomatod lenne. Ha elrejtettünk valamit, ha valamit a mágiánkkal teremttünk vagy védünk meg, akkor te ugyanezzel a mágiával képes leszel a nyomára bukkanni, akármennyire is eldugjuk az adott dolgot.

– Ebben nem lehetünk biztosak! – tiltakoztam.

– Nem, de tehetünk egy próbát! – Rhys még mindig vigyorgott.

– Na, témánál vagyunk – morogta Cassian. Mor figyelmeztető pillantást vetett Azrielre, hogy ezúttal ne dobja be magát. A kém hitetlenkedően nézett vissza rá.

Érdeklődéssel figyeltem volna fotelomban hátradőlve a dominanciaharcukat, de Rhys megszólalt:

– Feyre, te a képességeiddel képes lehetsz arra, hogy megtaláld a könyv felét a Nyár udvarában, és megtörd a védővarázslatot. De nem akarok csak a Csontfaragó szavaira hagyatkozni, és nem is akarlak anélkül odaküldeni, hogy előtte próbára ne tennélek. Meg kell bizonyosodnunk arról, hogy amikor igazán fontos lesz, amikor a könyvet kell megszerezni, akkor te – *mi* – nem vallunk kudarcot. Ezért megyünk el egy újabb kis kirándulásra. Meglátjuk, megtalálod-e az egyik értékes tárgyat, amit már jó ideje elvesztettem.

– Ekkora hülyeséget! – szólt közbe Mor, és mindkét kezét a pulóvere vastag redői közé dugta.

– Hova megyünk? – bukott ki belőlem a kérdés.

Azriel felelt:

– A takácshoz.

Cassian is hozzá akart szólani, de Rhys kézfeltartással elhallgattatta.

– A próba abból áll, hogy Feyre rájön-e, mi az enyém a takács kincsei között. Az is lehet, hogy a Nyár udvarában Tarquin úgy elvarázsolta a könyvet, hogy másképpen is néz ki, más lett a tapintása.

– Az Üstre könyörgök, Rhys! – fortyant fel Mor, és még dobbantott is egyet a szőnyegen. – Te teljesen meghib...

– Ki az a takács? – szakítottam félbe.

– Ősöreg, gonosz lény – világosított fel Azriel, akinek a szárnyain és a nyakán lévő halvány hegek láttán felmerült bennem a kérdés, halhatatlan élete során vajon hány ilyen lénnyel találkozott, és vajon rosszabbak voltak-e az ő vérrokonainál. – Akit jobb, ha békén hagy az ember – fordult Rhys felé. – Szerintem ne így tedd próbára a képességeit!

Rhys csak vállat vont és rám nézett, tőlem várta a döntést. Az utóbbi napokban mindig én dönthettem, bár az is igaz, hogy előző két látogatásomkor nem engedett haza korábban a Tavasz udvarába. Talán mert tudta, mennyire elvagyódom onnan?

Az ajkamat harapdálva mérlegeltem a kockázatokat, arra vártam, hogy nyomokban valami félelmet vagy bármi mást érezzék, de ez a délután a végsőkéig kimerítette minden erőtartálékomat.

– Csontfaragó, takács... nem lehetne a nevükön nevezni ezeket az akárikket?

Cassian nevetett, Mor pedig hátradőlt a kanapé párnáira.

Úgy tűnik, hogy csak Rhys értette meg, hogy egyáltalán nem viccnek szántam a kérdést. A vonásai feszültek voltak, mintha pontosan tudta volna, milyen fáradt vagyok, és mennyire reszketnem kellene a takács említésére is, de a Csontfaragó után, azok után, amit ma elmondtam neki... Semmit sem éreztem.

Rhys felém fordult.

– Adjunk esetleg még egy nevet a listához?

Nem igazán tetszett a kérdés, és Mor is hangot adott elégedetlenségének.

– Megbízott követ – jelentette ki Rhysand, fittyet hányva az unokahúgára. – Az Éjszaka udvara megbízott követe az emberi birodalomban.

– Ötszáz éve nem töltötte be senki ezt a tiszte, Rhys – vetette fel Azriel.

– Nem is volt még olyan ember, aki halhatatlan lett. – Találkozott a tekintetünk. – Az emberi világnak is éppúgy fel kell készülnie, ahogy nekünk, főleg, ha Hybern királya le akarja rombolni a falat és rájuk akarja szabadítani a hadseregét. Szükségünk van a könyv másik felére is a halandó királynőtől, és mivel nem használhatunk mágiát ahhoz, hogy jobb belátásra térítsük őket, ezért csak ők hozhatják el azt nekünk.

Csend. Az utcán fújó szél fehér, porszerű hóréteggel vonta be a macskaköveket.

Rhys az állával felém bökött.

– Halhatatlan tündér vagy, és ugyan emberi a szíved, de még így is üldözhetnek, ha beteszed a kontinensre a lábad, ezért semleges területen hozzuk létre a bázisunkat, ahol az emberek bíznak bennünk, benned, Feyre, és vállalják a kockázatot, hogy találkozzanak veled, és öt évszázad után hallják Prythian hangját.

– A családom birtoka ilyen – mondtam.

– Az Ősanya emléire, Rhys! – szólt közbe Cassian, közben olyan szélesre tárva a szárnyait, hogy kis híján levert egy kerámiavázát a mellette lévő kisasztalról. – Komolyan mondd, hogy egyszerűen sajátítsuk ki a családjá házát a céljainkra?

Nesta soha nem akart volna tündérekkel tárgyalni, Elain pedig olyan lágyszívű, kedves lány... Hogy tudnám őket ilyesmibe belerángatni?

– Vér fog folyni, sok vér – mondta Mor, és a vázáért nyúlt, hogy visszaigazítsa a helyére. – Attól függetlenül így lesz, Cassian, hogy mit csinálunk a családjával. Egyelőre az a kérdés, hol fog vér folyni, és mennyi. Hány emberéletet tudunk megmenteni.

– A Tavasz udvara határos a fallal... – mondtam, bár attól tartottam, hogy ostoba gyávának néznek miatta.

– A fal átnyúlik a tengeren. A part közelében fogunk repülni a tenger felett – magyarázta Rhys, és a szeme sem rebbent. – Nem

akarom megkockáztatni, hogy bármelyik udvarból is felfedezzenek bennünket. Ha már odaértünk, úgyis villámgyorsan elterjedhet a híre. Tudom, hogy nem lesz könnyű, Feyre, de ha valahogy meg tudnád győzni azokat a királynőket...

– Megoldom – mondtam. Lelki szemeim előtt megjelent Clare Beddor megkínzott, felszögezett teste. Amarantha volt Hybern királyának egyik parancsnoka, Hybern királya ezért csak egy borzalmas szörnyeteg lehet. Ha a nővéreim a keze közé kerülnének... – Nem fognak örülni neki, de megbeszélem Nestával és Elainnel.

Nem voltam elég bátor megkérdezni Rhyst a családomról: vajon ha ők tiltakoznának, akkor hajlandó lenne-e őket erővel meggyőzni? Kíváncsi lettem volna, a mágiája hat-e Nestára, mert Tamlin varázsa már csődöt mondott az ő acélkemény tudatával szemben.

– Akkor mindent megbeszéltünk – jelentette ki Rhys. Senki sem tűnt különösebben boldognak. – Ha drága Feyre-nk visszatér a takácstól, akkor garantáltan térdre fogjuk kényszeríteni Hybernt.

Rhys és a többiek elmentek valahová estére, de nem mondták meg, hova. Én viszont egy ilyen sűrű nap után megettem, amit Nuala és Cerridwen felhozott a szobámba, és azonnal elnyomott az álom.

Egy hosszú, fehér csontról álmodtam, amit rémisztő pontossággal faragtak ki: a saját arcomat fedeztem fel rajta, amit eltorzított a fájdalom és a kétségbeesés; a berkenyetőrt tartottam a kezemben, és két holttestből egy tócsányi vér gyűlt össze...

A téli hajnalokon szokásos vizes fények ébresztettek, a hasam még tele volt a vacsora miatt.

Alighogy magamhoz tértem, Rhys kopogott. Épp csak engedélyt adtam neki a belépésre, de ő már be is sétált a szobámba, mint az éjjeli szél, és az ágyam végére hajított egy övét, amiről kések lógtak le.

– Igyekezz – mondta, kinyitotta a szekrényajtót és kiráncigálta a harci bőrruhámat. Azt is az ágyra hajította. – Már úton akarok lenni, mielőtt a nap teljesen felkel.

– De miért? – kérdeztem, és felhajítottam a takarót. Ma nem viselte a szárnyait.

– Mert az idő pénz. – Előásta a zoknimat és a csizmámat is. – Ha Hybern királya rájön, hogy valaki keresi a Lélegzetek könyvét, mert semlegesíteni akarja az Üst erejét, akkor az ügynökei is kutatni fognak utána.

– Te már jó ideje gyanítottad a dolgot. – Tegnap este esélyem sem volt arra, hogy ezt megvitassam vele. – Az Üstöt, a királyt, a könyvet... Csak megerősítésre volt szükség, mégis vártál rám.

– Ha már két hónappal ezelőtt beleegyeztél volna a közös munkába, akkor egyből elvittelek volna a Csontfaragóhoz, és nyomban megtudhattuk volna, hogy megerősíti-e a feltételezéseimet a képességeidről. De a dolgok nem a terveim szerint alakultak.

Valóban, ezzel teljes mértékben egyetértettem.

– Ezért ragaszkodtál ahhoz, hogy megtanuljak olvasni – mondtam, miközben belebújtattam a lábam a szőrmével bélelt, vastag talpú papucsba. – Ha a sejtéseid beigazolódnak, akkor én tudnám hasznosítani a Könyvet... Már el is tudnám olvasni az eredetit, vagy a fordítását, vagy bármit, ami benne van. – Nagyon is elképzelhető, hogy egy ilyen ősi könyvet a miénktől teljesen eltérő nyelven írtak. Más betűkkel.

– Erre is csak azt tudom mondani – felelte, miközben a komódhoz lépett –, hogy ha elkezdte volna velem dolgozni, akkor

megmondtam volna, miért van szükség az olvasásra, de azt nem kockáztathattam meg, hogy kiderüljenek a terveim. – A kezét a fiók gombjára tette. – Olvasni ettől függetlenül is meg kellett tanulnod, de az én céljaimat is szolgálja. Hibáztatsz miatta?

– Nem – válaszoltam őszintén. – De azért jobban örülnék, ha a jövőben beavatnál a terveidbe.

– Tudomásul vettem. – Kihuzigálta a fiókokat és kivette a fehérneműimet. Az éjfekete csipkefinomságokat a kezében lóbálva elnevette magát. – Meg vagyok lepve, hogy nem kérted meg Nualát és Cerridwent, hogy vegyenek valami mást.

Odaléptem hozzá, és kitéptem a holmimat a kezéből.

– Töröld meg a szádat, mert a szőnyegre folyik a nyálad. – Mielőtt válaszolni tudott volna, bevágtam magam után a fürdőszobaaajtót.

A szőrmével bélelt bőrszerelésemben jöttem ki onnan, ő pedig odanyújtotta a késes övét. Szemügyre vettem a hurkokat és a szíjakat.

– Kardot, íjat, nyilakat nem viszel – mondta. Ő az illír harci bőrröltözékében volt, egyszerű, brutális kardját a hátára szíjazva viselte.

– Késeket szabad?

Rhys letérdelt, és széttárta a bőr- és acélhálót, jelezve, hogy dugtam át a lábam az egyik hurkon. Szót fogadtam neki, beleléptem a másik hurokba is, és igyekeztem nem törődni azzal, hogy erős kezével hozzáért a combomhoz. Huzigált, összezsúrolt dolgokat.

– Egy kést nem fog észrevenni, mivel neki is vannak kései a kunyhójában az étkezéshez és a munkájához. De megérez minden olyan dolgot, amik nem illenek a helyhez, vagy nem voltak ott korábban – például kardot, íjat, nyilakat vagy más tárgyakat.

– Mit csináljak majd?

Meghúzott egy szíjat. Erős, ügyes keze annyira nem illett ahhoz a kifinomultan elegáns öltözkéhez, amit rendszerint viselt, azért, hogy elvakítsa a világot és teljesen másmilyennek higgyék, mint amilyen valójában.

– Maradj csendben és semmihez ne érh hozzá, kivéve azt az egy dolgot, amit elvett tőlem.

Felnézett, két kezét a combomon nyugtatta.

– *Hajolj meg előttem* – utasította egyszer Tamlint. Most pedig térden állt előttem. Mintha felcsillant volna a szeme, mintha ő is visszaemlékezett volna erre. Ez is része volt a játszmának, amit játszott? Vagy csak bosszúból mondta, a kettejük közt dúló véres viszálykodás részeként?

– Ha a képességeidet illetően nem tévedünk – mondta –, és a Csontfaragó nem hazudott, akkor neked és annak a tárgynak ugyanolyan lesz a... lenyomata, hála annak a védelmező varázsigének, amivel régen elláttam ezt a dolgot. Ti ketten megegyeztek. A takács nem fogja észlelni a jelenléted, ha csak *ahhoz az egy* tárgyhoz érsz hozzá. Láthatatlan leszel a számára.

– Vak?

Biccentés.

– A többi érzékszerve viszont életveszélyes. Gyorsan, nesztelenül találj meg a tárgyat, aztán rohanj kifelé, Feyre! – A lábamon hagyta a kezét és hátulról is átfogta.

– És ha észrevesz?

Finoman megszorította a lábam.

– Akkor majd kiderül, mennyire vagy ügyes.

Kegyetlen, számító rohadék. Ránéztem, de ő csak vállat vont.

– Jobban tetszene, ha bezárnálak a Szél házába, ahol teletömhetnéd a hasad, drága ruhákban járkálnál és partikat szerveznél nekem?

– Menj az ördögbe! Miért nem szerzed meg magad azt a

tárgyat, ha annyira fontos neked?

– Mert a takács ismer engem, és ha elkapna, akkor nagy árat követelne értem. A főurak nem lépnek kapcsolatba vele, akármilyen szorult helyzetben is vannak. A kamrájában számos kincset őriz, sokat már évezredek óta. A legtöbb soha nem fog visszakerülni eredeti tulajdonosához, mert a főurak nem kockáztatják meg, hogy elkapja őket, tartanak az őt védelmező törvényektől és a haragjától. Ha pedig tolvajokat bízna meg... azok vagy soha többet nem kerülnek elő, vagy nem is küldenek senkit oda, mert félnek, hogy a nyomuk visszavezet a főúrhoz. De téged nem ismer, te az összes udvarhoz tartozol.

– Egyszerre vagyok a vadászod és a tolvajod?

Lejjebb csúsztatta a kezeit a térdhajlatomhoz, és ádáz vigyorral így felelt:

– Te vagy az én megmentőm, Feyre.

20. FEJEZET

ÉLETEMBEN NEM JÁRTAM MÉG olyan őszöreg és éber erdőben, mint ahová Rhys gondolatutazással elvitt. A göcsörtös bükkfák szorosan egymásba fonódtak, s annyira beborította őket a moha és a zuzmó, hogy szinte egyáltalán nem látszódott ki a kérgük.

– Hol vagyunk? – kérdeztem a suttogásnál is halkabban.

Rhys úgy tartotta a kezét, hogy azonnal el tudja érni a fegyvereit.

– Prythian szívében van egy nagy, üres terület, ami elválasztja Északot Déltől. Ennek a közepén emelkedik a mi szent hegyünk.

Kihagyott a szívem, de azért próbáltam a lépteimre figyelni a páfrány, a moha és a gyökerek között.

– Ez az erdő – folytatta Rhys – ennek a semleges területnek az északi peremén található. Itt nem uralkodik főúr, és a törvényt a legerősebbek, legaljasabbak és legravaszabbak diktálják. Az erdő takácsa pedig a tápláléklánc csúcsán helyezkedik el.

A fák sóhajtoztak, pedig nem fújt semmilyen szellő, ami megmozgatta volna őket a sűrű, állott levegőben.

– Amarantha őket nem söpörte ki innen?

– Bolond lett volna! – mondta Rhys komoran. – Nem ért egy ujjal se hozzájuk, és nem zavarta meg az erdő világát. Évekig próbáltam őt csellel rávenni erre az ostoba hibára, de nem kapta

be a horgot.

– Most viszont megzavarjuk, és csak egy próba kedvéért.

Nevetése mintha visszapattant volna a szürke kövekről, amik úgy heverték szerteszét, mint a szétszórt üveggolyók.

– Cassian tegnap este megpróbált lebeszélni arról, hogy magammal hozzalak. Annyira felizgatta magát, hogy már-már azt hittem, behúz nekem egyet.

– Miért? – Alig ismertem őt.

– Ki tudja? Valószínűleg őt jobban izgatja, hogy megdugjon, mint hogy megvédjen.

– Te disznó!

– Rajtad múlik, te is tudod – közölte, és felemelt egy kiszáradt bükkfaágat, hogy átbújjak alatta. – Biztos vagyok benne, hogy ha testi síkon is fejlődni szeretnél, Cassian boldogan segítene.

Úgy éreztem, hogy most is csak kóistolgat, amin eléggé felhúztam magam, ezért visszavágtam:

– Akkor mondd meg neki, hogy ma este jöjjön a szobámba.

– Persze csak ha túléled a mai próbát.

Egy kisebb, zuzmóval borított szikla tetején megálltam.

– Mintha tetszene neked a gondolat, hogy itt hagyom a fogam.

– Pontosan az ellenkezője igaz, Feyre. – Odajött a kőhöz, így majdnem egyforma magasságban volt a szemünk. Az erdő is elcsendesedett, a fák pedig közelebb hajoltak egymáshoz, mintha minden szót el akarnának csípni. – Tudatom Cassiannel, hogy... nyitott vagy a... közeledésére.

– Rendben – feleltem. Válaszul a csontjaimban és a véremlen szunnyadó erő is felkavarodott.

Le akartam ugrani a kőről, de ő megfogta az állam, annyira gyorsan, hogy nem észleltem előre. Halálos gyengédséggel a hangjában kérdezett:

– Élvezted a látványt, amikor előttem térdeltem?

Tudtam, hogy hallja a szívdobbanásaimat, mert kalapálni kezdett a szívem. Undokul rávicsorogtam, kirántottam a kezéből az állam, és leugrottam a kőről. A lábára is ugorhattam volna, de ő biztos még időben arrébb lépett volna.

– Egyébként nem erre vagytok jók, ti, férfiak? – kérdeztem akadozó lélegzettel.

Válaszul csak mosolygott, és a mosolya selyem ágyneműt és jázminillatú éjféli szellőt idézett fel bennem. Veszélyes vizekre evezünk, Rhys így próbálta elterelni a gondolataimat arról, ami rám várt, és arról, mekkora romhalmaz vagyok a lelkem mélyén. Bosszankodás, flört, ingerültség... Tudta, hogy ezekből erőt tudok meríteni. Tényleg borzalmas dolgok várhattak rám, ha azt akarta, hogy dühöngve menjek oda, a szexre gondoljak, vagy bármire, csak ne az erdő takácsára.

– Ügyes próbálkozás – mondtam rekedten. Ő csak vállat vont, és előrement a fák közé.

Rohadék. Azért csinálta, hogy elterelje a figyelmem, de...

Amilyen nesztelenül csak tudtam, utánavetettem magam. Ökölrel hátba akartam vágni, de ő felemelt kézzel megállt egy tisztás előtt. Kicsi, fehérre vakolt, szalmatetős házikót láttam, a közepén dűledező kéménnyel. Hétköznapiinak tűnt, akár egy halandóé is lehetett volna. Még kőkutat is láttam, vödörrel a peremén, a kunyhó kerek ablaka alatt pedig halomba rakták a tüzelőt. Hangot nem hallottam, belülről nem áradt ki fény, és a kéményből sem szállt fel a füst.

Az erdőben a madarak is elhallgattak, vagy alig csiripeltek, mert egyszer csak kellemes, halk, de folyamatos dúdolás indult a kunyhó belsejéből. Valószínűleg megálltam volna ezen a helyen, ha éhes, szomjas lettem volna, vagy éjszakára kerestem volna szállást. Ez lehetett a csapda. A tisztás körül a fák olyan közelre nőttek, hogy az ágak majdnem belekaptak a szalmatetőbe, egy

ketrec rácsai is lehettek volna.

Rhys a konyhá felé fordulva színpadias eleganciával meghajolt.

Be, ki, hang nélkül megkeresed a tárgyat, és felkapod a vak takács orra elöl is. Aztán kifelé, mintha kergetnének.

A résnyire nyitott bejárati ajtóhoz mohával borított ösvény vezetett. Egy kis darab sajt. És én voltam a buta egér, aki nem tud ellenállni. Rhys csillogó szemmel, hangtalanul sok szerencsét kívánt, mire én beintettem neki, aztán lassan, nesztelenül megindultam az ajtó felé.

Úgy éreztem, mintha az erdő minden lépésemet figyelné. Hátranéztem, de Rhys már eltűnt. Nem mondta, hogy beavatkozik-e, ha életveszélybe kerülök. Rá kellett volna kérdeznem.

Kerülgettem a faleveleket és a köveket, és közben úgy mozogtam, ahogy a testem egy része – nem az, amelyik a főuraktól született – emlékezett. Olyan érzés volt, mintha most ébredne.

Elmentem a kút mellett. Koszfoltot, kilazult köveket nem láttam sehol. A halandó énem figyelmeztetett, hogy ilyen egy tökéletes, aranyos kis csapda, még abból az időből, amikor emberekre vadásztak. Mi most a játék okosabb, halhatatlan változatát játszottuk.

Az ajtó felé haladva úgy döntöttem, hogy nem leszek áldozat, és egér sem vagyok. Hanem farkas. A kopott kőküszöbön állva hallgatóztam, a küszöb olyan volt, mintha sok-sok csizma ment volna rajta befelé, de ki már valószínűleg nem jutottak.

Innen már tisztán hallottam az énekét, a hangja édes volt és gyönyörű, akár a patak vizén csillogó napsugár.

*Két kislány játszott a parton, alatt
Míg apjuk hajója a tengeren suhant.*

*S míg várták, húgát belökte a nagyobb,
A habok pedig elnyelték őt legott.*

Mézédes hangon énekelt egy ősi, borzalmas éneket, aminek egy másik változatát már hallottam, olyan emberek énekelték, akiknek fogalmuk sem volt arról, hogy tündértorkokból származik.

Hallgatóztam még egy kicsit, hátha meghallok valaki mást, de csak csörömpölést és valami gép kattogását hallottam, aztán újra felzendült a takács éneke.

*A kislány elmerült, az árban fuldokolt,
Holtteste csak, mit a víz végül partra sodort.*

Nehezen vettem a levegőt, de próbáltam az egyenletes légzésre figyelni. Egy hüvelykkel tágabbra nyitottam a bejárati ajtót, ami nem nyikorgott, a rozsdás zsanérok nem csikorogtak. E bájos kis csapda ügyesen becsalogatja a tolvajokat. A résen bekukucskáltam.

Egy nagy szobát láttam, a végében kicsi, csukott ajtó. A falakat a padlótól a mennyezetig polcok fedték, zsúfolásig tömve mindenféle kacattal: könyvek, kagylók, babák, gyógynövények, kerámiák, cipők, kristályok, könyvek, ékszerek... A mennyezetről és a gerendákról mindenféle lánc, madártetemek, ruhák, szalagok, göcsörtös fadarabok, gyöngysorok lógtak le.

Olyan volt, mint valami ősidők óta létező ócskás boltja. Az ócskás pedig...

A kunyhó félhomályában egy nagy rokkát láttam, amit láthatóan megrágott az idő vasfoga.

A rokka előtt, nekem háttal ült a takács. Sűrű, koromfekete

haja leomlott keskeny derekáig, és hófehér kezével töltötte és húzta a fonalat a hegyes orsó körül.

Fiatalnak tűnt, szürke, egyszerű, de elegáns ruhát viselt, és a sziluettje az ablakokon bejövő fényben, az erdő félhomályában mintha ragyogott volna. A hangja csillogó aranyra emlékeztetett:

És mit csinált ő a szegycsontjával?

Hárfát, hogy játsszon rajta.

És mit csinált aprócska ujjáival?

Kulcsot a viola da gambájához.

A molnár birtokán vetette partra az ár,

S ő csontjából hangszert faragott, úgy biz' ám.

Szegycsontjából a hegedű teste lett,

A sok kis ujjperc meg négy kulcsot kitett.

A fonál, amit a kerékre tekert, fehér volt, lágy, akár a gyapjú, de a bennem szunnyadó emberi tudta, hogy nem az. Azt viszont nem akartam megtudni, milyen lénytől származott, *kiből* font fonalat.

Mert a polcon, közvetlenül mögötte, egymás hegyén-hátán heverték a fonalak: mindenféle színűek és tapintásúak. Mellette pedig a szőtt fonál állt hosszú sorban, rendezetten. A kandalló árnyékában ugyanis ott rejtőzött egy természetes szövőszék. A takács szövőszéke.

Úgy látszik, azon a napon jöttem, amikor font. Vajon akkor is énekelt volna, ha a szövő napon jövök? A furcsa, félelemtől átítatott szag alapján, ami a feltekercselt kelmék felől jött, már tudtam a választ.

Farkas. Farkas vagyok.

Az agyagpadlón szétszórt törmelékre vigyázva beléptem a kunyhóba. Ő folytatta a munkát, a kerék vidám kattogása éles

ellentétben állt borzalmas énekével.

*Mit csinált az orrnyergével?
A gambájára hidat.
Mit csinált kék ereivel?
Húrokat a gambájára.*

*S mi lett vajh' az orrnyergéből?
A hegedűre nyak,
A kék erekből pedig a húr,
S így játssza dalodat.*

Körbenéztem, és próbáltam nem figyelni a szövegre.

Semmi... Semmit sem éreztem, egyik tárgy sem vonzott különösebben. Talán szerencse, ha tényleg *nem* nekem kell felkutatni a könyvet, és a mai nappal nem valami borzalmas eseménysorozat veszi kezdetét.

A takács csak ült és dolgozott.

Végignéztem a polcokon, a mennyezeten. Éreztem, hogy vészesen fogy az időm.

Rhys valami lehetetlen küldetéssel bízott volna meg? Talán nincs is itt semmi. Az is lehet, hogy az a *valami* már elkerült innen. Jellemző rá ez a viselkedés. Incselkedik velem az erdőben, egyszerűen kíváncsi, hogy reagál a testem.

Az is lehet, hogy eléggé nehezteltem Tamlinre ahhoz, hogy élvezzem Rhysszel ezt a kis flörtöt. Talán én is olyan szörnyeteg vagyok, mint az előttem fonó nő, de ha én az vagyok, akkor Rhys is az. Mi ketten egyformák vagyunk, és nemcsak a tőle kapott erő miatt. Nem csodálkoznék, ha Tamlin is meggyűlölné engem, ha rájön, hogy tényleg elhagytam.

Ekkor úgy éreztem, mintha valaki vállon veregetett volna.

Továbbra is szemmel tartva a takácsot és a szobát megfordultam, és az asztalok és a szemét labirintusában kígyózva haladtam tovább. Az aprócska fény úgy vonzott, mint a világítótorony, és Rhys halvány mosolyára emlékeztetett.

Úgy tűnt, mintha ezt mondaná: *Helló. Végre eljöttél értem?*

Azt akartam mondani, hogy igen, igen, még ha a lelkem mélyén azt is kívántam, bárcsak ne így lenne.

A takács énekelt mögöttem.

*Két szeme, a csillogó
Lett a dísz a hangszeren,
Nyelve pedig az új vonó,
Hogy elbeszélje énekem.*

Követtem a lüktetést a tűzhely melletti falat szegélyező polc felé. Az első polcon nem láttam semmit és a másodikon sem, de a harmadikon, kicsivel szemmagasság felett... ott volt.

Szinte éreztem rajta a só és a citrus illatát. A Csontfaragónak igaza volt.

Lábujjhegyre álltam, hogy végignézzek a polcon. Egy régi papírvágó kést láttam, bőrkötéses könyveket, amikhez nem akartam se hozzáérni, se megszagolni őket, egy marék makkot, rubinnal és jáspissal díszített kopott koronát és...

Egy gyűrűt.

Aranyból és ezüstből font, gyönggyel díszített gyűrűt, sötétkék kőberakással. Zafírra emlékeztetett, de nem az volt. Soha nem láttam még ilyen zafírt, még apám irodájában sem. Esküdni mertem volna, hogy a félhomályban a kerek, opálos felületen egy hatágú csillag körvonala szabályosan megvilágította a környezetét.

Rhyst, Rhyst éreztem rajta.

Egy gyűrűért küldött volna ide?
A takács énekelt.

*Megszólalt az első húr.
Nézzétek, apám a király.*

Ránéztem, próbáltam felmérni a távolságot a polc és a nyitott ajtó között. Felkapom a gyűrűt, és egy pillanat alatt eltűnők. Gyorsan, nesztelenül, nyugodtan.

*Megszólalt a második húr.
Nézzétek, a királynő az anyám.*

A kezemet a combomra erősített kés mellé engedtem. Ha visszajutok Rhyshez, lehet, hogy a hasába döföm.

Hirtelen a képzeletemben vér borította a kezem. Tudtam, milyen érzés lenne a törömmel átdöfni a bőrét, a csontjait és a húsát. Tudtam, a vére hogyan serkenne ki, és hogyan nyögne fel a fájdalomtól.

Elhessegettem a gondolatot, bár magamon éreztem a tündérek vérét, ahogy átítatják az emberi részemet, ami nem halt meg, és a nyomorult énemhez tartozott.

*Végül már minden húr egyszerre énekelt:
Nézzétek a nővéremet, ő okozta vesztemet.*

Hangtalanul levettem a gyűrűt a polcról, a kezem olyan nesztelenül mozdult, mint egy haldokló utolsó lélegzetvétele.
A takács abbahagyta az éneklést.

21. FEJEZET

MEGBÉNÍTOTT A FÉLELEM, bár a gyűrű már a kabátzsebemben lapult. Talán csak befejezte az utolsó versszakot és újabb dalba fog. Talán.

A rokka kereke lassult.

Hátráltam egy lépést az ajtó felé, aztán egy újabbat.

Az ósrégi kerék egyre lassabban forgott.

Csak tíz lépés, és ott az ajtó.

Már csak öt.

A kerék fordult egy utolsót, olyan lassan, hogy már láttam a küllőit. Már csak kettő.

Az ajtó felé fordultam, ő pedig fehér kezével megfogta a kereket és megállította.

Az ajtó előtttem lassan bezárult.

A kilincs után nyúltam volna, de nem volt.

Az ablak, irány az ablak...

– Ki van a házamban? – kérdezte halkan.

Félelem, hamisítatlan, tiszta félelem támadt fel bennem, és hirtelen felrémlt bennem, milyen volt tehetetlen, gyenge embernek lenni. Emlékeztem rá, hogy harcolni akartam az életben maradásért, mindenre kész lettem volna azért, hogy

életben maradjak.

Az ajtó mellett volt az ablak, de az is zárva volt, és nem volt rajta retesz, nem lehetett kinyitni, csak az ablaküvegnek látszó valamit láttam, ami nem volt az. Valami szilárd, áthatolhatatlan dolog volt.

A takács arccal felém fordult.

Nem számított, mi vagyok, farkas vagy egér, mert tényleg csak egy állatnak éreztem magam, aki az életben maradási esélyeit latolgatja.

Fiatal, ruganyos teste, csodás, fekete haja volt, ám a bőre szürke, ráncos, petyhüdt és száraz. A csillogó szemek helyén rohadó fekete lyukak, az ajkai helyén mély, sötét vonalak, fogcsonkok voltak, mintha túl sok csontot rágott volna. Tudtam, hogy hamarosan az én csontomat fogja rágni, ha nem jutok ki innen. Az orra egykor lehet, hogy hetyke és csinos volt, de most félig csonka. Kitágult, ahogy felém szimatolt.

– Mi vagy te? – kérdezte fiatalos, kedves hangon.

Kifelé, *kifelé*, muszáj kijutnom.

Van még egy megoldás, igaz, öngyilkos és vakmerő.

Nem akarok meghalni, nem akarom, hogy megegyen, és nem akarok abba az édes sötétségbe kerülni.

A takács felállt a kis székeről, és én tudtam, hogy az időm lejárt.

– Mi az, ami olyan, mint bármi – töprengett hangosan, és kecsesen felém lépett –, de mégsem hasonlít semmire?

Farkas vagyok és harapok, ha sarokba szorítanak.

A szoba közepén álló asztalon égő gyertya felé mozdultam, és a megszótt fonalakra, a nyomorult, sötét tekercsekre hajítottam. Összeszótt testekre, bőrökre, életekre. Legyenek végre szabadok!

Tűz ütött ki, azt hittem, hogy a takács fülsüketítő sikolyától szétszakad a fejem és a vér felforr az ereimben. A lángokra vetette

magát, makulátlanul fehér kezével oltogatta, rothadt fogakkal teli száját nyitva hagyva úgy sikoltozott, mintha maga a fekete pokol lakna benne.

A kialudt kandalló felé vetettem magam. Tűzhely, felette kémény.

Szűk, de nekem elég széles.

Nem tétováztam, a szélekbe kapaszkodva felrántottam magam. A halhatatlan erőm csak idáig segített, mert nagyon gyenge, alultáplált voltam. *Hagytam*, hogy ennyire legyengítsenek. Engedtem az akaratuknak, betörtek, mint egy vadlovat.

A meglazult, kormos téglák durva felülete mászásra tökéletesnek bizonyult.

Gyorsabban, muszáj igyekeznem.

A vállam a téglának súrlódott, és rettenetes *bűz* volt itt, hulla- és égett hajszag, a kő pedig olajosan csillogott, mint a főtt zsír.

A takács hirtelen abbahagyta a sikoltozást. Ekkor járhattam nagyjából félúton a kéményben, már szinte látszódott a napfény, a fák, majdnem elsírtam magam. Nyúltam a következő tégláért, a körmeim is letörtek, mert teljes erőmből kapaszkodtam, a karjaim sajogtak, mert beszorultam a kövek közé...

Beszorultam.

A takács a házból sziszegett.

– Milyen kisegér mászkál a kéményemben?

A szűk helyen éppen csak le tudtam nézni, és a takács rothadt feje jelent meg odalent.

Hófehér kezét egy kiálló részre tette, és hirtelen rádöbbsentem, milyen közel vagyunk egymáshoz.

A fejem teljesen kiüresedett. Próbáltam kiszabadulni a kémény szorításából, de egy tapodtat se mozdultam előre. Itt fogok meghalni, lerángatnak azok a szép kezek, széttép és felfal. Az is lehet, hogy még életben leszek, amikor undorító száját a testemre

teszi, és rágni, tépni, harapni fog. Teljesen úrrá lett rajtam a pánik, úgy éreztem, mintha újra egy hegy gyomrában lennék, egy sáros árokban, és a Middengard féreg loholna a nyomomban. Alig tudtam onnan is megmenekülni, éppen hogy csak sikerült... Nem kaptam levegőt.

A takács a körmeivel kaparva a téglát feljebb jutott.

Nem, nem, nem, ez nem lehet.

Próbáltam feljebb rúgni magam.

– Azt hitted, hogy meglopsz és lelépsz, te tolvaj?

A Middengard féreg is jobb volt ennél, inkább annak a hatalmas, éles fogai, mint ennek a csonkjai.

Állj meg!

A tudatom sötétségéből bukkant fel ez a mondat, és a hang az enyém volt.

Állj meg, mondtam magamnak.

Lélegezz!

Gondolkodj!

A takács még közelebb jutott, a téglá porlott a kezei alatt. Úgy fog felmászni, mint egy pók, én pedig egy légy voltam a hálójában.

Állj meg!

A felszólítás mindent elnyomott a tudatomban.

Én mondtam.

Állj meg, állj meg és gondolkodj!

Túléltem a férget és Amaranthát. Új, fontos képességeket kaptam.

Erőt.

Erős vagyok.

Belevágtam a kémény falába, próbáltam minél lejjebb. A takács felszisszent a lezúduló törmelékre. Tiszta erőből újra beleöklöztem.

Nem játékszer vagyok, sem cicuska, bábu vagy egy állat. Túlélő

vagyok. Erős vagyok. Nem leszek többet gyenge, tehetetlen, engem már nem törhetnek meg. Nekem nem parancsolnak többé.

Újra és újra belevágtam a téglákba. A takács megállt, a kilazult téglá a tenyerembe csusszant, én pedig tiszta erőből undorító, borzalmas arcába vágtam. Csontok ropogtak, üvöltött, fekete vér fröccsent szerteszét. A vállamat is nekivágtam a kémény oldalának, a bőrruhám alatt közben lehorzsolódott a bőröm. Kúsztam, kúsztam kőkeményen, törtem a követ, senki és semmi nem tudott visszatartani. Kértem a kéményből.

A peremén nem mertem megállni, kilendülve a szalmatetőre huppantam. Ami egyáltalán nem szalmából volt.

Hanem hajból. A kéményt belülről bélelő zsír csillogott a bőrömon, és rám ragadt egy csomó haj. Csomókban, tincsekben... Felfordult a gyomrom. A bejáratú ajtó ekkor kivágódott, és egy sikoly követte.

Nem, nem arra, a földre nem megyek, csak fel, fel, felfelé.

Egy faág elég alacsonyan és közel lógott, átmásztam az undorító tetőn, próbáltam nem gondolni arra, kiken és miken lépkedek, mi ragadt a bőrömrre, a ruhámra. Átlendültem a faágra, be a levelek és a moha közé.

– HOL VAGY? – sikoltozott a takács.

De én már száguldottam át a fán, egy másik felé. Ágról ágra, a kezemről a fa lehorzsolta a bőrt. Hol van Rhysand?

Üldözött a sikoltozás, bár egyre távolabbinak tűnt.

Hol vagy, hol vagy, hol vagy...

Egyszer csak az előttem lévő fa ágán Rhysandet pillantottam meg, egyik karját átvette az ágon és megkérdezte:

– Mi az ördögöt csináltál?

Csúszva lefékeztem, vadul ziháltam. Az is felmerült bennem, hogy tudóvérzést kaptam.

– Te... – sziszegtem.

Ő az ajkára tette az ujját, gondolatutazással mellettem termett, derékon ragadott, a másik, a tarkóm alá tette kezét és elrepített bennünket. .. Velarisben ocsúdtam fel, a Szél háza felett.

Szabadesésben zuhantunk, annyi levegő se maradt a tüdőmben, hogy sikoltozzak, amikor megjelentek a szárnyai, kitárta őket és sebesen siklottunk tovább... Be a nyitott ablakon, egy helyiségbe, ami valami katonai tanácsterem lehetett. Cassiant láttam, éppen dült köztük a vita Amrennel.

Döbenten meredtek ránk, amikor a vörös márványon landoltunk.

Egy tükör lógott mögöttük a falon, és elég volt egy pillantást vetni rá, hogy tudjam, miért hüledeznek annyira. Vérző arcom tele karcolásokkal, az egész testemet mocsok, zsír borította – főtt zsír – és vakolat, a hajam ragadt, és a belőlem áradó bűz...

– Olyan szagod van, mint egy grillcsirkének – mondta Amren kissé borzongva.

Cassian elengedte a combjára erősített harci kését.

Ziháltam, mohón faltam a levegőt. A rám tapadó haj szúrt, birizgált és...

– Megölted? – kérdezte Cassian.

– Nem – válaszolt helyettem Rhys, a szárnyait ezúttal lazán hátrahajtotta. – A takács sikoltozása alapján viszont meghalok a kíváncsiságtól, mit csinálhatott a mi drága Feyre-nk.

Zsír, emberzsír és haj borított.

A padlóra hánytam. Cassian káromkodott, de Amren intésére minden egy szempillantás alatt eltűnt, a rajtam lévő mocsok is, de attól még éreztem a nyomát, emberek maradványait, a vakolatot...

– Valahogy rájött, hogy ott vagyok – böktem ki, és nekidőltem a nagy fekete asztalnak. A számat bőrruhám vállrészébe próbáltam törölni. – Bezárta az összes ajtót és ablakot. A

kéményen keresztül kellett kimásznom, de beragadtam – magyaráztam, mire Cassian felvonta a szemöldökét. – Ő megpróbált utánam mászni, de egy téglát vágtam a fejéhez.

Csend.

Amren Rhysandre nézett.

– És te merre jártál közben?

– Vártam, elég messze ahhoz, hogy a takács ne vegyen észre.

– Jól jött volna némi segítség – mordultam rá.

– Túlélted – jelentette ki –, ráadásul rájöttél, hogy tudsz magadon is segíteni. – Komor tekintetéből láttam, hogy tisztában volt vele, hogy kis híján belehaltam a rettegésbe. A mentális pajzsaimon keresztül, amiket elfelejtettem felvenni, vagy a bennünket összefűző köteléken keresztül. Tudta, és hagyta, hogy szenvedjek. Mivel *ha* belehaltam volna, akkor a könyv kapcsán sem venné semmi hasznomat, amikor igazán fontos lenne. Pontosan úgy, ahogy mondta.

– Erre ment ki a játék! – bukott ki belőlem. – Kit érdekel az az *ostoba gyűrű*? – Kivettem a zsebemből, és az asztalra hajítottam.

– Nem is a *képességeim* számítottak igazán, hanem az, hogy úrrá tudok-e lenni a rettegésemen.

Cassian a gyűrűre meredve káromkodott egyet, Amren pedig a fejét csóválta, fekete haja közben meglibbent.

– Brutális, de hatékony.

Rhys csak ennyit mondott:

– Most már te is tudod, hogy egyrészt a képességeid segítségével fel tudod kutatni a számunkra szükséges tárgyakat, azaz a Nyár udvarában a Könyvet, *másrészt* uralni is tudod az érzéseidet.

– Hogy te mekkora egy rohadék vagy, Rhysand! – szólt Cassian halkan.

Rhys elegáns mozdulattal hátravetette a szárnyait.

– Te az én helyemben ugyanezt csináltad volna.

Cassian vállat vont, mintha azt mondaná: hogyne, persze. A kezemre néztem, véres, letöredezett körmeimre. Így szóltam Cassianhez:

– Szeretném, ha megtanítanál harcolni, mert erősebb akarok lenni. Feltéve, ha áll még az ajánlatod.

Ő felvonta a szemöldökét, és nem pillantott Rhysandre jóváhagyásért.

– Ha elkezdünk együtt edzeni, akkor te is pillanatokon belül rohadéknak fogsz hívni. Másrészt fogalmam sincs, hogy kell egy embert edzeni, mennyire törekeny a testetek. Mármint mennyire törekeny volt – tette hozzá grimaszolva. – Na jó, majd együtt rájövünk.

– Nem szeretném, hogy a futás legyen az egyetlen esélyem a túlélésre – jelentettem ki.

– A futásnak – vetette közbe Amren – köszönheted, hogy ma életben maradtál.

Nem feleltem.

– Tudni akarom, hogyan tudom harccal kiverekedni magam egy helyzetből, és nem akarok arra várni, hogy valaki megmentsen. – Rhysre néztem karba tett kézzel. – Na, mi van? Beváltam?

Ő csak felvette a gyűrűt, és a köszönete jeléül biccentett.

– Az anyámé volt. – Mintha ezzel mindent megmagyarázott volna.

– Hogy vesztetted el? – tudakoltam.

– Nem vesztettem el, az anyám nekem adta megőrzésre, aztán amikor elértem a nagykorúságot, visszavette és odaadta a takácsnak, hogy az vigyázzon rá.

– De miért?

– Nehogy én elveszítssem.

Idióta képtelenség...

Csendet és egy fürdőt akartam hirtelen annyira sóvárogva, hogy a térdem is megroggyant.

Ránéztem, és a következő pillanatban már a kezemet fogta, kitárta a szárnyait és kirepültünk az ablakon. Szabadesésben, vadul zuhantunk pár pillanatig, aztán gondolatutazással a hálósobámban termettünk. A kádban már csobogott a forró víz. Odabotorkáltam, a kimerültség szinte teljesen letaglózott. Rhys szólalt meg először:

– És a többi tehetségedet nem akarod fejleszteni?

A kádból felszálló gőzön keresztül feleltem neki:

– Azt hiszem, hogy te meg én darabokra tépnénk egymást.

– Igen, ez biztos. – A fürdőszobaajtó keretének dőlt. – De másképp nem éreznénk jól magunkat. Vedd úgy, hogy a közös edzés hivatalosan is része a munkaszerződésednek. – Az állával felém bökött. – Gyerünk, próbálj átjutni a pajzsaimon!

Tudtam, milyen pajzsokról beszél.

– Fáradt vagyok, és kihűl a víz.

– Megígérem, hogy néhány perc múlva ugyanolyan forró lesz. Másrészt, ha ura lennél a képességeidnek, akkor magad is megoldanád.

Grimaszoltam, de tettem egy, aztán még egy lépést felé, mire ő is tett kettőt befelé. Még mindig magamon éreztem a zsírt és a haját, és feltolult bennem, hogy mit tett velem.

Farkasszemet néztünk, lilásszürke szeme ragyogóan csillogott.

– Érzed, ugye? – hallottam a hangját a kertben turbékoló, csicsergő madarak hangján túl. – Az erődet, ahogy a bőröd alatt vándorol és a füledbe búj.

– Mi van akkor, ha igen?

Vállvonogatás.

– Meg vagyok lepve, hogy Ianthe nem vágta fel a testedet egy

oltáron, hogy megvizsgálja benned ezt az erőt.

– Pontosan mi közöd is van neked ehhez?

– Szerintem a főpapnők csak torz emlékképei a régieknek, a hozzájuk fűzött reményeknek. Ianthe a legrosszabbak közül való.

Összeszorult a gyomrom.

– Miért mondod el ezt nekem?

– Juss át a pajzsaimon, és megmutatom.

Ez magyarázta tehát a témaváltást: provokál, csalit dob elé. Farkasszemet néztünk, és szinte belevesztem a tekintetébe. Elképzeltem a vonalat kettőnk között, egy kis fényfonatot... Fekete, szilárd, áthatolhatatlan mentális pajzsa várt a túlsó végén. Képtelenségnek tűnt behatolni, mert bár egyszer sikerült, most fogalmam se volt róla, hogy kell.

– Elég volt mára a próbákból.

Rhys közelebb jött.

– A főpapnők csak néhány udvarba épültek be, de azokba teljesen: a Hajnal, a Nappal és a Tél udvarába. A kémeik mindenütt ott szaglászni, a követőik pedig a megszállottságig fanatikusak. A nehéz ötven évben persze elmenekültek, elrejtőztek. Nem lennék meglepve, ha Ianthe hosszabb távra is meg akarná vetni a lábát a Tavasz udvarában.

– Azt akarod ezzel mondani, hogy mindannyian szívtelen, sötét gonosztevők?

– Nem, de vannak köztük olyanok. Léteznek jószívű, önzetlen és bölcs papnők is, de képmutatók is, és ezek tűntek nekem mindig a legveszélyesebbnek.

– És Ianthe?

Sokatmondó pillantást vetett rám.

Tényleg nem fogja elmondani, úgy lóbálja a témát előttem, mint kutya előtt a kolbászt.

Támadtam.

Vakon, vadul, de rászabadítottam az erőmet a kettőnket elválasztó vonalra.

Felkiáltottam, mert nekicsapódtam a belső pajzsainak, úgy visszhangzott bennem a rezgése, mintha a testemmel ütköztem volna bele valamibe. Elnevette magát, én viszont majdnem felrobbantam a dühtől.

– Jól van, kicsit gyenge, de mindenesetre elismerésre méltó próbálkozás.

Ziháltam, forrt bennem a harag.

– A próbálkozásért... – folytatta, és megfogta a kezem. A kötelék kettőnk között megfeszült, a bőröm alatt az a valami lüktetett és...

Sötét lett, és hatalmas erővel éreztem őt, a szilárd, fekete mentális akadály túloldalán. A pajzs a végtelenbe nyúlt, fél évezred terméke volt, mialatt üldözték, támadták, gyűlölték. Mentális kezemmel végigsimítottam a falat.

Úgy tűnt, mintha dorombolna, akár egy nagy macska, belelazult az érintésbe, nem védekezett és a tudata kinyílt előttem, legalábbis a tudata előcsarnoka.

Egy részt szabaddá tett, ahová beengedett.

Obszidiánból faragott hálószoa, ébenfekete ágyneművel takart hatalmas ágy, elég nagy ahhoz, hogy még a szárnyai is elférjenek rajta.

Rajta feküdt anyaszült meztelenül Ianthe.

Hátrahőköltem, megértettem, hogy ez egy emlék, Ianthe valóban ott feküdt az ő ágyában, az udvarában, a hegy gyomrában. Dús mellei felágaskodtak a hidegben.

– Van itt még más is – hallottam Rhys hangját a távolból, mialatt én próbáltam kijutni a fejéből. De a tudatom beleütközött a pajzsba, a túloldalon. Foglyul ejtett.

– Megvárattál – mondta ajkbiggyesztve Ianthe.

A kemény, faragott fa a hátamba, Rhysand hátába mélyedt, ahogy a hálószoa ajtófélfájának dőlt.

– Kifelé!

Ianthe csücsörített, behajlította a térdét és nagyobb terpeszt csinált, feltárta magát előtte.

– Látom, ahogy nézel, főúr.

– Azt látod, amit látni akarsz – mondta, mondtuk. Az ajtó kinyílt mellette.

– Kifelé!

Álszemérmes mosoly.

– Azt hallottam, hogy szeretsz játszani. – Finom keze lejjebb csusszant, le a köldöke alá. – Én szórakoztató játszótársad lennék.

Jeges harag ébredt bennem, benne, azon gondolkodott, milyen előnyökkel járna, és mennyi kellemetlenséget okozna, ha felkenné őt a falra. Ianthe kitartóan üldözte őt más férfiak mellett. Azriel emiatt ment el tegnap este. Mort pedig már csak egy megjegyzés választotta el attól, hogy kitörje a nyakát.

– Azt hittem, hogy más udvarokat szolgálsz. – A hangja hidegen csengett, egy főúr hangján beszélt.

– Én Prythian jövőjét, Prythian valódi erejét szolgálom teljes odaadással. – Az ujjai a lábai közé csúsztak, és megálltak. Ijedten rezzent össze, mikor Rhys a mágiáját indaszerűen kilőve a karját az ágyhoz szegezte, a testétől távol. – Képzeld el, mit jelentene a szövetségünk Prythiannak, a világnak! – mondta mohó pillantással.

– Most csak magadra gondolsz.

– Az utódunk uralkodhatna Prythian trónján.

Rhysben kegyetlen vidámság bizsergett.

– Szóval a koronámat akarod, mellette pedig játsszam neked a bika szerepét!

Ianthe vonaglott, de Rhys mágiája lefogta.

– Nem látok méltóbb személyt erre a tisztre.

Rhysand tudta, hogy előbb vagy utóbb gondot fog jelenteni ez a nő. Vagy itt és most megöli, de akkor szembe kell néznie a többi papnő haragjával, vagy pedig kivár.

– Takarodj az ágyamból, a szobámból, az udvaromból!

Engedett a szorításon, hogy a nő teljesíteni tudja a kérését.

Ianthe tekintete elsötétült, lecsúszott az ágyról, de egyelőre rá se hederített a Rhys kedvenc székére vetett ruháira. Megindult felé, és dús keblei minden lépésbe beleremegtek. Alig egy lépés távolságra állt meg.

– Fogalmad sincs arról, főúr, mit kaphatnál tőlem.

Felé nyúlt, egyenesen a lába közé, de Rhys a mágiáját még azelőtt az ujjára szabadította, hogy meg tudta volna fogni, és a mágiájával kicsavarta a kezét. Ianthe felsikoltott. Hátrálni próbált, de Rhys mágiája moccanni sem engedte. Hatalmas erőt kontrollált nagyon könnyedén: a mágia ott kavargott a nő körül, és azon tűnődött, úgy fejezi be a nő életét, mint egy vipera egy egérét.

Közelebb hajolt hozzá, hogy a fülébe súgjon valamit:

– Soha többet ne merj hozzám érni, se hozzám, se máshoz az udvaromban. – Mágiájával csontokat és inakat roppantott meg, szakított szét, és Ianthe újra felsikoltott. – A kezed meg fog gyógyulni – mondta, és hátralépett. – Ha legközelebb hozzám érsz, vagy a területemen bárki máshoz, akkor meglátod, már nem lesz ekkora szerencséd.

A fájdalomtól könnyek csordultak le a nő arcán, de a hatást csökkentette a szemében égő gyűlölet.

– Ezt még keservesen megfogod bánni! – sziszegte.

Rhys lágy hangon nevetett, mint egy szerető. A felvillanó mágia a folyosóra penderítette a nőt, aki fenékre huppanva

érkezett. A ruhái egy pillanat múlva követték, aztán az ajtó bevágódott mögötte.

Az emlékkép ezzel megszakadt, mint amikor egy ollóval elvágunk egy kifeszített szalagot. A pajzs lehullott mögöttem, én pedig döbbeneten pislogva hátráltam.

– Az első szabály – szólt Rhys, és a szemében még égett a düh az emlék miatt –, hogy ne lépj úgy senkinek a tudatába, hogy nem biztosítod a visszautat. Egy deamati szélesre tárhatja előtted a tudata kapuját, aztán szépen bezár és engedelmes rabszolgájává tesz.

A gondolatra végigfutott a hátamon a hideg. De amit mutatott...

– A második szabály – mondta kőkemény arccal –, ha...

– Mikor történt? – bukott ki belőlem. Elég jól ismertem őt ahhoz, hogy ne kételkedjek a látottak igazságtartalmában.

A tekintete jéghideg maradt.

– Száz éve, még a Rémálmok udvarában megengedtem, hogy eljöjjön hozzám, miután évek óta könyörgött, és hajtogatta, hogy kapcsolatokat akar építeni az Éjszaka udvara és a főpapnők között. Hallottam pletykákat a természetéről, de fiatal volt, még nem volt vele tapasztalatom, és reméltem, talán tényleg egy új főpapnő jelenthetné azt a változást, amire a rendjének szüksége volt. Kiderült, hogy néhány kevésbé jóindulatú nővére már alaposan kioktatta.

Nagyot nyeltem és vadul kalapált a szívem.

– De akkor nem így viselkedett, amikor...

Lucien.

Lucien gyűlölte. Homályos, gonosz célzásokat tett arra, hogy ne kedveljem őt, ne hagyjam, hogy a közelemben férkőzzön. Émelyegtem. Vajon őt is így üldözte? Vajon kénytelen volt igent mondani neki Ianthe rangja miatt?

Ha egy napon visszatérek a Tavasz udvarába, akkor hogy tudnám Tamlint meggyőzni arról, hogy küldje el őt? Mi van akkor, ha a távollétemben...

– A második szabály – folytatta Rhys –, készülj fel arra, hogy esetleg kellemetlen dolgokat fogsz látni.

Amarantha csak ötven évvel később került hatalomra. És pontosan azt tette meg Rhysszel, amiért Ianthe-et meg akarta ölni. Ezúttal viszont belement, azért, hogy gondoskodjon népe biztonságáról, megóvjá Azrielt és Cassiant azoktól a rémálmoktól, amik őt örökké üldözni fogják. Meg akarta védeni őket a fájdalmaktól, hiszen már gyerekként is annyit szenvedtek.

Felemeltem a fejem, hogy újabb kérdéseket tegyek fel neki, de eltűnt.

Lehámoztam magamról a ruháimat, küzdöttem a csatokkal és a szíjakkal, amiket feltett rám. Mikor lehetett, egy vagy két órája?

Olyan érzésem volt, mintha egy egész emberöltő telt volna el azóta. Úgy tűnik, hogy most már képesített könyvkereső vagyok. Jobb, mintha egy partiszervező feleség lennék, aki kis főurakat szül. Amivé Ianthe akart tenni engem: azt akarta, hogy így szolgáljam a terveit, bármik is legyenek azok.

A fürdő tényleg forró volt, ahogy ígérte. Lepergettem magam előtt, amit mutatott, újra láttam a kezét, ahogy a lába közé nyúl, éreztem a gesztusban a birtoklási vágyat és az arroganciát.

Elhessegettem az emléket, a víz gyorsan kihűlt a kádban.

22.

FEJEZET

A NYÁR UDVARÁBÓL másnap reggel sem jött még hír, ezért Rhysand úgy határozott, hogy elvisz bennünket a halandók birodalmába.

– Pontosan milyen ruhákban járnak az emberek? – kérdezte Mor, aki éppen az ágyam lábánál ült. Ahhoz képest felháborítóan friss volt, hogy állítólag az Üst tudja, meddig iszogatott és táncolt. Cassian és Azriel a reggelineél végig morgolódott, és ingerültek voltak, ráadásul úgy néztek ki, mint akiken átment egy kocsi. Többször egymás után. A lelkem mélyén kicsit kíváncsi voltam rá, milyen lenne elmenni velük együtt szórakozni, megnézni az esti Velarist.

Teljesen feltúrtam a szekrényemet, ruhák után kutattam.

– Sok réteget hordanak – mondtam –, és mindent eltakarnak. A dekoltázs az eseménytől függően lehet kicsit merészebb, de minden mást elrejtene a szoknyák, alsószoknyák és mindenféle egyéb értelmetlen ruhadarabok.

– Úgy hangzik, mintha a nők nem lennének hozzászokva a futáshoz vagy a harchoz. Nem is emlékszem, hogy az utóbbi ötszáz évben lett volna ilyen időszak az életemben.

Megpillantottam egy arannyal díszített türkizkék együttest, és felfüggesztettem a keresést, elegáns volt, feltűnő, királynői.

– A fal ellenére a tündérek továbbra is fenyegetést jelentenek, ezért a praktikus ruházat természetesen szükséges lenne meneküléskor, vagy ha fel kell venni a harcot a falon átjutó lényekkel. Kíváncsi vagyok, mi változott odaát. – A beleegyezését várva odatartottam neki a topot és a nadrágot.

Mor csak biccentett, nem tett semmilyen megjegyzést, mint Ianthe, aki folyton, csupa jószándékból, *beavatkozott* az életembe. Elhessegettem a gondolatot, az emléket, hogy próbálkozott Rhysnél és folytattam:

– Manapság a nők többsége férjhez megy, gyereket szül, majd a gyerekei esküvőjét tervezgeti. A szegényebbek a földeken dolgoznak, ritkán lesz belőlük zsoldos vagy besorozott katona, de minél tehetősebb valaki, annál korlátozottabb a szabadsága és a társadalmi szerepe, pedig azt gondolná az ember, hogy ha van pénze az embernek, akkor azt teheti, amihez kedve van.

– A főtündérek egy része – mondta Mor, és a takarómon egy hímzett fonalat húzogatótt – ugyanilyen.

A paraván mögé bújtam levenni a köntösömet. Azelőtt vettem fel, mielőtt ő átjött volna, hogy ne egyedül készülődjek.

– A Rémálmok udvarában – folytatta halkabban, és mintha hidegebb lett volna a hangja – a nőknek nagy ára van. Óvják a szüzességüket, és annak adják el, aki a legmagasabb árat kínálja, aki a legelőnyösebb a család számára.

Folytattam az öltözést, csak hogy csináljak valamit, mert a rossz előérzet kezdett elhatalmasodni rajtam.

– Én erősebbnek születtem a családtagjaimnál, még a férfiaknál is. Nem tudtam leplezni, mert megéreztek a szagomon úgy, ahogy te is megérezed egy gyereken, hogy egy főúr örököse, még azelőtt, hogy trónra kerülne. Az erő jelet hagy birtokosán, visszhangzik benne. Tizenkét éves koromban, még az első havi vérzésem előtt, azért imádkoztam, hogy ne vegyen senki

feleségül, és elkerüljem az unokanővéreim sorsát: a szeretetlen, néha brutális házasságokat.

Belebújtam a blúzomba, begomboltam a bársony kezelőket a csuklómon, és csak utána igazítottam meg a könnyű, türkiz ujjakat.

– A tizenhetedik születésnapom után néhány nappal megjött a havi vérzésem, és abban a pillanatban a mágiám teljes valójában felébredt bennem, még az istenektől elátkozott hegy is megremegett körülöttünk. A Kőbe vájt városban azonban a kormányzó családok egyáltalán nem ijedtek meg, ők egy eladásra váró kancát láttak bennem. Látták az erőt, és azt akarták, hogy újabb és újabb szülésekkel adjam tovább a képességeimet.

– És a szüleid? – kérdeztem, miközben felvettem éjkék cipőmet. A halandók földjén most lesz vége a télnek, a legtöbb cipő ilyenkor teljesen használhatatlan, sőt, a mostani öltözékem is az lesz, de arra a néhány pillanatra, amit kint fogok tölteni, muszáj jól felöltöznöm.

– A családom magánkívül volt az örömtől, hiszen így bármelyik kormányzó családdal szövetségre léphettek. Hiába kértem, hadd válasszak én, a kérésem süket fülekre talált.

Arra emlékeztettem magam, hogy a végén Mornak is sikerült kiharcolnia a szabadságát, és most olyan emberekkel él együtt, akik gondoskodnak róla, szeretik őt.

– A történet hátralévő része – mondta Mor, amikor előjöttem – hosszú, borzalmas, és majd máskor elmesélem. Csak azért jöttem, hogy elmondjam, hogy én nem megyek veletek a halandók birodalmába.

– Amiatt, ahogy a nőkkel bánnak?

Meleg barna szeme felcsillant, de nyugalmat láttam benne.

– Ha eljönnek a királynők, én is ott leszek. Kíváncsi lennék, felismerném-e valamelyik régen halott barátomat az arcukon. De

azt hiszem, hogy másokkal képtelen lennék jól nevelten viselkedni.

– Rhys kért meg rá, hogy ne gyere? – kérdeztem rá egyenesen.

– Nem – felelte grimaszolva. – Épp az ellenkezőjére próbált rábeszélni. Szerinte nevetséges vagyok, de Cassian megért. Mi ketten teljesen lefárasztottuk tegnap Rhyst.

Finoman felvontam a szemöldököm. Már nem volt kérdés, miért mentek el és itták le magukat. Azért, hogy kellő mennyiségű alkoholhoz juttassák a főurukat.

Mor vállat vont, amikor látta a szememben a kimondatlanul maradt kérdést.

– Amikor meg akartam szabadulni az udvaromból, Cassian segített Rhysnek. Ez még azelőtt történt, hogy ilyen magas rangú harcosok lettek volna. Ha elkapták volna, Rhys valami enyhébb büntetést, például száműzetést kapott volna. De Cassian mindent kockára tett értem. Nevet, ha ez szóba kerül, de ő tényleg azt hiszi, hogy egy olyan alacsony származású korcs, mint ő, nem méltó a jelenlegi rangjához vagy ahhoz, hogy itt éljen. Fogalma sincs arról, hogy sokkal többet érdemel, mint bármelyik férfi, akivel abban az udvarban és az udvaron kívül találkoztam. Ő és Azriel.

Igen, Azriel, aki mindig tartotta a két lépés távolságot, akinek a nyomában árnyak jártak, és úgy tűnt, hogy Mor jelenlétében halványulnak. Már éppen rá akartam kérdezni kettejük közös történetére, de az óra tízet ütött, ideje volt indulni.

A hajamat már reggel koszorúba fonták, és egy kisebb, lazurit-kövekkel díszített arany fejdíszet tettem fel. Hozzáilló fülbevalóm elég mélyen lelógott, oldalt a nyakamat dörzsölte. Még felvettem a pipereasztalon hagyott fonott arany karkötőket, és felhúztam mind a két csuklómra egyet-egyet. Mor nem tett semmilyen megjegyzést, tudtam, ha a fehéreneműn kívül semmi se lenne

rajtam, akkor is csak arra biztatna, hogy ragaszkodjak nyugodtan a saját elképzeléseimhez. Felé fordultam.

– Szeretném, ha találkoznál a nővéreimmal, nem muszáj ma, de ha bármikor kedved lenne hozzá...

Felemelte a fejét.

Megdörzsöltem a nyakam.

– Szeretném, ha hallanák a történetedet, és megtudnák, milyen különleges erőre van szükség ahhoz... – Ahogy kimondtam, éreztem, hogy nekem is szükségem van arra, hogy halljam, tudjam. – Milyen kivételes erőre van szükség ahhoz, hogy az ember kibírjon ilyen sötét megpróbáltatásokat és nehézségeket... És mindezek ellenére mégis melegszívű, kedves ember tudjon maradni, aki meg akar bízni másokban és mindig készen áll a segítségre.

Míntha összeszorította volna a száját, és gyors egymásutánban pislogott néhányat. Az ajtó felé indultam, de amikor az ajtógombra tettem a kezem, megálltam.

– Sajnálom, ha eleinte, amikor megérkeztem az Éjszaka udvarába, nem voltam olyan barátságos hozzád, mint amennyire te hozzám. Igazából... most tanulom a beilleszkedést.

Szánalmasan, összefüggéstelenül próbáltam megmagyarázni, mennyire beleroppantam a sok megpróbáltatásba.

De Mor leugrott az ágyról, kinyitotta az ajtót és így szólt:

– Nekem is vannak jó és rossz napjaim, még manapság is. Ne hagyd, hogy maguk alá gyűrjenek a rosszak.

A nap tényleg nem ígérkezett könnyűnek.

Rhys, Cassian és Azriel már készen állt az indulásra, Amren és Mor pedig Velarisben maradt, hogy kormányozzák a várost és megtervezzék kikerülhetetlen utunkat Hybernbe. Nekem csak egy

dolgot kellett eldöntennem, mégpedig, hogy kivel repüljek.

Rhys a tengerpartról egyenesen addig a láthatatlan vonalig visz gondolatutazással bennünket, ahol a fal kettéválasztja a világot. A fal mágiájában volt egy rés, úgy fél mérföldnyire a parttól: azon keresztül repülnénk tovább.

A folyosón álltunk, mindenki harci bőrruhában, én pedig vastag bundába burkolózva. Elég volt egy pillantást vetnem Rhysre, és újra éreztem a kezeit a combomon. Elfogott ugyanaz az érzés, mint amikor belenéztem a tudatába, éreztem jéghideg haragját, hogy a mágiájával és sokféle álarcával megvédi magát, az embereit, a barátait. Olyan, szavakkal kimondhatatlan dolgokat látott és bírt ki, és mégis, az érintését a combomon olyan gyengédnek éreztem, olyan...

Nem engedtem meg magamnak, hogy befejezzem a gondolatot, inkább így szóltam:

– Azriellel megyek.

Rhys és Cassian úgy nézett, mintha legalábbis azt jelentettem volna ki, hogy egy szál semmiben szeretnék végigvonulni Velaris utcáin, de az árnyénekes csak bólintott és így felelt:

– Rendben.

Szerencsére csak ennyit mondott.

Rhys először Cassiant vitte el gondolatutazással, aztán egy pillanat múlva értünk is megjelent.

A kémfőnök előtte csendben várakozott.

Próbáltam minél fesztelenebbül tűrni, amikor a karjába vett, miközben a neki folyton sugdolózó árnyak a nyakam és az arcom simogatták. Rhys kicsit fintorgott, de én szúrós szemmel ránéztem és így szóltam:

– Nem szeretném, ha a szélben összekócolódna a hajam.

Morgott, megfogta Azriel karját és mindnyájan eltűntünk a sötét szélben.

Csillagok és sötétség... Azriel sebhelyes kezével erősen tartott, én pedig átkaroltam a nyakát, vártam, számoltam.

Elvakított a napfény, üvöltött a szél, zuhanás, zuhanás...

Oldalra dőlünk, és egyenesen kilóttunk. Azriel teste meleg volt és kemény, acélos. Elcsúfított kezében magabiztosan tartott engem. Árnyékok nem követtek bennünket, mintha Velarisben hagyta volna őket.

Alattunk, előttünk, mögöttünk messzire nyúlt a végtelen, kék tenger. Felettünk felhővárak cammogtak előre, balra pedig... A horizont sötéten elmosódott. Szárazföld.

A Tavasz udvarának földje.

Kíváncsi lettem volna, vajon Tamlin a nyugati tengeri határon van-e éppen. Egyszer utalt arra, hogy problémák merültek fel arrafelé. Vajon megérzi, hogy itt vagyok, itt vagyunk?

Elhessegettem a gondolatot, mert *érezni* kezdtem a falat.

Emberként csak egy láthatatlan pajzsnak éreztem, és tündérként sem láttam, de hallottam, ahogy duzzad a mágiától, és az ízét a nyelvemen éreztem.

– Undorító, nem? – kérdezte Azriel, mély hangját majdnem elnyelte a szél.

– Értem, hogy évszázadokon keresztül miért tartottak vissza engem, *minket* – vallottam be. Minden pillanatban egyre közelebb száguldottunk a mágiának ehhez a hatalmas, émelyítő érzéséhez.

– Hozzá fogsz szokni, mármint a szóhasználatához – mondta. Olyan szorosan egymáshoz simultunk, hogy nem láttam az arcát, ezért inkább a zafírszifon belsejében lévő fényt néztem, olyan volt, mintha egy fagyos pusztaságban ébredező vadállat pompás szeme lett volna.

– Igazából már fogalmam sincs, hova tartozom – vallottam be, talán mert csak a szél süvített körülöttünk, Rhys pedig

gondolatutazással már ott volt, ahol Cassian fekete alakja repült: a fal túloldalán.

– Hiába élek közel öt és fél évszázada, még én sem tudom eldönteni – mondta Azriel.

Próbáltam hátrébb húzódni, hogy lássam csodás, jéghideg arcát, de ő csak megszorított, így jelezte, hogy szedjem össze magam. Fogalmam sem volt róla, honnan tudja Azriel, hol van a rés. Nekem minden olyan egyformának tűnt, csak a láthatatlan, nyílt eget láttam. A falat akkor éreztem meg, amikor átsuhantunk. Éreztem, hogy rám veti magát, mintha dühös lett volna, hogy átszivárogtunk, éreztem, hogy fellobban az ereje, megpróbálja bezárni azt a rést, de nem sikerül neki.

Aztán átjutottunk.

A harapós szélben, hidegben alig tudtam rendesen levegőt venni. Az erős szél valahogy kevésbé tűnt nekem élettellel telinek, mint a magunk mögött hagyott tavaszi levegő.

Azriel bedőlt, a part felett körözött, ahol Rhys és Cassian együtt suhant. Bekuckóztam szőrmebéléses kabátomba és Azriel melegébe.

A fehér sziklákon és a homokos tengerparton túl lapos, havas tájat láttam, a téltől megtépázott erdők a végtelenbe nyúltak.

Az emberek földje.

Az otthonom.

23. FEJEZET

EGY ÉV IS ELTELT AZÓTA, hogy a hó és a jég labirintusában vadásztam, és a szívemben égő gyűlölettől vezérelve megöltem egy tündért.

A családom smaragdzöld tetejű háza így a tél végén éppolyan szép volt, mint nyáron, bár másképpen: a világos márvány valahogy melegséget sugárzott a vidéket vastagon betakaró hóban, az ablakokat, boltíveket és lámpaoszlopokat pedig kevés örökzölddel és fagyönggyel díszítették. Az emberek legfeljebb ennyi díszítést, ünneplést engedtek meg maguknak, mert a háború után minden ünnepet betiltottak és elátkoztak, mert azok halhatatlan uraikra emlékeztették őket.

Csak három hónapot töltöttem Amarantha udvarában, mégis teljesen tönkrementem, ezért el se tudtam képzelni, hogy milyen nyomot hagyhatnak évezredek a hozzá hasonló főurak uralma alatt, és milyen sebeket ejt ez egy kultúrán, az embereken. A népemen, legalábbis egykor ők voltak azok.

Csuklyában, a kezemet a kabátom szőrmével bélelt zsebébe dugva megálltam a házunk ajtaja előtt, és hallgattam a csengő csilingelését, amit egy pillanattal korábban húztam meg. Mögöttem állt három társam, de Rhys búbjával láthatatlanná tette őket, mert megmondtam nekik, hogy a legjobb az lenne, ha

először nélkülük beszélhetnék a családommal.

Beleborzongtam a hidegbe, visszasírtam Velaris enyhe telét, és azon tűnődtem, hogy lehet ott, a messzi északon olyan enyhe az idő... de Prythianben minden furcsa volt. Talán még a fal előtt, amikor a mágia szabadon áramlott a birodalmak között, az évszakok közti különbségek nem voltak ekkorák.

Az ajtó kinyílt, és a jóságos, kerek arcú házvezetőnő, Laurent asszony – eszembe jutott a neve –, hunyorogva méregetett.

– Segíthetek... – Elakadt a szava, ahogy felismerte az arcom.

A csuklya fedte a füleimet és a koronámat, de a ragyogás, a természetfeletti mozdulatlanság... Nem tártá szélesebbre az ajtót.

– A családommal szeretnék találkozni – bökte ki.

– Az édesapja elutazott üzleti ügyben, de a nővérei... – Nem moccant.

Tudta, látta, hogy valami más, valami nem olyan... Szemügyre vette a környezetem: se kocsi, se ló, és a hóban se láthatott lábnyomokat. Elfehéredett az arca, én pedig magamban átkozódtam, hogyhogy nem gondoltam erre...

– Laurent asszony?

Összeszorult a szívem, Elain hangja hallatszott hátul a folyosóról.

Édes volt, fiatal, kedves, Prythian nem hagyott nyomot rajta, nem volt tudatában annak, mit tettem, mi lett belőlem... Egy lépést hátrébb léptem, úgy éreztem, nem tehetem ezt meg velük, nem szabadíthatom az egészet a nyakukra, de ekkor Elain arca jelent meg Laurent asszony kerek válla felett.

Szép volt, mindig is ő volt hármunk közül a legszebb. Vonásai lágyak, kedvesek voltak, mint a nyári hajnal.

Pontosan úgy nézett ki, ahogy emlékeimben élt, ahogy újra és újra felidéztem a vonásait a tömlőcben, és azt hajtogattam magamban, ha kudarcot vallok, ha Amarantha átjut a falon,

akkor ő lesz a következő áldozat, mint ahogy akkor is sorra kerül, ha Hybern királya ledönti a falat, ha nem szerzem meg a Lélegzetek könyvét.

Elain aranybarna hajának felét feltűzte, krémfehér bőrén pír játszadozott, olvadt csokoládéra emlékeztető szemét tágra nyitotta, ahogy meglátott, majd a szeme hirtelen megtelt könnyekkel, azok kibuggyantak és legördültek kedves arcán.

Laurent asszony egy tapodtat sem lépett arrébb. Egy rossz mozdulat, és bevágná az orrom előtt az ajtót.

Elain finom kezét a szája elé tartotta, és csak úgy rázta a zokogás.

– Elain – szólítottam meg rekedten.

A mögöttük kigyózó széles lépcső felől lépések zaja hallatszott, aztán...

– Laurent asszony, főzzön egy teát, és hozza legyen szíves a műterembe!

A házvezetőnő a lépcső felé nézett, aztán Elainre, végül rám.

Egy fantom voltam a hóban. A házvezetőnő halált ígérő, szigorú pillantást vetett rám, ha ártok a nővéreimnek, majd sarkon fordult, bement a házba és otthagytott a csendesen sírdogáló Elainnel. Én átléptem a küszöböt, és felnéztem a lépcsőre.

Nesta állt ott, a kezét a korláton nyugtatta, és úgy bámult rám, mintha szellem lennék.

A ház csodaszép volt, de valahogy minden olyan érintetlennek, Rhys házaihoz képest valahogy újnak tűnt, mert ő szerette az ódon, kissé elnyűtt dolgokat.

Leültem a nappaliban a márványkandalló elé, a csuklyát még nem vettem le, és a ropogó tűz fölé nyújtottam a kezem. Olyan

érzésem támadt, mintha egy farkast eresztettek volna a házukba.

Egy szellemet.

Túl nagy lettem ezekhez a szobákhoz, a törékeny, halandó élethez képest, valahogy koszosabb, vadabb voltam, túl erős. Ráadásul ezt az erőt folyamatosan az életük részévé akartam tenni.

Nem tudtam, hol van Rhys, Cassian és Azriel. Talán árnyékként a sarokban állva figyeltek. Talán kint maradtak a hóban. Azt is el tudtam képzelni, hogy Cassian és Azriel most repülve deríti fel a környéket, egyre nagyobb köröket tesznek a falu felett, majd eljutnak akár a régi rozoga viskónkig, vagy az erdőig is.

Nesta se változott, bár idősebbnek tűnt, nem is az arca, ami most is olyan komoly és döbbent volt, mint régen... hanem a tekintete és a viselkedése.

A nővéreim velem szemben ültek le egy kis kanapéra, és vártak.

– Apa hol van? – kérdeztem. Olyan érzésem volt, hogy ez az egyedüli olyan kérdés, amit biztonsággal feltehetek.

– Nevában – felelte Nesta, a kontinens egyik legnagyobb városát említve. – Kereskedőkkel üzletel a világ másik feléből, és valami tanácskozáson vesz részt, mert a falat veszély fenyegeti. Talán azért jöttél, hogy erre figyelmeztess bennünket?

Szavakban semmi jelét nem adta szemernyi megkönnyebbülésnek vagy szeretetnek.

Elain felemelte a csészéjét.

– Akármilyen is a jöveteled oka, Feyre, örülünk, hogy látunk. Már azt hittük, hogy...

Lehúztam a csuklyámat, még mielőtt folytatta volna.

A csészéje koccanva nekiverődött a csészealjnak, ahogy észrevette a füleimet. Hosszabbak, keskenyebbek lettek a kezeim,

és az arcom tagadhatatlanul tündéarc volt.

– *Meghaltam* – mondtam szárazon. – Meghaltam, aztán újjászülettem, újrateremtettek.

Elain reszkető kézzel a dohányzóasztalra tette a csészejét. A borostyánszínű folyadék oldalt ráömlött a csészealjra.

Ahogy megmozdult, Nesta is elfordult, ha leheletnyit is, úgy, hogy Elain és közém kerüljön.

Álltam Nesta tekintetét és így szóltam:

– Hallgassatok meg, kérlek!

Tágra nyílt szemmel néztek.

Figyeltek.

Elmeséltem nekik, mi történt velem, és annyi részletet elmondtam a Hegyalján történetekről, amennyit csak bírtam.

A próbákról. A halálról és az újjászületésről. Nehezebbnek tűnt beszámolni az utóbbi hónapokról, így azt a részt rövidre fogtam, ám azt kifejtettem nekik, mire kell a házunk, mit kell tennünk és mit kérek tőlük.

Amikor befejeztem, továbbra is döbbsen, szótlánul néztek.

Elain szólalt meg végül:

– Azt akarod, hogy más főtündérek jöjjenek ide? És a birodalom királynői.

Lassan bólintottam.

– Keress egy másik helyet! – kért Nesta.

Odafordultam hozzá, készen arra, hogy könyörögjek, vitatkozzak.

– Keress egy másik helyet – ismételte meg, és kihúzta magát. – Nem akarom látni ezeket a házamban vagy Elain közelében.

– Nesta, kérlek – kérleltem halkan. – Nincs más hely, mert mindenütt üldöznek, akár keresztre is feszítenének.

– És velünk mi lesz? Ha a környéken megtudják, hogy tündérekkel szimpatizálunk? Különbek lennénk az Áldott

gyermekénél? A tekintélyünk, befolyásunk egy csapásra oda lenne. Elain esküvője pedig...

– Esküvő? – értetlenkedtem.

Nem is vettem észre gyönggyel és gyémánttal kirakott gyűrűjét, pedig a sötét fémfoglatat csillogott a tűz fényében.

Elain sápadtan pillantott a gyűrűre.

– Öt hónap múlva tartjuk – mondta Nesta. – Egy lord fiához megy hozzá, akinek az apja egész életét annak szentelte, hogy a *te fajtádra* vadásszon, azokra, akik átjönnek a falon.

A te fajtádat.

– Szóval nem lesz itt semmiféle találkozó – jelentette ki Nesta egyenes háttal. – Ebbe a házba tündér be nem teszi a lábát.

– Engem is beleértve? – kérdeztem halkán.

A hallgatása ékesszóló válasznak bizonyult.

– Nesta – szólította meg Elain, és a nagyobbik nővérem lassan rápillantott.

– Nesta – kérlelte újra a kezét tördelve. – Ha nem segítünk Feyre-nek, akkor nem lesz itt semmilyen esküvő. Lord Nolan erődítménye és az összes embere se menthetne meg... tőlük. – Nesta rezzenéstelen arccal hallgatta, de Elain nem hagyta magát. – Titokban tartjuk, a szolgákat elküldjük. A tavasz közeledtével örülni is fognak neki, hogy hazamehetnek. Ha Feyre találkozókat akar itt tartani, akkor majd előre szól, és kiűritjük a házat, kitalálunk valami kifogást, miért küldjük szabadságra őket. Apa úgyis csak nyáron jön haza. Senki sem fogja megtudni. – A kezét Nesta térdére tette, akinek bíborszínű ruhája szinte elnyelte az elefántcsontfehér kezét. – Feyre hosszú évekig annyi mindennel elhalmozott bennünket, most segítsünk mi neki... Másoknak.

Gombóc nőtt a torkomban, a szemem égett.

Nesta Elain sötét gyűrűjét tanulmányozta, mintha a kezébe akarná fogni. Magas rangú arisztokrata lesz belőle, és ezt teszi

kockára. Találkozott a tekintetünk Nestával.

– Nincs más megoldás.

Kissé felszegte az állát.

– Holnap elküldjük a szolgálakat.

– Ma – jelentettem ki. – Nincs vesztegetni való időnk. Kérd meg őket, hogy még ma távozzanak.

– Majd én elintézem – szólt Elain, vett egy nagy levegőt és kihúzta magát. Nem várt választ, egyszerűen kilibbent a szobából, olyan kecsesen, mint egy őz.

Kettesben maradtunk Nestával. Így szóltam hozzá:

– Rendes ember a lord fia?

– Szerinte igen. Olyannak szereti, amilyen.

– És neked mi a véleményed?

Nesta szemei, az én szemeim, az anyánké nézett vissza rám.

– Az apja még a fáknál is magasabb kőfalat építtetett a birtokuk köré, szerintem olyan, mint egy börtön.

– Megmondtad neki a véleményed?

– Nem. A lord fia, Graysen, kedves fiú, őt is elbűvöli Elain, ahogy Elaint is ő. Az apját nem kedvelem, csak a pénzt látja Elainben, amit majd befektethet a birtokába és a tündérek elleni hadjáratba. Viszont öregember, már nem él sokáig.

– Reméljük.

Nesta vállat vont, aztán kérdezett:

– És a te főúrad? Annyi mindenben keresztülmentél – a kezével rám mutatott, a füleimre, a testemre –, mégse lett jó a vége?

Elnehezedett a szívem.

– Graysen apja falat építtetett, hogy kívül tartsa a tündéreket, az én főúram pedig kalitkába zárt engem.

– De miért? Hónapokkal ezelőtt még hazaengedett.

– Meg akar védeni. Másrészt azt hiszem, hogy ami Hegyalján történt vele, velünk, abba ő lelkiileg belerokkant. – Talán még

nálam is jobban. – Próbálta elfojtani magában a késztetését, hogy mindenáron megvédjen, függetlenül attól, hogy én ettől rosszabbul érzem-e magam, de nem volt képes rá, képtelen volt úrrá lenni rajta. – Hirtelen rádöbbsentem, hogy még annyi a tennivalóm, annyi dolgot kell elrendeznem, magamban is.

– Most tehát egy új udvarban élsz.

Nem kérdés volt, hanem kijelentés.

– Szeretnél találkozni a társaimmal? – kérdeztem tőle.

24. FEJEZET

ELAIN A KEDVESSÉGÉVEL rá tudta venni a személyzetet, hogy gyorsan pakoljanak össze és távozzanak, de még így is órákig készülődtek, annak ellenére, hogy a folyamat meggyorsítása érdekében mindegyik kapott egy tömött erszényt. Laurent asszony távozott utolsóként, de megígérte, hogy senkinek nem fecseg a látottakról.

Nem tudtam, hogy Rhys, Cassian és Azriel hol vár. Laurent asszony felpattant az utolsó cselédekkel teli kocsira, elindultak a faluba, ahonnan majd továbbutaznak a családjukhoz. Ekkor kopogtattak. A nap fénye már fakult, kék, fehér és szürke árnyalatok uralkodtak arany foltokkal. Kinyitottam az ajtót és a többiek pillantottam meg.

Nesta és Elain a nagy ebédlőben várt, mert az volt a legtágasabb helyiség a házban. Ahogy a többiekre pillantottam, tudtam, hogy jól döntöttem: óriásinak tűntek, vadak, nyersek, ősiek voltak.

Rhys felvonta a szemöldökét.

– Úgy elszeleltek, mintha azt mondtátok volna nekik, hogy pestis támadta meg a házat.

Elég szélesre tártam az ajtót ahhoz, hogy beférjenek, aztán gyorsan be is csuktam a farkasordító hideg miatt.

– Elain a mosolyával rá tud venni bárkit bármire.

Cassian halkan füttyentett egyet, amikor körbefordulva szemügyre vette a tágas előteret, a díszes bútorokat, a festményeket. Mindent Tamlin fizetett, legalábbis eleinte, nagyon gondoskodóan bánt a családommal. Ami az ő családját illeti... nem akartam most az övére gondolni, mert az övét egy rivális udvar lemészárolta, valami olyan okból, amit senki nem magyarázott el nekem. Most, hogy közöttük éltem... Tamlin sok szempontból nagyon is jószívű volt. Mindent megadott nekem, amire szükségem volt, hogy önmagam lehessek és biztonságban érezzem magam. Amikor viszont megkapta, amit akart, akkor leállt. Próbálkozott, de elég halványan. Nem igazán akart arról tudomást venni, hogy mire lenne szükségem Amarantha után.

– Kiváló kereskedő lehet az apád – jelentette ki Cassian. – Életemben nem láttam még ilyen fényűző kastélyt.

Rhys figyelmesen, kérdő tekintettel nézett. Így feleltem:

– Az apám üzleti úton van, és egy találkozáson vesz részt Nevában, ahol a Prythianból fenyegető veszélyről tárgyalnak.

– Prythian? – kérdezte Cassian, és felénk fordult. – Nem Hybern?

– Lehet, hogy a nővéreimet megtévesztették, de a ti területeitek számukra idegenek. Csak annyit mondtak, hogy a fal túloldaláról, szerintem Prythianre gondoltak.

Aziel olyan puha léptekkel jött oda hozzánk, akár egy macska.

– Ha az emberek tudnak a fenyegetésről és készülnek rá, akkor ez előnyös lehet a számunkra, amikor majd kapcsolatba lépünk a királynőkkal.

Rhys tekintete továbbra is rajtam pihent, úgy éreztem, hogy látja rajtam, micsoda súly nehezedik a lelkemre, mióta

hazajöttem. Utoljára szerelmes nőként jöttem ebbe a házba, olyan esztelenül, kétségbeesetten szerelmes voltam, hogy visszamentem Prythianbe, Hegyaljára, pedig egyszerű ember voltam, olyan törékeny, amilyennek most a nővéreim tűntek.

– Gyere – szolt Rhys megértő tekintettel, és elindult előre. – Essünk túl a bemutatkozáson!

A nővéreim az ablaknál álltak, a csillárok fényében a hajuk aranylón csillogott. Szépek, fiatalok voltak, és éltek, de ez nem marad így örökre. Milyen lesz úgy beszélni velük, hogy én megmaradok ilyenek, miközben az ő bőrük pergamenvékonyságú lesz, ráncosodik, a hátuk az évek súlyától meggörnyed, fehér kezüket pedig pigmentfoltok borítják?

Én éppen csak megkezdem halhatatlan létezésem, amikor az övék kialszik, mint a gyertyaláng egy hideg fuvallatban.

Biztosíthatnék még nekik néhány boldog, biztonságos évet.

Keresztülmentem a helyiségen, három társam egy lépéssel mögöttem követett a tükörfényesre sikált fapadlón. A cselédek távozása után levettem a csuklyámat, ezért a nővéreim először engem néztek meg, nem az illíreket. Tündérruhában, koronában, ékszerekkel. Idegen voltam nekik, ezt az oldalamat nem ismerték.

Utánam szemügyre vették a szárnyas férfiakat is, vagyis kettejüket, Rhys szárnyai ugyanis eltűntek, bőrruháját elegáns fekete zakóra és nadrágra cserélte. Cassian és Azriel hatalmas szárnyaikat erős hátukra szorították. A lányok megbámulták a fegyvereiket és a férfiak pusztítóan gyönyörű arcát.

Becsületére legyen mondván, Elain nem ájult el, Nesta pedig nem mordult rájuk ingerülten, hanem határozottan Elain elé lépett, és egyszerű, elegáns, ametisztkéék ruhája mögött ökölbe szorította a kezét. Társaim előtt ez a mozdulata nem maradt

észrevétlen.

Tisztes távolságban álltam meg tőlük, hagytam elég teret a nővéreimnek, mert hirtelen szinte elfogyott az összes levegő. Így szóltam:

– A nővéreim, Nesta és Elain Archeron.

Korábban valahogy nem is gondoltam a családnememre, nem használtam hosszú évekig. Nem akartam apám nevét használni még akkor sem, ha feláldoztam magam értük, vadásztam értük, mert az apám csak üldögélt a pislákoló tűz mellett és hagyta, hogy mi éhezünk. Hagyta, hogy egyedül járjak az erdőbe. Akkortól kezdve nem használtam a nevem, amikor megöltem az első nyulat, és éreztem, hogy a vére bemocskolja a kezem, ugyanúgy, ahogy évekkel később a tündérek vérének is egy láthatatlan tetoválásnak éreztem.

A nővéreim nem pukedliztek, a szívük bizonyára a torkukban dobogott, Nestáé is. Rémületük tapintható volt.

– Ő pedig Cassian – folytattam a bemutatást, és a fejemmel bal felé intettem, aztán jobbra fordultam, örömmel nyugtázva, hogy sehol nincsenek árnyak, és így szóltam: – Ő Azriel. – Újabb félfordulat. – Ő pedig Rhys, az Éjszaka udvarának főura.

Rájöttem, hogy Rhys is tompította a belőle fodrozódó éjszakát, a másvilági eleganciát és a lüktető erőt. Ám ha valaki csillagfoltos, lilásszürke szemébe pillantott, biztosan tudta, hogy egy különleges lénnel áll szemben.

Meghajolt a nővéreim felé.

– Köszönöm, hogy itt lehetünk, és köszönöm a nagylelkűségeket – mondta meleg mosollyal, de éreztem benne valami feszültséget.

Elain megpróbálta viszonzni a mosolyt, de kudarcot vallott. Nesta csak rájuk nézett, aztán rám, és így szólt:

– A szakács a vacsorát az asztalon hagyta, együnk, mert kihűl.

– Az egyetértést meg sem várva odament a fényes cseresznyefa asztalhoz, az asztalfőre.

– Örülök, hogy megismerkedtünk! – bökte ki Elain, aztán a nővére után iparkodott, kobaltkék ruhájának selyemszoknyái suhogtak a parketten.

Köveltük a példájukat, Cassian fintorogva, Rhys pedig felvont szemöldökkel. Úgy tűnt, hogy Azriel szívesebben beleveszne a legközelebbi árnyékba, mint hogy beszélgetnie kelljen.

Nesta az asztalfőn ülve várt, mint egy királynő, aki fogadást tart az udvarában. Elain a balján reszketett kárpitozott, faragott székében.

Megtettem azt a szívességet, hogy Nesta jobbára ültem, Cassian pedig Elain mellé. Elain úgy szorongatta a villáját, mint aki azzal akar harcolni Cassian ellen. Rhys mellém csusszant, Azriel pedig Rhys mellé. Azriel arcán halvány mosoly jelent meg, ahogy meglátta, hogy Elain elfehéredett ujjakkal szorítja a villáját, de nem szólt és inkább Cassianre figyelt, aki észrevétlenül is mindent megpróbált megtenni annak érdekében, hogy a szárnyai ellenére kényelmesen tudjon ülni egy emberi széken. Te jó Őst, nem lett volna szabad erről megfeledkeznem, bár nem hittem volna, hogy nagy tetszést aratok azzal, ha hozok még két széket is.

Az orromon keresztül nagy levegőt vettem, és levettem a különféle tálakról és lábosokról a tetőt. Párolt lazac kaporral és citrommal a melegházból, krumplipüré, sült csirke céklával és répával a kamrából és tálak tojással, vadhúsokkal és hagymapürével. Szezonális zöldségek, ami maradt így tél végére.

A tányéromra kanalaztam az ételt. A nővéreim és a kísézőim felől hasonló hangok töltötték meg a csendet. Ettem egy falatot, és úgy kellett uralkodnom magamon, hogy ne fintorogjak. Amit egykor pompásnak, ízletesnek tartottam, ma olyan volt, mintha

hamut tettem volna a számba.

Rhys habozás nélkül nekiállt a csirkéjének, Cassian és Azriel is úgy evett, mint akik hónapok óta éheznek. Lehet, hogy harcosokként képessé váltak az ételben az energiát látni és az ízeket mellékesnek tartani.

Megéreztem magamon Nesta tekintetét.

– Valami nem ízlik? – kérdezte szárazon.

Önuralmat gyakorolva ettem még egy falatot, de a rágás minden mozdulata erőfeszítést jelentett.

– De, minden rendben. – Nagyot nyeltem, és nagyot kortyoltam a vizemből.

– Már nem bírsz rendes ételt enni, vagy csak rangon aluli neked ez a koszt? – kérdezte, de az is lehet, hogy csak provokálni akart.

Rhys a villáját a tányérjának koccintotta, Elain pedig idegesen sóhajtott egyet.

Nesta ugyan a rendelkezésemre bocsátotta a házat, megpróbált miattam átjutni a falon is, és talán átmenetileg békét kötöttünk, de a *hanghordozása* nem ezt sugallta, inkább undort, neheztelést éreztem benne...

A tenyeremet az asztalra tettem.

– Éppúgy tudok enni, inni, szeretkezni és harcolni, mint eddig. Sőt, jobban.

Cassian félrenyelt, Azriel megfordult a székén, hogy szükség esetén közénk tudjon ugrani, Nesta pedig halkán elnevette magát, de én már éreztem a tüzet a számban, éreztem, hogy az ereimben dübörög és...

Vak, de erős *rántást* éreztem a kötelékünkön, hűsítő sötétség áramlott belém, lehűtötte a dühöm, a bennem parázsló tüzet...

Gyorsan ellenőriztem a mentális pajzsaimat, de rendben voltak. Rhys rezzenéstelen arccal fordult Nesta felé, és nyugodt

hangon így szólt hozzá:

– Ha egyszer eljössz Prythianbe, rá fogsz jönni a különbségre.
Nesta leereszkedően nézett rá.

– Mivel semmi kedvem betenni a lábam az országotokba, ezért kénytelen vagyok hinni neked.

– Nesta, kérlek – motyogta Elain.

Cassian Nestát méregette, szemének csillogását csak úgy tudtam értelmezni, hogy emberére akadt, új, érdekes ellenféllel találta magát szembe.

Aztán, te jó Üst, Nesta is ránézett Cassianre, és észrevette a csillogást a szemében.

– Mi olyan érdekes? – mordult rá.

Cassian felvonta a szemöldökét, mint akit kissé szórakoztatja a helyzet.

– Hagytad, hogy a húgod mindennap kockára tegye az életét az erdőben, miközben te ölbe tett kézzel vártál. Hagytad, hogy egy tizennégy éves gyerek egy olyan erdőben kószáljon, ami nagyon közel van a falhoz. – Elöntött a forróság és mondani akartam valamit, de hogy mit, azt nem tudtam. – A húgod meghalt, *meghalt azért*, hogy megmentse a népemet, és újra hajlandó lenne rá, hogy megvédjen benneteket egy háborútól. Ne várd tőlem azt, hogy befogjam a számat, miközben te gúnyolódsz vele egy olyan döntésért, amit nem önszántából hozott, ráadásul közben sértegeted a *népemet*.

Nesta szemrebbenés nélkül bámulta a jóképű vonásokat, az izmos felsőtestet, aztán felém fordult, jelezve, hogy őt semmibe veszi.

Cassian arca mintha teljesen elvadult volna, egy ős körül köröző farkasra emlékeztetett, amikor az őzről kiderül, hogy valójában csak egy őzbundát viselő hópárduc. Elainnek mintha hasonló benyomásai lettek volna, mert remegő hangon

közbeszólt:

– Tudod, nagyon nehéz dolog ezt elfogadni. – Hirtelen megláttam, hogy a gyűrűjében a sötét fém... vas. A vőlegénye tündérgyűlölő családjától kaphatta, hiába mondtam meg nekik, hogy teljesen haszontalan. Elain könnyörgő tekintettel Rhysre nézett, aztán Azrielre. Csak úgy áradt belőle, a szagából a halandó félelem. – Így neveltek bennünket, olyan történeteket hallgatunk folyton-folyvást, hogy a fajtátok azért jön át a falon, hogy az embereket bántsa. A szomszédunkat, Clare Beddort is elvitték, a családját legyilkolták...

Meztelen testét a falra szegezték. Megnyomorították, megölték, hónapokig ott lógott. Rhys a tányérjára bámult, mozdulatlanul, rezzenéstelen arccal. Ő árulta el Amaranthának Clare nevét, annak ellenére, hogy tudta, hazudtam neki róla.

Elain így folytatta:

– Teljesen össze vagyunk zavarodva.

– Azt el tudom képzelni – reagált Azriel, mire Cassian rávillantotta a tekintetét, de Azriel Elaint nézte, arcán udvarias, távolságtartó mosollyal. Elain tartása mintha kissé ellazult volna. Kíváncsi lettem volna, Rhys kémfőnöke vajon kifogástalan viselkedése miatt jut-e információkhoz, vagy mert ügyesen lopakodik és jól bánik az árnyékokkal.

Elain kissé kihúzta magát, és úgy fordult Cassian felé.

– Ami Feyre akkori vadászatait illeti, nemcsak Nesta nemtörődömségét lehet emiatt okolni. Rettegtünk, semmilyen kiképzést nem kaptunk, mindenünket elvették. Az igaz, hogy cserben hagytuk őt, de mind a ketten.

Nesta merev testtartással ült és hallgatott. Rhys figyelmeztető pillantást vetett rám. Én karon ragadtam Nestát, és magam felé fordítottam.

– Nem kezdhetnénk tiszta lappal?

Szinte éreztem a testében a büszkeséget, ami azt diktálta benne, hogy ne engedjen.

Cassian, az ördög vitte volna el, gúnyosan rávigyorgott.

– Rendben – sziszegte Nesta, és folytatta az evést.

Cassian figyelemmel követett minden egyes falatot, minden egyes nyelést. Én is erőt vettem magamon és kiürítettem a tányéromat, tudván, hogy Nesta úgyis azt figyeli, hogy én mit eszem.

Elain Azrielhez fordult, talán ők ketten voltak körünkben az egyedüli civilizált lények.

– Tényleg tudtok repülni?

Azriel letette a villáját és döbbenten pislogott, szinte mint aki zavarban van.

– Igen. Cassian és én az illíreknek nevezett tündérfajhoz tartozunk. Születésünk pillanatában már halljuk a szél hívó szavát.

– Hát ez csodálatos! – mondta Elain. – Nem félelmetes ilyen magasságban repülni?

– Néha az – felelte Azriel. Cassian egy pillanatra megszakította Nesta folyamatos megfigyelését, és egyetértése jeléül biccentett. – Ha viharba kerülsz, vagy ha egy légáramlat hirtelen megszűnik. Viszont olyan alapos kiképzést kapunk, hogy a félelem már pólyás korunk után kivész belőlünk. – Azrielt tényleg nem oktatták sokáig. *Hozzáfogsz szokni a szóhasználatához*, mondta korábban. Milyen gyakran kell emlékeztetnie magát arra, hogy ilyen szavakat használjon? A *mi* szó vajon neki is olyan idegenül hangzott, mint nekem?

– Úgy nézel ki, mint egy főtündér – kapcsolódott be Nesta, és a hangja pengeélesen csengett. – Nem az vagy?

– Csak azok a főtündérek, akik úgy néznek ki, mint ők – magyarázta Cassian, és rám, illetve Rhysre mutatott. – Ha

bármilyen eltérő jegyet tapasztalsz, akkor alacsonyabb rangú tündérrel állsz szemben.

Végre Rhysand is megszólalt:

– Ma már minden gond nélkül használjuk ezeket az elnevezéseket, de emögött hosszú, véres, igazságtalanságokkal teli történelem húzódik. Sok alacsonyabb rangú tündér utálja, hogy az, és azt szeretnék, ha eltűnnének ezek a megnevezések.

– Pontosan így van – helyeselt Cassian, és ivott a vizéből.

Nesta újra engem vizslatott.

– De te eredetileg nem voltál főtündér. Mi vagy most? – Nem tudtam eldönteni, hogy csak piszkálódik, vagy tényleg érdekli.

– Feyre az, ami lenni akar.

Nesta mindenkit újra figyelmesen végigmért, a tekintete a koronámra villant, de más témával folytatta:

– Írd meg még ma este a királynőknek a levelet! Holnap bemegyünk Elainnel a faluba, és elküldjük. Ha tényleg eljönnek ide – folytatta, és fagyos pillantást vetett Cassianre –, akkor készüljetek arra, hogy a miénknél sokkal erősebb előítéletekkel kell majd megküdenetek. Azon is érdemes lenne eltöprengenetek, hogy menekítetek ki innen mindenkit, ha kitör a zűrzavar.

– Számolunk ezzel is – mondta Rhys előzékenyen.

Nesta folytatta, láthatólag egyikünk se zökkentette ki különösebben a sodrából.

– Felteszem, hogy itt akartok éjszakázni.

Rhys kérdőn nézett rám. Könnyedén elindulhatnánk, a fiúk sötétben is megtalálnák a hazafelé vezető utat, de... Az is lehet, hogy nemsokára rászabadul a világra a pokol. Így feleltem:

– Ha nem nagy gond, akkor igen. Holnap reggeli után elmegyünk.

Nesta nem mosolygott, de Elain valósággal sugárzott.

– De jó! Azt hiszem, van néhány hálószoza, ami készen áll vendégek fogadására.

– Kettőre lenne szükségünk – szól közbe Rhys halkán. – Szomszédos és kétágyas szobákra.

Összevont szemöldökkel néztem rá.

– A mágia másképp működik a fal túloldalán – magyarázta Rhys. – Elképzelhető, hogy a mentális pajzsunk, az érzékszerveink nem működnek rendesen. Nem akarok semmit a véletlenre bízni, főleg nem itt, ahol egy olyan lány lakik, akinek a vőlegénye vas jegygyűrűt adott.

Elain kissé elpirult.

– A kétágyas hálósobáink nem szomszédosak.

Felsóhajtottam.

– Majd átrendezzük a szobákat, jó lesz így – mondtam, és Rhysre pillantva hozzátettem: – Rhys csak azért morgolódik, mert öreg, és már régen ágyban lenne a helye.

Rhys nevetett, Cassian pedig annyira lecsillapodott, hogy ő is vigyorgott. Elain a derűs Azriel láttán szintén, utóbbit mintegy bizonyítéknak érezte, hogy a dolgok korántsem mennek annyira rossz irányba.

Nesta felállt, olyan egyenesen, mint egy vasoszlop, és mintegy magának kijelentette:

– Ha befejeztük az evést, akkor ezennel asztalt bontok.

Ezen is túl voltunk tehát.

Miután Rhys megírta a levelet, Cassian és Azriel itt-ott azért belejavított. Éjfélre készültünk el egy olyan vázlattal, amiről mindannyian úgy láttuk, hogy hatásos, barátságos, de elég fenyegető is.

Mialatt mi dolgoztunk, a nővéreim elmosogattak, megkaptuk tőlük az eligazítást, merre találjuk a szobáinkat, majd szabadkozva aludni tértek. Mi órákkal később tértünk nyugovóra.

Cassian és Azriel osztozott az egyik szobán, mi a másikon.

Fintorogva pillantottam körbe a nagy vendégszobán, amikor Rhys becsukta mögöttünk az ajtót. Az ágy elég nagy volt két személynek, de nekem eszem ágában sem volt megosztani vele az ágyam. Odafordultam hozzá:

– Én nem...

Fa tompa puffanása hallatszott a szőnyegen, és egy kis ágy jelent meg az ajtónál. Rhys ledobta magát rá, és leráncigálta magáról a csizmáját.

– Egyébként elképesztő lány ez a Nesta.

– Igen, megvan a maga stílusa – mondtam, és ennél pozitívabban nehezen fejezhettem volna ki magam.

– Évszázadok óta először sikerült valakinek ilyen könnyen kihozni Cassiant a sodrából. Kár, hogy legszívesebben kinyírnák egymást.

Beleborzongtam, milyen pusztításra lennének képesek, ha abbahagynák egymás piszkálását.

– Ami Elaint illeti – folytatta Rhys, és nyögve megszabadult a másik csizmájától –, nem kellene hozzámennie ahhoz a fiúhoz. Tucatnyi okból, közülük a legkisebb az, hogy nem fognak téged meghívni az esküvőjükre. Bár ez talán nem is baj.

– Kicsit sem vagy vicces – fortyantam fel.

– Legalább nem kell nászajándékot küldened. Kétlem, hogy az apósa annyira leereszkedne, hogy elfogadjon tőled bármit is.

– A nővéreimen gúnyolódsz, miközben a barátaid ugyanennyit cirkusznak. – Kérdőn felvonta a szemöldökét. Folytattam a morgolódást. – Jaj, biztos nem vetted észre, hogy Azriel hogyan néz Morra! És Morra hogy néz vissza rá és védi meg őt? Ráadásul

milyen ügyesen csinálják, hogy Cassian a villámhárító kettejük között!

Rhys felnézett rám.

– Inkább tartsd meg az ilyen megjegyzéseidet magadnak!

– Szerinted egy pletykafészek vagyok? Az életem elég szárnalmas így is, miért akarnám ezt még a körülöttem lévőkre is kiterjeszteni?

– Szárnalmas lenne? Miért? – Óvatos kérdés.

– Nem tudom, minden olyan gyorsan történik, hogy azt se tudom, mit érezzék. – Régen nem voltam ilyen őszinte.

– Hm. Ha hazaérünk, akkor adhatok neked egy szabadnapot.

– Micsoda figyelmesség öntől, uram!

Fújtatott egyet, és elkezdte kigombolni a zakóját. Hirtelen ráébredtem, hogy én még teljes harci díszben állok, ráadásul nincs nálam hálóruga. Rhys csettintett egyet az ujjával, mire a hálóingem valami áttetsző bugyival egyetemben megjelent az ágyamon.

– Nem tudtam eldönteni, milyen csipkében akarlak látni, ezért vettem párat, választhatsz.

– Disznó – vágtam vissza, felkaptam a ruhákat, és kiviharzottam a szomszédos fürdőszobába.

Kellemes meleg fogadott, és amikor kijöttem, Rhys abban az ágyban feküdt, amit valahonnan idevarázsolt. A kandallóban pislákoló parázs volt minden világítás. Még az ágynemű is meleg volt, amikor bebújtam az ágyba.

– Köszönöm, hogy felmelegítetted az ágyat – mondtam a félhomályba.

Háttal feküdt nekem, de tisztán hallottam, amit mondott:

– Amarantha egyszer sem köszönte meg.

Minden meleg elillant.

– Nem szenvedett eleget.

Egyáltalán nem, azok után, amit tett. Velem, Rhysszel, Clare-rel és sokan másokkal.

Válasz helyett így szólt:

– Nem hittem volna, hogy kibírom ezt a vacsorát.

– Hogyhogy? – Nekem olyan nyugodtnak, visszafogottnak tűnt.

– A nővéreiddel nincs semmi baj, legalábbis az egyikük teljesen jóindulatú. Azt viszont nem gondoltam volna, hogy ekkora hatást gyakorol rám, hogy látom őket, egy asztalnál ülök velük... Az, hogy milyen fiatal voltál, amikor nem védtek meg.

– Végül is kiválóan megoldottam a helyzetet.

– Hálával tartozunk nekik azért, hogy átengedik nekünk a házat – mondta halkan. – De addig még sok idő fog eltelni, hogy úgy tudjak rájuk nézni, hogy ne akarjak rájuk üvölni.

– Részben én is így érzem – vallottam be, és bekuckóztam a paplan alá. – De ha nem kellett volna az erdőbe járnom, ha nem engedtek volna el egyedül... akkor te még mindig rabszolga lennél, és az is lehet, hogy Amarantha most arra készülne, hogy a seregeivel eltörölje ezeket a területeket a föld színéről.

Csend, aztán:

– Tudod, hogy kapsz tőlem fizetést.

– Hagyd, nem kell. – Még akkor sem, ha nincs saját pénzem.

– Az udvaromban mindenki kap fizetést. Nyitottunk már neked Velarisben egy bankszámlát, oda érkeznek majd az összegek. A legtöbb boltban hiteleznének is neked, ami azt jelenti, hogy ha nincs nálad elég pénz, a számlát a Szél házába küldheted.

– Tényleg nem kellett volna. – Nagyot nyeltem. – És pontosan mennyi a fizetésem egy hónapban?

– Ugyanannyi, mint a többieknek. – Kétségtelenül nagylelkű összeg lehet, *nagyon* nagylelkű. Hirtelen témát váltott: – Mikor van a születésnapod?

– Vajon van értelme számolni? – Rhys várta a válaszom.
Sóhajtottam. – A téli napfordulókor.

Némi hallgatást követően megállapította:

– Akkor hónapokkal ezelőtt volt.

– Ühüm.

– De te nem is... Én nem emlékszem, hogy megünnepelted volna.

Megvolt a kettőnket összefűző kötelék a pajzs nélküli zűrzavaros gondolataimhoz.

– Senkinek sem szóltam, nem akartam megünnepelni, amikor úgylis folyamatosan zajlottak az ünnepek. A születésnapoknak amúgy sincs már jelentőségük.

Kissé hosszabban hallgatott.

– Tényleg a téli napfordulókor születted?

– Miért olyan hihetetlen? Édesanyám azt mondta, hogy azért vagyok olyan visszahúzódo és furcsa, mert az év leghosszabb éjszakáján születtem. Egyszer megpróbálta egy másik napon ünnepelni a születésnapom, de a következő évben elfelejtette, valószínűleg egy másik, számára fontosabb parti előkészületeivel volt elfoglalva.

– Most már értem, kire ütött Nesta. Őszintén sajnálom, hogy nem maradhatunk tovább, kíváncsi lennék, ki nyer, ő vagy Cassian.

– Én Nestára fogadok.

Halk nevetése végigkígyózott a csontjaimon, eszembe juttatta, hogy egyszer fogadott rám. ő volt az egyedüli Hegyalján, aki arra tett, hogy legyőzőm a Middengard férget.

– Én is – mondta.

25. FEJEZET

A HÓTÓL ROSKADOZÓ ÁGAK KÖZÖTT FIGYELTEM az alvó erdőt, és azon tűnődtem, vajon a madarak az én jelenlétem vagy a mellettem álló főúr miatt csendesedtek-e el.

– Nem azzal akartam kezdeni a szabadnapunkat, hogy már reggel szétfagy a fenekem – mondta Rhys grimaszolva. – Ha hazaértünk, elviszlek az illír sztyeppékre, ott sokkal érdekesebb az erdő. És melegebb.

– Fogalmam sincs, az hol van. – A hó ropogott a csizmám alatt. Rhys varázsolta még korábban, amikor kijelentettem, hogy edzeni akarok vele. Nem az erőnlétemet, hanem a képességeimet akartam fejleszteni, akármilyenek legyenek is. – Egyszer mutattál nekem egy üres térképet, emlékszel?

– Az csak elővigyázatosságból volt.

– Egyszer majd mutatsz egy rendeset is, vagy inkább találgassak, mi hol van?

– Látom, jó kedved van – mondta, és felemelte a kezét. Egy összehajtogatott térkép jelent meg benne, amit komótos mozdulatokkal kihajtogatott. – Ne gondold, hogy nem bízom benned, drága Feyre... – Az Északi-szigetek déli részére mutatott. – Itt vannak a sztyeppék. Négy napi járás után – az ujját felfelé

húzta a hegyekbe a szigetek mentén – már illír területre jut az ember.

A térképen megláttam a félszigetet. Az Éjszaka udvara nyugati partjának közepe táján nyúlt ki, az a név állt ott, hogy *Velaris*. Egyszer már megmutatta nekem ennek a térképnek a vaktérkép változatát, amikor még Tamlin udvarában éltem, és nem igazán voltam több kémnél és rabnál. Tudta, hogy beszámolok Tamlinnek a városokról és elhelyezkedésükről, és akkor Ianthe is tudomást szerezhet róluk. Elnehezedett a szívem, de próbáltam erőt venni az érzésem.

– Itt fogunk gyakorolni – szólt Rhys, zsebre tette a térképet és körbemutatott az erdőben. – Elég messzire jutottunk.

Elég messze a háztól és bárkitől, hogy felfedezzenek bennünket, vagy balesetet okozzunk. Kinyújtotta a kezét, és egy vastag gyertyacsonk jelent meg benne. Letette a hóra.

– Gyűjtsd meg, oltsd el vízzel, és szárítsd meg a kanócot!

Tudtam, hogy kézhasználat nélkül akarja.

– Egyikre se vagyok képes – mondtam. – Mi lenne, ha a testi védekezést gyakorolnánk? – Ahhoz legalább egy *kicsit* konyítok.

– Azt majd máskor. Ma szerintem inkább a különféle mágikus képességeidet próbálgasd. Mit szólnál az alakváltáshoz?

Döbbenet bámultam rá.

– Tűz, víz, levegő. – Rohadék, elviselhetetlen rohadék.

Szerencsére nem erőltette a témát, nem kérdezte, hogy az alakváltás *miért* az az egyetlen képesség, amit soha nem akarnék elővenni és élni vele. Talán én is hasonló okból nem faggattam élete egyik sorsdöntő eseményéről: nem akartam tudni, vajon Azriel és Cassian segített-e akkor, amikor a Tavasz udvara uralkodócsaládját kivégezték.

Tetőtől talpig végigmértem őt: az illír harci öltözetet, a vállára szíjazott kardot, a szárnyakat, a belőle folyton sugárzó lehangoló

erőt.

– Talán jobb lenne, ha... elmennél.

– Miért? Nekem úgy tűnt, hogy te ragaszkodsz ahhoz, hogy én eddzelek.

– Nem tudok úgy koncentrálni, ha itt vagy a közelemben – vallottam be. – És menj jó messzire, mert még egy szomszéd szobából is megéreznék.

Értő mosollyal nézett rám, mire én a szememet forgattam.

– Miért nem bújsz el egy kicsit a birodalmak közötti zsebekben?

– Az nem úgy működik, ott nincs levegő. – A tekintetemmel azt sugalltam, hogy akkor végképp oda kellene mennie, mire elnevette magát. – Jól van, akkor gyakorolj egyedül, amennyit csak akarsz. – Az állával a tetoválásom felé bökött. – Kiabálj a köteléken keresztül, ha reggelig rájössz valamire.

Fintorogva néztem a tenyeremre.

– Micsoda? Szó szerint értetted? Kiabáljak a tetoválásra?

– Próbáld nekidörzsölni egy bizonyos testrészednek, és akkor esetleg hamarabb idejövök.

Még azelőtt eltűnt, hogy a gyertyát hozzá tudtam volna vágni.

A hideg erdőben egyedül maradvam magamban újra felidéztem, hogy mit mondott, és önkéntelenül elnevettem magam.

Kipróbálhattuk volna a tőle kapott íjat és nyilakat, mielőtt megkértem, hogy menjen el, ugyanis még nem próbáltam ki az illír íjat, sőt, valójában hónapok óta nem lőttem.

A gyertyára meredtem, de nem történt semmi.

Egy óra alatt mindent felidéztem, ami feldühített, vagy amitől rosszul voltam. Ianthe-re gondoltam, főpapnői tisztségére, a kéréseire. Még csak egy kis füstgomolyag se szállt fel.

Amikor az erőltetéstől már majdnem kifolyt a szemem, szünetképpen átkutattam a magammal hozott csomagot. Friss kenyeret, egy doboz mágiával melegén tartott ragut és egy üzenetet találtam Rhysandtól, ami így szólt:

Unatkozom. Csiholtál már néhány szikrácskát?

Nem meglepő módon a táska alján egy toll zörgött. A doboz tetején megírtam a válaszomat, aztán csak néztem, ahogy a levél a tenyeremből eltűnik. Ezt írtam: *Nem, te spicli, de nincs jobb dolgod annál, mint hogy utánam szaglássz?*

Egy pillanat múlva odaszállt hozzám a válasz.

Éppen Cassiant és Nestát figyelem, ahogy teázás közben folyton veszekednek. Te ítéltél engem erre a sorsra, amikor elküldtél az edzésről. Azt hittem, hogy együtt töltjük a napot.

Nagyot fújtattam és visszaírtam: *Ó, te szegény főuracska, az élet oly kegyetlen!*

A papír eltűnt, aztán újra megjelent, ezúttal a papír tetejére írt, csak egy kis helyet hagyott ki. *Szebb az élet, ha te a közelemben vagy. Látod, látod, milyen szép a kézírásod!*

Szinte éreztem, ahogy ott áll a másik oldalon, a napfényes ebédlőben, és fél szemmel a nővérem és az illír harcos szópárbaját figyel. Halvány mosoly jelent meg az ajkamon. *Szégyentelen csajozógép* – írtam neki vissza.

A papír eltűnt, és csak néztem a tenyeremet, vártam, hogy visszajöjjön.

Annyira összpontosítottam, hogy nem vettem észre, hogy valaki mögém állt. Befogta a szám és lerántott a lábamról. Kapálóztam, haraptam, karmoltam, sikoltoztam, majd az illető talpra ráncigált. Próbáltam ellökni, a hó úgy szálldosott körülöttünk, mint a por az úton, de vasmarokkal szorított.

– Ezt fejezd be, mert kitöröm a nyakad – szólt egy érdes hang a fülemből.

A rémálmaimból ismertem ezt a hangot.
Attor volt.

26.

FEJEZET

ATTOR AZ AMARANTHA HALÁLA UTÁNI PILLANATOKBAN eltűnt, azt hittem, Hybern királyához menekült. Ám most itt volt, a halandók földjén...

Kicsit elengedtem magam a karjaiban, próbáltam némi időt nyerni, rájönni valamire, amit felhasználhatnék ellene.

– Jól van – sziszegte a fülembe. – Most pedig azt mondd meg nekem...

Körülöttünk éjszakai sötétség robbant szét. Attor sikoltott – *sikoltott* –, amikor a sötétség elnyelt bennünket, és kicsavart vékony, kemény markából, közben a körmével belevágott a bőrruhámba. Arccal a tömött, jeges hóra zuhantam. Elgurultam, megfordultam, próbáltam magam alá húzni a lábam...

A fény akkor tért vissza, amikor a késemet magam előtt tartva felguggoltam.

Rhysand egy havas lombú tölgyfához kötözte Attort az éjszaka tekergő indáival. Ilyennel törte el Ianthe kezét is.

Zsebre tett kézzel állt, az arcából hidegség sugárzott, gyönyörű volt, akár a halál.

– Kíváncsi voltam, hová tűntél.

Attor zihált, küzdött a béklyókkal, Rhysand pedig két éjdárdát hajított a szárnyaiba. Döfésükre Attor felvonyított, a dárdák

mélyen a kéregbe fúródtak.

– Válaszoldj a kérdéseimre, és visszamászhat az igazdához – mondta Rhys olyan hangon, mint aki az időjárás iránt érdeklődik.

– Amarantha ágyasa – köpte ki Attor. A szárnyaiból ezüstös vér szivárgott, és sziszegő hangot adva csöpögött a hóra.

Rhys mosolygott.

– Te elfelejtetted, hogy én élvezem az ilyesmit. – Felemelte egy ujját.

– Ne!! – kiáltotta Attor, mire Rhys ujjja is megállt a levegőben.

– Nem magamtól jöttem – zihálta. – Érte küldtek.

– Miért? – kérdezte Rhys lazán, ijesztő nyugalommal.

– Parancsot kaptam. Én nem kérdezek. A király akarja őt látni.

Meghűlt az ereimben a vér, és az erdő is mozdulatlanlanná dermedt körülöttünk.

– Miért? – kérdezte újra Rhys, és Attor egy láthatatlan erő miatt újra kiabálni kezdett. Beleborzongtam.

– *Nem tudom, nem tudom, tényleg nem tudom.* – Én hittem neki.

– Hol van most a király?

– Hybernben.

– És a serege?

– Hamarosan ideküldi.

– Mekkora?

– Végtelen. Mindenhol vannak szövetségeseink, akik csak a jelet várják.

Rhys oldalra billentette a fejét, mint aki a következő kérdésén töpreng, de aztán kihúzta magát. Azriel csapódott a hóba, a hó úgy szállt fel alóla, mint a víz egy tócsából. Olyan zajtalanul repült ide, hogy a szárnysuhogását se hallottam. Cassian biztos a házban maradt, hogy megvédje a nővéreimet.

Azriel arcán nyoma sem volt a barátságosságnak. Amikor a hó

leülepedett, a főúr árnyékesének közömbös álarcát láttam magam előtt. Attor remegni kezdett, én pedig szinte rosszul éreztem magam, amikor Azriel megindult felé, de csak majdnem, hiszen az erdő oly közel volt a kastélyunkhoz, a nővéreimhez.

Azriel odaért Attorhoz, Rhys pedig mellém lépett.

– Ha legközelebb megpróbálsz elrabolni – mondta Rhys Attornak –, akkor először ölni fogok, és csak utána teszek fel kérdéseket.

Találkozott a tekintetük Azriellel. Rhys bólintott. Azriel Attorért nyúlt, sebhelyes kezén megcsillantak a szifonkövek, olyan volt, mintha kék tűz fodrozódott volna. Mielőtt Attor felkiálthatott volna, eltűnt a kémfőnökkel együtt.

Nem akartam belegondolni abba, hova mentek és mit fog vele csinálni Azriel.

Nem is tudtam, hogy Azriel is képes a gondolatutazásra, vagy hogy milyen erőt tud a szifonokon keresztül mozgósítani. Tegnap hagyta, hogy Rhys szállítson bennünket, biztos az ereje könnyen kimerül, ezért nem használja gyakran.

– Megöli? – kérdeztem elakadó lélegzettel.

– Nem. – Megremegtem a ruganyos testéből sugárzó nyers erő láttán. – Azt üzenjük vele Hybernbe, hogy jobban meg kell erőltetniük magukat, ha az udvarom tagjaira akarnak vadászni.

Összereztem a kijelentésére, megértettem, hogy rám gondol.

– Te tudtad, hogy rám vadászik?

– Kíváncsi voltam, ki jön érted abban a pillanatban, hogy egyedül maradtál.

Nem is tudtam hirtelen, hol kezdjem a mondandómat. Tamlinnek tehát bizonyos fokig igaza volt a biztonságomat illetően, bár ez semmire nem mentség.

– Szóval eszed ágában sem volt velem maradni edzeni.

Csalinak használtál...

– Igen, és máskor is megtenném. Végig biztonságban voltál.

– *De szólnod kellett volna!*

– Talán majd legközelebb.

– *Nem lesz legközelebb!* – Rávágtam a mellkasára, és az ütés erejétől hátratántorodott. Csak pislogni tudtam, mert megfedkeztem arról, mekkora erő van a rettegésemben. Olyan volt, mint a takácsal. Elfelejtettem, milyen erős vagyok.

– Tényleg elfelejtetted – mordult rám Rhysand, mert látta a döbbenetet az arcomon, jéghideg nyugalma úgy látszik, megrendült. – Elfelejtetted, hogy milyen erős vagy, hogy tüzet tudsz gyújtani, sötétséggé vagy képes válni, karmokat tudsz növeszteni. *Elfelejtetted. Már nem harcolsz, abbahagyta.*

Nem csupán Attorra gondolt, vagy a takácsra.

A harag olyan erőteljes hullámban nőtt meg bennem, hogy a fejem teljesen kiürült, és csak a düh maradt: dühös voltam magamra, hogy mit kellett tennem, mit tettek velem, és dühös voltam rá is.

– És akkor mi van? – sziszegtem, és újra meglöktem. – *Mi van akkor?*

Amikor újra meg akartam lökni, ő gondolatutazással néhány lépést távolodott. Utánvetettem magam, a hó ropogott a talpam alatt.

– Ez nem olyan egyszerű. – A harag teljesen elborított, maga alá gyűrt. Felemeltem a karom, hogy a mellkasára vágjak, de...

Újra eltűnt.

Mögöttem jelent meg, olyan közel, hogy a lehelete a fületem csiklandozta, amikor így szólt:

– Neked fogalmad sincs arról, milyen *nehéz* nekem.

Megpördültem, utánanyúltam, de eltűnt, mielőtt meg tudtam volna ütni.

A tisztás túloldalán jelent meg és nevetett.

– Jobban igyekezz!

Nem tudtam a sötétségbe és a zsebekbe belehajtogatni magam. Ha tudtam volna, ha füstté tudtam volna válni, füstté, levegővé és csillagokká, akkor használtam volna ezt a képességem, és letöröltem volna az arcáról a vigyort.

Támadtam, ha hiábavaló volt is a körülötte fodrozódó sötétség miatt. Utáltam emiatt, a szárnyai miatt, amiatt, hogy úgy mozog, mint a köd a szélben. Egy lépéssel arrébb jelent meg, én ott termettem, kivont karmokkal... És egy fába vágtam.

Nevetett, amikor fogcsikorgatva hátratántorodtam, a körmeim sajogtak, ahogy belekaptam a kéregbe. Újra nekivettem magam, de ő eltűnt. Úgy harcoltam, mintha én is képes lennék eltűnni a világ redőibe, és az örökkévalóságon keresztül is a nyomára tudnék bukkanni.

Próbálkoztam.

Az idő mintha lelassult volna. Láttam, hogy a sötétség körülötte füstté válik és irányt vált, mintha a tisztáson máshová ment volna. Odarohantam, éreztem, hogy én is könnyű vagyok, a lényemet szélbe, árnyékba és porba hajtogattam, sugárzott belőlem a lazaság, a szabadság, miközben rohantam utána...

Rhysand füstből és csillagokból szőtt világomban szilárd alakként jelent meg. Tágra nyílt szemmel nézett, elégedetten vigyorgott, amikor gondolatutazással előtte termettem, és akkorát csaptam rá, hogy a hora esett.

27.

FEJEZET

ZIHÁLVA A HÓRA SZORÍTOTTAM RHYST, de ő csak rekedt hangon nevetett.

– *Ne merj többet csalinak használni!* morogtam a képébe, és kőkemény vállát karmos végű kezemmel a hóba nyomtam.

Abbahagyta a nevetést, mire még erősebben szorítottam, és a körmeimet belevájtam a bőrruhájába.

– Te mondtad, hogy lehet belőlem fegyver, taníts meg rá, de ne használj csalinak, vagy ha ez a munkaköröm része, akkor felmondok. *Ennyi volt.*

A hó ellenére a teste meleg volt alattam, és csak akkor tudatosult bennem, mennyivel nagyobb, amikor a testünk ennyire közel került egymáshoz. Nagyon közel.

Megrázta a fejét, és lerázott egy darab havat a hajáról.

– Jogos, igazad van.

Ellöktem magam tőle, a hó ropogott a talpam alatt, ahogy hátráltam. A karmaim eltűntek.

A könyökére támaszkodott.

– Csináld meg újra, látni akarom, hogy csináltad!

– Nem! – A gyertya, amit hozott, darabokban hevert, félig a hó alatt. – Vissza akarok menni a kastélyunkba. – Fáztam, fáradt voltam, ő meg...

Hirtelen elkomorult.

– Sajnálom.

Vajon hányszor mondhatta ezt ki életében? Nem érdekelt.

Megvártam, míg feltápáskodik, lesöpri a havat magáról és kezét nyújt. Nem csak azért nyújtotta, hogy visszarepüljünk.

Elfelejtetted, mondta. Igaza volt.

– Miért kellek Hybern királyának? Mert tudja, hogy a könyvvel semlegesíteni tudom az Üst erejét?

Sötétség villant, ez volt az egyedüli jele Rhysand visszafogott erejének.

– Erre szeretnék én is rájönni.

Már nem küzdesz.

– Ne haragudj! – kérlelt újra felém nyújtott kézzel. – Reggelizzünk, aztán menjünk haza!

– Velaris nekem nem az otthonom.

Esküdni mertem volna, hogy az arcán megbántódás nyomait látom, de aztán visszarepített bennünket a családom házába.

28.

FEJEZET

A NŐVÉREIM VELEM ÉS RHYSSZEL REGGELIZTEK, Azriel még távol volt Attorral, Cassian pedig az érkezésünk után azonnal elrepült. Előtte gúnyosan meghajolt Nesta előtt, amit ő egy trágár gesztussal honorált. Nem is hittem volna, hogy ilyeneket ismer.

Cassian csak nevetett, és ragadozó tekintete végigsiklott Nesta jégkék ruháján. Nővérem indulatos felszisszenését hallva egyértelmű volt, hogy Cassian pontosan tudja, mennyire felhúzza ezzel. Az ajtóban a nővérem aranybarna haját összeborzolta az a hűvös szél, amit Cassian hatalmas szárnyai kavartak.

Később elvittük a faluba a nővéreimet, hogy feladják a levelünket. Rhys láthatatlanná tett engem és magát, míg a nővéreim bementek egy kis boltba, hogy postázzák a leveleket. Hazaérkezés után gyorsan búcsút vettünk egymástól, tudtam, hogy Rhys mielőbb vissza akar térni Velarisbe, ha másért nem, azért, hogy megtudja, mit forgat a fejében Attor.

Átrepültünk a falon a meleg Prythianbe, aztán gondolatutazással Velarisbe. Útközben nem voltam túl bőbeszédű.

A reggeli köd még ott lebegett a városon és a környező hegyekben. A hűvös is megmaradt, de messze nem volt olyan

dermesztő hideg, mint a halandó világban. Rhys az előszobában hagyott engem, forró levegőt fújt átfagyott tenyerembe, és ennyi, még csak annyit sem bökött ki, hogy viszlát.

Mivel megéheztem, megkerestem Nualát és Cerridwent, legyűrtem néhány sajtos-metélőhagymás lepényt, miközben eltöprengtem azon, amit láttam, és amit csináltam.

Alig egy óra múlva Rhys a nappaliban talált rám, a lábamat feltettem a kanapéra a kandalló előtt, az ölemben könyvet tartottam, és egy csésze rózsatea gőzölgött előttem a dohányzóasztalon. Felálltam, amikor belépett, és sérülések után kutatva gyorsan tetőtől talpig végigmértem. Valami feszültség felengedett bennem, amikor láttam, hogy minden rendben.

– Ezzel is megvolnánk – mondta, és beletúrt fekete hajába. – Megtudtuk, amit akartunk. – Arra készültem, hogy engem kizár a történetből, és azt mondja, hogy majd ők megoldják, de így folytatta: – Tőled függ minden, Feyre, te döntöd el, hogy mennyit akarsz tudni a módszereinkről, mennyivel tudsz megbirkózni. Nem egy szívderítő történet, amit Attorral csináltunk.

– Mindenről tudni akarok – mondtam. – Vigyél el hozzá!

– Nincs Velarisben. A Kőbe vájt városba, a Ré málmok udvarába vittük. Azrielnek egy óra sem kellett ahhoz, hogy megtörje. – Vártam a folytatást, és ő is közelebb lépett, mintha látná rajtam, hogy bírom a terhelést. Megállt előttem a vörös mintás szőnyegen, alig néhány centiméter volt közöttünk a távolság. A rendszerint tükörfényesre pucolt csizmáját ezüstös vérfoltok díszítették.

Találkozott a tekintetünk, és ő csak ekkor szólalt meg:

– Megmutatom neked.

Tudtam, mire gondol, és erőt gyűjtöttem. Kizártam a tudatomból a duruzsoló tüzet, a csizmáját és a szívemet összeszorító jeges rémületet.

Hirtelen a tudata előszobájába kerültem, egy olyan emlékezsebbe, amit nekem készített elő.

A sötétség átjárt, lágy volt, csábító, az erő végtelen mélységű és magasságú szakadékából visszhangzott fel.

– *Halljuk, hogy találtad meg – hallottam Azriel halk hangját, amivel számtalan ellenséget megtört.*

Én – Rhys – a zárka távolabbi falának dőltem – dőlt –, karba tett kézzel. Azriel Attor előtt guggolt, akit a szoba közepén egy székhöz láncoltak. Néhány szinttel feljebb a Rémálmok udvarának lakói vidáman éltek a maguk életét, mit sem sejtve arról, hogy főuruk megérkezett.

Hamarosan meg kell látogatnom őket, emlékeztetni szeretném őket arra, hogy ki az úr a háznál. Hamarosan, de nem ma, amikor Feyre képes volt a gondolatutazásra. És pokolian dühös volt rám, őszintén szólva joggal.

Azriel korábban már megtudta, hogy egy kisebb ellenséges haderő két napja beszivárgott az északi területekre, és a gyanúim beigazolódtak. Feyre kellett nekik, Tamlinhez akartak így eljutni, vagy hozzám, de az is lehet, hogy a saját kísérleteik miatt.

Attor halkan elnevette magát.

– A király mondta meg nekem, hol vagytok, de azt nem tudom, honnan tudja. Megparancsolta, hogy amilyen gyorsan csak tudok, repüljek a falhoz.

Azriel a térdén egyensúlyozott a késével. A tokjára illír rúnákkal vésték rá a nevét: Igazmondó. Azriel már korábban tudomást szerzett arról, hogy Attor és még néhányan az illír területek peremén állomásoznak. Kísértést éreztem arra, hogy Attort az egyik katonai táborba küldjem, kíváncsi lettem volna, az illírek mit csinálnának vele.

Attor tekintete rám siklott, de a szemében égő gyűlölethez

már hozzászóltam.

– Sok szerencsét kívánok a lány őrzéséhez, főúr.

– Miért? – kérdezte Azriel.

Az emberek gyakran tévesen azt feltételezték, hogy Cassian a vadabb kettejük közül, ő az, akit nem lehet megszelídíteni, ugyanakkor bár Cassian nagyon lobbanékony, a benne égő tűzzel teremteni, forrasztani lehet, Azrielben viszont olyan jeges düh tombolt, amit soha nem tudtam megolvasztani. Évszázadok óta ismertem, de ő alig beszélt az életéről, az apja házában sötétségbe zárva töltött évekről. Talán az árnyéneklési képességet is akkor fedezte fel, talán magától tanulta meg az árnyékok, a szél és a kövek nyelvét. A féltestvérei sem voltak túl készségesek. Tudtam, mert találkoztam velük, kérdeztem őket, és összetörtem a lábukat, amikor válasz helyett csak köptek Azrielre. Később aztán újra tudtak járni.

– Azt képezed, hogy nem tudja mindenki, hogy elhoztad őt Tamlintól? – kérdezte Attor.

Erről már tudtam, ez volt Azriel feladata az elmúlt napokban: figyelje meg a kialakult helyzetet a Tavasz udvarával, és készítse elő Hybern megtámadását.

De Tamlin lezárta a határait, annyira, hogy még éjszaka sem lehetett átrepülni rajta. Azriel minden szeme és füle – minden kéme – megvakult és megsüketült a területen.

– A király segíthet neked, hogy megtartsd a lányt, és egyben a te életedet is megkíméli, ha együttműködsz vele...

Miközben beszélt, alaposan átfésültem a tudatát, egyik gondolata aljasabb és förtelmesebb volt, mint a másik. Nem is tudtam volna megmondani, hogy surrantam be a tudatába, de egyszer csak ott voltam: egy hadsereget láttam, amihez hasonló ellen ötszáz éve harcoltam, Hybern partjait, a kikötőkben sorjázó, támadásra kész hajókkal, aztán a királyt is láttam, aki

omladozó várában ült a trónján. A duzzogó Juriannek vagy az Üstnek nyomát sem láttam, és a tudatában nem találtam utalást a Könyvre. Az Attor által elmondottak minden ízükben igazak voltak, de semmi újat nem tudtam meg.

Az hátrapillantott. Attor már elmondott neki mindent, és már csak fecsegett, hogy időt nyerjen magának.

Eltoltam magam a faltól.

– Törd el a lábát és a szárnyait, aztán dobd le Hybern partjainál! Meglátjuk, túléli-e. – Attor kapálózni, könyörögni kezdett. Megálltam az ajtónál, és így szóltam hozzá: – Minden pillanatára emlékszem a történeteknek. Légy hálás, hogy életben hagylak. Most.

Nem akartam felidézni az emlékeimet Hegyaljáról, magamról, másokról... arról, mit tettek azzal a lánnyal, akit kiszolgáltattam Amaranthának Feyre helyett. Nem akartam arra gondolni, hogy Feyre-t verték, kínozták, gyötörték.

Lehet, hogy a falra kenhettem volna őt, de a bosszúnál fontosabb volt, hogy üzenjek vele.

Attor már sikoltozott Igazmondó élesre fent pengéje alatt, amikor kiléptem a zárkából.

Ennyi volt. Hátratántorodtam, és visszatértem a saját testembe.

Tamlin lezárta a határait.

– Milyen helyzetről beszéltél a Tavasz udvara kapcsán?

– Egyelőre semmilyenről. De te is tudod, Tamlin meddig képes elmenni azért, hogy megvédje, amiről azt gondolja, hogy az övé.

Felvillant bennem egy kép, ahogy omlik le a vakolat a szétvert dolgozószoba faláról.

– Már aznap oda kellett volna küldenem Mort – mondta Rhys halk, fenyegető hangon.

Gyorsan felkaptam a mentális pajzsaim, mert nem akartam

erről beszélni.

– Köszönöm, hogy mindezt elmondtad – mondtam, s azzal fogtam a könyvemet és a teámat, hogy visszavonuljak a szobámba.

– Feyre – szólított meg, de én nem álltam meg. – Sajnálom, hogy korábban becsaptalak.

Most pedig beengedett a tudatába: olyan volt, mintha ki akarna engesztelni.

– Meg kell írnom egy levelet.

A levél rövid volt, egyszerű, de minden szóért meg kellett küzdenem. Nem a korábbi írástudatlanságom miatt, mert már kiválóan tudtam írni és olvasni, hanem az üzenet tartalma miatt, amit Rhys az előszobában állva olvasott el.

A saját szabad akaratomból hagylak el. A gondomat viselik és biztonságban vagyok. Hálás vagyok azért, amit értem tettél, és amit kaptam tőled. Kérlek, ne gyere utánam! Nem jövök vissza.

Gyorsan félbehajtotta, és a levél eltűnt.

– Jól meggondoltad?

Talán segíthet, akármilyen *helyzet* is alakult ki a Tavasz udvarával. Kinéztem Rhys mögött az ablakon. A várost belepő köd felszállt, előbukkant a tiszta, felhőtlen égbolt, és valahogy napok, hónapok óta nem éreztem ennyire tisztának a fejem.

Egy város terült el előttem, és én alig láttam belőle valamit, alig foglalkoztam vele.

Életet akartam, embereket.

Látni akartam, a véremben akartam érezni a zsibongást. Nem akartam több korlátozást, hogy mit csinálhatok és mit nem.

– Nem vagyok senkinek a kiscicája – mondtam. Rhys tűnődő

arcot vágott, és hirtelen kíváncsi lettem volna, vajon emlékszik-e rá, hogy egyszer ugyanezt mondta nekem, amikor teljesen belemerültem a bűntudatba és a kétségbeesésbe. – Mi a következő lépés?

– Akárhogy is, tényleg akartam adni neked egy pihenőnapot.

– Nem kell engem babusgatni.

– Nem babusgatlak, de ezt a reggeli találkozásunkat aligha nevezhetném *pihenésnek*. Gondolom, megbocsátod, ha a jelenlegi fizikai állapotod alapján döntök.

– Erről én szeretnék dönteni. Mi újság a Lélegzetek könyvével?

– Ha Azriel visszajön, a másik képességét kell bevetnie, hogy bejusson a halandó királynők udvarába, és megtudja, hol őrzik és mi lehet a tervük vele. Ami Prythiant és a könyv másik felét illeti... Ha jóváhagyják a látogatási szándékomat, akkor napokon belül ellátogatunk a Nyár udvarába, bár az mindig nagy izgatottságot kelt, ha egy főúr egy másik udvarba látogat. Ekkor fogunk foglalkozni a könyvvel.

Elhallgatott, minden bizonnyal azt várta, hogy én felbotorkálok az emeletre megemészteni a hallottakat és aludni egy jót.

Elég, elegendő volt az alvásból!

– Azt mondtad, hogy a város éjszaka még szebb – mondtam. – Csak a szád járt, vagy veszed a fáradságot és megmutatod?

Halkan elnevette magát és végignézett rajtam. Rezzenéstelen arccal álltam a tekintetét.

Amikor a tekintetünk találkozott, úgy mosolygott, ahogyan csak kevesek láthatták. Valódi vidámságot láttam rajta, talán egy kevés boldogság elegyedett némi megkönnyebbüléssel. A főúr álarca mögött megláttam a férfit.

– Ma este együtt vacsorázunk. Meglátjuk, hogy csak a szád jár, drága kicsi Feyre, vagy megengeded az Éjszaka udvara urának, hogy elvigyen a városba.

Amren még vacsora előtt feljött a szobámba. Ezek szerint ma együtt megyünk.

Lent Cassian és Mor azon vitatkozott, vajon ki a gyorsabb rövid távon: Cassian repülve, vagy Mor gondolatutazással. Feltételeztem, hogy Azriel is a közelben lehet és az árnyékokban keres menedéket. Remélhetőleg ki tudta pihenni magát Attor után, és még tud valamennyit lazítani, mielőtt a halandók birodalmába utazik a királynők után kémkedni.

Amren legalább most belépés előtt kopogott az ajtómon. Nuala és Carridwen már befejezte a frizuráját, gyöngyház fésűket tűztek a hajamba, vetettek egy pillantást a törekeny nőre és füstgomolyagokba burkolózva tűntek el.

– Szeszéyeskedő teremtmények – mondta Amren, és vörös ajka most kegyetlennek tűnt. – A kísértetek már csak ilyenek.

– Kísértetek? – kérdeztem a székemen megfordulva a pipereasztal előtt. – Azt hittem, hogy főtündérek.

– Félig igen – felelte Amren, és szemügyre vette türkiz, kobaltkék és fehér ruháját. – A kísértetek árnyékból és ködből állnak, képesek átmenni egy falon vagy kövön is, bármin, amin csak akarnak. Tudni se akarok arról, ezek ketten hogyan fogantak. A főtündérek mindenhová bedugják a farkukat.

Köhécseltem egyet, ami nevetésnek is tűnhetett.

– Ellenben jó kémek.

– Szerinted most miért súgják Azriel fülébe, hogy itt vagyok nálad?

– Azt hittem, Rhysnek jelentenek.

– Neki is, de Azriel képezte ki őket.

– Kémkednek utánam?

– Nem. – Grimaszolva vette észre, hogy esőfelhő színű blúzán

kijött egy cérna. Aliig érő sötét haja meglibbent, ahogy felemelte a fejét. – Rhys folyamatosan kéri őket, hogy ne tegyék, de Azriel soha nem fog teljesen megbízni bennem, ezért jelentenek neki rólam. Egyébként megvan rá az okuk.

– Mi?

– Miért ne tennék? Csalódott lennék, ha Rhys kéme nem figyeltetne, még tiltás ellenére is.

– Rhys nem bünteti meg Azrielt az engedetlenségéért?

Ezüstszürke szemei felvillantak.

– Az Álmodók udvara három dolgon alapul: védelem, tisztelet, gondoskodás. Nyers erőt és engedelmességet várnál? Rhysand magas rangú hivatalnokai közül soknak alig van valamennyi mágiája, többeknek semmilyen nincs. Ő a hűséget, a ravaszságot, az együttérzést értékeli nagyra. Azriel engedetlensége ellenére azon munkálkodik, hogy megvédje az udvart és az itt élőket. Rhysand az ilyesmit nem bünteti meg. Vannak szabályok, de azok rugalmasak.

– És mi van a tizedfizetéssel?

– Milyen tizedfizetés?

Felálltam a székről.

– Tizedfizetés, adó, vagy valami hasonló. Évente kétszer.

– A városlakók fizetnek adót, de tizedfizetés nincs. – Csettintett a nyelvével. – A Tavasz udvarának főura vezette ezt be.

Egyelőre nem akartam ebbe mélyebben belegondolni, miközben már úton volt hozzá a levél, de az is lehet, hogy már meg is érkezett. A pipereasztalon lévő dobozkáért nyúltam, és kivettem az amulettet.

– Tessék! – Átnyújtottam az arany ékszeret. – Köszönöm.

Amren felvonta a szemöldökét, úgy nézte, ahogy a tenyerébe ejtem a tárgyat.

– Visszaadod tehát.

– Nem gondoltam, hogy ez egy próba.

Visszatette a tartóba.

– Tartsd meg! Nincs benne mágia.

Döbbenten pislogtam.

– Hazudtál?

Vállat vont, és elindult az ajtó felé.

– Az ékszeres dobozom alján találtam. Szükséged volt valamire, hogy elhidd, kijuthatsz a Börtönből.

– De Rhys folyton-folyvást rápillantott.

– Mert ő adta nekem kétszáz éve. Valószínűleg meglepte, hogy újra látja, és azon töprengett, miért adhattam neked. Valószínűleg aggódott miatta, milyen okom lehetett rá.

A fogamat csikorgattam, de Amren már kilibbent az ajtón, és vidáman visszaszólt:

– Egyébként szívesen.

29. FEJEZET

A VÁROSBAN A CSÍPÓS ÉJSZAKA ELLENÉRE minden üzletet nyitva találtunk. Zenészek játszottak a kis tereken, és a Fonalak és Ékszerek palotája tömve volt vásárlókkal és művészekkel, fő- és alacsonyabb rangú tündérekkel egyaránt. Nem álltunk meg itt, hanem lementünk a folyóhoz. Ahogy a sima, sötét víztükrön visszaverődtek a csillagok és a fények, mintha a folyó az örökkévalóság élő szalagja lett volna. Ötfős társaságunk a Sidrát átívelő széles márványhíd egyikén kelt át. Egyikünk sem sietett, sőt, a mély beszélgetésekbe merülő párok többször le is maradtak. A hidat szegélyező díszes lámpaoszlopokról tündérfény vetett arany színű árnyékokat a három férfi szárnyára, és arany fénybe vonta a szárnyak éles csúcsait.

A témák változatosak voltak: ismerősöktől sportmérkőzésekig és csapatokig terjedtek, amelyekről soha nem hallottam (kiderült, hogy Amren lelkes, megszállott szurkolója az egyiknek), új boltokról, zenékről beszélgettek, a kedvenc klubjaikról... Egy szóval nem említették Hybernt vagy a ránk leselkedő veszélyt, nyilvánvalóan biztonsági okokból, de volt egy olyan érzésem, hogy ma este, amikor így együtt vagyunk, nem akarták, hogy az a szörnyűség közénk szivárogon. Átlagos polgároknak tunk, még Rhys is, mintha ebben az udvarban, sőt, talán egész Prythianben

nem ők lennének a legerősebbek. Az utcán senki nem torpant meg a láttukon, nem sápadt el, és nem futott el előlük.

Csodálattal, talán némi félelemmel tekintettek rá... de rettegésnek nyoma sem volt. Annyira szokatlan volt a számomra ez a tapasztalat, hogy szótlánul figyeltem őket, a világukat, hogy láthatólag milyen keményen küzdenek azért, hogy megőrizzenek némi normalitást, ami miatt én lázadoztam egykor, amit egykor gyűlöltem.

A világon nem létezett még egy ehhez hasonló hely. Ilyen nyugalom, olyan hely, amit ennyire szeretnének az itt lakók és az uralkodói.

A túlparton még nagyobb volt a tömeg, elegáns ruhába öltözött emberek siettek színházba, mi is elhaladtunk többük mellett. Én soha életemben nem láttam színházat, színdarabot, nem jártam koncerten, nem hallottam szimfóniákat. Lopusztult falunkba legfeljebb komédiások és vándorénekesek vetődtek el, rosszabb esetben csapatokba verődött koldusok, akik maguk eszkábálta hangszereiket nyekergették.

A part menti sétányon üzletek és kávézók mellett haladtunk el, mindenhol áradt ki a zene. Kicsit lemaradtam a többiektől, kesztyűs kezemet vastag kék kabátom zsebébe dugtam, és az járt a fejemben, hogy ilyen szép hangokat még életemben nem hallottam: az emberek, a folyó, a zene: a tányérnak csörrenő ezüst evőeszközök, a székek huzigálásának hangja, a portékáikat hirdető utazó kereskedők kiabálása, mind nagyon szép volt.

Mennyi minden maradt ki az életemből, a kétségbeesett tompaságban töltött hónapok alatt?

De ennek vége. Velaris pezsgése átjárt, és a csend ritka pillanataiban esküdni mertem volna arra, hogy hallom a tenger zúgását, ahogy a hullámok a távoli szikláknak verődnek.

Végül egy part menti kis étterembe tértünk be, ami egy

emeletes épület földszintjét foglalta el. A zöld és arany színekkel díszített kis helyiségben alig fértünk el a három pár illír szárnyal együtt. A tulajdonos ismerte a többieket, mindenkit puszival üdvözölt, még Rhysandet is. Amren előtt meghajolt, majd hátrasietett a konyhába, és azt ajánlotta, hogy a nagy asztalhoz üljünk, ami félig bent volt, félig pedig kint az étterem előtti teraszon. A csillagfényes hideg estén a szél megzörgette a sétány korlátjánál szívmengető gondossággal elhelyezett cserepes pálmák levelét. Kétségtelenül bűbájjal tartották őket életben télen, ahogy az étterem melege is megvédett bennünket és mindenki mást a hidegtől, aki a szabadban vacsorázott.

Aztán elkezdtek özönleni az étellel teli tálak meg a bor, és megkezdődött a beszélgetés. A csillagos ég alatt vacsoráztunk, ráadásul soha nem ettem még ilyen jót, jólesett a meleg, a bőség, az étel ízletes, fűszeres volt. Mintha nemcsak a gyomromat töltöttem volna meg vele, hanem valami tátongó űrt is betöltött volna bennem.

A tulajdonos, egy karcsú, sötét bőrű, kedves, barna szemű nő a székem mellett állva beszélgetett Rhyszel a legutóbbi fűszerszállítmányról, ami a Palotákba érkezett.

– A kereskedők szerint emelkedhetnek az árak, főú, főleg, ha igazak a pletykák, hogy Hybernben újra mozgolódnak.

Éreztem, hogy az asztal túlsó végéről is ránk irányul a figyelem, még ha közben folytatják is a társalgást. Rhys hátradólt, és a boros kupáját rázogatta.

– Meg fogjuk találni a módját, hogy ne szökjenek az égbe az árak.

– Ne fáradjon emiatt – mondta a tulajdonos a kezét tördelve. – Csak annyira jó érzés, hogy újra kaphatóak ezek a fűszerek, és megint jobban alakulnak a dolgok.

Rhys kedvesen rámosolygott, azzal a mosolyával, amittől szinte

megfiatalodott.

– Nem fáradoznék, ha nem szeretném a főztjét annyira.

A tulajdonos sugárzott az örömtől, elpirult és rám nézett; én a székemben félig hátrafordulva néztem őt.

– Önnek is ízlik?

Szíven ütött az arcáról sugárzó boldogság és elégedettség, amit egy kemény munkával töltött nap után csak akkor érez az ember, ha szereti, amit csinál. Visszaemlékeztem az érzésre, ami akkor fogott el, amikor reggeltől estig festettem. Egykor mást sem akartam, csak ezt. Az ételekre néztem, majd vissza rá, és így szóltam:

– Éltem a halandók birodalmában és más udvarokban is, de ilyen finomat még életemben nem ettem. Ettől az ételtől valahogy újra belém költözött az élet.

Nagyjából olyan bután hangzott, mint ahogy éreztem, amikor kicsúszott a számon, de másképp nem tudtam volna kifejezni. A tulajdonos azonban értő arckifejezéssel bólintott, és megszorította a vállam.

– Valami különleges desszertet hozok önöknek – mondta, és a konyhába sietett.

Visszafordultam a tányérom felé, de Rhysand tekintetét éreztem magamon. Az arcát még soha nem láttam ilyen lágynak, tűnődőnek.

Felvontam a szemöldököm. *Mi az ábra?*

Szemtelenül rám mosolygott és előrehajolt, hogy hallja Mor történetét...

Azonnal elfelejtettem, miről is beszél a lány, amikor a tulajdonos megjelent egy sötét folyadékkal teli fémkupával, és letette Amren elé.

Rhys helyette nem nyúlt a tányérjához, csak turkált az ételben, mintha azt jelezné, hogy ő próbál udvarias lenni. Amikor

meglátta maga előtt a kupát, felvonta a szemöldökét.

– Igazán nem kellett volna.

A tulajdonos megvonta finom vállait.

– Friss, forró és holnap amúgy is meg akartuk sütni az állatot.

Borzalmas megérzésem támadt, mi van benne.

Amren megrázogatta a kupát, a sötét folyadék nekiütődött a szélének, mintha bor lett volna, aztán belekortyolt.

– Remek a fűszerezése. – A vér megcsillant a fogán.

A tulajdonos meghajolt.

– Innen senki nem távozhat korgó gyomorral – mondta, aztán elment.

A vacsora végeztével majdnem arra kértem Mort, hogy gurítson haza az étteremből. Rhys a tulajdonos tiltakozása ellenére kifizette a számlát. Az izmaim sikoltoztak a reggeli erdei edzéstől, amit a halandó erdőben tettem, és a vacsora közben minden porcikám sajogni kezdett a Rhysszel való birkózástól.

Mor lassú, körkörös mozdulatokkal simogatta a hasát, amikor megálltunk a folyóparton.

– Táncolni akarok. Ilyen tele hassal nem fogok tudni elaludni. Rita bárja itt van az utca végén.

Táncolni. Minden porcikám tiltakozott, és szövetségest keresve körbepillantottam, hogy leszavazzuk ezt a nevetséges felvetést.

De Azriel, *Azriel* a tekintetét Morra szegezve így szólt:

– Benne vagyok.

– Hát persze – morogta Cassian fintorogva. – Nem hajnalban kell indulnod?

Erre Mor kezdett grimaszolni, mintha neki is eszébe jutott volna, hol és mit fog csinálni Azriel holnap. Így szólt hozzá:

– Nem kell, ha nem...

– De, akarok – mondta Azriel, és elég hosszan állta Mor tekintetét ahhoz, hogy a lány inkább máshová nézzon. Cassian

felé fordulva így szólt:

– Ragon aluli lenne csatlakoznod hozzánk, vagy inkább az izmaidat szeretnéd megcsodálni a tükör előtt?

Cassian ingerülten fújtatott egyet, aztán belekarolt Morba és elindultak.

– Jól van, jövök, de csak inni fogok, te ökör. Tánc kizárva.

– Hála az Égi Anyának! Múltkor is majdnem széttapostad a lábam, amikor megpróbáltad.

Nehéz volt nem Azrielt bámulnom, aki az egymásba karoló párocskát nézte, ahogy megindulnak a meredek utcán és folyton hajba kapnak. Az árnyak gyülekeztek a vállai körül, és mintha tényleg súgtak volna neki valamit, talán megvédték. Nagyot sóhajtott, és a sóhaj erejétől megindult, könnyed, elegáns léptekkel. Ha Azriel velük tart, akkor bármilyen kifogás a részemről...

Könyörgő tekintetemet Amrenre emeltem, de ő kámforrá vált.

– Az étterem hátsó bejáratánál kap még vért elvitelre – súgta Rhys a fülembe, amivel nagyon megijesztett. A nevetése viszont melegen érte a bőrömet. – Aztán hazasiet, és lakmározik egy jót.

– De miért pont vér? – kérdeztem, próbálva úrrá lenni a borzongásomon.

– Udvariatlanság ilyesmit megkérdezni.

Fintorogtam.

– Te elmész velük táncolni?

A vállam felett a barátai után nézett, akik már majdnem felértek a meredek utca tetejére, néhány járókelő megállt, hogy üdvözölje őket.

– Én inkább hazasétálnék – szólt végül. – Hosszú volt ez a nap.

Mor a domb tetején visszafordult, bíborszínű ruhája lebegett körülötte a téli szélben. Kérdőn nézett vissza ránk. Rhys a fejét rázta, mire a lány integetett, aztán Azriel és Cassian is búcsút

intett, és folytatták a társalgást.

Rhys előre mutatott.

– Sétálunk egyet? Vagy nagyon fázol?

Vonzóbb lehetőségnek tűnt, hogy Amrennel vért iszogatva kirúgják a hámból egy étterem háta mögött, de inkább a fejemet ráztam, mire elindultunk a folyóparton a híd felé. Olyan mohón ittam a város látványát, mint Amren a fűszerezett vért. Majdnem megbotlottam, amikor észrevettem a színek játékát a folyó túlszertáján. Velaris Szivárványa úgy szikrázott, akár egy marék drágakő, mintha a házak színei életre keltek volna a holdfényben.

– Innen szeretem a legjobban nézni a várost – mondta Rhys, megállt a folyóparti sétány korlátja előtt, és a művésznegyedet nézte. – A húgomnak is ez volt a kedvence. Az apámnak úgy kellett őt innen elvonszolni, mert rúgkapált és kiabált, annyira szeretett itt lenni.

Lázasan törtem a fejem, mit reagáljak a szavaiból érződő csendes szomorúságra, de idióta módon csak ennyit kérdeztem:

– Akkor miért van mind a két házad a túlszertán? – A korlátra dőlve néztem, ahogy a Szivárvány tükörképe imbolyog a vízfelszínen, az áramlatban igyekvő tarka halacskák felett.

– Egy csendes utcában akartam házat, hogy akkor élvezhessem a nyüzsgést, amikor csak akarom, de az otthonomban nyugalom várjon.

– Át is építhetnéd a várost.

– Mégis mi az ördögért kellene akár egyetlen dolgot is megváltoztatnom itt?

– A főurak nem ezt szokták csinálni? – A hidegben a lehetetemből kis felhőcskék lettek. – Kényük-kedvük szerint változtatják a dolgokat.

Az arcomat tanulmányozta.

– Nagyon sok dolgot szeretnék, de mégsem teszek meg

mindent.

Csak most tudatosult bennem, hogy milyen közel állunk egymáshoz.

– Amrennek azért veszel ékszert, mert a kegyeiben akarsz maradni, vagy azért, mert együtt vagytok?

Rhys hatalmasat röhögött.

– Amikor fiatal és buta voltam, egyszer ágyba akartam hurcolni, de ő rekedtre röhögte magát rajta. Egyszerűen szeretek ékszert venni egy olyan barátomnak, aki keményen dolgozik, és támogat, amikor szükségem van rá. Az csak hab a tortán, hogy kedvel.

Semmin nem lepődtem meg.

– De senkit nem vettél feleségül.

– Hogy ma este mennyit kérdezel! – Nagyot sóhajtott. – Mindig is voltak szeretőim, de soha nem éreztem a vágyat, hogy bármelyikükkel is együtt éljek. Őszintén szólva azt gondolom, hogy ha rákérdeztem volna, ők is nemet mondtak volna.

– Én azt hittem, hogy harcolnának is a kegyeidért. – Mint Ianthe.

– Hozzám jönni feleségül azt jelenti, hogy az illető lány egy céltáblát ragaszt a hátára. Ha utódok születnek, akkor a feleségemnek abban a tudatban kell élnie, hogy a fogantatásuk pillanatától üldözik a gyerekeinket. Mindenki tudja, mi történt a családommal, és a népem azt is tudja, hogy a határainkon túl gyűlölet tárgyai vagyunk.

Még nem ismertem a teljes történetet, ezért tovább kérdezősködtem.

– De miért? Miért gyűlölnék benneteket? Miért kell titokban tartani ezt a helyet? Olyan kár, hogy senki nem tud a jótetteidről!

– Egykor régen az Éjszaka udvara maga volt a Rémálmok udvara, és a Kőbe vájt városból kormányozták. Az egyik főúrnak

azonban volt egy álma, és mivel nem akarta, hogy a világ lássa, hogy a változó időkben a területe milyen sérülékeny, ezért lezárta a határokat, és egy hirtelen akcióval megszabadult a leggonoszabb udvaroncaitól és a ragadozóktól. Felépítette Velarist az álmodozóknak, kereskedelmi kapcsolatokat alakított ki és békét teremtett.

A szeme csillogott, mintha a lelki szemei előtt látná ezt az időszakot, de különleges képességeit ismerve ezen sem csodálkoztam volna.

– Azért tartotta titokban a várost, hogy ezzel megvédje – folytatta Rhys –, és ez így ment utódról utódra. A várost több varázsige is védi, így gondoskodtak arról, hogy az itt kereskedők se tudják kifecsegni a titkainkat. Olyan képességgel ruházta fel őket, hogy kiválóan tudjanak hazudni az áruik eredetéről vagy a hajóikról, amelyek rejtve maradnak a világ többi része előtt. Az alapító főúr állítólag a saját vérét cseppentette a kövekre és a folyóba, hogy a varázsige örökké tartson.

A legjobb szándékai ellenére a sötétség idővel nőni kezdett, bár nem volt olyan szörnyű a helyzet, mint egykor régen, de elég borzalmas ahhoz, hogy az udvarom folyamatosan ketté legyen szakítva. A külvilág a másik felét látja, hogy féljen, így soha fel sem merül a gyanú, hogy ez a hely itt virágzik. Mi hagyjuk, hogy a Rémálmok udvara továbbra is úgy létezzen, hogy közben nem tudnak Velarisról, mert tudjuk, hogy a Rémálmok udvara nélkül más udvarok és királyságok megtámadnának bennünket, betörnének a területünkre, és felfedeznék azt a sok titkot, amit az évezredek során elrejtettünk a többi főúr és udvar előtt.

– Tényleg nem tudnak róla más udvarokban?

– Egy teremtet lélek sem, térképen nem találád meg, de könyvben sem, kivéve az itt írtakat. Talán veszteség nekünk is, hogy ennyire el vagyunk zárva a világtól, de... – A környező

városra mutatott. – Úgy tűnik, hogy az itt élők nem szenvednek különösebben emiatt.

Valóban így volt. Hála Rhysnek és a belső körének.

– Aggódsz Az miatt, hogy holnap halandó területre megy?

Az ujjával a korláton dobolt.

– Hát persze, de Azriel a halandó udvaroknál sokkal rosszabb helyekre is bejutott. Az aggódásomat sértőnek találná.

– Ő egyébként nem tiltakozik a feladatai ellen? Nem a kémkedésre gondolok, hanem ahogy ma Attorral elbánt.

Rhys nagyot sóhajtott.

– Nehéz róla beszélni, ő magától pedig soha nem fogja elmondani. Szemtanúja voltam, ahogy Cassian miszlikre szaggatta az ellenfeleit, de a mézárálás után kihányta a belét, sőt, az is előfordult, hogy meggyászolta őket. Azriel viszont... Cassiannel együtt szoktunk próbálkozni nála, de azt hiszem, hogy egyetlen embernek képes bevallani az érzéseit, ez pedig Mor, és neki is csak akkor, ha annyira felhúzza, hogy Azriel végtelen türelmének is vége szakad.

Halványan elmosolyodtam.

– És ő és Mor soha...

– Ez az ő dolguk és Cassiané. Nem vagyok olyan buta vagy erőszakos, hogy beletenyerelek a dolgok a közepébe. – Én is az lennék, ha beleütném az orrom a dolgukba.

Szóltanul gyalogoltunk át a hídon a túlpartra. A házunkig vezető meredeken már görcsöltek az izmaim, és majdnem arra kértem Rhyst, hogy inkább repüljünk haza, amikor egy étterem előtt játszó muzsikuskok zenéjének foszlányaira lettem figyelmes.

Teljesen elhagyott az erőm. Azt a szimfóniát játszották, amit a jéghideg zárkában hallottam, amikor annyira maga alá gyűrt a rettegés és a kétségbeesés, hogy hallucináltam, ám ez a zene beáramlott a zárkamba... és megmentett a teljes összeomlástól.

Gyönyörűsége most is letaglózott, áramló sokrétűsége, a belőle áradó öröm és béke.

Hegyalján nem játszottak ilyen darabot, ilyen zenét, és a zárkában is csak egyszer hallottam.

– Ugye te... – suttogtam, miközben nem vettem le a tekintetem a zenészekről, akik annyira szépen játszottak, hogy a vacsorázok még a közeli kávézókban is letették evőeszközeiket. – Ugye te küldted ezt a zenét akkor nekem a zárkámba? De miért?

Rekedt hangon felelt:

– Mert közel álltál a teljes összeomláshoz, és másképp nem tudtalak volna megmenteni.

A zene áradt, növekedett. Amikor hallucináltam, láttam egy palotát is, egy helyet napnyugta és pirkadat között... egy házat holdkő oszlopokkal.

– Láttam az Éjszaka udvarát.

Oldalról rám nézett.

– Képeket nem küldtem neked.

Nem számított.

– Köszönöm. Mindent köszönök, amit értem tettél. És teszel.

– A takács után is ezt mondd? És a ma reggel után is, amikor így csaltam csapdába Attort?

– Mindent elrontasz – bosszankodtam.

Ő vigyorgott, én pedig nem is törődtem vele, hogy az emberek megbámulnak-e bennünket, amikor az ölébe vett és fellőttünk az égbe.

Rájöttem, hogy meg tudnám szeretni. A repülést.

Az ágyban olvastam, miközben hallgattam a kandallóban égő nyírfa vidám ropogását. Éppen lapoztam egyet, amikor kiesett

egy papír.

Vetettem egy pillantást a kézírásra a krémszínű papíron, és felültem.

Rhysand írt:

Lehet, hogy egy szégyentelen csajozógép vagyok, de legalább nincs szörnyű rossz természetem. Gyere át a sebeimet ápolni, amit a verekedésünk alatt kaptam tőled. Neked köszönhetően tiszta véraláfutás vagyok.

Valami koppanó hangot hallottam az éjjeliszekrényen: egy toll gurult a fényes mahagónin. Bosszúsan felkaptam, és az alábbi sorokat körmöltem:

Nyalogasd magad a sebeidet, és engem hagyj békén!

A papír eltűnt.

Eltelt valamennyi idő, több, mint ami alatt azt a néhány szót papírra veti az ember, ami megjelent.

Jobb szeretném, ha te nyalogatnád őket.

A szívem egyre vadabbul kalapált, valahogy felforrt a vérem, amikor a mondatot újra és újra elolvastam. Provokált.

Összeszorítottam a szám, nehogy mosolyogjak, és ezt írtam:

Pontosan hol nyalogassalak?

Be se tudtam fejezni a kérdőjelet, a papír már eltűnt.

Sokáig vártam a válaszra.

Ahol akarsz, Feyre.

Legjobb lenne mindenhol, de választhatok, ha muszáj.

Visszaírtam.

Remélem az én nyalásom jobb, mint a tied. Emlékszem, hogy a tied milyen borzalmas volt Hegyalján.

Hazugság volt. Lenyalta a könnyeimet, amikor csak egy pillanat választott el a teljes összeomlástól.

Ki akart zökkenteni, fel akart bosszantani, mert a düh is jobb annál, mint ha semmit nem érez az ember. A düh és a gyűlölet a

kétségbeesésem végtelen sötétjében hosszú ideig tartó üzemanyagok voltak, ahogy a zene is megóvott a teljes összeomlástól.

Lucien néhányszor eljött ugyan hozzám akkoriban, hogy összefoltozzon, de senki nem vállalt annyi kockázatot, mint Rhysand, az életben maradásomért, és azért, hogy a körülményekhez képest mentálisan ép maradjak. Az elmúlt hetekben is ezt tette: gúnyolódott velem, ugratott, hogy ne maradjon bennem tér az ürességnek. Most is ezt csinálja.

Nem volt más választásom, szolt a következő üzenete. Ha akarod, örömmel bebizonyítanám, hogy tévedsz. Állítólag nagyon jól tudok nyalni.

Összeszorítottam a combjaimat, és visszaírtam: *Jó éjt!*

Egy pillanat múlva jött a következő üzenet: *Ne nyögdécselj túl hangosan, ha rólam álmodsz. Muszáj eleget aludnom, mert jót tesz a bőrömnnek.*

Felkeltem, a pislákoló tűzbe dobtam a levelet, és bemutattam neki.

Esküdni mertem volna rá, hogy nevetés dübörgött végig a folyosón.

Nem Rhysről álmodtam, hanem Attorról: karmos mancsával leszorított és csak kaptam az ütleget. Sziszegő nevetését, rothadó bűzét is éreztem.

De végigaludtam az éjszakát, és egyszer sem ébredtem fel.

30. FEJEZET

LEHET, HOGY CASSIANRE LEGINKÁBB pimasz vigyora és goromba stílusa volt jellemző, de másnap délután, a Szél házának tetején lévő küzdőtéren, ami egy sziklából vájt udvar volt, kőkemény gyilkosnak bizonyult. És ezek a halálosan veszélyes ösztönök ellenem irányultak...

Harci bőrruhám alatt a csípős hideg ellenére is folyt rólam a verejték. Alig kaptam levegőt, remegett a karom és a kisujjam is csillapíthatatlanul reszketett. Tehetetlenül néztem önállósuló ujjamat, amikor Cassian odajött, megfogta a kezem és így szólt:

– Ez azért van, mert rosszul ütsz: a mutató és a középső ujjad két felső ujjpercével kell. Ha így csinálod – folytatta, és a bőrkeményedéses ujjával megütögette a kisujjam és a mutatóujjam közötti, v alakban már lehorzsolts bőrömet –, akkor nagyobb kárt okozol magadban, mint az ellenfeledben. Szerencse, hogy Attor nem akart veled verekedni.

Az elmúlt órában átvettük az ökölharc alaplépéseit. Bebizonyosodott, hogy lehet, hogy jól vadászok vagy íjászkodom, de azt már rossz nézni, ahogy a testem bal oldalát használom. Olyan gyenge volt a mozgáskoordinációm, mint egy újszülött,

járni tanuló őzgidáé. Szinte lehetetlen feladatnak tűnt, hogy *egyszerre* üssek és lépjek előre a bal lábammal. Gyakrabban botlottam bele Cassianbe, mint ahányszor sikerült megütnöm őt. Jobb kézzel könnyen ment.

– Igyál valamit – javasolta. – Aztán a súlypontoddal fogunk dolgozni. Semmi értelme az ütések tanulni, ha nem tudod megtartani az egyensúlyod.

Fintorogva hallgattam a velünk szemben lévő nyitott küzdőtérrel idehallatszó pengeváltást.

Meglepő módon Azriel ebédre vissza is tért a halandók birodalmából. Bár Mor azonnal kisajátította őt magának, Rhystől megtudtam, hogy a királynők palotája körül valamiféle védővarázslatra bukkant, és azért jött vissza, hogy felmérjük, mit lehetne tenni ellene.

Egyértelműen látszott, hogy ezen akarja törni a fejét, mert csak udvarias köszönésre futotta tőle, aztán komor, feszült arckifejezéssel kardozni kezdett Rhysanddel. Már egy órája kardoztak egyhuzamban, keskeny pengéik úgy villogtak, akár a higany, ahogy körbe-körbe jártak. Kíváncsi lettem volna, mi az edzés fő célja: csak a gyakorlás, vagy Rhys így akar segíteni a kémjének, hogy levezze a feszültségét.

Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a napsütéses téli hideg ellenére levették a bőrkabátjukat és az ingüket. Barna, izmos karjukat olyan stílusú tetoválás díszítette, mint az enyémet, a fekete minta végigvonult a vállukon és szoborszerűen kidolgozott mellizmaikon. A szárnyaik között egy vonal haladt végig a gerincoszlopuk mentén ott, ahová rendszerint a kardjukat csatolták.

– Akkor kapjuk a tetoválást, amikor illír harcossá avatnak bennünket, szerencsét és dicsőséget hoz a csatában – magyarázta Cassian a tekintetemet követve. Afelől már voltak kétségeim,

hogy Cassian is olyan mohón itta volna a látvány többi elemét, mint én: a vakító napsütésben a verejtéktől csillogó hasizmokat, erős combjukat, hullámozó hátizmukat és pompás, gyönyörű szárnyaikat.

Halál fürgé szárnyakon.

A cím a semmiből jutott az eszembe, és egy pillanatra a lelki szemeim előtt láttam egy képet, amit megfestenék: a sötét szárnyakat csak halványan világítaná meg a sugárzó, vörös és arany vonalakkal megfestett téli nap, a pengék ragyognának, és megfesteném a durva tetoválás és a jóképű arcuk közötti kontrasztot is...

Egyet pislogtam és a kép eltűnt, mint a forró lehelet egy hideg éjszakán.

Cassian állával a bajtársai felé bökött.

– Rhys nincs jó formában, de képtelen lenne beismerni, Azriel pedig túl udvarias ahhoz, hogy a porba tiporja.

Nekem egyáltalán nem tűnt úgy, hogy Rhys formán kívül lenne. Forrjak fel az Üstben, de mi az ördögöt esznek ezek, hogy így néznek ki?

Picit remegő térdekkel odamentem a székhez, ahová Cassian egy kancsó vizet és két poharat tett le. Töltöttem magamnak, mire a kisujjam megint magától remegni kezdett.

Hirtelen rádöbbsentem, hogy a tetoválásomat illír jelekkel készítették. Talán Rhys a maga módján így kívánt nekem sok szerencsét és dicsőséget Amarantha ellen. Szerencse és dicsőség. Mostanában nem ártana belőlük valamennyi.

Cassian is töltött magának, aztán koccintott velem. A gesztusa annyira nem illett a brutális kiképzőmesterhez, aki az előbb még arra kényszerített, hogy ütések között lavírozzak, üssem a pontkesztyűt, és lehetőleg ne a földre görnyedve könyörögjek halálért.

És az a Cassian is annyira más volt, aki képtelen volt ellenállni annak, hogy felvegye a harcot az acélos és lobbanékony Nestával szemben.

– Nos – szólalt meg, és ivott egy kortyot. Mögöttünk Rhys és Azriel pengéje egymásnak csapódott, szétvált, majd újabb pengeváltás. – Mikor mesélsz arról, hogy hogyan sikerült megírnod a levelet Tamlinnek arról, hogy végleg elhagyd?

A kérdés annyira letaglózott, hogy visszavágtam:

– Mi lenne, ha te beszélnél inkább arról, miért ugratod Mort, miért gúnyolódsz vele, és miért próbálsz így leplezni az érzéseidet iránta? – Biztos voltam benne, hogy tisztában van azzal, milyen szerepet játszik hármójuk gubancos hálójában.

A léptek csikorgása és az egymásnak koccanó pengék zaja egy pillanatra elnémult mögöttünk, aztán folytatódott.

Cassian a meglepetéstől csak röhögni tudott.

– Ez már a múlt.

– Van egy olyan érzésem, hogy valószínűleg ő is ezt mondaná rólad.

– Menjünk vissza a küzdőtérre – javasolta, és letette az üres poharát. – Mégsem a stabilitást, hanem inkább csak az ökölharcot gyakoroljuk. Úgy látom, nagyon fel van vágva a nyelved, szóval jobb, ha meg tudod védeni magad.

A kérdése nem hagyott nyugodni. *Végleg elhagytad, végleg elhagytad, végleg elhagytad...*

Komolyan gondoltam, de azt nem tudom, Tamlin mit gondol, egyáltalán törődik-e az egészszel... Bár tudtam, hogy igen, dühében biztos szétverte az egész kastélyt.

Ha már attól szétverte a dolgozószobát, hogy én pusztán megemlítettem, hogy megfulladok mellette, akkor ez... Rettegtem ezektől a vad dührohamoktól, féltem. Szezelem volt, nagyon mélyen, igazán szerettem, de...

– Rhys mondta el neked? – kérdeztem.

Cassianbe szorult annyi bölcsesség, hogy az arckifejezésem láttán egy kicsit idegesnek mutatta magát.

– Azrielnek szólt, ő úgyszólván mindent megfigyel és tudnia is kell mindenről. Ő avatott be.

– Gondolom, amikor elmentetek szórakozni. – Kiittam a vizemet, és visszaindultam a ringbe.

– Figyelj csak – szólított meg Cassian, és megfogta a karom. Mogyoróbarna szeme ma inkább zöldnek tűnt, mint barnának. – Sajnálom, nem tudtam, hogy ez ilyen érzékeny pont. Az csak azért mondta el, mert a háború miatt nekem mindenről tudnom kell. Mindannyian tudjuk, hogy ez nem játék, és nehéz, pokolian nehéz döntés volt. Én csak a magam goromba módján próbáltam megtudni, akarsz-e beszélni róla. Ne haragudj! – ismételte meg, és elengedett.

A belőle kibukó szavak hallatán, komoly tekintete láttán bólintottam, és elfoglaltam a helyem.

– Minden oké.

Bár Rhys továbbra is Azriellel küzdött, esküdni mertem volna rá, hogy fél szemmel engem figyel attól kezdve, hogy Cassian feltette nekem azt a bizonyos kérdést.

Cassian bebújtatta mindkét kezét a pontkesztyűbe és feltartotta.

– Harminc ütés bal- és jobb kézzel, aztán negyven, majd ötven. – Fintorogva néztem rá, és feltekertem a bandázst a kezemre. – Nem feleltél a kérdéseimre – jelentette ki óvatos mosollyal. Nem hittem, hogy a katonáinak vagy illír harcostársainak is felvillantotta ezt a mosolyát.

Szerelmes voltam Tamlinbe, és komolyan vettem a kapcsolatunkat. Éreztem a boldogságot, a békét... Vágytam rá. Egykor.

Terpeszbe álltam, mint az óramutatók 12 óra 5 perckor, és az arcomhoz emeltem a kezem.

Ezek a dolgok viszont lehet, hogy el is vakítottak. Talán olyan volt, mintha becsuktam volna a szemem, és nem akartam volna látni a valódi természetét, a vágyát, hogy kontrolláljon és megvédjen, ami olyan mélyen gyökerezett benne, hogy bezárt, mint egy börtönbe.

– Remekül vagyok – mondtam, léptem egyet és ballal szúrtam. Folyamatos, lágy mozdulattal, akár a selyem, mintha halhatatlan testem végre magára talált volna.

Az öklöm a párnának vágódott, Cassian villámgyorsan visszavágott, mint egy kígyó; aztán a vállamat és a lábamat elfordítva jobbal ütöttem.

– Egy – számolta Cassian. Újabb ütések: egy-kettő. – Kettő. Az jó, ha remekül vagy, igazán remek.

Három, négy, öt, hat.

Mind a ketten tudtuk, hogy a „remek” egy hazugság volt.

Mindent megtettem, szó szerint *mindent* azért a szerelemért. Összeomlottam, ártatlanokat öltem és megalázkodtam, miközben ő ott *ült* Amarantha mellett azon a trónon. Nem tehetett semmit, de nem is vállalt kockázatot, nem kockáztatta meg, hogy elkapják, és az utolsó estén sem megmenteni akart, hanem szexet és...

Egy-kettő, egy-kettő, egy-kettő...

Amikor Amarantha teljesen összetört engem, amikor összetörte a csontjaimat és a véremet felforraltta az ereimben, ő egyszerűen letérdelt előtte és könyörgött neki. Nem próbálta megölni őt, nem csúszott-mászott miattam. Az igaz, hogy harcolt értem, de én keményebben küzdöttem miatta.

Egy-kettő, egy-kettő, mindegyik ütés egy kérdés volt és egy válasz.

És miután visszatért a mágiája, volt mersze engem kalitkába

zárni. Volt *mersze* azt mondani, hogy én már haszontalan vagyok, és az ő lelki nyugalma miatt kell engem bezárni. Mindent megadott nekem, hogy önmagam legyek, biztonságban érezzem magam, de amikor megkapta, amit akart, amikor visszakapta az erejét és az országát, felhagyott a próbálkozással. Jó volt hozzám, igazán Tamlin volt, de tévedett.

Összeszorított foggal sírtam, a könnyek kimosták a lelkemből az elfertőződött sebet, és azzal se törődtem, hogy Cassian vagy Rhys és Azriel is itt van velem.

A pengeváltás megállt.

Az öklöm csupasz bőrt ért, mire rájöttem, hogy átütöttem a bokszesztyűt, nem is átütöttem, hanem *átégettem* és...

Megálltam.

A kezemen a bandázsból csak koromfoltok maradtak. Cassian továbbra is feltartotta a kezét, az ütésekért várta, ha szükségem lenne rá.

– Velem minden oké – mondta halkan, kedvesen.

– Megöltem őket – suttogtam kimerültségemben.

Azóta nem mondtam ki hangosan ezeket a szavakat, hogy megtörtént a dolog.

– Tudom – mondta Cassian. Nem ítélte el, nem is dicsért. Komoly megértést láttam rajta.

Leengedtem a kezem, és a zokogásba belerázkódott a testem.

– Nekem kellett volna meghalnom.

Kimondtam végre.

A tiszta égbolt alatt mondtam ki, miközben a téli nap sütötte a fejem, körülöttem pedig a nagy semmi, csak sziklák, nem voltak árnyékok, ahová bújhattam volna, semmibe nem kapaszkodhattam... Kimondtam.

Sötétség, megnyugtató, gyengéd sötétség vett körbe. Nem, inkább árnyék volt, és egy verejtéktől ragacsos férfitest állt meg

előttem. Gyengéd ujjaival felemelte az államot, és én felnézve Rhysand arcát láttam.

A szárnyaival betakart, szinte bebabozódtunk, a napfényben a membrán aranyban, vörösben csillogott. Mögöttünk, rajtunk kívül, egy másik világban acél koccant acélnak, megkezdődött Cassian és Azriel párbaja.

– Minden áldott nap, életed végéig érezni fogod ezt az érzést – mondta Rhysand. Ilyen közelségben, a tenger és a citrus illatába vegyülve megéreztem a verejtéke illatát. Pillantása gyengéd volt. Próbáltam elvonni a tekintetem, de erősen tartotta az állam. – Azért tudom, mert ugyanígy éreztem és érzek mindennap azóta, hogy az anyámat és a húgomat megölték, és nekem kellett eltemetnem őket. A bosszú sem segített. – Letörölte a könnyeket az arcomról mindkét oldalon. – Belepusztulhatsz, mint ahogy az majdnem megtörtént a takácsnál, vagy megtanulhatsz vele együtt élni.

Egy hosszú pillanatig csak néztem nyílt és nyugodt arcát, talán ez volt az igazi a számtalan álarc alatt, amelyeket azért viselt, hogy biztonságban tudja a népét.

– Sajnálom, ami a családdal történt – nyögtem ki.

– Én is sajnálom, hogy nem tudtalak megkímélni a Hegyalján történetektől – mondta ő is halkán. – A haláltól. Attól, hogy meg akartál halni. – A fejemet ráztam, de ő mélyen csengő, tenor hangján folytatta: – Kétféle rémálmom szokott lenni: az egyikben újra Amarantha csicskája vagyok, vagy a barátaim azok... A másokban hallom, ahogy kitörik a nyakad, és látom, hogy a fény kialszik a szemedben.

Nem tudtam mit válaszolni, és a tetoválásokat néztem inkább a mellkasán és a karjain, barna bőrének csillogását. Szép aranybarnára sült már, hogy nem volt a hegy gyomrába bezárva.

Abbahagytam a vizsgálódást, amikor a bőrnadrágja derékrésze

alatti V alakú izomzatra terelődött a tekintetem, és inkább a kezemet hajlítgattam. A bőröm még forró volt a pontkesztyűt kiégető hőtől.

– Ja, nem is vettem észre – mondta, és a szárnyait elegánsan hátrahúzta.

Hunyorogtam a vakító napsütésben.

– Az Ősz udvara, ugye?

Megfogta a kezem, megvizsgálta, a bőröm a bokszolástól már tele volt véraláfutással.

– Igen, Beron főúr ajándéka.

Lucien apja. Kíváncsi lettem volna, vajon Lucien mit gondol az egésztől. Hiányzom-e neki. Ianthe továbbra is vadászik-e rá.

Cassian és Azriel folytatta a csatát, látszott rajtuk az igyekezet, hogy ne tűnjön úgy, mintha hallgatóznának.

– Nem igazán vagyok képben, hogy a többi főúr pontosan milyen képességekkel rendelkezik, mert ez nagyon összetett kérdés – jelentette ki Rhys –, de idővel, apránként, ha szükséges, kibogozhatjuk.

– Ha te vagy a történelem eddigi legerősebb főura, akkor ez azt jelenti, hogy a tőled kapott tehetség felülmúlja a többiekét? – Miért tudtam egyszer betörni a tudatába?

– Próbáljuk ki, hogy tudsz-e sötétséget teremteni. Gondolatutazásra nem kérlek – tette hozzá vigyorogva.

– Fogalmam sincs, hogy kezdjek hozzá.

– Akard, hogy itt legyen.

Bosszúsan ránéztem.

Vállat vont.

– Gondolj rám, milyen jóképű vagyok, milyen tehetséges...

– Milyen fennhéjázó...

– Az is. – Meztelen mellkasán keresztbe fonta a karját, mire a hasizmai kissé megfeszültek.

– Ha már itt tartunk, akkor vegyél fel egy inget – oktattam ki. Macskaszerű mosoly.

– Miért? Zavarban vagy netán?

– Meglep, hogy nincs több tükör a házban, annyira imádod nézegetni magad.

Azriel köhögő rohamot kapott, Cassian csak elfordult, de a szájára tette a kezét.

– Ott van még Feyre is, akit csodálok – jelentette ki Rhys, és mintha megrándult volna a szája.

Szemrehányón néztem rá, de aztán becsuktam a szemem és próbáltam befelé figyelni, egy sötét sarkot akartam magamban megtalálni. Nagyon sokat találtam, túl sokat.

És most mindegyikben a tegnapi leveletem láttam.

Búcsú. Búcsút mondtam a józan észnek, a *biztonságomnak*...

– A sötétség különböző lehet – mondta. Csukva tartottam a szemem. – Van rémisztő, de megnyugtató, pihentető sötétség is. – Mindegyiket elképzeltem. – Aztán ott van a szeretők és az orgyilkosok sötétsége. Olyan lesz, amilyennek te akarod, hogy legyen, önmagában se nem jó, se nem rossz.

Csak a börtöncellám és a Csontfaragó vackának sötétségét láttam magam előtt.

Cassian káromkodott, de Azriel halkán újabb kihívást intézett felé, mire újrakezdődött a pengeváltás.

– Nyisd ki a szemed! – Kinyitottam.

Sötétséget láttam magam körül, de nem belőlem, hanem Rhysből áradt, és mintha eltörölte volna a küzdőteret, mintha a világ arra várt volna, hogy megteremtődjön.

Csend. Puha, békés csend.

Fények villantak fel, kis csillagok, kék, bíbor és fehér íriszek. Kinyújtottam a kezem az egyik felé, mire a csillagfény táncolni kezdett az ujjaimon. Messze, talán egy másik világban, Azriel és

Cassian harcolt egymással a sötétben, minden bizonnyal ezt is feladatként fogták fel.

Az ujjaim között úgy játszottam egy csillaggal, akár egy varázsló egy érmével. A lágy, szikrázó sötétségben egyenletesen lélegeztem, a tudóm megtelt levegővel.

Nem is emlékeztem, mikor csináltam utoljára ilyet, mikor lélegeztem ilyen könnyedén.

Aztán a sötétség hasadozni kezdett és eltűnt, gyorsabban, mint a füst a szélben. Azon kaptam magam, hogy továbbra is nyújtott karral pislogok a vakító nap miatt, és Rhysand előttem áll. És még mindig nincs rajta ing.

Így szólt:

– Később még dolgozhatunk rajta, de most... – Szimatolt. – Irány a fürdő!

Bemutattam neki, és inkább Cassiant kértem meg, hogy repüljön velem haza.

31.

FEJEZET

– **NE TÁNCOLJ MÁR ANNYIT LÁBUJJHEGYEN!** – szólt rám Cassian négy nap múlva. Egy szokatlanul meleg délutánt töltöttünk a küzdőtéren. – Áll stabilan, a töröket tartsd magad előtt! Nézz rám! Ha egy csatában mozognál így, már rég halott lennél.

Amren fújtatott egyet, és a körmeit kezdte piszkálni, miközben elnyúlt a kényelmes kanapén.

– Hallotta már az előbb is, tízszer elmondtad neki, Cassian.

– Ha nem fogod be a szád, Amren, akkor beráncigállak a ringbe, és kiderül, valójában mennyit edzettél az utóbbi időben.

Amren csak tovább tisztogatta a körmeit, és ekkor vettem csak észre, hogy egy apró csonttal.

– Ha egy ujjal is hozzám érsz, Cassian, megszabadítalak a kedvenc testrészedtől, akármilyen kicsike is.

Cassian felnevetett. Ahogy közöttük álltam a ringben a Szél házának tetején, a kezeimben egy-egy törrel, verejtékben úszva, azon gondolkodtam, hogy tudnék innen elslisszolni. Talán gondolatutazással, bár arra eddig csak egyszer voltam képes, még a halandók birodalmában, azóta hiába próbálkoztam hálósobám csendes magányában.

Negyedik napja tartottak az edzések, utána pedig Rhysszel

gyakoroltuk a láng- és sötétségcsinálást. Nem meglepő módon az előbbiben többet fejlődtem.

A Nyár udvarából még nem jött hír, és a Tavasz udvara sem felelt a levelemre. Nem tudtam eldönteni, hogy örüljek vagy sírjak miatta. Azriel a kémeivel együtt továbbra is hiába próbált beszivárogni a halandó királynők udvarába, és a kudarca a szokottnál csendesebbé, távolságtartóbbá tette.

Amren ezüstszürke tekintete a körmeiről ránk villant.

– Na jó, játszhatsz vele.

– Kivel? – kérdezte a lépcsőház árnyékából előlépő Mor.

– Mégis, hol jártál tegnap este? – förmedt rá Cassian köszönés helyett. – Nem láttalak eljönni Rita bárjából.

Rendszerint odajártak inni és mulatozni. Két napja engem is magukkal vonszoltak, én pedig az idő nagy részét azzal töltöttem, hogy a bokszban ülve, a boromat szorongatva próbáltam a zenét túlkiabálni Azriellel, aki töprengő hangulatban érkezett, és kedvetlenül csatlakozott hozzám. Együtt figyeltük Rhyst, aki a pultnál fogadta a rajongóit. Az egész teremben figyelték őt, férfiak és nők egyaránt, mi pedig az árnyénekekkel fogadásokat kötöttünk arra, ki veszi a bátorságot és hívja meg a főurat az otthonába.

Nem meglepő módon az összes fogadást Az nyerte, de legalább az est végére már mosolygott, amit Mor is örömmel nyugtázott, amikor visszabotorkált az asztalunkhoz, hogy legurítson még egy italt, mielőtt visszatér a táncterre.

Rhys egyetlen meghívást se fogadott el, nem számított, milyen szépek voltak a felkínálkozó lányok, hiába mosolyogtak, nevettek. Udvariasan utasította el őket, határozottan, de udvariasan.

Amarantha óta volt már együtt valakivel? Akart egyáltalán valakit Amarantha után? Még a bor se öntött belém elég bátorságot ahhoz, hogy Azrieltől megtudakoljam. Úgy tűnt, hogy

Mor a többiekénél gyakrabban látogat el ide, gyakorlatilag itt élte az életét.

Most csak vállat vont Cassian kérdésére, aztán a semmiből megjelent egy Amrenéhoz hasonló kanapé.

– Szórakozni voltam – mondta, és lehuppant.

– Kivel? – Cassian nem tágitott.

– Ha jól tudom – mondta Mor a kanapén hátradőlve –, nem tőled kapom az utasításokat, és nem is tartozom neked elszámolással. Vagyis semmi közöd hozzá, hol és kivel voltam.

– Azrielnek se mondtad el.

Cassiant hallgatva és ingerültségét látva elgondolkodtam. Volt valami feszültség közte és Mor között, ami ezekben a szóváltásokban csapódott le, de talán Cassian nem azért vállalta el a villámhárító szerepét, mert távol akarta tartani őket egymástól, hanem mert meg akarta óvni az árnyéneket a sérülésektől. Attól, hogy egy *lejárt lemez* legyen, ahogy én hívtam.

Cassianben hirtelen tudatosult, hogy ott állok előtte. Megértő arckifejezésemet látva bosszúsan nézett rám. Jogos.

Vállat vontam és gyorsan letettem a töreimet, hogy egy kicsit lélegzethez jussak. Hirtelen arra vágytam, bárcsak itt lenne Nesta, jó lett volna látni, ahogy ők egymásnak esnek. Se a nővéreimről, se a halandó királynőkről nem kaptunk hírt. Már azon töprengtem, mikor küldünk újabb levelet, vagy próbálunk meg valami más megoldást.

– Szabadna érdeklődnöm, *hölgyeim* – szólt Cassian Amrenhez és Morhoz, és a hangjában nem volt semmi kedvesség –, hogy miért is vagytok itt?

Mor becsukta a szemét, és hátrahajtott fejjel napoztatta aranybarna arcát, azzal a szemtelen arckifejezéssel, amitől Cassian talán meg akarta védeni Azrielt. Talán Mor is így volt Azriellel.

– Rhys nemsokára jön, és valószínűleg friss híreket hoz. Amren nem mondta?

– Elfeledkeztem róla – mondta Amren, aki még mindig a körmét tisztogatta. – Túlzottan lekötött a látvány, ahogy Feyre kitért Cassian minden jól bevált módszere elől, amivel ráveszi az embereket arra, hogy azt csinálják, amit ő akar.

Cassian felvonta a szemöldökét.

– Már egy órája itt vagy.

– Húha – felelte Amren.

– Emeld fel végre a hátsód, és csinálj húsz kitörést! – szólította fel Cassian dühösen gesztikulálva.

Gonosz, földöntúli morgás szakította félbe. Rhys tűnt fel a lépcsőházból, én pedig nem tudtam eldönteni, örüljek vagy szomorkodjak, hogy a Cassian-Amren párbaj hirtelen félbeszakadt.

Elegáns ruhában volt, nem a harci bőrfelszerelésben, a szárnyait nem láttam. Végignézett a többiekén, aztán rám és a porban fekvő törökre villant a tekintete.

– Sajnálom, hogy pont akkor zavarlak meg benneteket, amikor kezdett érdekes lenni a dolog – mondta.

– Cassian tökeinek van szerencséjük – mondta Amren a kanapén hátradőlve –, hogy időben érkezted.

Cassian nem túl meggyőzően rámordult.

Rhys nevetett, aztán megkérdezte:

– Készen álltok egy kis nyaralásra?

– Meghívást kaptál a Nyár udvarától? – érdeklődött Mor.

– Hát persze. Holnap megyünk: Feyre, Amren és én.

Csak mi hárman? Úgy tűnt, hogy Cassian ugyanerre gondol. Zörgő szárnyakkal karba tette a kezét, és Rhys felé fordult.

– A Nyár udvara tele van forrófejű ostobákkal és nagyképű disznókkal – figyelmeztetett bennünket. – Rám is szükségetek

lenne.

– Abszolút nem lógnál ki a sorból – búgta Amren. – Annyira kár, hogy mégsem jössz.

Cassian felemelt mutatóujjal figyelmeztette.

– Vigyázz a szádra, Amren!

Amren erre csak gonosz mosollyal kivillantotta a fogait.

– Hidd el nekem, legszívesebben én se mennék.

Összeszorítottam a szám, magam se tudtam volna megmondani, hogy azért, hogy ne mosolyogjak, vagy hogy ne vágjak valami pofát.

Rhys megdörzsölte a halántékát.

– Cassian, figyelembe véve azt a tényt, hogy a legutóbbi látogatásodnak se lett jó a vége...

– Csak egy épületet döntöttem romba...

– *Ezen kívül* – szakította félbe Rhys –, mivel drága Amrenünktől úgy félnek, mint a tűztől, ezért ő a bölcsebb választás.

Nem tudtam elképzelni, hogy *létezik* olyan élőlény, aki nem retteg tőle.

– Könnyen lehet, hogy csapda az egész – erősködött Cassian. – Nem lehet, hogy azért késlekedtek ennyit a válasszal, mert felvették a kapcsolatot az ellenségeinkkel, hogy közös erővel győzzenek le bennünket?

– Pontosan ezért tart Amren velünk – felelte Rhys egyszerűen.

Amren ingerülten grimaszolt, mint aki nagyon unja az egészet.

Rhys nagyon lazán még odavetette:

– A Nyár udvarának kincstára lenyűgöző, és ha a könyvet ott rejtették el, akkor még más kedvedre való dolog is találhatsz ott.

– Az ördögbe, Rhys! – fortyant fel Cassian hevesen gesztikulálva. – Komolyan beszélsz? Önmagában is elég szörnyű, hogy lopni megyünk, de kipakolni a kincstárukat...

– Rhysandnek *igaza van* – mondta Amren. – A főuruk fiatal, tapasztalatlan, kétlem, hogy elég ideje lett volna a kinevezése óta arra, hogy leltárba vegye az örökségét. Nem hinném, hogy bármit is hiányolna. Jó ötlet, Rhysand, én benne vagyok.

Egy tűzokádó sárkánynál keresve se lehetett volna jobbat találni a kincsek őrzésére. Mor lopva rám pillantott, láttam, hogy egyre gondolunk, de lenyeltem a nevetésem.

Cassian továbbra is tiltakozni akart, de Rhysand halkan így szólt:

– Az emberek birodalmában viszont rád lesz szükségem, nem Amrenre. A Nyár udvarából egy életre kitiltottak, és bár a jelenléted kellő mértékben elvonná a figyelmet Feyre-ről, miközben ő elvégzi a feladatát, több kár származna belőled, mint haszon.

Meghűlt bennem a vér. Az én feladatom az lesz, hogy megtaláljam a Lélegzetek könyvét és ellopjam. Átoktörő Feyre, a tolvaj.

– Higgadj le, Cassian – mondta Amren. A szeme mintha csillogott volna, mintha elképzelte volna a kincseket, amiket majd a Nyár udvarából megkaparinthat. – Kiválóan megleszünk anélkül, hogy te folyamatosan osztanád az észet. A főuruk tartozik egy szívességgel Rhysnek, mert megmentette az életét Hegyalján és megőrizte a titkait.

Cassian szárnyai megrebbentek, de Mor közbelépett.

– A főúr valószínűleg tudni akarja, mi az álláspontunk egy esetleges konfliktusban.

Cassian szárnyai elernyedtek, és az állával felém bökött.

– És Feyre? Az egy dolog, hogy itt van, bár mindenki tud róla, de az már más tészta, hogy elviszed egy másik udvarba és úgy mutatod be, mint a mi udvarunk tagját.

Ha a levelem nem lett volna elég, akkor ez egyértelmű üzenet

lesz Tamlinnek.

De Rhys már lezárta a vitát, és Amren felé fordulva a nyitott boltív felé sétált. Cassian utána indult volna, de Mor felemelt kézzel megállította:

– Hagyd – kérte halkan, Cassian pedig villogó tekintettel ugyan, de engedelmeskedett.

Kihasználtam a pillanatot, és Rhys után indultam. A Szél házában uralkodó meleg sötétség elvakított, és ugyan tündérszemeim gyorsan alkalmazkodtak, az első pár lépést csak emlékezetből tettem meg Rhys után a keskeny folyosón.

– Van még valami, amiről tudnom kell a holnapi indulás előtt?
– kérdeztem a háta mögül.

Rhys visszanézett, és megállt a lépcsőfordulóban.

– És én még azt hittem a kis esti levelezésünk alapján, hogy megbocsátottál.

Láttam a félmosolyát, láttam a mellkasát, amire ajánlkozhattam volna, hogy lenyalogatom, és amire az elmúlt négy napban nem is néztem rá. Tisztes távolságot tartottam tőle.

– Az ember azt hinné, hogy egy főúrnak fontosabb dolgai is akadnak annál, mint hogy üzeneteket küldözzessen éjszaka.

– Vannak fontosabb dolgaim – dorombolta. – De rájöttem, hogy képtelen vagyok ellenállni a kísértésnek, ahogy te sem tudod megállni, hogy ne engem nézz, ha kint vagyunk valahol a szabadban. Tudod, a birtoklási ösztön.

Hirtelen kiszáradt a szám. De flörtölni vele, harcolni vele... Olyan könnyű volt. És olyan kellemes.

Talán megérdemeltem mind a kettőt.

Mellé léptem és így szóltam:

– Nekem úgy tűnik, hogy *te* már Calanmai óta képtelen vagy tartani a távolságot.

Valami megvillant a tekintetében, de aztán megcsípte az

orrom, elég erősen ahhoz, hogy felszisszenjek, és eltoljam a kezét.

– Kíváncsian várom, hogy az éles nyelvem hogy fog forogni a Nyár udvarában – mondta, a tekintetét a számra szegezve, de aztán eltűnt az árnyékban.

32. FEJEZET

VÉGÜL CSAK AMREN ÉS ÉN csatlakoztunk Rhyshez. Cassiannek nem sikerült megingatnia a főurat a döntésében, Azriel pedig a kémhálózatával az emberi birodalomban nyomozott tovább. Velaris őrzésével Rhys Mort bízta meg. Gondolatutazással egyenesen Adriatába, a Nyár udvarának kastélyvárosába akart vinni bennünket, és addig szándékoztunk ott maradni, míg felkutatom és ellopom a Könyv első felét.

Rhys legújabb cicusaként számíthattam rá, hogy városnéző túrákra visznek és a vendéglátó főúr magánrezidenciája is nyitva áll majd előttem. Némi szerencsével senki nem fog rájönni, hogy Rhys kiscicája valójában egy véreb. Kiválóan álcáztam magam.

Rhys és Amren másnap a városi ház előszobájában állva várt. A reggeli napfény beáramlott az ablakon és szétömlött a díszes szőnyegen. Amren szokás szerint szürkés árnyalatú ruhában volt, laza nadrágja a köldöke alatt végződött, bő topja pedig szabadon hagyott egy vékony csíkot a derekán. A nyugodt tenger jutott róla eszembe a felhős égbolt alatt.

Rhys tetőtől talpig ezüstös csillogású feketébe öltözött, ezúttal szárnyak nélkül. Az a hűvös, kulturált férfi volt, akivel először találkoztam. A kedvenc álarca.

Én egy áramló, orgonalila ruhát választottam, az ezüsttel és gyöngyökkel díszített öv alatt finoman lebegtek a szoknyáim. A ruhára éjszakai ezüstvirágokat hímeztek a felhajtástól a combomig, a virágok a váltamnál lévő gyűrődésekben tovább csavarodtak. Tökéletes választás a meleg Nyár udvarába.

A ruha suhogott, ahogy megtettem az utolsó lépcsőfokokat lefelé az előszobába. Rhys hosszan, ámde rezzenéstelen arccal végigmért, ezüsttopánkámtól félig feltűzött hajamig. Nuala a kimaradó szálakat begöndörítette, a lágy, ruganyos tincsek szépen hangsúlyozták a hajam aranyló árnyalatát.

– Jól van, induljunk! – Rhys csak ennyit mondott.

Legszívesebben reagáltam volna valamit, de Amren széles, macskaszerű mosollyal megelőzött:

– Ma reggel elég ideges.

– Miért? – kérdeztem, miközben láttam, hogy Amren megfogja Rhys kezét. Finom ujjai nagyon aprócskának tűntek a férfikézben. Rhys a másik kezét felém nyújtotta.

– Mert – válaszolt helyette Rhys – későig kimaradtam Cassiannel és Azriellel, és teljesen megkopasztottak kártyában.

– Nem bírunk veszíteni? – Ahogy megfogtam a kezét, a bőrkeményedései dörzsölték a bőröm, és ezek emlékeztettek egyedül arra, hogy az elegáns öltözék és a látszat egy képzett harcost takar.

– Nem esik jól, amikor a társaim összefognak ellenem – morogta, és mindenféle figyelmeztetés nélkül eltűntünk az éjszakai szélben, majd...

Hunyorogva néztem a türkiz tenger felől sütő vakító napba, próbáltam hozzászokni a száraz, tikkasztó forrósághoz, hiába fújt a víz felől a hűsítő szellő. Pislogtam néhányat, de ennél több reakciót nem engedtem meg magamnak, és elvettem a kezem Rhystől.

Úgy tűnt, hogy egy sárgásbarna kőpalota mellett egy kis fennsíkon állunk. Az épület egy félhold alakú öböl szívében, egy szigeten magasodó hegy tetején állt. A város körülöttünk és alattunk terült el, a csillogó tenger irányában. Az épületek ugyanilyen kőből épültek, vagy valami csillogó fehér anyagból, ami talán korall vagy gyöngy lehetett. A számtalan kis torony és orom felett sirályok köröztek, de felhőket nem láttam, csak odalent a zsibongó város látványát, és éreztem a sós levegő illatát.

A nyüzsgő szigetet számos híd kötötte össze három oldalon a szárazfölddel. Az egyik hidat éppen felnyitották, hogy egy árbocos hajó át tudjon haladni alatta. Megszámlálhatatlanul sok hajót láttam, kereskedőhajókat, halászhajókat, és úgy tűnt, hogy némelyikük kompként is működik, amelyek a szigetvárostól a szárazföldre szállították az embereket. A szárazföld lankás vidéke zsúfolásig tele volt épületekkel, emberekkel.

Sokkal több ember volt ott, mint az előttünk álló fél tucat, akiket keretbe foglalt egy pár tengerüveg ajtó, ami már a palotába nyílt. Kis erkélyünkről a gondolatutazáson kívül nem kínálkozott lehetőség a menekülésre, vagy be kellett menni azon az ajtón. A harmadik lehetőség az lett volna, hogy a száz láb mélységben elhelyezkedő vörös háztetőkre ugrunk.

– Isten hozott Adriatában – mondta a csoport közepén álló magas férfi.

Ismertem őt, emlékeztem rá, de valahogy nem a személyes emlékeimből. Arra korábban emlékeztem, hogy a Nyár udvara jóképű főlordjának barna bőre, fehér haja és csodás türkizkék szeme van, és arra is emlékeztem, hogy arra kényszerítették őt, hogy nézze végig, ahogy Rhysand behatol az udvaronca tudatába és az életét kioltja. És arra is, hogy Rhysand hazudott Amaranthának arról, hogy mit tudott meg tőle, és az illetőt megkímélte egy olyan sorstól, ami talán a halálnál is rosszabb lett

volna.

Emlékeztem a Nyár udvarának főúrára, de nem tudtam volna megmagyarázni, hogyan, mintha lényem egy darabkája tudta volna, hogy tőle, innen származik. Mintha a lényem egy darabkája azt mondogatta volna, hogy *emlékszem, emlékszem, te és én ugyanazok vagyunk*.

– Jó újra látni téged, Tarquin – szólt Rhys szűkszavúan.

A Nyár udvarának főura mögött öten álltak, és komor pillantást vetettek egymásra. Urukhoz hasonlóan az ő bőrük is sötét volt, a hajuk fehér és ezüst árnyalatú, mintha egész életüket napsütésben éltek volna. A szemük viszont különböző színű volt, a tekintetük pedig most rám és Amrenre villant.

Rhys zsebre tette az egyik kezét, a másikkal pedig Amren felé intett.

– Gondolom, Amrent már ismered, bár az... előléptetésed óta nem találkoztál vele. – Hűvös, kiszámított, borotvaéles udvariasság.

Tarquin kurtán Amren felé biccentett.

– Isten hozott újra városunkban, hölgyem!

Amren nem biccentett, nem hajolt meg és persze nem is pukedlizett. Végigmérte Tarquint, aki magas volt, izmos, és tengerzöld, kék és arany színekben pompázó ruhát viselt, majd így szólt:

– Legalább te sokkal jobban nézel ki, mint az unokatestvéred. Rossz volt ránézni. – A Tarquin mögött álló nő döbbsenten nézett, Amren vörös ajka széles mosolyra húzódott. – Természetesen fogadd őszinte együttérzésem – tette hozzá egy kígyó őszinteségével.

Amren és Rhys gonosz, kegyetlen volt, és ezekkel az emberekkel nekem is ilyennek kell lennem.

Rhys rám mutatott.

– Azt hiszem, hogy titeket Hegyalján hivatalosan nem mutattak be egymásnak. Tarquin, ő Feyre. Feyre, ő Tarquin. – Rangokat nem említett, talán nem akarta elijeszteni őket, de az is lehet, hogy felesleges időpocsékolásnak tartotta.

Tarquin csodálatos, kristálykék szeme rám szegeződött.

Emlékszem rád, emlékszem, emlékszem.

A főúr nem mosolygott, és én is semleges, már-már unott arckifejezést vágtam. A pillantása a mellkasomra vándorolt, a bőrömre, amit a ruhám háromszög alakú dekoltázsa szabadon hagyott, mintha látná, hogy az élet szikrája, mágiája hova vándorolt.

Rhys követte a pillantását.

– Szemet gyönyörködtető mellei vannak, ugye? Finom, mint az érett alma.

Legszívesebben ráförmedtem volna, de helyette az övéhez hasonló unott tekintettel néztem rá és a többiekre.

– Na tessék, és én még azt hittem, hogy a számért vagy oda.

Rhys szemében elégedett meglepetés csillant fel, de nyomban el is tűnt. Visszanéztünk vendéglátóinkra, akik továbbra is rezzenéstelen arckifejezéssel, merev tartással álltak. Úgy tűnt, mintha Tarquin azt próbálná megérezni, milyen a viszony köztem és a kísérei között, majd óvatosan így szólt:

– Úgy érzem, mintha valamit el szeretnétek mondani nekem.

– Sok mindent – felelte Rhys, és állával az üvegajtó felé bökött mögöttük. – Nem tudnánk esetleg kényelembe helyezni magunkat?

A Tarquin mögött fél lépéssel álló nő közelebb araszolt.

– Frissítőkkal is készültünk.

Mintha Tarquin hirtelen ráébredt volna, hogy ő is létezik, keskeny vállára tette a kezét.

– Cresseida, Adriata hercegnője.

A főváros kormányzója vagy a felesége? Egyikük sem viselt gyűrűt, és a nőt nem ismertem fel Hegyaljáról sem. Hosszú, ezüstös haját a sós szellő csinos arcába fújta. Csillogó barna szeméből borotvaéles ravaszság sugárzott.

– Örvendek – motyogta érdes hangon. – Megtiszteltetés.

A reggeli felfordult a gyomromban, de nem hagytam, hogy lássa rajtam, hogyan hatott rám a leereszkedő stílusa, ne higgye, hogy ezzel nyomást gyakorolhat rám. Ehelyett utánoztam Rhysand vállvonogatását.

– Részemről a megtiszteltetés, hercegnő.

A többieket is sietősen bemutatták egymásnak: három tanácsadó felügyelte a várost, az udvart és a kereskedelmet. Egy széles vállú, jóképű férfi, Varian volt Cresseida öccse, Tarquin testőrkapitánya és Adriata hercege. A figyelmét teljesen rabul ejtette Amren, mint aki tudja, ki jelenti a legnagyobb veszélyt, és ha lehetősége nyílna rá, boldogan megölné.

Igaz, csak rövid ideje ismertem, de mondhatom, még soha nem láttam Amrent ilyen elégedettnek.

Egy palotába vezettek bennünket: a folyosókat és a falakat művészi kagylókirakások díszítették, számtalan ablak nézett az öbölre, a szárazföldre és a nyílt tengerre. A tengerüveg csillárok imbolyogtak a meleg fuvallatban, a patakokban és a szökőkutakban friss víz csordogált. Főtündérek, szolgák és udvaroncok sürgölődtek, a többségük barna bőrű volt és laza, könnyű ruhát viselt. Mindannyian el voltak foglalva a saját dolgukkal, észre se vettek bennünket, vagy csak nem mutattak érdeklődést. Egyetlen alacsonyabb rangú tündér sem akadt az utunkba.

Tartottam az egy lépés távolságot Rhysand mögött, aki Tarquin oldalán haladt – a mágiáját ezúttal visszafogta, tompította –, a többiek pedig mögöttünk jöttek. Amren tőlem

karnyújtásnyira lépdelt. Vajon ő lenne a testőröm? Tarquin és Rhys felszínesen társalgott, láthatóan már most unták a közalgó Nynsart és a helyi virágokat, amikből majd mind a két udvar virágkiállítást rendez ezen a jelentéktelen, rövid ünnepen.

Nem sokkal utána lesz Calanmai.

Összeszorult a gyomrom. Ha Tamlin a hagyomány szerint meg akarja tartani az ünnepeket, és én nem leszek vele... Nem akartam ennyire előre gondolkodni. Nem lenne igazságos, se velem, se vele szemben.

– A területemen négy fontos város található – mondta Tarquin, és én felnéztem izmos vállára. – A tél utolsó és a tavasz első hónapját Adriatában töltjük, a város ilyenkor a legcsodálatosabb.

Én is úgy képzeltem, hogy a végtelen nyár korlátlan lehetőséget kínál arra, hogy jól érezze magát az ember. Vidéken, tengerparton, városban a csillagok alatt... Bólintottam.

– Tényleg gyönyörű.

Tarquin olyan hosszan nézett rám, hogy Rhys közbeszólt:

– Gondolom, jól halad a helyreállítás.

Erre Tarquin figyelme is visszaterelődött.

– Többnyire igen, de még sok minden hátravan. A kastély hátsó fele romokban, de a belső tér nagy részét, ahogy ti is láthatjátok, már befejeztük. Először a városra koncentráltunk, és ott továbbra is zajlanak a munkálatok.

Amarantha kifosztotta volna a várost?

– Remélem, a megszállás alatt semmi értékes nem veszett el – jegyezte meg Rhys.

– Égi Anyáknak hála, a legfontosabb dolgok közül semmi – felelte Tarquin.

Éreztem, hogy mögöttem Cresseida megtorpan. A három tanácsadó a kötelességeire hivatkozva elvált tőlünk, és búcsúzóul

dünnögtek valamit, de Tarquin felé aggódó pillantást vetettek. Mintha ez lenne az első fontos alkalom, hogy a házigazda szerepét kell eljátszania, és ők a főúr minden megmozdulását árgus szemmel figyelnék.

Visszafogott mosolyt vetett rájuk, de csak a szájával, a szeme nem mosolygott. Szótlanul kísért bennünket egy barlangszerű terembe, ahol a fehér tölgyfa és a zöld üveg dominált. A kilátás az öböl torkolatára és a végtelenbe nyúló tengerre nézett.

Még soha nem láttam ilyen sokszínűen – a zöld, a kobaltkék és az éjfekete legkülönbözőbb árnyalataiban – lüktető vízfelületet. Egy pillanatra felvillant a tudatomban egy festmény, amit kék, sárga, fehér és fekete színekben képzeltem el. Lehet, hogy le kellene festenem...

– Szerintem innen a legszebb – szólta Tarquin hangja mellettem, és ekkor tudatosult bennem, hogy csak mi ketten állunk a széles ablakok előtt, mert a többiek már leültek az igazgyöngy asztal köré. A szolgák gyümölcsöt, salátát és párolt kagylót tettek a tányérokra.

– Nagy büszkeséggel tölthet el, hogy ilyen döbbenetesen szép az országod – jegyeztem meg.

Tarquin tengerre emlékeztető tekintete rám villant.

– A többihez képest milyen? – Óvatos puhatolózás.

– A halandók birodalmához képest Prythianben minden fantasztikus.

– És jobb halhatatlannak lenni, mint embernek?

Éreztem, hogy a figyelem középpontjába kerülök, még akkor is, ha Rhys éppen udvarias, ámde kissé gunyoros vitába bonyolódott Cresseidával és Variannel a halpiacok helyzetéről. Végigmértem a Nyár udvarának főurát, úgy, ahogy ő korábban engem, szemtelenül, az udvariasság legcsekélyebb árnyalata nélkül, és így szóltam:

– Pontosan annyira nem tudom, ahogy te.

– Igazi gyöngyszem vagy – jelentette ki Tarquin csillogó szemmel. – Bár ezt már akkor is tudtam, amikor odadobtad azt a csontot Amaranthának, és a sár ráspriccelt a kedvenc ruhájára.

Nem akartam erre, az első próba iszonytató rettegésére emlékezni.

Vajon mit sejthet a kettőnk „viszonyáról”? Rájön, hogy bennem az ő saját ereje vonzza, vagy azt hiszi, hogy ez egy sajátságos kapcsolat, valami furcsa vonzalom?

Ha lopnom kell tőle, akkor talán érdemes közelebb kerülni hozzá.

– Nem emlékszem arra, hogy ennyire jóképű lettél volna Hegyalján. Jól áll a napfény és a tenger.

Egy alacsonyabb rangú férfi bizonyára önelégülten vigyorgott volna, de Tarquinnek helyén volt az esze: tudta, hogy együtt voltam Tamlinnel, most Rhysszel, és valamiért elhoztak ide. Talán Ianthe-hez hasonló nőszemélynek vélt.

– Egyébként, hogy sikerült beilleszkedned Rhys udvarába?

A sok tapogatózás után egy egyenes kérdés, nyilván azért, hogy kikökkentsen. Majdnem sikerült, majdnem bevallottam, hogy *nem tudom*, de ekkor Rhys szólalt meg az asztaltól, mintha minden szavunkat hallotta volna.

– Feyre a belső köröm tagja és megbízott követem a halandók birodalmában.

A mellette ülő Cresseida szintén bekapcsolódott.

– Gyakran lépsz kapcsolatba halandókkal?

Kérdését invitálásnak vettem, hogy üljek én is asztalhoz, és egyébként is szívesen megszabadultam volna Tarquin átható tekintetétől. Amren mellett, Rhysszel szemben hagytak nekem helyet.

Az Éjszaka udvarának főura beleszimatolt a pezsgőjébe.

Felmerült bennem, hogy ezzel akarja felbosszantani őket, hogy esetleg méreg van az italában, de ő így szólt:

– Szeretek felkészülni minden helyzetre, és mivel úgy tűnik, hogy Hybernben valamit forralnak, jól felfogott érdekünkben áll, hogy párbeszédet kezdjünk az emberekkel.

Erre Varian is abbahagyta Amren megfigyelését, és rekedt hangon így szólt:

– Ezek szerint biztos a hír, hogy Hybernben háborúra készülnek?

– Már vége a felkészülésnek – vetette oda Rhys, és végre beleivott az italába. Amren nem nyúlt a tányérjához, bár szokása szerint beletúrt az ételbe. Kíváncsi lettem volna, mit, kit eszik ittlétünk alatt. Úgy tűnt, hogy Varian a fogára való lenne. – A háború elkerülhetetlen.

– Említetted a leveledben – mondta Tarquin, aki Rhys és Amren között, az asztalfőn foglalt helyet: vakmerőségre vallott két ilyen erős személy közé ülni. Fennhéjázás csupán, vagy barátkozni próbál? A tekintete először rám, aztán Rhysre villant. – Tudod, hogy Hybernnel felvesszük a harcot, bár Hegyalján sok jó emberünket elvesztettük. Nem akarok újra rabszolga lenni, de ha most azért jöttél, hogy megkérj, hogy vegyek részt egy másik háborúban...

– Nem, ez szóba sem jön – szakította félbe Rhys finoman –, eszembe sem jutott.

Minden bizonnyal kiült az arcomra némi zavarodottság, mert Cresseida így fuvolázott felém fordulva:

– Tudod, a főurak jelentéktelenebb dolgokért is háborúztak már. Nem lenne váratlan, ha egy *nem hétköznapi* nőért ez megtörténne.

Valószínűleg ezért mentek bele ebbe a meghívásba: ki akartak ismerni bennünket.

Tamlin vajon a háborúig is elmenne-e azért, hogy visszaszerezzen? Nem, ez lehetetlenség. Megírtam, megmondtam neki, hogy maradjon távol. Annyira nem ostoba, hogy belemenjen egy olyan háborúba, amiből lehet, hogy nem kerülne ki győztesen. Nem más főurak ellen csatázna, hanem illír harcosok ellen, akik Cassian és Azriel vezetésével küzdenének. Ebből valódi mészárszék lenne.

Unottan, tompa hangon feleltem:

– Felesleges ennyire felizgatnod magad, hercegnő. A Tavasz udvarának főura nem szándékozik háborút folytatni az Éjszaka udvarával.

– Ezek szerint kapcsolatban állsz Tamlinnel? – Édeskés mosoly.

Halkan, kimérten válaszoltam, és rájöttem, hogy egy kicsit sem bánom, hogy lopnom kell tőlük.

– Bizonyos dolgok a nyilvánosságra tartoznak, mások viszont nem. Közismert tény a mi kapcsolatunk, de annak jelenlegi állásához semmi közöd, sem neked, sem másnak. Ismerem Tamlint és tudom, hogy udvarok közt nem fog kitörni háború, legalábbis miattam, az én döntéseim miatt nem.

– Micsoda megkönnyebbülés! – jelentette ki Cresseida, ivott a borából, aztán letört a rózsaszín, fehér, narancssárga színekben játszó garnélarákjából egy darabot. – Jó tudni, hogy nem egy elrabolt menyasszonyt rejtegetünk itt, és nem kell őt a törvények szerint visszaküldenünk urához, parancsolójához. Bölcs emberekhez illőn távol tartjuk a bajt a házunk tájától.

Amren mozdulatlanra dermedt.

– Szabad akaratomból távoztam – jelentettem ki. – Nekem senki nem parancsol.

Cresseida vállat vont.

– Gondolhatsz, amit akarsz, de a törvény az törvény. A

menyasszonya vagy, voltál és ezen nem változtat az sem, ha egy másik főúrnak esküdsz hűséget. Nagyon jó, hogy Tamlin tiszteli a döntéseidet, másképp elég lenne egy levelet küldenie Tarquinnek, amiben a visszatérésed követelné, és mi bizony kénytelenek lennénk engedelmeskedni, vagy magunk kockáztatnánk meg egy újabb háborút.

Rhysand sóhajtott.

– Mindig is öröm volt téged hallgatni, Cresseida.

– Lassan a testtel, főúr! A húgom az igazságot mondja – avatkozott közbe Varian.

Tarquin a kezét a világos asztalra tette.

– Rhysand és az udvartartása a vendégszeretetünket élvezi, és mi így is bánunk velük. Ők megmentették az életünket akkor, amikor csak egy szavukba került volna, hogy mindnyájan a halál fiai legyünk.

Tarquin figyelmesen nézett rám és Rhysandre, akinek az arca továbbra is döbbenetesen unott volt. A Nyár udvarának főura a fejét csóválva Rhyshez fordult.

– Később szeretnék négy szemközt megbeszélni veled néhány dolgot. Ma este fogadást rendezek a számotokra a sétahajómon az öbölben, aztán nyugodtan nézzetek szét a városban! Remélem, megbocsátjátok, hogy a hercegnő foggal-körömmel védelmezi a népét. Az utóbbi hónapok újjáépítési munkálatai hosszúra nyúltak és nehezek voltak. Nem szeretnénk a közeljövőben ezt újra átélni.

Cresseida tekintete elsötétült.

– Cresseida temérdek áldozatot hozott a népéért – magyarázta Tarquin nekem kedves hangon. – Ne vedd a figyelmeztetését a személyed elleni támadásnak!

– Mindannyian sok áldozatot hoztunk – mondta Rhysand, és hideg unalma most valami borotvaéles keménységbe ment át. – A

családoddal most Feyre miatt ülhetsz itt, ennél az asztalnál. Remélem, megbocsátod nekem, Tarquin, ha azt mondom a hercegnőnek, hogy a saját vagy az emberei életét teszi kockára, ha üzen Tamlinnek, vagy valakivel visszaviteti hozzá Feyre-t.

Mintha a tenger felől fújó szellő is elállt volna.

– Ne fenyegezz engem a saját házamban, Rhysand! – mordult rá Tarquin. – A hálám nem végtelen.

– Ez nem fenyegetés – vágott vissza Rhys, és a tányérján láthatatlan kezek felvágták a rákollókat. – A szavamat adom, hogy így lesz.

Minden pillantás rám szegeződött, választ várva.

Megemeltem a poharam, mindenkinek a szemébe néztem – a leghosszabban Tarquinnal néztem farkasszemet –, és így szóltam:

– Nem csoda, hogy a halhatatlanságba soha nem lehet beleunni.

Tarquin nevetett, és felmerült bennem, vajon a megkönnyebbüléstől-e.

A bennünket összekötő köteléken keresztül megéreztem Rhysand elismerését.

33.

FEJEZET

LAKOSZTÁLYUNK SZOMSZÉDOS SZOBÁI egy tágas, nyitott hallba nyíltak, ahonnan a tengerre és az alattunk elterülő városra láttunk rá. Az én hálósobámat a habzó tenger és a kék szín hihetetlenül lágy árnyalataival festették ki, amit aranypöttyökkel díszítettek. Az egész a világos fakomódó tetején lévő aranyozott kagylóhéjra hasonlított. Éppen letettem a kagylót, amikor mögöttem kinyílt a fehér ajtó, és Rhys surrant be rajta.

Becsukta az ajtót és háttal nekidőlt. Fekete tunikáját felül nem gombolta be, így kilátszott a mellkasán örvénylő tetoválás.

– Rájöttem, hogy az lesz a gond, hogy kedvelem Tarquint – közölte köszönés helyett. – Sőt, Cresseidát is. Variant tudnám nélkülözni, de fogadni mernék, hogy néhány hét leforgása alatt puszipajtások lennének Cassiannel és Azriellet, így aztán őt is meg kellene kedvelnem. Az is lehet, hogy Amren az ujja köré fogja csavarni, és akkor végképp békén kellene hagynom, hacsak nem akarom magamra haragítani Amrent.

– És? – A komóddal szemben ruhákat pillantottam meg, amit nem én pakoltam be, de nyilvánvalóan az Éjszaka udvarából származtak és rám vártak.

A tágas tér, a nagy ágy, az ablakok, a napfény betöltötte a

csendet kettőnk között.

– Szeretném, ha úgy intéznéd a dolgot, hogy ne csinálj belőlük ellenségeket.

– Arra akarsz kilyukadni, hogy ne kapjanak el?

Bólintás.

– Bejön neked, hogy Tarquin nem tudja levenni a szemét rólad? Nem tudom eldönteni, hogy miért: tetszel neki, vagy tudni akarja, mennyi erő került át beléd belőle.

– Nem lehet, hogy mind a kettő?

– Dehogynem. De veszélyes játék lehet belőle, ha egy főúr ácsingózik utána.

– Először Cassiannel ugratsz, most Tarquinnel? Másképp nem tudsz idegesíteni?

Ahogy közelebb lépett, próbáltam ellenállni az illatának, a melegének, az erejének. Két karjával közrefogott, ahogy a komódra támaszkodott, de én nem húzódtam el.

– Olyan feladatot kell itt végrehajtanod, Feyre, amiről senki sem szerezhet tudomást. A cél érdekében bármit megtehetsz, de úgy szerezd meg a könyvet, hogy közben ne füleljenek le.

Nem voltam egy ostoba fruska, ismertem a kockázatokat. De a *hangja*, ahogy rám nézett...

– *Bármit?* – A kérdésemre felvonta a szemöldökét. – És mit szólnál ahhoz, ha lefeküdnék vele érte? – suttoztam.

Az orrlyukai kitágultak és a tekintete a számra villant. A komód megnyikordult a kezei alatt.

– Visszataszító, amit mondasz. – Összevissza kalapáló szívvel vártam a folytatást, mire végre újra a szemembe nézett. – Mindig szabad maradsz, azt teszel, amit akarsz, azzal, akivel akarsz. Ha meg akarod lovagolni, akkor gyerünk, hajrá!

– Lehet, hogy igen – jelentettem ki, bár a lelkem mélyén tiltakozni akartam. *Hazudsz.*

– Remek. – Az ajkamon éreztem a leheletét.

– Nagyszerű – feleltem. Éreztem, hogy a kettőnk közti távolság egyre csökken, és a feszültség másodpercenként nőni fog, ha egyikünk sem mozdul.

– De a küldetésünket – mondta halkan, és a szeme úgy csillogott, akár a csillagok – ne merd kockára tenni!

– Tisztában vagyok a felelősséggel. – A belőle áradó erő beburkolt és felrázott.

Éreztem a só, a tenger és a szél vonzását, énekeltek nekem. Mintha Rhys is hallotta volna, és a komódon álló gyertya felé bökött.

– Gyűjtsd meg!

Felmerült bennem, hogy kötekedjek, de aztán inkább a gyertyára néztem és hívtam a tüzet, felidéztem azt a forró dühöt, amit sikerült neki bennem felkorbácsolni, de a gyertyát hirtelen egy hatalmas vízszög söpörte le, mintha valaki egy vödör vizet loccsantott volna rá. Döbbsen bántam a komódot elöntő vizet, ahogy a süket csendben a márványpadlóra csepegett. Rhys továbbra se vette el a kezét mellőlem, és halkan elnevette magát.

– Képtelen vagy követni az utasításaimat?

Akármi is volt az oka, talán az, hogy itt vagyok, közel Tarquinhez és a mágiájához... Itt úgy éreztem, hogy a víz válaszol nekem. Éreztem, ahogy ellepi a padlót, éreztem az öbölben a tengert, ahogy habzik és megpihen, és a sót a szélben.

Farkasszemet néztünk Rhysszel.

Nekem nem parancsolt senki, az viszont lehet, hogy én mindennek tudok parancsolni, ha szeretnék. Ha mernék.

Azt akartam, hogy a víz olyan legyen, mint Rhys csillagai, amiket a sötétség leplére hívott, és erre a víz, mint valami furcsa eső, felemelkedett a padlóról. Az akaratommal elértem, hogy a cseppek különváljanak, és körülöttünk lógnak a levegőben. A

fény csillogott rajtuk, szikráztak, akár egy kristálycsillár.

Rhys elvonta a tekintetét, hogy szemügyre vegye őket.

– Azt javaslom – dünnyögte –, hogy Tarquin hálósobájában ne mutasd be ezt a trükköt.

Az összes cseppet az arcába küldtem, túl gyorsan ahhoz, hogy védekezni tudjon, még rám is viasspriccelt. Mind a ketten vizesek lettünk, de Rhys csak halvány meglepetést mutatott, és elmosolyodott.

– Ügyes vagy – mondta, és végre elengedte a komódot. Azzal nem foglalkozott, hogy a bőrén csillogó vizet letörölje magáról. – Csak gyakorolj szorgalmasan!

– Háborút fog indítani miattam? – kérdeztem.

Tudta, kire gondolok. Korábbi dühös arckifejezését pillanatok alatt ijesztő nyugalom váltotta fel.

– Nem tudom.

– Visszamegyek, ha ez megtörténik, Rhysand. Inkább visszamegyek, mint hogy miattam háborúzz.

Zsebre tette a vizes kezét.

– Vissza *akarnál* menni? Újra beleszeretnél, ha miattad háborúzna? Ezzel meg tudna nyerni magának?

Gombóc nőtt a torkomban.

– Elegem van a gyilkolásból, nem akarom, hogy bárki is meghaljon, a legkevésbé miattam.

– Ez nem válasz a kérdésemre.

– Nem akarok visszamenni, de visszamennék. Szenvedés, gyilkolás árán engem nem lehet megszerezni.

Hosszan, de közömbös arccal nézett rám, aztán az ajtóhoz ment, megállt előtte, és a tengeri sün formájú kilincsre tette a kezét.

– Azért zárt be téged, mert egy rohadék, és tudta, hogy mekkora kincs vagy. Többet érsz minden földnél, aranynál vagy

ékszernél. Tudta ő ezt, és mindenestül magának akart.

A szavai teljesen letaglóztak, de valahogy el is simítottak a lelkemben valamit.

– Rhysand, ő szeretett, és most is szeret.

– Nem az a kérdés, hogy szeret-e, hanem az, hogy mennyire. Az eltűlzott szerelem méreg is lehet.

Ezzel elment.

Az öbölben a tenger viszonylag csendesén hullámozott, talán a gazdája csendesítette le, így a sétahajója alig ringatózott ottlétünk alatt, miközben vacsoráztunk és iszogattunk a fedélzetén.

A drága fából faragott és arannyal díszített hatalmas jacht elegendő helyet biztosított nagyjából száz főtündernek, akik minden igyekezetükkel leplezni próbálták, hogy nemcsak Rhyst és Amrent, de az én minden megmozdulásomat is szemmel tartják.

A nagyteremben kis asztalokat és kanapékat helyeztek el, itt lehetett lakmározni és pihenni, a felső szinten pedig, amit igazgyönggyel kirakott csempékkel díszítettek, a mi hosszú asztalunkat állították fel. Tarquin a megjelenésével magát a nyarat testesítette meg, türkiz és aranyszínű ruhába öltözött, a gombokon és az ujjain smaragd csillogott. Zafir- és fehérarany koronájának formája a tengerhab színű haján a megtörő hullámokat idézte, annyira különleges volt, hogy többször azon kaptam magam, hogy őt nézem.

Éppen ez történt, amikor felém fordult – a jobbján ültem – és látta, hogy figyelem.

– Azt hinné az ember, hogy ügyes ékszerészeinknek gyerekjáték lenne egy kicsit kényelmesebb koronát készíteni. Ez

iszonyúan vág.

Ilyen barátságosan kezdeményezett társalgást velem, mivel az első órában végig hallgatásba burkolóztam: a szigetvárost, a vizet, a földrészt néztem, vaktában tapogattam a gondolataimmal, kíváncsi voltam, válaszol-e valami, a könyv arrafelé szunnyad-e valahol. Néma hívásomra nem reagált semmi, ezért arra jutottam, hogy eljött az ideje egy kérdésnek.

– Hogy sikerült megőrizned a koronát, hogyhogy nem kaparintották meg?

Olyan érzésem volt, ha kimondom Amarantha nevét, akkor mintha egy esőfelhőt hívnék a vidám, ünneplő emberek fölé.

Rhys a balján éppen elmélyült beszélgetést folytatott Cresseidával. Nem nézett rám, de egyébként is alig szólt hozzám, még a ruhámat se nyugtázta elismerő pillantással.

Szokatlan volt tőle, mert ezúttal én is jól éreztem magam a bőrömben, ráadásul most is én döntöttem a külsőmről: kibontott hajamat egy rózsaarany fonott hajpánttal fogtam össze. Ujjatlan, alkonyrózsaszín, testhez simuló sifonruhát viseltem, a délelőtti bíborszínűhöz hasonlót. Ilyen nőiesen lágy, csinos ruhához régen volt kedvem utoljára, régen akartam ilyet viselni.

De itt ennek nem az volt az ára, hogy az egész életemet partik és fogadások szervezésével töltssem el. Rhys mellett lehettem lágy és kedves naplementekor, másnap reggel pedig ébredhettem arra, hogy illír harci bőrruhába öltözöm.

Tarquin megszólalt:

– Amikor a területet elfoglalták, a legértékesebb kincseink nagy részét sikerült kicsempésznünk. Nostrus, az unokatestvérem volt az elődöm – én egy másik városban szolgáltam hercegeként –, mikor egyszer csak az éjszaka közepén azt a parancsot kaptam tőle, hogy villámgyorsan helyezzük biztonságba a kincstárat.

Amarantha végzett Nostrusszal, amikor az fellázadt ellene, és

bosszúból az egész családját kivégeztette. Tarquin biztosan a néhány túlélő egyike, ha az ő kezébe került a hatalom.

– Nem tudtam, hogy a Nyár udvarában ilyen nagy becsben tartják a kincseket – mondtam.

Tarquin fújtatva nevetett egyet.

– Csak az első főurak. Mi már többnyire csak a hagyomány miatt tesszük.

– Leginkább az aranyat és a drágaköveket értékelitek nagyra? – kérdeztem óvatosan, lazán.

– Többek között.

Belekortyoltam a boromba, mert időt akartam nyerni a további kérdezősködéshez úgy, hogy ne keltsek gyanút, bár talán célszerűbb lenne nem kerülgetni a forró kását.

– És idegenek is megnézhetik a gyűjteményt? Az apám kereskedő volt, és gyerekkoromban az időm nagy részét az irodájában töltöttem, segítettem neki az áruk rendezgetésében. Érdekes lenne összehasonlítani a halandók kincseit a tündérkezek alkotásaival.

Rhys folytatta a társalgást Cresseidával, és a kötelékünkön keresztül nem éreztem egy szemernyi elismerést vagy derűt sem. Tarquin oldalra billentette a fejét, mire a koronájában lévő drágakövek megcsillantak.

– Hogyne, semmi akadály! Esetleg holnap, ebéd után?

Nem volt buta, az is lehet, hogy tökéletesen tudatában volt a játszmának. De a felajánlását őszintének éreztem. Mosolyogva bólintottam. A fedélzetre pillantottam alattunk, az ott hemzsegő tömegre, a lámpák fényében csillogó vízre, bár éreztem közben Tarquin tekintetét.

– És milyen volt a halandó világ? – kérdezte.

Az epersalátát birizgáltam a tányéromon.

– Csak egy nagyon kis szeletét láttam. Az apámat a kereskedők

hercegének hívták, de én túl kicsi voltam ahhoz, hogy az üzleti útjaira, a halandó világ más tájaira magával vigyen. Tizenegy éves koromban elvesztette a vagyonunkat egy Bharatba induló szállítmány miatt. A következő nyolc évet szegénységben töltöttük, egy isten háta mögötti faluban, a fal közelében. Így nem beszélhetek az egész halandó világ nevében, amikor azt mondom, hogy amit én láttam, az kemény volt. Brutálisan kemény. Nekem úgy tűnik, hogy itt a társadalmi osztályokat elválasztó vonalak sokkal elmosódottabbak. Az embereknel a pénz beszél. Ha van pénzed, akkor nem osztod meg senkivel, vagy éhezelsz és a túlélésért küzdesz. Az apám akkorra visszaszerezte a vagyonát, amikor én Prythianbe mentem. – Összeszorult a szívem. – Azok az emberek pedig, akik egykor hagytak bennünket éhezni, újra a barátaink lettek. Szívesebben nézek szembe bármilyen prythiani lénnel, mintsem a fal túloldalán élő szörnyetegekkal, mert ott mágia híján csak a pénz számít.

Tarquin kissé csücsörítve, töprengő arccal nézett.

– Ha háború törne ki, akkor életben hagynád őket?

Nagyon veszélyes, kétélű kérdés, de nem fogom kikotyogni neki, milyen terveink vannak a fal túloldalát illetően, majd csak akkor, ha Rhys jelzi, hogy elmondhatjuk.

– A nővéreim apámmal együtt élnek a birtokán. Értük küzdenék, de a hízelgő talpnyalókért és pöffeszkedő arisztokratákért...

Nem bánnám, ha valami megrendítené jól felépített kis világukat. – Beleértve Elain vőlegényének gyűlölködő családját.

Tarquin nagyon halkán reagált.

– Prythianben is vannak olyanok, akik ugyanígy gondolkodnak más udvarokról.

– Meg akarnak szabadulni a főuraktól?

– Az is lehet, de elsősorban meg akarnák szüntetni a

főttündérek veleszületett előjogait az alacsonyabb rangú tündérekkel szemben. Már maga az elnevezés igazságtalan. Talán jobban hasonlít az emberi birodalomra, mint ahogy te látod, és nem is olyan zavaros, mint amennyire annak tűnik. Néhány udvarban a legutolsó főttündér is több joggal rendelkezik, mint a leggazdagabb, ám alacsonyabb rangú tündérek.

Hirtelen élesen tudatosult bennem, hogy nem vagyunk egyedül, sem ezen a hajón, sem ennél az asztalnál, és az állatokéhoz hasonló, tökéletesen éles hallással megáldott főttündérek vesznek bennünket körül.

– Egyetértesz velük? Szerinted is változásra van szükség?

– Én egy fiatal főúr vagyok – felelte. – Nemrég múltam nyolcvan. – Ezek szerint Amarantha hatalomátvételekor harmincéves volt csak. – Lehet, hogy egyesek tapasztalatlanak vagy ostobának tartanak, de nem vagyok vak, látom, milyen kegyetlenségek történnek. Ráadásul sok olyan, igazán jóra való alacsonyabb rangú tündért ismerek, aki csak azért szenved, mert rossz helyre született. A hagyomány még a saját rezidenciámban is arra kényszerít engem, hogy betartsam az elődeim szabályait: munkavégzés közben az alacsonyabb rangú tündérek nem lehetnek szem előtt vagy hallótávolságban. Jó lenne egyszer arra ébredni Prythianben, hogy nekik is van szavuk, nemcsak az én otthonomban, de azon kívül is.

Figyelmesen néztem, próbáltam rájönni a megtévesztésre, csalásra, de nem sikerült.

Tőle fogok lopni. *Lopni*. Mi lenne, ha egyszerűen elkérném a Könyvet? Odaadná nekem? Vagy az elődei hagyományai túl mélyen gyökereznek benne?

– Megmondanád, miért nézel így? – kérdezte Tarquin, és izmos karjával az aranyterítőre támaszkodott.

– Azon gondolkodom, hogy nagyon könnyen beléd lehetne

szeretni, és még ennél is könnyebb lenne összebarátkozni veled – mondtam egyenesen.

Széles, őszinte mosoly terült el az arcán.

– Egyik sem lenne ellenemre.

Ekkor Cresseidára vetődött a pillantásom, aki már majdnem Rhysand ölében ült, Rhysand pedig úgy mosolygott rá, mint egy macska. Egy ujjával körkörösén simogatta a lány kézfejét, mire az az ajkát harapdálta, de valósággal sugárzott. Kérdőn néztem Tarquinre, de ő csak grimaszolt egyet és a fejét csóválta.

Reméltem, hogy a lány szobájába mennek. Mert ha a fültanúja leszek annak, hogy Rhysszel ágyba bújnak... Elhessegettem a gondolatot.

– Évek óta nem láttam a húgomat ilyennek – töprengett hangosan Tarquin.

Éreztem, hogy előnti az arcomat a forróság. Szégyelltem volna magam? De miért? Mert valódi ok nélkül legszívesebben megfojtottam volna? Rhysand gyakran ugratott engem, gúnyolódott, de soha nem csábított ilyen hosszú, figyelmes pillantásokkal, pökhendi illír mosollyal.

Egyszer, valaki mástól én is részesültem ebben az ajándékban, de végül tönkretettem az egészet.

Rhysand pedig, azok után, amilyen áldozatokat hozott, amit tett... Éppúgy megérdemli, mint Cresseida.

Még akkor is, ha hirtelen én is ugyanerre vágytam és újra érezni akartam. Magányos voltam, és hirtelen rádöbbsentem, hogy már nagyon régóta.

Rhys előrehajolt, hogy jobban hallja, amit Cresseida mond, a szája már-már a füléhez ért, és a kezüket egymásba fonták.

Nem szomorúságot vagy kétségbeesést éreztem, nem is rettegést, hanem boldogtalanságot. Olyan sötéten, élesen hasított belém, hogy felpattantam.

Rhys tekintete rám villant, legalább eszébe jutott, hogy én is létezem, de az arca teljesen kifejezéstelen maradt, semmi jelét nem adta annak, hogy a köteléken keresztül érzett volna bármit is abból, amit én. Nem érdekelt, hogy a pajzsom le van engedve, a gondolataimba szabad a bejárás és nyitott könyv vagyok a számára. Úgy tűnt, őt sem érdekli. Folytatta a nevetgélést Cresseida sztoriján, és közelebb csúszott hozzá.

Tarquin is felállt, és figyelmesen nézett bennünket.

Boldogtalan voltam, nem egyszerűen össze voltam törve belül, de aztán arra is rájöttem, hogy ez legalább egy érzés, és ezzel vége a bennem honoló végtelen ürességnek, vagy a rettegésnek a túlélésért.

– Egy kis friss levegőre vágyom – mondtam, bár kint voltunk a szabadban. Az aranyló fények, az asztalnál ülők... Egyedül szerettem volna lenni a hajón, akár csak egy percre, függetlenül a küldetésemtől.

– Csatlakozhatok?

A Nyár udvarának főúrára néztem. Nem hazudtam, tényleg könnyű lett volna egy olyan férfiba beleszeretni, mint ő. Abban viszont már nem voltam teljesen biztos, hogy megértené a bennem talán örökre ott lakozó sötétséget annak ellenére, hogy ő is sok nehézséggel szembesült Hegyalján. Nemcsak amiatt, amit Amarantha tett velem, de az éhezésben, a kétségbeesésben töltött évek miatt is talán mindig marad bennem valamennyi rossz, nyugtalanság. Sóvároghatok a béke után, de egy kényelmes kalitka után sosem.

– Jól vagyok, köszönöm – mondtam, és a hajó farához vezető széles lépcsősor felé indultam. Az a rész is fényesen kivilágított, mégis csendesebb volt, mint az orron lévő központi területek. Rhys még csak nem is pillantott felém, amikor kimentem. Nem baj, sőt.

Félúton járhattam a falépcsőkön, amikor Amrenre és Varianre lettem figyelmes. Két szomszédos oszlopnak dőlve álltak egymás mellett és borozgattak. Láthatóan nem figyeltek egymásra, de mással sem beszélgettek.

Talán ezért jött Amren, hogy elvonja Tarquin házőrző kutyájának a figyelmét.

A főfedélzeten a fakorlátnál találtam egy viszonylag árnyékosabb helyet, és rátámaszkodtam. A hajót mágiával működtették, nem láttam evezőt vagy vitorlát. Így hajóztunk az öbölben, csendben, lágyan, a víz alig fodrozódott.

Magam sem tudtam, hogy Rhysandre várok, míg a hajó kikötött a szigetvárosnál, és rájöttem, hogy már egy egész órát egyedül töltöttem.

Amikor a szárazföldre léptem a tömeggel, Amren, Varian és Tarquin várt a kikötőben. Feszültnek tűntek.

Rhysandet és Cresseidát nem láttam sehol.

34.

FEJEZET

ÉJSZAKA SZERENCSERE nem szűrődött ki semmilyen hang a hálósobájából, pedig még egy rémálomra fel is riadtam, azt álmodtam, hogy nyársra tűzve forgatnak. Hirtelen azt se tudtam, hol vagyok, de aztán a nyitott ablakokon keresztül megpillantottam a tengert. Táncolt rajta a holdfény a néma csendben.

Fegyver lett belőlem. Meg kell találnom a könyvet, meg kell állítanom a királyt, hogy ne tudja ledönteni a falat, és meg kell akadályozzam a Juriannel kapcsolatos terveit és a háborút, ami elpusztíthatná a világot, és ezt a helyet is, egy olyan főúrral együtt, aki pedig megváltoztathatná a dolgok jelenlegi rendjét.

Egy futó pillanatig hiányozni kezdett Velaris, a fények, a zene és a Szivárvány. A városi ház otthonos melege az ottani csípős hidegben. Hiányzott az érzés, hogy valahová tartozom.

Rhys talán úgy gondoskodott arról, hogy a „fegyvere” ne romoljon el javíthatatlanul, hogy amikor kellett, a szárnyaival betakart, és üzeneteket írt nekem. Jól volt így, teljesen rendben volt. Semmivel sem tartoztunk egymásnak, csak arra tettünk ígéretet, hogy együtt dolgozunk és harcolunk.

Ettől még maradhat a barátom. A társam, akármit is jelent ez

kettőnk között. És az semmit sem változtat rajta, hogy valakit az ágyába vitt. De igazából sovány vigasz volt az a gondolat is, hogy talán ő is annyira magányos, mint én.

Nem mertem lemenni reggelizni és megbizonyosodni arról, hogy Rhys visszajött-e egyáltalán, és kivel ül majd asztalhoz.

Úgy döntöttem, hogy mivel semmi dolgom, nem kelek fel az ágyamból egészen a déltájra Tarquinnel megbeszélt találkozóig. Az érkező szolgák elnézést kértek a zavarásért, és azonnal távozni is akartak, de én mondtam nekik, hogy amíg takarítanak, én megfürdök. Udvariasak voltak, bár kissé feszültek, és egy bólintással tudomásul vették a javaslatom.

Ráérősen fürödtem. A zárt ajtók mögött kieresztettem magamból Tarquin bennem szunnyadó erejét. Először kiemeltem a vizet a kádból, aztán kis állatokat és más lényeket formáltam belőle.

Közel álltam az átalakuláshoz, csak rajtam múlt, meddig megyek el, de reszketés fogott el, rosszul lettem a gondolatra, hogy állatokhoz hasonuljak. Egy időre inkább félretettem a dolgot, mert a véremben időnként mintha karmok kapartak volna.

Annyira lekötött a fürdőszobában repdeső vízpillangók látványa, hogy észre se vettem, hogy kihűlt a víz. Úgy, mint előző este, most is Nuala lépett ki a falból, akárhonnan is keveredett elő a palotában, és segített az öltözésben. Valahonnan tudta, mikorra kell elkészülnöm. Azt mondta, hogy Cerridwen húzta a rövidebbet, és neki Amrenhez kellett mennie. Rhysről nem mertem kérdezősködni.

Nuala tajtékszöld és rózsasaarany színeket választott, a hajamat begöndörítette, aztán vastag, laza copfot csinált apró

gyöngyökkel. Nem adta jelét annak, hogy tudná, mit keresek itt és hová készülök. Az arcomra most különös gondot fordított, az ajkamat málnapirossal emelte ki, járomcsontomra pedig halvány pírt tett. Akár bájosan ártatlannak is tűnhettem volna, ha a tekintetem nem lett volna olyan tompa, kékekszürke szemem pedig olyan fénytelen, fakóbb, mint tegnap este, amikor tükörbe néztem.

Eleget láttam a palotából ahhoz, hogy eltaláljak oda, ahová Tarquin kitűzte a találkozónkat, mielőtt jó éjt kívántunk volna egymásnak. A központi csarnok körülbelül a középső szinten helyezkedett el, tökéletes találkozóhely volt a fenti tornyokban lakóknak és azoknak is, akik láthatatlanul és hangtalanul dolgoztak odalent.

Ezen a szinten volt az összes tanácsterem, bálterem, ebédlő és minden olyan helyiség, amire a látogatóknak különböző eseményekhez vagy összejövetelekhez szükségük volt, és ezek a lakószintekről is könnyen elérhetők voltak. A lépcsőházaknál négy-négy katona állt őrt, és figyelt, miközben a kagylókkal díszített oszlopnak dőlve vártam a főurukra. Kíváncsi lettem volna, vajon Tarquin megérezte-e, hogy a mágiájával játszottam a kádban, hogy az a darabkája, amit tőle kaptam, itt van velem és irányítani is tudom.

Tarquin az egyik közeli szobából bukkant elő, amikor az óra kettőt ütött, és a társaim követték. Rhysand tekintete végigsiklott rajtam, nem kerülte el a figyelmét a ruhám, amit nyilvánvalóan vendéglátónk és népe tiszteletére viseltem. Biztosan észrevette, hogy kerülöm a tekintetét és Cresseidáét, ezért ő is inkább Tarquinre és a mellette álló Amrenre pillantott. Varian a lépcsőnél várakozó katonákhoz ment. Finoman és kedvesen mosolyogtam rájuk.

– Csinos vagy ma – bókolt Tarquin, és fejét hajtott.

Nuala rendkívül jó kémnek bizonyult. Tarquin ónszürke tunikáját ugyanolyan tengerhab árnyalatú részekkel díszítették, mint az én ruhámat, így mintha összeöltöztünk volna. Ami aranybarna hajamat és sápadt bőrömet illeti, épp az ellentéte voltam.

Éreztem, hogy Rhys még mindig méreget, de nem akartam vele foglalkozni. Később majd talán ráküldök egy ugató vízi kutyát, hogy a fenekébe harapjon.

– Remélem, nem zavartalak meg benneteket – mondtam Armennek, aki erre megvonta keskeny vállát. Ma járdaszürkébe öltözött.

– Éppen lezártuk élénk vitánkat a flottákról és arról, ki legyen a vezető, ha egységes front alakul. Tudtad, hogy mielőtt ilyen hatalmasak és befolyásosak lettek, Tarquin és Varian vezette Nostrus flottáját?

Varian néhány lépéssel arrébb állt, és láthatóan megdermedt, de nem fordult meg.

Tarquin szemébe néztem.

– Nem is említetted, hogy hajóztál. – Igyekeztem érdeklődőnek tűnni, bár teljesen hidegen hagyott a kérdés.

Tarquin megdörzsölte a tarkóját.

– Séta közben akartam erről mesélni. – A karját nyújtotta. – Indulunk?

Egy szót sem szólt Rhysandhez sem ő, sem én. Belekaroltam, és csak úgy a levegőbe mondtam:

– Később találkozunk.

Valami megsimogatta a mentális pajzsomat, valami sötét, erős morajlást éreztem belül. Figyelmeztetés lehetett, hogy legyek óvatos, de én egy kicsit közelebb léptem Tarquinhez. Kedves, könnyed mosolyt vettem a Nyár udvarának főúrára. Így már régen nem mosolyogtam senkire. A pajzs túloldalán elhalt az a

bizsergő nézés.

Jól van.

Tarquin egy ékszerekkel és egyéb kincsekkel teli kincstárba vezetett, aminek a méretein egy ideig csak döbbenten tátogtam, és ezt a percet próbáltam kihasználni arra, hogy végigpásztázzam a polcokat, érzek-e bármi olyasmit, ami az oldalamon álló férfihez hasonlít, ahhoz az erőhöz, amit előhívtam a kádban.

– És ez csak az *egyik* gyűjtemény? – A mélyen a kastély alatt húzódó helyiséget egy súlyos ólomajtó zárta, ami csak Tarquin kezének érintésére nyílt ki. Nem mertem közelebb lépni a zárhoz és valahogy kipróbálni, vajon az én érintésemre, az ő *hamisítványának* az érintésére is nyílik-e.

Róka a csirkeólbán. Ez voltam én.

Tarquin elnevette magát.

– Az őseim kapzsi rohadékok voltak.

A fejemet ingatva léptem oda a falakba épített polcokhoz. Szilárd kőfalakat láttam, betörni képtelenség lett volna, hacsak nem ásnék alagutat a hegyen keresztül, vagy valaki gondolatutazással nem hoz el ide. Bár valószínűleg ezt a helyet is olyasfajta varázsigék védik, mint Rhys városi házát vagy a Szél házát.

A dobozokból szinte kibuggyant a rengeteg ékszer, gyöngy, nyers drágakő. Az aranyat ládádba halmozták, de azok is annyira megteltek, hogy a macskaköves padlóra is jutott belőlük. Díszes vértet az egyik fal mellett, pókhálóból és csillagfényből szőtt ruhák dőltek a másik falnak. Mindenféle kardot és tört is láttam, de könyvet egy darabot se.

– Ismered a tárgyak történetét?

– Néhányét igen, de nem tudok sok időt erre fordítani.

Remek. Talán nem is tud a könyvről, ezért nem is fogja hiányolni.

Megfordultam.

– Mi itt a legértékesebb?

– Hogy mit érdemes ellopni?

Elnevettem magam.

– Csak egy nagyon amatőr tolvaj kérdezne ilyet, nem? Hitványnak, alakoskodónak, hazugnak éreztem magam a kérdés miatt.

Tarquin figyelmesen tanulmányozott.

– Azt hiszem, hogy épp most nézek a legértékesebb dologra. Szándékomon kívül elpirultam.

– Nagyon kedves vagy.

Gyengéden mosolygott, mintha a rangja nem irtotta volna ki belőle az együttérzést. Reméltem, hogy ez mindig is így marad.

– Tényleg nem tudom, mi itt a legértékesebb. A családom felbecsülhetetlen értékű tárgyai vannak itt.

Odamentem egy polchoz és végigpillantottam rajta. Egy bársonypárnán egy rubin nyaklánc hevert, cinketőzés méretű drágakövekkel. Csak egy különleges nő vehetné fel, akinek a szépsége elhalványítaná a drágaköveket és nem fordítva.

Egy másik polcon gyöngy, mellette zafír, egy harmadikon fekete gyémánt nyakék. A sötét kövek mindegyike valami titkot rejthetett, de a titok nyitja is mintha ott szunnyadt volna benne.

Tarquin mögém lépett, és a vállam felett megnézte, mi ejtette rabul a figyelmem, aztán az arcomra villant a tekintete.

– A tied.

– Micsoda? – kérdeztem hirtelen megfordulva.

Megdörzsölte a tarkóját.

– Köszönetem jeléül, amit Hegyalján tettél.

Most kérdezd meg! Kérd el a könyvet helyette!

De ehhez bízni kellene benne, és hiába volt olyan kedves, mégiscsak egy főúrral álltam szemben. Kihúzta a dobozt, felnyitotta a tetejét és úgy nyújtotta oda.

– Te voltál az első, aki nem nevetett ki, amikor azt mondtam, hogy meg kellene szüntetni az osztálykülönbségeket. Még Cresseida is kiröhögött, amikor beavattam. Ha a megmentésünkért nem fogadod el a nyakláncot, akkor ezért fogadd el!

– Tetszett a gondolatod, Tarquin, ezért nem kell megjutalmaznod.

A fejét rázta.

– Vedd csak el!

Megsérteném azzal, ha nem fogadom el, ezért az ujjaim a doboz köré fonódtak.

– Jól fog állni az Éjszaka udvarában – mondta.

– Még az is lehet, hogy itt maradok, és segítek neked a világ megreformálásában.

A szája szegletében mosoly játszadozott.

– Északon is jól jönne egy szövetséges.

Ezért hozott ide és adta az ajándékot? Nem is gondoltam bele, mennyire egyedül vagyunk itt lent, a föld alatt, egy olyan helyen, ahová könnyedén bezárhatnak.

– Ne félj tőlem, nincs okod rá – mondta. A szagomról érezhette meg? – Arra gondoltam, hogy te tudsz hatni Rhysandre, pedig ő híres a nehéz természetéről. Megszerzi, amit akar, és senkit nem avat be a terveibe, csak miután végrehajtotta őket. Bocsánatot kérni sem szokott. Amellett, hogy a követe vagy az emberi birodalom felé, legyél a mienk is! Láttad a városomat, még van három hasonló. Amarantha az elfoglalásuk után szinte azonnal letarolta mindegyiket. A népem nem akar mást, csak békét és biztonságot, hogy ne kelljen félelemben élniük. A többi főúr

mesélt nekem Rhysről, figyelmeztettek, hogy vigyázzak vele. De ő Hegyalján megmentette az életemet. Brutius az unokatestvérem volt, és már toboroztuk a hadseregünket a városainkban, hogy lerohanjuk Hegyalját, amikor elfogták őt, mert a csatornákon keresztül próbált kiszökni, hogy találkozzon a katonáival. Rhys látta ezt Brutius tudatában, tudom, hogy látta. És mégis Amarantha szemébe hazudott, és ellenszegült a parancsnak, hogy változtassa Brutiuszt élőhalottá. Az is lehet, hogy a saját elképzeléseit szolgálta ezzel, de szerintem egyszerűen megkönyörült rajta. Tudja, hogy fiatal vagyok, tapasztalatlan, és mégis megmentette az életemet. – A fejét csóválta, ahogy magára gondolt. – Néha az is felmerül bennem, hogy Rhysand talán Amarantha ágyasa lett azért, hogy elterelje a figyelmét rólunk.

Nem fogok elárulni neki semmit, de úgy éreztem, hogy látja a szememben a szomorúságot.

– Tudom, hogy rólad azt kellene gondolnom, hogy a játékszerévé, egy szörnyeteggé tett téged – folytatta. – De látom rajtad, hogy milyen kedves vagy, és azt hiszem, hogy ez mindennél többet elárul róla. Azt jelzi, hogy sok titkot őriztek ti ketten...

– Kérlek, fejezd ezt be! – bukott ki belőlem. – Tudod, hogy nem mondhatok el neked semmit, és nem ígérhetek semmit. Rhysand főúr, és én csak az ő udvarát szolgálom.

A tekintetét a földre szegezve felelte:

– Bocsáss meg, hogy ennyire előreszaladtam. A tanácsadóim bosszúságára még csak tanulom az udvarok közti játszmákat.

– Remélem, hogy soha nem tanulod meg őket.

Tarquin állta a tekintetem, az arcán óvatosságot, komolyságot láttam.

– Akkor hadd tegyek fel neked egy egyenes kérdést. Igaz, hogy azért hagytad el Tamlint, mert bezárt a házába?

Próbáltam elhessegetni az emléket, a rettegést és a fájdalmat, amibe beleszakadt a szívem, de bólintottam.

– És az igaz, hogy az Éjszaka udvara mentett ki a házi őrizetből?

Újra bólintottam.

– A Tavasz udvara a déli szomszédom, és szoros kapcsolatokat ápolunk egymással, de ha nem kérdeznék egyenesen rá, akkor nem fogom elárulni, hogy itt jártál.

Én, egy hazudós tolvaj és manipulátor, nem érdelek ilyen szövetségest.

Köszönetem jeléül fejet hajtottam.

– Van még olyan kincsestárad, amit meg szeretnél mutatni?

– Az arany és a drágakövek nem nyűgöztek le eléggé? Még sincs igazi kereskedőszemed?

Megütöttem a dobozt.

– Ó, már megkaptam, amit akartam, és arra lennék kíváncsi, mennyit ér a veled kötött szövetség.

A nevetése visszaverődött a kövekről és a kincsekről.

– Úgyszincs kedvem a ma délutáni megbeszélésekhez.

– Micsoda felelőtlen, fegyelmezetlen fiatal főúr!

Finoman megpaskolta a karom, aztán egymásba karoltunk és kivezetett a teremből.

– Tudod, azt hiszem, hogy beléd is nagyon könnyű lenne beleszeretni, Feyre, és a barátodnak lenni.

Tapintatosan elfordultam, amikor a tenyerét a kilincs fölé téve bezárta utánunk az ajtót. Hallottam a helyükre csúszó zárok kattanását.

Más termekbe vezetett a palota alatt, volt, amelyik ékszerekkel, mások fegyverekkel vagy éppen különböző régi korokból származó ruhákkal voltak tele. Mutatott egy könyvekkel telerakott szobát is, mire a szívem majd kiugrott a helyéről, de

semmit nem találtam, csak bőrkötéses köteteket, port és csendet. A Tarquinéhez hasonló mágia sehonnan sem szivárgott, a keresett könyvnek semmi nyoma nem volt.

Az utolsó szoba ládákkal és állványokkal volt tele, amelyeket különféle vásznak borítottak. Miután a nyitott ajtón bepillantva végigpásztáztam a művészi alkotásokat, így szóltam:

– Köszönöm szépen, azt hiszem, eleget láttam mára.

Nem kérdezett semmit, bezárta a termet, és visszakísért a zajos, napos felső szintekre.

Valahol máshol őrizhetik, hacsak nem egy másik városban. Mielőbb meg kell találnom, mert Rhys és Amren nem tudja a végtelenségig húzni a politikai vitákat, és előbb-utóbb haza kell indulnunk. Magamban azért fohászkodtam, hogy minél előbb rábukkanjak, már csak azért is, hogy ne kelljen jobban utálnom magam annál, mint amennyire már utáltam.

Rhysand úgy terpeszkedett az ágyamon, mintha a sajátja lett volna.

Egy pillantást vettem rá: a tarkója alatt összekulcsolta a kezét, hosszú lábait lelógatta a matracról.

– Mit akarsz? – kérdeztem fogcsikorgatva, és nyomatékossításképpen elég hangosan becsaptam az ajtót.

– Jól látom, hogy nem esett olyan jól a flörtölés és nevetgélés Tarquinnel?

Ledobtam a dobozt mellé az ágyra.

– Erről én is kérdezhetnék.

A mosolya elhalványult, felült, és felnyitotta a tetejét.

– Ez nem a könyv.

– Nem, de egy csodálatos ajándék.

– Feyre, ha azt szeretnéd, hogy ékszereket vegyek neked, akkor

szólj! Bár a ruhatárad kapcsán azt hittem, hogy tudod, hogy *mindent* neked vettem.

Nekem nem tűnt fel, de így szóltam:

– Tarquin nemcsak jóképű, de jól is végzi a dolgát. *Kérd* el tőle te azt az átkozott könyvet!

Rhys lecsapta a doboz tetejét.

– Ékszerekkel vakít el, csábos szavakat suttog a füledbe, és neked ettől azonnal büntudatod támad?

– Kétségbeesetten vágyik arra, hogy a szövetségese legyél. Bízni akar benned.

– Nos, Cresseida szerint az unokatestvére nagyon is ambiciózus, szóval én óvatosabb lennék. Tudni kell ám a sorok között is olvasni!

– Ó, tényleg? Ezt még az előtt mondta neked, hogy az ágyadba vitted, vagy közben, netalántán utána?

Elegáns, lassú mozdulattal állt fel.

– Ezért kerülöd a tekintetem? Azt hiszed, hogy megdugtam, hogy információhoz jussak tőle?

– Információt vagy csak élvezetet, nem igazán érdekel.

Megkerülte az ágyat, de én erősen megálltam a lábamon még akkor is, amikor nagyon közel jött hozzám.

– Csak nem vagy féltékeny?

– Ha én féltékeny vagyok, akkor te is Tarquinre és a mézesmázos szavaira.

Kivillantotta a fogait.

– Szerinted szeretek flörtölni egy magányos nővel azért, hogy információkat szerezzek az udvaráról, a főúráról? Szerinted nekem ez jó érzés és élvezem, ráadásul ezzel elég teret biztosítok neked, hogy a mosolyoddal és aranyos pillantásaiddal elbűvöld Tarquint, hogy végre megszerezzük a könyvet, aztán uzsgyi haza?

– Úgy tűnt, hogy nagyon is jól érezted magad tegnap este.

Halkan, gonoszul felmordult.

– Nem vittem őt ágyba. Ő akarta volna, de én még csak meg se csókoltam. Megittunk egy italt a városban, kérdezgettem az életéről, a gondjairól, aztán visszakísértem a szobájába, de az ajtó előtt megálltunk. Vártalak a reggelinél, de te elaludtál, vagy inkább kerültél. Próbáltam elkapni ma délután a pillantásod, de annyira *profin* levegőnek néztél!

– Ez bántotta a csőröd? Hogy levegőnek néztelek, vagy hogy Tarquint egyáltalán nem néztem annak?

– A csőrömet az bántotta – mondta Rhys, és a légzése mintha szaporább lett volna –, hogy *mosolyogtál* rá.

Mintha a világ körülöttem köddé vált volna, amikor felfogtam a szavai értelmét.

– Te féltékeny vagy.

A fejét rázta, odament a távolabbi falnál álló kis asztalhoz, és lehajtott egy pohárral valami borostyánszínű italból. Az asztalra támaszkodott, és közben erős hátizmai úgy mozogtak az inge alatt, mintha a szárnyai árnyéka igyekezne formát önteni.

– Hallottam, amit neki mondtál – mondta. – Hogy szerinted könnyű lenne beleszeretni. És így is gondoltad.

– Ja, úgy? – Csak ennyit tudtam kinyögni.

– Féltékeny lettem, mert én nem vagyok ilyen. A Nyár udvara mindig semleges volt, csak a Hegyalján töltött évek során mutatták meg, hogy van gerincük. Azért hagytam életben Tarquint, mert hallottam róla, mennyire vágyik arra, hogy a fő- és az alacsonyabb rangú tündérek között kiegyenlítődjenek a viszonyok. Én is évek óta próbálkozik ezzel, sikertelenül, de... Csak ezért hagytam őt életben. Tarquinnek és a semleges udvarának soha nem kell amiatt aggódnia, hogy valaki azért hagyja el őket, mert állandó veszély fenyegetné a saját vagy a gyerekei életét. Igenis féltékeny voltam rá, mert neki mindig

könnyű dolga lesz, és soha nem fogja tudni, milyen érzés felnézni éjszaka az égboltra, és kívánni valamit.

Az Álmodók udvara.

Az ott élők tudták, hogy az álmodóknak áruk van. Az alacsony származású harcosok, az illír félvér, a gyönyörű test fogságában élő szörnyeteg, a Rémalmodók udvarába született álmodozó... És a vadászó, ámde művészelkű lány.

Talán mert még soha nem vált előttem ennyire sérülékennyé, és a szemem is égett, odamentem hozzá a kis pulthoz. Nem néztem rá, csak fogtam a borostyánszínű folyadékkal teli üveget és töltöttem magamnak egy ujjnyit, aztán megtöltöttem az ő poharát is.

Akkor már a szemébe néztem, amikor az övéhez koccintottam a poharam. A kristály szépen, tisztán csengett a mélyen alattunk tomboló tenger morájában, én pedig így szóltam:

– Azokra igyunk, Rhys, akik kívánnak valamit, ha a csillagokra néznek.

A tekintete olyan átható volt, hogy nem is értettem, miért pirultam el Tarquin miatt.

Odakoccintotta a poharát az enyémhez.

– A csillagokra, mert meghallgatnak bennünket, és az álmodókra, amik teljesülnek.

35. FEJEZET

A KÖVETKEZŐ KÉT NAPBAN folyamatosan egyensúlyoztam az igazság és a hazugságok között. Rhys gondoskodott arról, hogy engem ne hívjanak meg azokra a találkozókra, amiket Amrennel tartottak, hogy eltereljék kedves vendéglátóm figyelmét, és időt biztosítson nekem ezzel ahhoz, hogy átfésüljem a várost, hátha a könyv nyomára bukkanak.

De túlzott igyekezettel sem kelthettem feltűnést, az utcákat, kikötőket járva nem tűnhettem túl kíváncsinak, és nem tehettem fel az utamba kerülő embereknek túl sok direkt kérdést Adriata kincseiről és legendáiról. Hiába ébredtem fel hajnalban, ki kellett várnom a megfelelő időt ahhoz, hogy nekiinduljak a városnak. Előtte vettem egy hosszú fürdőt, és titokban gyakoroltam a vízmágiát. Egy óra elteltével azonban már ráuntam a vízi állatok készítésére, ráadásul könnyedén is ment a dolog, talán Tarquin közelsége miatt, de az is lehet, hogy veleszületett érzékem volt a vizes dolgok iránt. Elvégre ott szunnyadt ez a képesség a lelkemben. Természetesen nem kérdezhettem rá nála.

Miután felszolgálták és elfogyasztottuk a reggelit, kissé unott és céltalan arccal végre kísétáltam a palota napfényes folyosóin át az ébredező városba. Aligha ismert fel bárki, miközben ráérősen

nézegettem az üzleteket, házakat, hidakat, hátha megérezem egy varázsige pislákoló fényét, ami érzésre olyan, mint Tarquin. De nem is lett volna okuk felismerni engem: Hegyalján a főtündéreket, a nemességet tartották fogva, a többi városlakó itt maradt, őket itt vetették alá a kínzásoknak.

Az épületeket, utcákat a lázadás miatt megtorlásul mindenféle rongálások borították: égésnyomok, csonka házfalak, teljes épületek romba döntve. A kastély hátsó részében, ahogy Tarquin is említette, még javában folyt a felújítás. Három tornyot félig leromboltak, a homokszínű kő elszenesedett, mállott. A könyvnek nyoma sem volt. A munkások itt és az egész városban is szorgalmasan dolgoztak, hogy helyrehozzák, amit leromboltak.

Úgy tűnt, hogy mindenki lassan gyógyul, nemcsak a fő-, de a pikkelyes bőrű, kopoltyús, hártyás kezű alacsonyabb rangú tündérek is. Rengeteg sebhelyes tündért láttam, és olyanokat, akiknek hiányzott valamelyik végtagjuk. A szemük viszont csillogott.

Őket is megmentettem, felszabadítottam ötven év szörnyűségei alól. Borzalmas dolgot kellett vállalnom ezért. Igaz, hogy végül sikerült, ám ez a tény soha nem lesz elég ahhoz, hogy ne érezzek bűntudatot. Amikor a harmadik este baktattam vissza a hegyre a palotába, már nem éreztem akkora súlyt a szívemben, bár a könyvnek nyomát se találtam. Kíváncsian vártam Rhysand beszámolóját a napi megbeszélésekről és arról, hogy neki sikerült-e bármilyen nyomra akadnia.

Miközben cammogtam fel a palota lépcsőin, átkozva magam, hogy Cassian edzése ellenére még mindig mennyire formán kívül vagyok, észrevettem Amrent, aki egy torony erkélyének szélén ülve a körmeit tisztogatta.

Varian egy ugrásnyira tőle egy másik torony erkélyén az ajtófélfának dőlt, mint aki azon gondolkodik, vajon elég gyorsan

át tudna-e ugrani, hogy le tudja lökni Amrent.

Kutya-macska játék. Amren gyakorlatilag odatette magát, szóttanul provokálta, hogy elég közel jöjjön és szimatolja. Nem hittem volna, hogy Variannek tetszenének Amren karmai.

Kivéve, ha éppen ezért jár a nyomában éjjel-nappal.

A fejemet csóválva folytattam a lépcsőzést, és a visszahúzódo dagályt figyeltem. A naplemente fényei csillogtak a tengeren és az árapály miatt az iszap, én pedig élveztem, hogy az enyhe esti szellő hűsíti verejtékező testem. Egykor rettegettem a nyár végétől, azért imádkoztam, bárcsak minél tovább tartana. Most a végtelen meleg és nyár gondolata unalmasnak tűnt. Nyugtalanított.

Már éppen folytatni akartam a lépcsőzést, amikor egy kis földdarabra lettem figyelmes, ami az apály miatt csak most tűnt elő a töltés közelében, egy kis épülettel együtt.

Nem csoda, hogy nem láttam eddig, mert még nem jártam ilyen magasan apály idején. A nap többi részében valószínűleg teljesen beborította a most is rajta csillogó iszap és hínár.

Most is csak félig bukkant elő, mégse tudtam levenni róla a pillantásom. Bár vizes volt és lerobbant, mégis valahogy otthonosnak tűnt. Csak végig kellene gyalogolni az iszapos töltésen a csendesebb városrész és a szárazföld között, igaz, szedni kellene a lábam, hogy még azelőtt odaérjek, mielőtt eltűnik a hullámok között.

A hely azonban túlzottan szem előtt volt, és ebből a távolságból nem tudtam volna biztosan megmondani, hogy a könyv *tényleg* ott van-e.

Teljesen biztosnak kell lennünk benne, mielőtt odamegyünk és megkockáztatjuk a kutatást. Teljesen biztosnak.

Akármennyire is tiltakoztam belül ellene, mégis tudtam, hogy már erre is van tervem.

Tarquinnel, Cresseidával és Variannel ebédeltünk a családi ebédlőjükben, ami egyértelmű jele volt annak, hogy a főúr tényleg akarja a szövetséget, függetlenül attól, hogy mennyire ambiciózus vagy sem.

Varian úgy figyelte Amrent, mint aki valami rejtvényt akar megfejteni, amit Amren jelent a számára, de Amren teljesen figyelmen kívül hagyta. Cresseidával vitatkozott egy ősrégi szöveg fordításairól. Én lassan közelítettem meg a témát, először csak arról meséltem Tarquinnek, mit láttam aznap a városban, és azt is elmondtam, hogy friss halat vettem a kikötőben magamnak.

– Meg is etted ott helyben? – kérdezte Tarquin csodálkozva.

Rhys az asztalra könyökölve hallgatott.

– Megsütötték a halászok ebédjével együtt, és nem számoltak fel érte külön semmit.

Tarquin elismerően nevetett.

– A hajós múltam ellenére nekem ez őszintén szólva kimaradt.

– Pedig érdemes kipróbálni – mondtam őszintén. – Pompás volt.

A tőle kapott nyakláncot viseltem, és Nualával hozzá illő öltözetet terveztünk. A szürke szín mellett döntöttünk, a lágy, galambszürke árnyalaton megfelelően érvényesült a csillogó fekete. Nem viseltem más ékszert, fülbevalót, karkötőt vagy gyűrűt. Úgy tűnt, hogy Tarquin örül, bár Varian majdnem félrenyelt, amikor meglátott a családi örökségben. Meglepő módon Cresseida azt mondta, hogy jól áll, és egyébként sem való ide. Kétélű bók, de mégis dicséret.

– Azt hiszem, holnap én is kipróbálom, gyere te is, ha van kedved – javasolta Tarquin.

Rámosolyogtam, és miután Rhys szóvá tette, minden egyes

mosolyomra külön odafigyeltem. A koccintásunk óta alig beszéltünk Rhysszel, esténként csak röviden beszámolt arról, hogy a könyv ügyében nem haladnak semmit. Nem azért nem beszéltünk, mert feszengtünk volna egymás társaságában, hanem mert nagyon el voltunk foglalva.

– Örömmel – feleltem. – Ha lemegy a dagály, akkor sétálhatnánk egyet reggel a töltesen. Az a kis ház tényleg fantasztikus.

Cresseida elhallgatott, de én kortyoltam egyet a boromból, és folytattam:

– Arra gondoltam, hogy mivel már a város nagy részét láttam, most továbbmennék, és a szárazföldre is átlátogathatnék.

Elég bizonyíték volt számomra, ahogy Tarquin Cresseidára pillantott.

A kőházban őrizték, amit kerestünk.

– Az csak egy templomrom – mondta Tarquin udvariasan. Selymesen puha hazugság volt. – Momentán csupa iszap és hínár az egész, már évek óta fel akarjuk újítani.

– Akkor menjünk a hídon, egy időre elegendem van a sárból.

Ne feledd, hogy megmentettelek, legyőztem a Middengard férget. Ne tarts most veszélytől...

Farkasszemet néztünk, az eddigieknél hosszabban, és eközben rejtett mágiámat rá irányítottam, akár egy lándzsát: a tudata, aggódó tekintete felé. A helyén volt a pajzsa, tengerüvegből, korállból és háborgó tengerből állt, de én tengerré váltam, hullámok suttozásává a köveken, egy sirály fehér szárnyain csillogó napfénné. *Tarquin* lettem, az ő mentális pajzsa, és ekkor átjutottam. Egy tiszta, sötét kötelék mutatta az utat visszafelé, ha majd szükség lesz rá, de egyelőre hagytam, hogy a minden biztonnal Rhystől kapott ösztöneim vezéreljenek, kalauzoljanak előre, arra, amit látnom kell.

Tarquin gondolatai kavicsként záporoztak rám. *Miért kérdez éppen a templomról? Annyi téma van...* A többiek folytatták az evést, én is. Figyeltem, hogy az arcom, egy másik testben, egy másik világban kellemesen mosolyogjon.

Miért akartak ennyire idejönni? Miért kérdez a kincseimről?

Akár a hullámokat, úgy küldtem rá a gondolataimat, hogy átcsapjanak az övéi felett.

A lány ártalmatlan, kedves, szomorú, teljesen össze van törve. Láttad őt másokkal, láttad, hogyan bánt velük, hogyan bánik veled. Amarantha nem törte meg benne ezt a kedvességet.

Beleöntöttem a gondolataimat, tengervizet és madarak vijjogását adtam hozzá: becsomagoltam abba a lényegbe, ami Tarquin volt, amit tőle kaptam.

Vidd el holnap a szárazföldre, és akkor nem fog a templomról kérdezősködni. Megmentette Prythiant, a barátod.

A gondolataim úgy zuhantak a tudatába, mint egy kő egy tóba. Az aggodalom halványult a szemében, és éreztem, hogy kész vagyok, ezért visszavonultam, kibújtam az óceánból és igazgyöngyből álló falon, és addig húzódtam vissza, míg azt éreztem, hogy a testem kalitkaként körbevesz. Tarquin mosolygott.

– Reggeli után találkozunk, hacsak Rhysand nem akar újabb megbeszélést. – Cresseida és Varian rá se nézett. Vajon Rhys altatta el a gyanújukat?

Villámként csapott belém egy érzés, és mintha az ereimben is meghűlt volna a vér, amikor ráébredtem, mit tettem.

Rhys csak intett egyet.

– Hogyne, Tarquin, nyugodtan töltsd a napot a hölgygel!

A hölgygel. Nem foglalkoztam most a szóval, és a döbbenetemen is próbáltam úrrá lenni, ugyanis egyre fokozódó rémülettel töltött el, hogy behatoltam Tarquin tudatába úgy, hogy

ő soha nem fog tudni róla.

Előredőltem, és meztelen alkaromat a hűvös faasztalra támasztottam.

– Mesélj, mi minden látnivaló van a szárazföldön – kértem Tarquint, így terelve el a gondolatait a töltésen álló templomról.

Rhys és Amren megvárta, míg eloltják a házban a fényeket, és csak utána jöttek át a szobámba.

Én az ágyamon ülve számoltam a perceket, és töprengtem a tervemen. A vendégszobák közül egyik sem nézett a töltésre, mintha így akarták volna elkerülni, hogy bárki észrevegye.

Rhys érkezett először, és a hátát a csukott ajtónak támasztotta.

– Hogy te milyen gyorsan tanulsz! A legtöbb daematinnek évekre van szüksége ahhoz, hogy így be tudjon hatolni mások tudatába.

A körmömet a tenyerembe fúrtam idegességemben.

– Tudtad, hogy ezt csinálom? – Ahogy kimondtam, még valóságosabbnak tűnt az egész.

Finoman bólintott.

– Profi munkát végeztél, amikor a személyiségének a *lényegét* használtad fel arra, hogy kicselezd a pajzsait és mögéjük kerülj... Okos lány vagy.

– Soha nem fogja megbocsátani – suttogtam.

– Soha nem fogja megtudni. – Lehajtotta a fejét, mire selymes fekete haja a homlokába csúszott. – Te pedig hozzá fogsz szokni az érzéshez, hogy határokat lépsz át. Ugyan ettől nem lesz könnyebb, de azért elmondom, hogy én sem különösebben élveztem, hogy meg kellett győznöm Variant és Cresseidát arról, hogy találjanak érdekesebb témákat.

A tekintetem a világos márványpadlóra siklott.

– Ha nem vetted volna kezelésbe Tarquint – folytatta –, akkor most minden valószínűség szerint térdig gázolnánk a kulimászban.

– Akkor is az én hibám, hogy a templomról kérdezősködtem, és utána csak ezt a baklövést akartam helyrehozni. – A fejemet csóváltam. – Nem jó érzés.

– Soha nem az, legalábbis nem is kell, hogy az legyen. Nagyon sok daemati egy idő után elveszti ezt az érzékét. Itt és most viszont megérte.

– Akkor is ezt mondtad magadnak, amikor az én tudatomba hatoltál be? Az miért érte meg?

Eltolta magát az ajtótól, és odajött az ágyamhoz, ahol ültem.

– A tudatodnak bizonyos részeit nem bolygattam, olyan dolgokat, amik örökre és kizárólag csak a tied lesznek. Ami a többi részt illeti... – Kis szünetet tartott, állkapcsát megfeszítette. – Jó sokszor rám hoztad a frászt, Feyre. És ha innen nézzük... Ugye nem sétálhattam be egyszerűen a Tavasz udvarába, hogy megérdeklődjem, hogy megy a sorod? – A folyosón könnyed léptek közeledtek. Amren volt az. Rhys a szemembe nézve folytatta: – A többit máskor megmagyarázom.

Kinyílt az ajtó.

– Elég nagy butaságnak tűnik, hogy ott rejtsen el valaki egy könyvet – jelentette ki Amren köszönés helyett, majd lehuppant az ágyra.

– Másrészt ott keresnék utoljára – vitatkozott vele Rhys, és a pipereasztal előtti székre ült az ablak mellé. – Könnyen levédhették valamilyen varázsigével a nedvesség és az idő vasfoga ellen. A hely naponta csak néhány percig látható, amikor szabaddá válik a körülötte lévő földterület. Jobb helyet keresve se találhat az ember. Pillantások ezreinek a kereszttüzében leszünk.

– Hogy jutunk be? – kérdeztem.

– Valószínűleg levédtek gondolatutazás ellen is – mondta Rhys a combjára könyökölve. – Semmiképpen nem akarom megkockáztatni, hogy beindítsunk valami riasztórendszert. Szépen régimódián éjszaka megyünk. Elviszlek odáig benneteket, aztán őrködöm – tette hozzá felvont szemöldököm láttán.

– Hogy valaki milyen előzékeny! – jegyezte meg Amren. – Elvégzi a könnyű munkát, aztán otthagy bennünket, gyenge nőket, hogy az iszapban és a hínárban kutakodjunk.

– Valakinek muszáj a magasban köröznie, hogy meglássa, ha valaki közeledik, vagy hogy vészjelzést adjon le nektek. Illetve igyekezzek majd álcázni is benneteket.

Grimaszoltam.

– A záruk az érintésére működnek, remélem, az én tenyerem is megfelel.

– Mikor megyünk? – kérdezte Amren.

– Holnap este – feleltem. – Ma este megnézzük, hogy alacsony vízállás mellett mikor váltják egymást az örök, és kiszagoljuk, hol vannak még megfigyelők. Kitől kell megszabadulnunk, mielőtt akcióba lendülünk.

– Olyan az észjárásod, mint egy illírnek – dünnyögte Rhys.

– Gondolom, ezt bóknak szántad – erősítette meg Amren.

Rhys felhorkant, és ahogy lazított a fegyelmén, árnyak kezdtek gyülekezni körülötte.

– Nuala és Cerridwen már akcióba lendült a kastélyban, én pedig fentről figyelek. Ti ketten menjetek el sétálni egyet éjfél tájt, jól fog esni ebben a kánikulában. – Láthatatlan szárnyai suhogtak, és egy meleg, sötét fuvallatban el is tűnt.

Amren ajka a reggeli fényben vérvörösnek látszott. Tudtam, ki fogja a kémeket likvidálni, hogy táplálékhoz jusson. Mintha kiszáradt volna a szám.

– Mit szólnál egy sétához?

36.

FEJEZET

A KÖVETKEZŐ NAP pokoli lassúsággal telt. Kész kinszenvedés volt érdeklődést tettetve sétálni Tarquinnel a szárazföldön, és sugárzó mosolyt vetni az alattvalóira. Még nehezebben ment a dolog, amikor a nap átkelt az égbolton és végre a tenger felé kezdett araszolni. Hazug, tolvaj, csaló, ezek a szavak zakatoltak a fejemben, mert ezeket fogják hamarosan rám mondani.

Reméltem, hogy Tarquinnel együtt rájönnek, hogy mindent az ő érdekükben tettünk.

A pökhendiség netovábbja volt így gondolkodni, de... ez volt az igazság. Láttam, milyen jelentőségteljes pillantásokat vetett egymásra Tarquin és Cresseida, és utána elkalauzoltak a templomtól... Fogadni mertem volna rá, hogy nem adták volna oda a könyvet, akármi okból is, de meg akarták tartani maguknak.

Az is lehet, hogy Tarquin új világát csak bizalomra lehet építeni... De akkor nem lesz esélye rá, ha Hybern királyának seregei mindent letarolnak, hajtogattam magamban a városban sétálva, miközben elviseltem alattvalói üdvözlő szavait. Lehet, hogy nem közeledtek olyan örömmel, mint a velarisiek, de... valami visszafogott, nehezen megszerzett melegséget éreztem bennük. Kibírták a legrosszabbat, és megpróbáltak túllépni rajta.

Ahogy nekem is ezt kellene tennem a saját sötétségemmel szemben.

Amikor a nap végre a horizontra siklott, bevallottam Tarquinnek, hogy elfáradtam és megéheztem. Kedvesen, előzékenyen reagált, és egyből visszaindultunk. Az úton hazafelé halas pitét vett nekem, sőt, a kikötőben délután ő is evett sült halat.

A vacsoránál még ennél is kínosabban éreztem magam.

Már reggeli előtt le fogunk lépni, de ők ezt nem tudták. Rhys megemlítette, hogy másnap délután visszatérünk az Éjszaka udvarába, így egy korai indulás talán nem keltene akkora gyanút. Üzenetet fog hagyni valami halaszthatatlan üzleti ügyről, megköszöni Tarquinnek a vendéglátást, és aztán eltűnünk haza, Velarisbe. Ha minden a terv szerint halad.

Megtudtuk, hol posztolnak az örök, hogyan zajlik a váltás, és a szárazföldön hol vannak az őrhelyek.

Amikor Tarquin jó éjt pusztit adott és azt mondta, bárcsak ne ez lenne az utolsó estém itt, és talán hamarosan meglátogat az Éjszaka udvarában... én majdnem térdre estem, hogy úgy könyörögjek a bocsánatáért. Rhysand a tenyerét a hátamon tartotta, így figyelmeztetett, hogy tartsam magam, de az arcán nem látszódott semmi, némi szórakozott derűn kívül.

A szobámban illír harci bőrruhám várt rám egy késes övvel együtt.

Újra csatába készültem.

Rhysszel oda repültünk, ahol alacsony volt a vízállás, lerakott bennünket, aztán felröppent az égre, ott fog körözni, figyelni az öröket a szigeten és a szárazföldön, míg mi a könyvre vadászunk.

Az iszap búzlótt és cuppogott minden lépésnél, amit a keskeny

töltésen a kis templomromig megtettünk. Kacsakagyló, hínár és tengeri csigák tapadtak a sötétszürke kövekhez. Ahogy haladtunk befelé, a mellkasomban *valami* folyton ezt a kérdést hajtogatta: *hol vagy, hol vagy, hol vagy?*

Rhys és Amren korábban megvizsgálta, hogy levédtek-e valamilyen varázslattal a területet, de nem találtak semmit. Furcsa, de nagy szerencse. Mivel a kapu nyitva volt, ezért nem kockáztattuk meg, hogy fényt gyűjtünk, a kövek közti réseken beáramló holdvilág elegendő világosságot biztosított.

A víz folyamatosan folydogált a köveken, miközben mi térdig az iszapban állva pásztáztuk tekintetünkkel a nagyjából negyven láb széles helyiséget.

– Érzem – suttogtam. – Olyan, mintha valaki végighúzná a karmait a gerincemen. – Tényleg bizsergett a bőröm, és meleg bőrruhám ellenére libabőrös lettem. – Alszik.

– Nem csoda, hogy ide dugták el, a kövek és iszap közé, a tengerbe – dünnyögte Amren, és cuppogva megfordult.

Megborzongtam. Az illír kések nagyjából olyan hasznosnak tűntek, mint a fogpiszkálók. Én is megfordultam.

– A falakban nem érzek semmit, de itt van.

Egyszerre néztünk le döbbenten a földre.

– Hoznunk kellett volna lapátot – állapította meg Amren.

– Már nincs időnk elmenni érte. – A dagály megindult, és minden perc számított. Nem csupán a visszafolyó víz miatt, hanem a vészesen közelgő pirkadat miatt is.

A ragacsos sár szorításában minden lépés nagy erőfeszítést igényelt, miközben próbáltam az előbbi érzésre, hívásra figyelni. A terem mértani közepén álltam meg. *Itt van, itt van, itt van* – súgta bennem az a valami.

A jéghideg iszaptól vacogva lehajoltam, és elkezdtem arrébb dobálni mindent, a kagyló- és törmelékdarabok közben

összevissza karcolták a kezem.

– Gyerünk, siessünk!

Amren felszisszent, de ő is nekiveselkedett a nehéz, sűrű iszapnak. Rákok és csuszamlós dolgok birizgálták az ujjaimat, de nem akartam belegondolni, mik lehetnek.

Ástunk, ástunk, egyre ástunk egészen addig, míg a sós iszap teljesen beborított bennünket. A sok kis horzsolás, amit közben szereztünk, pokolian égett, de zihálva eljutottunk a kőpadlóig és egy ólomajtóig.

Amren szitkozódott.

– Azért kell az ólom, hogy bent tartsák az összes mágiát. A nagy uralkodók szarkofágjait is ólomréteggel vonták be belülről, mert úgy hitték, egy napon felébrednek.

– Ez nagyon is lehetséges, ha nem sikerül Hybern királyát az Üsttel leállítani.

Amren borzongva mutatott az ajtóra.

– Zárva.

Egyetlen testrészem maradt tiszta, a tarkóm, ezért beletöröltem az egyik kezem, a másikkal pedig próbáltam lekaparni a kerek ajtóról az iszapot. Annyira hideg volt az ólom, hogy fájt hozzáérni, az ajtó közepére viszont egy örvényre emlékeztető alakzatot véstek.

– Ez már nagyon régen itt lehet – motyogtam.

Amren bólintott.

– Nem lennék meglepve, ha Tarquin és elődei főúri mágiájuk ellenére soha nem tették volna be ide a lábukat. A helyet védő vérmágia ellenük is hathat.

– Akkor miért kell annyira nekik a könyv?

– Te nem zárnál el egy szörnyű hatalmat adó tárgyat, mielőtt gonosz vagy önző célokra használják fel?

Talán azért zárták be ide, mert a könyv egyben igazi ütőkártya

is lehet. Arról viszont fogalmam sem volt, hogy az összes udvar közül miért éppen ők kapták meg a könyv felét.

A fejemet csóváltam, és a tenyeremet az örvénylő alakzatra tettem. Mintha villám csapott volna belém, mire nyögve az ajtónak dőltem. Az ujjaim odafagytak, mintha a mágia kiszívná a lényemet, kiinná úgy, ahogy Amren szokott vacsorázni. Mintha kételkedett, ingadozott volna...

Tarquin vagyok, nyár vagyok, melegség. Tenger vagyok, ég vagyok és bevetett föld.

Átváltoztam, mosoly lettem, amivel ő megajándékozott, megkaptam kristálytisza kék szemét, bőrének barnaságát. Úgy éreztem, hogy a bőröm megváltozik, és a csontjaim is mintha megnyúltak, megváltoztak volna. Egyszer csak ő voltam, férfikezem lett, azokat nyomtam az ajtónak. A lényem lényege azzá vált, amit belső, mentális pajzsán belül megízleltem, tenger, nap és sós víz. Nem kezdtem el azon töprengeni, milyen erőt használtam, nem engedtem, hogy lényem olyan része tűnjön elő, ami *nem* Tarquin volt.

Urad vagyok, parancsolód. Engedj be!

A zár egyre erősebben vonzott, és már alig kaptam levegőt.

Kattanás, nyikorgás.

Visszakerültem a saját bőrömbe. Az iszapban másztam, és az ajtó hirtelen elsüllyedt és elhúzódott, és egy ősi homályba burkolózó csigalépcső tűnt fel. Lentről felfelé tekeredett a mágia a nedves, sós szellőn.

A lépcső túloldalán Amren arcát láttam, a megszokottnál sápadtabbnak tűnt, ezüstszürke szeme viszont élénken csillogott.

– Még soha nem láttam az Üstöt – mondta. – De rettenetes lehet, ha az erejének egy morzsája is... ilyen.

A mágia valóban betöltötte a termet, a fejem, a tudóm... fullasztott és kábított.

– Gyorsan – mondtam. Egy kis tündérfény-pamacs megvilágította a szürke, kopott, iszaptól csúszós lépcsőket.

Előhúztam a vadászkésem és megindultam lefelé, a jéghideg kőfalnak támaszkodva, hogy ne csússzak el.

Egyszer értem körbe, Amren szorosan mögöttem. A tündérfény derékig érő, orrfacsaró szagú víz felületén táncolt. Próbáltam megfigyelni a lépcső alján húzódó átjárót.

– Ott egy folyosó van, a végén pedig egy terem. Tiszta a levegő.

– Akkor gyerünk, igyekezz már! – szólt Amren.

Összeszorított szájjal a sötét vízbe léptem, majdnem felnyögtem az alig néhány fokos hőmérséklettől, a szinte jeges víz olajosságától. Amren is öklendezve merült el, a víz majdnem a mellkasáig ért.

– Ha jön az ár, az egész egy pillanat alatt megtelik vízzel – osztotta meg a megfigyelését, miközben a vízben gázoltunk és grimaszolva néztük a falakban lévő számos vízelvezető lyukat.

Lassan mentünk, hogy Amren közben észlelhesse a varázsigéket, csapdákat, de nem volt egy sem. Egyetlenegy sem. Bár ki jönne le egy ilyen helyre?

Csak az ostobák, olyanok, mint mi.

A hosszú kőfolyosó végén egy második ólomajtó állt. Mögötte fortyogott az erő, Tarquin lenyomatával.

– Itt van bent.

– Igen, nyilvánvaló.

Bosszúsan ránéztem. Mind a ketten reszkettünk, és az is felmerült bennem, hogy ilyen hidegben az emberi testemben már lehet, hogy halott lennék. Vagy jó úton járnék afelé.

A tenyeremet az ajtóra helyeztem.

Ezúttal kellemetlenebb érzés volt, ahogy mintha kiszívott, lecsapolt, kikérdezett volna: muszáj volt a tetovált kezemmel is az ajtóra támaszkodnom, hogy ne essek térdre és ne kezdjek el

kiabálni, miközben teljesen kifacsar.

Nyár vagyok, nyár, nyár.

Ezúttal nem változtam át Tarquinné, nem volt rá szükség. Kattanás, nyikorgás, és az ólomajtó felcsavarodott a falra, én pedig az áramló, fröcskölő víztől nekiestem Amrennek.

– Hú, de kellemetlen ez a zár! – sziszegte, és nem csak a víz miatt reszketett.

Szédültem. Elájulok, ha még egy zárat ki kell nyitni.

A tündérfény bepattogott az előttünk lévő terembe. Megálltunk, a víz ugyanis nem áradt befelé, hanem megállt egy láthatatlan küszöb előtt. A terem száraz volt és üres, csak egy kerek pódium állt a közepén, a tetején egy kicsi ólomdobozzal.

Amren mutatta, hogy a víz egyszerűen megállt. Elégedetten, hogy semmilyen varázslat vagy trükk nem vár ránk, belépett. A víz a szürke kövekre csöpögött le róla. Egy picit mintha megrándult volna az arca, de intett. Amilyen gyorsan csak bírtam, utánaeredtem, de majdnem a földre estem, mert váratlanul érte a testemet, hogy a vízből hirtelen a levegőbe került. Megfordultam, a víz fekete falként megállt, mintha egy üvegfal tartaná vissza.

– Gyorsan, siess már! – noszogatótt Amren, és egyetértettem vele.

Óvatosan szemügyre vettük a termet, a padlót, a falat, a mennyezetet. Rejtett mechanizmusoknak vagy jelzőrendszereknek nyomát sem láttuk.

Az ólomdoboz nem tűnt nagyobbak egy átlagos könyvnél. Úgy tűnt, hogy elnyeli a tündérfényt, és mintha suttogott volna valami benne. Tarquin mágiája zárta le, és benne ott volt a könyv. Ekkor olyan tisztán hallottam, mintha maga Amren súgta volna nekem:

Ki vagy te? Mi vagy te? Gyere közelebb, hadd szagoljalak meg, hadd lássalak...

Megálltunk az emelvény két oldalán, a tündérfény pedig a doboz felett állt meg.

– Nincs védővarázslat – mondta Amren, alig hangosabban, mint ahogy a csizmája a földnek súrlódott. – Nem védi varázsige. Vedd fel és hozzuk ki! – A gondolat, hogy megérintsem a dobozt, közelebb kerüljek a tartalmához... – Jön az ár – tette hozzá Amren a mennyezetet fürkészve.

– Ilyen hamar?

– Talán a tenger is tud mindent, az is lehet, hogy a főurat szolgálja.

Ha betör a víz, akkor itt ragadunk... Nem hittem volna, hogy a kádban eszkábált vízi állataim segítenének. Páni félelem fogott el, de próbáltam elfojtani, és az államat felszelve megacéloztam akaratomat.

A doboz súlyos lesz és hideg.

Ki vagy te, ki vagy te, ki vagy te...

Az ujjaimat és a nyakamat hajlítgattam. *Nyár vagyok, tenger vagyok, nap vagyok, minden, ami zöld.*

– Gyerünk, csináld már! – sürgetett Amren. Fent a víz beszivárgott a kövek közé.

Ki vagy te, ki vagy te, ki vagy te...

Tarquin vagyok, főúr vagyok, urad és parancsolód vagyok.

A doboz elhallgatott, mintha ez elég válasz lenne. Lekaptam az emelvényről. A fém marta a kezemet, úgy éreztem, mintha a mágiától egy olajos ragacs folyt volna be az ereimbe.

Egy ősi, kegyetlen hang ezt sziszegte:

Hazudsz.

És az ajtó bevágódott.

37.

FEJEZET

– **NEE!!** – sikoltotta Amren, és nyomban az ajtónál termett. Ökle szikrázva csapódott az ólomnak, egyszer, kétszer.

A termet betöltötte a lefelé ömlő víz csobogása.

Nem, nem, ez nem lehet!

A dobozt bőrkabátom nagy belső zsebébe mélyesztettem. Amren keze lángolt, a tenyerével égette, hevítette a fémét. Örvények sugároztak ki belőle, mintha valami sajátos nyelven beszélne, aztán...

Az ajtó kitárult. És a víz beömlött.

Ugyan elküzdöttem magam a küszöbig, de a víz visszavágott, és lemerültem sötét, jeges mélyére. A jéghideg vízben a tüdőmből minden levegő elveszett. A padlót kerestem, és mihelyt leért a lábam, felrúgtam magam. Zihálva kapkodtam a levegőt, a sötétben Amrent kerestem. Az ajtófélfába kapaszkodott, a tekintetét rám szegezte, a kezét kinyújtotta, szinte izzott.

Már mellkasig ért a víz, ahogy odaúsztam hozzá, küzdöttem az árral, és próbáltam valami új erővel feltölteni a testem, a karjaimat...

Egyszerre mintha könnyebb lett volna a vízben mozogni. Mintha Tarquin mágiájának szikrája bennem csillapította volna a víz szilaj áramlását. Amren próbált felmászni az ajtófélfán.

– Megvan? – ordította túl a víz csobogását.

Bólintottam és rájöttem, hogy nem felém nyújtotta a kezét, hanem az ajtó felé, amit most visszanyomott a falba, addig akarta tartani, míg sikerül kivergődnöm.

A boltív alatt átlöktem magam, Amren az ajtófélfá körül csúszkált, mire az ajtó olyan erővel csapódott be újra, hogy megdőbbsen Amren erején.

A dolog egyetlen szépséghibája az volt, hogy a víz így gyorsabban fel fogja tölteni a fennmaradó teret.

– Menj! – üvöltötte. Nem vártam meg a jóváhagyását, egyszerűen fogtam és a hátamra vettem őt.

– Csináld, amit kell – mondtam fogcsikorgatva. Az emelkedő vízben nyújtogattam a nyakam. Már nem voltam messze a lépcsőtől, amiből most egy vízesés lett. Hol az ördögben van Rhysand?

Amren előrenyújtotta a tenyerét, mire a víz megállt, rezgett. Nem lett tiszta előttünk az út, de az áramlás megszakadt. Tarquin mágiájának szikráját, ami most az én erőm volt, arrafelé irányítottam. A víz tovább csillapodott, mintha újabb parancsomra várna.

Futottam. Annyira erősen fogtam a combját, hogy biztos voltam benne, hogy meg fog kékülni. A víz folyamatosan emelkedett, már az állkapcsomig, a számig ért...

A lépcsőhöz érve majdnem megcsúsztam rajta. Amren teste megfeszült, mire én is megtorpantam. Nem visszahőkölt, hanem levegőért kapkodott. Ebben a pillanatban a víz falként omlott le a lépcsőn, mintha egyetlen hatalmas hullám mosta volna el az egész építményt. Hiába tudtam bánni valamelyest a vízzel, itt tehetetlen voltam.

Csak annyi időm maradt, hogy vettem egy hatalmas levegőt, jó erősen megszorítottam Amren lábait, és minden erőmet

összeszedtem...

És csak néztem, hogy az ajtó a lépcső tetején becsukódik, és bezár bennünket ebbe a vizes sírba.

Végem van, tudtam, hogy végem, és innen nincs menekvés. Az utolsó csepp levegőmet elhasználva tudatában leszek minden másodpercnek, míg a tudóm felmondja a szolgálatot, a testem cserben hagy, és a szám megtelik vízzel.

Amren addig ütötte a kezem, míg elengedtem, aztán utánaúsztam, közben próbáltam lecsillapítani kalapáló szívemet, tudómet, próbáltam meggyőzni őket arról, hogy minden másodperc számít. Amren elérte az ajtót, és a tenyerével rávágott. A szimbólumok újra és újra felvillantak, de az ajtó kitartott.

Én is odaértem, és ahogy a testemmel újra és újra nekivágódtam, az ólom már behorpadt a vállam alatt. Hatalmas ragadozó karmaim nőttek, kapartam, szúrtam a fémet...

A tudóm már égett, kezdte felmondani a szolgálatot.

Amren ütötte az ajtót, miközben a kis tündérfény úgy pislákkolt, mintha számolná Amren szívveréseit...

Muszáj levegőt vennem, kinyitnom a számat és venni egy nagy levegőt, mert már nagyon ég belül...

Az ajtó erre kiszakadt.

A tündérfény még eléggé világított ahhoz, hogy lássam: három gyönyörű, örökkévaló arc sziszeg előttünk. Halfogaik voltak. Hártyás, vékony ujjjaikkal felkaptak bennünket a lépcsőről, és békabőrös karjukba kaptak.

Vízi kísértetek.

Képtelen voltam az ellenállásra.

Amikor tüskés kezükkel elkapták a karom, kinyitottam a szám, mire víz ömlött be rajta, kiölt belőlem minden gondolatot, hangot, lélegzetet. A testem felmondta a szolgálatot, a karmaim eltűntek...

Hordalék, hínár és víz ömlött mellettem, éreztem, hogy visz a víz, olyan sebesen, hogy a víz égetett a szemhéjam alatt.

Aztán forró levegőt éreztem, végre levegőt, de a tüdőm teljesen megtelt vízzel... Valaki ököllel gyomron vágott, mire vizet hánytam a hullámokra. Ziháltam, levegőért kapkodtam, pislogtam, és hirtelen a hajnali égbolt véraláfutásszerű lila színeit és piros rózsaszínjét pillantottam meg. Nem messze tőlem köpködést, zihálást hallottam, és a vizet taposva megfordultam az öbölben. Amren is hányt, de ő is életben volt.

A hullámokban köztünk úszkáltak a vízi kísértetek, ónixfekete hajuk furcsa fejükre tapadt, akár a sisak. Sötét szemüket tágra nyitották.

A nap már emelkedőben volt mögöttük, a városban kezdődött a reggeli nyüzsgés.

– Nővérünk ezzel megadta a tartozását – szólt a középső, és ezzel eltűntek.

Amren már úszott is a távoli part felé. Magamban elrebegtem egy gyors fohászt, nehogy visszajöjjenek és reggelit készítsenek belőlünk, aztán utánaúsztam én is, próbáltam minél kevésbé feltűnően mozogni, nehogy észrevegyenek.

Egy csendes, homokos sziklaüreghez érve mind a ketten összerogytunk.

Árnyék takarta el a napot, és a combomat egy csizma orra bökte meg.

– Mégis mit műveltek ti ketten? – kérdezte Rhysand fekete harci öltözetében.

Ahogy kinyitottam a szemem, Amrent pillantottam meg, aki feltápáskodott a könyökére.

– Te meg hol az *ördögben* voltál? – kérdezett vissza.

– Ti ketten minden vészjelzést beindítottatok. Az öröket kellett egyenként likvidálnom, akik odasereglettek, mert hallották a riadót. – A torkom égett és a homok kellemetlenül birizgálta az arcomat, kezemet. – Azt hittem, hogy te hatástalanítod a riasztórendszert – szólt Amrenhez.

– Ez a *hely* vagy ez az átkozott könyv majdnem lenullázta minden erőm. Kis híján megfulladtunk – sziszegte Amren.

Rhys tekintete rám villant.

– Nem éreztem semmit a köteléken keresztül...

– Jaj, te ostoba állat, valószínűleg azt is lenullázta – fortyant rá Amren.

Rhys szeme szikrázott.

– Megszereztétek? – Egyáltalán nem izgatta, hogy majdnem megfulladtunk és meghaltunk.

Megérintettem a kabátomat és alatta a nehéz fémtömböt.

– Jól van – mondta. Sürgetést éreztem a hangjában. Valóban: az öböl túloldalán a kastélyból katonák siettek kifelé.

– Néhány ór kimaradt – bökte ki, karon ragadott bennünket és eltűntünk.

A hideg, sötét szél süvöltött, ahhoz is alig volt erőm, hogy kapaszkodjak.

Amikor pedig a városi ház előszobájában landoltunk, teljesen elengedtem magam Amrennel együtt, összeestünk a fapadlón, a szőnyegre homok és víz spriccelt szerteszét.

Cassian kiáltott ki az ebédlőből:

– Mi az ördög van már megint?

Rhysandre néztem, aki egyszerűen elindult az ebédlőasztal felé.

– Nekem is tartoznak némi magyarázattal – vetette oda Cassiannek, aki Azriellel és Morral együtt tágra nyílt szemmel nézett vissza rá.

Én a padlón zsörtölődő Amrenhez fordultam, ő kivörösödött szemmel hunyorgott vissza rám.

– Hogy csináltad?

– Tizedfizetéskor a vízi szellemek követe azt mondta, hogy nincs aranyuk, se ételük, amit felajánlhatnának. Éheztek. – Fáj minden egyes kiejtett szó, attól tartottam, elhányom magam. Megérdemelné, hogy teleöklendezzem a szőnyeget, bár biztos levonná a fizetésemből.

– Odaadtam neki pár ékszeremet, hogy tudjon fizetni. Megesküdött, hogy a nővéreivel együtt soha nem fogják elfelejteni a szívességet.

– Valaki végre megmagyarázná nekem is, hogy mi történt? – kiáltott Mor.

Amren továbbra is a földön ülve halkán nevetni kezdett, apró teste csak úgy rázkódott.

– Mi olyan vicces? – faggattam.

– Csak egy olyan halhatatlan adhat pénzt egy ilyen borzalmas szörnyetegnek, akinek halandó szíve van. Ez annyira, de annyira...

– Amrenből újra kitört a nevetés. Fekete haja homokkal és hínárral volt tele, és egy pillanatra egészen emberinek tűnt. – Akárhonnan is származik a szerencséd, te lány... köszönd meg az Űstnek!

A többiek csak néztek, de bennem is készülődött a nevetés, ami aztán olyan élesen és nyersen tört ki belőlem, amilyennek a tudómet éreztem. Valódi nevetés volt, valószínűleg a hisztéria határán, és mély megkönnyebbülés.

Egymásra néztünk és újra nevettünk.

– Na de lányok... – szólt ránk halkán Rhys.

Nyögve felálltam, mire a homok szerteszét szóródott rólam. A kezemet nyújtottam Amrennek. Erősen megszorította, de

higanyszeme meglepően gyengéden csillogott. Felállt, és csettintett az ujjával.

Egy szempillantás alatt tiszták lettünk, a ruhánk száraz és átjárt a meleg is, csak egy nedves folt maradt a mellkasomnál, ahol a doboz lapult.

Társaim komoran figyeltek. A zsebembe nyúltam, és a jéghideg fém marta az ujjaimat.

Ledobtam az asztalra, nagyon puffant. A többiek összereztek, káromkodtak, de Rhys figyelmeztetően feltartotta a mutatóujját.

– Vár még rád egy utolsó feladat, Feyre. Nyisd ki, légy szíves!

Alig álltam a lábamon, szédültem, a szám teljesen kiszáradt, tele volt sóval és homokkal, de túl akartam lenni rajta.

Leroskadtam egy székre, magamhoz húztam az utálatos dobozt, és rátettem a tenyerem.

Szia, te hazudós – dorombolta.

Szia, feleltem én is kedvesen.

El szeretnél olvasni?

Nem.

A többiek nem szóltak egy szót sem, bár éreztem a zavarukat. Csak Rhys és Amren figyelt közléről.

Nyílj ki, mondtam halkan.

Mondd azt, hogy kérlek!

Kérlek! – mondtam.

A doboz, a könyv csendben maradt, aztán így szólt: *Hasonló a hasonlónak örül.*

Nyílj ki, mondtam fogcsikorgatva.

Teremtetlen, teremtet, teremtet és teremtetlen, ez a kör. A hasonló a hasonlónak örül.

Erősebben lenyomtam a tenyerem. Annyira fáradt voltam, hogy már nem törődtem száguldozó gondolataimmal, azokkal a

részekkel, amik hozzám tartoztak és mégsem: hó, víz, jég, fény és árnyék.

Átoktörő, szólt a hang, mire a doboz kattanva kinyílt.

Nagyot sóhajtva hátradőltem a széken, örültem, hogy a közeli kandallóban ropog a tűz.

Cassian mogyoróbarna szemei elsötétültek.

– Soha többé nem akarom hallani azt a hangot.

– Hát pedig fogod – mondta Rhys egyszerűen, és leemelte a fedelet. – Te is velünk jössz a halandó királynőkhöz, ha méltóztatnak találkozni velünk.

Túlzottan kimerültem ahhoz, hogy az előttünk álló feladatokon kezdjek el rágódni, inkább a dobozba kémleltem. Nem igazi könyv volt, legalábbis nem láttam papírt, se bőrkötést. Sötét fémlapokból állt, amelyeket egy arany-, egy ezüst- és egy bronzgyűrűre fűztek fel. Minden egyes szót elképesztő precizitással véstek ki, de ezeket a betűket nem ismertem. Na tessék, kiderül, hogy tényleg feleslegesen tanultam meg olvasni!

Rhys megvárta, míg mindannyian bekukucskálunk, aztán hátralépett.

Csak Amren bámult tovább, a vér teljesen kiment az arcából.

– Milyen nyelven írták? – tudakolta Mor.

Mintha Amren keze remegett volna, de gyorsan zsebre dugta.

– Nem e világi nyelven.

Csak Rhyst hagyta hidegen az Amren arcán tükröződő döbbenet, ő mintha gyanította volna, és Amren emiatt is lett a csapatunk tagja.

– De milyenen? – érdeklődött Azriel.

Amren csak nézte, nézte a könyvet, mintha egy szellem, egy csoda lenne, aztán így szólt:

– Ez a leshon hakodesh, a szent nyelv. – Higanyszínű tekintete Rhysre villant. Ekkor értettem meg, hogy benne is most

tudatosult, miért jött velünk.

Rhysand így szólt:

– Hallottam egy legendát, miszerint ez a nyelv olyan nagy erejű, hatalmas lények nyelve, akik félték az Üst mágiájától és azért alkották meg a könyvet, hogy ellen tudjanak állni neki. Ezek a mágikus lények egykor itt voltak... aztán eltűntek. Te vagy az egyetlen, aki meg tudja fejteni.

– Veszélyes játékot játszol, Rhysand! – figyelmeztette Mor.

Rhys a fejét rázta.

– Mondjuk úgy, hogy Amrenre tettem a tétet, hogy el fogja tudni olvasni, és lám, szerencsénk volt.

Amren orrlyukai finoman kitágultak. Egy pillanatra az is felmerült bennem, hogy Rhyst megfojtja azért, mert nem avatta be a sejtésébe, hogy a könyv nem egyszerűen bennünket menthet meg, hanem ennél sokkal többet ér.

Rhys rámosolygott, mintha így jelezte volna, hogy nyugodtan próbálja meg.

Még Cassian is a késéért nyúlt, de aztán Rhysand megszólalt:

– Az is eszembe jutott, hogy a könyvben lehet egy olyan varázsige is, ami téged felszabadítana és hazamehetnél. Már ha tényleg azok írták, akikre gondolok.

Amren mintha nagyot nyelt volna.

– Az ördögbe! – szitkozódott Cassian.

Rhys folytatta:

– Azért nem avattalak be, mert nem akartam hiú reményeket ébreszteni benned. Ha a nyelvről szóló legendák igazak... akkor talán te is megtalálod a számításod.

– A másik felére is szükségem van a kód megfejtéséhez – közölte Amren rekedtes hangon.

– Remélhetőleg mielőbb válasz jön a halandó királynőktől – felelte Rhys, miközben fintorogva nézte az előszobát összepiszkító

homokot és vizet. – Azt is remélem, hogy a következő találkozó ennél simábban alakul.

Amren összeszorította a száját, de a szeme csillogott.

– Köszönöm – mondta végül.

Tízezer év, egyedül, száműzetésben.

Mor hangosan sóhajtott egy nagyot, egyértelműen csak meg akarta törni a súlyos csendet, aztán könnyörgött, hogy végre mondja már el neki valaki a teljes sztorit, de Azriel csak ennyit mondott:

– Tegyük fel, hogy a könyv semlegesíti az Üstöt... De ott van még Jurian, őt is el kell intéznünk valahogy.

Az összes tekintet rá szegeződött.

– Ez a mozaikdarabka valahogy nem illik a többi közé – magyarázta, és sebhelyes ujjával az asztalon dobolt. – Miért őt akarják mindenáron feltámasztani? És a király hogyan tartja őt féken? Hogyan éri el, hogy Jurian hű maradjon hozzá?

– Ezen én is törtem a fejem – közölte Rhys, és leült közénk, épp velem szemben. Hogyne gondolkodott volna róla. Vállat vont.

– Jurian megszállottan vágyott bizonyos dolgokra, de amikor meghalt, számos célja megvalósíthatlan maradt.

Míntha Mor elsápadt volna.

– Ha gyanítja, hogy Miryam él...

– Fogadni mernék rá, hogy Jurian azt hiszi, hogy Miryam meghalt – jelentette ki Rhys. – És ki tudná feltámasztani egykori szeretőjét, ha nem egy olyan király, aki az Üsttel halottakat tud feltámasztani?

– Jurian csak azért szövetségre lépne Hybern királyával, mert azt hiszi, hogy Miryam halott, és vissza akarja kapni őt? – kérdezte Cassian az asztalra támaszkodva.

– Inkább a Sárkányon akar bosszút állni, mert meghódította a lányt – mondta Rhys a fejét csóválva. – Erre később visszatérünk.

Én is elraktároztam magamban a kérdéseimet: kik ezek az emberek, mi a történetük, és miért nem jelezte Hegyalján, hogy *tudja*, kinek a szeme van Amarantha gyűrűjében. De előtte meg akartam fürdeni. Szomjas voltam és aludni akartam.

Mindenki ránk nézett, Amrenre és rám, várták a sztorit. Lesöpörtem magamról néhány homokszemet, és hagytam, hogy Amren belefogjon a történetbe. Egyik mondat hihetlenebből hangzott, mint a másik.

Amikor a ruhámról az asztal túloldalára vetődött a tekintetem, láttam, hogy Rhys engem néz.

Finoman lehajtottam a fejem, és csak éppen annyira engedtem le a pajzsot, hogy a köteléken keresztül elmondjam neki: *Igyunk az álmokra, amik egyszer megvalósulnak.*

Egy pillanattal később a mentális pajzsaimat érzékien megcirógatta, udvariasan bebocsátást kért. Leengedtem a pajzsot, beengedtem, és a hangja betöltötte a fejem: *És a vadászó lányra, mert nem feledkezik mega nála kevésbé szerencsésekről, és a kezét nyújtja felénk. És a vízi kísértetekre, mert nagyon gyorsan tudnak úszni.*

38.

FEJEZET

AMREN ELVITTE A KÖNYVET MAGÁHOZ, mi öten pedig otthon maradtunk reggelizni. Mialatt Rhys beszámolt a többieknek a Nyár udvarában tett látogatásunkról, én legyűrtem a reggelit, de azután a kimerültség szó szerint letaglózott: nem csoda, fent voltam egész éjjel, küzdöttem azokkal a borzalmas ajtókkal, ráadásul majdnem meghaltam. Amikor felébredtem, a ház üres volt, a délutáni nap melegen, aranyfénnel sütött, és a szokatlanul kellemes melegben egy könyvvvel a kezemben lementem a hátsó kis kertbe olvasni.

A nap lassan arrébb poroszkált az égen, és a kert fokozatosan újra árnyba borult, a levegő lehűlt. Még akartam egy kicsit élvezni a napfényt, ezért felbandukoltam két emeletet, hogy a tetőtéri teraszon nézzem végig a naplementét.

Természetesen – *hogyan is lett volna másképp* – Rhysand már az egyik fehérre festett vasszékből ücsörgött. Egyik kezét a feje alá támasztotta, a másikkal pedig valami likőrös poharat szorongatott. Egy tele kristálykancsó állt előtte az asztalon.

A szárnyai a háta mögött leértek a kőpadlóra, mire felmerült bennem, hogy ő is csak kihasználja a szokatlanul enyhe időt, és

így napoztatja a szárnyait. A torkomat köszörültem.

– Tudom, hogy itt vagy – mondta, továbbra is a Sidra folyóra és a vörös-arany tengerre szegezve tekintetét.

– Elmehetek, ha egyedül akarsz lenni – fortyantam fel.

Az állával a vasasztal mellett álló másik üres szék felé bökött. Nem valami barátságos invitálás, de... leültem.

A kancsó mellett egy fadoboz hevert. Azt is hihettem volna, hogy az italhoz készített oda valamit, de ekkor megláttam a tetején egy igazgyöngyből kirakott tört. Esküdni mertem volna, hogy megcsapta az orromat a tenger, a forró levegő és a föld szaga, Tarquin illata.

– Mi az?

Rhys kiitta a poharát, felemelte a kezét, mire a kancsó odarepült hozzá, töltött magának egy ujjnyival, és csak utána válaszolt:

– Tudod, sokáig töprengtem azon – mondta, a városra szegezve a tekintetét –, hogy egyszerűen elkérem Tarquintól a könyvet, de arra jutottam, hogy simán nemet mondhat, aztán pedig eladja az információt annak, aki a legtöbbet kínálja érte. Ha igent mond, akkor is túl sokan szereztek volna tudomást a terveinkről, ami megnövelné a kiszivárogtatás esélyét. Tegnap estefelé azon törtem a fejem, *miért* muszáj a küldetésünknek a lehető leghosszabb ideig titokban maradnia. – Újból ivott, aztán beletúrt kékesfekete hajába. – Nem tetszett, hogy meglopjuk, és az sem, hogy kárt teszek az őreiben. Az sem volt ínyemre, hogy szó nélkül lelépünk, amikor ő tényleg szövetségest keres, függetlenül attól, milyen egyéni törekvései vannak. Még az is lehet, hogy barátot látott bennem. A többi főúrnál ez fel sem merült, vagy nem mertek ilyesmivel előállni, de Tarquin tényleg a barátom akart lenni.

Ránéztem, aztán a dobozra, és megismételtem a kérdésem:

– Mi ez?

– Nyisd ki!

Óvatosan felhajtottam a tetejét.

Fehér bársonyon három tyúktójasnyi rubinkő csillogott. Olyan tiszták voltak, mélyvörösek, mintha...

– Vérrubin – mondta Rhys.

Visszarántottam az ujjaim, pedig már a kövek felé vándoroltak.

– A Nyár udvarában az a szokás, hogy ha súlyos sértés éri az udvar egyik tagját, akkor a sértő félnek vérrubint küldenek. Ez mintegy a hivatalos kifejezése annak, hogy vérdíjat tűztek ki az illető fejére, üldözőbe vették és nemsokára halál fia lesz. A doboz egy órája érkezett a Rémálmok udvarába.

Te jó anya!

– Gondolom, az egyiken az én nevem van, a másikon a tied, a harmadikon Amrené.

Egy sötét fuvallat lecsapta a doboz fedelét.

– Hibáztam – jelentette ki. Már éppen tiltakozni akartam, de megelőzött. – Üresre kellett volna törölnöm az örök tudatát és úgy hagyni őket tovább őrködni, de én ehelyett kiütöttem őket. Már jó ideje nem alkalmaztam ilyen jellegű testi... önvédelmet, de az utóbbi időben annyira az illír stílusú edzéseimre fókuszáltam, hogy teljesen elfeledkeztem a rendelkezéseimre álló egyéb eszközökről. Valószínűleg mihelyt magukhoz tértek, egyenesen rohantak hozzá.

– Egyébként is gyorsan észrevette volna a könyv eltűnését.

– Letagadhattuk volna, hogy mi loptuk el, véletlen egybeesésként tüntethettük volna fel az egészet. – Lehajtotta az italt. – Hibát követtem el.

– Nem a világ vége, időnként mindenkivel megesik.

– Valaki éppen arról tájékoztat, hogy a Nyár udvara első számú közellensége vagy, és neked ezzel nincs semmi problémád?

– Dehogynincs. De nem téged hibáztatlak.

Nagyot sóhajtott, és tovább nézte a várost. A nap melegét lassan újra felváltotta a csípős hideg, de ő ilyesmivel nem foglalkozott.

– Talán visszavihetnéd a könyvet, ha semlegesítettük az Üstöt, és bocsánatot kérhetnél.

Felhorkant.

– Nem. A könyv Amrennél lesz, ameddig csak szüksége van rá.

– Akkor kárpótold valahogy. Világos, mint a nap, hogy te is éppen annyira a barátja akartál lenni, mint ő neked. Máskülönben nem lennél ennyire ideges.

– Nem vagyok ideges. Dühös vagyok.

– Ne játsszunk már a szavakkal!

Halványan rám mosolygott.

– Az ilyen viszályok évszázadokig, évezredekig is eltarthatnak. Ha ez az ára annak, hogy megakadályozzuk a háborút és segítsünk Amrennek, akkor legyen!

Ráébredtem, hogy bármilyen árat hajlandó lenne megadni, a saját boldogságát, reményeit is feláldozná.

– A többiek már tudnak a vérrubinokról?

– Azriel hozta. Azt még nem döntöttem el, hogy mondjam el Amrennek.

– Miért?

Különleges tekintete elsötétült.

– Mert az ő válasza az lenne, hogy elmegy Adriatába és lesöpri a várost a térképről.

Beleborzongtam.

– Szó szerint – mondta.

Én is vele együtt néztem Velarist, hallgattuk, ahogy a nappal hangjai kezdenek elcsendesedni és a helyükbe lépnek az esti zajok. Adriata Velarishez képest olyan kezdetlegesnek tűnt.

– Most már értem – mondtam fázós kezeimet dörzsölgetve –, miért tetted meg, amit meg kellett tenned, hogy megvédd a várost. – Meghűlt az ereimben a vér még a gondolatra is, amikor elképzeltem, hogy Velarist is olyan pusztítás érné, mint Adriatát. Rhys tekintete rám villant, ezúttal kicsit tompa fényűnek, óvatosnak láttam. Nagyot nyeltem. – Azt is értem, hogy a jövőben is bármire képes lennél a város biztonságáért.

– Mire akarsz kilyukadni?

Rájöttem, hogy rossz napja van, ezért nem vágtam vissza.

– Legyünk túl ezen a háborún, Rhysand, és majd utána ráérünk aggódni Tarquin és a vérrubinok miatt. Semlegesítsük az Üstöt, állítsuk meg a királyt, nehogy lerombolja a falat és újra rabszolgasorba döntse az embereket. A többit majd később kitaláljuk.

– Úgy hangzik, mintha egy ideig itt akarnál maradni – jelentette ki közömbös hangon, mégis mintha ideges lett volna.

– Megoldom a lakhatásom, ha erre célozatsz. Busás fizetésemből egy luxuslakást is megengedhetnék magamnak.

Gyerünk, kacsints rám, játssz velem, csinálj bármit, csak ne ilyennek lássalak.

De ő csak így szólt:

– Ne szórd el a fizetésed! A nevedet ráírtuk arra a listára, akik használhatják a számlámat, vehetsz belőle bármit, amit akarsz, tőlem akár egy egész házat is vehetsz.

Ijedtemben vagy kétségbeesésemben bájos hangon így szóltam hozzá:

– Láttam egy aranyos kis boltot egyik nap a Sidra túlsópartján, ahol mindenféle csipkeholmit árulnak. Ilyet is vehetek a számládról, vagy használjam inkább a sajátomat?

A tekintete rám villant.

– Ehhez most nincs kedvem.

Semmi humor, huncutkodás. Bemehetnék melegedni a kandalló mellé, de...

Ő egykor nem hagyott cserben és harcolt értem.

Hétről hétre küzdött értem, akkor is, amikor én már nem reagáltam semmire, amikor már beszélni is alig tudtam, és az sem érdekelt, élek-e még egyáltalán, eszem-e valamit vagy éhen halok. Nem hagyhatom őt egyedül a sötét gondolatai, a büntudata társaságában, így is túl sokáig viselte egyedül ezt a terhet.

Farkasszemet néztünk.

– Nem tudtam, hogy az illírek részegen ilyen morcosak.

– Nem vagyok részeg, csak iszogatok – mondta továbbra is bosszúsan.

– Már megint a szavakon lovagolsz. – Hátradőltem a székemben, és azt kívántam, bárcsak felhoztam volna a kabátomat. – Talán mégis jobb lett volna, ha együtt alszotok Cresseidával, legalább együtt kesereghettetek volna.

– Neked annyi rossz napod lehet, amennyit csak akarsz, de nekem nem jut pár óra sem?

– Ó, tőlem akármeddig búsonghatsz! Épp vásárolni akartalak hívni, olyan kis csipke semmiségeket, de ha muszáj, akkor üldögélj itt a végtelenségig.

Nem felelt, mire én folytattam:

– Az is lehet, hogy küldök néhány darabot Tarquinnek, felajánlom neki, hogy ha megbocsát, felveszem őket előtte. Ki tudja, talán azonnal visszavonja a vérrubinjait.

Mintha a szája széle picit megrándult volna.

– Gúnyolódásként fogja felfogni.

– Néhányszor rámosolyogtam, mire ő odaadott nekem a családi örökségből valamit. Fogadni mernék, hogy a birodalma kulcsait is átadná, ha ilyen fehérműben mutatkoznék előtte.

– Valaki nagyon el van telve magától.

– Miért ne lennék? Úgy tűnik, hogy neked is nehezedre esik, hogy *ne* bámulj éjjel-nappal.

Némi igazság, egyben kérdés.

– Talán tagadnom kellene – kérdezte, de valami mintha felcsillant volna a szemében –, hogy vonzónak találalak?

– Még egyszer sem mondtad.

– Sokszor mondtam, sőt, elég gyakran.

Vállat vontam, mert bár emlékeztem rá, de ugratásként fogtam fel a bókjait, semmi többnek.

– Talán ügyesebben kellene csinálnod.

A szeme csillogása most valahogy egy ragadozóra emlékeztetett. Libabőrös lett a hátam, amikor erős karját az asztalra téve megkérdezte:

– Most provokálsz, Feyre?

Álltam Prythian legerősebb férfijának ragadozó tekintetét.

– Szerinted ez *az*?

Kitágultak a pupillái és eltűnt a csendes szomorúság, magába zárkózás, bűntudat. Minden figyelmével rám összpontosított, a számra, a torkomra, a légzésemre. Lassan, lágyan beszélt tovább:

– Akár most is lemehetünk abba az üzletbe, és felpróbálhatod azokat a csipkecsodákat. Segítek neked kiválasztani, melyiket küldd el Tarquinnek.

A szőrmével bélelt papucsomban bekarmoltam a lábujjaimat. Veszélyes határt léptünk át. A hideg esti szél a hajunkba kapott, mire Rhys hirtelen felnézett az égre: egy pillanat múlva Azriel lőtt ki a felhők közül, mint a sötétség lándzsája. Nem tudtam eldönteni, hogy megkönnyebbültem-e vagy sem, de mielőtt ő leszállt, én távoztam, hogy a főúr négy szemközt tudjon beszélni a kémfőnökével.

A lépcsőház félhomályában minden hevület elszállt belőlem, és csak valami jéghideg szorítást éreztem a gyomromban.

Flörtöltünk, és... Nagyon szerettem Tamlint. Annyira, hogy feláldoztam magam a szerelmünkért, érte. Sok minden történt azóta, és most itt vagyok... És minden további nélkül elmentem volna abba a helyes kis boltba Rhysanddel.

Szinte láttam magam előtt, mi történt volna:

Az udvarias, kicsit ideges eladólanysok kettesben hagytak volna bennünket. Rhys leül a bolt hátsó részében lévő kis kanapéra, én bemegyek az elfüggönyözött öltözőbe, hogy felpróbáljam a vörös csipke fehérneműt, amit már háromszor is kinéztem magamnak. Nem létező bátorságomat összegyűjtve előlépek, mire Rhys végigmér. Kétszer. Majd tájékoztatja az eladókat arról, hogy a bolt zárva, és holnap jöjjenek vissza. A pénzt a pulton hagyjuk.

Csak álltam volna előtte, meztelenül, kivéve azt a falatnyi csipkét rajtam, miközben hallgatjuk, hogy gyorsan, diszkréten bezárnak és elmennek.

Ő folyamatosan engem nézne, a csipkén átütő mellemet, a hasamat, ami végre nem olyan gebe, hanem feszes. Csípőm, combjaim vonalát és be közéjük. Aztán újra a szemembe nézne, az ujját begömbítve magához intene, és csak ennyit mondana:

– Gyere ide!

Odamennék hozzá, miközben minden lépésemnek tudatában lennék, és megállnák előtte. A lába között. A kezét a derekamra csúsztatná, a bőrkeményedései dörzsölnék a bőröm. Kicsit közelebb húzna magához, aztán megcsókolná a köldököm, a nyelve...

Káromkodtam, mert nekimentem egy oszlopnak a lépcsőház fordulójában. Csak pislogtam, ahogy visszatértem a való világba, és rájöttem, hogy... Belenéztem a kezemen díszelgő tetoválásba, és nemcsak hangosan, de a köteléken belüli hanggal is ráförmedtem:

– Rohadék.

A tudatom hátsó szobájában egy érzéki férfihang éjfélete nevetésben tört ki. Az arcom égett, és átkoztam őt a fantáziáért, amit átküldött a mentális pajzsomon. Visszaigazítottam a pajzsaim a helyükre, és beléptem a szobámba, aztán vettem egy jéghideg fürdőt.

Morral vacsoráztunk az ebédlőben a ropogó tűz mellett, mivel Rhys és a többiek elmentek valahová. Amikor végül rákérdezett, hogy Rhysand neve hallatán miért vágok olyan bosszús képet, elmondtam neki, milyen fantáziát küldött a kötelékünkön keresztül a tudatomba. A röhögéstől az orrán folyt ki a bor, és a bosszankodásom láttán kijelentette, hogy büszkének kellene lennem: ha Rhys párzani akart velem, akkor kész csoda, hogy ez nem történt meg.

Volt némi halvány diadalérzetem, amit ugyan próbáltam elhessegetni, de még az ágyba készülődéskor is éreztem, Mornak hála, akivel órákig cseverésztünk a nappali heverőjén. Arról is mesélt, hogy milyen szép és borzalmas helyeket látott a világban.

Csak jóval hajnali kettő után kezdtem elszenderedni, amikor a ház egyszer csak megremegett. Olyan volt, mint amikor a fa megvetemedik. A ház mintha nyögött volna egyet, aztán akkorát rázkódott, hogy a színes üveglámpák is beleremegtek. Azonnal felültem, és kinéztem a nyitott ablakon, de az ég tiszta volt, semmit sem láttam, kivéve...

A folyosóról sötétség szivárgott be a szobámba. Ismertem ezt a sötétséget, mert bennem is élt belőle. Úgy ömlött be az ajtóréseken, mint az árvíz. A ház újra megrázkódott, mire kipattantam az ágyból és kitártam az ajtót. A sötétség úgy folyt el mellettem, mintha szél lett volna. Tele volt csillagokkal, verdeső szárnyakkal és fájdalommal, mérhetetlen fájdalommal,

kétségbeeséssel, büntudattal és félelemmel.

Kirohantam a folyosóra. A koromsötétben semmit sem láttam, de a bennünket összekötő fonal elvezetett a szobájához. A kilincs után tapogatóztam... Ömlött kifelé az éjszaka, csillagok és szél. A hajam csapdosott a levegőben. A karommal eltakartam az arcom, és bearaszoltam a szobájába.

– Rhysand!

Semmi válasz. De éreztem, hogy bent van, éreztem az élvonalat kettőnk között. Követtem, és hirtelen belevertem a sípcsontomat az ágyába.

– Rhysand! – mondtam a szélbe és a sötétségbe. A ház megremegett, a padlólapok rezegtek a talpam alatt. Az ágyon tapogatózva éreztem a lepedőt, a takarót, a paplant és...

Kemény, izmos férfitesthez értem, de a hatalmas ágyon valahogy nem tudtam megfogni őt.

– Rhysand!

Körülöttünk örvénylett a sötétség, a világ kezdete és vége.

Felmásztam az ágyra, a kezemmel kitapogattam a karját, a hasát, a vállát. Jéghideg volt a bőre. Vállon ragadtam és a nevét kiáltottam. Semmi válasz. A kezemet feljebb csúsztattam a nyakán, elértem a száját, éreztem, hogy még lélegzik és nem a mágiaja árad kifelé a testéből...

A tenyeremen éreztem, hogy a lehelete is jéghideg. Összegyűjtöttem minden bátorságomat, feltérdeltem és megütöttem. Belefájdult a tenyerem, de ő meg se moccant. Újra megütöttem, *ráncigáltam* a kötelékünket, úgy kiabáltam a nevét, mintha egy alagút lenne közöttünk, ráordítottam a tudatát védő kemény, éjfékete falra.

A sötétség megrepedt, és hirtelen magamon éreztem a kezét. Megfordított, határozott mozdulattal a matraca szorított, és a karmos kezével torkon ragadott.

Mozdulatlanná dermedtem.

– Rhysand – súgtam. *Rhys*, súgtam a kötelékünkön keresztül, és a kezemet a belső pajzsára tettem.

A sötétség megrázkódott.

Szabadjára engedtem a saját mágiámat, nekieresztettem a feketeségemet az övének, hogy tompítsam a sötétségét, az élességét, megnyugtassam, meglágyítsam. A sötétségem az ő altatódalát énekelte, ezt a dalt dúdolta nekem az én szoptatós dadusom, amikor az anyám a kezébe nyomott engem, hogy vissza tudjon menni a társaságba.

– Álmodtad – mondtam. Jéghideg volt a keze. – Csak álmodtad.

A sötétség mintha tovább foszladozott volna. A saját éjfátylaimat küldtem rá, hogy érjenek hozzá, és csillagfoltos kezeimmel simogattam.

Egy pillanatra a tintafeketeség annyira kitisztult, hogy megláttam magam felett az arcát: elgyötörtnek láttam, az ajka fehér volt, ibolyakék szemét tágra nyitotta és figyelmesen fürkészett.

– Feyre – mondtam. – Feyre vagyok. – Zihált. Továbbra is fogta a nyakam. Nem fáj, de megfogtam a csuklóját. – Csak álmodtad.

Arra kényszerítettem a bennem lakó sötétséget, hogy visszhangozza a szavaim, elaltassa ádáz félelmeit, megsimogassa a tudatában lévő éjfekete falat, meglágyítsa...

Aztán ahogy a szél lerázza a fáról a havat, úgy esett le a sötétsége, és magával vitte az enyémet is.

Beáradt a holdfény és a város hangjai.

Ízlésesen berendezett szobája hasonlított az enyémhez, az ágyát hatalmas méretei alapján eredetileg is a szárnyakra tervezhették. Meztelenül tornyosult fölém. Teljesen meztelen

volt, de izmos, tetovált mellkasánál lejjebb nem mertem nézni.

– Feyre – szólított meg rekedten, mintha korábban kiabált volna.

– Itt vagyok veled – mondtam. Az arcomat tanulmányozta, karmos kezével továbbra is a nyakamat szorította, de aztán hirtelen elengedett.

Ahogy feküdtem, felnéztem rá: az ágyon térdelt és az arcát dörzsölte. Pillantásom önkéntelenül a mellkasa alá vándorolt, de a térdeit díszítő tetoválásoknál megálltam: egy-egy nagy hegyet ábrázoltak, a tetejükön három csillagból álló koronával. Gyönyörű volt, mégis valahogy kegyetlen.

– Rosszat álmodtál – mondtam, és felültem. Mintha valami gát szakadt volna át bennem, a kezemre pillantottam és gondolati úton elértem, hogy árnyék legyen belőle.

Egy újabb röpke gondolattal eloszlattam a sötétséget.

Az ő kezén viszont még ott voltak a hosszú, fekete karmok, és a lábai is karmokban végződtek. A szárnyait is viselte, a hátán lógtak ernyedten. Felmerült bennem, milyen közel lehetett ahhoz, hogy átváltson abba az állapotba, amiről egyszer azt mondta, hogy rettenetesen gyűlöli.

Leengedte a kezeit, a karmai elhalványultak és már csak az ujjait láttam.

– Sajnálom.

– Ezért vagy itt és nem a Szél házában. Nem akarod, hogy a többiek is lássák.

– Rendszerint bent tudom tartani a szobámban. Sajnálom, hogy felébresztettelek.

Ökölbe szorítottam a kezem az ölemben, nehogy megérintsem.

– Milyen gyakran történik ilyen?

Kék szemével rám nézett, és már azelőtt tudtam a választ, hogy kimondta volna:

– Mint veled.

Nagyon nyeltem.

– Mit álmodtál ma este?

A fejét rázta, és az ablak felé nézett, a hó vékony rétegben borította a közeli háztetőket.

– Vannak olyan emlékeim Hegyaljáról, amiket jobb, ha nem osztok meg, Feyre. Még veled sem.

Elég borzalmas dolgot osztott már meg velem, amiknél ezek a rémálmok még szörnyűbbek lehettek. Megérintettem a könyökét, megsimogattam meztelen testét.

– Szólj, ha mégis beszélni szeretnél róla. Nem mondom el a többieknek.

Kezdttem lecsúszni az ágyról, de ő megfogta a kezem és a karjához szorította.

– Köszönöm.

Néztem a kezét, elgyötört arcát, oly sok fájdalmat és kimerültséget láttam rajta. Ezt az arcát senkinek nem mutatta. Feltérdeltem és megpusziltam, a bőre meleg volt és puha. Vége volt, mielőtt elkezdődött volna, de hány éjszakán szerettem volna én is, hogy valaki ugyanezt tegye velem?

Míntha kicsit csodálkozva nézett volna, amikor elhúzódtam, de nem tartóztatott, amikor lemásztam az ágyáról. Mielőtt kiléptem volna az ajtón, megfordultam.

Ő még térdelt, a szárnyai a fehér lepedőn nyugodtak, és lehajtotta a fejét. A tetoválása feltűnően csillogott aranybarna bőrén. Sötét, bukott herceg.

Felvillant bennem egy festmény.

Felvillant, egy idő után elhalványult, de megmaradt, és halványan bár, de fénylett a szívemben tátongó űrben, ami lassan kezdett begyógyulni.

39.

FEJEZET

– **SZERINTED MEG TUDJUK FEJTENI**, ha meglesz a másik fele?
– kérdeztem másnap délután Amrentől a lakásában, a bejárati ajtó mellett állva.

Egy kétemeletes épület felső szintjének volt a tulajdonosa. A csapott mennyezet mindkét vége nagy ablakban végződött: az egyik a Sidrára, a másik pedig egy fákkal szegélyezett térre nézett. Az egész lakásban egyetlen hatalmas szoba volt: a világos tölgyfapadlót kopott szőnyegek borították. A bútorok szerteszét szórva álltak, mintha folyamatosan átrendezte volna őket valamiért.

Úgy tűnt, hogy csak az ágyának, egy ormótlanul nagy, fátýolszövettel fedett baldachinos ágyának van állandó helye a fal mellett. Konyha helyett csak egy nagy asztalt láttam. A kandallóban lobogó tűz szinte fullasztó meleget árasztott.

Az éjszaka szállingózó havat délelőttre eltüntette a száraz téli nap. Csípős hideg volt, de azért elég enyhe ahhoz, hogy a sétától felpelzsdüljek.

Amren a földön ült egy dohányzóasztal előtt, amin szétszórva papírok heverték. Felnézett a könyv csillogó fémlapjáról. Az arca a szokottnál sápadtabb volt, az ajka halvány.

– Már nagyon régen nem használtam ezt a nyelvet, újra el akarom sajátítani, mielőtt nekiállok a megfejtésnek. A dölyfös királynők addigra remélhetőleg odaadják az ő részüket.

– És mennyi idő alatt tudod felfrissíteni a nyelvtudásodat?

– Öméltósága, a sötétség lordja nem mondta el neked? – Visszanézett a könyvre.

A hosszú faasztalhoz mentem, és letettem a csomagomat a kopott asztallapra. Néhány pint forró vér, egyenesen a hentestől. Futólépésben jöttem, hogy ne hűljön ki.

– Nem – feleltem, és kivettem az edényeket. Rhys már reggeli előtt elment, bár az éjjeliszekrényen hagyott egy üzenetet.

Köszönöm a múlt éjszakát, csupán ennyi volt. Tollat nem hagyott a válasznak, de én gyorsan kerítettem egyet és visszaírtam. Mit jelentenek a térdedre tetovált csillagok és hegyek?

A papír egy pillanat múlva eltűnt. Mivel nem jött vissza, felöltöztem és lementem reggelizni. Félig megettem már a tojásos pirítósomat, amikor a papír szépen összehajtogatva a tányérom mellett tűnt fel.

Azt jelenti, hogy csak a koronám előtt vagyok hajlandó meghajolni, senki és semmi más előtt.

Ezúttal megjelent egy toll is, de én csak annyit írtam vissza: *Ó, de megrendítő!* Esküdni mertem volna rá, hogy a kötelékünkön keresztül, a mentális pajzsom túloldalán hallottam a nevetését.

Most mosolyogtam az emléken, és lecsavartam az első üveg tetejét. A vérszag megcsapta az orrom, Amren is beleszimatolt a levegőbe, és azonnal felkapta a fejét.

– Ó, te... azt hiszem, kedvellek!

– Bárány, ha ez számít. Megmelegítsem?

Odarohant, két kézzel megmarkolta az üveget, és úgy kortyolta, mint a vizet. Legalább nem kellett tányér után kutatnom. Egy

húzásra kiitta a felét. A vér lefelé csordogált az állán, aztán lecseppent szürke ingére. Még soha nem láttam ilyen gyűrött ruhában. Megnyalta a száját, nagyot sóhajtott, és letette az üveget. A vér megcsillant a fogain.

– Köszönöm.

– Van kedvenced?

Felszegte véres állát, aztán letörölte egy szalvétával, amikor rájött, hogy összekente magát.

– A bárány volt mindig is a kedvencem, akármilyen borzasztó.

– Nem az embervér?

Fintorgott.

– Híg és gyakran érezni az ízén, mit evett utoljára az illető. Miután az emberek többségének iszonyú rossz az ízlése, ezért szerencsejáték az egész. A bárányon kívül... még a kecskét is szeretem, tiszta, sűrű a vérük. Egy másik időszakra és helyre emlékeztet az életemben.

– Érdekes – mondtam, és komolyan így is gondoltam. Arra is kíváncsi lettem volna, pontosan melyik világra gondol.

Ahogy kiitta a maradékot, a szín visszatért az arcába, és az üveget letette a falnál lévő kis mosogatóba.

– Elegánsabbnak képzeltem a lakásod – vallottam be.

A ruhái vállfákon lógtak az ágya mellett, az ékszerei szétszórva heverték pipere- és egyéb asztalokon. Annyira ékszere volt, hogy királynői váltságdíjra futotta volna belőle.

Vállat vont, és lehuppan a könyv mellé.

– Olyan is volt, de meguntam. Nem szeretem a cselédeket se magam körül, mert mindenbe beleütik az orrukat. Éltem palotákban, kis házakban, a hegyekben és tengerparton, de valahogy ezt a folyóparti lakást szeretem a legjobban. – Fintorogva nézett fel a mennyezetet díszítő égre. – Itt nem kell se partit rendeznem, se vendégeket fogadnom. Mind a kettőt

rühellem.

Nevettem.

– Nemsokára megyek.

Ő is elnevette magát, és keresztbe tette a lábát.

– Miért jöttél?

– Cassian mondta, hogy mióta visszajöttünk, itt gubbasztasz éjjel-nappal, és gondoltam, talán megéheztél. És nekem se volt más dolgom.

– Cassian nagy pletykafészek.

– Nem csak veled törődik, hanem mindenkivel. Ti vagytok neki a családja. – Ami *mindannyiukra* igaz volt.

– Á, hagyd már! – mondta, és egy papírt kezdett tanulmányozni, de úgy tűnt, nagyon nem tetszik neki valami. Mellette a padlón valami csillogó vonta magára a figyelmem.

A vérrubinját papírnehezéknek használta.

– Rhys lebeszélt róla, hogy a vérrubin miatt elpusztítsd Adriatát?

A tekintete megvillant, és hirtelen viharos, háborgó tengerre emlékeztetett.

– Nem ő volt. Valami más győzött meg. – A pipereasztalára mutatott.

A tetején, elterülve, akár egy kígyó, egy gyémántokkal, rubinokkal ékesített ismerős ékszer hevert. Már láttam valahol, mégpedig Tarquin kincstárában.

– Ez meg hogy...?

Mosolygott.

– Varian küldte, hogy tompítsa Tarquin üzenetének élet a vérdíjról.

Korábban arra gondoltam, hogy egy tekintélyes, erős nőnek áll igazán jól a rubin, és valóban, az előttem ülő nőnél erősebbet nem is tudtam volna elképzelni.

- Te és Varian?
- Csábító a gondolat, de nem. A rohadék nem tudja eldönteni, hogy gyűlöl, vagy sóvárog utánam.
- Mi van, ha mind a kettő egyszerre?
- Halk nevetés.
- Tényleg!

Hetekig tartó várakozás kezdődött. Amrenre vártunk, hogy felfrissítse a tudását arról a nyelvről, amit rajta kívül a mi világunkban senki nem beszélt. És a halandó királynők válaszára is vártunk, akarnak-e találkozni velünk.

Azriel továbbra is próbált bejutni az udvaraikba, de hiába. Erről leginkább Mortól hallottam, aki mindig tudta, mikor jön vissza Azriel a Szél házába, és úgy intézte a dolgait, hogy mindig ott legyen ilyenkor.

A részletekről keveset árult el, még kevésbé beszélt arról, hogy mennyire megviseli Azrielt, hogy nem tudja bejuttatni sem a kémjeit, sem magát azokba az udvarokba. Azt viszont elárulta nekem, hogy már a mazochizmus határát súrolja, amilyen szigorú követelményeket Azriel magával szemben állít.

Szinte lehetetlen volt Azrielt rávenni arra, hogy a munkán vagy az edzésen kívül magára is fordítson *némi* időt. Amikor emlékeztettem Mort arra, hogy amikor megkérte, Azriel elment vele Rita bárjába, Mor közölte, hogy ezt négyszáz évébe tellett elérnie.

Időnként eltűnődtem azon, vajon mi történhet a Szél házában, mialatt mi Rhysszel a városi házban vagyunk. Csak reggelente jártam oda, mert napi edzéseim első felét ott végeztem Cassiannel. Morral elmagyarázták nekem, milyen ételeket egyek, ha vissza akarom hízni a leadott súlyomat és újra erős és gyors

akarok lenni. Ahogy teltek a napok, az önvédelmen túl azt is kezdtem elsajátítani, hogyan hárítsak el egy illír kardot, pedig az olyan éles fegyver volt, hogy majdnem levágtam vele Cassian karját.

Apránként, fájdalmak árán megtanultam használni. Cassian brutálisan kemény edzése csak egyszer maradt el, ugyanis elrepült az emberi birodalomba a nővéreimhez, hogy megtudja, hallottak-e már valami hírt a királynőktől, és átadta nekik Rhys *újabb* levelét, hogy küldjék el a királynőknek.

Az előzőeknél hosszabb és keményebb másnapi edzés alapján feltételeztem, hogy a találkozója Nestával balul sült el. Rákérdeztem, hogy pontosan mit mondott neki Nesta, amivel ennyire felbosszantotta, de ő csak mordult egyet, kijelentette, hogy törődjek a magam dolgával, és a családomban hemzsegek a parancsolgató, tudálékos nők.

Felmerült bennem, hogy talán Cassiannak és Variannek érdemes lenne tapasztalatokat cserélni.

Délutánonként Rhysszel is edzettünk, ha éppen erre járt. Tudat a tudat, mágia a mágia ellen. Lassan tapasztaltuk ki újonnan szerzett képességeimet, a lángot, a vizet, a jeget és a sötétséget. Tudtuk, hogy vannak olyanok is, amiket még nem fedeztünk fel, nem ástunk elő. Az Attorrral való találkozás óta nem voltam képes a gondolatutazásra se.

Időnként ingerülten felcsattantam, de ilyenkor mindig azzal nyugtatott, hogy időt kell szánni a tanulásra, hogy megtanuljam uralni mindegyik képességemet.

Az edzések során mesélt azokról a főurakról, akiktől a mágiát kaptam: Beronról, az ősz udvarának kegyetlen és hiú főuráról, Kalliasról a Tél udvarából, aki inkább csendes és ravasz volt, aztán Helionról, a Varázsigék megtörőjéről, a Nappali udvar uráról, akinek ezer könyvtárát Amarantha a katonáival

kifosztotta. Helion alattvalói kiválóan értettek a varázsigékhez, és összegyűjtötték a Prythianben fellelhető összes tudást.

Rhys azt mondta, hogy az adott képesség felszínre hozása mellett éppolyan fontos, hogy tudjam, *kitől* származik. Az alakváltásról nem beszéltünk, a karmokról, amiket időnként növesztettem. Túlzottan összekuszálódtak ennek a szálai, a kimondatlanul maradt történethez túl sok erőszak és vér tapadt.

Beavatott a többi udvar politikájába és történelmébe, az uralkodók mágiájába, és egy idő után már ébredéskor és alváskor is lángok perzselték a számat, és zúzmara ropogott az ujjaim között. Éjszakánként a testemet-lelkemet kimerítő egész napos edzés után mély, jázminillatú sötét álomba zuhantam, és ahhoz is túlzottan kimerültem, hogy rémálmaim legyenek.

Voltak napok, amikor Rhyst elszólította a kötelesség és az udvara ügyeivel kellett foglalkoznia, emlékeztetnie őket arra, ki is az uralkodójuk, igazságot szolgáltatott, vagy éppen előkészítette elkerülhetetlen látogatásunkat Hybernbe. Ilyenkor én olvastam, Amren mellett üldögéltem, aki a könyvön dolgozott, vagy Velarisben bóklásztam Morral. Utóbbi volt talán a kedvenc elfoglaltságom, tényleg kiválóan tudta szórni a pénzt. Én csak egyszer néztem rá a nevemre kiállított számlára, és döbbenten láttam, hogy Rhys mennyire túllőtt a célon.

Próbáltam nem csalódott lenni azokon a délutánokon, amikor elment otthonról, mert nem szívesen vallottam be még magamnak sem, hogy már vártam azokat az alkalmakat, amikor gyakoroljuk a mágikus képességeimet... együtt. Amikor távol volt, akkor is kommunikáltunk, azokkal az üzenetekkel, ami a mi különös kis titkunk lett.

Egyszer Ceseréből írt, egy északi kisvárosból, ahol a néhány életben maradt papnővel találkozott, hogy megtárgyalják a templomuk újjáépítését, amit Hybern katonái romboltak le.

Biztosított róla, hogy a papnók közül senki nem olyan, mint Ianthe.

Mesélj nekem a festésről!

Éppen a kertben üldögéltem, az enyhébb időnek köszönhetően a szökőkút végre újra csobogott. Visszaírtam neki. *Nincs nagyon mit mondanom.*

Akkor is mesélj róla!

Egy időbe beletelt, míg megfogalmaztam a választ, végiggondoltam, milyen a lelkemben lakó üresség, és egykor mit jelentett a festés a számomra, milyen érzés volt. Ezt írtam: *Volt egy olyan időszak az életemben, amikor csak annyi pénzt akartam, hogy én és a családom jóllakjunk, és a napjaimat festéssel tölthessem. Ez volt minden vágyam. Egykor.*

Rövid szünet után így válaszolt: *És most?*

Most nem tudom, mit akarok, már nem megy a festés.

Miért!

Mert egy úr keletkezett bennem. Bár amikor az ágyában térdelve láttam... talán az kicsit változtatott bennem valamit. Gondolkodtam a következő mondaton, aztán ezt írtam: Te mindig is főúr akartál lenni!

Újabb hosszú szünet. *Igen, vagyis nem. Láttam, hogy apám hogyan uralkodik, és fiatal koromtól fogva tudtam, hogy nem akarok olyan lenni, mint ő. Elhatároztam, hogy más főúr leszek. Meg akartam védeni az embereimet, meg akartam változtatni az illírek megítélését és megszüntetni az országot sújtó korrupciót.*

Hirtelen nem tudtam megállni, hogy ne hasonlítsam őket össze: Tamlin nem akart főúr lenni, nehezményezte, hogy az lett belőle, de talán ezért is lett az udvara olyan, amilyen. Rhysandnek volt elképzelése, akart valamit és szenvedélyesen vágyott arra, hogy megvalósítsa. Felépített valamit, és a végsőként elment, hogy

megvédje az alkotását.

Ezt látta meg Tarquinben, akinek a vérrubinjai olyan mélyen érintették. Egy másik főúr, akinek van elképzelése, még hozzá radikális elképzelése Prythian jövőjéről.

Visszaírtam: *Szégyentelen csajozógép vagy, de legalább helyrehozod azzal, hogy pokoli jó főúr vagy.*

Amikor este hazajött, úgy vigyorgott, mint egy macska, és köszönés helyett csak annyit kérdezett:

– Pokoli jó főúr?

Egy vödör vizet loccsantottam az arcába. Nem védekezett, csak megrázta a vizes haját, mint egy kutya, és így a víz persze rám spriccelt. Sikoltozva felugrottam és eltűztem onnan. A nevetése visszhangzott a lépcsőn.

A tél apránként engedett szorításából. Amikor egy reggel felébredtem, Rhys levele várt az ágy mellett, de tollat nem küldött hozzá.

Ma reggel elmarad az edzés a második legkedvesebb illíreddel. A királynők végre válaszra méltattak: holnap jönnek a családod birtokára.

Arra se maradt időm, hogy idegeskedjek. Vacsora után indultunk, és a sötétség leple alatt repültünk az enyhülő, olvadó emberi birodalom felé. A süvöltő szélben Rhys erősen tartott.

A nővéreim másnap reggel olyan elegáns ruhában álltak készen, ami megfelelt volna bármilyen királynő, tündér vagy halandó számára.

Azt hiszem, én se maradtam le mögöttük. Fehér sifon és selyemruhát viseltem, az Éjszaka udvarára jellemző fazonban, dekoltázssal. A ruha arany részei csillogtak a nappali ablakán beáramló délelőtti napsütésben. Az apám szerencséire még két

hónapig a kontinensen marad, valami fontos, királyságok közti üzleti ügyben.

A kandalló közelében álltam, Rhys mellett, aki a megszokott módon feketében volt, a szárnyait nem láttam, az arcán ellenben a nyugalom álarcát viselte, a fején pedig egy fekete koronát, aminek a fém része hollótollakra emlékeztetett. A koronája az én arany diadémomnak volt a párja.

Cassian és Azriel a hátsó falnál figyelt. Fegyvert nem láttam, a szifonjaik viszont csillogtak. Kíváncsi lettem volna, szükség esetén milyen fegyvert tudnának belőle csinálni. A királynőnek ez az egy kérésük volt: nem akartak fegyvert látni, függetlenül attól, hogy az illír harcosok élő fegyverek voltak maguk is.

Mor az enyémhez hasonló ruhát viselt. Fintorogva nézte a fehér kandallópárkányon álló órát, és a lábával halkán dobolt a mintás szőnyegen. Szerettem volna, ha megismerkedik a nővéreimmel, de érkezésünkkor Nesta és Elain annyira feszült és sápadt volt, hogy úgy döntöttem, ez most nem a legalkalmasabb idő a bemutatkozásra.

Csak ezt a napot bírjuk ki, utána összehozom őket. Persze, ha nem pusztulunk el a háborúban, ha a királynők úgy döntenek, hogy segítenek nekünk.

Tizenegyet ütött az óra.

Még két kérésük volt.

A találkozó pontban tizenegykor kezdődjön, nem előbb és nem később.

A ház pontos földrajzi koordinátáin kívül a szobák elrendezését, méretét, berendezését is elkérték. Hol vannak az ajtók és az ablakok. Melyikben fogjuk fogadni őket.

Azriel a nővéreim segítségével mindenről tájékoztatta őket.

A süket csendet egyedül az óra ketyegése törte meg, és az utolsó konduláskor jöttem rá, hogy a harmadik kérés nem

pusztán biztonsági célokat szolgált. A szél egyszer csak befűjt a helyiségbe, és öt alak jelent meg, egy-egy órrel az oldalán. Ekkor jöttem rá, hogy azért kérték az információkat, mert ők is képesek voltak a gondolatutazásra.

40. FEJEZET

A HALANDÓ KIRÁLYNŐK ÉLETKORUKAT, megjelenésüket, magasságukat és temperamentumukat illetően teljesen különbözőek voltak. A legidősebb hímzett, mélykék színű pamutruhát viselt, ő barna bőrű volt, a tekintete hideg, éles és nyugodt, az arcát viszont mély ráncok barázdálták.

A két középkorú a szöges ellentétének tűnt: az egyik sötét, a másik világos, az egyik kedves, a másik arcát mintha gránitból vésték volna, az egyik mosolygott, a másik fintorgott. Ráadásul fekete és fehér ruhát viseltek, és úgy tűnt, mintha egymásnak felelgetnének. Kíváncsi lettem volna rá, milyen a birodalmuk és milyen viszonyban állnak egymással, ahogyan arra is, hogy ezüstgyűrűjük milyen szövetséget jelez.

A két fiatalabb közül az egyik csak néhány évvel lehetett idősebb nálam. Fekete haja és szeme volt, és minden porcikájából sütött az óvatos ravaszság, ahogy méregetett bennünket.

Az ötödik szólalt meg először, ő volt a legszebb, sőt, ő volt egyedül szép közöttük. Olyan nők álltak előttünk, akik bár drága ruhákat viseltek, nem törődtek egy kicsit sem azzal, fiatalok-e vagy idősek, kövérek-e vagy soványak, alacsonyak-e vagy magasak. Ezek a dolgok másodrendűek voltak a számukra, egy

legyintéssel elintézhették őket.

A szép királynő is alig lehetett több harmincnál... Rakoncátlanul göndör haja olyan aranyszőke volt, mint Moré, a szeme a legtisztább borostyán. Mintha még barna, szeplős bőrét is aranypor fedte volna. A teste ruganyos volt, kecses, megakadhatott rajta a férfiak szeme. Emberbőrbe bújt oroszlán.

– Örülök a találkozásnak – szólta Rhysand, de közben nem moccant a helyéről. A rezzenéstelen arcú örök végigpásztáztak minket, a helyiséget, és a királynők is méricskéltek bennünket.

Az arany királynő csak biccentett egyet, mire a tágas nappaliban az örök a falak és az ajtók mellett termettek, és ott posztoltak tovább. A nővéreim a beépített erkély előtt álltak szótlanul, de ők is félrevonultak, hogy több helyet biztosítsanak.

Rhys előrelépett. A királynők mintha egyszerre vettek volna levegőt, mint akik felkészülnek. A testőrök a kezüket lazán, vagy talán ostobán széles, az illír pengékhez képest nagy, ormótlan pengéjű kardjuk markolatán nyugtatták. Mintha esélyük lenne bármelyikünk ellen. Hirtelen rádöbbsenem, hogy magamat is beleértve. Cassian és Azriel csak a látszat kedvéért játszottak el a testőrszerepet.

Rhys finoman fejet hajtott, és így szólta az egybegyűlt királynőkhöz:

– Hálásak vagyunk, hogy elfogadtátok a meghívásunkat. – Felvonta a szemöldökét. – De hol a hatodik királynő?

A súlyos, drága kék ruhát viselő öreg királynő csak ennyit mondott:

– Nincs jól, nem vállalkozott az útra. – Figyelmesen rám nézett. – Látom, te vagy a követ.

Kihúztam magam. Átható tekintete hatására úgy éreztem, mintha a koronám egy vicc lenne, holmi olcsó csecsebecse, de így feleltem:

– Igen. Én vagyok Feyre.

Éles tekintete Rhysandre villant.

– Te pedig az a főúr, aki azt a rendkívül érdekes levelet küldte nekünk, miután az első néhányat válasz nélkül hagytuk.

Nem mertem ránézni, ezek szerint több levelet küldött a nővéreimen keresztül.

Nem kérdezted, mi van bennük, válaszolt a tudatával a tudatomnak, és a köteléken keresztül mintha valami nevetés táncolt volna. Leengedtem a mentális pajzsaimat, arra az esetre, ha szavak nélkül kellene kommunikálnunk.

– Így van – mondta Rhys valami bólintásra emlékeztető fejmozdulattal. – Ő pedig az unokahúgom, Morrigan.

Mor felénk lépett, karmazsinvörös ruhája mintha valami nem létező fuvallatban lebegett volna. Az arany királynő minden lépését, lélegzetvételét vizsgáló tekintettel figyelte. Mor veszélyt jelentett, a szépségét, az erejét, a dominanciáját fenyegette. Mor megállt mellettem és meghajolt.

– Már régen nem találkoztam halandó királynővel.

A fekete ruhás a köldökére tette fehér kezét.

– Morrigan, Morrigan a háborúból.

Hirtelen csend állt be. Meglepődtek talán? Vagy csodálatot éreztek? Netalántán féltek?

Mor még egyszer meghajolt.

– Foglaljatok helyet, kérlek. – A székekre mutatott, amelyeket kényelmes távolságra helyeztünk el egymástól, elég távol ahhoz, hogy még a testőrök is elférjenek a királynők mellett, ha azok úgy tartják jónak.

Szinte teljesen egyszerre ültek le, a testőreik viszont a helyükön maradtak körben a szobában.

Az aranyhajú kisimítgatta terjedelmes szoknyáit, és így szólt:

– Felteszem, hogy ők pedig a vendéglátóink. – Éles tekintete a

nővéreimre villant.

Nesta azonnal kihúzta magát, Elain viszont pukedlizett egyet és elvörösödött.

– A nővéreim – tisztáztam a helyzetet.

A borostyánpillantás rám siklott, a koronámra, aztán Rhyséra.

– Követ létére koronát visel. Ez hagyomány Prythianben?

– Nem – felelte Rhysand udvariasan. – De annyira jól néz ki benne, hogy nem tudtam ellenállni.

Az aranykirálynő nem mosolygott, amikor éneklő hangon megjegyezte:

– Egy ember, akiből főtündér lett... és most abban a megtiszteltetésben van része, hogy egy főtündér felemelte maga mellé. Érdekes.

Egyenes háttal, felszegett állal ültem. Cassian az elmúlt hetekben éppen arra tanított, hogy puhatoljam ki az ellenfelem: a szavai alapján hogyan indítana egy másfajta csatában?

– Vegyétek számításba, hogy csak egy óránk van – jelentette ki a legidősebb.

– Hogy vagytok képesek a gondolatutazásra? – kérdezte Mor mellőlem.

Az aranyszőke királynő röviden, gúnyosan elmosolyodott, és így felelt:

– Ez nem tartozik a nyilvánosságra, a képességünk egyébként a tündérektől származik.

Remek. Rhys rám nézett, mire nagyot nyeltem, és egy picit előrébb csúsztam a széken.

– Háború közeleg, és azért hívtunk benneteket, hogy figyelmeztessünk titeket és szívességet kérjünk.

Nem trükközünk, nem lopunk, és csáberőt sem vet be senki. Rhys még azt sem akarta megkockáztatni, hogy belenézzen a fejükbe, mert attól tartott, hogy ezzel működésbe lépnek a

Könyvet védő varázsigék, és ezzel tönkretelhetjük azt.

– Tisztában vagyunk vele, hogy nyakunkon a háború – mondta a legidősebb, a hangja zörgő falevelekre emlékeztetett. – Már évek óta készülünk rá.

Úgy tűnt, hogy a másik három csak megfigyelőként van jelen, a legidősebb és az aranyszőke irányít.

Olyan nyugodtan és tisztán próbáltam beszélni, amennyire csak tudtam.

– Úgy tűnik, hogy az emberek ezen a területen nincsenek tisztában a fenyegetéssel, mert készülődésnek semmi jelét nem látjuk. – Azriel az elmúlt hetekben tényleg csak ennyi információval tudott szolgálni, amit elég aggasztónak találtam.

– Ez a terület – magyarázta az aranyszőke hűvösen – csupán egy vékonyka csík a kontinens egészéhez képest. Nem áll érdekünkben, hogy megvédjük, csak pazarolnánk az erőforrásainkat.

Nem, *nem*, ez nem lehet.

– Egyetlen ártatlan élet kioltása is fájó veszteség lenne – szölt közbe Rhys.

A legidősebb királynő egymásra tette fehér kezeit az ölében.

– Így van, egyetlen élet elvesztése is rettenetes. De a háború az háború. Ha fel kell áldoznunk ezt az aprócska területet a többség érdekében, akkor meg kell tennünk.

Nem mertem a nővéreimre nézni, a házra, ami hamarosan romba dőlhet.

– Sok jó ember él itt – mondtam rekedten.

Az arany királynő kedves hangon utasított vissza:

– Akkor védjék meg őket a prythiani főtündérek!

Csend.

Nesta szisszent fel a hátunk mögül.

– Szolgáink élnek itt a családjukkal. *Gyerekek* is laknak

errefelé. A tündérek keze között akarsz hagyni bennünket?

A legidősebb vonásai mintha ellágyultak volna.

– Nem könnyű döntés, kislány...

– Gyáva döntés – fortyant fel Nesta.

Gyorsan közbeszóltam, mielőtt Nesta mélyebbre ássa a sírunkat.

– Tekintve, hogy az emberek mennyire gyűlölnék minket, tündéreket, tényleg hagynátok, hogy a tündérek védjék meg az embereket?

– Nem ez lenne a dolguk? – kérdezte az aranyszőke, és a fürtjei zuhatagként omlottak alá, amikor kissé oldalra billentette a fejét.

– Nem kellene megvédeniük őket egy olyan veszély ellen, amit maguk okoztak maguknak? – Bosszúsan fújtatott egyet. – Nem helyes az, ha tündérvér folyik azok után, amilyen bűnöket a hosszú évek alatt az emberek ellen elkövettek?

– Egyik oldal sem ártatlan – tiltakozott Rhys nyugodtan. – Attól még megvédhetjük azokat, akik erre rászorulnak. Együtt.

– Valóban? – kérdezte a legidősebb, és úgy tűnt, mintha a ráncai élesedtek, mélyültek volna. – Az Éjszaka udvarának főura arra kér bennünket, hogy csatlakozzunk hozzá, és vele együtt mentsünk meg életeket, harcoljunk a békéért. És mi van azokkal az életekkel, amiket ő oltott ki hosszú, borzalmas létezése alatt? Mégis milyen az a főúr, akinek sötétség jár a nyomában, és amikor csak jónak látja, tudatokat zúz szét? – Nevetése varjúkárogásra emlékeztetett. – A kontinensen is hallottunk rólad, Rhysand. Hallottunk az Éjszaka udvarának tetteiről, arról, mit teszel az ellenségeiddel. Béke? Nem hinném, hogy egy olyan személy ismeri a jelentését, aki szórakozásból tudatokat olvaszt és kínoz.

A véremben ágaskodni kezdett a harag, mintha parázs bizsergett volna a fülemben. De lehűtöttem a tüzet, amit az elmúlt

hetekben szítottam, és tovább próbálkoztam:

– Értem, hogy nem akarsz haderőt küldeni ide, hogy megvédd a népet, de amit kértünk...

– A könyv ránk eső fele, gyermekem – szakított félbe –, nem juthat ki a mi szent palotánkából. Azóta nem hagyta el fehér falait, hogy a Szerződés részeként megkaptuk, és nem is fogja, főleg most, amikor olyan szörnyűségekkel kell északon szembenéznünk.

– Kérlek – csak ennyit tudtam kinyögni.

Újabb csend.

– Kérlek – ismételt meg. Követ, a követük voltam, Rhys nevezett ki erre a posztra, hogy mind a két világot képviseljem. – Azért lett belőlem *tündér*, mert az egyik hyberni parancsnok *megölt*.

Esküdni mertem volna rá, hogy a kötelékünkön keresztül azt éreztem, hogy Rhys megrezzen.

– Ez az illető ötven évig – folytattam rendületlenül – tartotta rettegésben Prythiant, amikor pedig legyőztem és felszabadítottam az embereket, *megölt*, ráadásul mielőtt ezt megtette, szemtanúja voltam mindazoknak a szörnyűségeknek, amiket az emberekre és a tündérekre egyaránt rászabadított. Egyetlen ilyen szörnyeteg önmagában borzalmas pusztítást és szenvedést volt képes okozni. Képzeld el, mire lehet képes egy egész hadsereg. A királyuk pedig valamilyen fegyverrel le akarja dönteni a falat, hogy *mindnyájukat* elpusztítsa. A háború gyors lesz és brutális, és nem ti fogtok győzni. *Mi* nem nyerhetünk. Nemcsak a túlélők lesznek rabszolgák, de a gyerekeiknek a gyerekei is. Kérlek, könyörgök, add oda a könyv másik felét!

A legidősebb királynő gyors pillantást váltott az aranyszőkével, és utána kedvesen, békítő hangon szólt:

– Még fiatal vagy, gyermekem, még nagyon sokat kell tanulnod arról, hogy a világ hogyan...

– Ne legyél vele ilyen leereszkedő! – utasította Rhys halálosan halkan. A legidősebb királynő, aki a kora alapján gyerek volt Rhyshez képest, hiszen Rhys évszázadok óta létezett, idegesnek tűnt erre a hangra. Rhys szeme csillogott, az arcáról könyörtelenség sugárzott, amikor folytatta: – Ne sértsd meg Feyre-t azért, mert a szívéből beszél, és együtt érez azokkal, akik nem tudják megvédeni magukat, miközben belőled csak az önzés és a gyávaság szól.

A legidősebb megdermedt.

– Arról van szó, mi a fontosabb...

– Sok rossz történt eddig is a nagyobb jó érdekében.

A lelkem mélyén lenyűgözött, hogy a királynő állta Rhys pillantását, és egyszerűen csak ennyit mondott:

– A könyv nálunk marad, és ellen fogunk állni ennek a viharak...

– Elég volt! – szakította félbe Mor, és felállt. Mindenkinek a szemébe nézett, aztán így szólt:

– Morrigan vagyok, de már ismertek engem. Tudjátok, hogy azzal a tehetséggel vagyok megáldva, hogy ismerem az igazságot. Hallgassátok meg a szavam, és tudni fogjátok, hogy az igazat halljátok, ahogy egykor az őseitek is.

Hallgatás.

Mor hátra, rám mutatott.

– Egyszerű véletlennek hiszitek, hogy egy emberből éppen most csináltak halhatatlant, amikor a régi ellenségünk újra előkerült?

Miryam oldalán harcoltam a háborúban, mellette voltam, amikor Jurian beleőrült az ambícióiba és a vérszomjába, majd szétesett, annyira, hogy Clythiát halálra kínozza, és addig harcolt

Amarantha ellen, míg ő maga is életét veszttette. – Nagy levegőt vett, esküdni mertem volna rá, hogy erre a hangra Azriel közelebb araszolt. De Mor nem torpant meg. – Én visszavonultam a Fekete országba Miryammal, hogy felszabadítsuk azokat a rabszolgákat, akiket a sivatag forró homokjában hagytak, hisz ő is ettől a sorstól menekült meg egykor, és megígérte, hogy kiszabadítja őket. Vele tartottam, mert a barátom volt, Sárkány herceg századával együtt. Miryam a barátom volt, mint Feyre. Az őseitek, azok a királynők, akik aláírták a szerződést, ők is a barátaim voltak. Amikor rátok nézek – kivillantotta a fogait – *semmit* nem fedezek fel belőlük bennetek. Amikor rátok nézek, tudom, hogy az őseitek *szégyellnék* magukat.

– Kinevetitek a béke eszméjét? Hogy lehetséges lenne népeink között? – A hangja megremegett, mire Azriel még közelebb araszolt, bár az arca nem árult el semmit. – A tenger egyik elhagyatott, viharverte tájékán van egy sziget. Egy nagy, buja növényzetű sziget, távol a kíváncsi tekintetektől és az idő múlásától. Azon a szigeten él Miryam és a Sárkány, a gyerekeikkel és a népükkel. Tündérek, emberek és köztes lények. Egymás mellett. Ötszáz éve virágzik az a sziget, a világban pedig azt hiszik, hogy halottak.

– Mor – szólalt meg Rhys csendes szemrehányással a hangjában.

Rájöttem, hogy egy olyan titkot mondott el, amit talán ötszáz évig titokban tartottak, és ez a titok táplálta Rhysand és az udvara álmait. Egy ország, ahol két ember, akik mertek nagyot álmodni, rátaláltak a népek közötti békére. Ott nincs fal, nem használnak vasat a védelemhez, se berkenyenylakat.

Az aranszóke és az öreg királynő újra egymásra nézett.

Az öreg királynő szeme csillogott, amikor kijelentette:

– Bizonyítékat kérek. Bizonyítsd be, hogy nem olyan főúr vagy,

mint a híresztelések mondják, hanem a béke embere.

Egy mód volt erre, egyféleképpen lehetne nekik megmutatni, bizonyítani.

Velaris.

Minden porcikám lázadt a gondolat ellen, hogy felfedjük ezeknek a... pókoknak azt az ékkövet.

Rhys elegáns mozdulattal felállt, és a királynők is követték példáját. Rhys hangja a hold nélküli éjszakákra emlékeztetett.

– Bizonyítékra vágytok? – Lélegzet-visszafojtva hallgattam, azért fohászkodtam magamban, hogy ne mondja meg nekik. Vállat vont, a zakója ezüstszájai megcsillantak a napfényben. – Szerzek nektek. Várjátok az üzenetemet, és ha hívlak benneteket, gyertek vissza!

– Nekünk nem parancsol senki, se ember, se tündér. – Az aranyszőke mesterkéltén vigyorgott.

Talán ezért késlekedtek ennyi ideig a válasszal: hatalmi harcot játszanak.

– Akkor gyertek, amikor épp ráértetek – mondta Rhys, elég élesen ahhoz, hogy a testőrök előreléptek. Cassian csak rájuk vigyorgott, mire a legbölcsebb közülük mintha elsápadt volna.

Rhys alig láthatóan biccentett és hozzátette:

– Talán akkor megértitek, mennyire fontos a könyv *mindkét* fél számára.

– Elgondolkodunk rajta, ha látjuk a bizonyítékot – mondta az idősebb szinte lekezelően. Győzködtem magam, hogy idős, királynő és nem áll érdekünkben, hogy lemossam azt a lekezelő arckifejezést a képéről. – A könyv már ötszáz éve a mi védelmünket szolgálja, nem adjuk oda csak úgy meggondolatlanul.

A testőrök melléjük léptek, mintha ezek a szavak előre egyeztetett jelzésként működtek volna. Az aranyszőke királynő

rám vigyorgott és így szólt:

– Sok szerencsét.

Ezzel eltűntek. A nappali hirtelen hatalmasnak és túl csendesnek tűnt.

Elain, *Elain* sóhajtott fel először, és ezt motyogta:

– Remélem, mind a pokolban végzi.

41. FEJEZET

HAZAFELÉ AZ ÚT NAGY RÉSZÉN hallgattunk, szótlánul repültünk és gondolatutaztunk.

Amren már várt bennünket, gyűrött ruhában, aggasztóan sápadtan. Az eszembe véstem, hogy mielőbb szerzek neki vért, ám ahelyett, hogy összegyűltünk volna az ebédlőben vagy a nappaliban, Rhys zsebre tett kézzel végigvonult a folyosón, el a konyha mellett, és kiment a hátsó kertbe. Mi az előtérből bámultunk utána. Mintha sugárzott volna belőle a csend. Vihar előtti csend.

– Látom, jól sikerült a találkozó – állapította meg Amren. Cassian szúrós szemmel nézett rá, és követte a barátját.

A napsütés és a száraz idő miatt a kertben meleg volt, és apró kis zöld hajtások bukkantak itt-ott elő a számtalan virágágyásban és cserépben. Rhys a szökőkút szélére ült le, és a térdére támaszkodva a lábánál lévő mohos kőre meredt.

Mi elhelyezkedtünk a fehérre festett vasszékeken. Érdekes látvány lettünk volna az emberek szemében: vason ülő tündérek. Ha ezt látnák, azonnal a szemétbe dobnák nevetséges amulettjeiket és bizsuikat. Talán még Elain is egy olyan

jegygyűrűt kapna, amit nem gyűlöletből és félelemből kovácsoltak.

– Ha magányra vágysz, Rhys – mondta Amren, aki egy kis padon foglalt helyet –, akkor szólj, és visszamegyek dolgozni.

A kék szemek rávillantak, a tekintete hideg volt, láthatóan nem volt tréfás kedvében.

– Az emberek bizonyítékot akarnak látni a jó szándékainkat illetően, mert csak akkor tudnának bízni bennünk.

Amren tekintete rám siklott.

– Feyre nem volt elég?

Igyekeztem nem megbántódni a szúrós megjegyzésre. Nem, nem voltam elég, sőt még az is lehet, hogy követi szerepemben is csúfos kudarcot vallottam.

– Ő nagyon is elég – felelte Rhys halálos nyugalommal. Hirtelen nem voltam biztos benne, vajon a kötelékünkön keresztül átküldtem-e neki száználmas gondolataimat. A pajzsomat a biztonság kedvéért felvettem. – Ostobák, ráadásul még félnek is. – A földet nézte, mintha a száraz mohán és a kövön valami rejtett írást olvasna, amit csak ő ért.

– Elmozdíthatnánk őket a trónjukról – vetette fel Cassian. – Új, okosabb királynőkre lenne szükség, akik hajlandóak üzletet kötni.

Rhys a fejét rázta.

– Egyrészt ez túl sokáig tartana, és nekünk nincs időnk. – Az elmúlt két hetet is elvesztegettük, mialatt Azriel megpróbált bejutni az udvarukba. Ha az ő árnyai és kémei sem tudják áttörni a védelmüket, akkor nehezen elképzelhető, hogy egy orgyilkos képes lenne rá. Azriel fejcsóválása is ezt fejezte ki. – Másrészt – folytatta Rhys – azt sem tudjuk, hogy ez milyen hatással lenne a könyv náluk lévő részére. Önként kell átadniuk. Elképzelhető, hogy a mágiajuk elég erős ahhoz, hogy átlássanak a mi kis

cselvetéseinken. – Szívta a fogát. – Hozzájuk vagyunk kötve.

– Megpróbálhatnánk még egyszer – javasolta Mor. – Beszélék velük, elmegyek a palotájukba...

– Kizárt – tiltakozott Azriel. Mor felvonta a szemöldökét, és mintha Azriel arca is elsötétült volna, de a vonásai rezzenéstelenek maradtak, mogyoróbarna szeme meg se villant. – Te nem teszed be a lábadat az emberi birodalomba.

– Te is nagyon jól tudod, hogy részt vettem a Háborúban is.

– Akkor sem – ismételte meg Azriel, és nem vette el a tekintetét. Megrebbenő szárnyai nekidörzsölődtek a szék támlájának. – Felakasztanának, példát statuálnának veled.

– Ahhoz foglyul is kellene ejteniük.

– A palotájuk halálos csapda a tündéreknek – szólt Azriel halkan, nyersen. – Tündérek építették, hogy megvédjék tőlünk az embereket. Ha beteszed oda a lábad, Mor, akkor onnan ki nem jössz többé. Szerinted miért nem tudtunk eddig bejutni?

– Ha nem juthatunk be a területükre – vágtam közbe, mielőtt Mor visszavágott volna, mert az arckifejezése alapján nagyon úgy tűnt, hogy erre készül –, és a csalás vagy a mágiával történő mentális manipulálás tönkreteheti a könyvet... Akkor milyen bizonyítékkal tudunk szolgálni? – Rhys felemelte a fejét. – Ki az a Miryam? Milyen viszonyban volt Juriannel, és ki volt az a herceg, akiről beszéltetek: a Sárkány? Ők talán szolgálhatnak bizonyítékkul, kiállhatnak melletted.

Mor szemében mintha elhamvadt volna a tűz, és feltette a mohás kőlapra a lábát.

Rhys a térdét összekulcsolva így szólt:

– Ötszáz évvel ezelőtt, a háború előtti években a kontinens déli részén létezett egy tündérkirályság, a homok birodalma, egy buja növényzetű folyódelta körül. A fekete ország. Ember kegyetlenebb helyre nem születhetett volna, mert ott nem éltek

szabad emberek: egytől egyig rabszolgák voltak, akiket arra kényszerítettek, hogy a kormányzó főtündéreknek csodás templomokat és palotákat építsenek. Nem volt menekvés, esélyük sem volt a szabadságra. A fekete ország királynője pedig... – Az emlék láthatóan felkavarta.

– Hozzá képest Amarantha olyan aranyos lány volt, mint Elain – magyarázta Mor gúnyosan,

– Miryam – folytatta Rhys – féltündér volt, emberi anyától született. Mivel anyja tehát rabszolga volt, a fogantatása pedig az anyja akarata ellenére történt, ezért Miryam is rabságban született, és megtagadtak tőle minden tündérjogot.

– Majd máskor mondd el az egész történetet – szakította félbe Amren. – A lényeg az, kislány – mondta nekem –, hogy Miryamot nászajándékkul adta a királynő a jegyesének, egy idegen tündérhercegnek, akit Sárkánynak hívtak. A férfi teljesen elborzadt az ötleten, és hagyta, hogy Miryam elmeneküljön. Miryam tartott a királynő haragjától, ezért átvágott sivatagon, tengeren, majd újabb sivatagba ért... ahol Jurian bukkant rá. Miryam csatlakozott a Jurian vezette lázadókhöz, a szeretője lett, és gyógyítóként tevékenykedett a harcosok körében. Egy véres csatában azonban ápolta Jurian új tündérszövetségeseit, köztük a Sárkány herceget is. Miryam felnyithatta a Sárkány szemét, hogy milyen szörnyeteggel készül szövetségre lépni, mert a Sárkány felbontotta az egyezséget a királynővel, szövetségre lépett az emberekkel, és három éven át kereste a csodálatos rabszolgalányt.

Juriannek sejtelve sem volt arról, hogy új szövetségese az ő szeretőjére vágyik, mert túlzottan a háború megnyerésével és Amarantha elpusztításával volt elfoglalva északon. Megszállottsága elvakította, és nem is vette észre, hogy Miryam és a Sárkány a háta mögött szerelembe esett.

– Nem a háta mögött történt! – fortyant fel Mor. – Miryam lezárta a kapcsolatát Juriannel, mielőtt egy ujjal hozzányúlt volna a Sárkányhoz.

Amren vállat vont.

– Az a lényeg, hogy Amarantha végzett Juriannel, és később, hosszú évszázadok alatt elmondta neki, mi történt a szeretőjével, hogy elárulta egy tündérért. Mindenki – Amaranthát is beleértve – azt hitte, hogy Miryam és a Sárkány elpusztult, miközben a háború végén a Fekete országban felszabadították Miryam népét.

– De nem így történt – mondtam, mire Rhys és Mor bólintott. – így tudtak elmenekülni, és új életet kezdeni a népükkel? – Bólintás. – De miért nem mutatjuk meg ezt a királynőknek? Elkezdted mondani nekik a történetet...

– Azért – vágott közbe Rhys –, mert ez egyrészt nem bizonyítaná, milyen vagyok, és úgy tűnt, ez van a leginkább a begyükben. Másrészt súlyos árulás lenne a barátainkkal szemben is, mert az egyetlen kívánságuk az volt, hogy titokban és békében élhessenek a népükkel. Eleget harcoltak és szenvedtek, elég vért áldoztak. Nem fogom kitenni őket ennek a konfliktusnak.

– A Sárkány légiereje – töprengett hangosan Cassian – éppúgy a mienk is volt. Úgyis hívnunk kell majd, ha úgy alakul.

Rhys a fejét rázta, mintegy lezárta a beszélgetést. Lehet, hogy igaza van: hiába fedjük fel a Sárkány és Miryam békés létezését, ez nem magyarázna meg semmit Rhys szándékaival, érdemeivel és valódi lényével kapcsolatban.

– Akkor mit ajánlunk fel helyette? – kérdeztem. – Mit mutatunk meg nekik?

– Velarist – mondta Rhys zordan.

– Micsodát? – csattant fel Mor, de Amren leintette.

– Nem gondolhatod komolyan, hogy elviszed őket oda – mondtam.

– Nem is. Túl nagy a kockázat, mert nagyon valószínű, hogy ha csak egyetlen éjszakára vinném el oda őket szórakozni, az is vérontásba torkollna – mondta Rhys. – Egyszerűen csak megmutatom nekik.

– Legyintenek majd rá, azt mondják, ez is csak valami trükk – tiltakozott Azriel.

– Nem – felelte Rhys, és felállt. – Meg akarom mutatni nekik, az ő szabályaik szerint.

Amren egymásnak koccintotta a körmeit.

– Mire gondolsz, főúr?

Rhys Morhoz fordult.

– Üzenj apádnak! Meglátogatjuk a másik udvaromat.

Meghült az ereimben a vér. A Rémálmok udvara.

Kiderült, hogy létezik egy gömb, a Veritas, ami már ezer éve Mor családjának tulajdonában van. Az igazság mágiája van benne, amiről Mor korábban azt állította, hogy a birtokában van és a nemzetségében sokan birtokolták. A Veritas a legértékesebb és legjobban őrzött talizmánok egyike volt.

Rhys nem vesztegetett el sok időt a tervezgetésre, és másnap délután már útnak akart indulni a Rémálmok udvarába, a Kőbe vájt városba. Gondolatutazással akart elmenni a hatalmas hegy közelébe, melynek gyomrába a várost építették, az út hátralévő részén pedig repülni akart.

Mor, Cassian és én csak figyelemelterelésül szolgáltunk, hogy Rhys hirtelen látogatása kevésbé legyen gyanús, miközben Azriel ellopja Mor apjának a lakosztályából a gömböt.

Rhys vacsora közben elmondta nekem, hogy a gömb létezéséről az emberek körében is tudtak, a Háborúban ők is forgatták. A királynők is biztosan tudni fogják, hogy nem illúziót

vagy trükköt látnak, hanem a színtiszta igazságot, ha megmutatjuk benne, hogy ez a város és a benne élő jó emberek léteznek. Olyan lesz, mintha egy élő festménybe néznének bele.

A többiek még felvetették, hogy mutassunk olyan területeket, ahol meglátszik, hogy Rhys nem egy kegyetlen szadistaként tevékenykedik, de Rhys szerint semminek nem lenne olyan hatása, mint Velarisnek. A népéért, a világért az igazságnak ezt a darabkáját felajánlja a királynőknek.

Vacsora után bóklásztam egyet a városban, és végül a Szivárvány szélén találtam magam. Csak úgy pezsgett az éjszakai élet, mecénások, művészek és hétköznapi polgárok járták a boltokat, néztek be galériákba, vásároltak felszerelést.

Az előttem álló domb a folyó felé lejtett, rajta fények és tarka színek csillogtak, és ehhez képest a mögöttem lévő utcák sötétbe burkolóztak, aludtak. Közel két hónapja éltem itt, és még nem gyűjtöttem elég bátorságot ahhoz, hogy átsétáljak a művésznegyeden.

De ez a hely... Rhys kockára teszi ezt a gyönyörű várost, ezeket a békés embereket a békéért. Talán a bűntudat vezérelte, hogy miközben Prythian többi részén szenvedtek, ő megvédte ezt a várost, és úgy próbálta csillapítani a lelkére nehezedő súlyt, hogy Velarist ezüstitálcán nyújtja oda. Megdörzsöltem a mellkasomat, mert valahogy megfájdult a szívem.

Tettem egy lépést a negyed felé, és megálltam.

Megkérhettem volna Mort, hogy jöjjön velem, de ő sápadtan, idegesen elviharzott vacsora után, még Cassian is hiába akart vele beszélni. Azriel elrepült, mert a kémeivel találkozott, de előtte még csendesen megígérte az ingerülten fel-alá járkáló Cassiannak, hogy ha végez, megkeresi Mort.

Rhys pedig... Eléggé főtt a feje így is, és nem tiltakozott, amikor mondtam neki, hogy sétálni megyek. Még csak nem is

figyelmeztetett, hogy legyek óvatos. Nem tudtam eldönteni, hogy bízik bennem, a város biztonságában hisz, vagy csak egyszerűen tudja, milyen rosszul reagálnék, ha megpróbálna lebeszélni vagy figyelmeztetni.

Próbáltam elhessegetni a gondolataimat, és újra végignéztem a Szivárvány főutcáján.

Az elmúlt hetekben úgy éreztem, hogy a szívemben honoló ürességben valami néha mintha felvillant volna, képek, de semmi kézzelfogható. Semmi élettől duzzadó, követelően erős, kivéve akkor, amikor őt láttam éjszaka, ahogy az ágyán térdelt, meztelenül, tétovában, szárnyakkal.

Butaság lenne a negyedbe merészkedni, nagyon is elképzelhető, hogy hamarosan úgyszólván romba dől a háborúban. Butaság lenne beleszeretni, ha elszakíthatják tőlem.

Gyáva nyúlként sarkon fordultam és hazamentem.

Rhys az előtérben várt a lépcsőkorlát oszlopának dőlve. Komor arccal.

Megálltam a szőnyeg közepén.

– Mi a baj?

A szárnyait nem láttam, még az árnyékukat sem.

– Azon gondolkodom, hogy maradj inkább itthon holnap.

Karba tettem a kezem.

– Arra számítottam, hogy veletek megyek. – *Ne zárj be, ne tolj félre...*

A hajába túrt.

– Holnap olyannak kell mutatnom magam, amilyennek... te biztosan nem akarsz látni. Úgy fogok bánni veled, a többiekkel...

– A főúr álarca – mondtam halkán.

– Igen. – Leült a legalsó lépcsőre.

Én továbbra is az előtér közepén állva kérdeztem óvatosan:

– Miért nem akarod, hogy ilyennek lássalak?

– Mert egy ideje már látod, hogy nem vagyok szörnyeteg, és nem bírom még a gondolatát sem elviselni, hogy holnap a hegy gyomrában másnak láss, ráadásul visszavigyelek egy helyre, ami olyan, mint ahol rád találtam.

A hegy gyomrában, a föld alatt. Igen, erről elfeledkeztem. Elfelejtettem, hogy láttam azt az udvart, aminek a mintájára Amarantha a sajátját építette, ahol a föld alatt engem fogva tartottak...

De Cassiannel, Azriellel és Morral. Rhysszel.

Arra vártam, hogy úrrá lesz rajtam a rettegés, előnt a hideg verejték, de semmi.

– Hadd segítsek, ahogy tudok.

Csillagfényű szemében sötét árny suhant végig.

– Kellemetlen szerepet kellene eljátszanod.

– Bízom benned. – Leültem mellé a lépcsőre, elég közel ahhoz, hogy a hűvös éjszakában a felöltőmet melegítse a testéből áradó meleg. – Miért távozott Mor olyan feldúltan?

Nagyot nyelt, és tudtam, hogy nem azért nem tud rögtön válaszolni, mert bizalmatlan, hanem azért, mert dühös, fáj neki. Kis idő után megszólalt:

– Ott voltam a Kőbe vájt városban, amikor az apja kijelentette, hogy eladják Mort feleségül Erisnek, aki az Ősz udvara főúranak legnagyobb fia. – Lucien bátyja. – Eris hírhedt volt a kegyetlenségéről, Mor pedig könyörögve kért tőlem segítséget, mert minden mágiája, zabolátlan ereje ellenére velük szemben neki nem volt szava, az apámat pedig nem különösebben érdekelte, hogy az unokatestvérei az utódjaikat tenyészkocaként használnák.

– És mi történt? – kérdeztem sűgva.

– Néhány napra elvittem Mort az illírek közé, a katonai táborba. Találkozott Cassiannel és eldöntötte, hogy tesz egy olyan

lépést, amivel elértékteleníti magát. Nem avatott be pontosan, de nagy káosz tört ki, Cassiant, őt és mindkettőnk családját érintette. Hosszú történet, de az a lényeg, hogy Eris visszalépett a házasságtól. Azt mondta, hogy Mort bemocskolta egy korcs és rang nélküli tündér, de azért meghágja a kocát. Mor családja... – Még soha nem hallottam ilyen akadozva beszélni. A torkát köszörülte. – Amikor végeztek a dologgal, kitették az Ősz udvara határára, és a testére egy üzenetet szegeztek, azt írták rá, hogy Eris problémája.

Szegezték?? A testére *szegezték*??

Rhys visszafojtott dühvel a hangjában folytatta:

– Eris az erdőben hagyta volna meghalni, de Azriel másnap rátalált, és alig tudtam őt visszatartani, hogy ne gyilkolja le az összes rohadékot.

Mor vidámságát, viccelődését ismerve azt hittem, hogy nem érdekli, ki mit gondol róla. Talán mert látta, hogy mire képes a tündérfaj, és túlélte.

Megértettem azt is, hogy Rhys miért nem tudta néhány percnél tovább elviselni Nestát, miért nem múlt el a dühe amiatt, hogy ő cserben hagyott engem, függetlenül attól, hogy én már nem voltam mérges a testvéremre emiatt.

Beron tüze pislákolni kezdett az ereimben. Az *én* tüzem, nem az övé és nem is a fiáé.

Megfogtam a kezét, a hüvelykujja a tenyeremhez ért. Próbáltam nem átadni magam ennek az érzésnek, és még a magam számára is meglepően kemény, nyugodt hangon közöltem:

– Mondd el, mi lesz holnap a feladatom.

42. FEJEZET

NEM FÉLTEM A SZEREPTŐL, amit Rhys rám bízott, és az üvöltő szélről sem, miközben gondolatutazással egy ismerős, a tavasz ébresztő csókjának ellenálló, hófödte hegységbe jutottunk. A zuhanások sem rémisztettek meg, amikor Rhysszel csúcsok és völgyek közt suhantunk, gyorsan, könnyedén. Cassian és Azriel fogott közre bennünket, és tudtuk, hogy Mor a hegy lábánál vár bennünket.

Rhys arca elgyötört volt, és a vállát kapaszkodáskor feszesnek éreztem. Tudtam, mi vár rám... De még azok után is, hogy elmondta, mi lesz a feladatom, és én beleegyezésemet adtam, még azok után is olyan... tartózkodó volt. Egy úzótt vadra emlékeztetett.

Rájöttem, hogy miattam aggódik, és szerettem volna, hogy kicsit engedjen fel az arcáról az aggodalom, a feszültség, legalább arra a néhány percre, míg nem érünk a hegy gyomrába, Rhys sötét birodalmába, ezért a szelet túlkiabálva így szóltam:

– Amren és Mor azt mondta, hogy egy illír férfi szárnyainak feszávolsága sok mindent elárul egyéb... méreteiről.

A tekintete rám villant, aztán a fenyőekkel borított lankákra.

– Ők aztán biztos tudják.

A karjába kapaszkodva próbáltam nem gondolni meztelen testére, amit hetekkel ezelőtt megpillantottam, bár igaz, nem sokat láttam belőle.

– Szerintük Azrielnek vannak a legnagyobb szárnyai.

Huncutság táncolt kék szemében, ami elmosta a hűvös távolságtartást, feszültséget. Egyszer csak észrevettem a kémfőnököt, egy fekete folt volt a világoskék égen.

– Otthon vegyük majd elő a mérőrudat, jó?

Belecsíptem kőkemény felkarjába, ő vadul rám mosolygott, majd lebukott...

Hegyek, hó, fák, nap és szabadesés a felhőfoslányok között... Elakadó lélegzettel, ösztönösen a nyakába kapaszkodtam. A nevetése bizsergette a fülcimpámat.

– Te kész vagy elviselni a belőlem áradó izzó sötétséget, nem félsz a vízhaláltól, felveszed a harcot a takáccsal, de egy kis szabadesésnél már sikítasz?

– Ha rosszat álmodsz legközelebb, akkor majd hagylak megrohadni – sziszegtem csukott szemmel, ő kitárta a szárnyait, és egyenletesen siklottunk tovább.

– Nem hiszem – dudorászta. – Nagyon is bejöttem neked meztelenül.

– Rohadék.

A nevetése teljesen átjárt. Becsuktam a szemem, mert a szél úgy üvöltött, akár egy vadállat. Kényelmesebben elhelyezkedtem, és ahogy erősebben kapaszkodtam belé, az ujjammal hozzáértem a szárnyához: puha volt, hűvös, mint a selyem, de ha kitárta, akkor kőkemény.

Elképesztő. Vakon tovább tapogatóztam, és az ujjhegyemmel elértem a belső szélét.

Beleborzongott, lágyan belenyögött a fülembe.

– Ez – mondta halkán – nagyon érzékeny pont.

Visszarántottam az ujjam, és elég távolra húzódtam ahhoz, hogy lássam az arcát. A szél miatt hunyorognom kellett, a copfom is eléggé összezilálódott, de ő minden figyelmével a környező hegyekre fókuszált.

– Csikis?

Rám villant a tekintete, aztán újra a végtelen hóra és fenyvesekre.

– Megmutatom, milyen – mondta, olyan közel hajolt, hogy a szájával cirógatta a fülkagylómat, és finoman belelehelt. Gyengéd leheletére ösztönösen megfeszült a hátam, és az államat is felszegtem.

– Ó – csak ennyit tudtam kinyögni, mire éreztem, hogy mosolyog, aztán elhúzódik.

– Ha egy illír férfi figyelmére vágysz, akkor a tökeiket kapd el, mert arra neveltek bennünket, hogy a szárnyainkat mindenáron védjük. Sokan először támadnak, utána kérdeznek, ha valaki szó nélkül hozzáér a szárnyukhoz.

– És szex közben? – Magától hagyta el a számat a kérdés.

Rhys arcán csak valami macskaszerű mosolyt láttam felvillanni, miközben a hegyeket pásztázta.

– Szex közben egy illír férfi már attól elélvez, ha valaki a megfelelő helyen érinti meg a szárnyát.

A vérem lüktetett, mert veszélyes terepre eveztem, talán veszélyesebbre, mint az alattunk tátongó mélység.

– Szerinted is így van?

Úgy éreztem, hogy a szemével meztelenre vetkőztet.

– Még senkinek nem engedtem meg, hogy megnézzé vagy megérintse a szárnyaimat szex közben. Annyira sérülékennyé tesz, ami már... kényelmetlen.

– Nagy kár – mondtam. A horizonton felbukkanó legmagasabb hegyre pillantottam, és a csillogó holdkő palotát is észrevettem.

– Miért? – kérdezte aggódva.

Vállat vontam, alig tudtam elrejteni a mosolyom.

– Mert a szárnyak miatt kipróbálhatnánk pár érdekes pózt is.

Elröhögte magát, és az orrával a fülemet birizgálta. Éreztem, hogy már kinyitja a száját, hogy súgjon valamit, de...

Valami sötét, gyors és fényes száguldott felénk. Rhys zuhanórepüléssel kitért, de folyamatosan jöttek újabbak. Akkor jöttem rá, hogy ezek nem szokványos nyilak, amikor Rhys irányt váltott és elkapott egyet. A többi sértetlenül lepattant a pajzsáról.

Megnézte a tenyerében, és felszisszenve eldobta. Berkenyenyilak. Tündérölő berkenyenyilak.

És most, hogy már én is az vagyok...

Rhys a szélnél, a halálnál is sebesebben szállt lefelé. Repültünk, nem gondolatutazással mentünk, mert tudni akarta, hol vannak az ellenségeink, nem akartuk őket elveszíteni. A szél csípte az arcomat, a fülemben üvöltött és brutális karmaival tépte a hajam.

Azriel és Cassian már felénk száguldott. Őket áttetsző kék és vörös pajzsok vették körül, amikről lepattantak a nyilak. A szifonjaik műve.

A nyilak a hegyeket borító egyik fenyőerdőből jöttek, aztán egyszer csak eltűntek.

Rhys szinte belecsapódott a talajba, a hó örvénylett körülöttünk, és olyan dühöt láttam rajta, amilyen utoljára Amarantha udvarában torzította el a vonásait. Szinte én is éreztem a testemben, ott fortyogott a tisztáson, ahol álltunk.

Azriel és Cassian egy szempillantás alatt mellettünk termett, színes pajzsaik visszazsugorodtak a szifonjaikba. A fenyvesben ők hárman felértek egy-egy természeti erővel. Rhys nem is nézett rám, úgy adta ki az utasítását Cassiannak:

– Vidd őt a palotába, aztán várj meg itt engem! Az, te velem

jössz.

Cassian értem nyúlt, de én kitértém.

– Nem megyek.

– Micsoda? – mordult fel Rhys.

– Vigyél magaddal! – kértem. Nem akartam azért a holdkő palotába menni, hogy a kezemet tördelve járkáljak fel-alá idegességemben és várjak.

Cassian és Azriel bölcsen hallgatott. Rhys, az Űst áldja meg, a szárnyait hátrahúzza és karba tett kézzel várta az indokaimat.

– Láttam már berkenyenyilakat – mondtam elfúló hangon. – Lehet, hogy rájönnek, hol készítették őket, vagy melyik főúrtól származnak. – Ha Tarquintól, akkor... – A földön éppúgy tudok nyomot olvasni, mint ti. – Kivéve Azrielt. – Te és Cassian repüljtek – mondtam, várva az elutasítást, a parancsot, hogy zárjanak be. – Én pedig a földön kutatok utánuk Azriellel.

A havas tisztáson a Rhysből sugárzó düh megfagyott, jéghideg haraggá csillapodott.

– Cassian – szólalt meg Rhys –, a tengeri határokra légi járőröket akarok, két mérföldes gyűrűkben, egészen Hybernig. A déli határon a hágókba gyalogosokat állíts! Ellenőrizd a jelzőtüzeket minden csúcson! Nem fogunk csak a mágára hagyatkozni. – Azriel felé fordult. – Miután végeztél, figyelmeztess a kémeidet a veszélyre! Legyenek kész terveitek a kiszabadításukra! És állíts be újakat! Az új kémekről nem szólunk senkinek, és a Hybernben lévő kémek közül senkinek nem beszélünk arról, hogy mi történt. Ha bárki megemlíti, mondd azt, hogy gyakorlatozás. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy gyengének lássanak, még a saját alattvalóink sem.

Végül rám nézett.

– Egy óra múlva várnak bennünket az udvarban, használjuk ki ezt az időt!

Azriellel hiába kerestük, nem találtuk meg a támadóink által kilőtt nyilakat. Még az árnyak és a szél sem árultak el Azrielnek semmit, mintha az ellenségünk még előlük is elbújt volna. Már másodszor tudták előre, hol leszek Rhysszel.

Mor húsz perc múlva talált ránk. Megkérdezte, mi az ördög és pokol történt, ezért elmondtuk neki, mire újra eltűnt, mert ki akarta deríteni, hogyan lehetne megakadályozni, hogy szörnyű családjá gyanút fogjon, hogy valami nincs rendjén.

Egy óra alatt sem bukkantunk semmilyen nyomra, a találkozót pedig nem halaszthattuk el.

A Rémálmok udvara a hegybe vájt hatalmas kapuk mögött helyezkedett el. A hegy iszonyú magas volt, a lábánál állva nem láttam el a tetején magasodó palotáig, pedig egyszer jártam is már ott.

Csak havat láttam, sziklákat és fent köröző madarakat. Senki nem járkált kint, nem láttam falut sem, vagy az élet bármilyen jelét. Semmi nem jelezte, hogy egy városnyi tündér lakik odabent.

Kíváncsiságomat és minden izgalmamot igyekeztem palástolni, amikor Morral beléptünk. Rhys, Cassian és Azriel érkezését néhány perccel későbbre terveztük. A kőkapunál örök posztoltak, akik várakozásaimmal ellentétben nem feketébe, hanem szürkébe és fehérbe öltöztek. A vértetük szinte beleolvadt a hegybe. Mor rájuk se pillantva egyenesen bevezetett a hegyi városba.

Megfeszültem, ahogy ránk szállt a sötétség, és az orromat megcsapta a szikla, a tűz és a sült hús illata. Jártam már itt, szenvedtem itt.

Ez nem Hegyalja, nem Hegyalja.

Ha Amarantha udvara egy gyerek műve volt, a Rémálmok

udvara egy istené. Míg Hegyalja folyosókból, termekből és szintekből állt, most egy igazi városban jártunk.

Mor egy sugárúton vezetett engem, körülöttünk épületek, tornyok, házak és hidak vesztek a félhomályba. Egy igazi metropolisz a hegy sötét kövébe vájva, minden ízét átjárta valami eredetiség. Akárhová néztem, mindenütt finom, de borzalmas műalkotásokat, táncoló és bujálkodó, könyörgő és tivornyázó figurákat láttam. Az oszlopokat úgy vésték ki, hogy éjszaka virágzó virágok indáira emlékeztessenek. A víz kis patakokban és folyókban folyt, melyek a hegy szívéből eredtek.

A Kőbe vájt város. A rettenetes szépség birodalmában figyelnem kellett, hogy a csodálat és a rettegés ne üljön ki az arcomra. Mindenhol szólt a zene, de vendéglátóink nem siettek az üdvözlésünkre. Elegáns, de halálosan sápadt és hideg arcú főtündérek mellett haladtunk el. Senki nem állított meg bennünket, nem mosolyogtak vagy hajlongtak előttünk.

Mor sem törődött senkivel. Szótlanul baktattam mellette, Rhys ugyanis figyelmeztetett, hogy itt még a falnak is füle van.

Mor a sugárúton egy újabb kőkapuhoz vezetett, ami nyitva állt. A hegybe épített palota kapuja lehetett. Az Éjszaka udvara főúranak hivatalos székhelye.

A kapuba lenyűgöző, pikkelyes fekete állatokat véstek, némelyiküket alvó, másokat harcoló pózban ábrázolták. Egymásba kapó karmokat és agyarakat láttam, és olyanokat is, amelyek mintha egy ördögi körben falták volna egymást. A jázmin és holdvirág fonatok közt az állatok mintha vonaglottak volna a hegyi városban mindenhol ott villódzó tündérfény ezüst csillogásában. Az örökkévalóság kapuja, ezt a címet adtam volna a bennem felvillanó festménynek.

Mor átment a kapun, személyével ezen a különös, hideg helyen fény és élet villant fel.

Mélyvörös ruhát viselt, ujjatlan, fátýolszövet ruhája a mellére és a csípőjére simult, a hasa és a háta nagy részét szabadon hagyta. Hullámos haját leengedte, a csuklóján csillogtak az aranymandzsetták. Királynő volt, aki nem hajbókolt senki előtt, és mindenkinek – a legyőzötteknek és a győzteseknek is – a szemébe nézett. Ura volt a testének, az életének, a sorsának, és nem magyarázkodott semmiért.

Az én ruhámat Mor varázsolta rám egy pillanat alatt a fenyőerdőben, hasonló, sőt majdnem teljesen ugyanolyan volt, mint amit Hegyalján kellett viselnem. Két anyagcsík alig fedte a mellem, a köldököm alá értek valamennyivel. A csípőmön övét viseltem, innentől a ruha egy darabból állt, lágyan hullott a lábaim közé, és alig takarta a hátsómat.

Akkor sifont és élénk színeket viseltem, ez a ruha viszont fekete volt és fénylett, ahogy a csípőmet ringattam.

Mor a hajamat koronaszerűen a fejem tetejére tűzte fel, egy fekete, apró gyémántokkal díszített diadém mögé, ami úgy csillogott, mint az éjszakai égbolt. A szemhéjamat árnyékolta, a pilláimat befestette, a külső szemzugot elegánsan, merészen kihúzta. A számat vérvörösre rúzsosza ki.

Egyre mélyebbre hatoltunk a hegy gyomrában lévő kastélyba. Itt még több aranyhajú és szép arcú tündér járkált a végtelen folyosókon, és minden lépésünket figyelemmel kísérték. Volt olyan, aki megnézte Mort, sőt, némelyik gúnyosan sziszegett neki valamit.

Mor csak vigyorgott rájuk, de én a lelkem mélyén azt kívántam, bárcsak tépné ki a torkukat.

Végre elértünk egy fényes, ébenfekete trónterembe. Az első kapun látható kígyókból itt többet felfedeztem, beborították az ónixfekete mennyezetet alátámasztó számtalan oszlopot. Az oszlopok olyan magasak voltak, hogy a finomabb részletek

homályba vesztek, de tudtam, hogy az ábrák a magasban is folytatódnak. Pompás állatok kísérték tehát figyelemmel a teremben zajló manipulációt és cselszövést. A trónt is állatokból faragták, hátul minden oldalról egy-egy fej kigyózott felfelé, mintha a főúr válla mögül figyelnének.

Elég nagy tömeg gyűlt itt össze, és egy pillanatra Amarantha tróntermében éreztem magam, annyira hasonló volt a légkör, a sugárzó gonoszság és az emelvény is a terem végében.

Az ébenfekete trón felé haladtunk, amikor egy aranyszőke, jóképű férfi lépett elénk. Mor puha léptekkel megállt. Anélkül, hogy a férfi megszólalt volna, tudtam, hogy Mor apja.

Fekete ruhát és ezüst fejdíszet viselt. Barna szeme fáradt talajra emlékeztetett.

– Ő hol van? – kérdezte Mort.

Semmi köszönés, udvariaskodás. Engem levegőnek nézett.

Mor vállat vont.

– Akkor jön, amikor akar. – És ment tovább.

Az apja rám nézett, én pedig Mor álarcát erőltettem magamra: unott, távolságtartó képet vágtam. Az apja figyelmesen szemügyre vette az arcom, a testem. Gúnyos mosolyt, a testemet fixírozó tekintetet vártam, de semmi érzelmet nem fedeztem fel rajta, csak szívtelen hidegséget éreztem.

Követtem Mort, de már nem tudtam szenvtelen lenni, az arcomra kiülhetett az undor.

A fekete falak mellett felállított asztalok zsúfolásig tele voltak érett, zamatos gyümölcsökkel, arany kenyérfonatokkal, köztük sült hús, cideres és sörös kancsók, piték, torták és mindenféle méretű és fajtájú sütemény. Akár össze is futhatott volna a számban a nyál... Ha nem az elegáns főtündéreknak lett volna mindez. Ráadásul senki nem nyúlt az ételhez, az erő és a jólét hazug jeleként ment a pazarlás.

Mor egyenesen az obszidiánfekete emelvényhez ment. Én megálltam a lépcső alján, ő pedig helyet foglalt a trón mellett. Tiszta, kegyetlen és ravasz hangon megszólította a tömeget:

– Közeledik a főuratok. Rossz kedvében van, ezért javaslom, hogy viselkedjeteK rendesen, különben ma este veleteK fog szórakozni.

Még mielőtt zúgolódni kezdtek volna, megéreztem őt. Mintha a talpam alatt megremegett volna a talaj, olyan erős lüktetést éreztem. A lépteit. Mintha a hegy minden lépésébe belerázkódott volna.

A teremben mindenki kővé dermedt, nehogy akár egy lélegzetvétellel is magukra vonják a közeledő ragadozó figyelmét. Mor egyenes derékkal, felszegett állal állt, mestere érkezését vad és ledér büszkeséggel várta. Én a szerepem szerint leszegtem az állam, és a szempilláim alól pislogtam felfelé.

Először Cassian és Azriel, a főúr tábornoka és az árnyénekes, a történelem legerősebb illír harcosai jelentek meg az ajtóban, ám nem azok a férfiak közeledtek, akiket én ismertem.

Izmos testükön, elképesztően széles vállukon harci fekete ruhát, rafináltan bonyolult, pikkelyes vértezetet viseltek. Az arcukról érzéketlen brutalitás sugárzott. Valahogy az oszlopokba vésett ébenfekete vadállatokra emlékeztettek engem.

Észrevettem, hogy nemcsak a kezükről csillognak szifonok. Egy szifon lógott a mellkasukon, egyet-egyet viseltek a vállukon és egyet-egyet a térdükön.

Egy pillanatra még nekem is megroggyant a térdem, és megértettem, hogy a táborvezető lordok miért féltek tőlük. Egy szifonnal a legtöbb illír igába tudta fogni pusztító erejét... Cassiannek és Azrielnek hét darab volt. *Hét*.

Az udvaroncoknak volt annyi eszüK, hogy kitérték előlük, amikor a tömegén keresztül az emelvény felé haladtak. A

szárnyuk csillogott, és a szárnyak hegyes csúcsa szinte belehasított a levegőbe, mintha kiélesítették volna előtte.

Cassian tekintete Morra siklott, Azriel csak egy pillantást vetett rájuk, aztán a tömeget kezdte fürkészni. A legtöbben kitértek a kémfőnök tekintete elől, sőt már abba is belereszkettek, hogy meglátták az Igazmondót az oldalán. Az illír penge a bal válla mögül kandikált ki.

Azriel arcán ott ragyogott a csodálatos halál álarca, végtelen, könyörtelen kínzást ígért. Még az árnyak is megremegtek a nyomában. Tudtam, hogy miért, tudtam, hogy kiért lenne képes bármire boldogan.

Megpróbáltak eladni egy tizenhét éves lányt egy szadistának, aztán úgy meggyötörték, hogy azt el se tudtam képzelni, de nem is akartam. Ők most sötét rettegésben éltek az emelvény előtt álló három kísérő előtt.

Jól van. Csak féljenek tőlük, tőlem!

Ekkor megjelent Rhysand.

Kiengedte erejét, ami betöltötte a tróntermet, a kastélyt, az egész hegyet. A világot. Nem volt eleje, se vége.

Szárnyakat és fegyvereket sem viselt, a harcosnak nyoma sem volt, csak az elegáns, kegyetlen főúr jelent meg előttünk, akivel az egész világ azonosította. Zsebre dugta a kezét, a tunikája mintha elnyelte volna a fényt. A fején csillagos koronát viselt.

Nyoma sem volt most a tetőn iszogató férfinak, az ágyán térdelő bukott hercegnek. Lehengerlő hatást keltett, attól félttem, engem is magával sodor. Minden idők leghatalmasabb főura. Az álmok és rémálmok arca.

Ahogy az oszlopok között jött előre, a trón felé, amit vére, áldozata és hatalma révén szerzett meg, egy pillanatra összetalálkozott a tekintetünk, és a vérem felhevült a belőle áradó erő lüktetése, nyers szépsége láttán.

Mor lelépett az emelvényről, és a térdét behajlítva finoman meghajolt. Cassian és Azriel követte a példáját, aztán pedig mindenki, engem is beleértve.

Az ébenfekete padlót annyira kifényesítették, hogy még a vörösre rúzsozott számát is megláttam benne, és láttam, mennyire kifejezéstelen az arcom. A néma csendben csak Rhys léptei hallatszottak.

– Jól van – mondta. – Végre egyszer mindenki pontos.

Cassian továbbra is térdelő helyzetből kissé felemelte a fejét és rávigyorgott: a főúr parancsnoka, ki mohón várja a parancsot a vérontásra.

Közvetlenül előttem állt meg, és jéghideg kézzel felemelte az állam. A földön térdeplő egybegyűltek tekintete rám szegeződött, de én csak egy szerepet játszottam. Eltereltem a figyelmet, újdonságot jelentettem.

– Üdvözöllek otthonomban, Átoktörő Feyre – mondta mosolyogva.

Lesütöttem a szemem, vastagon kihúzott szempilláim birizgálták az arcom. Rhys csettintett, még erősebben megszorította az állam, és mint egy ragadozó, úgy szólt hozzám:

– Gyere!

Megrántotta az állam, mire felálltam. Ahogy végigmért, felmerült bennem, hogy nemcsak a jelenet kedvéért olyan csillogó a szeme.

Felvezetett a lépcsőn az emelvényre, a trón elé. Leült, és halvány mosolyt vetett az udvarára. A trón minden egyes négyzetcentimétere az övé volt, és a népét is a markában tartotta.

A csuklómnál fogva az ölébe rántott.

A főúr ágyasa. Az ágyasa lettem Hegyalján, és a világ ezt várja tőlem. Veszélyes új macska, akit Mor apja majd ki akar puhatolni.

Rhys végigsimított csupasz derekamon, a másikkal pedig a

combomon. Annyira hideg volt a keze, hogy majdnem felkiáltottam.

Megérezhette a borzongásom, mert a keze azonnal átmelegedett. A hüvelykujjával éppen a combomat simogatta belülről. Lassú, hosszú simogatással jelezte, hogy *bocsánat*.

A fülemhez hajolt, miközben pontosan tudta, hogy az alattvalói még nem emelkedtek fel, mintha egyszer régen nem így tettek volna és tanultak volna a következményekből. Rhysand lassú köröket írt le fedetlen bordáimon, és közben ezt suttogetta:

– Ne bízd el magad!

Tudtam, hogy hallják, és ő is tudta.

Kalapáló szívvel a lehajtott fejekre néztem, de az éjszaka puhaságával kérdeztem vissza:

– Miért is ne?

Rhys lehelete cirógatta a fülem, kísértetiesen emlékeztetett az egy órával ezelőtti helyzetre a levegőben.

– Mert itt minden férfi azon gondolkodik, mit adna azért, hogy gyönyörű, vörös szádat a testén érezhesse.

Azt vártam magamtól, hogy elpirulok és elszégyellem magam. De most *tényleg* szép voltam. Erős. Túléltem, győztem, ahogy Mor is túlélte ezt a borzalmas, gonosz házat...

Mosolyogtam, először ebben az új álarcomban, hadd lássák azt a gyönyörű, vörös számat és fehér, szabályos fogsoromat. A keze feljebb csúszott a combomon. Egy olyan férfi kisajátító mozdulata volt ez, aki tudja, hogy ő rendelkezik valaki teste-lelke felett. Már előre bocsánatot kért a játék, a szerepek miatt, amiket kénytelenek vagyunk eljátszani.

Behajoltam az érintésébe, nekidőltem kemény, meleg testének. Olyan szorosan hozzásimultam, hogy éreztem mély hangja rezgését, amikor végre így szólt az udvaroncainak:

– Felállhattok.

Egyként felegyenesedtek. Néhányukra rámosolyogtam, tökéletes unottsággal és végtelen vidámsággal.

Rhys egy ujjal végigsimította belülről a térdemet, amibe minden idegszálam beleremegett.

– Menjetek játszani – mondta az embereknek.

Engedelmeskedtek, a tömeg feloszlott, és zene csendült fel egy távoli sarokban.

– Keir – hasított bele Rhys hangja a tömegbe, akár a villám egy viharos éjszakába.

Csupán ennyit mondott, Mor apját így rendelte az emelvény lábához. Keir meghajolt, jéghideg nehezteléssel vett szemügyre bennünket, de Morra és az illírekre is vetett egy pillantást. Cassian biccentéssel jelezte, hogy emlékszik rá és soha nem felejtí el, hogy a Kőbe vájt város helytartója mit tett a saját lányával.

Keir Azriel és az Igazmondó láttán láthatóan összerezzen.

Rájöttem, hogy egy napon Azriel rajta fogja használni a pengét. És ráérősen, igen ráérősen fogja felvágni a belét.

– Halljuk a beszámolót! – utasította Rhys, és az ujjával végigsimított a bordáimon. Cassiant, Mort és Azrielt egy biccentéssel elbocsátotta, és a trió szétoszlott a tömegben. Azriel egy szempillantás alatt eltűnt egy árnyékban. Keir nem fordult meg utána.

Rhys előtt Keir egy dacos gyereknek tűnt, bár tudtam, hogy öregebb nála. Sokkal öregebb. Úgy tűnt, hogy a Helytartó foggal-körömmel ragaszkodik a hatalmához, Rhys viszont maga volt az erő, a hatalom.

– Üdvözlünk, milord – mondta Keir, mély hangja lágyan csengett. – És isten hozta a... vendégedet is.

Rhys a tenyerét a combomra tette, és a fejét felém fordította.

– Aranyos, nem?

– Nagyon – felelte Keir, és lesütötte a szemét. – Nem sok

mindenről tudok beszámolni, milord. Utolsó látogatásod óta csendes eseménytelenségben teltek a napok.

– Senkit sem kell megbüntetnem? – Macska volt, aki a játékegerével játszik.

– Hacsak nem szeretnéd, hogy valakit kijelöljek erre a célra, milord.

Rhys csettintett.

– Kár. – Újra végigmért, aztán előrehajolt és a fogával meghúzta a fülcimpámat.

Ördög és pokol, de a testem még jobban hátrafeszült, amikor a fogait mélyebbre vájta, közben a hüvelykujját a combom belső oldalán feljebb csúsztatta és az érzékeny bőrt hosszú, ráérős érintéssel simította végig. A testem egyszerre ellazult és megfeszült, a légzésem pedig... Főjek meg az Üstben, de az illatától, a citrus- és tengerillattól, a benne duzzadó erőtől elállt a lélegzetem.

Tudtam, hogy észrevette, megérezte, mi zajlik bennem, és a kezét nem vette el a lábamról.

Keir számomra ismeretlen személyeket említett az udvarból, unalmas beszámolók következtek házasságokról és szövetségekről, vérdíjakról. Rhys hagyta beszélni, miközben a hüvelykujjával megint simogatni kezdett, de ezúttal a mutatóujja is csatlakozott hozzá.

Zúgott a fülem, és ez a hang mindent elnyomott bennem, csak az érintése létezett számomra belül a lábamon. Az ősi, vad zene lüktetésére a tündérek vadul ölelkezni kezdtek.

Rhys a tekintetét a Helytartóra szegezte, és időnként biccentett, de az ujjai folytatták a lassú, határozott simogatást a combomon, és egyre feljebb nyúlt.

A tömeg figyelt, a jelenlévők kis körökben táncoltak, de még evés- ivás közben is ránk-ránk pillantottak. Az ölében ültem, én

voltam a játékszere, minden érintését látták, de ő úgy viselkedett, mintha kettesben lettünk volna.

Keir felsorolta az udvar fenntartásával kapcsolatos kiadásokat, mire Rhys újfent biccentett egyet. Az orrával simogatta a nyakamnál lévő gödröcskét, majd a szájával cirógatott ugyanott.

A mellem megfeszült, súlyos lett, szinte megfájdult, mint ahogy a combom köze is. A forróság nemcsak az arcomat öntötte el, az ereimben is felforrt a vér. Keirnek mintha a végére elfogyott volna az önkontrollja, mert így szólt:

– Hallottam néhány híresztelést, de nem igazán adtam hitelt nekik. – A pillantása végigvándorolt rajtam, a ruhám alatt kicsúcsosodó mellbimbómon, a lábamon, amit időközben szélesebbre terpesztettem, és Rhys veszélyes területekre vándorló kezén. – Úgy tűnik, mégis igazak. Tamlin cicusa új gazdit talált magának.

– Látnod kellene, hogy dorombol – motyogta Rhys, és az orrával a nyakamba bökött.

Keir a háta mögött tapsolt egyet.

– Gondolom, valamit közölni akarsz azzal, hogy idehoztad.

– Tudod, hogy mindig mindennel közlök valamit.

– Hogyne. Úgy tűnik, hogy ezt az üzenetet egy pók hálójába és koronákba rejted.

Rhys keze megállt, és én is felegyenesedtem a hangneme, az undora miatt. Számomra is idegenül csengő hangon így szóltam Keirhez:

– Lehet, hogy én is rakok *rád* egy pórázt.

Éreztem Rhys helyeslő paskolását a mentális pajzsomon, miközben a keze lassú köröket írt le a bordámon.

– A cicuskám imád játszani – fuvolázta a vállamra. Az állával a Helytartó felé bökött. – Hozz bort!

Minden udvariasságot mellőzve parancsot adott, mire Keir

mintha megdöbbszent volna, de elindult. Rhys nem merte levetni az álarcat, de mindent elmondott számomra a fülem mögé nyomott laza csók. Bocsánatkérést, hálát és újabb bocsánatkérést fejezett ki a csókjaival. Neki éppúgy nem volt ínyére ez a dolog, mint nekem, de megtette azért, hogy megszerezzük, amit kell, és időt nyerjünk Azrielnek. Én is megteszem, amit kell.

Miközben a mellem alatt és a lábam között járt a keze, azon tűnődtem, mit *nem* áldozna fel. Az is felmerült bennem, hogy a pökhendiség álarca alatt valójában egy olyan férfi rejtőzik, aki azt hiszi magáról, hogy nem érdemel semmit.

Új dal kezdődött, eleinte olyan volt, mint a lassan csepegő méz, ami sebes szélbe ment át, közben folyamatosan pergett a dobszó. Megfordultam, de semmi melegséget nem láttam a szemében, a barátságunknak nyoma sem volt. Felemeltem a pajzsom, hogy beengedjem, és a hangja nyomban beáramlott a tudatomba. *Mi a baj?*

A köztünk lévő köteléken keresztül megcirógattam az ébenfekete gyémántfalat. Egy kis ezüstrepedést vettem észre rajta, amit csak nekem csinált. Ebbe súgtam bele: *Te egy jószívű, kedves ember vagy, Rhys. Engem nem rémít meg az álarcod, mert látlak mögötte.*

Megszorított, a szemembe nézett és előrehajolt, hogy a szájával az arcomat cirógassa.

Elég volt nekem ennyi válasz, ez elég... felszabadító volt.

Szorosabban hozzásimultam, és kissé szélesebbre terpesztettem a lábam. *Miért hagytad abba?* – kérdeztem a tudatában. Szinte hangtalan morgásába belemeredtem, miközben a zene taktusára a bordáimat simogatta, a hüvelykujjával pedig a mellem alját cirógatta. A vállára hajtottam a fejem, mit sem törődve a bennem szóló hangokkal, amik azt kiáltották, hogy *kurva, kurva, kurva vagy!* Elengedtem azokat is, amik azt

súgták, hogy *áruló, hazug kurva vagy!*

Teljesen elengedtem magam, eggyé váltam a zenével, én voltam a dob és az a vad, sötét dolog a főúr karjaiban.

A szeme csillogott, de nem az erőt vagy a dühöt láttam benne. Valami vörösen izzó, csillogóan sötét robbant fel a tudatomban.

A kezemet a combjára tettem, éreztem benne a harcos erejét. Hosszan, szórakozott mozdulatokkal simogattam, érinteni, érezni akartam.

Úgy éreztem, hogy mindjárt meggyulladok, elégek. Itt, helyben.

Lazulj el, mondta bele a pajzsomon lévő résbe komisz vidámsággal. *Ha élő gyertyává változol, szegény Keir dührohamot kap, és ezzel tönkrevágod az egész partit.*

A tűzből mindenki látná, hogy különleges vagyok, és Keir biztosan beszámolna róla minden potenciális szövetségesének az Ősz udvarában. De nemcsak ő tenne így, hanem az itteni szörnyetegek közül bárki.

Rhys megmozdította a csípőjét, és olyan erővel nyomult hozzám, hogy nem érdekelt se Keir, se az Ősz udvara, se Azriel, hogy éppen hogy fogja tudni ellopni a gömböt.

Olyan sokáig voltam hideg, távolságtartó és magányos, hogy a testem sóvárgott a kapcsolat, az érintés öröme után, hogy valaki a karjában tartson és... *éljek!*

A derekamról a hasamra vándorolt a keze, és beakasztotta a mélyre csatolt övembe. Fejemet a vállán pihentetve bámultam a tömeget, ahogy ők engem, élveztem minden kapcsolatot Rhysszel, és *többet, többet, még többet* akartam.

Teljesen felforrjt az ereimben a vér, amikor Rhys a mellemet alul az ujjaiival cirógatta. Keir felé pillantottam, aki a borral a kezében meredt ránk, mi pedig rá. A Helytartó magáról megfélekezve bámult a falnak dőlve, láthatólag bizonytalanul,

nem tudva, meg merjen-e zavarni bennünket. Félelmet is láttam rajta. Ezzel a trükkel tereltük el a figyelmét, hogy Az el tudja lopni a gömböt.

Tudtam, hogy Rhys a szemébe néz, miközben a nyelve hegyével megnyalja a nyakam.

Hátrafesztettem a hátam, a szemhéjam elnehezült, a légzésem akadozott. Égni fogok, meggyulladok.

Szerintem annyira undorodik, hogy akár a gömböt is odaadná, hogy kiszabaduljon ebből a helyzetből – mondta Rhys a tudatomban, a másik kezével pedig veszélyes vizekre vándorolt, lefelé. Ráadásul semmit nem viseltem a ruha alatt, szóval ha egy picivel arrébb csúsztatta volna a kezét, semmi nem rejtette volna el előle sóvárgásom átkozott bizonyítékát.

Jó az előadásunk, mondtam neki. Még soha nem hallottam magam ilyen hangon beszélni, ilyen rekedten, sóvárogva. Még magamban sem. A keze felcsúszott a combomon, az ujjait behajlította. Nekidörgölöztem, próbáltam eltolni a kezét, de hátul megéreztem, hogy kemény.

Teljesen kiürült a fejem, csak izgalmat, erőt éreztem, ahogy vonaglottam pompásan duzzadó testrésze mellett. Mélyen, rekedt hangon felnevetett.

Keir csak bámult. Mereven, döbbenten. Itt ragadt, és itt is marad egészen addig, míg Rhys el nem engedi, és fel sem merül benne, hogy ez miért is történt így, és hogy a kémfőnök vajon hová mehetett.

Megfordultam, találkozott a tekintetem Rhysszel, akinek a szeme most ragyogott, és végignyaltam a nyakát. Szelet, tengert, citrust és verejtéket éreztem. Szinte elaléltam tőle.

Előrenéztem, Rhys a száját a tarkómra tapasztotta, a gerincem felett.

Éreztem, hogy a ragadozó figyelme a nedvességre irányul, amit

érez. Bizonyíték, hogy áruló a testem. Szorosabban megölelt, és nekem égett az arcom, kicsit talán a szégyentől, de...

Rhys megérezte, mire gondolok, hogy a tüzem kiszökött belőlem. *Minden rendben*, mondta, bár a mentális hangja elakadt. *Ez nem jelent semmit, csak a tested reagál így.*

Mert annyira ellenállhatatlan vagy?

Nevetett, biztosan a kedvemért.

Már hónapok óta kerülgettük egymást, évődtünk, gúnyolódtunk egymással. Talán a testem vagy az ő teste reagált így, de az íze azzal fenyegetett, hogy elpusztít, felemészt...

A testemet nemrég még egy másik férfi keze érintette, miután Tamlin és én nemrég még...

Próbáltam legyűrni az émelygésemet, és álmos, a kéjtől szórakozott mosolyt ragasztottam az arcomra. Azriel éppen ekkor tért vissza, és finoman biccentett Rhysnek. Megszerezte a gömböt. Mor is mellé surrant, bizalmasan megölelte és a szemébe nézett. Az sebhelyes kezével átkarolta Mor csupasz derekát, és egyszer megszorította. Ez volt a jel.

Mor vigyora biztosan rengeteg pletykát indított el. Elvegyült a tömegben, elkápráztatott, magára vonta a figyelmet, találgatásokra adott okot. Az végig itt maradt, mindenki azt latolgatta, Mor vajon az ágyába hívta-e őt.

Azriel hűvösen, unottan nézett Mor után. Kíváncsi lettem volna, vajon az ő lelke mélyén is akkora-e a káosz, mint az enyémben.

Rhys begörbített ujjal hívta Keirt, aki neheztelő pillantást vetett a lánya felé, és előrebotorkált a borommal. Alig ért az emelvényhez, amikor Rhys a mágiájával odarepítette hozzánk a kelyhet, és letette a földre a trón mellé. Ez az ostoba feladat a Helytartónak szólt, emlékeztetőül arra, hogy hozzá képest milyen gyenge, és ez a trón nem az övé.

– Megnézzük, van-e méreg benne? – kérdezte Rhys, miközben a tudatomba ezt súgta: *Cassian már vár. Menj!*

Rhys tökéletes arcán ugyanaz a kéjtől zavart kifejezés ült, de... mintha elsötétült volna a tekintete, amit nem tudtam értelmezni. Lehet, hogy hiába érezzük jól magunkat, Amarantha után nem akarja, hogy egy nő így nyúljon hozzá, sőt, nem is élvezi, ha ennyire vágynak rá.

Engem is megkínóztak, meggyötörtek, de az általa átélt borzalmak elértek egy másik szintet.

– Nem, milord – recsegett Keir hangja. – Soha nem mernék ártani neked.

Ez a beszélgetés is az elterelő stratégia része volt. Értettem a jelet, és Cassianhez léptem, aki egy oszlopnál állva mordult rá mindenkire, aki túl közel merészkedett hozzá.

Éreztem, hogy az udvarból minden tekintet rám szegeződik, éreztem, hogy finoman szimatolják, ami most a testemre van írva. De ahogy elmentem Keir mellett, annak ellenére, hogy a hátam mögött ott volt a főúr, a Helytartó alig hallhatóan ezt suttogetta:

– Megkapod, amit megérdemelsz, te kurva!

Az éjszaka ekkor felrobbant a teremben, és kiáltozás kezdődött. Amikor a sötétség kitisztult, láttam, hogy Keir térden áll.

Rhys a trónján ült. A harag álarca az arcára fagyott.

A zene elnémult. Mor önelégült mosollyal az arcán megjelent a tömeg szélén, és Azriel mellé lépett, túl közel ahhoz, hogy véletlennek tűnjön.

– Kérj bocsánatot! – parancsolta Rhys. A szívem kalapálni kezdett az utasítás, a kendőzetlen harag hallatán.

Keir mereven tartotta a fejét, és a verejték gyöngyözni kezdett a homlokán.

– Megismétlem – mondta Rhys ijesztő nyugalommal. – Kérj

bocsánatot!

A Helytartó nyögött. Egy pillanat múlva csont ropogott, Keir felkiáltott.

A karja nem kettő, nem három, hanem négy különböző részre tört, és a bőre a töréspontokon elernyed.

Újabb ropogás. A könyöke. A gyomrom felfordult.

Keir sírni kezdett, részben dühből, legalábbis a szemében gyűlölet égett, amikor rám és Rhysre nézett. De a szájával megformálta a szót: *Bocsánat*.

A másik karjában is megrepedtek a csontok. Nehezen tudtam megőrizni az önuralmam, de Rhys mosolyogva nézte, ahogy kiabált, és így szólt a tömeghez:

– Megöljem ezért?

Senki nem felelt.

Elnevette magát, aztán így szólt a Helytartóhoz:

– Miután magadhoz térsz, tilos gyógyítóhoz menned. Ha meghallom, hogy mégis... – Újabb roppanás, mire Keir kisujja lógott le élettelenül. A férfi visított. Meghűlt az ereimben a vér. – Ha ilyen hír a fülembbe jut, akkor darabokra váglak, és olyan helyre ásatlak el, ahol senki nem fog tudni téged újra összerakni.

Keir szemei tágra nyíltak a puszta rettegéstől, aztán mintha egy láthatatlan kéz kioltotta volna a tudatát, összeesett.

Rhys így szólt:

– Vigyétek a szobájába!

Két férfi sietett előre, a kinézetük alapján Mor unokatestvérei vagy fivérei lehettek, és felkapták a Helytartót. Mor halvány mosollyal nézte őket, igaz, sápadtnak tűnt.

Rhys korábban megígérte, hogy magához fog térni. Folytattam utam, Rhys pedig egy másik udvaroncot szólított magához, hogy beszámoljon valami apró-cseprő ügyről. A figyelmem mégis a trónnál maradt, amikor Cassian mellé suhantam. Kihívás volt ez

az udvaroncok felé, hogy közeledjen, játsszon velem, aki akar. Senki nem akart.

Egy jó órán át fél szemmel a főurat figyeltem, akinek a szája és a teste az előbb olyan hirtelen életre keltett, tüzet gyújtott bennem. Nem feledtette el, nem törölte el a fájdalmaimat, a sérelmeimet, de életre keltett. Úgy éreztem, mintha már egy éve aludnék egy üveggoporsóban, ő pedig áttörte a falát és felrázott.

A főúr ereje nem ijesztett meg engem, haragja nem pusztított, ám hirtelen mégse tudtam, hol az én helyem.

De akármerre is indultam innen, jó kiindulópont volt, hogy itt térdig gázolunk a bajban.

43.

FEJEZET

SÜVÖLTÖTT A SZÉL, amikor az udvar felett eltűntünk az égben gondolatutazással, de végül nem Velaris üdvözölt bennünket, hanem egy holdfényes hegyi tónál álltunk meg, fenyőfák gyűrűjében, távol mindentől.

Úgy távoztunk az udvarból, ahogy érkeztünk, pökhendien, gonoszul, azt viszont nem tudtam, hogy Cassian, Azriel és Mor hova ment a gömbbel.

– Ne haragudj! – szólalt meg Rhys rekedt hangon.

– Mégis miért kellene bocsánatot kérned? – kérdeztem vissza döbbenten.

Remegett a keze, még mindig Keir miatt haragudott, hogy az minek nevezett engem és mivel fenyegetett. Talán azért álltunk meg itt hazafelé, hogy kettesben legyünk, ne zavarjanak meg a barátai.

– Nem lett volna szabad elhoznom téged, engedni, hogy lásd ezt az oldalunkat, oldalamat. – Soha nem láttam még ilyen sérülékenynek... ilyen zavartnak.

– Teljesen jól vagyok, nincs semmi bajom. – Egyelőre nem tudtam, mihez kezdjek azzal, ahogy viselkedett velem és Keirrel, viszont az én döntésem volt, hogy eljátszom a szerepet, felveszem

azt a ruhát, és hagyom, hogy tapogasson. Tétován így folytattam:

– Előre tudtuk, milyen lesz a mai este. Kérlek, ne félts, legalábbis ne így! – Tudta, mire gondolok. Megvédett Hegyalján is, de az az ősi férfidüh, amit Keirrel szemben mutatott... Lelki szemeim előtt felvillant egy összetört dolgozószoza képe.

– Én *soha* nem foglak téged bezárni vagy háttérbe szorítani! – jelentette ki. – De amikor ma este Keir megfenyegetett téged, és kurvának nevezett... – Őt is így hívták: Amarantha ágyasa. Ötven évig sértegették ezzel, és a saját fülemmel hallottam, amikor Lucien is a fejéhez vágta. Nagyot sóhajtott, szaggatottan fújta ki a levegőt. – Nagyon nehéz elfojtani az ösztöneimet.

Ösztönök. *Valaki másban* is működött ez az ösztön, hogy megvédjen és eldugjon engem a világ szeme elől.

– Akkor talán jobban fel kellett volna készülnöd! – fortyantam fel. – Nekem úgy tűnt, hogy még *élvezed* is, egészen addig, míg Keir azt nem mondta, hogy...

– *Mindenkit* megölök, aki téged bánt – morogta. – Lassan, ráérősen. – Zihált. – Gyűlölj meg érte, ha akarsz.

– A *barátom* vagy – mondtam megtört hangon. Utáltam az arcomon legördülő könnyeket. Nem is tudtam volna megmondani, miért sírok: talán az volt az oka, hogy a trónon ülve olyan valóságosnak éreztem mindent, és most úgy tűnt, hogy tévedtem, mert neki nem volt az. – A barátom vagy, és megértem, hogy főúrként megvéded az udvarodat, és mindenkit megbüntetsz, aki fenyeget bennünket. De nem bírom, nem akarom elviselni, hogy azért ne avass be, és ne csinálhassak veled együtt dolgokat, mert veszélyes.

A sötétség fodrozódni kezdett, és a hátán kinőttek a szárnyai.

– Én nem vagyok olyan, mint ő – súgta. – *Soha* nem is leszek olyan, és nem fogok úgy viselkedni. Ő bezárt a házába, és hagyott volna elsorvadni és meghalni.

– Próbált...

– *Fejezd be* az összehasonlítást, ne hasonlíts engem hozzá!

Elállt a szavam, döbbsenten pislogtam rá.

– Azt hiszed, nem tudom, hogyan születnek a történetek, hogyan fogják *ezt* megírni? – A mellkasára tette a kezét, és a tekintetét még soha nem láttam ilyen nyílnak, gyötrődőnek. – Én vagyok a sötét lord, aki elrabolta a tavasz menyasszonyát. Démon vagyok, egy rémálom, és csúnya véget fog érni az életem, ő pedig az aranyherceg, a hős, aki jutalmul megtarthat téged, mert nem halt bele a butaságába és a pökhendiségébe.

Gyakran előfordul, hogy elvesztem azokat a dolgokat, amik fontosak nekem – vallotta be nekem Hegyalján.

A szavai felkorbácsolták az indulatomat, akármennyire is rettegtem belül.

– És az én történetemmel mi van? – fortyantam fel. – Az én jutalmammal? Azzal, hogy *én* mit akarok?

– Miért, mit akarsz?

Nem tudtam mit felelni, már nem.

– Mit akarsz, Feyre?

Hallgattam.

Keserű, de gyengéd nevetésre fakadt.

– Sejtettem, hogy így van. Talán egyik nap szánhatnál rá némi időt, hogy rájöjj.

– Lehet, hogy nem tudom, mit akarok, de legalább nem rejtem álarc mögé a valódi énemet – fortyogtam. – Legalább megmutatom, ki vagyok, mennyire össze vagyok törve, és minden mást is. Értem, hogy azért csinálod, hogy megmentsd a néped, de mi van a többi álarcoddal, Rhys? A barátaidnak megmutatod az igazi arcod? Bár lehet, hogy könnyebb nem megmutatni. Mert mi van akkor, ha valakit beengedsz a világodba? Ha *mindent* lát, mégis otthagya? Ki hibáztathatja őt, ki akarna a benned lakó

zűrzavarral bajlódni?

Összerezzent.

A történelem legerősebb főura összerezzent. Tudtam, hogy az ütésem kemény volt és mélyen érintette. Túl kemény volt, túl mélyre ment.

– Rhys – szólongattam.

– Gyere, menjünk haza!

A kimondott szavak ott lebegtek köztünk a levegőben. Azon tűnődtem, vajon viasszívja-e őket, és magamtól is azt vártam, hogy ráördítok, hogy nekem nem itt van az otthonom. De ha a hűvös Velaris tiszta kék egére gondoltam, a város csillogó fényeire...

Mielőtt igent mondhattam volna, megfogta a kezem, és ugyan nem nézett a szemembe, de gondolatutazással hazareptetett bennünket.

A viharos szélben a sötétség hideg volt és idegen.

Cassian, Azriel és Mor már valóban várt bennünket. Én csak jó éjt kívántam nekik, aztán Rhysandet kezdték a kérdéseikkel bombázni arról, hogy Keir mivel próbálta provokálni.

Az itt már közönségesnek tűnő ruhám volt még rajtam, de a lábaim maguktól kivittek a kertbe, mintha a holdfényben és a hűvösben kiszellőztethetném a fejemet.

Bár, őszintén szólva... rá vártam. Azok után, amit a fejéhez vágtam... Borzalmasan viselkedtem. Megbízott bennem, elmondta a titkait, sérülékennyé vált előttem, én pedig ilyeneket vágok a fejéhez. ..

Tudtam, hogy bántom, de azt is tudtam, valójában nem róla beszélek.

Ahogy teltek a percek, a hűvös este eszembe juttatta, hogy a

tavaszi még nem köszöntött be végleg. Dideregve a karomat dörzsölgettem. Néztam a holdat, a szökőkutát hallgattam, a városból ideszűrődő zenét... de Rhys nem jött. Nem is igazán tudtam, mit mondanék neki.

Tudtam, hogy ő és Tamlin mások, és Rhysand birtokló, védelmező haragjának ma oka volt, és én is hasonlóan reagáltam volna. Én is vérszomjassá váltam Mor történetét hallva, és meg akartam őket *büntetni* miatta.

Tisztában voltam a kockázatokkal, tudtam, hogy az ölében fogok ülni, hozzá fogok érni, „használni” fogom, hiszen egy ideje már használtam a testét. És talán meg kellene mondanom neki, hogy nem akarok, vagy nem várok tőle semmit.

Talán szüksége volt arra, hogy flörtöljön, gúnyolódjon velem, hogy eltereljük a saját figyelmünket is, hogy érezzük a normalitást. Talán azért vágtam a fejéhez azokat a dolgokat, mert rájöttem, hogy én sem engedek be bárkit szívesen a világomba. Ma este valami összetört a szívemben a döbbenete láttán, amikor ráébredt, milyen hatással volt rám.

Féltékeny voltam Cresseidára. Emiatt voltam olyan mérhetetlenül elkeseredett a hajón, mert annyira akartam, hogy Rhys rám mosolyogjon *úgy*.

Tudtam, hogy nincs igazam, de nem hittem volna, hogy Rhys kurvának nevezne engem, ha akarnám a dolgot, ha vágynék *rá*, függetlenül attól, milyen rövid idő telt el Tamlin után.

A barátai sem, mivel őket sokkal csúnyább jelzőkkel is illették, ám mégis megtanulták, hogy ezen túl, ennek ellenére is van élet.

Talán eljött az ideje annak, hogy beszéljek Rhysszel, megmondjam, hogy nem akarok előtte szerepet játszani, de nem is csak szórakozásból vagyok vele, vagy mert beleillene a terveinkbe.

Nehéz lesz. Félttem, hogy nehéz lesz velem, de meg akartam

próbálni vele. Mi lehet a kapcsolatunkból? Csak szex, netalántán valami több, vagy valami a kettő között, a kettőn túl? Nem tudhatom. Majd együtt rájövünk.

Helyrejtöttem, annyira legalábbis, hogy meg akartam próbálni. Ha ő is akarja. Ha nem lépne le, amikor én kimondom, hogy mit akarok: őt. Nem a főurat, nem Prythian történetének legerősebb harcosát, hanem őt, aki zenét küldött a zárkamba, aki felvette a kést Amarantha tróntermében, hogy harcoljon értem, amikor senki más nem mert, aki azóta minden áldott nap küzdött értem, és nem nyugodott bele abba, hogy megtörjek és elsorvadjak.

Rá vártam a hűvös, holdfényes kertben.

De nem jött.

Se reggelizni, se ebédelni nem jött le. Egyáltalán nem volt otthon.

Arra a papírra írtam neki, amit utoljára használtunk: *Beszélni szeretnék veled*. Fél órát vártam, hogy a papír eltűnjön, de a kezemben maradt, ezért bedobtam a tűzbe.

Dühömben elmentem otthonról, és az utcán járva alig vettem észre, hogy az enyhe, napos időben a levegőben mintha ott lebegne a citrus, a vadvirágok és a friss fű illata. A gömb birtokában biztosan kapcsolatba lépett a királynővel, akik most csak az időt húzzák, hogy jelezzék nekünk, hogy ők mennyire fontos személyek és igenis, nekik is van hatalmuk. A lelkem mélyén azt kívántam, bárcsak Rhys az ő csontjaikat is megropogtatná, ahogy Keirét.

Amrenhez indultam a folyó túlsó partjára. Muszáj volt sétálnom egyet, hogy kiszellőztessem a fejem. A tél valóban átadta a helyét a tavasznak; félúton a kabátomat a karomra tettem, mert megizzadtam a vastag, krémszínű pulóveremben.

Amrent ugyanolyan állapotban találtam, mint a múltkor: a könyv fölé görnyedt, és papírok heverték körülötte szerteszét. Letettem a vért a pultra.

Anélkül, hogy felnézett volna, megszólalt:

– Már értem, miért harapta le Rhys a fejemet ma reggel.

A pultnak támaszkodtam, és fintorogva feleltem:

– Merre jár?

– A tegnapi támadókat üldözi.

Ha van berkenyenyluk... Próbáltam elhessegetni az aggodalmat.

– Szerinted a Nyár udvara volt? – A vérrubin továbbra is a földön hevert, levélnehezékként használta a nyitott ablakokon, a folyó felől befúvó szél ellen. Varian nyakláncát most az ágya mellett pillantottam meg, mintha azt nézegetve merülne álomba.

– Elképzelhető – felelte Amren, és az ujját végighúzta egy sor alatt. Tényleg teljesen belemerülhetett, ha még a vér sem érdekelte. Felmerült bennem, hogy itt hagyom, amikor folytatta:

– Ettől függetlenül úgy tűnik, hogy az ellenségeinket Rhys mágiája vezeti, ami azt jelenti, hogy megtalálják, akárhová is tűnik el gondolatutazással, vagy másképpen használja a mágiáját.

– Végre felnézett. – Két nap múlva elhagyjátok Velarist. Rhys azt akarja, hogy az egyik illír katonai táborban állomásozzatok, ahonnan át tudtok repülni az emberek földjére, ha a királynők üzennek.

– Miért nem ma?

– Mert holnap este csillaghullás lesz – felelte Amren. – Ötven év után ez lesz az első, amit együtt töltünk. Rhyst is várjuk, az övéi közé.

– Mi az a csillaghullás?

A szeme felcsillant.

– A határainkon túl, a világ többi részében ezt az ünnepet

Nynsarként tartják számon, a magok és virágok ünnepe. – Beleborzongtam, hogy mennyi idő eltelt azóta, hogy ide jöttem. – A csillaghullást – folytatta Amren – csak az Éjszaka udvarában tudod megnézni, csak ezen a területen ünneplik így a Nynsarkor szokásos tivornyázás helyett. Magadtól is rá fogsz jönni, miért. Jobb, ha meglepetés marad.

Nos, ez megmagyarázta, hogy miért tűnt úgy, hogy az emberek valamilyen ünnepre készülődnek: fő- és alacsonyabb rangú tündérek siettek hazafelé színpompás vadvirágcsokrokkal, kis zászlócskákkal és étellel. Az utcákat felsöpörték, megtisztították, a kirakatokat fürge, ügyes kezek csinosították ki.

– Később azért visszajövünk ide néha? – kérdeztem.

Visszatért a könyvéhez.

– Egy ideig biztosan nem.

Valamitől összeszorult a szívem. Egy ideig... egy halhatatlannak ez biztos hosszú időt jelent.

Úgy éreztem, hogy örülne, ha elmennék, ezért elindultam az ajtó felé, ami a tetőtéri lakás hátsó részében volt, de Amren megszólalt:

– Amarantha után Rhys élőhalottként jött haza, hiába próbálta tettetni az ellenkezőjét. Melletted tért vissza belé az élet.

Elakadt bennem a szó, nem akartam belegondolni abba, hogy milyen jót tettem vele, milyen jót tettünk *egymásért*, mert lehet, hogy az egészet tönkretettem azzal, amit mondtam neki.

– Szerencséje van veletek – mondtam.

– Nem – felelte olyan kedves hangon, amilyennek még soha nem hallottam. – *Mi* vagyunk a szerencsések, hogy ő van nekünk, Feyre. – Az ajtó előtt megfordultam. – Sok főurat ismerek – folytatta Amren a papíráját tanulmányozva. – Kegyetleneket, ravaszokat, gyengéket, erőseket, de olyat nem, akinek álmai vannak, mint neki.

– Álmai? – kérdeztem halkan.

– Igen. Békéről, szabadságról, egységről, virágzásról. Valami jobbról, ami mindenkinek jobb.

– Szerinte úgy fognak rá emlékezni, mint egy gazemberre.

Amren csak horkantott erre egyet.

– Elfelejtettem neki megmondani – folytattam halkan, és közben kinyitottam az ajtót –, hogy az a gazember, aki bezár egy lányt, és eldobja a kulcsot.

– Igen?

Válat vontam.

– Ő viszont pont, hogy kiengedett.

Miután hazaértem Amrentől, a következő sorokat vetettem papírra. *Ha elköltöztél, akkor legalább a kulcsokat odaadhattad volna, mert így kénytelen vagyok nyitva hagyni az ajtót, ami rendkívül csábító lehet a környéken garázdálkodó betörőknek.*

Semmi válasz, a levél még csak el se tűnt.

Másnap, csillaghullás napján reggeli után próbálkoztam. *Cassian azt mondja, hogy a Szél házában gubbasztasz. Nagyon nem méltó egy főúrhoz ez a viselkedés. Mi lesz az edzéseimmel?*

Újra semmi válasz.

A büntudatom, vagy akármi is volt, kezdett átalakulni, mert ebéd után legszívesebben széttéptem volna a harmadikat.

Most büntetésben vagyok? A belső köröd tagjai nem kapnak második esélyt, ha kihúzzák nálad a gyufát? Undorítóan gyáva vagy.

Amikor kimásztam a kádból, a város már nyüzsgött a napkeltekor kezdődő ünnepségek előkészületeitől. Az asztalra néztem, ahol a levelet hagytam.

Láttam, hogy eltűnik.

Nuala és Cerridwen jött segíteni az öltözködésben. Bár türelmetlenül vártam a választ, próbáltam nem folyton az asztalra pillantani.

Nem jött semmi.

44.

FEJEZET

A LEVÉL ÉS A KAPCSOLATUNKBAN uralkodó zűrzavar ellenére alig hittem a látványnak, amikor egy óra múlva a tükörbe néztem. Az elmúlt hetekben akkora megkönnyebbülést jelentett, hogy egyáltalán tudok aludni, hogy annak már nem is örültem külön, hogy az étel is bennem maradt.

Az arcom és a testem is kikerekedett. Ami egy embernek hetekkel tovább tartott volna, azt halhatatlan vérem csodája felgyorsította. A ruha pedig...

Soha sem viseltem hasonlót, és talán nem is fogok többet.

Apró, halványkék, majdnem fehér drágakövek díszítettek minden hajlatot, az anyag a földre omlott és úgy áramlott tova, akár a folyékony csillagfény. A hosszú ujjak szorosak voltak, a csuklónál tiszta gyémánt mandzsettákkal. A nyakkivágás súrolta a kulcscsontomat, de nem volt prűd, mindent megmutatott, amire egy nő büszke lehet. A hajamat két ezüst-gyémánt fésűvel tűztük hátra, így omlott a hátamra. A hálósobám magányában állva úgy tűnt, mintha egy lehullott csillag lettem volna.

Minden bátorságomat összeszedve elindultam a tetőterazon lévő kertbe. Rhysandnek se híre, se hamva nem volt sehol. Ahogy bandukoltam előre a majdnem koromsötét házban, a gyöngyök

zizegtek és a ruhám a földet súrolta. A fényeket tompították vagy kioltották, nemcsak a házban, hanem valójában az egész városban.

A tetőn álló szárnyas, izmos alak láttán nagyot dobbant a szívem, de abban a pillanatban, hogy megéreztem a szagát, megfordult. Valahogy összeszorult a szívem, amikor Cassian fütttyentett egyet, és így szólt:

– Engem is Nualának és Cerridwennek kellett volna öltöztetnie.

Nem tudtam, hogy mosolyogjak vagy grimaszoljak.

– Így is elég jól nézel ki. – Tényleg. Ezúttal nem a harci öltözetét és vértzetét viselte, hanem egy fekete tunikát, ami valamelyest látni engedte harcedzett testét. Fekete haját megfésülte, lesimította, még a szárnyai is tisztábbnak tűntek.

A kezét nyújtotta. A szifonjait nem vette le, hanem egy hosszú, fémből készült, ujjatlan kesztyűt viselt kabátja egyéni szabású ujjá alatt.

– Készen állsz?

Az elmúlt két napban ő volt a társaságom, reggelente ő tartott nekem edzést. Megmutatta az illír penge használatának minden csínját-bínját, főleg azt, hogyan lehet vele valakit harcképtelenné tenni. Közben mindenről beszélgettünk: nyomorúságos gyerekkorunkról, vadászatról, ételekről... Mindenről, Rhysandet kivéve.

Cassian csak egyszer tett arról említést, hogy Rhys fent van a Szél házában. Valószínűleg az arckifejezésemet látva érezte, hogy nem akarok róla többet hallani.

Most vigyorogva nézett rám.

– A sok drágakő és gyöngy miatt lehet, hogy túl súlyos vagy. Remélem, gyakoroltad a gondolatutazást, ha elejtenélek.

– Nagyon vicces! – Hagytam, hogy az ölébe vegyen, aztán

kilóttunk az égbe. A gondolatutazás továbbra is kemény diónak bizonyult, de közben rájöttem, hogy szárnyakra vágyom. Pompás, erős szárnyakra, amelyekkel úgy tudok repülni, ahogy ők. Közben megcsodálhatnám az alattam elterülő táj minden szépségét.

Alattunk minden fény kihunyott, a hold sem világított, és az utcákon nem hömpölygött a zene. Csend volt, várakozással teli csend.

Cassian a sötét csendben a Szél háza felé emelkedett. Annyit ki tudtam venni a sötétben, hogy az erkélyeken és a teraszokon tömeg gyűlt össze, a hajukról ugyanis halványan visszaverődött a csillagfény, és ahogy közeledtünk, az egymásnak koccanó poharak és halk beszélgetések hangja is megütötte a fülem.

Cassian az ebédlőbe nyíló teraszon rakott le, ami szintén zsúfolásig megtelt. Csak páran vetettek ránk közben egy pillantást. A házban halvány tündérfény gömbök világították meg az asztalon az ételeket és a zöld pezsgősüvegeket. Cassian eltűnt, de vissza is jött, mielőtt még hiányoltam volna, és egy pohár pezsgőt nyomott a kezembe. Rhysandnek nyoma sem volt. Lehet, hogy végig kerülni fog.

A terasz túlsó végéből valaki Cassian nevét kiáltotta, mire ő megveregette a vállam és elment. Egymás alkarját megfogva üdvözölték egymást egy magas férfival. A férfi arcát árnyék fedte, a sötétben világítottak fehér fogai.

Azriel is ott állt az idegen mellett, a szárnyait szorosan hátrafesztette, hogy az ünneplők ne ütközzenek bele. A nap folyamán érthető módon Cassiannal és Morral együtt kifejezetten hallgatólag volt. A tömeget fürkésztem, hátha észreveszek még egy... barátot.

Barátok.

A fejemben visszhangzott a szó. Vajon azok voltak ők valójában?

Amrent nem láttam sehol, de hirtelen felfigyeltem egy aranyszörke fejre. A tulajdonosa is ebben a pillanatban szúrta ki engem, és mellém libbent. Mor sima fehér ruhát viselt, ami alig volt több egy darabka selyemnél, és láttatni engedte dús idomait. Hátrapillantva látta, hogy Azriel a hátát nézi meredten. Cassian és az idegen már mélyen elmerült a beszélgetésbe, így nem vették észre, hogy valami ennyire magára vonta a kémfőnök figyelmét. Azriel arc kifejezése láttán valahogy összeszorult a gyomrom, olyan mohó vadászösztönt láttam rajta.

Emlékeztem rá, hogy már éreztem ilyet, és milyen érzés volt engedni neki. Milyen közel kerültem valamelyik este is ahhoz, hogy megtegyem.

– Már nem fog sokáig tartani – mondta Mor.

– Mi? – Senki nem készített fel arra, mi vár rám ma este, mivel nem akarták elrontani a *meglepetést* csillaghulláskor.

– Nemsokára kezdődik az igazi szórakozás.

Szemügyre vettem a körülöttünk ünneplőket.

– Miért, ez nem az?

Mor felvonta a szemöldökét.

– Ez a rész igazából senkit sem izgat különösebben. Majd meglátod, ha a második elkezdődik. – Belekortyolt a pezsgőjébe.

– Nem semmi a ruhád. Szerencséd van, hogy Amren a kis padlásszobájában rostokol, mert az a hiú sárkány lehet, hogy egyszerűen leszedné rólad.

– A könyv megfajtásán kívül semmire nem akar időt pazarolni.

– Igen is, meg nem is. Azt állítja, hogy valami zavarja a csillaghullásban. Ki tudja? Talán csak így tiltakozik.

Hiába beszélt hozzám, a szavait valahogy olyan távolinak éreztem, és az arca is feszültséget sugárzott. Halkan megkérdeztem:

– Te készen állsz a holnapra? – Holnap elhagyjuk Velarist,

hogy senki ne tudja nyomon követni a mozgásunkat ebben a körzetben. Reggelinél Mor és Azriel közölte velem, hogy visszatérnek a Rémálmok udvarába, látni akarják... hogyan épül fel Mor apja.

Talán nem ez volt a legalkalmasabb hely arra, hogy a terveinket megtárgyaljuk, de Mor vállat vont és felelt:

– Nincs más választásom, eljövök veled a táborba, aztán megyek a magam dolgára.

– Cassian örülni fog neki – mondtam. Még ha igazából Azriel volt is az, aki mindent megpróbált annak érdekében, hogy *ne* bámulja őt.

– Lehet – vetette oda Mor.

Felvontam a szemöldököm.

– Ezek szerint ti ketten...

Újabb vállvonogatás.

– Egyszer, vagyis nem igazán. Én tizenhét éves voltam, ő alig egy évvel idősebb.

Amikor megtörtént.

Sóhajtott, de az arca nem komorult el.

– Te jó Őst, hogy már milyen régen volt! Ellátogattam Rhyshez két hétre a táborba, és közben Cassian, Azriel és én barátok lettünk. Egy este Rhysnek az anyjával vissza kellett mennie az Éjszaka udvarába, és Azriel is velük tartott. Kettesben maradtunk Cassiannel. Telt-múlt az idő és... Azt akartam, hogy Cassian legyen az, aki ezt megteszi. Én akartam dönteni erről. – Harmadszor is vállat vont, bennem meg felmerült, vajon Azriel is szívesen vette volna, ha őt választja. Még ha soha nem is vallaná be Mornak vagy Rhysnek. Vajon megbánta, hogy akkor elutazott, és Mor nem őt választotta?

– Rhys másnap reggel jött vissza, és amikor megtudta, mi történt... – Halkan nevetett. – Igyekszünk nem szóba hozni a

dolgot.

Ő és Cassian... Még soha nem láttam őket úgy összekapni, és remélhetőleg soha többé nem is fog előfordulni. Tudom, hogy Rhys nem a szüzességem miatt volt felháborodva, hanem amiatt, hogy engem milyen veszélybe sodort az elvesztése. *Azriel* még nála is dühösebb volt, bár hagyta, hogy Rhys verje el Cassiant. Tudták, a családom mire lenne képes azért, mert megaláztam magam egy korcs, alacsony származású tündérrel. – Végigsimított a hasán, mintha még érezné a szöveget, amit belé döftek. – Igazuk volt.

– Ezek szerint – szólaltam meg, mert magunk mögött akartam hagyni a múlt árnyait – ezután soha többet nem voltatok együtt Cassiannel?

– Nem – felelte Mor kuncogva. – Kétségbeesett és vakmerő lányként nemcsak a kedvessége miatt választottam őt, hanem mert az első alkalmat egy legendás híró illír harcossal akartam tölteni. Végül is a legnagyobb illír harcossal akartam lefeküdni. Elég volt egy pillantást vetnem rá, és egyből tudtam, ő az. Miután megkaptam, amit akartam... Már nem örültem, hogy összekaptak Rhysszel emiatt, meg Az miatt is... Szóval nem ismételtük meg soha többé.

– És ezután senki mással nem voltál együtt? A hideg, jóképű árnyénekezzel sem, aki mindent megtesz, hogy ne üljön ki az arcára a sóvárgás, ha rád néz?

– Voltak szeretőim – tisztázta Mor a helyzetet –, de... beleuntam. Cassiannak is voltak, szóval ne vágj ilyen együtt érző arcot! Ő mindig azt akarja, ami nem lehet az övé, és évszázadokig idegesítette, hogy egyszerűen kisétáltam az életéből, és soha nem néztem vissza.

– Ó, ebbe tényleg beleőrül! – szólalt meg Rhys hangja a hátam mögül, amivel halálra rémített. Körbejárt, de én csak karba tett

kézzeel vártam. Vigyorogva megállt. – Újra úgy nézel ki, mint egy nő.

– Unokatesóm, te aztán igazán tudod, hogy kell hízelegni egy nőnek – jelentette ki Mor, vállon veregette, aztán észrevett egy ismerőst és odament hozzá, hogy üdvözlje.

Próbáltam nem nézni Rhysre, aki a fekete zakóját viselte, amit felül lazán kigombolt, így kilátszódott alóla a fehér inge, alatta a mellkasán díszelgő tetoválással. Próbáltam nem nézni rá, de csúfos kudarcot vallottam.

– Továbbra is kerülni akarsz? – kérdeztem hűvösen.

– Itt vagyok, nem? Csak azt nem akarom, hogy újra undorító gyávának nevezzeél.

Inkább nem mondtam ki, ami eszembe jutott, és Azrielt, Cassiant vagy bárki mást kerestem a tekintetemmel, akivel beszélgethetnék. Még az is vonzóbb lehetőségnek tűnt, hogy odamenjek egy idegenhez, amikor újra Rhys szólalt meg kissé rekedt hangon:

– Nem büntetni akartalak, csak... időre volt szükségem.

Nem itt akartam beszélni vele, ahol annyi ember hallhat bennünket, és az egybegyűltekre mutatva inkább megkérdeztem:

– Elmondanád, kérlek, mi ez az összejövétel?

Mögém lépett, és morgó hangon a fülembé súgta:

– Nézz fel!

Ahogy felnéztem, a tömeg is felhőrdült.

– Nem is tartasz beszédet a vendégeknek? – kérdeztem halkán. Azt akartam, hogy újra olyan könnyed legyen köztünk a légkör, mint korábban.

– A ma este nem rólam szól, bár nagyra értékelik, hogy eljöttem – felelte.

Felmutatott...

Egy csillag bucskázott át az égen.

Még soha nem láttam ilyen fényeset és ennyire közelről. Elszáguлдott felettünk, a tömeg és a város üdvivalgásban tört ki, felemelték a poharukat és csak akkor ürítették ki, amikor a csillag eltűnt a horizont mögött.

Picit hátrahajoltam, Rhys felé, de azonnal arrébb léptem, amikor megéreztem a melegét, az erejét, az illatát. Elég kárt okoztunk hasonló helyzetben a Rémálmok udvarában.

Egy újabb csillag hasított át az égbolton, bucskázott egyet, mintha a saját szikrázó szépségét ünneplné. Egy újabb követte, majd még egy, és egy egész csapat szabadult el a horizontról, mintha íjászok ezrei lőtték volna ki őket hatalmas íjaikról.

A csillagok vízesésként hullottak alá, mindent fehér és kék fénybe vontak. Lélegzet-visszafojtva figyeltem ezt az élő tűzijátékot, a megállíthatatlanul hulló csillagokat.

Még soha nem láttam ilyen szépet. Az ég megtelt velük, a csillagok csak száguлдoztak, táncoltak, áramlottak, és ekkor felcsendült a zene.

Az emberek táncolni kezdtek, ringatóztak, pörögtek, voltak, akik kézen fogva körbe-körbe jártak a dobszóra, a hegedűszóra, a pengő hárfák hangjára. Nem úgy, mint a Rémálmok udvarában, ahol vonaglottak és lökdösődtek. Itt örömteli, békés táncot jártak. A hangok, a mozgás és az élet szeretete vezérelte őket.

Rhysanddel az ünneplő tömeg szélén, a teraszon ragadva néztük a felemelt kézzel táncolókat, az egyre közelebb és közelebb áramló csillagokat. Olyan érzésem támadt, hogy elég lenne kinyújtani a kezemet és elérném őket.

Mor, Azriel és Cassian együtt táncolt, Mor a fejét kissé hátrahajtotta az ég felé, és felemelte a kezét. A fény csillogott sima fehér ruháján. Úgy táncolt, mint aki utoljára táncol az életében, úgy siklott ide-oda Azriel és Cassian között, mintha ők hárman egyek lennének, teljesen összetartoznának.

Hátranézve láttam, hogy lágy, szomorú tekintettel Rhys is őket nézi.

Ötven évet töltöttek külön. Nemrég egyesültek újra, és nemsokára ismét külön kell válniuk, hogy a szabadságért harcoljanak.

Rhys észrevette, hogy nézem, és így szólt:

– Gyere, mutatok egy helyet, ahonnan jobb nézelődni. Csendesebb. – A kezét nyújtotta.

A szemében olyan szomorúság csillogott, hogy nem bírtam nézni, ahogy a három barátomat sem, akik úgy táncoltak együtt, mint akik az utolsó táncukat járják.

Rhys egy kis privát erkélyre vezetett a Szél házának egyik emeletén. A lenti teraszokon még szólt a zene, az emberek táncoltak, a csillagok fürgén szálltak, egészen közel.

Leültem az erkély korlátjára, de a mélység láttán azonnal hátraléptem.

Rhys nevetett.

– Tudod, hogy ha leesnél, akkor még földet érés előtt elkapnálak.

– De csak az utolsó pillanatban, ugye?

– Az lehet.

A korlátnak támaszkodva néztem az elszáguldó csillagokat.

– Büntetésül azért, amit a fejedhez vágtam?

– Én is mondtam szörnyű dolgokat – dünnyögte.

– Nem úgy értettem – bukott ki belőlem. – Sokkal inkább magamra gondoltam, mint rád. Sajnálom.

Egy pillanatig a csillagokat nézte, csak utána felelt:

– Végül is igazad volt. És én pontosan ezért kerültelek. Mert

igazad volt. Bár örömmel hallom, hogy a távollétemet büntetésnek érezted.

Bosszúsan grimaszoltam, de hálás voltam a viccelődésért, azért, hogy mindig meg tudott nevetetni.

– Jött valami hír a gömbbel vagy a királynőkkal kapcsolatban?

– Egyelőre semmi. Ölbe tett kézzel várjuk, mikor méltóztatnak válaszolni.

Hallgattunk, és én is a csillagokat tanulmányoztam.

– Ezek... ezek nem is csillagok.

– Tényleg nem – felelte, és mellém lépett. – Az őseink azt hitték, hogy azok, de igazából csak szellemek, akik éves ciklusban vándorolnak valahonnan valahová. Senki sem tudja, miért épp ezen a napon tűnnek fel mindig itt.

Éreztem, hogy néz, ezért elvontam a tekintetem a hullócsillagokról. Fénybe, aztán árnyékba borult az arca. A házban összegyűlt tömeg miatt alig hallottuk a mélyen alattunk elnyúló városból az éljenzést és a zenét.

– Több száz lehet belőlük – böktem ki, és erőt véve magamon visszaneéztem az elsüvítő csillagokra.

– Több ezer van – felelte. – Egészen hajnalig jönnek, legalábbis reményeim szerint. Amikor utoljára a szemtanúja lehettem ennek a csodának, hosszasan jöttek, míg végül el nem fogytak.

Mielőtt Amarantha foglyul ejtette volna őt Hegyalján.

– Mi történik velük?

Rhys vállat vont, mire valahogy összeszorult a szívem.

– Bárcsak tudnám! De azért mindig visszajönnek.

– Miért?

– Miért ragaszkodik valaki valamihez? Talán annyira szeretik azt a helyet, ahová mennek, hogy megéri nekik ez az utazás. Talán örökösen visszatérnek, mindaddig, amíg csak egyetlen csillag

marad. Talán végül az az egyetlen csillag teszi meg ezt az utat egyedül, örökkön-örökké, reménykedve, hogy ha elég gyakran visszajön, egy szép napon egy másik csillag meg fogja találni.

A kezemben lévő borra meredtem.

– Ez... egy nagyon szomorú gondolat.

– Így van. – Az erkély szélére támaszkodott, olyan közel, hogy megérinthettem volna, ha merem.

Nyugodt csend vett körbe minket, de belül rengeteg mondanivaló gyülemlett fel bennem.

Nem tudom, mennyi idő telhetett el ilyen szótlanságban, de biztosan nem kevés, mert kicsit megijedtem, amikor megszólalt:

– Hegyalján minden évben, csillaghullás közeledtével Amarantha gondoskodott arról, hogy nekem szolgálnom kelljen őt. Egész éjjel. A csillaghullás nem titok, még a kívülállók előtt sem, és még a Rémálmok udvarából, a Kőbe vájt városból is előbújnak, hogy felnézzenek az égre. Tudta... Tudta, hogy mit jelent a számomra.

Hirtelen már nem is hallottam a körülöttünk zajló ünnepséget.

– Nagyon sajnálom. – Ennyit tudtam kinyögni.

– Úgy tudtam végigcsinálni, hogy a barátaimra gondoltam, arra, hogy Velaris biztonságban van, és amíg ez így marad, addig semmi más nem számít: úgy használhatta a testem, ahogy csak akarta, nem érdekelt.

– De akkor miért nem táncolsz velük lent? – kérdeztem, s közben megpróbáltam minél mélyebbre elásni a szívemben a vele történt borzalmakat.

– Ők nem tudják, hogy Amarantha mit tett velem csillaghulláskor, nem akarom tönkretenni ezzel az estéjüket.

– Nem hiszem, hogy tönkretennéd, sőt, örülnének, ha megosztanád velük a terhedet.

– Ahogy te is megbíazol másokban, ami a saját problémáidat

illeti?

Olyan közel álltunk egymáshoz, hogy éreztem a leheletét, és hirtelen úgy éreztem, hogy talán nem is kell kimondanom azt a sok mindent, ami felgyülemlett bennem. Hozzáért a kezem az övéhez. Meleg volt, kissé göcsörtös. Türelmet éreztem benne, mint aki tőlem várja a következő lépést. Talán a bor volt az oka, de az ujjammal végigsimítottam egy ujját.

Ahogy teljesen felé fordultam, valami elvakító, csengő dolog az arcomba csapódott. Hátratántorodva felkiáltottam, és eltakartam az arcom a fény elől, amit még csukott szemmel is érzékeltem.

Rhysből kitört a röhögés. *Röhögött.*

Amikor érzékeltem, hogy a szemem nem ugrott ki a helyéről, nekiestem.

– Meg is vakulhattam volna! – sziszegtem, és eltoltam magamtól. Rám nézett, és újra kitört belőle a nevetés. Igazi, nyílt, örömteli, barátságos.

Letöröltem az arcom, aztán döbbenten láttam, hogy a kezemen világoszöld foltok csillognak, mintha festékcseppek lettek volna. Szertefröccsenő csillaglélek. Nem tudtam eldönteni, hogy ez milyen: hátborzongató, vicces, esetleg undorító. Megpróbáltam volna letörölni, de Rhys megfogta a kezem.

– Ne csináld! – mondta még mindig nevetve. – Olyan, mintha a szeplőid csillognának.

Újra elöntött a harag, el akartam tolni magamtól, és az sem érdekelt, hogy akkora az erőm, hogy akár le is lökhetem az erkélyről, mert úgyis megoldja, kinöveszti a szárnyait.

Kitért előlem, az erkély korlátja felé, de nem volt elég gyors, és egy oldalra billenő csillag az arcélének ütközött.

Káromkodva hátraugrott. Belőlem is kibuggyant valami nevetésképe, vihogni kezdtem és nem bírtam abbahagyni akkor sem, amikor elvette a kezét a szeméről.

A csillag telibe találta az egész bal arcát.

Olyan volt, mintha az ég harci színekkal mázolta volna be őt. Megértettem, hogy miért nem akarta, hogy letöröljem az enyémet. A kezét vizsgálgatta, amit belepett a por, és én közelebb léptem hozzá, néztem, ahogy csillog, fénylik.

Mozdulatlanná dermedt, amikor a kezembe vettem a kezét, és egy csillagot rajzoltam a tenyere felső részére. Addig játszottam a csillogással és az árnyékokkal, míg végül úgy nézett ki, mint azok a csillagok, amik eltaláltak bennünket.

Megszorította a kezem, mire felnéztem. Mosolygott, és az arcán csillogó por miatt egy kicsit sem hasonlított egy főúrra. Visszamosolyogtam rá, és nem is tudatosult bennem, hogy mosolygok, csak akkor, amikor az ő mosolya elhalványult, és így szólt:

– Csináld újra – suttogta.

Eddig még nem is mosolyogtam rá, egyszer sem, nem is nevettem. Hegyalján se mosolyogtam vagy nevettem. Utána pedig...

Pedig az előttem álló férfi... a barátom volt, és annyi mindent tett értem. Még akkor sem nevettem, amikor éppen festettem valamit. Rá. Neki.

Tovább mázoltam, aztán rámosolyogtam, széles mosollyal, szabadon, nem fogtam vissza magam.

– Olyan különleges vagy – suttogta.

A testünk, a kezünk túl közel került egymáshoz.

– Az első látogatásom óta tartozol nekem két gondolattal – mondtam. – Árueld el, hogy most mire gondolsz.

Megdörzsölte a tarkóját.

– Tudni akarod, hogy miért nem beszéltünk vagy találkoztunk? Mert meg voltam győződve arról, hogy kirúgtál. Én csak... – A hajába túrt és elnevette magát. – Jobbnak láttam, ha elbújok.

– Ki gondolta volna, hogy az Éjszaka udvarának főura megijed egy analfabéta emberkétől? – búgtam. Vigyorgott, és a könyökével megbökött. – Akkor megvolt az egyik. Hallgatom a másikat – noszogattam.

A tekintete az ajkamra vándorolt.

– Azt kívánom, bárcsak vissza tudnám szívni azt a csókot Hegyalján.

Időnként elfeledkeztem róla, hogy megcsókolt, így akarta Amarantha előtt eltitkolni, hogy én és Tamlin az eldugott folyosón gabalyodtunk egymásba. A csókja erőszakos, követelőző volt, és eddig...

– De miért?

A tekintete a kezére vándorolt, mintha azzal könnyebb lenne szembenézni.

– Mert nem úgy csináltam, hogy neked jó legyen. Féltékeny voltam, elborította az agyamat a düh, és tudom, hogy utáltál.

Veszélyes vizekre evezünk megint? Nem, csak őszinte és megbízik bennem. Még soha nem tapasztaltam ilyet mással korábban. Felnézett és találkozott a tekintetünk. Akármilyen is volt az arcomon, valószínűleg az ő arcán tükröződött: vágyakozást, sóvárgást és meglepetést láttam rajta.

Nagyot nyeltem, és erős csuklójára húztam csillagporból még egy vonalat. Mintha nem is vett volna levegőt.

– Akarsz táncolni? – kérdeztem suttogva.

Hosszan hallgatott, ezért felemeltem a fejem, hogy szemügyre vegyem az arcát. Csillogott a szeme.

– Táncolni szeretnél? – kérdezett vissza rekedt hangon, és az ujjait az enyémbe kulcsolta.

Az állammal az ünneplők felé bökttem.

– Menjünk le közéjük! – Csábított a zene, az *élet*. Ott kellene töltenie az estét a barátaival, és nekem is vele együtt. Még ha

idegenek is vesznek körül bennünket.

Nem bántam, hogy kiléptünk a sötétből, de a sötétet se bántam, ha ő velem van: a barátom, aki annyi veszélyen átsegített, és akkor is harcolt értem, mikor mindenki más cserben hagyott, és én magam is feladtam.

– Hát persze, táncoljunk – mondta Rhys még mindig rekedtes hangon. – Akár egész éjjel rophatjuk.

– Még akkor is, ha rálépek a tyúkszemedre?

– Még akkor is.

Közelebb hajolt, és a szájával megcirógatta forró arcomat. A szemem önkéntelenül becsukódott, részint a cirógató csóktól, részint az éhségtől, ami a nyomában pusztított belülről, és ami Prythiant is elpusztíthatja. Mintha a világ is kezdett volna szétesni körülöttünk, a csillageső pedig folyamatosan hullott az égből. Elhúzódott, de a csillagporszemek ott csillogtak az ajkán. Elakadó lélegzettel felnéztem rá. Mosolygott. Mosolyát a világ valószínűleg soha nem fogja látni, feladta a népéért, az országáért.

Gyengéden így szólt:

– Boldog vagyok, hogy találkoztunk, Feyre.

Kipislogtam a könnyet a szememből.

– Gyere – kértem a kezét húzva. – Menjünk, táncoljunk a többiekkel!

45. FEJEZET

AZ ÉSZAKI HEGYVIDÉK MÉLYÉN található illír katonai táborban farkasordító hideg uralkodott. A tavasz a jelek szerint errefelé éppen csak ébredezett. Mor szállított ide bennünket gondolatutazással, Rhysand és Cassian kíséretében.

Előző este együtt táncoltunk, és még soha nem láttam Rhyst ilyen boldognak. Azriellel sokat nevettek, Morral iszogatott, Cassiannel ugratták egymást. Mindenkiel táncoltam, és amikor hajnaltájt a zene finoman elhalkult, hagytam, hogy Rhys átöleljen, és úgy lassúztunk, egészen addig, míg az utolsó vendég is elment. Mor eközben elaludt egy padon az ebédlőben, és a napkorong bearanyozta Velarist.

A hajnal rózsaszínű, bíbor és szürke színeiben reptetett haza, és útközben mind a ketten hallgattunk, aztán nyomott egy puszti a homlokomra, és elindult a saját szobájába. A lelkem mélyén tisztában voltam vele, miért vártam a következő fél órában, hogy kinyíljon az ajtóm vagy kopogjanak, de nem történt semmi.

Órákkal később karikás szemmel ültünk az ebédlőasztalnál. Mor és Cassian szokatlanul csendes volt, épp csak Amrennel és Azriellel váltottak néhány szót, akik búcsúzkodni jöttek. Amren folytatni akarta a munkát a könyvvel, míg megszerezze a másik

felét, már ha egyáltalán sikerül. Az árnyénekes hírszerző körútra indult: a többi udvarban tevékenykedő kémeivel akart találkozni, és továbbra is azzal kísérletezett, hogy bejussanak a királynők udvarába. Én is váltottam pár szót mindenkivel, de az energiáim nagy részét az kötötte le, hogy ne nézzek Rhysandre, ne gondoljak arra, hogy milyen érzés volt, amikor a teste az enyémnek simult az órákig tartó tánc közben, és a szájával a bőrömet cirógatta.

Alig tudtam elaludni emiatt.

Áruló. Hiába hagytam el Tamlint, áruló voltam. Csak két hónapja jöttem el tőle, ami tündér viszonylatban egy napnak számít. Tamlin annyi mindent adott nekem, annyi jót tett értem és a családomért. Én pedig itt vagyok, és egy másik férfira vágyom. Áruló voltam, még ha gyűlöltem is Tamlint a tettéért és azért, hogy cserben hagyott.

A szélfúttá tábor előtt állva, Mor mellett is az áruló szó visszhangzott a fejemben. Rhys és Cassian néhány lépéssel előttünk haladt.

Mor indulás előtt csak kutyafutásban ölelte meg Azrielt, aki úgy tett, mintha hidegen hagyta volna a dolog, de aztán hirtelen szigorú pillantást vetett rám. Egyszerre szórakoztatott és dühített a feltételezése, hogy én beleütném az orromat az ő dolgába. Bár nem járt messze az igazságtól.

Az illír tábor az erdővel borított hegy tetejénél helyezkedett el, egyszerű, könnyen felszedhető sátrakból állt, melyeket a sziklás, saras területen helyeztek el nagy tűzgödrök körül. A fák közelében egy tucat szürke kőépületet húztak fel. A hideg, felhős reggelen füst szállt felfelé a kéményekből, amit csak időnként kavartak fel a verdeső szárnyak.

Sok szárnyas férfi rebhent a magasba, akik a többi táborba indulhattak, vagy épp gyakorlatozni. A tábor túlsó végén a sziklás terület fennsíkba ment át, ott voltak a ringek. A fegyverekkel

megrakott állványokat kint hagyták prédául a természeti elemeknek. A krétával megrajzolt küzdőtereken mindenféle korú férfi edzett botokkal, kardokkal, pajzzsal és lándzsával. Gyorsan, veszélyesen, keményen. Senki sem panaszkodott, nem kiabált a fájdalomtól. Melegséget, örömet nyomokban sem fedeztem fel. Még a tábor túlsó végein álló házaknak sem volt semmilyen személyes hangulatuk, mintha csak szállásként vagy raktárként használnák őket.

Ilyen helyen nőtt fel Rhys, Azriel és Cassian, itt hagyták Cassiant magára, és bízták rá a túlélési ösztönére. A farkasordító hidegben még a szőrmével bélelt bőrkabátomban is vacogtam. El se tudtam képzelni, hogy egy gyereket, aki ráadásul még nyolcéves sincsen, megfelelő ruha és szállás nélkül éjszakára kint hagyjanak.

Mor sápadt arca feszültséget sugárzott.

– Gyűlölöm ezt a helyet – sziszegte, és a lehelete kis felhőt képezett előtte. – Porig kellene égetni.

Cassian és Rhys szótlánul állt. Egy magas, széles vállú, idősebb férfi közeledett öt illír harcos társaságában, akik a szárnyaikat hátrafeszítették és a kezüket lazán úgy tartották, hogy könnyedén elérjék a fegyvereiket. Függetlenül attól, hogy Rhys úgy is képes lenne szétzúzni a tudatukat, hogy a kisujját sem mozdítja meg közben.

Mindegyik viselt szifont a kézfejen. Különböző színűek voltak, a kövek pedig kisebbek, mint Azriel vagy Cassian példányai. Ők csak egyet viseltek, míg a barátaim csak héttel tudták kezelni elképesztő erejüket.

Az elöl álló férfi megszólalt:

– Újabb ellenőrzés? A kutyád – az állával Cassian felé intett – járt itt a múlt héten is. Most éppen a lányok edzése zajlik.

Cassian karba tette a kezét.

– Nem látom őket a ringben.

– Először letudják a házimunkát – mondta a férfi, és a vállát hátrahúzta, mire a szárnyai finoman megrebbentek. – Azután jönnek edzeni, ha mi végeztünk.

Mor felmordult, mire a férfi felénk fordult és láthatóan megdermedt. Mor gonosz mosolyt villantott rá.

– Üdvözöllek, Lord Devlon.

Ezek szerint ő a tábor főnöke. Leereszkedő pillantást vetett Morra, aztán visszanézett Rhysre. Cassian figyelmeztető morgásába beleremegett a gyomrom.

Rhys szólalt meg végül:

– Mindig örülök, Devlon, ha találkozunk, de most kapásból két gondom is van: egyrészt ahogy Cassian az előbb világosan megmondta, a lányok a házimunka előtt edzenek, nem utána. Azonnal menjenek a ringbe! – Összerezzenem parancsoló hangnemére. – Másrészt egy ideig itt maradunk. Takarítsátok ki anyám régi házát! Házvezetőnőre nincs szükségünk, ellátjuk magunkat.

– A házban a két legjobb harcosom lakik.

– Költöztess ki őket – felelte egyszerűen. – És takarítsd ki velük!

Az Éjszaka udvarának főuraként beszélt, mintha örömét lelné a fájdalomban, és elvárná, hogy reszkessenek előtte az ellenségei.

Devlon hunyorogva kémlelt, én pedig minden kimerültségem ellenére próbáltam farkasszemem nézni vele.

– Egy újabb... lényt hoztál ide? Azt hittem, hogy a fajtájából ő volt az egyedüli példány.

– Amren – felelte Rhys – üdvözlétét küldi. Ami pedig őt illeti...

– Próbáltam rezzenéstelen tekintettel állni a pillantását. – Ő hozzám tartozik – mondta halkan, de elég határozottan ahhoz, hogy Devlon és a harcosai a környéken meghallják. – Ha bárki

egy ujjal hozzáér, az elveszíti a kezét. Aztán pedig a fejét. – Borzongató volt látni, hogy Cassian és Mor semmilyen reakciót nem mutatott. – És miután Feyre megölt benneteket – vigyorgott Rhys –, én porrá őrlöm a csontjaitokat.

Erre majdnem elnevettem magam, de a harcosok láthatóan próbálták felmérni a veszélyt, amit jelenthetek, és nem tudtak mit felelni. Azért kurtán rájuk mosolyogtam, próbáltam úgy, ahogy Amrent már százszor láttam vigyorogni. Csak törjék a fejüket, mit csinállok, ha provokálnak.

– Most elhagyjuk a tábort – mondta Rhys Cassiannek és Mornak úgy, hogy el se köszönt Devlontól. Megindult a fák felé. – Visszajövünk, ha leszáll az este. – Unkahúgára pillantott. – Maradj ki a bajból, ha megkérhetlek. A katonai lordok közül ő utál bennünket a legkevésbé, és semmi kedvem másik tábort keresni.

Te jó Üst, milyen... barátságos lehet a többi, ha Devlon a legenyhébb!

– Igyekezni fogok – felelte Mor búcsút intve.

Rhys a fejét csóválva szólt Cassianhez:

– Ellenőrizd a katonákat, és gondoskodj róla, hogy a lányok is úgy eddzenek, ahogy kell. Ha Devlon vagy bárki más ellenkezne, akkor tedd azt, amit ilyenkor kell.

Cassian vigyorából láttam, hogy boldogan tesz eleget a kérésnek. A főúr tábornoka... és Devlon mégis kutjának nevezte. Elképzelni se tudtam, milyen lehetett Cassiannek úgy felnőni, hogy még nem volt a cím birtokosa.

Rhys végül rám nézett, és a szeme mintha elsötétült volna.

– Gyere, menjünk!

– Hír jött a nővéreimtől?

A fejét rázta.

– Nem, Azriel ma néz utána, hogy kaptak-e választ. Mi most...

– A szél belekapott a hajába. Vigyorgott. – Edzeni megyünk.

– Hová?

Az előttünk elnyúló táj felé intett, egyszer már említette ezeket az erdős pusztákat.

– Jó messzire, hogy ne okozunk senkiben kárt. – A kezét nyújtotta, a szárnyait kitárta, a teste készen állt a repülésre.

A fülemben ott csengett, amit korábban mondott, és ott visszhangzott az áruló, áruló mellett.

Ő hozzám tartozik.

Mindkettőnk makacsságát próbára tette a helyzet, hogy a karjába vett és magához szorított. Vajon ki szólal meg először?

Életemben nem láttam ilyen csodaszép, hóborította, fenyvesekkel tarkított hegyvidéket, ami fölött egy lankás pusztaság felé repültünk. Én törtem meg a csendet:

– Az illír nők is kapnak katonai kiképzést?

– Próbálkozunk vele. – A tekintete a kietlen tájra révedt. – Már régen betiltottam a szárnyacsonkítást, de... a legfanatikusabb táborokban, a hegyek mélyén még él a szokás, sőt Amarantha hatalomátvételekor – állítólag a nők biztonsága érdekében – az enyhébb táborokban is újra felelevenítették. Az elmúlt száz évben Cassian próbált nőkből létrehozni egy légi katonai egységet, be akarta bizonyítani, hogy nekik is helyük van a csatamezőn. Eddig csupán néhány odaadó harcost sikerült kiképeznie, de a férfiak annyira megkeserítik az életüket, hogy sokan közülük elhagyják a tábort. A lányok kiképzése – nagyot sóhajtott – hosszú folyamat. Devlon azon kevesek egyike, aki dühöngés nélkül hagyja edzeni a lányokat.

– Attól még, hogy nem dühöng, igazán engedelmeskedhetne a parancsainak.

– Néhány táborban olyan rendeletet hoztak, hogy ha egy nőt rajtakapnak azon, hogy edz, akkor soha életében nem mehet férjhez. Az ilyen dolgokat nem lehet úgy megszüntetni, hogy végzek az ilyen táborok vezetőivel és az utódjaikat magam nevelem ki.

– Az anyád mégis szerette az illíreket, és ti hárman illír tetoválásokat viseltek.

– Részben az anyám miatt kaptam a tetoválásokat, részben a fivéreim tiszteletére, akik életük minden napján azért küzdöttek, hogy méltók legyenek a viselésükre.

– Devlon miért beszél így Cassiannel?

– Mert tudom, hogy mikor kötözködjek Devlonnal, és azt is látom, hogy Cassiant felbőszítené, ha közbeavatkoznék és széttaposnám Devlon agyát, mint egy szőlőszemet, amikor ő egyedül is képes kezelni a helyzetet.

Végigfutott a hátamon a hideg,

– És felmerült benned, hogy közbelépj?

– De hát most is azt tettem. A táborparancsnokok többsége a vérszertartáson esélyt se adott volna nekünk, Devlon pedig megengedte egy félvérnek és két korcsnak, hogy részt vegyenek rajta, és nem tagadta meg tőlünk a győzelmet sem.

Friss hóval borított fenyőfák kavarohtak alattunk.

– Mi az a vérszertartás?

– Hogy ma milyen sok kérdésed van! – Keményen megszorítottam a vállát, hogy fájjon, mire elnevette magát. – Fegyvertelenül elmész a hegyekbe, mágiahasználat tilos, szifon nincs nálad, a szárnyaid összekötve, semmi felszerelés, pótruha, csak, ami rajtad van. Mindenki végigcsinálja, aki zöldfülűből igazi harcossá akar válni. A hét elején néhány százan elindulnak a hegyekbe, de a hét végén nem mindenki tér vissza.

A fagyos táj a végtelen messzeségbe vészett, és éppoly

ridegnek, könyörtelennek tűnt, mint az itt uralkodó harcosok.

– Megölitek egymást?

– A legtöbben megpróbálják. Ételért, ruháért, bosszúból, az ellenséges klánok közti harcban a dicsőségért. Devlon megengedte nekünk, hogy részt vegyünk rajta, de különböző helyekre küldött bennünket: engem, Cassiant és Azrielt.

– Mi történt?

– Megkerestük egymást. Megtisztítottuk az utat magunk előtt, és a hegyeken keresztül eljutottunk egymáshoz. Kiderült, hogy sok illír harcos akarta bebizonyítani, hogy erősebb, okosabb nálunk, de az is gyorsan kiderült, hogy tévedtek.

A bátorságomat összeszedve rápillantottam. Egy pillanatra láttam a lelki szemeim előtt, hogy vérfoltosan, szilajul harcol, gyilkol azért, hogy eljusson a barátaihoz, megvédje és segítse őket.

Rhys egy tisztáson tett le, a fenyők itt szinte az égig tornyosultak, úgy tűnt, mintha meg is cirógatnák a súlyos, szürke felhők hasát, amiket a fürge szél fújт errefelé.

– Szóval te nem használsz most mágiát. És én használhatok? – kérdeztem, és távolodtam néhány lépést.

– Az ellenségünk rákapcsolódott a mágiámra, te viszont továbbra is láthatatlan vagy a számukra. – Intett. – Lássuk, mire jutottál a sok gyakorlással.

– Mikor találkoztál először Tamlinnel? – kérdeztem inkább, mert nem igazán fűlt a fogam a gyakorláshoz.

Tudtam, mit tett Rhysand apja, és korábban nem igazán akartam belegondolni abba, hogyan ölte meg Tamlin apját és fivéreit. És az édesanyját. De most, tegnap este óta, a Rémálmok udvara óta... Tudnom kellett.

Rhys türelmes arcot vágott.

– Mutass valamit, és elmondom. Mágiát akarok látni, és akkor

válaszolólok.

– Átlátok a szitán, de... – A vigyora láttán nem fejeztem be a mondatot. – Jól van, legyen!

Kinyújtottam és ökölbe szorítottam a kezem. Csendet parancsoltam az ereimbe, a tudatomba. Csendet, nyugalmat és súlyt, mintha víz alatt lennék, és a kezemből egy pillangó rebbent fel vízből, és táncra perdült.

Rhys halványan elmosolyodott, de a vidámság azonnal eltűnt az arcáról, amikor megszólalt:

– Tamlin fiatalabb volt nálam, a háború kitörésekor született. A háború után ismerkedtünk meg, különböző udvari eseményeken találkoztunk, ekkor ő már érett férfikorba lépett. – Látszott, hogy fűtik az indulatok. – Egy főúr fiához képest visszafogottnak tűnt, jóindulatúbb volt, mint Beron ivadéakai az Ősz udvarában, akikkel Tamlin bátyjai simán felvehették volna a versenyt. Sőt. Tudták, hogy egy napon Tamlinre száll a főúri rang. Nekem félig illír származásúként szintén bizonyítanom kellett, meg kellett védenem a hatalmam, így megértettem, hogy Tamlin min megy keresztül. Barátok lettünk, felkerestem, amikor csak tudtam, amikor el tudtam szabadulni a táborokból vagy az udvarból. Most már bánom, de... megtanítottam pár illír technikára is.

– Tudott valaki róla?

Felvonta a szemöldökét, és a kezemre pillantott.

Morgolódva bár, de vízből énekesmadarakat csináltam neki. A tisztás körül reptettem őket, úgy szálldogáltak, ahogy a Nyár udvarában a fürdőszobámban.

– Cassian és Azriel – folytatta Rhys. – És a családom, de ők helytelenítették. – Jeges tekintettel bámult maga elé. – Az apjának fenyegetést jelentettem. És mert gyengébb volt nemcsak nálam, de Tamlinnél is, be akarta bizonyítani az ellenkezőjét. Az

anyám és a nővérem egyszer meg akart látogatni az illír táborban. A tervek szerint én félúton vártam volna őket, de mivel el voltam foglalva egy új egység kiképzésével, úgy döntöttem, a táborban maradok.

Összeszorult a gyomrom, és úgy éreztem, jó lenne nekitámaszkodni valaminek. Rhys folytatta:

– Tamlin az apjával és a fivéreivel az illír vadonba ment, mert tudták Tamlintól, és végül is *tőlem*, hol lesz az anyám és a nővérem, hol akartunk találkozni. Arra számítottak, hogy odamegyek, de nem így történt. Az anyámat és a húgomat azért lemészárolták.

A fejemet ráztam és égtek a könnyek a szememben. Nem tudtam volna megmondani, miért, mit akarok tagadni, vagy meg nem történtté tenni, elítélni.

– Nekem kellett volna meghalnom – mondta, mire megértettem, hogy mit mondott, amikor én Cassiannak sírtam a ringben. – A fejüket dobozokban a folyóba dobták, a legközelebbi táborig úsztak.

Tamlin hadizsákmányként megtartotta a szárnyukat. Meg vagyok lepve, hogy nem láttad őket a dolgozósobájára falára szegezve.

Majdnem elhánytam magam, legszívesebben térden állva sírtam volna.

Rhys a vízi állatseregletet nézve megkérdezte:

– Mi van még a tarsolyodban?

A hideg, vagy talán a története miatt zúzmara ropogott az ereimben, és a tél vad dalra fakadt a szívemben. Ekkor megéreztem, milyen könnyen lehet ugrálni a képességeim között és egyesíteni őket.

Az állataim megálltak a levegőben... és nyomban jéggé fagytak, aztán egyenként a földre esve összetörték.

Egyek voltak, a mágiának ugyanabból az örök, sötét forrásából eredtek. Régen, még a nyelv és az új világ születése előtt keletkeztek.

Rhys folytatta:

– Amikor én és az apám meghallottuk a hírt... Nem voltam teljesen őszinte veled, amikor Hegyalján azt mondtam, hogy az apám gyilkolta meg Tamlin apját és fivéreit. Együtt voltunk és segítettem neki. Gondolatutazással még aznap éjjel elmentünk a Tavas udvarának határáig, az út hátralévő részét pedig gyalog tettük meg a kastélyig. Tamlin fivéreit nyomban megöltem. Fogva tartottam a tudatukat, értelmetlenné tettem és darabokra vágtam őket, és az agyukat megolvasztottam a koponyájukban. Amikor a főúr hálósobájába mentem, ő már halott volt. Az apám megölte Tamlin anyját is.

Értetlenül ingattam a fejem.

– Az apám megígérte, hogy az anyjához egy ujjal sem ér hozzá, mert mi nem olyan férfiak vagyunk, akik ilyesmit tennének. De hazudott nekem, és mégis megölte. Aztán Tamlin szobájába indult.

Lélegzet-visszafojtva hallgattam.

– Megpróbáltam megállítani, de nem hallgatott rám, őt is meg akarta ölni. Nekem ennyi gyilkolás elég volt, kikészültem. Nem érdekelt, hogy Tamlin megengedte a többieknek, hogy megöljék az anyámat és a húgomat, és azért jött, hogy engem is megöljön, mert nem akarta megkockáztatni, hogy ellenük fordulok. Elegem lett a vérontásból. Az ajtó előtt megállítottam az apámat, de ő megpróbált lerázni. Tamlin kinyitotta az ajtót, meglátott bennünket, és érezte a folyosón a vérszagot. Egy szót se tudtam kinyögni, olyan hirtelen történt: Tamlin egy csapással leterítette az apámat.

– Éreztem, hogy a mágiám felébred, és azt is, hogy az övé is. De

csak néztünk egymásra, mintha hirtelen mindkettőnket főúrrá koronáztak volna, aztán elmenekültem.

Tamlin irtotta ki Rhysand családját. Az a főúr, akibe szerelmes voltam, megölte a barátja családját. Amikor rákérdeztem, hogy az ő családja hogyan halt meg, csupán annyit mondott, hogy egy rivális udvar tette. Rhysand volt és...

– Tamlin ezek szerint egy szót sem szólt neked erről.

– Iszonyúan sajnálom – suttogtam remegő hangon.

– Mégis miért kellene *neked* bocsánatot kérned?

– Nem tudtam, nem tudtam, hogy ő tette...

És Rhys még azt hitte korábban, hogy én méricskélem őt – *őt* méricskélem Tamlinhez, mintha Tamlint valami eszményképnek tartanám. ..

– Miért hagytad abba? – kérdezte Rhys, és a túlevélszőnyegen heverő jégzilánkokra mutatott.

Meghaltak azok, akiket ő a világon mindennél jobban szeretett, hidegvérű leszámolás áldozatai lettek, *Tamlin* ölte meg őket.

A tisztáson tűz ütött ki.

A tűlevelek eltűntek, a fák felnyögtek, és még Rhys is szitkozódni kezdett, amikor tűz söpört végig a tisztáson, át a szíven, és mindent elnyelt, ami az útjába került.

Nem csoda, hogy azt akarta, hogy Tamlin könnyörödjön neki, amikor hivatalosan is bemutatott neki. Nem csoda, hogy minden alkalmat kihasznált, hogy gúnyt űzzön Tamlinból. Talán csak azért vagyok vele, mert...

Nem, tudtam, hogy ez nem igaz. Tudtam, hogy annak, hogy itt vagyok, semmi köze a kettejük viszonyához, bár kétségtelenül élvezte, hogy keresztülhúzta Tamlin számítását az esküvőnket illetően. Elvégre épp onnan mentett ki engem.

– Feyre – szólított meg, amikor a tűz kihunyt, bár még ott sercegett az ereimben, a jég, a víz és a sötétség mellett. Sok helyen

parázs villant fel körülöttünk, lebegett a levegőben, én pedig nagyot sóhajtottam, jeget és vizet lélegeztem ki, és mintha szél lett volna, hajnali szellő, tisztára mosta a környéket.

Az erő már nem a főuraké volt, hanem az enyém, birtokba vettem saját magam, a jövőmet, én döntöttem felőle, én kovácsoltam. Már felfedeztem és uraltam a másoktól kapott képességeket, és ezeket kombinálva valami újat tudtam teremteni, olyat, ami bár valamelyik udvarból származott, de mégis teljesen új volt.

A láng sziszegve kialudt, olyan hirtelen, hogy még füst sem szállt fel utána. Találkozott a tekintetünk, mintha kissé tágra nyílt szemmel figyelte volna, ahogy működtetem a mágiámat.

– Miért nem szóltál korábban? – kérdeztem rekedt hangon.

Csak néztem őt illír harci ruhájában, a szárnyait szélesre tárta, betöltötte velük az egész tisztást, a pengéje kikandikált a válla felett...

A lelkemben tátongó ürességet betöltötte egy kép. Első pillantásra ijesztő lenne, bosszúállónak, haragosnak tűnne rajta, de ha közelebből megnézné az ember, akkor láthatná, hogy milyen szép az arca, és a szárnyát nem azért tárja ki, hogy ártsen, hanem hogy kimentsen egy veszélyes helyzetből és megvédjen.

– Nem akartam, hogy azt hidd, hogy ellene akarlak fordítani – felelte.

Láttam, *éreztem* a képet. Meg akartam festeni.

Festeni akartam.

Nem vártam meg, míg a kezét nyújtja, odamentem hozzá, felnéztem rá és kimondtam:

– Szeretnélek lefesteni.

Gyengéden a karjaiba vett.

– Meztelenül lenne a legjobb – súgta a fülembe.

46.

FEJEZET

ANNYIRA ÁTFÁZTAM, hogy már-már azt hittem, soha nem fogok átmelegedni. Még a halandók birodalmában is sikerült mindig találnom valami pici meleget, de előző délután az utolsó cseppig kimerítettem a mágiámat, és még a kandalló lobogó tüze sem tudta átjárni a csontjaimig hatoló hideget. Vajon a tavasz beköszönt *valaha* is erre az istenverte vidékre?

– Azért választanak ilyen helyeket, mert itt csak a legerősebbek képesek a túlélésre – szólt Cassian, aki velem szemben ült. A kórház előterének sarkában álló asztalnál vacsoráztunk éppen ürüragut.

– Szörnyű gazemberek ezek – morogta Mor az agyagedényébe.

– Nem hibáztatom Azt azért, mert nem akarja betenni ide a lábát.

– Gondolom, jól sikerült az edzés a lányokkal – hallatszott Rhys hangja mellőlem, olyan közel volt a combja, hogy éreztem a melegét.

Cassian kiitta a sört a kupájából.

– Az egyikük bevallotta, hogy tíz napja nem tartottak nekik órát. Úgy látszik, túlságosan lekötötte őket a házimunka.

– Nincsenek köztük vérbeli harcosok?

– Három lány egyáltalán nem olyan rossz – jelentette ki Mor.

– Ami a többieket illeti, boldog lennék, ha legalább megtanulnák megvédeni magukat. Az a három viszont ösztönösen erős, csak az ostoba családjuk akarja, hogy megcsonkítsák a szárnyukat és szüljenek.

Felálltam, és a falnál lévő mosogatóhoz vittem az edényemet. A ház egyszerűsége ellenére tágasabb volt és jobb állapotú, mint a mi régi kunyhónk. Az előtér szolgált konyhaként, nappaliként és ebédlőként, hátul pedig három ajtó nyílt: egy a lerobbant fürdőszobába, egy a kamrába és volt egy hátsó ajtó is, mert Rhys elmondása szerint egy igazi illír nem épít házat hátsó kijárat nélkül.

– Holnap mikor indultok a Kőbe vájt városba? – kérdezte Cassian Mortól, elég halkán ahhoz, hogy értem a jelzést: ideje felmennem az emeletre.

Mor az edénye alját kapargatta, minden bizonnyal Cassian főzött, mert feleannyira se volt rossz, mint Mor főztje.

– Reggeli után. Vagy előtte. Nem tudom még... talán inkább délután, amikor mindenki még csak ébredszik.

Rhys az edényével a kezében állt meg, egy lépéssel mögöttem, és jelezte, hogy hagyjam a piszkos edényemet a mosogatóban. A fejével a hátsó, meredek és keskeny lépcső felé intett, amin egyszerre csak egy illír harcos fért el – újabb biztonsági intézkedés. Vettem egy utolsó pillantást az asztalra, aztán megindultam felfelé.

Mor és Cassian ezúttal halkán beszélgetett tovább, üres edényeikre meredve.

A lépcsőn felfelé éreztem a Rhysből áradó meleget, lüktető erejét, ahogy mögöttem jött. Ezen a kis helyen az illata teljesen elhódított, csábított. Az emeleten sötét volt, csak egy kis folyosó végi ablakból szivárgott be a holdfény, a sűrű fenyőerdő fái közül. Fent csak két ajtót láttam, Rhys rámutatott az egyikre.

– Ma egy szobában alszotok Morral, szólj rá nyugodtan, ha túl sokat járna a szája. – Tudtam, hogy nem fogok rászólni, akár hajnalig is elhallgatom, ha beszélgetni szeretne, hogy elterelje a figyelmét és így könnyebben felkészüljön a holnapra.

Rhys a kezét az ajtógombra tette, én pedig háttal nekidőltem az ajtómnak.

Olyan könnyű lenne azt a három lépést megtenni hozzá, a mellkasára tenném a kezem, és az ajkammal felfedezném az övét. Nagyot nyeltem, amikor felém fordult. Nem akartam belegondolni, miért, és abba sem, hogy én mit akarok. Hogy mi van közöttünk.

Mert köztünk soha nem alakultak hétköznapien a dolgok, már az első pillanattól kezdve sem, amikor Calanmaikor találkoztunk. Akkor is képtelennek éreztem magam arra, hogy egyszerűen faképnél hagyjam, pedig akkor életveszélyesnek hittem őt. De most...

Áruló, áruló, áruló...

Kinyitotta a száját, de én gyorsan besurrantam a szobámba, és magamra zártam az ajtót.

A fenyőfák ágairól lecsurgott a jéghideg eső. Illír harci bőrruhámban lépdeltem előre a ködben, íjjal, tegezzel, késekkel felszerelve, és úgy vacogtam, akár egy kutya.

Rhys néhány száz lábnyira mögöttem hozta a csomagjainkat. Az erdei sztyeppék mélyére repültünk, elég messzire ahhoz, hogy kénytelenek legyünk errefelé éjszakázni, de elég messze ahhoz is, hogy senki és semmi ne legyen a szemtanúja egy újabb „dicsőséges láng- és dühkitörésnek”, ahogy Rhys fogalmazott.

Aziel nem továbbított híreket a nővéreimtől a királynőkről, így volt időnk, bár Rhysen ez nem látszott, amikor reggel

tájékoztató. Legalább nem kell itt kint a szabadban tábort vernünk, Rhys ugyanis a szavát adta, hogy a közelben van egy fogadó az erre vetődő vándoroknak.

Mor hajnalban már azelőtt felkerekedett, hogy én felébredtem volna, Cassian pedig a reggeli alatt végig tiszta ideg volt... Annyira, hogy örültem, hogy leléphetek, miután befejeztem a kásámat. Kicsit sajnáltam azokat az illíreket, akiknek ma Cassiannel akadt dolguk.

Amikor most megfordultam, először Rhys erős szárnyait láttam meg. Ahogy utolért, megállt. A fák és az eső ellenére láttam, hogy kérdőn felvonja a szemöldökét, miért álltam meg. Nem hoztuk szóba a csillaghullást vagy a Rémálmok udvarát. Múlt éjjel, szűk ágyamban forgolódva eldöntöttem: jól akarom érezni magam, ki akarok kapcsolódni, és semmi szükség a helyzet túlbonyolítására. Ha tisztán testi szinten maradnak a dolgok, akkor kevésbé érzem árulásnak.

Felemelt kézzel jeleztem neki, hogy maradjon ott, ahol van. Tegnap óta nem akartam túl közel kerülni hozzá, még kevésbé megégetni. Vagy valami ennél is rosszabbat. Színpadiasan meghajolt, mire én bosszús arcot vágva a patak felé indultam, és azon töprengtem, hol próbálhatnék meg játszani Beron tüzével. *A tűzemmel.*

Távolodva is magamon éreztem mohó tekintetét. Lehet, hogy csak a bennünket összefűző kötelék miatt éreztem, hogy valami birizgálja a mentális pajzsaimat. Olyan csillapíthatatlan sóvárgást éreztem felőle, hogy nehéz volt az előttem álló feladatra összpontosítani, és nem arra gondolni, milyen érzés volt, amikor hozzám ért, a combomat simogatta és magához szorított.

Esküdni mertem volna, hogy a mentális pajzsom túloldalán némi vidámságot éreztem. Felszisszentem, és hátrafelé bemutatam neki, bár egy picit lejjebb engedtem a pajzsomat.

Vidámsága örömbbe ment át, aztán a hátamon, egészen mélyen végigfutott valami élvezetes érzés, amibe felforrósodott a fejem.

Ekkor egy ág megreccsent a talpam alatt, amit olyan hangosnak éreztem, mintha villámlás lett volna. A fogamat csikorgattam. A talaj egy szürkén zubogó, gyorsan száguldó patak felé lejtett, a távolban magasodó hósipkás hegyek táplálhatták.

Jól van, ez a hely jónak tűnik. A vízforrással el tudunk oltani egy elszökkenő lángot, és van bőven szabad tér is. A szél felőlem fújt, a szagomat dél felé vitte, befelé az erdőbe. Éppen szólni akartam Rhysnek, hogy maradjon ott, ahol van.

Nem csoda, hogy a szél és a hangosan zubogó patak miatt csak akkor hallottam meg őket, amikor már körbevettek.

– Feyre!

Megpördültem, és a hang irányába megfeszítettem az íjamat.

Mögülem, a fák közül négy ór lépett elő a Tavasz udvarából, akár a kísértetek, tetőtől talpig felfegyverkezve, tágra nyílt szemmel. Kettejüket ismertem: Bront és Hartot.

Közöttük állt Lucien.

47. FEJEZET

VAGY A PATAKBA MENEKÜLÖK, vagy felveszem felük a harcot.
De Lucien...

Vörös haját hátul összefogta, és a megjelenése ezúttal híján volt minden kifinomult eleganciának: harci bőrruha, vértet, kardok, kések... Fémszemével végigmért, aranybarna bőre sápadtnak tűnt.

– Már több mint két hónapja vadászunk rád – súgta, aztán az erdőt, a patakot, a folyót és az eget pásztázta.

Rhys, hol vagy? Te jó Űst, segíts meg engem! Rhys túlságosan lemaradt.

– Hogy taláztatok meg? – A magam számára is ismeretlenül csengett hideg, határozott hangom. *Vadásznak?* Mintha vadállat lennék. Mintha tényleg valami zsákmányállat lennék.

Ha Tamlin is itt van... Meghűlt az ereimben a vér, hidegebbnek éreztem, mint az arcomon és a ruhámba csordogáló jeges esőt.

– Valaki adott egy tippet, hogy itt lehetsz, de szerencsére a szélben megéreztuk a szagodat, és... – Közelített egy lépést.

Hátráltam, csak három láb választott el a pataktól.

Lucien szeme mintha kissé tágabbra nyílt volna.

– Ki kell jutnunk innen. Tamlin nincs magánál. Egyenesen odaviszlek. ..

– Nem – suttogtam.

A szó így is belehasított az esőbe, a fenyőerdőbe.

Lucien tekintete újra rám siklott, mire megértettem, mit bámul rajtam annyira: az illír harci bőrruhát, és azt, hogy az arcom, a bőröm újra színt kapott, kikerekedtem, a tekintetemből pedig acélos keménység sugárzik.

– Feyre – szólt, és a kezét nyújtotta. – Gyere, menjünk haza!

Nem mozdultam.

– Az a ház abban a pillanatban megszűnt az otthonomnak lenni, amikor megengedted, hogy bezárjon engem oda.

– Hiba volt, *mindannyian* hibáztunk. Nagyon bánja, sokkal jobban, mint te azt hiszed. Én is. – Lépett még egyet előre, én pedig tovább hátráltam néhány hüvelyknyit, így már nem sok választott el az odalent zubogó víztől.

Belém hasított Cassian edzése, mintha az állandó reggeli tréningek egy hálót jelentettek volna, ami megtart, ha szabadesésben zuhanok a növekvő rémületembe. Ha Lucien hozzám ér, gondolatutazással azonnal magával ránt. Nem messzire, mert nem olyan erős, viszont nagyon gyors, ezért egy szempillantás alatt több mérföldre vinne, és Rhys nem érne utol. Tudta, hogy ő is itt van.

– Feyre – kérlelt, és kinyújtott karral tett még egy lépést.

Az íjamat feléje irányítottam, és megfeszítettem. Eddig nem gondoltam arra, hogy Lucien ugyan kapott harci kiképzést, viszont Cassian, Azriel, Mor és Rhys valódi harcosok. Cassian egyetlen ütéssel letörölné Lucient a föld színéről.

– Tedd le! – dűnnyögte Lucien. Úgy beszélt, mint aki egy vadállatot akar lecsillapítani.

Mögötte a négy őr közeledett. Vadásztak rám. A főúr cicusára, mert szerintük az övé voltam.

– Ne merj hozzám érni! – suttogtam.

– Feyre, te fel sem tudod fogni, milyen nagy bajban vagyunk. Szükségünk, *szükségem* van rád. Otthon. Most azonnal.

Nem akartam tovább hallgatni, és az esélyeimet latolgatva kémleltem a patakra. A pillantásért fizetnem kellett, Lucien ugyanis kinyújtott kézzel támadásba lendült, és elég, ha hozzám ér, nekem annyi...

De én nem voltam már a főúr kiscicája, és igenis tudja meg a világ, hogy karmaim is vannak.

Lucien ugyan az ujjával hozzáért a bőrkabátom ujjához, de ekkor én már füstté, hamuvá és éjszakává változtam.

Minden megdermedt, meghajlott, Lucien ólmos lassúsággal nyúlt a semmibe, én megkerültem, és az örök mögé jutva a fák közé iszkoltam.

Megálltam, és mintha az idő is visszatért volna normál kerékvágásába. Lucien megtántorodott, de gyorsan magához tért, megpördült, és tágra nyílt szemmel látta, hogy én már az örök mögött állok. Bron és Hart hátrált. Előlem és Rhysand elől, aki már mellettem állt.

Lucien kővé dermedt. Rhysszel jól kiegészítettük egymást, az arcomról jéghideg érzéketlenség, az övéről kegyetlen vidámság sugárzott, amint éppen egy szöszt szedett le sötét tunikájáról. Sötét, elegáns ruhát viselt, szárnyainak, harci öltözkének nyoma sem volt.

Az élére vasalt, finom ruha... ez is fegyver volt. Ezzel leplezte rendkívüli ügyességét, erejét, származását és valódi érzéseit. Ez a fegyver ért annyit, hogy használja hozzá a mágiáját, amivel el tudta rejteni, és inkább vállalta azt a kockázatot is, hogy ránk találhatnak.

– Kicsi kis Lucien – búgta Rhys. – Az Ősz udvarának úrnője soha nem mondta neked, hogy ha egy nő nemet mond, akkor azt komolyan is gondolja?

– Rohadék – morgott Lucien, és előrelelendült, de nem mert hozzányúlni a fegyvereihez. – Te mocskos rohadék, Amarantha ágyasa!

Felmordultam, mire a tekintete rám villant, és csendes rémülettel a hangjában így szólt hozzám:

– Mit tettél, Feyre?

– Ne gyere többet utánam! – figyelmeztettem én is halkan.

– Tamlin örökké keresni fog, és várni fog haza.

A szavai letaglóztak, és ő ezt akarta elérni. Látszódnak az arcomon, mert tovább erőszakoskodott.

– Mit tett veled? Elvette a tudatodat és...

– Elég – szólt Rhys, és lazán oldalra billentette a fejét. – Dolgunk van. Menjetek haza, mielőtt elküldöm a fejeteket régi barátomnak emlékeztetőül arra, mi történik, ha a Tavasz udvarának lakásai beteszik a lábukat a területemre.

A jeges eső lefelé csordogált a hátamon. Lucien halálra sápadt.

– Elérted, amit akartál, Feyre, most már gyere haza!

– Nem vagyok már gyerek, akivel eljátszadoztok! – mondtam sziszegve. Ilyennek láttak, egy olyan lánynak, akit babusgatni kell, védelmezni, megmagyarázni neki dolgokat...

– Vigyázz, Lucien! – figyelmeztette Rhysand. – Vagy a drága Feyre darabokban küld téged haza.

– Nem vagyunk az ellenségeid, Feyre – kérlelt Lucien. – Rosszul alakultak a dolgok, Ianthe-tal teljesen elszaladt a ló, de ez nem jelenti azt, hogy fel kellene adnod...

– Te adtad fel – suttoztam.

Éreztem, hogy Rhys is megdöbben.

– Te hagytál cserben – folytattam kicsit hangosabban. – A

barátom voltál, mégis őt választottad, neki akartál engedelmeskedni, pedig láttad, hogy a parancsai és a rendszabályai miatt *napról napra* sorvadok.

– Neked *fogalmad* sincs arról, hogy az első hónapokban robbanásig nőtt az udvarban a feszültség! – fortyant fel Lucien. – *Muszáj* volt egy egységes, engedelmes frontot mutatnunk, és nekem kellett példát mutatnom az udvar többi tagja számára.

– Saját szemeddel *láttad*, mi történik velem, de túlzottan féltél tőle ahhoz, hogy valóban tegyél valamit.

Félt. Lucien próbált hatni Tamlinre, de csak egy bizonyos pontig próbálkozott, és a végén mindig engedett.

– Könyörögtem neked – mondtam, és a szavaim élesen csengtek. – Annyiszor könyörögtem, hogy segíts, segíts kijutnom a házból, ha csak egy órára is. De te magamra hagytál, Ianthe-hez küldtél, vagy arra buzdítottál, hogy tartsak ki.

– Az Éjszaka udvarában, gondolom, sokkal jobb, ugye? – kérdezett vissza alig hallhatóan.

Hirtelen visszaemlékeztem, hogy próbáltak kicsikarni belőlem valami információt, de most már biztosan tudtam, hogy akár az életem árán se árulok el nekik semmit, mert én is biztonságban akartam tudni Velarist, Mort, Amrent, Cassiant, Azrielt és Rhyst.

Halkan feleltem, de a hangom olyan veszélyesen csengett, mint az ujjaim végén formálódó karmok és a lapockáim közé nehezedő különös súly.

– Ha ennyi időt sötétségben töltesz, Lucien, rájössz, hogy a sötétség visszanéz rád.

Mentális pajzsomon valami meglepetésféle lüktetett, valami gonosz élvezet, és a lapockáimon is lüktetést éreztem. Tudtam, hogy sötét, hártyás szárnyak bújtak ki a hátamon.

Lucien hátrált egy lépést.

– Mit tettél magaddal?

Halványan rámosolyogtam.

– Az a lány, akit te ismertél, meghalt Hegyalján. Semmi kedvem egy főúr kiscicájaként elvesztegetni halhatatlan életemet.

Lucien a fejét rázta.

– Feyre!

– Mondd meg Tamlinnek – mondtam, és a nevére megremegett a hangom, ahogy arra gondoltam, mit tett Rhysszel, Rhys családjával –, ha bárkit ideküld, akkor mindnyájatokkal végezni fogok, és megmutatom, mire tanított a sötétség.

Őszinte fájdalmat láttam az arcán.

Nem érdekelt. Könnyörtelenül hideg, sötét tekintettel néztem rá. A Tavasz udvarában maradva én is ilyenné válhattam volna, ha évtizedekig, évszázadokig megtört lélekkel léteztem... Aztán én is megtanultam volna, hogy a fájdalomnak ezeket a szilánkjait hogyan irányítsam másokra, élvezve a fájdalmukat.

Lucien biccentett az őreinek. Bron és Hart tágra nyílt szemmel, reszketve eltűnt a másik kettővel együtt. Lucien még maradt, csak a levegő és az eső választott el bennünket. Halkan így szólt Rhysandnek:

– Halál fia vagy az egész átkozott udvaroddal együtt.

Ezzel eltűnt. Döbbenet bámultam a hült helyét. Egyszer csak egy meleg, erős ujj húzott egy vonalat a jobb szárnyam szélén. Olyan érzés volt, mintha valaki a fülembé súgott volna valamit. Beleborzongtam, megfeszültem és nyögtem egyet.

Rhys elém állt, nézte az arcomat, a szárnyaimat.

– Hogy csináltad?

– Alakváltással – nyögtem ki, és csak néztem az aranybarna arcán lecsorduló esőcseppeket. Annyira elvonta a figyelmem, hogy a karmok, a szárnyak és a fodrozódó sötétség fokozatosan elhalványult, és én ott álltam csupaszon és fázva a saját bőrömben.

Alakot váltottam egy olyan férfi láttán, akire nem akartam emlékezni. Az alakváltás Tamlin ajándéka volt, egészen mostanáig nem akartam használni, és nem is volt szükségem rá.

Rhys tekintete ellágyult.

– Nagyon meggyőző előadást láthattunk.

– Azt nyújtottam neki, amit látni akart – motyogtam. – Keressünk egy másik helyet!

Bólintott, tunikáját és nadrágját az ismerős harci bőrröltözet, szárnyak és kard váltották fel. Az én harcosom... Bár ő nem az *enyém*.

– Minden oké? – kérdezte, amikor az ölébe vett, hogy máshová repüljünk.

Elvezetett befészkeltem magam a melegébe.

– A találkozásnál is jobban bosszant, hogy ilyen könnyen ment az egész, és ilyen kevés érzelmet keltett bennem.

Talán végig ez volt a problémám, és ezért nem mertem megtenni csillaghulláskor az utolsó lépést. Amiatt volt bűntudatom, hogy nem éreztem igazán rosszul magam. Nem az volt a gond, hogy nem akartam őt.

Néhány erőteljes szárnycsapással felemelkedtünk a fák között, aztán lassan vitorláztunk tovább. Az eső az arcomba vágott.

– Tudtam, hogy rosszul mennek a dolgok – mondta Rhys csendesen dühöngve, alig hallottam a jegesen csípős szélben és esőben –, de azt hittem, hogy legalább Lucien közbelépett volna, ha kell.

– Én is azt hittem – mondtam, halkabban, mint akartam. Gyengéden magához szorított, és én ránéztem. Egy pillanatra találkozott a tekintetünk, amikor nem a tájat fürkészte.

– Jól állnak neked a szárnyak – mondta, és homlokon pusztolt. Hirtelen az esőt sem éreztem olyan hidegnek.

48.

FEJEZET

KIDERÜLT, HOGY A KÖZELI „FOGADÓ” alig több egy lármás kocsmánál, ahol szobákat adnak ki, rendszerint egy-egy órára. Épp nem volt üres szobájuk, egy kis *lyukat* kivéve, amit a padlástérből választottak le.

Rhys nem akarta, hogy a fogadót zsúfolásig megtöltő fő- és egyéb tündérek és illír harcosok tudják, ki jár közöttük. Én is alig ismertem meg, amikor csupán a testtartását megváltoztatva, földöntúli mágiáját eltompítva jelent meg, és csak egy hétköznapi, ámde kifejezetten jóképű illír harcos maradt belőle, aki dühöngve veszi tudomásul, hogy az utolsó szoba jutott csak neki az emeleten, ahová csak egy szűk lépcső vezet fel: nem volt se folyosó, se másik szoba. A fürdőszobához már le kellett volna merészkednem egy szinttel lejjebb, de a szagok és a fél tucat szobából kiszűrődő zaj alapján úgy láttam jónak, hogy még a szobába menet gyorsan elintézem a dolgom, aztán kibírom valahogy reggelig.

Annyira kimerített az egész napos játék a vízzel, a tűzzel, a levegővel és a sötétséggel, hogy senki, még a legrészegebb és legmagányosabb törzsvendég se nézett meg a kocsmában. A kisváros nagyjából ennyiből állt: kocsmá, szabóság, fegyverbolt és

bordély. Minden a vadászok, a harcosok és az utazók igényeire szabva, akik vagy az illír földek felé vágtak át az erdőnek ezen a részén, vagy onnan érkeztek. Az is lehet, hogy az itt lakó tündérek az eldugottsága miatt kedvelték a helyet. Túl kicsi és túl félreeső volt Amaranthának és a kopóinak ahhoz, hogy foglalkozzanak vele.

Őszintén szólva engem teljesen hidegen hagyott, hol vagyunk, csak száraz és meleg legyen. Rhys kinyitotta kis padlásszobánk ajtaját, és előreengedett.

Nos, legalább az egyik kívánságom teljesült. A csapott mennyezet miatt az ágy túlsó felére csak mászva tudtam eljutni, és a szoba annyira kicsi volt, hogy szinte lehetetlen volt megkerülni az ágyat, hogy eljussunk a túlsó falnál álló kis szekrényhez. Az ágyon ülve viszont könnyen ki tudtam nyitni a szekrényt.

Az ágy.

– Kétágyas szobát kértem – szabadkozott Rhys felemelt kézzel.

A lehelete felhőcskéket képezett előtte. Nem volt kandalló, és a hely szűkössége miatt a padlóra sem tudott volna feküdni. A tűzmágiámmal nem mertem felfűteni a szobát, mert lehet, hogy az egész mocskos helyet porig égettem volna.

– Ha nem kockáztatod meg a mágiát, akkor egymást kell melegítenünk – jelentettem ki, amit azonnal meg is bántam. – Testmeleggel – tisztáztam. És hogy végképp lehervasszam az arcáról a vigyort, hozzátettem: – A nővéreimmal is egy ágyban aludtunk, hozzá vagyok szokva.

– Karok szigorúan a törzs mellett.

– Éhes vagyok – mondtam, és a szám is kiszáradt.

Abbahagyta a vigyorgást.

– Lemegyek és szerzek valamit, míg te átöltözől. – Kérdőn néztem rá. – Érdekes módon az arcom felismerhető marad akkor

is, ha elfojtom a mágiámat. Nem akarok túl sokáig lent maradni, nehogy felismerjenek. – A csomagjából kihalászott egy köpenyt és belebújt, jól elrejtette a szárnyait is. Nem akarta megkockáztatni, hogy eltűnjenek. A nap során használt mágiát, elmondása szerint elég keveset ahhoz, hogy ne észleljék, de a közeljövőben nem akart visszatérni az erdőnek abba a részébe.

Felhúzta a csuklyáját, én pedig élvezettel néztem az árnyakat, fenyegető külsejét és a szárnyakat.

Halál fürge szárnyakon. Ezt a címet adtam a festményemnek.

– Imádom, amikor így nézel rám – mondta lágyan, és a hangjából érezhető gyengédségtől átjárta a testemet a meleg.

– Hogy így?

– Úgy, hogy azt érzem, a belőlem áradó erő elől nem kell elmenekülni. Te így nézel.

Olyan férfi volt ő, aki annak a tudatában nőtt fel, hogy ő a legerősebb főúr Prythian történelmében, aki, ha nem óvatos, tudatokat képes összezúzni... aki tudta, hogy egyedül van, egyedül rendelkezik ekkora erővel és ekkora teherrel. De ez a félelem volt a legerősebb fegyvere a népét érő fenyegetésekkel szemben... Az elevenjére tapintottam, amikor a Rémálmok udvara után összekülönböztünk.

– Eleinte én is tartottam tőled.

Fehér fogai kivillantak a csuklyája árnyéka alól.

– Nem, te nem féltél. Lehet, hogy ideges voltál, de soha nem féltél. Elég sokszor éreztem igazi rémületet embereknél, hogy ismerjem a különbséget. Talán ezért sem tudtam távol maradni tőled.

Mielőtt megkérdezhettem volna, hogy mikor, már becsukta maga után az ajtót, és elindult lefelé.

Keserves feladatnak bizonyult lehámozni magamról a félig-meddig rám fagyott ruhámat, mert az esőtől megdagadt

bőrömre rátapadt minden. Többször bevertem a fejemet és a vállamat a tetőbe, a falakba, átöltözés közben a térdemmel a baldachinos ágyszószlopába is belerúgtam. Annyira hideg volt, hogy részletekben öltöztem át: először az ingemet cseréltem szárazra, aztán a nadrágomat szőrmével bélelt leggingsre és az átázott zoknimat vastag, kézzel kötött térdzoknira. Bebújtam még egy nagyméretű pulóverbe, aminek kicsit Rhys szaga volt, aztán keresztbe tett lábbal vártam az ágyon ülve.

Az ágy nem volt kicsi, de természetesen nem volt elég nagy ahhoz, hogy eljártsszam, hogy nem akarok mellette feküdni, főleg a szárnyakkal.

Néhány hüvelyknyire tőlem az eső dobolt a tetőn, ütemet játszott a fejemben lüktető gondolatokhoz.

Csak a jó Úst tudja, miről számol be Lucien Tamlinnek, talán éppen ebben a pillanatban, de az is lehet, hogy már órákkal ezelőtt megtörtént. Pedig üzentem neki, de ő úgy döntött, hogy nem törődik vele, ahogy szinte egyik kéréssel se törődött, vagy egyszerűen elutasította őket. Mindig abba a hitbe ringatta magát, hogy az a helyes, amit ő annak tart, hogy én jól érezzem magam és biztonságban legyek. Lucien is arra készült, hogy az akaratom ellenére magával visz.

A tündérek basáskodók, dominánsak, pökhendiek, de a Tavasz udvarában élők kiképzésében valami nagyon félresikerülhetett, mert mélyen, a zsigereimben tudtam, hogy Cassian is lehetne erőszakos velem, próbálgathatná a határait, de ha nemet mondanék, ő is meghátrálna abban a pillanatban.

Azt is tudtam, hogy ha egyre sorvadtam volna, és Rhys nem tett volna semmit ez ellen, akkor Cassian és Azriel kihúzott volna a bajból. Elvittek volna valahová, oda, ahol jól érzem magam, és később lerendezték volna Rhysszel.

De Rhys *soha* nem nézte volna tétlenül, ami velem történik,

soha nem lett volna olyan meggondolatlan, pökhendi és önelégült. Már az első találkozásuk óta tudta, hogy Ianthe milyen. És azt is megértette, milyen, amikor az embert fogva tartják, amikor tehetetlen, és mindennap küzdenie kell a fogság és a tehetetlenség ellen.

Szerettem Tamlint, mert megmutatta nekem, hogy Prythianben milyen kényelmes és csodás az élet, és adott nekem időt, ételt és biztonságot, hogy fessek. Talán a lelkem mélyén mindig is törődni fogok vele, de... Amarantha mind a kettőnket megtörte. Vagy engem tett úgy tönkre, hogy már nem illünk össze.

El tudom engedni, és el tudom fogadni a helyzetet. Talán egy ideig még nehéz lesz, de jobb lesz így.

Rhys szinte hangtalan léptekkel közeledett, csak a lépcső halk nyikorgása árulta el. Mielőtt kopogott volna, én már felálltam, hogy kinyissam az ajtót. Tálcával a kezében állt előtte. Letakart edények voltak rajta egymásra rakva, két pohár, egy üveg bor és...

– Ugye jól érzem, hogy ragu? – kérdeztem, vettem egy nagy levegőt, oldalra léptem, becsuktam az ajtót, ő pedig letette a tálcat az ágyra. Még egy asztalnak se volt elég hely.

– Nyúlragu, ha hinni lehet a szakácsnak.

– Talán jobb lett volna nem tudni – mondtam, ő pedig vigyorgott. A mosolya most is mélyen hatott rám, elvontam a tekintetem, és vigyázva, nehogy leverjem a tálcat, leültem a tálca mellé. Levettem a fedőt, és két tál ragut láttam. – És mi van a másik alatt?

– Húsos pite, de nem mertem megkérdezni, milyen húsból. – Rávillant a tekintetem, de ő már az ágy mellett a szekrény felé oldalazott, és megfogta a csomagját. – Kezdj el enni, én először átöltözöm.

Tényleg, ő is átázott, és biztosan fázott ő is, és fáj neki itt-ott.

– Átöltözhettél volna, mielőtt lemész. – Fogtam a kanalat és megkevertem a ragut, miközben mélyet szippantottam a gőzölgő illatokból, amik finoman csiklandozták hideg arcomat.

Rhys neszezése betöltötte a szobát. Próbáltam nem gondolni csupasz, aranybarna mellkasára, a tetoválásokra. Kemény izmaira.

– Egész nap edzettél. A legkevesebb, hogy hoztam neked meleg ételt.

Ettem egy falatot. Ízetlen volt, de ehető, és a legfontosabb, hogy forró. Szótlanul ettem, hallgattam, ahogy a ruháival zörög, próbáltam hideg fürdőkre, elfertőződött sebekre, lábgombára gondolni, vagy bármire, csak nem a meztelen testére, ráadásul ilyen közel... Úgy, hogy az ágyon ülök. Töltöttem egy pohár bort, először magamnak, aztán neki.

A szárnyait szorosan hátrahúзва átpréselte magát az ágy mellett. Laza, vékony nadrágot és testhez simuló inget viselt, ami puha pamutnak tűnt.

– A szárnyaidat hogy tünteted el? – kérdeztem, mire ő is beletúrt a ragujába.

– Az ing hátán vannak rejtett gombokkal ellátott zsebek, de rendszerint mágiával rejtem el.

– Úgy tűnik, hogy jó adag mágiát tudsz egyszerre használni.

Vállat vont.

– Segít, ha megszabadulok a mágiám miatti feszültségtől. Muszáj kiengedni, lecsapolni, különben felhalmozódna, és abba beleőrülnék. Ezért hívjuk az illír köveket szifonoknak, segítenek csatornázni az erőt, kiüríteni, ha szükséges.

– Szó szerint megőrülnél? – Félretettem az üres tálat, és levettem a húsos pitéről a fedőt.

– Igen, legalábbis erre figyelmeztettek. Bár érzem is, hogy feszít, ha túl sokáig nem engedem ki.

– Ez borzasztó.

Újabb vállvonogatás.

– Mindennek megvan az ára, Feyre. Ha a mágiának, amivel meg tudom védeni a népemet, az az ára, hogy mindig le kell gyűrnöm, akkor nem bánom. Amren sok mindent megtanított nekem arról, hogyan lehet kontrollálni, hálás is vagyok neki érte. Beleértve a várost védő pajzsot, míg mi itt vagyunk.

A körülötte élő személyek mindegyike hasznos, fontos képességgel rendelkezett. Én meg... csak egy furcsa hibrid voltam. Több bajt okoztam, mint hasznót.

– Nem is vagy az – mondta.

– Ne olvass a gondolataimban!

– Nem tehetek róla, ha időnként beleordítasz a kötelékünkbe. Egyébként rendszerint minden az arcodra van írva, ami a mai előadásodat igazán figyelemre méltóvá tette.

Félretette a raguját, én befejeztem a húsos pitét, feljebb csúsztam az ágyon a párnákhoz, és hideg kezembe fogtam a borospoharamat. Néztam, ahogy tovább eszik, közben iszogattam.

– Azt hitted, hogy elmegyek vele?

Megállt a szájában a falat, és letette a villáját.

– Minden szavakat hallottam. Tudtam, hogy vigyázol magadra, és... – Harapott még egy falatot a pitéjéből, és lenyelte, mielőtt folytatta volna: – És elhatároztam, hogy elfogadom, ha önként megfogod a kezét. Valahogy túléltem volna. A te döntésed volt.

Ittam egy kortyot.

– És ha elrabolt volna?

Könyörtelenség villant fel a tekintetében.

– Akkor az egész világot felforgattam volna azért, hogy visszaszerezzelek.

Végigfutott a hátamon a hideg, és képtelen voltam levenni róla a szemem.

– Én is tüzet okádtam volna rá – súgtam –, ha bántani próbált volna téged.

Eddig még magamnak se vallottam ezt be.

Rhys szeme felvillant.

– Tudom.

Befejezte az evést, az üres tálcát letette a sarokba, felém fordult, megtöltötte a poharamat, aztán a sajátját. Olyan magas volt, hogy le kellett hajtania a fejét, nehogy beverje a tetőbe.

– Cseréljünk újra gondolatokat – javasoltam. – Az edzést most hagyjuk.

Elnevette magát, aztán kiitta a poharát és letette a tálcára. Nézte, ahogy nagyot kortyolok a boromba.

– Azon tűnődöm – mondta, és figyelte, hogyan nyalom meg az alsó ajkamat –, hogy szinte belehalok, ha rád nézek. Alig kapok levegőt. Annyira akarlak, hogy ha a közeledben vagyok, alig bírok koncentrálni, de ez a szoba túl kicsi ahhoz, hogy rendesen szeretkezzünk, főleg így, szárnyastul.

Kihagyott a szívem egy ütemet. Nem tudtam hova tenni a végtagjaimat, és azt sem tudtam, milyen arcot vágjak. Kiittam a maradék boromat, letettem a poharat az ágy mellé, kihúztam magam és így feleltem:

– Én már jó ideje képtelen vagyok rajtad kívül másra gondolni. Akkor kezdődött, amikor még a Tavasz udvarában éltem. Lehet, hogy emiatt egy áruló, hazug szemét vagyok, de...

– Nem vagy az – tiltakozott komolyan.

Pedig az voltam. Nagyon akartam látni őt a látogatások közötti időben is, és nem bántam, amikor Tamlin már nem járt fel a hálósobámba. Tamlin cserben hagyott engem, de én is őt. És emiatt egy hazug szemétláda voltam.

– Aludnunk kellene – motyogtam.

Egyedül az eső dobogása hallatszott egy ideig, aztán felelt:

– Rendben.

Átmásztam az ágyon, be a fal mellé, a ferde mennyezet alá, és bekucorogtam a paplanba. A hideg, ropogós ágynemű jeges kézként borított be, de nem emiatt reszkettem, amikor a matrac megemelkedett, a takaró megmozdult, és az ágy melletti két gyertya kihunyt.

A sötétség éppúgy váratlanul ért, amennyire a teste melege. Legszívesebben hozzábújtam volna, de egyikünk sem mozdult. A sötétbe meredve hallgattam a jeges eső dobolását, és próbáltam csenni tőle némi meleget.

– Annyira reszketsz, hogy az ágy is mozog tőle – jegyezte meg.

– Vizes a hajam – mondtam, ami igaz is volt.

Hallgatott, aztán a matrac nyikordult egyet, kissé lejteni kezdett mögöttem, és Rhys melege áramlott felém.

– Ne reménykedj! – mondta. – Csak testmeleg. – Grimaszoltam, éreztem a derűt a hangjában.

Széles kezét a hasamra tette és kemény, meleg testéhez szorított, a másik kezét pedig a bordáim és a karjaim alá csúsztatta, átkarolt és a mellkasával hozzám simult. A lábaink is összegabalyodtak, aztán valami súlyosabb, melegebb, citrus- és tengerillatú sötétség szállt le ránk.

A sötétben tapogatózva egy puha, selymes felülethez értem. A szárnya volt, amivel beburkolt, melegített. Végigsimítottam, amibe beleborzongott, és erősebben magához szorított.

– Nagyon hideg az ujjad – préselte ki magából. Forró lehelete birizgálta a tarkómat.

Igyekeztem nem mosolyogni, de egy kicsit jobban oldalra billentettem a nyakam, reméltem, hogy forró leheletével kényeztetni még egy kicsit. Gyengéden végighúztam a körömömet a

puha szárnyán, mire a teste megfeszült, és a tenyerét széttárta a hasamon.

– Hogy te milyen kegyetlen, gonosz egy nőszemély vagy! – búgta, és az orrával a nyakamat birizgálta, mire a testem hátrafeszült alatta. – Senki sem tanított meg viselkedni?

– Nem tudtam, hogy az illírek ilyen érzékeny kisbabák – feleltem, és még egy ujjamat végighúztam a szárnya belső oldalán.

Valami kemény nyomakodott a hátsómnak. Elöntött a forróság, egyszerre megfeszültem és elernyedtem. Megsimítottam a szárnyát, ezúttal két ujjal, ő pedig nekinyomakodott a hátsómnak.

A hasamat lassan, ráérősen simogatta. Egy ujjal a köldököm környékét, mire alig érezhetően közelebb csúsztam, nekidörzsölődtem, és kicsit elhajoltam, hogy a másik kezével elérje a mellem.

– Milyen kis mohó vagy! – motyogta a nyakamra. – Először a hideg kezeddel ijesztgetsz, aztán meg azt akarod, hogy... Mit is akarsz, Feyre?

Többet, többet, még többet, szinte könnyörögtem neki. Az ujjai lejjebb vándoroltak a mellemen, a másik kezével pedig a hasamat simogatta. Lassan, nagyon lassan a bugyim pántja felé araszolt, s azon a tájékon már borzasztóan bizsergett.

A fogával ráérősen cirógatta a nyakamat.

– Mit akarsz, Feyre? – Bekapta a fülcimpámat.

Halkan felkiáltottam, és teljesen nekipréseltem magam, mintha így elérhetném, hogy a keze pontosan oda csusszanjon, ahová szeretném.

Tudtam, mit vár tőlem, és egyelőre nem fogom abban az elégtételben részesíteni, hogy kimondom.

– Szórakozni – mondtam. – Jól érezni magam.

Megfeszült a teste.

Mintha nem érezte volna meg, hogy füllentek, és azt hitte, hogy tényleg csak ennyit akarok.

De a kezei nem álltak meg.

– Akkor engedd meg, hogy segítsék.

A kezével felülről benyúlt a pulóverem és az ingem alá. Felnyögtem, ahogy a bőrünk egymáshoz ért, a kezével a mellemet simogatta felül, és hegyes mellbimbóm körül körözött.

– Annyira imádom őket – súgta a nyakamra, és a kezét a másik mellemhez csúsztatta. – El se tudod képzelni, mennyire imádom őket.

Csak nyögdécselni tudtam, amikor az ujjpercével cirógatta a mellbimbómat. Némán könnyörögve belehajoltam az érintésbe. Kemény volt, mint a gránit. Nekidörzsölődtem, ami halk sziszegést csalt ki belőle.

– Ezt fejezd be – morogta a bőrömre. – Tönkreteszed a játékomat.

Ilyet nem teszek. Forgolódtam, utánanyúltam, érezni akartam, de ő csettintett a nyelvével, és még keményebben nekem simult, már a kezemet se tudtam volna közénk csúsztatni.

– Hadd csináljam én először – mondta olyan mély torokhangon, hogy először alig ismertem fel. Nyomatékosításképpen megfogta a mellem.

Kérésére megálltam, és átengedtem magam a másik kezének, mire újra ráérősen simogatta a hasam.

Ha rád nézek, eláll a lélegzetem.

Hadd érintselek meg!

Féltékeny voltam, dühöngtem...

Ő az enyém.

Elhessegettem a gondolatokat, ezeket a morzsákat, amiket kaptam tőle.

Újra a bugyim pántjánál járt, olyan volt, mint egy cica, aki a vacsorájával játszik.

Újra és újra.

– Kérlek – csak ennyit tudtam kinyögni.

A nyakamba mosolygott.

– Egy csepp illemtudás sem szorult beléd. – Benyúlt a bugyim alá, mire mély torokhangon felnyögtem.

Elégedetten felmordult, amikor érezte, milyen nedvesség várja. A hüvelykujjával körözött a combjaim között, játszott vele, dörzsölte, de nem annyira, hogy...

A másik kezével finoman megszorította a mellem, és a hüvelykujját pontosan oda nyomta, ahová akartam. Felemeltem a csípőm, a fejemet hátrahajtottam a vállára, ziháltam, ő pedig a hüvelykujját mozgatta. ..

Felkiáltottam, mire ő halkán elnevette magát.

– Így jó lesz?

Csak nyögtem egyet válaszul. *Többet, még, még, még többet.*

Becsúsztotta az ujjait, lassan, ráérősen, egyenesen a testem közepébe, és minden porcikám, a tudatom, a lelkem, minden arra az érzésre korlátozódott, ahogy az ujjai ott megálltak, mintha egy örökkévalóság állna a rendelkezésére.

Rohadék.

– *Kérlek* – kérleltem, és nyomatékosításképpen nekidörzsöltem a fenekem.

Felszisszent, és becsúsztotta az ujját. Káromkodott.

– Feyre...

De én már mozogni kezdtem rajta, mire nagyot sóhajtva káromkodott egy újabbat. A nyakamnak nyomta a száját, és felfelé, a fülem felé csókol.

Még az esőnél is hangosabbat nyögtem, amikor becsúsztotta még egy ujját. Teljesen kiürült a fejem, levegőt se kaptam.

– Ez az – morogta, és az ajkával cirógatta a fülem.

Meguntam, hogy ennyit foglalkozik a nyakammal és a fülemmel.

Megfordultam, amennyire csak tudtam. Láttam, hogy a kezét nézi elől a bugyimnál, nézte, ahogy mozgok.

Akkor is csak nézett, amikor elkaptam a számmal a száját, és megharaptam az alsó ajkát.

Nyögött, és mélyebbre tolta az ujjait. Keményebben.

Teljesen átadtam magam neki, és egy pillanatig sem érdekelt, mi vagyok, ki vagyok, hol voltam korábban. Kinyitottam a számot, mire a nyelve becsusszant rajta, és úgy mozgott, hogy pontosan tudtam, mit fog csinálni a lábam között.

Az ujjait betolta, kihúzta, lassan és keményen, nem létezett semmi a számomra, csak ő, mély simogatására, nyelve minden döfésére egyre jobban körülzártam.

– Neked fogalmad sincs arról, hogy én mennyire... – Elharapta a végét, és csak a nevemet nyögte újra. – Feyre!

Ez volt a végzetem. Végigfutott a gerincemen valami megkönnyebbülés, felkiáltottam, mire a szájával betakarta az enyémet, mintha meg akarná ízlelni a hangom. A nyelvével a szájpadrólomat birizgálta, ahogy én összeomlottam körülötte és szorosan magamba zártam. Újra káromkodott egyet, ő is nehezen lélegzett, az ujjával simogatott az utolsó hullámokban is, és én reszketve omlottam a karjai közé.

Alig kaptam én is levegőt, ő elhúzta az ujjait, hátrahúzódott, így a szemébe tudtam nézni. Így szólt:

– Már a Rémálmok udvarában akartam, éreztem, mennyire fel voltál ajzva. Nagyon akartalak ott mindenki szeme láttára, de leginkább csak ezt akartam csinálni veled. – Belevesztünk egymás tekintetébe, aztán az ujját a szájához emelte és leszopogatta. Az ízem.

Én is fel akartam falni őt, élve. A mellkasához emeltem a kezem, hogy leszorítsam, de ő megfogta a csuklóm.

– Ha nyalsz – mondta érdes hangon –, akkor azt távol mindenkitől csináld! Mert ha nyalsz engem, Feyre – mondta, és röpke csókokat nyomott az állkapcsomra, a nyakamra –, akkor elég hangosan fogok ordítani ahhoz, hogy egy hegy is leomoljon tőle.

Azonnal benedvesedtem újra, ő pedig halkán nevetett.

– Ha téged nyallak – mondta, miközben a karjait körém fonta és szorosan átölelt –, akkor azt akarom, hogy úgy terülj el egy asztalon, mint egy ünnepi ebéd.

Nyöszörögtem.

– Sokáig, nagyon sokáig gondolkodtam azon, hogyan és hol akarlak – mondta a nyakamra sűgva, és a keze a bugyim pántja alá csúszott, de alájutva megállt. Ma estére itt lesz az otthonuk.

– Nem akarok egy este mindent végigpróbálni, ráadásul egy olyan szobában, ahol a falnak se tudlak dönteni.

Beleborzongtam, hogy milyen hosszú és kemény. Muszáj volt éreznem, magamba fogadnom őt.

– Aludjunk – mondta. Akár azt is megparancsolhatta volna, hogy vegyek a víz alatt levegőt.

Hosszú, ráérős mozdulatokkal újra simogatni kezdte a hasam, az oldalam, de nem azért, hogy felkorbácsolja a vágyaimat, hanem hogy csillapítson.

Gyorsabban elaludtam, mint hittem volna.

Lehet, hogy a bor volt az oka, vagy az élvezet utóhatása, de egyetlen rémálom se kísértett.

49.

FEJEZET

MELEGBEN, **NYUGODTAN,** kipihenten ébredtem, biztonságban. A napfény beáradt a piszkos ablakon és megvilágította szárnytakaróm vörös és arany fényeit: egész éjjel betakarva védett a hidegtől. Körém fonta a karjait, és mélyen, egyenletesen lélegzett. Tudtam, hogy ő is ritkán alszik ilyen jól, békésen.

Hogy mit csináltunk tegnap este...

Óvatosan felé fordultam, mire finoman megszorított, mint aki nem akarja, hogy eltűnjek a reggeli ködben. Kinyitotta a szemét, én pedig a karjára tettem a fejem. A szárnyai alatt néztük egymást. Rájöttem, hogy ezt legszívesebben egy örökkévalóságig csinálnám.

– Miért kötötted azt az egyezséget velem? Miért követeltél havonta egy hetet? – kérdeztem tőle halkán.

Megvillant ibolyakék szeme. Nem mertem volna bevallani, mit vártam, de nem azt kaptam.

– Amaranthának akartam üzeni velem; fel akartam bosszantani Tamlint, és úgy akartalak életben tartani, hogy ne tűnjek kegyesnek.

– Ja, értem.

Összeszorította a száját.

– Tudod, nincs olyan dolog, amit ne tennék meg a népemért, a családomért.

Én pedig csak egy figura voltam ebben a sakkjátszmában. Ahogy elvette a szárnyait, pislogni kezdtem a reggeli fénytől.

– Fürdesz, vagy nem fürdesz? – kérdezte.

Beleborzongtam, ahogy eszembe jutott a koszos, bűdös fürdőszoba egy szinttel lejjebb.

Ha belegondolok, hogy hogyan szeretnék fürdeni, akkor ezt itt kellemetlen lenne használni.

– Inkább egy patakban – mondtam, és próbáltam úrrá lenni az émelgésemen.

Rhys nevetve kikászálódott az ágyból.

– Akkor hagyjuk el a helyiséget!

Egy pillanatra felmerült bennem, hogy lehet, hogy csak álmodtam, ami este történt. A lábam közötti finom, kellemes fájdalomból tudtam, hogy nem, de... Talán könnyebb lenne úgy tenni, mintha nem történt volna semmi, másképpen lehet, hogy nem tudom elviselni.

A nap nagy részét repülve töltöttük. Messzire jutottunk, közel ahhoz a területhez, ahol az erdős sztyeppékét az Illír hegység váltja fel. Nem beszéltünk az éjszakáról, alig szólaltunk meg.

Egy tisztáson egy újabb napot töltöttem azzal, hogy a mágiámmal játszottam. Gyakoroltam a szárnyak növesztését, a gondolatutazást, a tűz, a jég, a víz és most a szél teremtését is.

A Nyár udvarának hosszan elnyúló völgyei és búzamezői felett mormoló szelek a legmagasabb csúcsokat borító havat is felkavarták.

Ahogy teltek az órák, éreztem, hogy gyúlik Rhysben a

mondanivaló. Időnként rajtakaptam, hogy engem néz, amikor megálltunk pihenni, láttam rajta, hogy mondani akar valamit, de aztán meggondolja magát.

Elkezdett esni, aztán a felhőtakaró miatt egyre hidegebb lett. Még sosem kellett sötétedés után az erdőben maradnunk, kíváncsian vártam, milyen lények járnak errefelé. A nap már lemenőben volt, amikor Rhys ölbe vett és felszállt velem az égbe. A világ megszűnt körülöttem, nem létezett más, csak a szél, az ő melege és erős szárnyainak suhogása.

– Mi bánt? – próbálkoztam.

A tekintetét az alattunk elnyúló sötét fenyőfákra szegezte.

– Még egy történetet el kell mondanom neked.

Vártam, de nem folytatta. Megérintettem az arcát, ez volt a mai első meghitt érintésem. A bőre hűvös volt, a tekintete sivárnak tűnt, ahogy rám siklott.

– Nem hagylak el, téged nem hagylak el – esküdtem meg halkán.

A tekintete ellágyult.

– Feyre...

Felüvöltött a fájdalomtól, és a teste az enyémmé fészült.

Éreztem a csapást, a köteléken keresztül vakítóan erős fájdalom hasított belém, ami átszakította a mentális pajzsaimat. Éreztem, hogy a lombkoronák rejtekéből tucatnyi nyíl találja el.

Zuhanni kezdtünk.

Rhys erősen szorított, a mágiája sötét szélként gyűrűzött körülöttünk, készült a gondolatutazásra, de kudarcot vallott, mert berkenyenyilak szúrták keresztül a szárnyait. Tegnap Lucien ellen használt egy kis mágiát, így bukkanhattak a nyomára, és még ilyen távolságból is megtalálták.

Újabb nyílzápor...

Kieresztette a mágiáját, de elkésett. A nyilak nemcsak a

szárnyait roncsolták szét, de a lábait is eltalálták.

Sikoltoztam, de nem a félelemtől, hogy zuhanunk, hanem miatta, mert vérzett és a nyilak zöldes fénnel csillogtak. Nem elég, hogy berkenyéből voltak, hanem mérgezetek is...

Egy sötét szellőkésre – Rhys mágiája lökött meg – messzire vetődtem, mintha ő lökött volna ki a nyilak közül. A levegőben bucskáztam...

Rhys dühödt üvöltésébe beleremegett az erdő és a hegyek. A madarak rajokban rebbentek fel az égbe, menekültek a haragja elől.

A sűrű lombkoronára, fenyvesek és lombos fák közé zuhantam. Belém hasított a fájdalom, de csak zuhantam, egyre zuhantam...

Figyelj, figyelj, koncentrálj!

Kiterítettem szilárd levegőből egy hullámot, ami egyszer már megvédett Tamlin haragjától, és úgy vetettem magam alá, mint egy hálót. Egy láthatatlan falba csapódtam, ami olyan kemény volt, hogy azt hittem, eltörik a jobb karom. De nem zuhantam tovább az ágak között.

A talaj harminc láb mélyen szinte alig látszott a fokozódó sötétségben.

Nem bíztam abban, hogy a pajzsom sokáig meg fogja tartani a súlyom. Végigmásztam rajta, közben próbáltam nem lenézni, és egy lendületes ugrással egy széles fenyőágra vetettem magam. Nagyot lódulva elértem a törzset, zihálva megkapaszkodtam, és próbáltam a fájdalom ellenére józanul gondolkodni.

Hallgatóztam, hátha meghallom Rhyst, a szárnyait, az üvöltését. Semmi. Az íjászoknak se láttam nyomát, akikkel a zuhanás után összeakadhatott. Akiktől engem jó messzire lökött. Reszketve, a körmeimet a fába mélyesztve hallgatóztam.

Berkenyenyilak, mérgezett berkenyenyilak.

Az erdő még sötétebb lett, úgy tűnt, mintha a fák csontvázakká

sorvadnának, sőt, mintha a madarak is elnémultak volna. A tenyeremre néztem, a tetovált szemre, és a köteléken keresztül vaktában átküldtem egy gondolatot. *Hol vagy? Mondd meg és érted jövők. Megkereslek.*

A túlsó végen nem állt ónixfekete gyémántfal, csak végtelen árnyék.

Hatalmas lények zörögtek az erdőben.

Rhysand. Semmi válasz.

Az utolsó fények is kihunytak.

Rhysand, kérlek.

Néma csend. A köztünk lévő kötelék is elnémult. Mindig úgy éreztem, hogy megvéd, csábít, nevet a pajzs túloldalán, de most eltűnt. A távolban viszont morgás robajlott, mintha kövek súrlódnának egymáshoz. Libabőrös lettem, mert napnyugta után soha nem maradtunk kint. Igyekeztem egyenletesen lélegezni, és behelyeztem egy nyílveesszőt az íjamba. A földön valami olajosan csillogó, sötét dolog siklott, a levelek zörögtek, mintha hatalmas, tűhegyes karmú mancsok lépkedtek volna rajtuk.

Valami sikoltozni kezdett, magas hangon, rémülten. Mint akit szétszaggatnak. Nem Rhys, valami más.

Remegtem, a nyílam hegye csillogva remegett velem együtt.

Hol vagy, hol vagy, hol vagy?

Megkereslek, megkereslek, megkereslek.

Leengedtem az íjam, mert minden apró fény elárulhat. A sötétség volt védelmező szövetségese. Első alkalommal dühből voltam képes gondolatutazásra, és másodszor is a harag segített.

Rhys megsérült. *Megsebesítették.* Célba vették. És most...

Nem forró harag árasztott el, hanem valami ősi, fagyos és olyan erejű, hogy borotvaélesen tudtam tőle fókuszálni. Ha meg akarom találni, ha el akarok jutni oda, ahol utoljára láttam, akkor akár sötétséggé válok ezért. Rohantam végig az ágon, miközben

valami egy közeli bokron tört át morogva és sziszegve.

Füstbe és csillagfénybe hajtogattam magam, és az ágam széléről a szemben lévő fára repültem gondolatutazással. A lény odalent felmordult, de nem törődtem vele.

Éjszaka voltam, szél voltam.

Fáról fára repkedtem gondolatutazással, olyan gyorsan, hogy a földön a vadállatok alig észlelték a jelenlétem. Ha tudtam karmokat és szárnyakat növeszteni, akkor a szememet is át tudom változtatni. Elég sokat vadásztam hajnalonta ahhoz, hogy lássam, hogy működik az állatok szeme, hogyan világít. Hideg fejjel megparancsoltam magamnak, hogy nőjön meg a szemem, alakuljon át. Átmeneti vakság után továbbhaladtam gondolatutazással a fák között, végigfutottam egy széles ágon, és a levegőben gondolatutazással jutottam át a következőre...

Landoltam, mire az éjszakai erdő hirtelen kivilágosodott. A földön olyan lények járkáltak, hogy inkább nem néztem rájuk, és a gondolatutazásra koncentráltam a fák között. Annak a helynek a közelébe értem, ahol megtámadtak bennünket. Elszántan ráncigáltam a kötelékünket, kerestem az ismerős falat a túloldalon, és... Magasan felettem egy nyíl beakadt az ágak közé. Gondolatutazással rárepültem egy széles ágra, és ahogy kitéptem a hosszú berkenyét, éreztem, hogy a jelenlétében megcsappan halhatatlan erőm. Mély hangon felmordultam. Képtelen voltam megszámolni, Rhys a saját testével hánytól védett meg.

A nyilat a tegezembe dugtam, és ahogy tovább köröztem a terület körül, megtaláltam egy újabbat a túlevélszőnyeg túlsó végén.

Úgy éreztem, hogy a nyomomban csillog a zúzmara, ahogy abba az irányba haladtam gondolatutazással, amerre a nyilat kilőtték, és újabbakat találtam.

Egyszer csak felfedeztem egy olyan helyet, ahol az ágakat

letörték, szétroncsolták, míg végül megéreztem Rhys szagát. A fákon körülöttem csillogott a jég. Észrevettem, hogy a vére fröccsent szét az ágakra, a földre. Körbe-körbe temérdek berkenyenyíl. Mintha valaki itt állt volna lesben, és nyilak százai záporoztak volna rá, túl gyorsan ahhoz, hogy időben észrevegye őket, kitérhessen előlük. Főleg, hogy velem volt elfoglalva. Egész nap.

Gondolatutazással haladtam tovább a bokrok között, igyekeztem nem túl sokáig a földön maradni, hogy az itt járkáló lények ne érezzék meg a szagomat.

A nyomok alapján kiderült, hogy óriásit zuhant. Megpróbálták minél gyorsabban elhurcolni, eltüntetni a vérnyomokat, de mindenhol ott éreztem a szagát, úgy is, hogy a tudata nem beszélt hozzám. Meg fogom találni a szagát most már bárhol. Úgyesen tüntették el a nyomokat, de én még náluk is jobb nyomolvasó vagyok. Kitartóan folytattam az üldözést és a nyomolvasást, és az íjamba én is egy berkenyenyilat dugtam. Legalább kéttucatnyian rabolhatták el, de az eredeti támadáskor többen is lehettek. A többiek eltűntek gondolatutazással, és egy kisebb létszámú csoport hurcolta őt a hegyek felé, valakihez, aki várt rá.

Gyorsan mozogtak, egyre mélyebbre hatoltak az erdőbe, az Illír hegység szunnyadó óriásai közé. A vére szaga végig ott lebegett a levegőben. A nyomok alapján láttam, hogy él. Él, bár ha a sebei nem hegednek be... A berkenyenyilak elvégzik a dolgukat.

Tamlin egyik órét le tudtam teríteni egyetlen jól irányzott berkenyenyíllal. Próbáltam bele sem gondolni, mire képes egy nyílzápor. Rhys üvöltése a fülemben csengett.

Éreztem, hogy a dühöm könyörtelen és hajlíthatatlan. Úgy döntöttem, ha nem él, ha végzetesen megsérült, akkor nem fog érdekelni, kik voltak és miért tették. Mind meghalnak.

Néhány nyom letért a fő csapásirányról, biztosan felderítők

voltak, akik pihenőhelyet kerestek éjszakára. Lassítottam, óvatosan követtem a nyomukat. Félrevezetésképpen kettéváltak. Rhys szagát mind a két csoporton éreztem.

Ezek szerint náluk van a ruhája. Tudták, hogy utánuk megyek, láttak Rhysszel. Tudták, hogy érte jövök. Biztos csapdába akarnak csalni.

Megálltam fent a felső faágaknál, ott, ahol a csoport kettévált, és figyelmesen fürkésztem a talajt. Az egyik csoport a hegyek felé vette az irányt, pedig a hegység illír területhez tartozott, ezért ott azt kockáztatták, hogy egy járőr felfedezi őket. Szerintük *én* biztosan ostobaságnak tartanám, ha oda mennének, hiszen az lenne a logikus, hogy az erdőben maradnak, ahol nincsenek járőrök.

Mérlegre tettem a lehetőségeket, és szimatoltam, milyen a két ösvény. Nem számoltak azzal a finom, másik szaggal, ami a levegőben maradt és körülfonta az övét. Nem töprengtem sokáig, a hegyi nyomok felé mentem tovább gondolatutazással, a szélnél is sebesebben. Nem töprengtem azon, hogy még tegnap estéről a *saját* szagomat éreztem meg Rhysen. Reggel átöltözött, de... Mivel nem fürdött, teljesen beborította a szagom.

Felé, *magam* felé utaztam gondolatban, amikor egyszer csak egy hegy lábánál egy keskeny barlangra lettem figyelmes, amiből halovány fény szűrődött ki. Megálltam. Korbács pattogott.

Teljesen kiürült a fejem, minden szó, gondolat és érzés kiszállt belőlem. Újabb ütés, majd még egy. Átvetettem az íjam a vállamon, és kihúztam egy második berkenyenylat. Villámgyorsan összekötöttem a kettőt, csillogtak a végei, és még kettővel megcsináltam ugyanezt, hogy aztán mindkét kezembe fogjak egyet-egyet hevenyészve barkácsolt törjeimből. Újabb korbácsütést hallottam, és gondolatutazással azonnal a barlangban termettem.

A keskeny bejárat egy széles, ívben kanyarodó alagútba nyílt. Pontosan a kanyarban vertek tábor, hogy ne lehessen könnyen észrevenni őket.

A bejáratnál álló felderítők – két ismeretlen főtündér, jelzés nélküli vértezettal – észre se vettek, ahogy elhaladtam mellettük.

A bejáratnál odabentről járőrözők a kintieket figyelték. Annyira gyorsan jelentem meg és tűntem el, hogy nem szúrtak ki. Befordultam a sarkon, éjsötét szemem égett a fénytől. Ugráltam közöttük, és a két ór mellett gondolatutazással haladtam tova.

Amikor megláttam még négy őrt, a kis tüzet, amit raktak, és láttam, hogy mit tettek vele... Szinte nyomtam a köteléket kettőnk között, és majdnem elsírtam magam, amikor megéreztem a gyémántfalat. .. De mögötte semmi nem volt, csak a néma csend.

Furcsa, kékes kövekből álló láncra lógatták a karjánál fogva, a hátáról teljesen lejött a bőr. A szárnyai pedig... Benne hagyták a berkenyenyilakat, hetet. Bár csak a hátát láttam, de ahogy folyt le a vére, láttam, hogy él. Ennyi elég volt ahhoz, hogy felrobbanjak.

Az örökhöz rebbentem gondolatban, akik a korbácsokat fogták.

A többiek felkiáltottak, amikor mélyen, gonosan végighúztam a berkenyetőreimet a torkukon, ahogy számtalan alkalommal csináltam már vadászat közben. Egy-két vágás, és a korbácsok a földre hullottak. Mielőtt támadásba lendülhettek volna, gondolatutazással a legközelebbiek mellett termettem. A vér szertesét fröccsent.

Gondolatutazás, támadás, gondolatutazás, támadás.

A szárnyai, a pompás, erős szárnyai...

Beviharzottak a barlang szájánál posztoló örök.

Ők haltak meg utoljára. Más érzés volt a vérüket érezni a kezemen, mint Hegyalján. Ennek a vérnek zamata volt. Vér a vérért. Minden vércseppért, amit Rhys elvesztett. Mikor utolsó kiáltásaik visszhangja is elhalt, csend ereszkedett a barlangra.

Rhys elé repültem gondolatban, és a berkenyetőröket az övembe dugtam. Megfogtam az arcát. Sápadt volt, nagyon sápadt.

Egy szó nélkül a láncaira vetettem magam, most nem foglalkoztam azzal, hogy rajta marad véres kezem nyoma. A láncok martak, mint a jég, de rosszabbak voltak annál, *nagyon furcsa* volt a tapintásuk. Nem törődtem a fájdalommal, a rossz érzésemmel és a gerincemen végigfutó gyengeséggel, és kiszabadítottam.

A térde olyan erővel csapódott a sziklának, hogy összerezzenem, de gyorsan nyúltam a másik karja felé, amit még felemelve tartott. A vér ömlött lefelé a hátán, a hasán, összegyűlt az izmai közti kis árkokban.

– Rhys – súgtam. Majdnem térdre estem, amikor a mentális pajzsai mögött haloványan megéreztem őt, mintha a fájdalom és a kimerültség ablaküveg vékonyságúra csökkentette volna a pajzsát. A szárnyai tele voltak a nyilakkal, kitérve tartotta őket, annyira feszesen, hogy rossz volt nézni.

– Rhy! Muszáj valahogy hazajutnunk. Gondolatutazással.

Kinyitotta a szemét, és ezt tátogetta:

– Nem bírok.

Milyen méreg volt ezeken a nyilakon, hogy a mágiája, az ereje...?

De nem maradhatott itt, hiszen a másik csapat a közelünkben ólálkodhat.

– Tarts ki – kértem, kézen fogtam és éjszakába, füstbe burkoltam magunkat.

Iszonyú nehezen ment a gondolatutazás, mintha a súlya, az ereje visszahúzott volna. Mintha sárban gázoltam volna. Figyeltem az erdőt, egy mohával eltakart barlangot kerestem, amit korábban észrevettem, amikor a szomjamat oltottam egy folyóparton. Akkor be is néztem, és csak faleveleket láttam bent.

Legalább biztonságos, ha vizes is. Jobb, mint kint a szabadban, ha nem marad más választásunk.

Minden mérföld óriási erőfeszitésembe került. Szorosan fogtam a kezét, rettegtem, ha elengedem, ha otthagynom valahol, akkor lehet, hogy soha többé nem találom meg.

Elértünk a barlanghoz. Rhys fájdalomában felnyögött, amikor nekicsapódtunk a nedves, hideg kőnek.

– Rhys – szólongattam. Botorkálni kezdtem a sötétben, olyan áthatolhatatlan sötétség volt, és a környező lények miatt nem mertem tüzet gyújtani.

Fázott és vérzett. Erőt vettem magamon és ránéztem, de a torkom összeszorult a látványra. A hátán az ütésnyomokból csepegett a vér, a szárnyai...

– Ki kell szednem a nyilakat.

A karját széttárva feküdt és nyögdécselt. Rossz volt nézni, hogy képtelen egy gúnyos megjegyzésre vagy egy halvány mosolyra...

Odaléptem a szárnyához.

– Fájni fog. – Összeszorított szájjal megvizsgáltam, hogy szúrták át a csodálatos membránt. Ketté kell törnöm a nyilakat, és úgy húzogatom ki őket a végüknél fogva. Nem, nem jó a törés, inkább kettévágom, lassan, óvatosan, kíméletesen, hogy a szilánkok és a durva darabkák ne okozzanak további károkat. Ki tudja, milyen sérüléseket okozhat, ha egy berkenyeszilánk benne marad?

– Csináld! – zihálta érdes hangon.

Összesen hét nyílvevő volt: három az egyik, négy a másik szárnyában. A lábaiból valamilyen okból kiszedték őket, és a sebek félig behegedtek.

Vér cseppent a földre.

Levettem a combomra erősített kést, figyelmesen szemügyre vettem a bemenetnél a sebet, és finoman megfogtam a nyilat.

Felszisszent, mire megálltam.

– Csináld! – ismételte meg, az ujjai belefehéredtek, ahogy ökölbe szorította a kezét.

Odatettem a kés recés végét a nyílhoz, és próbáltam olyan kíméletesen fűrészelni, amennyire csak tudtam. Véres háta megemelkedett és megfeszült, a légzése zaklatottá vált.

Túl lassan csinálom. De ha kapkodok, akkor nagyobb kárt okozok, és tönkretehetem az érzékeny szárnyat.

– Tudtad – nyomtam el hangommal a fűrészelés hangját –, hogy azon a nyáron, amikor tizenhét éves voltam, Elain festéket vett nekem? Éppen volt annyi pénzünk, hogy ne csak a legszükségesebbre költsünk, és akkor ajándékot vett nekem és Nestának. Nem volt elég pénze egy teljes készletre, csak vöröset, kéket és sárgát vett. Az utolsó cseppig elhasználtam, addig spóroltam vele, ameddig csak tudtam, és apró díszítéseket festettem a házunkba.

Nagyot sóhajtott, én pedig végre átfűrészeltem a nyíl szárát.

Káromkodott, a teste megmerevedett, vér lövellt ki belőle, aztán elállt.

A megkönnyebbüléstől én is nagyot sóhajtottam, és nekiálltam a következőnek.

– Kipingáltam az asztalt, a szekrényeket, az ajtófélfát... A szobánkban állt egy régi, fekete komód, amiben mindenkinek egy fiókja volt, amúgy se volt túl sok ruhánk, amit belerakhattunk volna.

– A második vessző elvágása gyorsabban ment. A teste ismét megfeszült, ahogy kihúztam. Ömlött megint a vér, aztán behegedt. Nekiálltam a harmadiknak. – Elain fiókjára virágokat festettem – mondtam. – Kis rózsákat, begóniát, íriszt. Nestának pedig... – A nyíl a földre hullott, és kirántottam a másik végét is.

Néztem, ahogy sugárban ömlik, majd eláll a vérzés, ő pedig

lassan, egész testében reszketve leengedi a földre a szárnyát.

– Nestának lángokat festettem – mondtam, és nekiálltam a másik szárnyának. – Akkortájt mindig dühös volt, állandóan fortyogott valamiért. Szerintem Amrennel gyorsan összebarátkoznának. Bármit is mond, Velaris is tetszene neki és Elainnek is, bár valószínűleg ráakaszkodna Azrielre, mert ő olyan békés és csendes.

Mosolyogtam a gondolatra, milyen helyesek lennének együtt, bár az is kérdés volt, vajon a harcos valaha kiszeret-e Morból. Kételkedtem benne. Azriel valószínűleg addig fogja szeretni őt, mígnem egy sötét leheletté válik a csillagok között.

Elkészültem, megkezdtem az ötödiket.

Rhys érdes hangon kérdezte:

– És magadnak mit festettél?

Kihúztam az ötödik nyilat, és mielőtt nekifogtam volna a hatodiknak, így szóltam:

– Megfestettem az éjszakai égboltot.

Mozdulatlanná dermedt, én pedig folytattam:

– Csillagokat festettem, megfestettem a holdat, a felhőket és a végtelen, sötét eget. – Elkészültem a hatodikkal, és nekiálltam a hetedik fűrészelésének. – Nem tudtam volna megindokolni, miért, elvégre ritkán jártam el éjszaka otthonról, mert rendszerint halálosan kimerültem a vadászatban. De most azon tűnődöm... – Kihúztam a hetediket, az utolsót. – Azon tűnődöm, hogy a lelkem mélyén talán tudtam, mi vár rám, hogy én soha nem fogok lassan építkezni, vagy úgy égni, akár a tűz, hanem csendes leszek, aki sok mindent kibír, és aki sokarcú, mint az éjszaka. Akik tudják, mit kell nézni, azok meglátják majd bennem a szépséget. Ha valaki nem akar igazán látni, csak félni tud, azokkal nem különösebben törődtem egyébként sem. Azt hiszem, hogy a kétségbeesésem, a reménynélküliségem ellenére soha nem

voltam igazán magányos. Talán ezt a helyet kerestem, talán téged kerestelek mindig is.

A vérzés elállt, és a másik szárnyát is a földre engedte. Lassan kezdtek behegedni a hátán az ütésnyomok is. Odaléptem mellé. A földre görnyedve, a kezét a sziklán nyugtatva térdelt.

Felemelte a fejét. A tekintete tele volt fájdalommal.

– Megmentetted az életemet – mondta érdes hangon, vértelen ajakkal.

– Később mondd majd el, kik voltak!

– Lesben álltak – mondta, és figyelmesen szemügyre vette az arcom, hogy nincs-e rajta sérülés. – Hyberni katonák, akik magától a királytól kaptak olyan ősi láncokat, amelyekkel semlegesítették az erőmet. Tegnap használtam mágiát, és ez vezette őket nyomra. Sajnálom – mondta akadozva.

Hátrasimítottam fekete haját. Akkor ezért nem tudtam használni a kötelékünket, és a tudatához szólni.

– Pihenj – kértem, és megmoccantam, hogy elővegyem a takarót a zsákomból, de ő megfogta a csuklómat, még mielőtt felálltam volna. A szemei majdnem lecsukódtak. Hirtelen, nagyon hirtelen, és nagyon súlyosan elkezdett homályosulni a tudata.

– Én is kerestelek téged – motyogta, és azzal elájult.

50. FEJEZET

MELLETE ALUDTAM, próbáltam melegíteni, amennyire csak tudtam, és egész éjjel a barlang bejáratát figyeltem. Az állatok folyamatosan járták az erdőt, morgásuk és sziszegésük csak a pirkadat előtti szürke fényre csillapodott valamelyest.

A párás reggeli napfény már megfestette a kőfalakat, de Rhys még mindig eszméletlenül feküdt.

Ellenőriztem a sebeit, de alig gyógyultak, valami fényes olaj szivárgott belőlük.

Izzadságtól csatakos homlokára tettem a kezem, és szitkozódva észleltem, mennyire forró. Méregbe mártották a nyilakat, és a méreg bent maradt a testében. Az illír tábor iszonyú messze volt, az én erőmből viszont nem jutnánk messzire, az éjszaka amúgy is jelentősen megcsappantak az erőforrásaim.

Ráadásul rendelkeznek a mágiáját semlegesítő láncokkal, gyilkos berkenyenyilakkal, nem beszélve a méregről...

Egy óra elteltével sem lett jobban. Aranybarna bőre egyre sápadtabb lett, és zihálva kapkodta a levegőt.

– Rhys – szólongattam halkan.

Nem mozdult, hiába próbáltam felrázni. Ha meg tudná

mondani, mi ez a méreg, talán találhatnék valami ellenszert, de nem tért magához.

Déltájban kezdett úrrá lenni rajtam a rettegés.

Semmit sem tudtam a mérgekről és a gyógynövényekről. Itt, távol mindenkitől... Cassian vajon időben ránk talál? Vagy Mor gondolatutazással? Újra és újra megpróbáltam magához téríteni, de a méregtől mély önkívületbe zuhant.

Nem várhatok tovább a segítségre, nem tehetem kockára az életét. Bebugyoláltam annyi rétegbe, ahányat csak össze tudtam szedni, fogtam a köpenyemet, homlokon csókoltam és elmentem.

Csak néhány száz jardnyira voltunk attól a helytől, ahol előző este követtem a nyomát. A barlangból kibújva próbáltam rá se nézni az állatnyomokra, ugyanis hatalmas, borzalmas nyomokat pillantottam meg, de az még ezeknél is rosszabb lesz, amit most muszáj becserkésznem.

Egy patak mellett ütöttünk tanyát, így a csapdámat ahhoz közel helyeztem el, közben kicsit leszorítottam a kezem, hogy ne remegjen.

A csapda közepébe tettem a szinte új, drága, szép köpenyem, és vártam. Egy órát. Kettőt. Már éppen alkudozni akartam az Üsttel vagy az Égi Anyával, amikor ismerős mászó hang ütötte meg a fületem. A madarak abbahagyták a csiripelést, és a szél sem sóhajtozott tovább a fák között.

Egy reccsenés zengett végig az erdőn, melyet fülsüketítő sikoltás követett. Bedugtam egy nyilat az íjamba, és mentem Surielhez.

Annyira borzalmas volt, ahogy emlékeimben élt.

Rongyos köpenye alig takarta a testét, de nem bőre volt, hanem mintha tömör, elnyűtt csontokból állt volna. Ajaktalan

szájában hatalmas fogak éktelenkedtek. Hosszú, vékony ujjai egymásnak koccantak, miközben méregette a csapdám közepére helyezett finom köpenyt, mintha egy szél fújta volna oda.

– Átoktörő Feyre – szólta felém fordulva. Olyan volt, mintha egyszerre egy hangon és kórusban beszélne.

Leengedtem az íjamat.

– Szükségem van rád.

Idő. Kezdttem kifutni az időből. Éreztem a sürgetést a köteléken keresztül.

– Lenyűgöző, hogy te egy év alatt mennyit változtál, úgy, mint az egész világ! – közölte.

Egy év. Igen, egy év is eltelt már azóta, hogy átköltöztem a fal innenső oldalára.

– Kérdezni szeretnék valamit – mondtam.

Miközben mosolygott, kivillantotta az összes nagy, foltos és barna fogát.

– Két kérdésed lehet – felelte parancsoló hangon.

Nem vesztegethettem az időm, Rhys miatt sem, amikor az erdő tele lehet az ellenségeinkkel, akik a nyomunkban járnak.

– Milyen mérget használtak ezekben a nyilakban?

– Vérmérget – felelte.

Nem ismertem, soha nem hallottam róla.

– Hol talállok rá gyógyírt?

Úgy csettintett a csontujjaival, mintha ez a hang lenne a válasz.

– Az erdőben.

– Kérlek, ne beszélj rébuszokban! Mi rá az orvosság? – förmedtem rá.

Oldalra billentette a fejét, a csontjai fénylettek a fényben.

– A te véred. Adj neki a véredből, Átoktörő, mert bővelkedik a Hajnal főúrájának gyógyító erejében. Megmenti őt a vérméregtől.

– Ennyi az egész? – erősködtem. – *Mennyi* vért adjak?

– Néhány kortyot. – Száraz szél söpört az arcomba, ami egyáltalán nem hasonlított az itteni ködös, hideg, fátyolszerű szélre. – Segítettem neked korábban és most is. Ne várd meg, míg elfogy a türelmem, Átoktörő! Eressz el!

A bennem lévő ősi emberi reszketve meredt a lábai körül a zsinórra, ami a földhöz kötötte. Az is lehet, hogy ezúttal hagyta magát elfogni, és azt is tudja, hogy tud kiszabadulni, abban a pillanatban megtanulta, amikor megmentettem a nagáktól.

Próbának szánja, becsületből. Szívességnak, a nyílért, amit tavaly érte lőttem ki. Ahogy belehelyeztem egy berkenyenyilat az íjamba, most is összerezzentem a csúcán csillogó méregtől.

– Köszönöm a segítséget – mondtam, és arra készültem, hogy ha megtámad, repülnöm kell.

Foltos fogai összekoccantak.

– Ha fel akarod gyorsítani a társad gyógyulását, akkor a véreden kívül szedj rózsaszín virágokat is a folyópartról! Rágcsálja.

Miközben beszélt, kilőttem a csapdára a nyílam. Kipattant, de ott visszhangzott bennem Suriel szava.

A társad.

– Mit mondtál?

Ahogy felegyenesedett, még a tisztás túloldalán állva is fölém magasodott.

Nem is vettem észre korábban, hogy a csontossága ellenére milyen izmos és erős.

– Ha azt szeretnéd, hogy... – Elhallgatott, és ahogy vigyorgott, kivillantotta szinte az összes barna, vaskos fogát. – Ezek szerint nem tudtad.

– Mondd még egyszer – nyögtem.

– Az Éjszaka udvarának főura a párod.

Szinte levegőt venni is elfelejtettem.

– Érdekes – jegyezte meg Suriel.

Társad.

Társad.

Társad.

Rhysand a társam.

Nem a szeretőm, nem a férjem, több annál. Olyan mély köztünk a szövetség, olyan tartós, hogy minden egyéb kapcsolatnál többre tartják. Ritka, nagy becsben tartott kapcsolat a mienk.

Nem Tamlin párja vagyok.

Rhysandé.

Féltékeny voltam, dühöngtem...

Hozzám tartozol.

– Ő tudja? – bukott ki belőlem a kérdés.

Suriel új köpenyének palástját a csontujjaira akasztotta.

– Igen.

– Már régóta?

– Igen, azóta, hogy...

– Hagyd, majd ő elmondja, tőle akarom hallani.

Suriel oldalra billentette a fejét.

– Annyi mindent érzel, és az érzéseid olyan hirtelen változnak, hogy nem tudom követni.

– Hogy lehetek a párja? – Az ilyen kapcsolatban a felek egyenlők, bizonyos szempontokból legalábbis.

– Ő a legerősebb főúr, akit a hátán hordott a föld. Te pedig valami új vagy, aki a hét főúrtól született és semmihez sem hasonlít. Nem vagytok ilyen értelemben hasonlóak? Nem illetek össze?

A társam. És ő tudta, mindig is *tudta*.

A folyó felé pillantottam, mintha a lelki szemeim előtt látnám az utat vissza a barlangba, ahol ő alszik. Amikor visszanéztem

Surielre, ő már eltűnt.

Megtaláltam a rózsaszín gyomot, kiteptem, és visszamentem a barlanghoz.

Szerencsére Rhysand félig magánál volt. A rádobott rétegek szétszórva heverték körülötte. Feszülten rám mosolygott, amikor beléptem. Ahogy odadobtam neki a vadvirágot, rászóródott némi föld a csupasz mellkasára.

– Rágcsáld!

Csak pislogni tudott, de szót fogadott. *A társam.* Fintorogva megnézte magának a növényt, letépkedett pár levelet, elkezdte rágni és grimaszolva lenyelte. Én levettem a kabátom, és feltűrt ingujjal odamentem hozzá.

Tudta, de nem mondta meg. Vajon a többiek tudták vagy sejtették? Megígérte, hogy nem hazudik nekem és mindenbe beavat. Megígérte!

És ez – ez, ami a legfontosabb dolog volt halhatatlan életemben, ez most...

Végighúztam a felkaromon egy törst, elég hosszú és mély vágást ejtve magamon, és letérdeltem mellé. Nem éreztem fájdalmat.

– Igyál belőle, gyerünk!

Kérdőn nézett, de nem hagytam, hogy tiltakozzon, megtámasztottam a fejét, a szájához emeltem a karom és odatartottam. Amikor a szája a véremhez ért, egy pillanatra hátrahőkölt, de aztán szélesebbre tátotta a száját és szívta a vérem, éreztem, hogy a nyelve birizgálja a karom. Ivott egy nagy kortyot. Kettőt. Hármát.

Amikor elhúztam a karom, a sebe már gyógyult. Letűrtem az ingujjam.

– Most nem kérdezel – mondtam. Felnézett rám, az arcáról

kimerültség és fájdalom sugárzott, a vérem ott csillogott az ajkán. A lelkem mélyén utáltam, hogy így beszélek, miközben ő sebesülten fekszik, de nem érdekelt. – Csak válaszolsz.

Aggodalom suhant át az arcán, de bólintott, harapott egy újabb adag füvet és rágcsálta.

Lenéztem a félig illír harcosra, a lelki társamra.

– Mióta tudod, hogy a társad vagyok?

Megdermedt. Az egész világ megszűnt létezni körülöttünk.

Nagyot nyelt.

– Feyre!

– Mióta tudod, hogy a társad vagyok?

– Te... csapdába ejtetted Surielt? – Magasról tettem rá, honnan jött rá.

– Megmondtam, hogy te most nem kérdezel.

Óvatosságot láttam az arcán. Megint rágcsált egy kicsit, mintha azonnal hatna, mintha minden erejére szüksége lenne ahhoz, hogy szembesüljön ezzel a témával, velem. Talán a véremben lévő gyógyerő hatására kezdett visszatérni az arcába a szín.

– Már egy ideje gyanítottam – felelte, és nyelt egyet. – De akkor már biztosan tudtam, amikor Amarantha megölt. Amikor a kiszabadulásunk után Hegyalján az erkélyen álltunk, úgy éreztem, hogy a helyére került minden. Azt hiszem, hogy az újjáteremtés felerősítette a kötelék szagát. Rád néztem, és szinte letaglózott az ereje.

Akkor tágra nyílt szemmel nézett rám, hátra is hőkölt, mint aki teljesen le van döbbenve, mintha megrémült volna. És nyomban el is tűnt.

De már több mint fél év eltelt azóta. A szívem a torkomban dobogott.

– Mikor akartad elmondani?

– Feyre...

– *Mikor akartad elmondani?*

– Nem tudom. Tegnap. Vagy amikor rájöttél, hogy nem is csak a megállapodásunkról van szó. Reméltem, hogy rájössz, ha lefekszünk egymással és...

– A többiek tudják?

– Amren és Mor igen. Azriel és Cassian gyanítja.

Égett az arcom. Ők tudták...

– Miért nem mondtad el?

– Szeretted Tamlint, feleségül akartál menni hozzá, ráadásul annyi megpróbáltatáson mentél keresztül. Úgy éreztem, nem lenne helyes, ha elmondanám.

– Megérdemeltem volna.

– Egyik este azt mondtad, hogy ki akarsz kapcsolódni, *szórakozni* akarsz. Nem társat. És nem egy olyan illetőt, mint én, egy romhalmazt. – Ezek szerint nem hagyták nyugodni a szavaim, amiket a Rémálmok udvara után a fejéhez vágtam.

– Megígérted, hogy nem titkolózol, nem játszázol. *Megígérted!*

Valami nagyon sajgott belül, pedig azt hittem, hogy a lelkemben űr tátong.

– Tudom – mondta, és a fény kezdett visszatérni az arcába. – Azt hiszed, hogy nem akartam elmondani? Szerinted jó érzés volt azt hallgatnom, hogy csak szórakozásra kellek neked? Szerinted nem volt őrijtő, hogy azok a rohadékok azért lőttek ki, mert én éppen azon rágódtam, vajon elmondjam-e neked vagy várjak, és örüljek a tőled kapott morzsáknak? Esetleg hagyjalak elmenni, hogy ne járjanak orgyilkosok és főurak egy életen át a nyomodban csak azért, mert velem vagy?

– Nem akarom tovább hallgatni, hogy te mindig mindent jobban tudsz nálam, és én nem tudtam volna kezelni a dolgot.

– Nem ez történt.

– Nem akarom hallani, hogy szerinted jobb volt engem tudatlanságban hagyni, miközben a barátaid tudták, és *együtt* szépen eldöntöttétek, hogy ez jó lesz így nekem.

– Feyre!

– Vigyél vissza a táborba, azonnal!

Akadozva vette a levegőt, zihált.

– Kérlek.

Odarohantam, és megfogtam a kezét.

– *Azonnal vigyél vissza!*

Láttam a szemében a fájdalmat és a szomorúságot. Láttam, de nem érdekelt, mert a mellkasomból megint ki akart törni valami. Annyira fájt a *szívem*, hogy rájöttem, hogy az elmúlt hónapokban valahogy gyógyulhatott. Ő gyógyítgatta.

És most fájt.

Rhys látta ezt az arcomon, sőt még többet is, én az övében csak a fájdalmat. Összeszedte minden erejét, és nyögve a fájdalomtól gondolatutazással az illír tábor felé vettük az irányt.

51. FEJEZET

A JÉGHIDEG SÁRBA CSAPÓDTUNK A KIS KÖHÁZ KÖZELÉBEN.

Valószínűleg a házba akart érkezni, de a mágiája cserben hagyta. Láttam, hogy az udvar túloldalán lévő házban Cassian és Mor az ablakban ülve reggelizik. Döbbsenten rohantak az ajtóhoz.

– Feyre – nyögte Rhys, de összezsugorlott a karja, ahogy megpróbált felállni.

Otthagytam a sárban, és a ház felé viharzottam. Az ajtó kitárult, Cassian és Mor rohant felénk, és tetőtől talpig végigmérték bennünket. Miután Cassian látta, hogy én egyben vagyok, Rhys felé lódult, aki csurom sárosan próbált felállni.

Mor látta az arcomon, hogy valami nincs rendben. Hideg, üres tekintettel odaléptem hozzá.

– Vigyél el valahova jó messzire! – kértem. – Most azonnal.

Muszáj volt elmennem innen, gondolkodni akartam, csendre, nyugalomra, magányra volt szükségem. Mor az ajkát harapdálva nézett rám.

– Kérlek – könyörögtem megtört hangon.

Mögöttem Rhys újra a nevemet nyögte.

Mor újra figyelmesen rám nézett, megfogta a kezem, és eltűntünk a szélben és az éjszakában.

Egyszer csak hirtelen letaglózott a fény, és csak úgy ittam az

elém táruló látványt: hegyek és a déli napsütésben frissen csillogó hó mindenütt; minden olyan tisztán ragyogott hozzám képest. Magasan fent a csúcsok között jártunk, nem messze tőlünk egy faház állt a hegy két felső agyara közti szélvédett helyen. A sötét ház körül nem vettem észre semmi különöset.

– A ház védve van varázsigével, senki nem tud gondolatutazással bejutni. A családunk engedélye nélkül ezen a ponton senki nem léphet át. – Mor előrement, és a hó ropogott a lába alatt. Így szél nélkül elég enyhe volt az idő ahhoz, hogy eszembe jusson, hogy a világban már ébredszik a tavasz. Azért fogadni mertem volna rá, hogy naplemente után biztos fagyos hideg fog itt is uralkodni. Ahogy utánamentem, valami varázslat bizsergését éreztem a bőrömön. – Most már bemehetsz – mondta Mor.

– Mert a társa vagyok?

Tovább gázolt a térdig érő hóban.

– Rájöttél, vagy ő mondta meg neked?

– Suriel világosított fel. Azért mentem el hozzá, hogy megtudjam, hogy gyógyítsam meg Rhyst.

Káromkodott egyet.

– Már jól van?

– Túléli – mondtam. Nem kérdezősködött, én pedig nem voltam olyan nagylelkű hangulatban, hogy további részletekkel lássam el. Az ajtót egy intéssel nyitotta ki.

A faborítású szobától jobbra a konyha, a nappali rész pedig balra volt egy szőrmékkal letakart bőrkanapéval. Hátról egy kis folyosó vezetett a két hálószobához és a közös fürdőszobához. Ennyi.

– Fiatalabb korunkban mindig ide küldtek bennünket, hogy „szálljunk magunkba” – mondta Mor. – Ilyenkor Rhys gyakran csempészett be nekem könyveket és innivalót.

Összerezzenem a neve hallatán.

– Szuper – mondtam szárazon.

Mor intésére a kandallóban ropogni kezdett a tűz, és meleggel árasztotta el a helyiséget. A konyhapultra étel került, és a csövekben valami zörgött.

– Nincs szükség tüzelőre – magyarázta. – Égni fog addig, míg itt leszel. – Kérdőn felvonta a szemöldökét, mint aki azt kérdezi, meddig akarok maradni.

Elfordítottam tőle a tekintetem.

– Kérlek, ne mondd meg neki, hol vagyok!

– Keresni fog.

– Mondd meg neki, hogy ne keressen egy ideig.

Az ajkába harapott.

– Nem az én dolgom.

– Akkor ne mondj semmit!

Mégis megszólalt:

– El akarta mondani neked, és nagyon szenvedett a hallgatástól. De soha nem láttam még olyan boldognak, mint veled. Nem hiszem, hogy ennek bármi köze lenne ahhoz, hogy a társa vagy, vagy sem.

– Nem érdekel. – Elhallgatott, és mivel éreztem, hogy mondani akar valamit, inkább megelőztem. – Köszönöm, hogy elhoztál. – Udvariasan elküldtem.

Finoman biccentett.

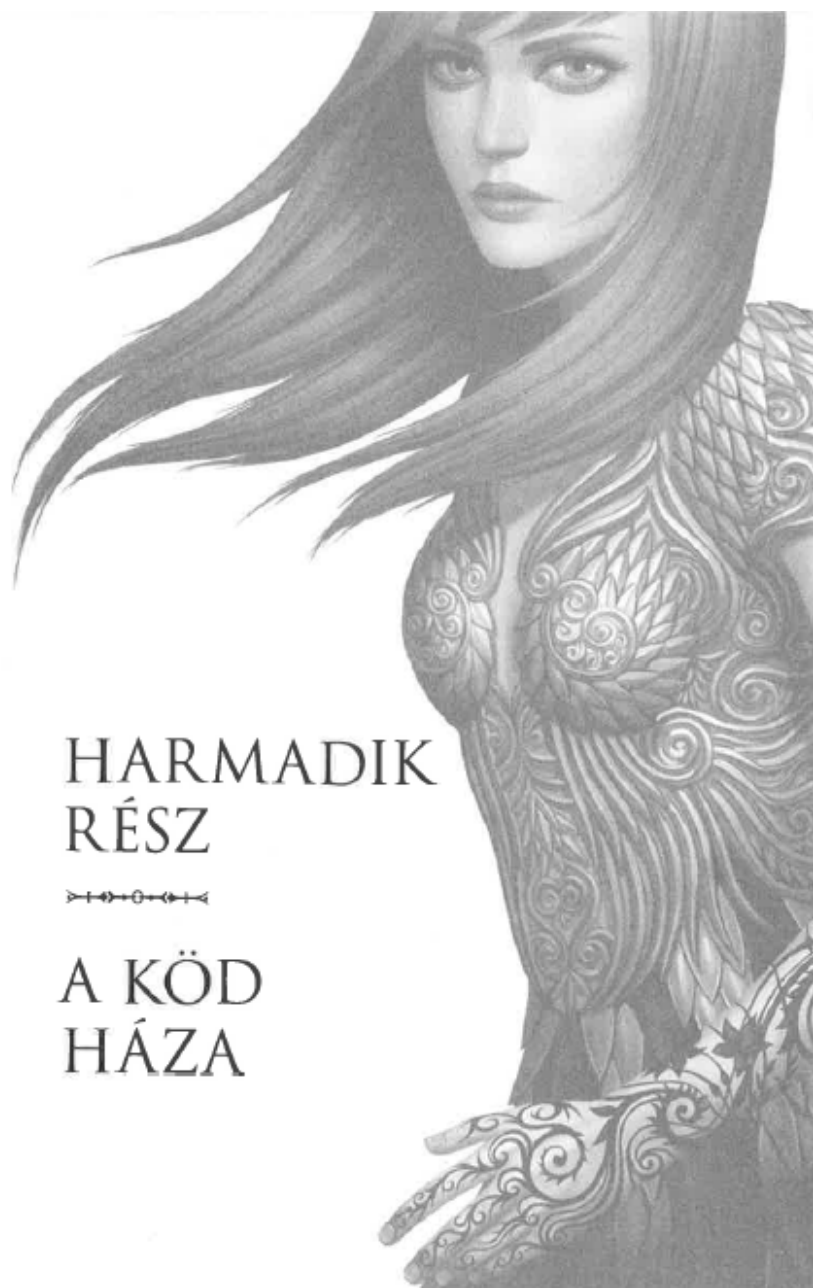
– Három nap múlva visszajövök. A hálósobában találsz ruhát, és meleg víz is annyi van, amennyit csak akarsz. A ház gondot visel rád, csak kívánj vagy mondj valamit, és teljesül.

Magányt akartam csak és csendet, de egy forró fürdő jó kezdetnek ígérkezett.

Kilépett, még mielőtt mondhattam volna valamit.

Több mérföldes körzetben egyedül voltam. Csak álltam a néma

házban, és a semmibe meredtem.

HARMADIK
RÉSZ

A KÖD
HÁZA

52.

FEJEZET

A HEGYI KUNYHÓ PADLÓJÁBA mély kádat süllyesztettek, elég nagyot ahhoz, hogy az illír szárnyak is elférjenek benne. Tűzforró vízzel töltöttem fel, nem érdekelt, hogy működik a házban a mágia, csak az, hogy működik. Sziszegtem és a fogamat szívtam, mikor bemásztam.

Három napja nem fürödtem, szinte sírni tudtam volna a meleg és tiszta víz érzésétől. Igaz, régen hetekig nem fürödtem, mert a meleg víz bevezetése a házunkba több bajjal járt volna, mint haszonnal. Még kádunk sem volt, vödörben hordtuk a vizet a tisztálkodáshoz.

Most egy sötét színű, füst- és fenyőillatú szappannal mosakodtam, aztán egy ideig csak üldögéltem és néztem a gyertyák fényében felszálló gőzt.

A *társa* vagyok. A szó előbb kergetett ki a kádból, mint terveztem, és akkor is a fejemben zakatolt, amikor felvettem a hálósobaszekrény egyik fiókjában talált ruhákat: egy sötét színű nadrágot, egy bő, krémszínű, combközépig érő pulóvert és vastag zoknit. Megkordult a gyomrom, mire rájöttem, hogy tegnap óta nem ettem, mert...

Mert Rhys megsérült, én pedig elvesztettem a fejem, teljesen

beleőrültem, amikor elragadták tőlem, lelőtték, mint egy madarat. Ösztönösen cselekedtem, valami nagyon mélyről fakadó ösztön vezérelt, amikor meg akartam védeni őt.

A fapulton találtam egy ételtároló edényt, biztosan Mor hozta, és fogtam egy vaslábst, hogy megmelegítsem benne az ételt. Vártam, hogy felmelegedjen a leves, és közben megettem a tűzhely mellett talált friss, ropogós kenyér felét.

Szóval már az előtt gyanította, hogy kiszabadultunk Amaranthától. Az esküvőm napján vajon azért avatkozott közbe, hogy egy végzetes hibától megkíméljen, vagy a saját céljai vezérelték, mert ha a társa vagyok, akkor elfogadhatatlan, hogy valaki máshoz kössem az életemet? Csendben vacsoráztam, csak a duruzsoló tűz volt a társaságom, de a gondolataim mélyén ott lüktetett a megkönnyebbülés. Tamlinnel a kapcsolatom már az elejétől fogva halálra volt ítélve. Elhagytam, hogy megtaláljam a társam. Csak úgy tudom megkímélni magunkat a szegyéntől, a pletykáktól, ha a *valódi* páromat találtam meg másban.

Egyáltalán nem vagyok egy mocskos, hazug áruló. Még ha Rhys tudta is, hogy a társa vagyok. Miközben én hónapokon keresztül Tamlinnel osztottam meg az ágyam. Rhys tudta, hogy vele alszom, mégsem adta ennek jelét. Talán nem érdekelte. Talán nem akarta ezt a kapcsolatot, és remélte, hogy elmúlik magától. Ha így van, akkor semmivel nem tartozom neki és nincs is miért bocsánatot kérnem tőle.

De azt tudta, hogy rosszul fogok reagálni, és a tudat jobban fog bántani, mint segíteni nekem. Mi lett volna, ha tudom? Mi lett volna, ha tudom, hogy ő a társam, miközben Tamlint szeretem? Ez nem menti fel őt az alól, hogy nem mondta meg. Nem menti fel az elmúlt hetek alól, amikor annyira utáltam magam azért, mert őt kívántam. Meg kellett volna mondania, de megértettem.

Elmosogattam, letöröltem a morzsákat a kis ebédlőasztalról,

ami a konyha és a nappali között állt, és bemásztam az egyik ágyba.

Tegnap este még mellé bújtam, számoltam a lélegzetét, nehogy kihagyjon. Korábban pedig a karjaiban feküdtem, az ujjjaival a lábam között, a nyelvével a számban. A házban most meleg volt, az ágynemű mégis hideg, az ágy pedig nagy és üres. A kis üvegablakon keresztül láttam, hogy a hófúttá táj kékesen fénylik körülöttem a holdsugárban. A szél tompán süvített, és a havat szikrázva fújta el a ház mellett.

Azon tűnődtem, vajon Mor megmondja-e neki, hol vagyok, és eljön-e értem.

A társam. Az én társam.

A havon csillogó napsütés ébresztett fel, hunyorogva csak magamat okolhattam, hogy nem húztam be a függönyt. Egy pillanatig azt se tudtam, hol vagyok, miért vagyok ebben az isten háta mögötti házban, a hegyekben, ráadásul pontosan azt se tudom, hol.

Rhys egyszer említette, hogy a kedvenc nyaralóját Mor és Amren egy vitában porig égette. Kíváncsi lettem volna, hogy erre gondolt-e. Újjáépítették volna azóta? Minden kényelmes volt, használt, de viszonylag jó állapotban.

Mor és Amren is tudott róla. Nem tudtam eldönteni, vajon utáljam-e őket emiatt. Biztosan Rhys utasította őket, hogy hallgassanak, és ők csak tiszteletben tartották a kívánságát, de...

Beágyaztam, reggelit csináltam, elmosogattam, aztán megálltam a nappali közepén.

Elmenekültem. Pontosán ezt várta tőlem Rhys, amikor megmondtam neki, hogy mindenki, akinek van egy csöpp józan

esze, hanyatt- homlok menekül előle. Sérülten otthagytam a jéghideg sárban, mint egy gyáva bolond. Azt mondtam neki, hogy őt soha nem hagynám el, most pedig otthagytam.

Őszinteséget követeltem tőle, de az első igazi próbán én nem viselem el tőle az őszinteséget, sőt még arra se voltam hajlandó, hogy meghallgassam.

Te értesz engem.

Nos, én nem akartam megérteni őt. Talán azt sem akartam felfogni, amit a saját szememmel láttam.

Leléptem.

Lehet, hogy nem kellett volna.

Déltájban rám tört az unalom. Leküzdhetetlen, csillapíthatatlan unalom a szobafogság miatt. A hó lassan olvadt az enyhe tavaszi napon, és csak hallgattam, ahogy csipp-csepp, csepeg le a tetőről.

Az unalomtól elfogott a kíváncsiság, ezért végigkutattam a két hálósoba összes komódját és szekrényét (ruhák, régi szalagok, kések és fegyverek, mintha valaki bedugdosta volna őket oda, aztán elfeledkezett volna róluk), a konyhaszekrényeket (ételek, befőttek, lábosok és serpenyők, egy ételfoltos szakácskönyv) és a nappalit (takarók, néhány könyv, *mindenhol* bedugdosott fegyverek), majd a szerszámos szekrény felé vettem az irányt.

A ház egy főúr nyaralójához képest szokatlannak tűnt, mert ugyan mindenben látszott a gondosság, mégis sugárzott a helyből valamiféle könnyed fesztelenség. Mintha ez egy olyan hely lett volna, ahol mindenkit szívesen látnak és mindenkinek van elég ágy és heverő. Nem kell címzetes valakiknek lenniük, csak saját maguknak, és kiosztják egymás között, hogy aznap ki főzi a vacsorát, ki vadászik, ki takarít...

Egy család.

Olyan érzés volt, mintha egy családot alkottak volna, ami nekem soha nem adatott meg igazán, és nem is reménykedtem benne, hogy lesz. Akkor sem reménykedtem ebben, amikor hozzászoktam egy kastély méreteihez és hivatalos életmódjához, ahhoz, hogy egy főpapnő bálványa és bábuja lett belőlem, szimbólum a sokat szenvedett népnek.

Ahogy kinyitottam a kamra ajtaját, megcsapott a hideg, de az egész hely barátságosságaról gondoskodó mágiának köszönhetően hirtelen meggyulladt néhány gyertya. A polcokon nem állt a por (biztos ez is a mágia mellékhatása volt) és csillogott a sok ételtároló rekesz. Könyvek, sportfelszerelés, zsákok, kötelek és nagy meglepetésemre még több fegyver. Átkutattam a múlt és a jövő kalandjainak emlékeit, és szinte sajnáltam otthagyni őket, amikor úgy féltucatnyi festékesdobozra lettem figyelmes. Papírt és vásznakot találtam, régi, foltos ecseteket és mindenféle felszerelést, pasztell- és vízfestéket, valami szénhez hasonlót vázlatkészítéshez, de a figyelmemet leginkább a festék és az ecsetek ragadták meg.

Ki akart itt festeni, amikor itt ragadt a házban? Vagy ő is csak együtt pihent a többiekkel?

Azzal áltattam magam, hogy a hidegtől remeg a kezem, amikor a festékért nyúltam, és felnyitottam a tetejét.

Még friss volt. Talán a mágia konzerválta.

Bekukkantottam a doboz sötéten csillogó belsejébe: kék.

Összeszedtem mindent eszközt, amire szükségem volt.

Egész nap festettem, és napnyugta után is, egész éjjel. Már a hold is feljött, mire megmostam a kezem, az arcom és a nyakam, és átöltözés nélkül bebotorkáltam az ágyamba, ahol azonnal

álomba merültem.

Már talpon voltam azelőtt, hogy a nap tovább olvasztotta volna a környező hegyekben a havat. Csak akkor tartottam szünetet, amikor ettem néhány falatot. A nap késő délután már kimerült a hórétég fogyasztásába, amikor kopogtak az ajtón.

Tiszta festékpaca voltam, teljesen tönkretettem a krémszínű pulcsimat. Mozdulatlanná dermedve füleltem, és újabb kopogást hallottam, halkán, de határozottan.

– Ugye nem haltál meg? – hangzott a kérdés a kopogás után.

Nem tudtam eldönteni, hogy megkönnyebbülést vagy csalódást éreztem, amikor kinyitottam az ajtót, és a kezét fűjkálva melegítő Mor állt előttem.

Csak nézte a festékfoltokat a bőrömön, a hajamon, az ecsetet a kezemben. Aztán rápillantott a műveimre. A hűvös tavaszi estéből belépett a házba, becsukta maga mögött az ajtót, és fütttyentett egyet.

– Hát te tényleg nagyon el voltál foglalva!

Valóban, szinte minden szabad felületet kipingáltam a szobában.

Nem egyszerűen csak lefestettem, hanem mintákat, apró képeket festettem. Voltak egyszerűbbek, például az ajtófélfá mellett a tavasz első sugaraira olvadó jégcsapok lógtak le, amikből pompás nyári virágok, végül tarka és sötétedő őszi levelek lettek. Az ablaknál lévő kártyaasztal köré virággyűrűt festettem, az ebédlőasztal köré pedig leveleket és pattogó lángokat.

A tekervényes díszítőelemek között őket is megfestettem: Mort, Cassiant, Azrielt, Amrent és Rhyst.

Mor odalépett a nagy tűzhelyhez, ahol a kandallópárkányt arany és vörös erezzel feketére festettem.

Közelről csinos kis dekorációnak tűnt, de a heverőről...

– Illír szárnyak – mondta. – Hú, folyton ezzel fognak majd dicsekedni!

Odament az ablakhoz, amit arany-, réz- és bronzfolyondárokka kereteztem. Az ujja köré csavarta a haját, és oldalra billentett fejjel kijelentette:

– Szép.

Aztán újra szemügyre vette a szobát. A tekintete a hálószoa folyosójára vezető ajtó keretére tévedt, és grimaszolva megkérdezte:

– Miért van ott Amren szeme?

Valóban, kicsivel az ajtó felett, a boltív közepére egy világító, ezüstsziurke szempárt pingáltam.

– Mert mindig úgy figyel.

– Ez így nem lesz jó – fintorgott Mor. – Fesd mellé az én szememet is! A család férfitagjai tudni fogják, hogy *mi ketten* figyeljük majd őket, ha idejönnek egy hétre dorbézolni.

– Szoktak ilyet csinálni?

– Régebben előfordult. – *Amarantha előtt.* – Ősszel bezárkóztak ide hárman öt napra inni és vadászni, aztán élőhalottként jöttek vissza Velarisbe, de úgy vigyorogtak, mint a bolondok. Szívet melengető a tudat, hogy ezentúl ezt úgy fogják csinálni, hogy közben magukon érzik Amren és az én figyelő tekintetemet.

Mosolyogtam.

– Kié ez a festék?

– Amrené – felelte Mor a szemét forgatva. – Az egyik nyáron itt pihentünk mindannyian, és meg akart tanulni magától festeni. Két nap után ráunt, és úgy döntött, hogy inkább nyomorult lényekre vadászik.

Halkan elnevettem magam.

Odamentem az asztalhoz, amit főként a keverésre és a festékek

rendezgetésére használtam. Lehet, hogy gyávaság volt a részemről, de háttal állva kérdeztem meg:

– Jött valami hír a nővéreimtől?

Mor járkált a házban, ételt keresett, vagy azt mérte fel, mire van szükségem. Hátraszólt:

– Nem, még nem.

– És Rhys még beteg? – Otthagytam őt a jéghideg sárban, sérülten, mérgekkel a testében. Festés közben is próbáltam nem erre gondolni.

– Még gyógyulófélben, de jól van. Természetesen haragszik rám, de teszek rá.

Mor aranyárga tónusát az illír szárnyakhoz használt vörössel kevertem addig, míg élénk narancsszínt nem kaptam.

– Köszönöm, hogy nem árultad el neki, hogy itt vagyok.

Vállat vont. Friss kenyér, gyümölcs és egy ételhordó jelent meg a pulton, aminek a konyha túloldaláról is éreztem az illatát, és majdnem felnyögtem az éhségtől.

– Azért beszélned kellene vele. Persze szálljon magába, de hallgasd meg! – Nem nézett rám, úgy beszélt. – Mindig okkal csinál mindent. Lehet, hogy pokolian pökhendi, de rendszerint helyesen cselekszik, amikor az ösztöneire hallgat. Hibázik néha... De hallgasd meg!

Már eldöntöttem, de inkább tovább kérdeztem:

– Hogy sikerült a látogatásod a Rémálmok udvarába?

Elhallgatott, az arca halottsápadt lett.

– Remekül, mindig nagy öröm, ha találkozom a szüleimmal. El tudod képzelni.

– Az apád gyógyulgat? – Azriel kobaltnévjét kevertem hozzá a narancshoz, és addig kevertem, míg sötétbarnát nem kaptam.

Kurta, komor mosoly.

– Lassan. Legszívesebben én is elroppantottam volna még

néhány csontját. Az anyám már kitiltott a magánlakosztályukból. Annyira kár!

A lelkem mélyén élvezettel hallgattam.

– Tényleg az! – mondtam. Egy kis fehérrel világosítottam a barnát, és összehasonlítottam Mor szemével az eredményt, aztán fogtam egy széket és ráálltam, hogy nekiálljak az ajtófélfának. – Rhys gyakran kéri tőled, hogy látogasd meg őket?

Mor a pultnak dőlt.

– Főúrrá kinevezése napján engedélyt adott nekem arra, hogy ha akarom, öljek meg mindenkit. Azért veszek részt ezeken a találkozókön, azért járok a Rémálmok udvarába, hogy emlékeztessem őket néha, és fenntartsam a kommunikációt a két udvar között, akármilyen feszült is a helyzet. A szeme sem rebbenne, ha holnap odavonulnék és megölném a szüleimet. Talán egy kicsit kellemetlenül érintené, de örülne.

A karamellbarna foltra koncentráltam, amit Amren szeme mellé festettem.

– Sajnálom, amin keresztül kellett menned.

– Köszönöm – mondta, és odajött hozzám, hogy nézze, amit csinálok. – Mindig feszült vagyok, ha meglátogatom őket.

– Úgy tűnt, hogy Cassian is aggódik. – Újabb tapogatózó kérdés.

Vállat vont.

– Azt hiszem, hogy ő is bármikor élne a lehetőséggel, hogy kezdve a szüleimmal porig rombolja az egész udvart. Talán egyszer ajándékképpen megengedem neki és Azrielnek. Tökéletes ajándék lenne napfordulóra.

– Már meséltél arról, hogy egykor te és Cassian... De Azrielletti... – kérdeztem, talán egy kicsit túl lazán.

Kínos nevetés.

– Nem. Azriel? Cassian után esküt tettem arra, hogy Rhys

barátjával soha többet. Azriel nincs híján a szeretőknek, szóval ne aggódj miatta! Ő jobban tartja a titkot, mint mi, de van neki.

– Szóval ha ő bármikor is érdeklődést mutatna, te nem...

– Valójában nem én vagyok itt a kérdés, hanem ő. Meztelenre vetkőzhetnék az orra előtt, de ő egy tapodtat se mozdulna. Hiába képes folyton-folyvást harcolni azokkal az illír szemétládákkal és legyőzni őket, neki az sem számítana, ha Rhys megtenné Velaris hercegének, ő egy korcs senkinek tartaná magát, aki senkinek nem elég jó. Főleg nekem nem.

– De téged érdekelne?

– Miért kérdezel ilyeneket? – A hangja feszültté vált. Még soha nem éreztem ilyen óvatoskodónak.

– Próbálom kideríteni, hogyan tudtok ti hárman együtt dolgozni.

Fújtatott egyet, és az óvatosság eltűnt az arcáról. Megkönnyebbültem, de igyekeztem leplezni.

– Ötszáz évnyi kusza történetünk van együtt, amin átrághatod magad. Sok szerencsét.

Valóban. Pont kész lettem a szemével, mézbarna volt, Amren higanyszínű szeme mellett. Mor még mintegy válaszul hozzátette:

– Fesd meg Azrielét is az enyém mellé, Cassianét pedig az övé mellé!

Felvontam a szemöldököm, mire ő ártatlanul rám mosolygott.

– Így mindannyian tudunk figyelni téged.

Csak megráztam a fejem, leugrottam a székről, és azon kezdtem agyalni, hogy fessek mogyoróbarna szemeket.

– Olyan borzasztó, hogy a társa vagy? – kérdezte Mor halkán.

– Hogy tagja vagy az udvarunknak, a családunknak, kusza történetünknek?

Ahogy az edénykében kevertem a festéket, a színek úgy örvénylettek benne, mint az egymásba fonódó életek.

– Nem – súgtam. – Egyáltalán nem.
Ezzel meg is volt a válaszem.

53.

FEJEZET

MOR ÉJSZAKÁRA IS MARADT, sőt odáig merészkedett, hogy festett néhány kezdetleges pálcikaemberkét a kamraajtó melletti falra. Három nőalakot, az övére emlékeztető, képtelenül hosszú, lebegő hajjal, és három szárnyas férfit, ráadásul valahogy megoldotta, hogy úgy nézzenek ki, mint akik pöffeszkednek a saját fontosságuk tudatában. Akárhányszor rájuk néztem, mindig elröhögtem magam.

Reggeli után ment el, ott kellett kísétálnia, ahol a gondolatutazást megakadályozó pajzs véget ért. Integettem távolodó, didergő alakjának, aztán eltűnt a semmibe.

A csillogó fehér messzeséget bámultam, amit az olvadástól már kopár foltok tarkítottak, és a téltől ki fakult fűszálacskák a kék ég és a hegyek felé magasodtak. Tudtam, hogy végül a nyár is eléri majd ezt az olvadozó, álomszerű tájat. A kamrában talált horgászbotok és sportfelszerelések mindenesetre nyári időtöltéseket sugalltak, mégis nehéz volt elképzelni, hogy a hóból és jégből egyszer puha fű és vadvirágok lesznek.

Egy röpke pillanatra elképzeltem, ahogy a vékony hóréteg alatt szunnyadó réten szaladok, közben belegázolok a számtalan kis patakocskába, lakmározom a zamatos nyári bogyókból, miközben a nap lemegy a hegyek felett...

Azután hazamennék Velarisbe, végre bejárnám a művésznegyedet, az üzleteket és a galériákat, érdeklődnék, tanulnék tőlük, és egy napon talán én is megnyitnám az üzletemet. Nem a műveimet árusítanám, hanem tanítanék olyanokat, akik hozzám hasonlóak: összetört a szívük, de próbálnak túllépni rajta, rájönni arra, kik ők a sötétségen és a fájdalomon kívül. A nap végén kimerülten, de elégedetten térnék haza. Boldogan. A városi házunkba, a barátaimhoz. Be nem állna a szánk, úgy mesélnénk a napunkról, körbeülnénk az asztalt és együtt vacsoráznánk.

Rhysand pedig...

Ő is velünk lenne. Adna kölcsön annyit, hogy megnyissam a boltot, de mivel nem szeretek tartozni, ezért árulnám a festményeimet, hogy megadjam a kölcsönt, függetlenül attól, hogy a társam-e vagy sem.

Itt lenne nyáron, repkedne a mező felett, kergetne a kis patakok között és fel a hegyoldalon. Együtt üldögeelnénk a csillagok alatt, és a számba tenné a finom bogyókat. Ő is ott ülné velünk a városi házában az asztalnál, hangosan röhögne, és soha többé nem lenne hideg, kegyetlen, komor. Soha többé nem lenne senkinek a szolgája vagy az ágyasa.

Esténként felmennénk az emeletre, történeteket mesélne a kalandjairól, én is suttogva beavatnám a napomba és...

Ennyi.

A jövőnk.

Ilyen jövőt láttam magam előtt, fényeset, akár a napkelte a Sidra partján.

Ebbe az irányba akartam menni, ez volt a célom, kíváncsian vártam, hogy a halhatatlanság még mit nyújthat nekem. Már nem tűnt szürkének, üresnek.

Az utolsó leheletemig harcolni fogok érte, hogy elérjem és

megvédjem.

Már tudtam, mi a dolgom.

Öt nap alatt minden helyiséget kipingáltam a házban. Mor mielőtt elment, varázsolt még extra festéket, és annyi ennivalót, hogy képtelenség lett volna mindent felfalni.

Öt nap elteltével azonban meguntam a saját gondolataim társaságát, a várakozást és a szállingózó havat.

Szerencsére este megjött Mor, az ajtómon dörömbölt türelmetlenül.

Egy órával korábban fürödtem, olyan helyekről sikáltam le magamról a festéket, ahová nem is gondoltam, hogy kenődhet. Még vizes volt a hajam, amikor az ajtó a hirtelen befúvó hideg levegőtől kicsapódott.

De nem Mor támaszkodott az ajtófélfának.

54.

FEJEZET

RHYSRE MEREDTEM, ő pedig visszabámult rám.

Az arca kipirult a hidegtől, a haja összekócolódott, és úgy tűnt, hogy tényleg fagyoskodva áll ott, hátrahúzott szárnyakkal. Tudtam, hogy elég egy szót szólnom, és kirepül a dermesztő hidegbe. Ha bevágnám az orra előtt az ajtót, akkor sem erőszakoskodna tovább. Láttam rajta, hogy megérezte a festékszagot, de nem vonta el a tekintetét. Várt.

A társam. Az én társam ez a jóképű, erős, önzetlen férfi... Aki a családjáért, a népéért feláldozta, tönkretette magát, és mégsem érezte úgy, hogy elég volt, és hogy *ő elég* lenne bárkinek is... Azriel azt hitte, hogy nem érdemel meg egy olyan lányt, mint Mor. Azon tűnődtem, hogy Rhys valahogy ugyanezt érzi-e velem kapcsolatban. Oldalra léptem és az ajtót nyitva tartottam neki. Esküdni mertem volna rá, hogy a kötelékünkön keresztül valami térdrogyasztó megkönnyebbülés lüktetett.

Rhys a képeimet nézte, a tekintetével mohón itta az élénk színeket, amiktől a ház is mintha életre kelt volna, és megjegyezte:

- Lefestettél bennünket.
- Remélem, nem baj.

A folyosóra vezető ajtófélfát is szemügyre vette.

– Azriel, Mor, Amren és Cassian – mondta a lefestett szemek láttán. – Tudod, hogy bármelyik közülük bajuszt fog festeni annak a szeme alá, aki éppen felhúzza?

Lenyeltem a mosolyomat.

– Mor már megígérte, hogy megcsinálja.

– És az én szemem hol van?

Nagyot nyeltem, jól van, nem kerülgetjük tovább a forró kását. Olyan vadul kalapált a szívem, hogy tudtam, hogy ő is hallja.

– Félttem lefesteni.

A szemembe nézett.

– Miért?

Vége minden játszmázásnak.

– Először is örülten dühös voltam rád, hogy nem mondtad el. Másrészt amiatt aggódtam, hogy túlzottan tetszenének, és te nem éreznéd ugyanezt. Félttem, ha lefestem, akkor annyira vágnék rá, hogy egész nap csak a szemedet bámulnám, és elég szánalmasnak tűnt, hogy ezzel töltssem minden időmet.

– Ez valóban így van – mondta, és a szája furcsán megrándult.

– Iderepültél – jegyeztem meg az ajtóra meredve.

Bólintott.

– Mor nem akarta elárulni, hová tűntél, és nincs is túl sok ilyen biztonságos hely. Mivel nem akartam hybernálni barátainkat is elvezetni hozzád azzal, hogy idejövök, ezt a régimódi módszert választottam. Eltartott egy ideig.

– Jobban vagy?

– Teljesen meggyógyultam. A vérméregnek köszönhetően ilyen gyorsan. Hála neked.

Kerültem a tekintetét, inkább a konyha felé fordultam.

– Biztos megéheztél, melegítek neked valamit.

– Főztél nekem? – kérdezte döbbenten.

– Melegíteni akarok – feleltem. – Nem tudok főzni.

Nem éreztem a különbséget, de akármi is legyen, az, hogy étellel kínáljam... Beleöntöttem valamennyi hideg levest egy lábosba, és begyújtottam a tűzhelyet.

– Nem ismerem a szabályokat – mondtam háttal állva neki. – Magyarázd el nekem őket!

A szoba közepén állva nézte, amit csinálok. Rekedt hangon felelt:

– Fontos pillanat, amikor egy nő a társát étellel kínálja. A szokás régről gyökerezik, még abból az időből, amikor még nem voltunk civilizált lények. Az első alkalom mégis számít, sőt egyes párok partit is rendeznek ebből az alkalomból, hogy a nő ünnepélyes keretek között tudja étellel kínálni a társát... Ez a szokás inkább a jómódúak körében dívik, de azt jelenti, hogy a nő elfogadja a szövetséget.

A levesre bámulva feleltem:

– Mondd el a történeted! Mindent tudni akarok.

Megértette az ajánlatomat.

Mesélj, miközben főzök, és a végén eldöntöm, hogy megkínállak-e az étellel, vagy sem.

Nyikorogva hátrahúzta a székét, és leült az asztalhoz. Néhány pillanatra csend ereszkedett közénk, csak a kavarás zörgése hallatszott.

Aztán megszólalt:

– A háborúban Amarantha katonái foglyul ejtettek.

Abbahagytam a kevergetést, annyira összeszorult a szívem.

– Cassian és Azriel más századokban harcolt, így nem is sejtették, hogy a katonáimmal együtt fogságba estem, és Amarantha parancsnokai hetekig kínozták és gyilkolták a harcosaimat. Berkenyét szúrtak a szárnyaim közé, és ők is hasonló láncra vertek. Ezek a láncok Hybern legfontosabb szerzeményei közé tartoznak, a követ a birodalom mélyéről

bányásszák, és semlegesíteni tudják vele egy főúr mágiáját, még az enyémet is. Két fa közé láncoltak, kényük-kedvük szerint ütlegeltek, próbálták kiszedni belőlem, hol állomásoznak az Éjszaka udvarának seregei. A harcosaimat, halálukat és szenvedésüket is arra használták, hogy engem megtörjenek.

De én nem törtem meg – folytatta nyers hangon. – Ők pedig túl ostobák voltak ahhoz, hogy tudják, mivel illír vagyok, semmi mást nem kellene tenniük, csak levágni a szárnyaimat. Talán szerencsém volt, mert nem próbálkoztak vele. Amarantha pedig nem törődött vele, hogy én ott vagyok, hiszen csak egy főúr fia voltam, Jurian pedig nem sokkal azelőtt ölte meg Amarantha húgát, ezért neki csak az számított, hogy megtalálja Juriant és megölje. Nem sejtette, hogy én minden másodpercben, minden lélegzetvételemmel az ő halálát tervezem. Arra is felkészültem, hogy ebbe belepusztulok, de mindenáron meg akartam ölni, még ha a szárnyaim elvesztésével is jár, hogy kiszabaduljak. Figyeltem az öröket, kiismertem a napirendjüket, tudtam, hol lehet Amarantha. Kitűztem a napot és az órát is. Készen álltam arra, hogy véget vessek az egésznek, másrészt Cassiant, Azrielt és Mort vártam. Semmi mást nem éreztem, csak haragot és megkönnyebbülést, hogy a barátaim legalább nincsenek itt. Egy nappal az előtt, amikor a gyilkosságot és a saját végzetemet terveztem, Amarantha szembekerült Juriannel a csatamezőn.

Szünetet tartott, nagyot nyelt.

– Leláncoltak a sárba, és arra kényszerítettek, hogy nézzem végig a párbajukat, ahogy Jurian helyettem méri rá a végzetes csapást, csak éppen Amarantha végzett vele: kitepte a szemét és az ujját, és amikor kiterült, a nő visszavonszolta a táborba. Aztán végig kellett hallgatnom, hogy napokig szabdálja. Jurian véget nem érően ordított. Amaranthát annyira lekötötte a kínzás, hogy csak az utolsó pillanatban észlelték apám katonáinak érkezését.

Páni félelmében inkább megölte Juriant, nehogy kiszabadítsák, és elmenekült. Az apám kiszabadított, de megparancsolta az embereinek és Azrielnek, hogy hagyják a berkenyetüskéket a szárnyaikban, büntetésképpen azért, hogy hagytam magam elfogni. Súlyos sérülésemet látva a gyógyítók azt mondták, hogy ha úgy harcolok, hogy a szárnyaik még nem gyógyultak meg teljesen, akkor soha többé nem fogok tudni repülni. Ezért kénytelen voltam hazautazni, hogy meggyógyuljak, miközben még folytak a végső ütközetek.

Megkötötték a Szerződést, és felépült a fal. Az Éjszaka udvarában mi már régen felszabadítottuk a rabszolgáinkat. Nem bízunk az emberekben, hogy megőrzik a titkainkat, mert olyan gyorsan szaporodtak, hogy az őseim nem tudták a tudatukat egyszerre kontrollálni. A világunk mégis megváltozott, mindannyiunkat megváltoztatott a háború. Egy másik Cassian és egy másik Azriel jött vissza, és én is megváltoztam. Idejöttünk, ebbe a házba. Olyan súlyos volt a sérülésem, hogy ők hoztak be, mert nem tudtam a saját lábamon járni. A Szerződés utolsó passzusairól is itt szereztünk hírt.

Velem voltak, amikor tehetetlenségemben csak üvölteni tudtam a csillagokra, hogy Amarantha büntetlenül megúsza minden gonoszságát Hybern királyával együtt. A barátaim szerint mindkét oldalon túl sokat gyilkoltak ahhoz, hogy bárkit felelősségre lehessen vonni. Még az apám is azt parancsolta nekem, hogy hagyjam az egészet, a jövőt építem és éljünk békében egymás mellett. De én soha nem bocsátottam meg, amit Amarantha tett a harcosaimmal. És soha nem is felejtettem el. Tamlin apja Amarantha barátja volt. Amikor az apám megölte Tamlin apját, átkozottul elégedett voltam azzal, hogy legalább egy fikarcnyit érez abból, amit én éreztem, amikor megölte a katonáimat.

Reszkető kézzel kavartam a levest. Nem tudtam... Fel se merült bennem...

– Amikor Amarantha évszázadokkal később visszatért ezekre a partokra, még mindig meg akartam ölni őt. Az volt a legrosszabb, hogy azt se tudta, ki vagyok, még arra se emlékezett, hogy egy főúr fia vagyok, akit foglyul ejtett. Számára csak annak a férfinak a fia voltam, aki megölte a barátját, az Éjszaka udvarának főura. A többi főúr meg volt győződve arról, hogy békét akar és kereskedelmi kapcsolatokat. Egyedül Tamlin nem bízott benne. Tamlint én gyűlöltem, de ő személyesen ismerte Amaranthát, és ha ő nem bízott benne. .. Tudtam, hogy Amarantha nem változott egy fikarcnyit sem.

Azt terveztem, hogy megölöm őt, de senkit, még Amrent se avattam be a terveimbe. Elhitettem Amaranthával, hogy érdekelnek a kereskedelmi kapcsolatok és a szövetség. Elhatároztam, hogy elmegyek a Hegyalján szervezett ünnepségre, ahová minden udvart meghívtak, hogy megünnepeljük a Hybernnel kötött kereskedelmi megállapodást... Azt terveztem, ha lerészegedik, besurranok a tudatába, tudomást szerzek minden hazugságáról és gátlástól, és mielőtt bárki közbelépne, cseppfolyósítom az agyát. Arra is készen álltam, ha háború törne ki emiatt.

Megfordultam és a pultnak dőltem. Rhys a kezeit nézte, mintha a történet egy könyv lenne, és úgy olvasná.

– De ő gyorsabban gondolkodott és cselekedett, ugyanis korábban kiképzést kapott sajátos képességeimről és kiterjedt mentális pajzsokkal rendelkezett. Annyira lekötött, hogy megpróbáljam átverekedni magam rajtuk, hogy nem gondoltam a kezemben tartott italra. Nem akartam, hogy Cassian, Azriel vagy bárki más a szemtanúja legyen annak, mire készülök, ezért senki sem szolgált bele.

– Éreztem, hogy az erőmet kiszívja a varázsige, amit a köszöntőnél az italba tett, de még egy utolsó erőfeszítéssel kieresztettem minden mágiámat: a Rémálmok udvarából érkezettek tudatából kisöpörtem Velarist, a védőpajzsait, mindent, ami jó volt – azok tudatából, akik velem tarthattak. Velaris köré pedig védőpajzsot húztam, amit a barátaimhoz kapcsoltam, ez azt jelentette, hogy ott kellett maradniuk, különben azt kockáztatták, hogy a védelem összeomlik. Az utolsó cseppeket arra használtam, hogy a tudatommal közöljem a tudatuknak, hogy mi történt, és maradjanak távol. Néhány másodpercen belül Amarantha birtokolta minden erőmet.

Rám emelte a tekintetét. Elcsigázottnak, komornak láttam.

– A Rémálmok udvarának felét ott helyben lemészárolta, csak azért, hogy bebizonyítsa nekem, hogy képes rá. Bosszúból Tamlin apjáért. Azonnal tudtam, hogy bármit megtennék azért, hogy távol tartsam az udvaromtól, az igazi lényemtől, attól, amit szeretek. Azt mondtam magamnak, hogy ez egy új háború, egy újfajta csata. Amikor folyton rám figyelt, tudtam, mit akar. Tudtam, hogy nem annyira az ágyába akar ráncigálni, hanem bosszút akar állni apám szellemén. És ha ezt akarja, akkor ezt megkapja. Hagytam, hogy könnyöröggön, kiabáljon, és megmaradó erőmet arra használtam, hogy annyira jó legyen neki, hogy többet akarjon. Sóvárogon utánam.

Belekapaszkodtam a pultba, mert alig álltam a lábamon.

– Elátkozta Tamlint, és a másik nagy ellenségemből lett az az egérlyuk, ahol mindannyian kimenekülhettünk. Amikor éjszakánként együtt voltam Amaranthával, tudtam, hogy közben félig-meddig azon tűnődik, vajon megpróbálnám-e megölni őt. A mágiámmal nem tudtam ártani neki, és a testi támadások elől levédte magát. Ötven évig voltam az ágyasa, és még az ágyban is azon törtem az agyam, hogy ölhetném meg. Fogalma sem volt

róla, fel sem merült benne. Annyira jól csináltam, hogy azt hitte, én is élvezem. Elkezdett bízni bennem, mindenki másnál jobban, főleg, amikor bebizonyítottam, mit tudok tenni az ellenségeivel. Örömmel tettem. Magamat gyűlöltem, de amit csináltam, azt örömmel tettem. Egy évtized elteltével már lemondtam arról, hogy valaha is újra találkozom a barátaimmal vagy a népemmel. Az arcukat is elfelejtettem, és kihunytt bennem minden remény.

Csillogott a szeme, de próbált nagyokat pislogni.

– Három éve – folytatta halkán – kezdődtek az álmaim. Eleinte csak felvillanások voltak, mintha valakinek a szemével látnám a világot. Pislákoló tűz egy sötét házban. Szalmabála egy pajtában. Nyúltelep. A képek ködösek voltak, mintha egy párás üvegen néznék át. Rövid felvillanások csupán, és több hónap is eltelt közöttük. Nem tulajdonítottam semmilyen jelentőséget nekik, amíg egy kéz képe nem jelent meg előttem... Egy gyönyörű női kéz... Ecsetet tartott és virágokat festett egy asztalra.

Kihagyott a szívem.

– Akkoriban visszaküldtem egy gondolatot, az éjszakai ég képét, ami örömet jelentett nekem akkor, amikor a leginkább szükségem volt rá. A nyílt eget éjjel, csillagokkal, holddal. Nem tudtam, megérkezett-e, de azért megpróbáltam átküldeni.

Lélegzet-visszafojtva hallgattam.

– Ezeket az álmokat, a felvillanásokat egy nőről... Nagy becsben tartottam. Arra emlékeztettek, hogy a világban valahol béke van, fény van. Van egy hely, ahol elég biztonságban él valaki ahhoz, hogy virágokkal díszítsen egy asztalt. Évekig tartottak, aztán egy évvel ezelőtt éppen Amarantha mellett feküdtem, amikor felriadtam egy álomból, ami tisztább, élénkebb volt az addigiaknál, mintha felszállt volna a köd. A lány álmodott, te álmodtál. Benne voltam az álmodban, én is néztem a rémálmodat, ahogy egy nő elvágja a torkod, miközben a Bogge

üldöz... Nem tudtalak elérni, beszélni hozzád. De te láttad a fajunkat. Rájöttem, hogy a köd valószínűleg a fal volt, és te már Prythianben vagy.

Láttalak az álmaidon keresztül. Gyűjtöttem a képeket, újra és újra átválogattam őket, próbáltam rájönni, hol vagy, ki lehetsz. Borzasztó rémálmaid voltak, és a bennük szereplő lények az összes udvarból származtak. Úgy ébredtem, hogy az illatodat éreztem az orromban, és az egész nap, minden lépésemnél velem volt. Egyik éjjel azt álmodtad, hogy zöld hegyek között állsz és Calanmai tábornökeit nézed, amelyeket még nem gyűjtöttek meg.

Teljesen kiürült a fejem.

– Tudtam, hogy ilyen nagy ünnepségeket csak egy helyen rendeznek, és ismertem azokat a hegyeket is. Feltételeztem, hogy ott vagy. Azt mondtam Amaranthának... – nagyot nyelt –, hogy el akarok menni a Tavasz udvarába az ünnepségre, hogy meglessem Tamlint, vagy olyan összeesküvő után szimatoljak, aki Tamlinnel ellene akarna szövetkezni. Az átok lejártá olyan közel volt, hogy Amaranthán teljesen eluralkodott az üldözési mániája. Mondta, hogy árulókkal együtt akar viszontlátni, és én ígéretet tettem neki erre.

Újra rám nézett.

– Odamentem, megéreztem a szagod, követtem, és egyszer csak ott álltál előttem. Egy ember, akit magukkal hurcoltak azok a rohadékok, akik azt akarták, hogy... – A fejét rázta. – Felmerült bennem, hogy ott helyben kinyírom őket, de aztán elvittek téged, én pedig... elmentem. Elkezdtem összevissza beszélni, csak mert ott voltál, megérintettelek és... – Nagyot sóhajtott.

Itt vagy tehát. Téged kerestelek.

Ezek voltak az első szavai hozzám, és egy szemernyi hazugság nem volt bennük, nem fenyegetés volt, hogy távol tartsa azokat a tündéreket.

Köszönöm, hogy megtaláltad őt nekem.

Olyan érzésem volt, mintha kezdene kicsúszni a lábam alól a talaj, mintha a homokot kimosnák a hullámok.

– Rám néztél – mondta –, és tudtam, hogy fogalmad sincs arról, ki vagyok, és bár láttam az álmaidat, te nem láttad az enyémet. Csak egy ember voltál. Olyan fiatal, törékeny, és ráadásul én egy kicsit sem érdekelted. Tudtam, ha túl sokáig maradok, akkor még megláthatnak és beköphetnek, és Amarantha megtalálna. Elbúcsúztam, arra gondoltam, biztos örülsz, ha megszabadulsz tőlem. De te utánam kiáltottál, mintha nem akarnál elengedni, ha nem is voltál tudatában. Tudtam, hogy veszélyes vizekre evezünk, de azt is tudtam, lehet, hogy soha többet nem beszélünk, találkozunk vagy gondolhatok rád.

Nem akartam tudni, miért vagy Prythianben, még a nevedet se akartam tudni. Az egy dolog, hogy láttalak az álmaimban, de élőben... A lelkem mélyén tudtam, ki vagy, de még magamnak se mertem bevallani, mert ha mégis te lennél a társam, akármilyen kicsi is az esélye... Kimondhatatlan dolgokat tehettek volna veled, Feyre.

Ezért hagytam, hogy elmenj. Azt hajtogattam magamban, hogy talán az Üst kegyes volt hozzám és nem kegyetlen, hogy megengedte, hogy lássalak. Csak egyszer, ajándéku a szenvedéseimért. Amikor elmentél, megtaláltam azt a három rohadékot. Betörtem a tudatukba, átformáltam az életüket, a történetüket, és Amarantha elé hurcoltam őket. Elértem, hogy bevallják, hogy összeesküvést terveztek és lázadókat kerestek hozzá. Elértem, hogy hazudjanak, és azt állítsák, hogy gyűlölik Amaranthát. Végignéztam, ahogy felvágja a belüket, miközben még élnek és az ártatlanságukat bizonygatják. Élveztem, mert tudtam, mit akartak veled tenni. Azt is tudtam, hogy ez semmi ahhoz képest, amit Amarantha tenne veled, ha megtalálna.

A nyakamra tettem a kezem. *Megvolt az okom arra, miért voltam ott*, mondta egyszer nekem Hegyalján. *Ne hidd azt, Feyre, hogy nem volt nagy ára.*

Rhys továbbra is az asztalra meredve folytatta:

– Nem tudtam, hogy együtt vagytok Tamlinnel, és hogy a Tavasz udvarában laksz. Amarantha a Nyári napfordulót követő napon is elküldött, mert olyan sikeres voltam Calanmaikor. Arra készültem, hogy provokálom Tamlint, valami összetűzést kezdeményezek vele. Amikor bementem abba a szobába, ismerős szagot éreztem, de rejtve... Megláttam a tányért, éreztem a varázslatot és... hogy ott vagy. A második ellenségem házában. Vele vacsoráztál. A szagától bűzlöttél. Szerelmes pillantásokat vetettél rá.

Elfehéredtek az ujjai, olyan erővel szorította a kezét az asztalra.

– Úgy döntöttem, hogy ráíjesztek Tamlinre, rád és Lucienre is, de főleg Tamlinre. Azt is láttam, hogy ő hogy néz rád. Azon a napon – folytatta sápadtan – betörtem a tudatodba, úgy, hogy érezd és megrémülj, úgy, hogy fájjon. Tamlin úgy könnyörgött nekem, ahogy Amarantha viselkedett velem, meg akartam mutatni neki, milyen tehetetlen, és nem tud téged megvédeni. Magamban azon fohászkodtam, hogy elég legyen ez az előadás, és elküldjön téged, vissza az emberi birodalomba, minél távolabb Amaranthától. Mert tudtam, hogy Amarantha megtalálna. Ha megtöröd az átkot, akkor megkeres és megöl.

De nagyon önző voltam, ostobán önző, képtelen voltam úgy elmenni, hogy ne tudjam meg a neved. Úgy néztél rám, mint egy szörnyetegre, de azzal nyugtattam magam, hogy ez nem számít. Viszont hazudtál, amikor kérdeztelek, tudtam, hogy hazudsz. A tudatod ott volt a kezemben, de te voltál olyan előrelátó, hogy a szemembe hazudj. Elmentem, de mihelyt távoztam, kihánytam a belem.

Megremegett a szám, de összeszorítottam.

– Egyszer tértem vissza, mert tudni akartam, hogy elmentél-e onnan. A többiekkel tartottam akkor, amikor feldúlták a kúriát, hogy tökéletes legyen az előadás. Megmondtam annak a lánynak a nevét Amaranthának, mert azt hittem, hogy csak kitaláltad. Fogalmam sem volt róla, hogy... Nem is sejtettem, hogy Amarantha érte küldi a kopóit. Bár ha már a hazugságaimnál tartunk... – Nagyot nyelt. – Behatoltam Clare tudatába, amikor Hegyaljára hozták. Megszüntettem a fájdalmait, és azt mondtam neki, hogy sikoltozzon, amikor kell. Megtették vele azokat a dolgokat, és megpróbáltam valahogy helyrehozni, de... Egy hét után már nem bírtam tovább nézni, hogy így bántják. Miközben kínozták, újra besurrantam a tudatába, és véget vetettem az egésznek. Egyáltalán nem érzett fájdalmat. Semmit nem érzett abból, amit tettek vele, a végén sem. De még mindig a lelki szemeim előtt látom őt, az embereimet és másokat, akiket megöltem Amarantháért.

Két könnycsepp gördült le az arcán.

Nem törölte le őket, hanem folytatta:

– Azt hittem, ezzel véget ért a történet. Clare halálával Amarantha azt hitte, hogy halott vagy. Biztonságban voltál, messze innen, a népem is, Tamlinnek vége volt, szóval azt hittem, befejeződött. Végünk. De ott voltam hátul a trónteremben azon a napon, amikor Attor odaráncigált téged. Annál borzalmasabbat életemben nem láttam, Feyre, mint amikor megkötötted azt az alkut. Esztelen, ostoba rémületet éreztem. Nem is ismertelek. Nem tudtam még a nevedet sem, de a tudatomban ott éltek a festő kezek, a virágok, amiket festettél. És tudtam, Amarantha mennyire élvezné, ha összetörhetné az ujjaidat. Tétlenül kellett végignéznem, ahogy Attor és a söpredéke félholtra ver. Láttam az undort és a gyűlöletet az arcodon, amikor rám néztél, amikor

azzal fenyegetőztem, hogy összezúzom Lucien tudatát. Ekkor tudtam meg a neved. Hallottam, amikor kimondtad, és mintha választ kaptam volna a kérdésekre, amit ötszáz éve folyton kérdezek.

– Ott és akkor elhatároztam, hogy küzdeni fogok. Semmilyen mocskos eszköztől sem riadok vissza, ölni fogok, kínozni, manipulálni, de harcolni fogok. Te voltál az indító lökés, hogy felszabadulhatunk Amarantha uralma alól. Azt hittem, hogy az Űst azért küldte nekem ezeket az álmokat, mert te vagy a megmentőnk. Népem megmentője.

Miközben végignéztem az első próbát, olyannak mutattam magam, amilyennek te gyűlöltél. Amikor a Féreg elleni harcban olyan súlyosan megsérültél, akkor rájöttem, hogyan kerülhetek közelebb hozzád. Igen, szembe akartam szállni Amaranthával, el akartam ültetni a remény írmagját azoknak a szívében, akik értik az üzeneteket, és életben akartalak tartani úgy, hogy az ne legyen túl gyanús. Bosszút akartam állni Tamlinen, fel akartam használni őt Amarantha ellen, igen... Bosszút akartam állni az anyám és a húgom miatt, de téged is akartalak. Amikor megkötöttük azt az alkut, annyira tele voltál gyűlölettel, hogy tudtam, jól végeztem a munkám.

Kibírtuk. Olyan ruhát adattam rád, hogy Amarantha ne fogjon gyanút, és bort itattam veled, hogy ne emlékezz a hegyaljai borzalmakra. Az utolsó éjszakán, amikor kettesben voltatok a folyosón... féltékeny voltam. Féltékeny voltam Tamlinre, és rettenetesen felbosszantott, hogy nem arra használta a pillanatot, hogy kijuttasson, hanem hogy veled legyen. Amarantha észrevette rajtam a féltékenységet. Láta, hogy megcsókolak, hogy leplezzem a bizonyítékot, de látta, miért. Most először megértette, hogy miért teszem. Miután otthagytalak, szolgálnom kellett neki. Tovább tartott magánál, mint szokott, próbált

válaszokat kipréselni belőlem. Azt mondtam, amit hallani akart, hogy te semmi vagy, emberi szemét, csak használlak és eldoblak. Ezután találkozni akartam veled, még egyszer, utoljára. Kettesben. El akartam mondani neked mindent, de arról nem mertem beszélni, ki lett belőlem és te kinek hiszel engem.

Eljött az utolsó próbád ideje. Amikor kínozni kezdett, amikor láttam, hogy folyik belőled a vér és kiabálsz, valami megmagyarázhatatlan módon megtört bennem. Teljesen összetörtem. Amikor felkaptam a kést, hogy megöljem Amaranthát, tudtam, ki vagy. Tudtam, hogy a társam vagy és egy másik férfit szeretsz, feláldoztad magad érte, de nem érdekelt. Úgy éreztem, ha meghalsz, akkor én is veled halok. Csak ez járt a fejemben, amikor kiabáltál, és amikor megpróbáltam megölni őt: a társam vagy, te vagy az én társam. De akkor kitörte a nyakad.

Könnyek gördültek le az arcán.

– Éreztem, hogy meghalsz – súgta.

Könnyek csordultak le az én arcomon is.

– És vége volt annak a gyönyörű, csodálatos dolognak, ami belépett az életembe, az Üst ajándéka... Vége lett. Kétségbeesésemben ragaszkodtam ahhoz a kötelékhez. Nem az alkunkhoz, mert annak semmi jelentősége nem volt, az csak olyan volt, mint egy pókháló. Belekapaszkodtam a kötelékünkbe, és *ráncigáltam*, meg akartalak tartani, hogy velem maradj, mert ha ki tudnánk szabadulni... Ha ki tudnánk szabadulni, akkor heten már vissza tudnánk hozni az életbe. Nem érdekelt, hogy mindegyikük tudatába be kellett lépnem ehhez, de érted ezt is megtettem. – Remegett a keze. – Az utolsó leheleteddel megmentettél bennünket, én pedig a mágiámba csomagoltam a kötelékünket. A házastársi kötelékünket. Megtartottalak, éreztem, hogy ott pislákolsz benne.

Otthon, az otthonom várt a kötelék végén, mondtam a

Csontfaragónak. Nem Tamlin, nem a Tavasz udvara, hanem... Rhysand.

– Amarantha meghalt, és én beszéltem a főurak tudatával, meggyőztem őket arról, hogy ajánlják fel mágiájuk egy szikráját. Mindenki egyetértett. Azt hiszem, túlzottan le voltak döbbenve ahhoz, hogy nemet mondjanak. És ekkor újra végig kellett néznem, hogy Tamlin megölel, megcsókol. Haza akartam menni Velarisbe, de maradnom kellett, meg kellett várnom, míg minden beindul és veled is minden rendben lesz. Vártam, ameddig csak tudtam, aztán megráncigáltam a kötelet. Akkor jöttél, hogy megkeress.

Akkor majdnem elmondtam, szomorú voltál, fáradt, mégis egyszer úgy néztél rám, mintha tartanál valamire. Ígéretet tettem magamnak, hogy ha legközelebb találkozunk, felmentelek az alkunk alól. Önző voltam, tudtam, ha elengedlek, Tamlin bezárna, én pedig soha többet nem látnálak. Amikor eljöttem, hogy elhagyjalak... Azt hiszem, amikor tündér lett belőled, a szövetségünk megszilárdult. Tudtam, hogy létezik, de akkor teljesen letaglózott, annyira, hogy megrémültem. Tudtam, ha még egy másodpercig maradok, akkor fittyet hányva minden következményre, magammal viszlek, és te örökre gyűlölni fogsz.

Az Éjszaka udvarában Mor már várt rám. Annyira ki voltam készülve, hogy mindent elmondtam neki. Ötven évig nem láttam, és az első szavaim mégis ezek voltak hozzá: „Megtaláltam a társam”.

Három hónapig győzködtem magam, hogy jobb neked nélkülem, és minden, amit tettem, csak arra volt jó, hogy meggyűlj. A köteléken, a leengedett mentális pajzsaidon keresztül éreztem a fájdalmad, a szomorúságod, a magányod. Éreztem, hogy hozzám hasonlóan küzdesz, hogy megszabadulj Amarantha sötétségéből. Hallottam, hogy Tamlinhez mész

feleségül, és azzal hitegettem magam, hogy boldog vagy. Nem állhatok a boldogságod útjába, még akkor sem, ha belehalok. Akkor is megérdemled azt a boldogságot, ha igazából az én társam vagy.

Az esküvőd napjára azt terveztem, hogy a sárga földig leiszom magam Cassiannel, akinek fogalma sem volt róla, miért van erre szükség, de... Akkor újra éreztelek. Éreztem a rettegésed, a kétségbeesésed, hallottam, hogy könnyörögsz, hogy valaki, bárki mentsen meg téged. Gondolatutazással ott termettem az esküvőn, alig emlékeztem, hol kell állnom, milyen szerepet kell játszanom. Csak téged láttalak az ostoba menyasszonyi ruhádban, és olyan vékony voltál. Sovány, sápadt. Meg akartam őt ölni emiatt, de elsősorban téged kellett kiszabadítsalak. Az alkunkra kellett hivatkoznom, csak még egyszer, hogy elhozzalak, és megbizonyosodjak arról, hogy minden rendben.

Csillogó szemmel nézett fel rám.

– Belehaltam, amikor visszaküldtelek, és láttam, ahogy hónapról hónapra sorvadsz. Belehaltam a tudatba, hogy egy ágyban alszotok. Nem csak azért, mert a társam vagy, hanem mert... – Lesütötte a szemét, de aztán visszaneézett rám. – Abban a pillanatban tudtam, hogy beléd szerettem, amikor felkaptam azt a kést, hogy megöljem Amaranthát.

Amikor végre idejöttél, elhatároztam, hogy nem mondok el neked semmit. Nem mondom fel a megállapodásunkat, mert a gyűlöleted is jobb volt annál, mint hogy ne érezz semmit, de annál is, hogy esetleg valami hasonlót érzel, én is szeretlek, és aztán elvesznek tőlem. Ahogy a családomat, a barátaimat. Nem mondtam el, csak néztem, ahogy sorvadsz, amíg be nem zárt téged.

Megöltem volna őt, ha ott lettem volna. De azzal, hogy elraboltalak, egy alapszabályt sértettem meg. Amren azt mondta,

hogy ha bevallanám, hogy mi egy pár vagyunk, akkor az minden bajt távol tartana, de... Nem akartam rád erőltetni, és azt sem akartam, hogy csak úgy beletörődj, hogy ez így van. Tamlint viszont ezzel feljogosítottam arra, hogy háborút indítson ellenem. Annyi mindenem kellett eddig is keresztülmennem, és nem akartam, hogy azt hidd, hogy mindent csak azért tettem, hogy téged megszerezzelek és az országom biztonságát garantáljam. De nem ment, képtelen voltam távol maradni tőled, szerettelek, akartalak, és most is el akartam jönni hozzád.

Hátradőlt, nagyot sóhajtott.

Lassan megfordultam, a leves már forrt, kimertem egy tányérba.

Nézte, ahogy megyek, a gőzölgő tállal a kezemben.

Megálltam előtte és lenéztem rá.

– Szeretsz? – kérdeztem.

Bólintott.

Felmerült bennem, hogy a *szeret* szó mennyire halványan fejezi ki azt, amit ő érez, amit értem tett, és amit én érzek iránta.

Letettem elé a tányért.

– Akkor tessék, egyél!

55.

FEJEZET

MINDEN MOZDULATÁT FIGYELTEM, miközben a levest kanalizta, tekintete köztem és a leves közt cikázott. Amint végzett, letette a kanalat.

– Mondani akartál valamit? – kérdezte végül.

– El akartam mondani, hogy mi járt a fejemben, mikor a küszöbön megpillantottalak.

Rhys ültében felém fordult.

– És most elmondod?

Az ölébe ültem, és közben tudatában voltam minden lélegzetvételemnek és mozdulatomnak. Az arcát néztem, ő a kezét lágyan a csípőm köré fonta.

– És most azt akarom, hogy tudd, szeretlek, Rhysand. Akarom, hogy tudd...

Remegett a szája. Letöröltem az arcára szökő könnycseppet.

– Akarom, hogy tudd – suttogtam –, megtörtem, de érzem már a gyógyulást. Teljes szívemmel hozzád tartozom, és megtisztelő, *felemelő* érzés a társadnak lenni!

Átölelt, homlokát a vállamhoz tette, a teste reszketett. Megsimítottam selymes haját.

– Szeretlek – ismételtem. Idáig még fejben sem mertem ezt kimondani. – Minden egyes pillanatot elviselnék újra és újra,

csak hogy megtaláljalak. És ha jön a háború, szembenézőnk vele. Együtt. Nem hagyom, hogy elvegyenek tőled, és azt sem, hogy téged elvegyenek tőlem.

Felpillantott, arca könnyektől csillogott. Mozdulatlanul viselte, ahogy könnycseppjeit csókkal fedem, egyiket a másik után, majd ő is csókot nyomott az arcomon gördülő könnycsepre.

A könnyektől sós és nedves ajakkal hátradőltem, hogy lássam a tekintetét.

– Az enyém vagy – sóhajtottam.

A zokogástól rázkódott a teste, de ajkával az ajkamat kereste.

Csókja lágy és finom volt. Olyan, amit akkor adott volna, ha két külön világunknak idő és béke adatott volna a találkozásra, az udvarlásra. Karjaimat a válla köré fontam, nyitott ajkammal csókjára szomjazva hagytam, hogy nyelveink találkozzanak. Társ, az én társam.

Belesóhajtottam a szájába. Magához szorított.

Ruháján az övek és csatok hangja hallatszott, ahogy aztán felkapott és az asztalra fektetett – a festékek közé. Mélyen tovább csókolt, és én lábamat a háta köré fontam, hogy közelebb húzzam. Csókjaival az ajkamtól a nyakam felé haladt, a bőrömbe harapott, miközben kezét a pulóverem alá csúsztatva a mellemet kereste. Hajló testem beleremegett, felemeltem a kezem, ő pedig könnyedén levette a pulóverem.

Hátradőlve szemlélte meztelen felsőtestemet. A hajam és a karom is festékes lett, de semmi nem érdekelt, csak a mellemhez közeledő ajka és a nyelve, amivel megérintette a mellbimbómat.

A hajába túrtam, ő pedig beletenyereelt a fejem mellett egy festékpalettába. Halkan felnevetett, én pedig lélegzet-visszafojtva figyeltem, amint megfogja kezemet, és a mellem körül kört rajzol, majd lejjebb, továbbhaladva egy lefelé mutató nyilat fest a köldököm alá.

– Hogy el ne felejtse, hol lesz a vége – mondta.

Rámordultam, de a szótlan parancsot újabb nevetése szegte meg, majd a szájával a másik mellemhez ért. Csípőjét az enyémnek dörzsölte, és úgy felizgatott, hogy muszáj volt megérintenem, hogy *még többet* érezzék belőle. A kezem, a karom mindenhol festékes volt, de mikor megragadtam a ruháját, ez cseppet sem érdekelt. Hagyta, hogy levegyem a ruháit, fegyverek és bőrruha zuhant a földre. Gyönyörű, tetovált teste, erős izmai és szárnyai láthatóvá váltak.

A társam – a társam.

Ajka az enyémhez csattant, forró, meztelen teste hozzám simult. Kezembe fogtam az arcát, és azt is összemaszatoltam a festékekkel. A hajába úgy kentem festéket, hogy szép kék, piros és zöld csíkok legyenek benne. Átfogta a derekam, én pedig megemeltem a csípőmet az asztalon, hogy a zoknimat és a nadrágomat le tudja húzni.

Rhys megint megállt, és én tiltakozva kiáltottam, ami aztán halk lihegésbe váltott, amikor megragadta a combomat, és a festékeken, ecseteken és vizesedényeken keresztül az asztal széléhez rántott, átkulcsolta a lábaimat a válla fölött azokkal a gyönyörű szárnyaival, és letérdelt elé.

A térdein ott voltak a csillagokat és a hegyeket ábrázoló tetoválások. Senki és semmi előtt nem hajolt volna meg, az egyetlen, akiért igen, az a társa. Az egyenrangú fele.

Nyelvének első érintése teljesen feltűzött.

Azt akarom, hogy úgy terülj el az asztalon, mint a legfinomabb falat.

Nyögéseimre és engem ízlelgetve elégedetten felmordult, és rám vetette magát.

Egyik kezével a csípőmet az asztalhoz szegezve sodró ütemben dolgozott rajtam. Amikor a nyelve bennem volt, kinyújtottam a

karom, hogy elkapjam az asztal szélét, a világ szélét, ahonnan mindjárt a mélybe zuhanok.

A nyelvével és az ajkaival a combomat kényeztette, miközben az ujjaival belém hatolt, a szájával szívogatott, de a fogait alig lehetett érezni...

Az orgazmus az egész testemen végigfutott, a testem ívben megfeszült, és a tudatom milliányi darabra hullott szerteszt. Nyelvvvel és ujjal kényeztetett tovább.

– Rhys – szóltam türelmetlenül, annyira akartam őt.

Még térdelve lakomázott, kezével az asztalhoz szegezett. Újból elélveztem, és Rhys csak akkor állt fel, mikor már rázkódtam és a gyönyörtől ellágyultan majdnem sírtam. Végigmérte meztelen, festékfoltos testemet, amitől ő is mindenhol összemázolóódott, és egy hosszú, elégedett férfimosollyal ajándékozott meg.

– Az *enyém* vagy – vicsorgott, és a karjába vett.

A falnál akartam csinálni – azt akartam, hogy a falhoz szorítson, de a hálószobába vitt és szívszorító gyengédséggel az ágyra tett. Meztelenül figyeltem, hogyan gombolja ki a nadrágját, ahonnan tekintélyes mérete bukkant elő. A szám kiszáradt a látványtól. Akartam őt, minden egyes csodálatos centijével akartam, hogy bennem legyen, és ölelni és karmolni akartam, amíg csak a lelkünk összeforr.

Szó nélkül fölény hajolt, a szárnyait feszesen hátrahúzta. A szárnyait viselve sosem feküdt volna le egy nővel, de én a társa voltam, és ezt csak velem engedte meg magának. Meg akartam érinteni, felültem és átnyúltam a válla fölött, hogy megsimogassam fantasztikusan ívelt szárnyát.

– Később játszatsz vele – nyögte.

Úgy lesz, tényleg. A szánk találkozott, mélyen és nyitottan csókolt, fogak és nyelvek csattantak. Lefektetett a párnákra, én pedig a hátán keresztbe fontam a lábamat, vigyázva a szárnyára.

Egy pillanatra megálltam, ahogy a lábam közt megbökött, majd megállt.

– *Később játssz* – vicsorogtam a szájába.

Úgy nevetett, hogy végigfutott a hátamon a hideg, majd belém hatolt, újra és újra. Alig kaptam levegőt, másra sem tudtam gondolni, mint arra a pontra, ahol a testünk összekapcsolódott. Megállt bennem, hagyta, hogy felvegyem a tempót, aztán kinyitottam a szemem és megláttam, ahogy engem bámul.

– Mondd ki újra – suttogta.

Tudtam, hogy mire gondol.

– Az enyém vagy – leheltem.

Finoman kihúzta, majd újra, lassan becsúsztatta. Kínzóan lassan.

– Az enyém vagy – fújtattam.

Megint kivette és vissza.

– Az enyém vagy.

Ezúttal gyorsabban, mélyebben. Éreztem köztünk a köteléket. Úgy tündökölt, mint egy eltéphetetlen lánc, mint egy soha nem halványuló fénysugár, és minden egyes lökessel tisztább, fényesebb és erősebb lett.

– Az enyém vagy – súgtam, a hajában végighúztam a kezem egészen a hátáig, végig a szárnyain.

A barátom, megannyi veszélyen át. A szeretőm, aki meggyógyította megtört és megfáradt lelkemet. A társam, aki minden remény és esély ellenére várt rám.

Csípőmet az övével összhangban mozgattam. Mindenhol csókolt, arcunk izzadságcseppektől volt nedves. Minden porcikám feszülten izzott.

– Szeretlek. – Mikor ezt suttogta, teljesen elvesztettem a fejem.

A testemben szétáradt a megkönnyebbülés. Elnyújtva élvezetemet keményen és gyorsan hatolt belém, amíg meg nem

éreztem a köztünk lévő kötelék illatát, amíg illataink összeolvadtak, és egymáséi voltunk. Mi voltunk a kezdet, a vég és minden, ami közte van. Az ének, melyet a világ legelső fénycsónája dalolt.

Rhys tövig bennem üvöltve élélvezett. Kint a hegyek megremegtek, a maradék hó csillogó fehér vízesésként zúdult le róluk, és mindent elnyelt az éj.

A beálló csendet csak ziháló lélegzetünk szakította meg.

Színes kezembe vettem festékfoltos arcát, hogy rám nézzen. A szeme sugárzó volt, akár a csillagok, amiket egyszer régen festettem. Mosolyogva hagytam, hogy a szövetségünk fényesen csillogjon, világítson köztünk.

Fogalmam sincs, mennyi időt heverésztünk, lazán egymáshoz érve, mintha a világ összes ideje valóban a miénk lett volna.

– Azt hiszem, szerelmes lettem beléd – búgta Rhys, ujját a karomon vezetve. – Méghezzá akkor, amikor rájöttem, hogy azokat a csontokat azért törted szét, hogy a Middengard féregnek csapdát állíts. Vagy talán mikor a középső ujjadat mutattad, mert gúnyolódtam veled. Ez Cassianre emlékeztetett. Évtizedek óta először tudtam volna *nevetni* valamin.

– Szerelmes lettél belém – mondtam határozottan –, csak mert egy barátodra emlékeztettelek?

– Szerelmes lettem beléd, kis hülye, mert közülünk való vagy. Mert nem féltél tőlem, és mert fejedbe vetted, hogy milyen látványosan fogsz győzni, ha azt a csontot majd dárdaként hajítod Amarantha felé. Abban a pillanatban Cassian lelkét éreztem magam mellett, és megesküdtem volna, hogy hallottam, amint azt mondja: *„Te ostoba, ha te nem veszed feleségül, majd én megteszem!”*

Felnevettem, és tetovált mellkasán végighúztam festékes kezemet. Festék – most már elég volt belőle. Mindketten festékesek voltunk az ágygal egyetemben.

Tekintetemet követve komiszan vigyorgott.

– Minő szerencse, hogy a kádban ketten is elférünk!

Felforrósodott a vérem, és felemelkedtem az ágyból, csak hogy azonnal ölbe tudjon venni. Testét és haját festék borította, na és szegény, gyönyörű szárnyain... a kéznymaim látszódtak. Elvitt meztelenül a kádig, ahol a víz a házikó mágiájának hála már folyt.

A vízbe lépve elégedetten felszisszent, és ez a szisszenés is simogatta a fületem. A forró víz érintésére magam is felnyögtem. Beültünk a kádba.

Egy kosárkában szappan és olaj tűnt fel a kád peremén. Lejjebb nyomtam Rhyst a víz alá. Lebegett köztünk a gőz, Rhys pedig felkapta a fenyőgyanta illatú szappant, és egy szivacs kíséretében átadta.

– Úgy tűnik, valaki rendesen összekoszolta a szárnyaimat.

Égett az arcom és a gyomrom kicsit összeszorult. Az illír férfiak rendkívül érzékenyek a szárnyukra.

Az ujjammal jeleztem, hogy forduljon meg. Engedelmeskedett, és szélesre tárta csodálatos szárnyait, hogy jobban lássam a festékfoltokat. Nagyon óvatosan beszappanoztam a szivacsot, és elkezdtem törölgetni a piros, kék és lila színeket.

A gyertyafény szinte táncolt számtalan halovány, szinte láthatatlan sebhelye körül, néhol viszont a membrán megkeményedett.

Minden egyes simításomba beleborzongott, és a kád peremébe kapaszkodott. Átkukucskáltam a válla fölött, hogy lássam, tényleg ennyire érzékeny-e.

– Legalább tényleg igaz a szóbeszéd, hogy van összefüggés a fesztávolság és a többi testrész mérete között – mondtam.

Elnevette magát, közben a hátizmai megfeszültek.

– Hogy te milyen komisz dolgokat tudsz mondani!

Kissé elvörösödve gondoltam végig testének összes részét, ahol ezzel a szájjal megérinteném.

– Azt hiszem, már egy jó ideje szerelmes vagyok beléd – mondtam, de szavaim a szárnytörölgetés közben csörgedező víz miatt alig voltak hallhatóak. – Csillaghulláskor azonban már biztosan tudtam, vagy legalábbis sejtettem, és ez annyira megijesztett, hogy nem akartam szembenézni vele. Túl gyáva voltam.

– Megvolt rá az okod, hogy így tegyél.

– Nem, nem így van. Talán... Tamlin miatt, igen. De nem veled volt kapcsolatos, Rhys. *Semmilyen* értelemben. Sosem tartottam attól, mi lesz, ha veled vagyok. Még akkor sem, ha a világ összes orgyilkosa ránk vadászik... Megéri. *Veled* megéri.

– Köszönöm – mondta rekedten, a fejét kissé oldalra döntve.

És ekkor a szívem szakadt meg érte – azért, mert éveken keresztül az ellenkezőjét gondolta. Megcsókoltam csupasz nyakát, ő pedig hátranyúlt és az arcomon végighúzta az ujját. Miután lemostam a szárnyait, a vállánál megragadva magam felé fordítottam őt.

– És mi lesz ezután? – kérdeztem, mire ő szótlánul kivette a szappant a kezemből és megfordított. Elkezdte a szivaccsal mosni a hátamat, óvatos, dörzsölő mozdulatokkal.

– Rajtad múlik – mondta. – Visszatérhetünk Velarisbe, hogy egy papnő – nem olyan, mint Ianthe, ígérem – szentesítse a kötelékünket, és hivatalosan is társakká váljunk. Rendezhetünk egy kisebb ünnepséget is. Egy vacsorát a... társainkkal. Hacsak nem egy nagyobb szabású partit szeretnél, bár szerintem mindketten irtózunk az ilyenektől.

Fájó és megfeszült hátizmaimat gyúrta, mire felnyögtem.

– De ha szeretnéd, elmehetünk egy olyan papnőhöz is, aki összead minket, férj és feleség is leszünk, nemcsak tündértársak. Ha emberi szóval is szeretnél illetni engem.

– *Te* minek szeretnél hívni engem?

– Társnak – felelte. – Bár a feleség szó is nagyon vonzó. – A gerincoszlopomat masszírozta. – De várhatunk is, ha várni akarsz. Társakká lettünk, és van idő dönten, hogy szétkürtöljük-e a világban.

Megfordultam.

– Jurianról, a királyról, a királynőről és az Üstről akartam veled beszélni, de jó tudni, hogy a kapcsolatunkat illetően is mennyi lehetőség áll előttem, és úgy lesz, ahogy én szeretném. Úgy látszik, teljesen az ujjam köré csavartalak.

– Kegyetlen vagy és gyönyörű – nézett rám derűs tekintettel.

A gondolattól, hogy gyönyörűnek talál, felhorkantam.

– Az vagy – ismételte. – Ilyen gyönyörűséget, mint te, életemben nem láttam. Az első pillanattól kezdve ezt gondoltam, amikor Calanmaikor megláttalak.

És ez mind butaság volt. Mintha a szépség bármit is jelentene, de... Csillogott a szemem.

– Ami jó – tette hozzá –, mert te meg azt gondoltad, *én* vagyok a legszebb férfi, akit valaha láttál. Így akkor most egy-egy.

Összeráncoltam a homlokom, mire ő nevetett egyet, a keze a derekamra tévedt és közelebb húzott. Leült a kádba épített padra, én pedig lovagló ülésben az ölébe ültem, és lustán simogattam izmos karját.

– Holnap – szólt Rhys, és a vonásai komolyra váltottak. – Holnap ellátogatunk a családot házába. Hír érkezett a királynőktől, három nap múlva visszatérnek.

– És ezt csak *most* mondod? – kérdeztem döbbenten.

– Valaki teljesen kizökkentett – mondta csillogó szemmel.

A szemében csillogó fény és csendes öröm láttán elállt a lélegzetem. Közös jövő vele. *Nekem is lehet jövőm. Igazi életem.*

Mosolya egyfajta megilletődöttségbe, valamiféle áhítatba váltott át. A kezembe fogtam az arcát, és a bőröm szinte izzani kezdett. Mintha valami belső fény gyúlt volna a bőröm alatt, utat törve magának kifelé. Fehér, meleg fény, mint a nap. Mint egy csillag. Rhys csodás tekintete találkozott az enyémmel, és az ujjával a karomat simogatta.

– Nos, most már legalább nagyképűsködhettek azzal, hogy a társam szó szerint a boldogság fényében úszik.

Nevettem, és a fény kicsit erősebben világított. Hozzám hajolt, lágy csókjától elolvadtam, és átkaroltam a nyakát. Nem tudtam nem érezni, hogy felizgult, mivel pont úgy helyezkedtem el az ölében. Csak egy mozdulat, és bennem lehetne...

Ő azonban felállt. Vizes voltam, de a lábamat a dereka köré fontam, ő pedig visszavitt a hálósobába. A kunyhó mágiájának köszönhetően nyoma sem volt a koszos ágyneműnek, meztelen testemet meleg és sima lepedő fogadta. Rhys letett, és csak bámult. Világítottam – tisztán és fényesen, mint egy szikrázó csillag.

– A Nappal udvarának ajándéka? – kérdeztem.

– Nem számít – mondta nyersen, és lerázta magáról a fedővarázslatot. Egyszer mesélte nekem, hogy egy kisebb varázslattal tompítja a mágiáját, így rejti el igazi személyiségét.

Most felfedte teljes méltóságát, és ébenfekete mágiával töltötte be a szobát, a világot, a lelkemet. Csillagok, szél és árnyak; nyugalom, álmok, pengeéles rémálmok. A sötétség kanyarogva, gomolygó gőzként tört elő belőle, és a kezét világító hasam fölé helyezte.

Az éj keze kiszélesedett, és a fény átszivárgott a lebegő árnyakon. Felkönyököltem és megcsókoltam. Füstöt, ködöt és

harmatot éreztem. Felnyögtem az ízére, ő kinyitotta a száját, hogy a nyelvünk egymáshoz érjen és a nyelvemmel a fogait simítsam. Minden előttem hevert, ami csak ő volt – egy kérdés maradt már csak.

Én pedig mindenét akartam.

Vállon ragadtam és az ágyhoz vezettem. Ahogy hanyatt feküdt, kis ellenállást éreztem rajta a szárnyai miatt.

– Jaj, te érzékeny illír kisbaba – búgtam, és kezemet végighúztam izmos hasán, majd tovább. Már nem ellenkezett.

A kezembe vettem. Kemény volt és hatalmas, mégis selymesen sima, csodálkozva húztam végig rajta az ujjamat. Felszisszent, pénisze ágaskodott, ahogyan a hüvelykujjamat a tetejéhez dörzsöltem. Vigyorogva megismételtem.

Utánam nyúlt, de én szigorúan néztem rá.

– Most én következem – jelentettem ki. Rhys elengedett egy lusta férfinosolyt, majd visszadőlt, a kezét a tarkója alá tette és várt.

Öntelt hólyag. Lehajoltam, és a számba vettem.

– *Basszus!* – rándult meg, amint a szám hozzáért. Nevettem, és mélyebben bevettem.

A kezét olyan erővel szorította ökölbe, hogy az ujjai belefehéredtek, ahogy a nyelvemmel és óvatosan a fogaimmal kényeztettem. A véretem feltüzeltte kéjes nyögése.

Elégge meglepődtem, hogy csak egy teljes perc után állított le; jobban mondva, inkább *elkapott*, mint egy vadállat a prédáját. Az egyik pillanatban még a számban volt, és a nyelvemmel szeretgettem megvastagodott testrészét, a következő pillanatban meg már a derekamnál fogva megfordított, a térdével szétterpesztette a lábaimat, a csípőmnél fogva leterített és magához húzott. Egyetlen lökessel mélyen belém hatolt.

Az érzésre a párnába nyögtem, és az alkaromon támaszkodva

ujjaimmal a lepedőt gyúrtem.

Rhys kihúzta belőlem a szerszámát, majd újra elmerült bennem, és abban a pillanatban az örökkévalóság robbant szét körülöttem; azt éreztem, összeomlok, ha nem lehet teljesen az enyém.

– Nézz csak magadra – suttogott, ahogy mozgott bennem, és csókot lehelt a gerincemre.

Sikerült úgy felemelkednem, hogy összekapcsolódásunkra nézzek – a rajtam vibráló napfény a benne gomolygó éjsötéttel egymást gazdagítva kavargott és egybeolvadt. A látvány olyan elsöprő erővel hatott rám, hogy Rhys nevét suttogva elélveztem.

Rhys felhúzott, maga felé fordított, egyik kezével a mellemet fogta, míg a másikkal a lábam közt lévő idegek sokaságát simogatta körkörösén. Fogalmam sincs, hol volt vége az orgazmusnak, mert rögtön követte egy másik; újra és újra belém hatolt, közben ajkával a nyakamat és a fületem kényeztette.

Akár így is meghalhatnék, őt akarva, az együttlét gyönyörében.

A hátára fordult, és csak annyira húzta ki magát, hogy rá tudjak feküdni.

A sötétségben valami megcsillant – egy elhúzódó fájdalom, egy seb villanása; és megértettem, miért akarta így befejezni, miért akart engem így, lovagló pózban.

Összeszorult a szívem. Odahajoltam, és lágyan, finoman megcsókoltam.

Ahogy ajkunk találkozott, rácsúsztam, hogy mélyebben érezzem, ő pedig nevemet suttogta a számba. Lassú lovaglásba kezdtem, és újra meg újra megcsókoltam. Máskor, egy másik helyzetben majd keményen és gyorsan fogom csinálni, most azonban... Nem akartam belegondolni, hogy azért akarta így befejezni, hogy a fényemmel száműzzem a beszenyezett sötétséget.

De érte – érte fényleni fogok, igen, megteszem. A saját jövőm érdekében.

Felültem, kezemet széles mellkasához szegeztem, és árasztottam magamból a fényességet, hadd űzze ki belőle azt a sok sötétséget, amit vele tettek, a társammal, a barátommal.

A nevemet kiáltva megemelte a csípőjét. Csillagok keringtek, ahogy még mélyebbre hatolt.

Azt hiszem, a belőlem áramló fény csillagfény lehetett, vagy legalábbis annak láttam, miközben újra végigszántott bennem a megkönnyebbülés, Rhys is a csúcsra jutott, és a nevemet lehelve élélvezett bennem. Amikor befejeztük, felül maradtam, az ujjhegyeimet a mellkasához nyomogattam, és csodálattal néztem őt, magunkat.

– Muszáj valahogy tompítanunk a fényedet – mondta, és vizes hajamba túrt.

– Így könnyedén el tudom rejteni az árnyakat.

– Igen, de ha felmérgettenek, akkor könnyen elveszíted a kontrollt. És mivel feltett szándékom, hogy olyan boldoggá tegyelek, amennyire csak lehet... Az az érzésem, hogy meg kell tanulnunk kordában tartani ezt a hihetetlen izzást.

– Mindig az agyalás, a kattogás!

Rhys adott egy csókot a szám szélére.

– Fogalmad sincs, mennyi dolog eszembe jut rólad.

– Valami falat emlegettél.

Nevetésében ott volt az érzéki ígéret.

– Legközelebb a falnál foglak magamévá tenni, Feyre.

– De olyan keményen, hogy a képek lepotyogjanak a falról.

Hatalmas nevetésben tört ki.

– Mutasd csak meg újból, mit tud az a bűnös kis szád!

Szót fogadtam neki.

Felesleges volt bárkihez is hasonlítani, mert tudtam, hogy valószínűleg minden főúr képes egy nőt egész éjszaka ébren tartani, de Rhysand... farkasétvágyú volt. Talán egyórányit, ha aludtam az éjjel, bár azt hiszem, hogy ez éppúgy rajtam is múlt. Nem tudtam leállni, képtelenség volt betelni az ízével, az érzéssel, hogy betölti a testem. Egyre csak többet és többet akartam, míg a testem a kéjtől felrobban.

– Ez normális – mondta Rhys, és egy falat kenyeret vett a szájába a reggelinél.

A konyháig alig tudtunk eljutni. Csak egy lépést tett az ágyból, láttatva csodálatos szárnyait, izmos hátát, gyönyörű hátsóját, és rávettem magam. A földre estünk, karmai alatt a szép kis szőnyeg is szétszakadt, ahogyan rajta lovagoltam.

– Mi? – kérdeztem. Alig tudtam anélkül ránézni, hogy ne gyűljak fel újra a vágytól.

– Hát az... örület – mondta óvatosan, nehogy egy helytelen szó miatt nekirontsunk egymásnak, mielőtt testünk táplálékhoz jutna. – Amikor egy pár szövetségre lép, akkor az... elsőpró erejű, és előtör az egykori állati énünk, talán azért, hogy a nő megtermékenyüljön. – A szívem kihagyott egy pillanatra. – Vannak párok, akik akár egy hétig sem hagyják el a házat. A férfiak olyan szeszélyessé válhatnak, hogy veszélyes nekik nyilvános helyre menni. Láttam már megfontolt és tanult férfiakat szétverni egy szobát, mert egy másik férfi túl hosszan nézett a társuk irányába.

Fújtattam egyet. Emlékeimből előtört egy másik szétvert szoba képe.

Sejtván, hogy mi kísértett meg gondolatban, Rhys lágyan szólt hozzám:

– Szeretném azt hinni, hogy egy átlagos férfinál több önuralommal rendelkezem, de... légy velem türelmes, Feyre, ha esetleg túl feszült lennék.

Ezek után, hogy ezt bevallotta...

– Gondolom, eszed ágában sincs elhagyni a házat.

– Ki se akarom tenni a lábam a hálósobából, és addig akarok szeretkezni veled, amíg mindkettőnkől ki nem fogy a szusz.

Ennek részemről is azonnal nekiláthattunk volna, én is kívántam őt, de... indulnunk kellett. Királynők, Üst, Jurian, háború.

– A terhességgel kapcsolatban... – mondtam, de olyan volt, mintha egy jéggel teli vödröt zúdítottam volna magunkra. – Én nem fogyasztok fogamzásgátló főzetet, mármint eddig nem tettem.

– Újra el akarod kezdeni? – kérdezte, és letette a kenyeret.

Ha ezt tenném, ha ma elkezdeném, akkor ezzel mintegy semmissé tenném a tegnapi éjjelt, de akkor...

– Egy főúr társaként elvárják tőlem, hogy utódokat szüljek, nem igaz? Szóval nem kellene.

– Én nem várok el tőled *semmit* – mordult rám. – Gyerekek valóban ritkán születnek, és épp ezért igen értékesek. De nem akarom, hogy legyenek, ha te nem akarod – csak akkor, ha *mindketten* akarjuk. És most, hogy közeleg a háború Hybernnel... a gondolat, hogy a társam állapotos, amikor körülvesz bennünket a sok ellenség, bevallom, rémisztő. Megrémülök, ha arra gondolok, mire lennék képes, ha várandós lennél és veszély fenyegetne. Vagy ha netán bántanának téged.

Mellkasomban megszűnt a feszítő érzés, bár azért a hideg végigfutott a hátamon, mikor belegondoltam, hogy micsoda erő, micsoda harag is lenne az, ami az Éjszaka udvarából rászabadulna a földre.

– Akkor elkezdem szedni, ahogy hazaérünk.

Felálltam az asztaltól, és reszkető térdrel a fürdőszoba irányába indultam. Muszáj volt megfürdenem – mindenhol őt éreztem magamon, az ízet a számban, még a reggeli után is. Rhys gyengéden utánam szólt:

– Habár azért boldoggá tenne, ha egyszer megajándékoznál egy gyermekkel. Örömet okozna mindezt megosztani veled.

Visszafordultam.

– Előbb élni akarok – válaszoltam. – Veled. Világot látni, kalandozni, tudni, milyen halhatatlannak, a társadnak lenni, a családod tagjaként élni. Csak... fel akarok rá készülni, ennyi. Na és persze önző módon egy ideig csak magamnak akarlak.

Édesen és finoman elmosolyodott.

– Annyi időd van, amennyit csak szeretnél. És ha az örökkévalóság hátralévő részében az enyém leszel, akkor a többi nem is érdekel.

A kád széléig értem csak el, amikor elkapott, beemelt a vízbe és szerelmeskedtünk. Lassan és mélyen a hullámozó gőzben.

56.

FEJEZET

RHYS GONDOLATUTAZÁSSAL az illír táborba vitt. Szerinte itt nem fenyegetett veszély bennünket, a környező hegycsúcsokon tartózkodó tízezer illír harcos miatt ugyanis nemigen akadhatott olyan ostoba, aki megtámadna minket.

Épp csak feltűntünk a sárban a kis ház mellett, amikor Cassian megszólalt mögöttünk:

– Már épp ideje volt.

Rhys olyan gorombán és vadul mordult fel, ahogy még soha nem hallottam, ezért karon ragadtam, amikor Cassian felé pördült, de a barátja csak nevetve nézte.

Az illír harcosok a táborban ekkor nők és gyerekek társaságában lövöldözni kezdtek a levegőbe.

– Kemény menet volt? – kérdezte Cassian, aki most hátrafogta sötét haját egy kopott bőrpánttal.

Rhyst a pár pillanattal ezelőtti morgás helyett most már természetfeletti csend vette körül.

– Ne gyere sírva hozzám, Cassian, ha Rhys kiüti a fogaidat – szoltam, nem akartam ugyanis végignézni, hogyan zúzza porrá Rhys a tábort.

Cassian keresztbe fonta a karját.

– Felingerelt az egyesülési szövetség, Rhys?

Rhys hallgatott.

– Feyre nem tűnik túl kimerültnek. Talán eljöhetne velem egy menetre – kuncogott Cassian.

Rhys felrobbant. Szárnyak, izmok és csattogó fogak küzdelme a sárban, ökölcsapások és...

Cassian pontosan tudta mondatainak a következményét. Látszott, ahogy lerúgta magáról Rhyst, aki ezúttal nem vette elő hegyeket rengető mágiáját.

Rhys feszült tekintetét látva tudta, hogy először ezzel kell kezdeni valamit, mielőtt bármi másba fogunk. Ezzel Rhys is tisztában volt. Ezért is jöttünk először ide, és nem Velarisbe.

Nem lehetett nem odafigyelni erre a két illír férfire, ahogy sár és kövek közt lihegve, vért köpködve harcolnak egymással. A többi illír közül egy sem mert idejönni. Idővel rájöttem, hogy addig nem mernek, amíg Rhys úrrá nem lesz indulatán, vagy el nem hagyja a táborn. Ha egy átlagos férfinak egy hétre van szüksége arra, hogy lecsillapítsa magát... akkor vajon Rhys mennyi idő után nyugodna le? Egy hónap, vagy talán kettő? Esetleg egy év?

Cassian csak nevetett, amikor Rhys ökle az arcán landolt, és vér fröccsent szét. Cassian adott neki egy jobbst, én pedig felszisszentem, mikor Rhys feje oldalra billent. Láttam már Rhyst azelőtt is, hevesen vagy éppen elegánsan, fegyelmezetten küzdeni, de ilyen... állati indulattal még sosem.

– Egy ideig még ellesznek – szólt Mor az ajtófélfának támaszkodva. Nyitva hagyta az ajtót. – Isten hozott a családjunkban, Feyre!

Ekkor úgy éreztem, hogy talán még soha nem mondtak nekem ilyen szépet.

Rhys és Cassian egy órán át püfölték egymást végkimerülésig, majd amikor véresen és koszosan bevánszorogtak a házba, elég volt egyetlen pillantást vetnem a társamra, hogy megkívánjam. Újra érezni és szagolni akartam.

Cassian és Mor azonnal feltalálták magukat, elmentek, Rhys pedig nem zavartatta magát, megszabadított az összes ruhámtól, és nekidöntött a konyhaasztalnak. A nevét olyan hangosan nyögtem, hogy a még magasan felettünk keringő illírek is hallhatták.

Amikor végeztünk, a vállai ellazultak, és a forrongó feszültség is eltűnt a tekintetéből... Cassian kopogására Rhys egy nedves szivacsot adott a kezembe, hogy rendbe hozzam magam. Kis idő múlva már mind a négyen gondolatutaztunk, Velaris zenéje és fényei felé vettük az irányt. Hazafelé.

Alig kelt még fel a nap, amikor Rhys és én kézen fogva a Szél házának étkezőjébe léptünk. Mor, Azriel, Amren és Cassian már várt.

Felálltak, rám néztek és fejet hajtottak.

– Szolgálni és védeni fogunk – szólalt meg Amren.

A kezüket a szívükre téve vártak – a válaszomat várták. Rhys erre nem készített fel; talán azért, mert a válasznak a szívemből kellett érkeznie, spontán és őszintén. Kimondtam hát, ami eszembe jutott.

– Köszönöm – mondtam. Igyekeztem magabiztos hangon beszélni. – A szolgálatnál és a védelemnél fontosabb nekem a barátságotok.

– Azok vagyunk – kacsintott Mor. – Ettől függetlenül szolgálni és védeni fogunk téged.

Elpirultam és rájuk mosolyogtam – a családomra.

– Most, hogy ezen is túl vagyunk, ehethéne végre? Farkaséhes vagyok – szólalt meg mögöttem Rhys. Amren egy ferde mosollyal az arcán még mondani készült valamit. – Amren, *ne* mondd ki, mire gondolsz – előzte meg Rhys, majd Cassianre vetett egy éles pillantást. Mindkettőjük arca sebes volt még, de gyorsan gyógyult. – Csak akkor, ha mindenáron kikíváncozik belőled.

Amren csettintett egyet a nyelvével, és az állával felém bökött.

– Azt hallottam, hogy az erdőben karmokat növesztettél, és megöltél néhány hyberni szörnyeteget. Jól tetted, kislány.

– Inkább az a lényeg, hogy Rhys bőrét is megmentette – szólt Mor, és a poharába bort töltött. – Szegény kicsi Rhys nagy pácba került.

A poharamat én is Mor felé nyújtottam.

– Rhysnek szokatlan mértékű törődésre van szüksége.

Azriel majdnem félrenyelte a bort, és ahogy találkozott a tekintetünk, láttam, hogy az övé most meleg és lágy. Megéreztem, hogy Rhys feszült lett mellettem, úgyhogy gyorsan máshová néztem.

Rhys szemében azonnal láttam a megbánást, hogy bánja az iménti gesztusát, és igyekszik tenni ellene. Furcsa a főtündéreknek ez a párosodási és birtoklási ösztöne, éles ellentétben áll ősi hagyományaikkal és képességeikkel.

A vacsora után rögtön elindultunk a halandók földje felé. Mor vitte a gömböt, Cassian pedig őt, Azriel mellettük repült, Rhys pedig engem tartott erős karjában. Némán repültünk a sötét víztükör felett.

Azért mentünk, hogy felfedjük a királynőknek a titkot, amit eddig oly sok szenvedés árán őriztek meg.

57.

FEJEZET

AZ EMBERI VILÁGBAN VÉGRE BEKÖSZÖNTÖTT A TAVASZ, krókuszok és nárciszok bújtak ki a felengedő talajból.

Ezúttal csak a legidősebb királynő és az aranyhajú jött el, ugyanannyi őr kíséretében, mint a múltkor.

Én ezúttal is a kecsesen omló, elefántcsontszínű ruhámat és az aranytollas koronát viseltem, és Rhysand mellett fogadtam a nappaliba gondolatutazással érkező királynőket és testőreiket. Ám Rhys és én most már kéz a kézben álltunk – megingathatatlanul, mint egy végtelen dal.

A legidősebb királynő ravasz tekintetével végigmért minket, a kezünkre és a koronáinkra pillantott, és ruhájának smaragdzöld szoknyáját igazgatva helyet foglalt anélkül, hogy hellyel kínáltuk volna. A csillogó, hullámos aranyszőke hajú kissé oldalra billentett fejjel megvárta, míg a társa leül, vörös ajka ekkor mintha megrándult volna, és ő is helyet foglalt mellette.

– Nagyra értékeljük, hogy újfent időt szakítottok ránk – mondta Rhys, finoman biccentve.

A fiatalabb királynő is alig észrevehetően bólintott, és borostyánszínű szemével a mögöttünk álló barátainkra pillantott: Cassian és Azriel az ablaksor két szélénél állt, az ablakoknál Elain

és Nesta állt teljes pompában, mögöttük Elain virágoskertje. Nesta mereven állt. Elain az ajkába harapott.

Rhys másik oldalán Mor kapott helyet a csendesen folydogáló Sidra vizére emlékeztető kékeszöld ruhában, leburnult kezében a Veritast tartalmazó ónixfekete dobozzal.

Az őszöreg királynő hunyorogva végignézett mindenkin, és fújtatott egyet.

– A múltkori súlyos sértés után... – kezdte, méltatlankodó pillantást vetve Nestára, amire nővérem villogó szempárja válaszolt. Az idős nő csettintett a nyelvével. – Napokig vitatkoztunk, hogy visszatérjünk-e ide. Amint látjátok, hárman közülünk megbocsáthatatlannak tartották a sértést.

Hazudott. Nestát okolni, viszályt szítani köztünk azért, mert Nesta védekezni próbált...

– Ha ez volt életetek legnagyobb sértése, akkor a háború szörnyű megrázkódtatást fog jelenteni – szóltam meglepő nyugalommal.

A fiatalabbik szája megint megrándult. Borostyán szeme lángolt, minden ízében egy oroszlánra emlékeztetett.

– Látom, végül elnyerte a szíved, Átoktörő – fuvolázta.

Álltam a pillantását, aztán Rhys és én leültünk, Mor pedig Rhys mellé huppant.

– Nem gondolnám – mondtam –, hogy csupán a véletlen műve, hogy az Üst egymáshoz vezetett minket a népeink közötti háború előestéjén.

– Üst? Népek? – Az aranyhajú a rubingyűrűjével játszott. – Nem a *mi* népünk hívja segítségül az Üstöt, és nem a *mi* népünk rendelkezik mágiával. Ahogyan én látom, van a *ti* népetek, és van a miénk, és *ti* csak egy fokkal vagytok jobbak a Boldogságos Úr Gyermekeinél. – Felvonta ápolt szemöldökét. – Mi történik velük *valójában*, ha átkelnek a falon? – Rhys, Cassian és Azriel felé

fordult. – Könnyű préda lesz belőlük? Vagy használjátok, majd eldobjátok őket, és hagyjátok őket megvénülni, megrokkanni, míg ti örökké fiatalon éltek? Milyen kár... És igazságtalan is, hogy te, Átoktörő, megkaptad mindazt, amiért azok a bolondok kétségkívül csak könyörögnek. Halhatatlanság, örök fiatalság... Vajon mit lépett volna Lord Rhysand, ha vele ellentétben te öregedtél volna?

– Ki akarsz lyukadni valamire, vagy csak hallatod a hangod? – kérdezte Rhys nyugodt hangon.

Halk kuncogás, és az aranyszőke susogó sárga ruhájában az öreghez fordult. Az idős hölgy ráncos kezével egyszerűen a doboz felé nyúlt, melyet Mor karcsú ujjával tartott.

– Ez a bizonyíték, amit kértünk?

Ne tedd, ne mutasd meg nekik! – kalapálta a szívem.

– A főúr iránt érzett szerelmem talán nem ékes bizonyítéka jó szándékunknak? – kérdeztem, megelőzve Mort, mielőtt bólított volna. – A nővéreim jelenléte nem egyértelmű? A nővérem vasból készült eljegyzési gyűrűt visel, és mégis itt áll körünkben.

Úgy tűnt, hogy Elain legszívesebben halvány rózsaszín szoknyája mögé dugná a kezét, de tartotta magát, a királynők vizslató pillantása ellenére.

– Szerintem ez inkább a butaságának a bizonyítéka – vigyorgott az aranyszőke –, hogy egy tündérgyűlölő férfi jegyeseként kockára teszi a házasságát azzal, hogy veled összeáll.

– Ne merj ítélkezni olyasmiről, amiről egy *fikarcnyi* foglalmad sincs! – sziszegett Nesta halkán.

Az aranyhajú összekulcsolta az ölében a kezét.

– A vipera megint okoskodik – jelezte nekem felvont szemöldökkel. – Okosabb lett volna kizárni a találkozóról.

– A saját házát ajánlja fel, és a társadalmi megítélését kockáztatja értünk, azért, hogy ezek a találkozók létrejöhessenek

– mondtam. – Az itt élő emberek követeként minden joga megvan ahhoz, hogy hallja, ami itt elhangzik. Mindkét nővéremnek.

Fiatal társát megelőzve a vénasszony Mor felé intett ráncos kezével.

– Akkor lássuk! Bizonyítsátok be, hogy nincs igazunk.

Rhys finoman bólintott Mornak. Nem, nem! Ez nem jó! Nem szabad nekik megmutatni, felfedni a kincset, Velarist, a hazámat...

A háború áldozatokkal jár – hallottam Rhys szavait a tudatomban, azon a kis résen, amit most nyitva hagytam neki. Ha nem tesszük kockára Velarist, egész Prythian elvesztése forog kockán. Vagy még ennél is több.

Mor kinyitotta a fekete doboz tetejét.

Az ezüstgomb úgy fénylett, mint egy üvegbe zárt csillag.

– Ez itt Veritas – szolt Mor egyszerre fiatal és idős hangon. – Vervonalunk alapítójának ajándéka. Prythian történetében csak néhányszor használtuk. Csak néhányszor tártuk fel igazságát a világnak.

Kiemelte a gömböt bársony rejtekéből. Nem volt nagyobb egy érett almánál. Tenyerében úgy tűnt, mintha Mor egész teste és lénye lenne maga a gömb öntőformája.

– Az igazság halálos. Az igazság szabadság. Összetörhet, de képes építeni és összekötni is. A Veritas a világ igazságát hordozza magában. Én Morrigan vagyok – mondta, nem egészen e világi tekintettel. Libabőrös lett a karom. – Tudják, hogy igazat szólok.

Letette közénk a Veritast a szőnyegre. A királynők előrehajoltak.

– Jóságunk, jó szándékunk bizonyítékát kívánjátok, és akkor talán ránk bízhatok a Könyvet? – kérdezte Rhys. A Veritas lüktetni kezdett, és egy fényháló a lüktetéssel egyre terjedt. – Van

egy hely a területemen. A béke, a művészet és a jólét városa. Miután kétlem, hogy ti vagy az őrzőitek át mernétek kelni a falon, ezért inkább megmutatom. Megmutatom e szavak valódiságát, ezt a helyet magát a gömbön keresztül.

Mor kinyújtotta a kezét, és egy halvány felhő örvénylett elő a gömbből, ami fényével egybeolvadva sodródott el a bokánk mellett.

A királynők hátráltak, az örök a fegyvereikért nyúltak. Ám a felhők tovább gomolyogtak, ahogy az igazság, Velaris igazsága előtört a gömbből, eredhetett ez akárhonnán, Morból vagy Rhysből, vagy a világ igazságából.

A szürke homályban egy kép jelent meg.

Velaris volt madártávlatból – ahogyan Rhys látta, repülés közben. Egy folt volt csupán a parton, de amint lejjebb ereszkedett, már tisztábban látszott a város és a folyó vibráló képe.

Aztán a kép megdőlt, befordult, mintha Rhys ma reggel repülte volna be a várost. Hajók, mólók, otthonok, utcák és színházak mellett haladt el. Velaris Szivárványa gyönyörűen, színesen csillogott a kora tavaszi nap fényében. Boldog és elgondolkodó, kedves és barátságos emberek integettek neki. A paloták, az éttermek és a Szél háza pillanatképei tűntek fel. A titkos, csodálatos város – minden részletével. Az otthonom.

Esküdni mertem volna, hogy a szerelem is belengte a képeket. Nem tudom szavakba önteni, hogyan adta át mindezt a Veritas, de a színek... Értettem a színeket, a fényt, akárhogy is kapcsolódott a gömb Rhys emlékeihez.

A kép egyszer csak halványulni kezdett, a színek, a fények és a felhő visszakúszott a gömbbe.

– Ez Velaris – mondta Rhys. – Ötezer évig elrejtettük a kívülállók szeme elől, de most előttetek feltártuk.

Mendemonstrációkkal, szóbeszéddel, félelemkeltéssel védtem, és ezért küzdöttem a népetekért a háborúban is – csak azért, hogy trónra lépésemmel megkezdjem félelemkeltő uralmam, és biztosítsam, hogy a rólam szőtt legenda mindenkihez eljusson. Ha a városom és a népem védelmének ára az, hogy a világ megvet engem, akkor ám legyen!

A királynők úgy bámultak a szőnyegre, mintha még mindig látnák a várost. Mor megköszörülte a torkát, mire az aranyhajú összerezzen, és elejtette díszes csipke zsebkendőjét, mintha Mor legalábbis ugatott volna egyet. Kissé elvörösödve lehajolt, hogy felvegye a zsebkendőt, a vénasszony viszont ránc emelte a tekintetét.

– Bizalmatokat... nagyra értékeljük.

Vártunk.

Komor, rezzenéstelen arccal néztek, én pedig örültem, hogy ülök, amikor az idősebb végre megszólalt:

– Elgondolkodunk rajta.

– Erre nincs idő – vágott közbe Mor. – Hybern minden egyes elvesztegetett nappal egyre közelebb kerül ahhoz, hogy ledöntse a falat.

– Megvitatjuk a társainkkal, és ha ráérünk, akkor értesítést küldünk.

– Felfogtátok, hogy milyen kockázatot vállaltok ezzel? – kérdezte Rhys, de a hangjában nem volt semmi leereszkedő, talán csak némi döbbenetet éreztem. – Nektek ugyanolyan életbe vágó ez a szövetség, mint nekünk.

Az öreg királynő megvonta törékeny vállát.

– Azt hittétek, hogy a leveletek, a könyörgéseitek miatt megesisik rajtatok a szívünk? – kérdezte, és állával a legközelebb álló őrről bökött, aki páncéljából egy összehajtott levelet vett elő. Az idős nő olvasni kezdte: *„Levelemet nem főúri minőségemben, hanem egy*

olyan férfiként írom, aki egy valaha emberként létező nőbe szerelmes. Levelemmel gyors cselekvést kérek. Mentsétek meg szerelmem népét és a saját népemet. Annak reményében írok, hogy egyszer majd felismerjük az igaz békét. Hogy egyszer majd egy olyan világban élhetek, ahol az általam szeretett nő a gyűlölet és a megtorlás miatti félelem nélkül meglátogathatja a családját. Egy jobb világban.” – Letette a levelet.

Rhys ezt a levelet hetekkel ezelőtt írta... Még mielőtt társakká lettünk. Ez nem egy királynőkhöz intézett levél, melyben találkoztót kér – ez egy szerelmes levél. Megfogtam a kezét, és finoman megszorítottam. Ő is visszaszorított.

Az öreg királynő azonban ezt kérdezte:

– Jelentkezzen, aki szerint ez nem csupán átverés!

– Micsoda? – bökte ki Mor.

Az aranyhajú bólintva jelezte egyetértését, és szemrebbenés nélkül ezekkel a szavakkal fordult Morhoz.

– A háború, az őseinkkel ápolt úgynevezett barátságok óta rengeteg dolog megváltozott. Talán nem is azok vagytok, akinek mondjátok magatokat, és a főúr bemászott a tudatunkba, hogy elhitesse velünk, te vagy Morrigan.

Rhys csendben maradt – mindannyian hallgattunk. Egyszer csak Nesta szólalt meg halkán:

– Így beszélnek az őrült nők. Pökhendi, ostoba *bolondok*.

Elain a keze után nyúlt, hogy elhallgattassa, ám Nesta a haragtól fehérre vált arccal előrelépett.

– Adjátok oda nekik a Könyvet!

A királynők döbbenten pislogtak.

– *Adjátok oda nekik a Könyvet!* – ismételte ingerülten a nővérem.

Ekkor a legidősebb királynő felszisszent.

– *Nem.*

Belém hasított a szó. De Nesta nem hagyta magát, és kitárta a karját: ölelésébe belefért az egész szoba, az egész világ.

– Itt ártatlan emberek élnek. Ha a minket fenyegető erőkkel szemben nem vállaljátok a kockázatot, akkor legalább adjatok esélyt az embereknek a harcra. Adjátok oda a húgomnak a Könyvet!

A vénasszony az orrán keresztül nagyot fújtatott.

– Talán kitelepíthetnénk a lakosságot...

– Ahhoz tízezer hajó kellene – szolt Nesta megtört hangon. – Utánajártam a számoknak, és egy armadára lenne szükség. Háború előtt nem fogjátok ideküldeni nekünk a hajóitokat. Itt maradunk a bajban.

A vénasszony megragadta a székének fényes karfáját, és kissé előrehajolt.

– Akkor azt javaslom, kérd meg az egyik szárnyas férfit, hogy vigyen át a tengeren, kislány.

Nesta nagyot nyelt.

– Kérlek. – Nem gondoltam volna, hogy valaha is hallom ezt a szót Nesta szájából. – Kérlek, ne hagyjátok egyedül minket!

A legidősebb királynő nem mozdult, de az én fejem is szinte kiürült.

Megmutattuk nekik... Mindent... Mindent megpróbáltunk. Még Rhys is hallgatott, kifürkészhetetlen arc kifejezéssel. De aztán Cassian odament Nestához. Az örök megfeszültek, amikor az illír úgy haladt át köztük, mintha búzaszálak lennének. Egy hosszú pillanatig figyelte Nestát, aki könnyes szemmel még mindig a királynőket nézte; a harag és a kétségbeesés *könnyei* voltak ezek, a tűzé, mely oly vadul emésztette őt belülről. Mikor végül észlelte Cassiant, felnézett rá.

Cassian nyers hangon szólalt meg:

– Ötszáz évvel ezelőtt ettől a háztól nem messze küzdöttem a

harctéren. Harcoltam és véremet adtam a halandók és a tündérek oldalán egyaránt. Újra ki fogok állni a hadszíntérre, Nesta Archeron, hogy megvédjem a házatokat – a népeteket. Boldogan áldozom fel életem azokért, akiknek a legnagyobb szükségük van a védelmemre.

Nesta arcán egy könnycsepp gördült le, Cassian pedig odanyúlt, hogy letörölje, és Nesta nem tiltakozott. Nem tudom, miért, de Morra pillantottam, akinek a szeme tágra nyílt, és nem a féltékenységre vagy az ingerültségre miatt, hanem... vélhetően az áhítattól. Nesta nyelt egyet, és elfordult Cassiantól, aki még egy darabig nézte a nővéremet, mielőtt a királynő felé fordult.

A két nő váratlanul felállt.

Mor is felpattant, és megkérdezte:

– Pénzre megy ki a játék? Halljuk az árat!

Az aranyszőke királynő felhorkant, és az örök összezártak körülöttük.

– Nagy bőségben élünk, nem kell nekünk pénz. Visszatérünk a palotánkba, hogy megfontoljuk az ügyet nővéreinkkel.

– Úgyis nemet mondtok – erősködött Mor.

– Lehetséges – vigyorgott önelégülten az aranykirálynő, és megfogta a vénasszony fonnyadt kezét, aki felszegte az állát.

– Nagyra értékeljük a bizalmatokat.

Ezzel eltűntek.

Mor szitkozódott, én pedig Rhysre néztem fájó szívvel. Tudni akartam, hogy miért nem erősködött, beszélt többet... De a tekintete továbbra is a székre szegeződött, amiben az arany királynő foglalt helyet. A szék alatt ott lapult egy doboz, eddig a királynő terjedelmes szoknyája takarta. Biztosan akkor vehette ki onnan, ahol addig rejtegette, amikor lehajolt a leejtett zsebkendőért. Rhys tudta ezt, és azért nem beszélt, hogy minél hamarabb távozzanak.

Hogy a királynő miként és honnan csempészte be az ólomdobozt, a legkevésbé sem érdekelt, ellentétben a Könyvvel: a második és a befejező rész hangja betöltötte a szobát, és énekelt nekem.

Élet, halál és újjászületés,

Nap, hold és sötétség,

Romlás, virágzás és csontok,

Üdv, te édes. Üdv, éjszaka hölgye, hanyatlás hercegnője. Üdv, karmos szörnyeteg és reszkető őzgida. Szeress, érints meg, dalolj nekem.

Örület. Míg az első fele hideg és ravasz volt, ez a doboz maga volt a káosz és a rendetlenség, a törvénytelenység, az öröm és a kétségbeesés. Rhys lazán felemelte és az aranykirálynő székére tette. Nem kellett hozzá a mágiám, hogy kinyissa – mert nem kódolta főúri varázslat.

Rhys felnyitotta a fedelet. A könyv aranyozott fémborítóján egy üzenet hevert.

Olvastam a leveled. A nőről, akit szeretsz. Hiszek neked, a békében, egy jobb világban. Ha bárki kérdezi, ezt a találkozó ideje alatt loptad el. Ne bízz a többiekben! A hatodik királynő nem volt beteg.

Ennyi volt. Rhys felvette a Lélegzetek Könyvét.

Világos, sötét és szürke, világos, sötét és szürke.

Rhys a nővéreimhez szólt. Cassian szorosan Nesta mellett állt.

– Hölgyeim, rajtatok múlik, hogy velünk tartotok, vagy itt óhajtottok maradni. A saját fületekkel értesültetek a helyzetről, és már kiszámítottátok, mivel járna az evakuálás. – Nesta szürkés-kék tekintettel bámult, fejét egyetértően biccentette. – Ha maradni kívántok, akkor egy egységnyi katonát küldök ide egy órán belül a védelmetekre. Ha velünk tartanátok abba a városba, amit az imént mutattunk, akkor javaslom, hogy

szedelődzködjetek,

Nesta Elainre nézett, aki még mindig némán és tágra nyílt szemmel állt. Az általa készített tea – a legjobb, legkülönlegesebb tea, ami elérhető – érintetlenül maradt az asztalon.

Elain a vasgyűrűjét markolta.

– Te dönts el – mondta Nesta, tőle szokatlan gyengédséggel. Elainért ő még Prythianbe is hajlandó elmenni.

Elain nyelt egyet; olyan volt, mint egy csapdába esett őzike.

– Én... Nekem nem megy. Én...

A társam kedvesen, megértően bólintott.

– Láthatatlan őreim nemsokára itt lesznek. Ellátásukról maguk fognak gondoskodni. Ha meggondolnátok magatokat, az egyikük ebben a szobában fog várni mindennap pontban délben és éjfélkor, hogy beszélhessetek. Az én otthonom a ti otthonotok is. Ajtaja mindig nyitva áll előttetek.

Nesta tekintete Rhys és Cassian közt vándorolt, majd végül rám nézett. Továbbra is sápadt volt a kétségbeeséstől, de finoman fejet hajtott előttem, és így szólt:

– Hát ezért festettél csillagokat a fiókodra.

58.

FEJEZET

AZONNAL INDULTUNK IS VISSZA VELARISBE, nem bízhattunk abban, hogy a királynők csak sokára veszik észre a Könyv eltűnését. Főleg, hogy ott volt az a hatodik királynőre vonatkozó homályos utalás is, hogy az egyikük hamiskártyás.

Amren percekben belül hozzáfogott a Könyv második feléhez. Még a találkozó kimeneteléről se érdeklődött, az étkező felé vette az irányt és bevágta maga után az ajtót. Így tehát vártunk, és újra csak vártunk.

Két nap telt el, és Amren még mindig nem törte fel a kódot. Rhys és Mor kora délután indult a Rémálmok udvarába, hogy észrevétlenül visszacsempésszék Keirnek a Veritast, és megbizonyosodjanak arról, hogy a Helytartó valóban készségbe helyezi erőit. Cassiannek korábban jelentették, hogy az illír csapatok már a hegyek közt állomásozva várják a parancsot, hogy az első csatahelyre kirepüljenek.

Rá kellett ébrednem, hogy a harc elkerülhetetlen; a hyberni csapatok már összegyűltek, függetlenül attól, hogy a Könyv segítségével semlegesítjük-e az Üstöt, és én meg tudom-e a királyt

akadályozni abban, hogy elpusztítsa a falat és a világot. Ha az Üst ereje meggyengül, talán szembe tudunk szállni vele.

A nővéreimről nem jött semmi hír, és Azriel katonái sem számoltak be arról, hogy esetleg meggondolták volna magukat. Emlékeim szerint apám még mindig a szárazföldön kereskedett, az Ősanya tudja, milyen árukkal üzletelve. Ezzel a tényezővel is számolnunk kell.

A királynőktől sem jött hír. Egyikük kifejezetten gyakran eszembe jutott: a kétarcú, arany szemű, akinek nem csupán a színei voltak oroszlánhoz hasonlíthatók... A szíve is az volt. Reméltem, hogy viszontlátom őt.

Miután Rhys és Mor elment, Cassian és Azriel beköltözött a házba, és közben folytatták immáron elkerülhetetlen hyberni látogatásunk megtervezését. Cassian az első vacsoránkat követően Rhys egyik *igen* régi borát bontotta fel azért, hogy egyesülésünket kellő módon megünnepeljük. Akkor jöttem rá, hogy igazából társaságnak jöttek, vacsorázni velem... Az illírek magukra vállalták a feladatot, hogy vigyázzanak rám.

Rhys pont erről beszélt aznap éjszaka, amikor levelet írtam neki, és néztem, ahogyan az eltűnik. Látszólag nem érdekelte, ha ellenségei rájönnek, hogy a Rémálmok udvarában tartózkodik éppen. Ha Hybern erői netán ott találnak rá, akkor... sok szerencsét hozzá.

Azt írtam Rhysnek: *Hogyan mondjam el Cassiannak és Azrielnek, hogy nincs szükségem a védelmükre? Díjazom a társaságukat, de őrség azért nem kell.*

Ő így válaszolt: *Ne mondj nekik ilyet! Nem kell mindent megengedned nekik, de a barátjuk vagy – és az én társam. Ösztönösen védelmezni fognak téged. Ha kizárod őket, az ablakon át jönnek vissza.*

Ti, illír férfiak, kibírhatatlanok vagytok – körmöltem.

Raadásul ehhez még lenyűgöző fesztáv is társul – közölte Rhys.

Felpezsdült a vérem, bizsergés járta át a testem még ilyen távolságból is. Alig bírtam tartani a tollat, de írtam: *Hiányzik az a lenyűgöző fesztáv az ágyamban és bennem.*

Hát persze hogy hiányzik – válaszolt.

Felszisszenve firkantottam le: *Te kis mocsok.*

Szinte éreztem a nevetését a kötelékünkön, az egyesülési szövetségünkön keresztül. Visszaírt: *Miután visszatértem, elmegyünk a Sidrához abba az üzletbe, és az összes csipkés fehérneműt felpróbálok majd előttem.*

Ezzel a gondolattal merültem álomba, mintha az ő keze simogatott volna; reméltem, hogy hamar végez a Rémálmok udvarában és visszatér hozzám. A kirobbanó tavasz már átölelte a Velaris környéki dimbes-dombos vidéket, és minden vágyam az volt, hogy Rhys karjában vitorlázzak a sárga és lila virágtenger felett.

Másnap délutánra Rhys még nem jött haza, Amren továbbra is a Könyvbe temetkezett, Azriel pedig a várost és a közeli partokat figyelve őrzáratozott. Cassian és én meglepő módon egy ősi és nagy becsben tartott tündérszimfónia kora délutáni előadásán jártunk. Az amfiteátrum a Sidra túlsópartján helyezkedett el, és bár Cassian felajánlotta, hogy átrepül velem, én a reggeli brutális edzést követő izomlázam ellenére is inkább sétálni akartam. A zene gyönyörű volt – furcsa, de gyönyörű. Cassian elmondása szerint olyan korban íródott, mikor emberek még nem jártak a földön. Cassian a művet rejtélyesnek, kaotikusnak találta, de... engem magával ragadott.

A folyót átszelő egyik hídon sétáltunk visszafelé, némán egymás mellett. Amrennek vittünk vért – megköszönte, majd elküldött minket a fenébe –, aztán a Fonalak és Ékszerek Palotája

felé vettük az irányt, mert a nővéreimnek akartam ajándékot vásárolni hálám jeléül, amiért segítettek nekünk. Cassian megígérte, hogy a legközelebbi hírhozó csapattal elküldi nekik az ajándékot. Kíváncsi voltam, vajon Nestának küld-e valamit.

Megálltam a márványhíd közepén, mire Cassian is lelassított mellettem. Figyeltem a kékeszöld víz lusta folyását. Éreztem a meder mélyén a sós és édes víz találkozását és összefonódását, a vízfenéken szétszóródott kagylókat, amiket ide-oda hajló növények borítanak, és a kövek között, az iszap felett tovaillanó parányi élőlények csiklandozását. Tarquin vajon érzékel ilyesmit?

Cassian a széles kőkorlátra támaszkodott, vörös szifonjai szinte lángoltak. Talán mert egy minden lében kanál típus voltam, aki szerette más emberek ügyeibe beleütni az orrát, megszólaltam:

– Sokat jelentett nekem az, amit a múltkor a nővéremnek ígértél.

Cassian megrándította a vállát, a szárnya suhogott.

– Bárkiért megtenném.

– Neki is sokat jelentett. – Mogyoróbarna szemével kissé hunyorított, én továbbra is lazán a folyót figyeltem. – Nesta nem olyan, mint a többi ember – magyaráztam. – Keménynek és gonosznak tűnik, de szerintem ez csak egy fal. Egy védőpajzs – mint amilyen Rhys elméjében is van.

– Mi ellen?

– Az érzések ellen. Azt hiszem, Nesta mindent érez és túl sok mindent ért. Igazából mindent. És ez kikészíti őt. A fal megvédi az elsőprő érzésektől, a túlzott törődéstől.

– Nem tűnik úgy, hogy Elainen kívül mással is törődne.

Találkozott a tekintetünk, szemügyre vettem le barnult, jóképű arcát.

– Ő sosem lesz olyan, mint Mor – mondtam. – Soha nem fog szabadon szeretni, és nem fogja a szeretetét odaajándékozni

minden szembejövőnek. De azon kevesekért, akik fontosak neki... Szerintem értük bármire képes lenne, akár az életét is feláldozná. Neki és nekem is megvannak a... dolgaink. De Elain... – Elhúztam a számat. – Cassian, Nesta sosem felejtí el a felajánlásodat, hogy megvéded Elaint. A népét. Ameddig csak él, emlékezni fog a gesztusodra.

Felegyenesedett, az ujjaival a sima márványon dobolt.

– Miért mondod el ezt most nekem?

– Csak arra gondoltam, hogy tudnod kell róla, ha találkoznátok és kihozna a sodrodból. Biztos vagyok benne, hogy meg fog történni. Azonban tudd, hogy a lelke mélyén ő hálás neked, csak talán nem képes ezt kifejezésre juttatni. Mégis, legalább az érzés, a szíve megvan, a helyén van.

Szünetet tartottam, felmerült bennem, hogy erőltessem-e a témát, de a folyó alattunk valahogy elmozdult.

Nem arrébb ment, hanem... megremegett, a medre, az úszkáló kis lények. Mint mikor tinta cseppen a vízbe.

Cassian azonnal készültségbe helyezte magát, és én is figyelmesen megnéztem a folyót és a partot mindkét oldalon.

– Mi a frász ez? – kérdezte motyogva, és az ujjával megérintette a szifont.

Csak bámultam, ahogy a tunikáját egy pikkelyes fekete páncél váltotta fel, és borította be felfelé a csuklójától kezdve, végig a karján. Rétegről rétegre, második bőrként beborította a testét a válláig. További szifonok jelentek meg rajta, nyaka és válla körül páncél terjedt szét a mellkasán le a derekáig. Egyet pislogtam, és a páncél már a lábát is teljesen befedte.

Az égen egy fia felhő sem volt, az utcák étellel teliek voltak, beszélgetések hallatszottak.

Cassian lassan, figyelmesen körbefordult.

Alattam a folyó egyenletesen folyt, de éreztem, ahogy

zavarossá vált, mintha csak menekülne valahonnan.

– A tenger! – suttogtam. Cassian tekintete egyenesen előre szegeződött, a folyóra, a csúcsosodó sziklákra, ahol a távolban háborgó hullámok jelezték, hol folyik bele az óceánba.

És ott, a látóhatáron volt egy fekete folt. Sebesen mozgott. Ahogy közeledett, egyre terebélyesedett.

– Mondd, hogy azok ott csak madarak! – mondtam. A mágiám végigfutott az ereimben, de a kezemet ökölbe szorítottam, így próbáltam lehiggadni.

– Egy illír járőr se tud erről a helyről... – mondta válaszként. Rám villant a tekintete. – Most azonnal hazamegyünk.

A fekete folt számtalan alakra töredezett szét. Madárnak óriásiak, annál sokkal nagyobbak voltak.

– Ki kell adnod a riasztást – mondtam.

A járőkelők azonban már az égboltra mutogattak, kiáltoztak.

Cassian értem nyúlt, de én kitértem. Jég táncolt az ujjbegyeimen, a véremben szél süvített. Leszedem őket egytől egyig.

– Szólj Azrielnek és Amrennek – mondtam.

Már a parti szikláknál jártak. Rengeteg repülő lény, megnyúlt végtagokkal, némelyik katonákkal a karjában... megszálló hadsereg.

– Cassian!

Barátom kezében megjelent egy illír penge, ugyanolyan, mint amelyet a hátán viselt. A másik kezében kés villant. Mindkettőt átadta nekem.

– Menj haza! Indulás!

Biztos voltam benne, hogy nem megyek. Ha ezek a lények repülnek, akkor a mágiámat az előnyömre fordíthatom: lefagyasztanám a szárnyaikat, megégetném és elpusztítanám őket. Még ha ilyen sokan is vannak, még ha...

Mintha vad szél szállította volna őket, a sereg olyan gyorsan elérte a város peremét. A sikoltozva menekülő, menedéket kereső emberekre hirtelen nyílzápor zúdult. Megragadtam Cassian fegyvereit, tűzforró tenyeremben sistergett a hideg fémmarkolat.

Cassian a levegőbe emelte a kezét. A szifonból vörös fény tört elő, felfelé és székében, és a város fölé egy kemény falat emelt, közvetlenül az érkező sereg útját állva. Cassian a fogát csikorgatta, amint a szárnyas légió a védőpajzsba csapódott. Mintha megérezte volna a becsapódást.

Az áttetsző vörös pajzs messzire tolt, visszalökte őket... Némán és rémülettel figyeltük, ahogyan a lények kinyújtott karral a pajzs felé vetik magukat... Nem akármilyen tündérek voltak; látványukra az összes mágia elhamvadt, elillant belőlem.

Olyanok voltak, mint Attor: hosszú végtagok, szürke bőr, kígyópofa és borotvaéles fogak. A csapat úgy nyomult át Cassian védőpajzsán, mint egy pókhálón, és nyurga, szürke karjukon a napfényben ugyanolyan kékes színű kövekkel díszített páncélkesztyű csillant meg, amelyet már Rhys kezén is láttam. A kő, ami megtöri és visszaveri a mágiát; egyenesen a hyberni király örögi kincstárából.

Egymás után törték át a pajzsot, mire Cassian egy újabb falat küldött ellenük. A lények egy része lepattant és kilőtt a külváros irányába, ami a pajzsán kívül rekedve sokkal sebezhetőbb volt. Az imént még forró tenyeremen hideg verejtéket éreztem.

A járókelők sikoltoztak, menekültek. Tudtam, hogy a védőpajzs nem tart ki...

– *ROHANJ!* – üvöltött Cassian. Mozgásba lendültem, és tudtam, hogy valószínűleg miattam maradt itt, és szüksége van Azrielre és Amrenre.

Magasan felettünk hárman csapódtak a vörös pajzskupolába. Rétegről rétegre szakították át, és másztak keresztül rajta köves

páncélkesztyűjükkel.

Hát ezért késlekedett a király hónapokon át: fegyvereket gyűjtött. A mágiát, a főurak erejét megtörő fegyvereket...

Egy nyílás hasadt, mire Cassian a földre lőkött, a márványkorláthoz tolt, és kőkeményen megvetve a lábát, kitárt szárnyaival védett engem.

A hídon sikolyok hangja, sziszegő nevetés, majd... Egy nedves, reccsenő hang és tompa puffanás.

– Basszus – mondta Cassian. – *A fenébe!*

Lépett egyet, és én is kimásztam alóla, hogy megnézzem, mi vagy ki volt az. A fehér márványhídon csillogott a rubinvörös vér, és a hidat szegélyező magas, kecses lámpaoszlopok egyikén... A teste, a háta az ütéstől hátrafelé ívelt, mint aki a szenvedélytől megfeszül. Szőke haját lenyírták, a helyén kopasz fejbőre éktelenkedett. Aranyszemeit kiszúrták.

Karóba húzott teste rángatózott a póznán, a fémrúd átszúrta vékony felsőtestét, a vére a fémhez tapadt.

A hídon valaki hányt egyet, majd továbbfutott. Én azonban nem tudtam levenni a tekintetem az aranykirálynőről, és Attorról sem, aki átszivárgott az általa ütött résen, és a véráztatta lámpaoszlop tetejére szállt.

– Üdvözlét a halandó királynőktől és Juriantól – sziszegte, aztán felszökkent és villámgyorsan elszállt, egyenesen a színháznegyed felé, amerről jöttünk.

Cassian lenyomott a hídra, és Attor után lódult. Miattam kicsit tétovázott, de rászóltam:

– *Menj!*

– Te meg fuss haza, de *azonnal!* – parancsolta, és egyben el is búcsúzott. Kilőtt az égbe Attor után, aki már köddé vált a sikoltástól hangos utcák felett. Körülöttem a vörös pajzs már tele volt lyukakkal, amin át csak úgy özönlöttek be a szárnyas lények,

hogy ledobják a hyberni katonákat, akiket idáig szállítottak a tengeren keresztül. Mindenféle testalkatú és méretű katonát hoztak – alacsonyabb rangú tündéreket.

Az aranykirálynő partra vetett hal módjára tátozott a szájával.
Mentsd meg... Segíts neki...

A vérem. Talán segíthetnék... Tettem egy lépést, de a teste lezuhant, és a testemben, ahonnan a mágiám eredt, megéreztem utolsó lehetőségét.

A hirtelen csendet sikolyok, szárnycsapások és nyílzápor suhogása törte meg.

Futásnak eredtem. A házunk felé futottam, nem mertem gondolatutazni, mert a fejemben üvöltő pániktól alig tudtam gondolkodni. Csak idő kérdése volt, hogy elérjék az utcánkat. Percek alatt kellett odajutnom, hogy minél több menekülőt bejuttassak. A házat varázslat védi, senki nem juthat be, még ezek a lények sem.

Menedéket, barátokat és családjukat kereső tündérek robogtak el melletttem.

Elértem a hídfőt, előttem a meredek hegyoldal... És Hybern katonái már a hegytetőn vártak, a két Palotánál. Nevettek a sikolyokon és a könyörgésen, betörtek az épületekbe, kirángatták onnan az embereket. A vér kis patakokban csörgedezett lefelé a kockaköveken.

Miattuk történt így. A királynők árulták el ezt a várost... Ezt a művészettel, zenével és kulináris élvezetekkel teli várost ezeknek a... szörnyeknek. A király biztosan az Üsttel tudta megtörni a várost védő varázslatot.

Olyan mennydörgő *robbanás* rázta meg a város másik felét, hogy a becsapódásra a földre estem. Pengék repültek, leszakadt kezeket láttam a macskaköveken. A folyó felé fordultam, és a fegyvereimet szorongatva feltápaszkodtam.

Cassian és Azriel már a levegőben repült, és amerre jártak, ott a szárnyas lények elpusztultak. Vörös és kék fényű nyilakat lőttek ki, és a védőpajzsok...

Vörös és kék színből összeolvadt egy pajzs, és sisteregve csapódott a maradék légierőnek. Testek, szárnyak szakadtak, csontok olvadtak... majd kőbe zárt kezek potyogtak az égből. Csak kezek. A háztetőkön koppantak, a folyóba csapódtak. Ennyi maradt belőlük a két illír harcos munkálkodása után.

Addigra azonban megszámlálhatatlanul sok lény szállt már le. Rengeteg. Tetők szakadtak be, ajtókat zúztak szét, élesedő sikolyok, majd csend...

A támadás nem a város elfoglalására irányult, hanem a megsemmisítésére. És alig pár házzal arrébb Velaris Szivárványa is vérben ázott. Attor és a csapata ott csapott le, mintha a királynők elárulták volna neki, hol sújtsanak le, Velaris hol a legvédtelenebb, hol lüktet a város szíve.

A tűz terjedt, fekete füst kormolta be az égboltot... De hol van Rhys, a társam?

A túlpártot újabb robajlás rengette meg, de azt a részt nem Cassian vagy Azriel védte, hanem Amren. Vékony kezének intésére a katonák úgy hullottak, mintha a szárnyuk hagyta volna őket cserben. Becsapódtak az utcákra, csapkodtak, karmoltak, fulladoztak, visítottak, pont úgy, mint ahogy Velaris népe sikoltozott.

A pár házzal arrébb lévő Szivárvány felé néztem – védtelen volt. Sebezhető. Az utca kitisztult előttem; a poklon keresztül vezető egyetlen biztos út. A művésznegyedből egy nő sikolya hallatszott. Tudtam, merre menjek. Előrántottam az illír pengémet, és gondolatutazással az égő és vérző Szivárványban termettem.

Itt van az én hazám. A népem.

Ha úgy halnék meg, hogy őket védem, a virágzó művészet eme kicsiny földi otthonát... Hát legyen! Sötétség, árnyék és szél lett belőlem. A Szivárvány szélére szálltam. Az első hybern katonák már bekanyarodtak a legtávolabbi sarkán, elárasztották a part menti sugárutat, és szétverték a kedvenc kávézóimat, ahol annyit nevettem. Először nem vettek észre, de aztán az illír kardom áthasította a fejüket, egyiket a másik után. Hattal végeztem, majd megálltam a Szivárvány lábánál, a tüzet, a vért és a halált bámultam... Túl sok katonát láttam. Rengeteget.

Sosem végzek ennyivel, valamennyivel...

Volt ott egy fiatal nő, zöldes bőrű és ruganyos testű, egy régi, rozsdás csövet tartott a magasba. A boltja előtt, egy galériánál állt.

Az üzletben emberek zokogtak összekuporodva. Előttük öt szárnyas katona körözött, röhögtek a tündéren, a rozsdás csövön. Szórakoztak vele, gúnyolták, a nő mégis rezzenéstelen arccal tartotta magát. Festményeket és kerámiákat tettek tönkre körülötte, és egyre több katona szállt le, csak úgy özönlöttek, mészároltak...

A túlparton mennydörgés zengett. Hogy Amren, Cassian vagy Azrien okozta, nem tudtam.

A folyó.

A hegytetőn észrevett három katona, és megindultak felém. Én azonban gyorsabban elértem a hegy lábához, a daloló Sidrához. A rakpart széléhez érve a folyó már vértől vöröslött. Hatalmasat dobbantottam a vízbe.

Válaszul a Sidra megemelkedett, én pedig engedtem, hogy csontjaimban, véremben és lélegzetemben szétáradjon az erő. Én lettem az ősi és mély Sidra. Az akaratommal irányítottam. Felemeltem a pengéket, mire a folyó is magasabbra szökött, és akaratom szerint formáltam. Hybern katonái kővé dermedtek, amint feljük fordultam. Mögöttem vízfarkasok törtek előre.

A katonák megpördültek és menekülni kezdtek, de a farkasaim gyorsabbak voltak. *Én* is gyorsabb voltam, ahogy velük robogtam a horda közepén. A Sidrából sorra szabadultak el az üvöltő farkasok, robogtak az utcákon; óriásiak voltak, olyanok, mint amelyet egyszer megöltem.

Öt lépést tehettem, mikor a horda az üzlet tulajdonosával kötekedő katonákhoz ért.

Mire hetet léptem, a farkasok már levadászták és vízbe fojtották őket...

A pengém dalolt, miközben lefejeztem őket.

Az üzlet tulajdonosnője zokogva ismert fel, a rozsdás csövet még mindig tartotta. De azért bólintott egyet.

Vízfarkasaimmal futásnak eredtem. A katonák közül néhányan felszálltak, szárnyukat csapkodva visszavonultak. A farkasaim erre szárnyakat és karmokat növesztettek, sas, héja és sólyom alakját magukra öltve rárontottak a katonákra, és szétáztatták a páncélzatukat. Miután a repülő katonák ráeszméltek, hogy nem fulladtak meg, lassítottak és nevetgéltek – vigyorogtak.

Ökölbe szorított kezem az égbe emeltem.

A szárnyukat, a páncéljukat, az arcukat beborító víz ekkor... megfagyott. Olyan fagyasztó jéggé változott, ami csak a fény, a nap születése előtt létezett, azelőtt, hogy a nap elkezdte melegíteni a földet.

Jégbe zárt téli vidék, a lényem mélyén létező jég, mely nem ismer kegyelmet vagy szánalmat az iránt, amit ezek a lények a népem ellen ez idáig elkövettek. A jéggé fagyott szárnyas katonák tucatjai egy tömbként zuhantak a földre és törtek szét a kockakövön.

A farkasaim tomboltak körülöttem, fel-alá száguldozva levadászták és megfojtották a katonákat. Akik az ég felé menekültek, azok sorra megfagytak és darabokra hullottak; az

utkákat jég, vér, törött szárnydarabok és kövek lepték el.

A sikolyok végül elhaltak, és a katonák kiáltásait a véremlen zengő muzsika váltotta fel. Egyikük a tarka épületek fölé emelkedett. Ismertem őt, Attor volt az. Szárnyával kétségbeesetten csapkodott, szürke bőrét és kőkesztyűjét ártatlanok vére borította. Egy vízsast küldtem felé, ő azonban fürgébbnek bizonyult, kikerülte nemcsak a sast, de a hégját és a sólymot is, majd magasabbra szállt a levegőben, távol tőlem, a mágiától, távol Cassiantól és Azrieltől, akik keményen tartották a folyót és a város nagy részét, és távol Amrentől is, akinek sötét erőitől a katonák látható sérülés nélkül tömegével hullottak.

Egyik barátom se látta, hogy Attor a levegőbe emelkedett.

Hybernbe, a királyhoz tér vissza. Merő gonoszságból fakadóan döntött úgy, hogy idejön, és ide vezeti őket. Semmi kétségem nem volt afelől, hogy az aranyfényű oroszlánkirálynő az ő kezei közt múlt ki. Csakúgy, mint Clare.

Hol vagy ?

Rhys hangja a távolból jött az elmémbe, a pajzson lévő résen át.

HOL VAGY?

Attor menekülőben. Egyre magasabbra, messzebbre száll...

HOL...

Visszadugtam a kardot a hüvelyébe, a kést pedig az övembe, és felszedtem néhányat az utcán elhullott nyilakból. Ezeket lőtték ki a népemre. A jól ismert, zöldes színű méreggel bevont berkenyenyilak voltak. Vérméreg.

Pont ott vagytok, ahol lennem kell – mondtam Rhysnek.

És a gondolat szárnyán kilöttem az égbe.

59. FEJEZET

A KÖZELI HÁZTETŐRE REPÜLTEM GONDOLATUTAZÁSSAL, és egy-egy berkenyenyilat a kezemben szorongatva azt fürkészttem, hol repkedhet Attor...

FEYRE!

Egy kőkemény mentális pajzsot vetettem ki a hang ellen, Rhys ellen.

Ne most. Ez nem a megfelelő pillanat. Halványan éreztem, ahogy a pajzsunk feszülve üvölt, de így sem tudott átjutni. Attor az *enyém*.

A távolban felém, Velaris felé közeledve hatalmas sötétség borult a világra. Katonák ezúttal nem társultak hozzá.

A társam. A testet öltött halál. Az éjszaka győztese.

Kiszúrtam Attort, a város felett a tenger, Hybern felé vette az irányt.

Gondolatutazással nekirugaszkodtam, és tudatomat hálóként vettem ki rá, elmémet elméjébe mélyesztve; a kapcsolódás kötélként vezetett át időn, téren és szélen.

Rátapadtam olajos, ragacsos gonoszságára, és a lényegére összpontosítottam, a romlás és a mocsok volt a jelzőfényem. Szélből és árnyékból formálódva Attor fölé emelkedtem, aki

rikoltozott, a szárnyával ficánkolt, ahogy lecsaptam rá, a mérgezett berkenyenyilakat a szárnyain átdöftem, egyenesen a legfontosabb izmot átütve. Attor vonaglott kínjában, villás nyelvét felém nyújtogatta.

A magasból a város teljesen elmosódott, a Sidra kis pataknak látszódott, de én Attor köré fontam magam, élő tűzzé váltam, és az érintésemre minden égni kezdett körülöttem. Olyan erős, törhetetlen voltam, mint az elmémben lévő fal.

Attor sikoltozott, csapkodott, ám a nyilakkal a szárnyaiban, a szorításomban, hiába... Szabadesésbe kezdtem. Lefelé a vérbe és a fájdalomba. A szél tépdesett minket, de Attor nem szabadulhatott lángoló szorításomból, a szárnyait felnyársaló, megnyomorító mérgezett nyilak fogságából. Orromat facsarta égő bőrén a szaga.

Esés közben a töröm a kezembe került. A horizontot elnyelő sötétség közelebb ért – mintha kiszúrt volna magának. Még ne. Még nincs itt az idő. Törömmel végigszántottam Attor csontos, megnyúlt mellkasát.

– Ezt Rhys miatt kapod – sziszegtem hegyes fülébe.

A csontokról visszaütődő acélba beleremegett a kezem, az ujjamon ezüstös vér melegségét éreztem. Attor sikoltozott, és ahogy kirántottam a tört, vér fröccsent az arcomra.

– Ezt meg Clare miatt – mondtam, beleszúrtam a tört és megforgattam.

Kezdek kivehetővé válni az épületek. A Sidra vörösen folyt, az égbolt azonban üres volt – sehol egy katona. Az utcákon sem.

Attor kiabált, sziszegett, szitkozódott, könyörgött, és én kirántottam a pengét.

Emberek tűntek fel a mélyben. A talaj felpúposodott, ahogy közeledtünk. Attor elképesztő erővel küzdött, de tűzforró szorításomban tartottam. Égett bőre leszakadt róla, és elszállt a

fejünk felett.

– És ezt... – súgtam, és közel hajoltam, hogy a fülébe, a romlott lelkébe leheljem a szavakat. Harmadszorra is belemélyesztettem a tört, és élveztem, ahogy a csontjait és a húsát szétzúzom. – Ezt pedig *miattam*.

Meg tudtam számolni a kockaköveket, láttam a tárt karokkal hívogató Halált.

A vértócsában arcunk már kivehetően tükröződött; ajkam még mindig a fülénél volt, olyan közel, mint egy szeretőé.

– A pokolban is meg foglak keresni – suttogtam, oldalában hagyva a törömet.

A vércseppeket a szél a kockaköveken arrébb sodorta, én pedig Attort magam mögött hagyva, gondolatutazással elhagytam a helyszínt.

Hallottam a reccsenést és a fröccsenést, bár én a mágiámmal és az esés alatti gyorsulás erejével akkor már gondolatutaztam. Pár lépéssel arrébb tűntem fel: a testemnek több idő kellett, mint az elmémnek.

A lábam végleg feladta, és háttal egy rózsaszínűre festett épület falának lökődtem, olyan erősen, hogy a vakolat behorpadt a gerincem és a vállam mögött.

Remegve ziháltam. Előttem az utcakövön valaminek a darabjai heverték... Attor szárnyainak torz maradványa volt; páncéldarabok, csontszilánkok és égett bőr maradt csak belőle.

Rhysand mágiája, a hullámzó sötétség végre elérte a folyó innenső partját. A csillagfoltos, vízesésszerűen leomló éjszaka minden fényt kioltott, de a sötétséget csend fogadta.

Mintha halk morgást és kaparást hallottam volna, mintha a

Szivárványban elrejtőző katonák után kutattak volna, de aztán...

A hullám eltűnt, és felragyogott a napfény.

Előttem csizmák tapostak, hatalmas szárnyak verdestek és suhogtak. Arcomat kéz érintette, felemelte az államát, miközben egyre csak Attor szétszóródott maradványait bámultam.

Ibolyakék szempárt láttam magam előtt. Rhys. Rhys itt van. Én... én pedig... Előredőlt, homlokán izzadságcseppek csillogtak, légzése egyenetlen volt. Gyengéden megcsókolt, hogy emlékeztessen bennünket arra, hogy kik és mik vagyunk. Jeges szívem megolvadt, a bennem égő tüzet a sötétség indái csendesítették le, és az ereimből a víz lassan visszacsörgedezett a Sidrába.

Rhys picit hátrahúzódott, és a hüvelykujjával az arcomat cirógatta. Az emberek zokogtak, siratták a halottakat, de nem hallottam rémült sikolyt, véget ért a vérontás és a pusztítás.

– Átoktörő Feyre, a Szivárvány Védelmezője – súgta a társam.

Karomat a dereka köré fontam és zokogtam.

És bár a városa lakói jajveszékeltek, az Éjszaka Főura addig ölelt engem, amíg végül szembe tudtam nézni a véráztatta új világgal.

60.

FEJEZET

– **VELARIS BIZTONSÁGBAN VAN** – szólalt meg Rhys az éj sötét óráiban.

– Helyrehoztuk a város védőpajzsait, amiket az Üsttel kijátszottak.

Egy percet sem pihentünk. Az életben maradt városlakókkal együtt órákig dolgoztunk, javítási munkákat végeztünk, megoldásokat kerestünk. És amikor újra összegyűltünk, az óra már hajnali háromat ütött.

A nappaliban Rhys a kandallópárkánynak támaszkodott. Fogalmam sincs, hogy tudott még állva maradni. Mor a kanapén, én mellette a végsőkéig kifacsartan, mindkettőnket kosz és vér borított, de ezzel nem voltunk egyedül.

Az illír szárnyakhoz tervezett karosszékekben Cassian nyúlt el, arca tele volt gyógyuló sebekkel. Tudtam, hogy minden erejét kizsigerelték azok a hosszú percek, mikor egyedül tartotta a várost. Mogyoróbarna szemében azonban még ott parázslott a harag.

A halálsápadt Amren sem volt sokkal jobb bőrben. Az aprócska nő szürke ruhája nagyrészt cafatokban lógott, és Azrielnek dőlve

félálomban feküdt velem szemben a másik kanapén. Azriel – vérző sebei ellenére – szüntelen aggódással figyelte őt, sebhelyes kezén a kék szifonok fénytelenül, kiüresedve nyugodtak.

Míg én a Szivárványban segitettem a túlélőknek, akik ellátták a sérülteket, számolták a halottakat és javítási munkálatokba fogtak, Rhys időnként meglátogatott; ő a mágiájával építette újjá a várost pajzsként védő mágiát. Az egyik ilyen rövid szünetben elmesélte, mit csinált Amren a folyó túlsó partján.

Sötét mágiájával káprázatokot szőtt a katonák agyába, és elhitette velük, hogy a Sidra vizébe estek és mindjárt megfulladnak; mások azt hitték, hogy ezer láb magasban repülnek, és onnan zuhannak iszonyú sebesen a város felé, de az utcakövön nyomban szétloccsant a koponyájuk. Ami a kegyetlenebb és gonoszabb katonákat illeti, Amren saját rémálmaikat engedte rájuk, és a szívük felmondta a szolgálatot, mert belehaltak a rettegésbe.

Némelyik a folyóba esett, és a saját vérében megfulladva pusztult el. Voltak, akik teljesen eltűntek.

– Lehet, hogy Velaris most biztonságban van – mondta Cassian, fejét a széktámláról fel sem emelve –, na de meddig? A kígyókirálynőknek köszönhetően Hybernben már tudnak a helyről. Ki másnak adják még el az információt? Mikor jönnek a többi udvarból szaglászni? Vagy Hybern az Üstöt megint arra fogja használni, hogy működésképtelenné tegye a védelmünket?

Rhys becsukta a szemét, a válla megfeszült. A vállára nehezedő súlyt is látni véltem. Nem akartam tetézni a helyzetet, de aztán mégis megszólaltam:

– Ha mindannyian elmegyünk Hybernbe, hogy elpusztítsuk az Üstöt... Akkor ki fogja védeni a várost?

Csend. Rhys nyelt egyet.

– Én maradok – szólt Amren. Cassian már épp tiltakozni akart,

amikor Rhys lassan ránézett a helyettesére. Amren állta a tekintetét, majd folytatta: – Ha Rhysnek muszáj Hybernbe mennie, akkor én vagyok az egyetlen közületek, aki tarthatná a várost, amíg az erősítés megérkezik. A mai nap meglepetés volt, de nem jó értelemben. Ezentúl jobban felkészülünk, ha elmész. A ma kiépített új védővarázslat nem adja olyan könnyen magát.

– Akkor most mitévők legyünk? – sóhajtott Mor.

– Alszunk és eszünk – válaszolta kurtán Amren.

– Aztán bosszút állunk – szólalt meg Azriel, nyers hangjában még érezni lehetett a harc utóhatásait.

Rhys nem jött a hálósobámba.

Mikor kiléptem a kosztól és vértől zavaros vizű kádból, ő nem volt sehol, de a kötelékünket éreztem. Sajgó lábakkal felvándorogtam az emeletre. A tetőn ült a sötétben. Hatalmas, kitárt szárnya a cserepekre lógott. Az ölébe csusszantam, és a karom a nyaka köré fontam.

A minket körülvevő várost bámulta.

– Milyen kevés a fény! Alig maradt fény ma éjszaka.

Én nem néztem körbe, inkább az arcát néztem, majd a hüvelykujjammal végigsimítottam az ajkát.

– Nem a te hibád – mondtam halkan.

A sötétben alig látható szemével rám nézett.

– Nem? Átadtam nekik a várost. Hajlandó voltam kockára tenni, de... nem is tudom, kit gyűlöljek jobban: a királyt, a királynőket vagy magamat.

Arcából elsimítottam a haját, de ő megfogta a kezem.

– Kizártál – mondta. – Pajzsot vetettél be ellenem, amin lehetetlen volt áthatolni.

– Sajnálom.

Keserően felnevetett.

– Sajnálod? Inkább légy büszke magadra! A pajzs... Amit Attorral műveltél... – A fejét csóválta. – Meg is halhattál volna.

– Le akarsz szidni érte?

A homlokát ráncolta, és az arcával a vállamba temetkezett.

– Hogy tudnálak leszidni azért, amiért megvédted a népemet? Legszívesebben megfojtanálak, amiért nem mentél haza, de... a küzdelmet választottad, Velarisért. – Megcsókolta a nyakamat. – Nem érdemellek meg téged.

Elszorult a szívem. Tudtam, hogy komolyan gondolja – valóban ezt érezte. Megsimítottam a haját.

– Megérdemeljük egymást és a boldogságot – mondtam, és a sötét város csendjét csak a szavaim törték meg.

Rhys megorzongott. A szájával megkereste az enyémét, és hagytam, hogy a tetőcserepekre fektessen, és a csillagok alatt a magáévá tegyen.

Másnap délután Amren feltörte a kódot, de nem szolgált jó hírekkel.

A városi házban gyűltünk az ebédlőasztal köré. Mindenki jött valahonnan, ahol a helyreállításban segédkezett, aludni alig aludtunk.

– Az Üst erejének kioltása érdekében – mondta köszönés helyett – az Üstöt meg kell érintened, és közben ezeket a szavakat kell mondanod. – A szavakat lejegyezte nekem egy darab papírra.

– Biztos vagy ebben? – kérdezte Rhys, aki még mindig kimerült volt a támadástól és attól, hogy jóformán egész nap az embereknek segített, gyógyította őket.

– Rhysand, te most ugye nem akarsz beszélőgatni nekem? –

sziszegte Amren.

Mor befurakodott kettejük közé, és a Lélegzetek Könyvének két begyűjtött felét bámulta.

– Mi történik akkor, ha összerakjuk a két felét?

– Ne rakd össze! – válaszolt kurtán Amren.

A könyv két darabja ott feküdt előttünk, a hangjuk egymásba folyt, egyszerre énekelt és sziszegett. Gonoszság, jóság és örültség, sötétség, fény és káosz.

Rhys kérdő tekintetére Amren folytatta:

– Ha összeilleszted a két darabot, a mágia végigsöpör a föld minden szegletén, és nemcsak Hybern királyát hívod vele, hanem sokkal ősibb, alávaló ellenségeket is idevonzol, olyan régóta szunnyadó dolgokat, amiket jobb nem bolygatni.

Összerezzenem, de Rhys a hátamra tette a kezét.

– Akkor most menjünk – mondta Cassian. Az arca már helyrejött, de a lábán vélhetően volt egy sérülés a bőrruha alatt, mert kicsit még sántított. Állával Rhys felé bökött. – Ha gondolatutazással mész, mindenképp a nyomodra akadnak, ezért Mor és Az visz be majd minket, Feyre semlegesíti az Üstöt, és már jövünk is vissza. Megjárjuk anélkül, hogy bárki észrevenné minket, Hybern királyának pedig lesz egy új lábosa.

Nyeltem egyet.

– Az Üst bárhol lehet a kastélyában.

– Tudjuk, hol van – vágta rá Cassian.

Erre csak pislogni tudtam.

– Rájöttünk, hogy az alsó szinteken lehet – közölte Azriel. Ezek szerint eredményes volt a hónapok óta tartó kémkedés és tervezgetés. – A kastély minden zugát és a környező területeket is erősen védik, azonban nem lehetetlen átjutni. Kidolgoztuk a megfelelő időzítést – kis csoportunk gyorsan és hangtalanul fog közlekedni, és mire rájönnek, hogy mi történt, mi már

árkon-bokron túl leszünk.

– *De* Hybern királya abban a pillanatban észleli Rhys jelenlétét, amint megérkezik. És ha Feyre-nek időbe telik, hogy semlegesítse az Üstöt – és nem tudjuk, hogy ez *mennyi* idő lesz –, akkor számolnunk kell ezzel a kockázattal – szólalt meg Mor.

– Számoltunk vele – válaszolt Cassian. – Te és Rhys fogtok gondolatutazással bevinni bennünket a part felől; Rhys kint marad, mi pedig berepülünk. – Rájöttem, hogy engem is gondolatutazással kell vinniük, mivel még nem sajátítottam el a hosszabb repülés technikáját. Vagy legalábbis közben többször meg kellene állnom. – Ami a varázslatot illeti, ez egy olyan kockázat, amit be kell vállalnunk – folytatta Cassian.

Rhys válaszát mindenki némán várta. A társam tágra nyílt szemmel nézett rám.

– Ez egy biztos terv – erősködött Azriel. – A király nem ismeri a szagunkat. Tönkretesszük az Üstöt, és eltűnünk anélkül, hogy észrevenné. Nagyobb erejű támadás lesz, mint amit korábban kigondoltunk, Rhys, a véres rajtaütés. Tegnap visszavertük őket, szóval, ha bejutunk a kastélyba... – Azriel mindig nyugodt arcán táncot járt az igazi bosszúvágy. – Emlékeztetni fogjuk őket arra, hogy az utolsó átkozott háborút okkal nyertük meg.

Cassian komoran bólintott, Mor arcán viszont megjelent egy halvány mosoly.

– Arra kérsz, hogy *maradjak kint*, amíg a társam bemegy a király erődtámaszába? – kérdezte Rhys túlzott nyugalommal.

– Igen – válaszolt hasonló nyugalommal Azriel, Cassian pedig finoman kettőjük közé helyezkedett. – Ha Feyre nem tudja gyorsan vagy könnyen semlegesíteni az Üstöt, akkor ellopjuk, a darabjait meg majd visszaküldjük annak a rohadtnak. Bárhogy is lesz, Feyre hívni fog téged a köteléketeken keresztül, ha végeztünk, és akkor te és Mor értünk jöttök, és gondolatutazással

kivisztek bennünket. Nem lesznek olyan gyorsan a nyomodban, ha csak azért jössz, hogy kivigyél minket.

Rhysand végül egy sóhajtással lehuppant mellém a kanapéra, és rám nézett.

– Ha el akarsz menni, Feyre, akkor menj!

Ha nem lettem volna már eddig is szerelmes belé, akkor emiatt biztosan beleszerettem volna: nem ragaszkodott ahhoz, hogy maradjak, még akkor sem, mikor ösztönei az ellenkezőjét diktálták. Ráadásul a tegnapi események ellenére sem tiltott el a harctól.

Ekkor jöttem rá, hogy azelőtt mennyire rosszul bántak velem, ha már ennyinek is így tudok örülni, és a szabadságomra kiváltsággként tekintek, és nem úgy, mint alapvető jogomra.

Rhys tekintete elsötétült, tudtam, hogy olvasott a gondolataimban, és tudja, mit érzek.

– A társam vagy – mondta –, de attól még maradj meg annak, aki vagy. Te döntesz a sorsodról, nem én. Tegnap is te választottál. Minden egyes napon te döntesz. Az idők végezetéig.

És talán csak azért értett meg engem, mert ő is érezte már, milyen az, amikor valaki magára marad, amikor nincs választása; amikor szörnyű dolgokra kényszerítik és fogva tartják. Kezemet összekulcsoltam az övével, és megszorítottam. Együtt. Együtt megtaláljuk a békénket, a jövőnket. Együtt fogunk ezért küzdeni.

– Induljunk Hybernbe – mondtam.

Egy órával később, a lépcsőn felfelé menet ráéreztem, hogy még mindig fogalmam sincs, melyik szobába menjek. Miután visszatértünk a faházból, a saját hálószobámban tértem nyugovóra, de... mi a helyzet az övével?

Ami Tamlint illeti, ő a saját szobáit nem osztotta meg velem,

hanem az enyémben aludt. Ebből kiindulva feltételeztem, hogy most sem lesz másképp.

Majdnem a hálósobám ajtajához értem, amikor Rhysand megszólalt mögöttem:

– Mehetünk a te szobádba, ha szeretnéd, de... – A szobája nyitott ajtajának dőlt. – Mindegy, hogy a tiedben vagy az enyémben, de aludjunk ezentúl egy szobában! Csak mondd meg, hogy az én ruháimat vigyem át hozzád, vagy a tieidet hozzam át magamhoz. Már ha ez így jó neked.

– Nincs... nincs szükséged saját térre?

– Nincs – válaszolta nyíltan. – Hacsak neked nincs. Szükségem van rád, hogy a vízfarkasaiddal megvédj az ellenségeinktől.

Felnevettem. Ezt a sztorit újra és újra el kellett neki mesélnem. Állammal a hálósobája felé bökte.

– A te ágyad nagyobb.

Ennyi volt. A szobájába lépve láttam, hogy a ruháim már ott vannak, az övé mellett ott állt egy másik ruhásszekrény is. A hatalmas ágyat néztem, aztán a tágas szobát.

Rhys becsukta az ajtót, az asztalon lévő dobozkáért ment, majd némán átadta nekem.

Szívem vadul vert, ahogy kinyitottam a fedelét. A gyertyafényben egy csillag alakú zafir tündökölt, mintha a csillaghullás egyik szelleme lenne kőbe zárva.

– Ez édesanyád gyűrűje?

– Ezzel a gyűrűvel akart emlékeztetni arra, hogy ő mindig velem van, még a kiképzés legrosszabb pillanataiban is. Amikor nagykorú lettem, elvette tőlem. Ez egy családi ereklye, amit az asszonyok adtak tovább egymásnak generációkon át, sok-sok éven keresztül. A húgom akkor még nem élt, ezért anyám nem tudhatta, hogy később neki adhatná, és végül a takácsra bízta. Azt

mondta, ha házasodni készülök, akkor egy elég okos, erős feleség-vagy a társjelölt vissza fogja szerezni majd a gyűrűt. Ha a nő nem ilyen, akkor nem méltó a házasságra. Ígéretet tettem anyámnak, hogy minden menyasszonynak és társjelöltnek ki kell állnia a próbát... így a gyűrű évszázadokon át ott maradt.

Elpirultam.

– Azt mondtad, ez egy igen értékes gyűrű...

– Így van. Nekem és a családomnak az.

– Amikor a takácshoz mentem...

– Muszáj volt kiderítenünk, hogy képes vagy-e megtalálni azokat a tárgyakat. De... merő önzőségből választottam a gyűrűt.

– Szóval úgy nyertem el a jegygyűrűmet, hogy meg sem kérdeztél, hogy hozzád mennék-e.

– Meglehet.

– És... Akarod, hogy hordjam? – kérdeztem kissé oldalra billentett fejjel.

– Csak akkor, ha te is.

– Amikor Hybernbe megyünk, és a dolgok... esetleg rosszra fordulnak. Lesz bárki, aki meg tudja majd mondani, hogy mi társak vagyunk? Fel lehet ezt használni ellened?

Haragos lett a tekintete.

– Ha látnak minket együtt és érzik a szagunkat, akkor tudni fogják.

– És ha egyedül megyek, és az Éjszaka udvarának jegygyűrűjét viselem. ..

Halkan mordult egyet.

Becsuktam a dobozt, a gyűrűt benne hagytam.

– Először semlegesítsük az Üstöt! Utána szeretnék mindent; hivatalossá tenni a társi szövetséget, összeházasodni, idióta ünnepséget rendezni, ahová mindenkit meghívunk Velarisból és a többi.

Kivette a kezemből a dobozt, és az éjjeliszekrényre tette, majd az ágyra terelt.

- És ha én most inkább visszafelé szeretnék lépni egyet?
- Hallgatlak – bűgtam, ő pedig lefektetett az ágyon..

61.

FEJEZET

MÉG SOHA NEM VISELTEM ENNYI ACÉLT MAGAMON. Pengék voltak a testemre szíjazva mindenhol, elrejtve a csizmámban és a belső zsebeimben. És még az illír kard is ott volt a hátamon.

Csak néhány órája, hogy annyi rettegés és csapás után megismertem az elsőprő boldogságot. Csak néhány órája, hogy a karjában tartott és szerelmeskedtünk. És most Rhysand, a társam, Magasságos Uram és partnerem itt állt az oldalamon az előtérben, mellette Mor, Azriel és Cassian felfegyverkezve és harcra készen, pikkelyes páncélzatukban. Mindannyian néma csendben.

– Hybern királya öreg, Rhys, nagyon öreg. Ne maradjatok sokáig! – figyelmeztetett bennünket Amren.

Közel a mellkasomhoz egy hang suttogott: *Helló, kedves, komisz hazug.*

A Lélegzetek Könyvének két felét külön zsebekbe dugtam. Az egyikben világosan le volt írva a varázsigé, amit el akartam mondani. Bár tucatszor elolvastam, nem mertem kimondani.

– Visszatérünk, mielőtt elkezdenél minket hiányolni – mondta Rhysand. – Jól őrizd Velarist!

Amren a kesztyűs kezemet és a fegyvereimet tanulmányozta.

– Az Üst mellett – mondta – a Könyv ártalmatlannak tűnik. Ha a varázsige nem működik, vagy nem tudod megmozdítani, akkor *tűnj el!* – Bólogattam. Újra végigmért bennünket. – Jó repülést! – Gondolom, ez volt a legtöbb aggodás, amennyit hajlandó volt mutatni.

Morhoz fordultunk, akinek kitárt karjai már vártak rám. Cassian és Rhys Azriellel megy gondolatutazással. A társam a parttól néhány mérföldre fog leszállni, a többiek ezután találkoznak majd Morral és velem. Már mozdultam volna Mor felé, de Rhys feszült arccal eléem lépett. Lábujjhegyre álltam és megcsókoltam.

– Minden rendben lesz. Senkinek sem esik bántódása.

A csók alatt végig a szemembe nézett, és amikor elhúzódtam, rögtön Cassianre pillantott. Cassian meghajolt.

– Az életem árán is, Magasságos Uram. Megvédem az életem árán is.

Rhys Azrielre nézett, ő is fejet hajtott és így szólt:

– Mindkettőnk élete árán.

Társam elégedett volt a válasszal, és utoljára Morhoz fordult. A lány is biccentett, és közben ennyit mondott:

– Tudom a dolgom.

Nem tudtam, vajon mire gondol, és azt sem, hogy nekem miért nem mondták el. Mor megragadta a kezemet, és mielőtt elbúcsúzhattam volna Amrentől, már ott sem voltunk.

A nyílt levegőt hasítva haladtunk az éjsötét tenger felé. Egyszer csak egy meleg test ütközött nekem, és elkapott, mielőtt rémületemben gondolatutazással eltűntem volna.

– Nyugi – mondta Cassian és bedőlt. Lenézve megláttam Mort, aki még mindig zuhant, majd eltűnt a semmibe.

Rhys jelenlétének semmi nyomát nem láttam, sem a közelünkben, sem mögöttünk. Előttünk pár lábbal Azriel fürge árnyék volt csupán a fekete vízen. Közeledtünk a szárazföld felé.

Hybern.

Semmi fény nem égett. De olyan... ősinek érződött. Mintha egy pók lenne, ami már hosszú-hosszú ideje várakozik a hálójában.

– Kétszer jártam itt – morgott Cassian. – Mindkétszer számoltam a percek, hogy mikor léphetek le végre innen.

Értettem, miért. Csontfehér sziklákból fal emelkedett, a tetejük lapos volt és füves, aztán kopár, lejtős dombokat láttam. Elsőprő erővel tört rám az üresség érzése.

Amarantha, aki csak egy parancsnok volt a sok közül, inkább lemészárolta az összes rabszolgáját, mint hogy felszabadította volna őket. Ha a Velarist megtámadó sereg csak előőrs volt... Nyeltem egyet, és az ujjaimat hajlítgattam a kesztyűmben.

– Az ott előttünk az ő kastélya – mondta Cassian, miközben összeszorított foggal kanyarodott.

A part egy kanyarulatában, a szirtfalba építve egy vézna, málladozó, fehér kőkastély ült meg a tenger felett. Nem fenséges márvány, nem elegáns mészkő. Piszkosfehér. Csontszínű. Körülbelül egy tucat torony karmolt az éjjeli égboltba. Néhány ablakban és erkélyen fény pislákkolt. Egy lélek sincs kint, nincs őrség.

– Hová tűnt mindenki?

– Őrsékváltás van. – Beleszámították a tervbe. – Alul van egy kis tengeri ajtó, Mor ott fog minket várni. Az az alsó szintekhez legközelebb eső bejárat.

– Feltételezem, nem tud gondolatutazással bejuttatni minket.

– Túl erős a védővarázslat ahhoz, hogy próbálkozzon az áttörésével. Talán Rhys képes rá. Vele kifelé jövet találkozunk az ajtónál.

Kicsit kiszáradt a szám. A Könyv a szívem fölött így szólt: *Haza, vigyél haza!* És valóban éreztem, ahogy egyre gyorsabban repülünk és süllyedünk, és éreztem, ahogy az óceán permetének hidege a csontomig hatol.

Ósi, kegyetlen. Senkihez nem hű, csak saját magához. Az Üst. Nem is kellett volna azzal vesződni, hogy kiderítsék, hol tartják a kastélyon belül, mert tudtam, hogy odavonz magához. Reszkettem.

– Nyugi – mondta Cassian megint. A szirt alja felé suhantunk, az ajtóhoz, egy plató elé. Mor már kivont karddal várt a nyitott ajtó előtt.

Cassian nagyot sóhajtott. Azriel ért le először, gyorsan és halkan leszállt, és azonnal beosont a kastélyba, hogy felderítse az előttünk lévő folyosót. Mor megvárta minket, szemével Cassiant követte, ahogy leszálltunk. Nem beszéltek, de túl hosszan néztek össze, a pillantásuk valamit jelentett. Tűnődtem, hogy a kiképzésük, kiélesedett érzékeik segítségével mit vettek észre.

A folyosó előttünk sötét volt és csendes. Egy pillanat múlva előbukkant Azriel.

– Elintéztem az öröket. – Véres volt a kése, egy berkenyeterő. Azriel hideg tekintete találkozott az enyémmel.

– Siessünk!

Nem kellett különösebben összpontosítanom, hogy kinyomozzam az Üst rejtekhelyét. Minden levegővételemnél rángatott, behúzott sötét ölelésébe. A kereszteződéseknél Cassian és Azriel levált a csapatról, majd véres pengével, marcona arccal tértek vissza, és halkan figyelmeztettek, hogy siessék.

Azriel forrásait használva dolgoztak az elmúlt hetekben, hogy a találkozó pontos ütemtervét kiszámítsák. Ha több időre lenne

szükségem, mint amennyit kijelöltek, ha az Üst mozdíthatatlan lenne, akkor lehet, hogy minden hiába volt. De ezek a gyilkosságok akkor sem voltak hiába. Nem, ezeket nem bántam egyáltalán. Ezek az emberek bántották Rhyst. Külön *eszközökkel* készültek, hogy ártalmatlanná tegyék. Hadsereget küldtek, hogy lerombolják és lemészárolják a városomat.

Egy ősi börtönön keresztül ereszkedtem le, a kövei sötétek és foltosak voltak. Mor mellettem maradt, folyamatosan figyelt. Az utolsó védvonal. Rájöttem, hogy ha Cassian és Azriel megsérülne, akkor az ő feladata lenne engem bármi áron kijuttatni, hogy aztán visszajöjjön a többiekért.

De a börtönben nem volt senki. Nem mintha találkozhattam volna bárkivel, miután az illírek végeztek velük. Mesterien csinálták. Találtunk egy másik lépcsőházat, ami lefelé, lefelé, lefelé vezetett. Egyszer csak felkavarodott a gyomrom, és az ujjammal mutattam lefelé:

– Ott. Ott van lent.

Cassian sötét vértől foltos illír pengéjével a kezében elindult a lépcsőn. Úgy tűnt, mintha sem Mor, sem Azriel nem vett volna levegőt, amíg Cassian halk füttye vissza nem pattogott letről a lépcső kövein. Mor a hátamra tette a kezét, és leereszkedtünk a sötétségbe.

Otthon, sóhajtott a Lélegzetek Könyve. *Otthon*.

Cassian egy kerek szobában állt meg a kastély alatt. Tündér fénygömb lebegett a válla felett. És a szoba közepén, egy kis emelvényen ott állt az Üst.

62.

FEJEZET

AZ ÜST EGYSZERRE VOLT A JELENLÉT és a hiány. Sötétség és...
valami, amiből ez a sötétség áradt.

De nem élet. Nem öröm, vagy fény, vagy remény.

Nagyjából fürdőkád méretű volt, sötét vasból kovácsolva. A három lába, melyekért a király kifosztotta azokat a templomokat, tövises, kúszó ágakra emlékeztetett. Életemben nem láttam még ilyet, ami egyszerre lett volna ennyire förtelmes és mégis csábító.

Mor arcából kifutott a vér.

– Siess – szólt rám –, csak néhány percünk van!

Azriel végigvizslatta a szobát, a lépcsősort, amin leereszkedtünk, az Üstöt, a lábakat. Megindultam az emelvény felé, de ő a karjával megállított.

– Figyeljetek!

Engedelmeskedtünk. Nem szavakat hallottunk, hanem dobbanásokat. Mintha vér lüktetne át a szobán, mintha az Üstnek dobogna a szíve.

Mintha hívná a hozzá hasonlót.

Megindultam felé. Mor mögöttem állt, de nem állított meg. Felléptem az emelvényre.

Az Üstben csak koromfekete, örvénylő feketeséget láttam.

Talán az egész univerzum ebből származott.

Azriel és Cassian láthatóan megfeszült, amikor az Üst peremére raktam a kezem. Fájdalom. Fájdalom, önkívület, erő és gyengeség áramlott belém. Minden, ami létezett, és ami nem, tűz és jég, világosság és sötétség, özönvíz és aszály. A teremtés térképe.

Nagy nehezen magamhoz térve felkészültem, hogy felolvassam a varázsigét. Remegett a kezemben a papír, ahogy kihúztam a zsebemből, miközben az ujjaim végigsimították a Könyv felét.

Édes szavú hazug, sokarcú hölgy.

Egyik kezemmel a Lélegzetek Könyvének felén, a másikkal az Üstön, kiléptem magamból, áramütés futott végig az ereimen, mintha villámhárító lennék.

Igen, már látod, hullák hercegnője, már látod, mit kell tenned...

– Feyre – morgott Mor figyelmeztetően.

De a szám idegen volt, mintha olyan távol lett volna, mint Velaris, amíg az Üst és a Könyv keresztülfolyt rajtam, és egymással tanácskozott.

A másik feletem, sziszegte a Könyv. Hozd el nekem a másik feletem. .. Hadd kapcsolódjunk össze, hadd legyünk szabadok!

Kihúztam a zsebemből a Könyvet, a könyökhajlatomba dugtam, amíg a másik felet előrántottam. *Kedves lány, gyönyörű madár-olyan édes, olyan nagylelkű...*

Együtt, együtt, együtt...

– Feyre! – hasított Mor hangja keresztül a Könyv két felének énekén.

Amren tévedett. Külön-külön az erejük ketté van hasadva, nem elég, hogy felvegye a harcot az Üst hatalmának mélységével. De együtt... Igen, ha együtt vannak, működni fog a varázsige, amikor elmondom. Ha egyben lesznek, nem csatorna leszek közöttük,

hanem a parancsolójuk. Az Üstöt másképp nem lehetett megmozdítani. Most vagy soha.

Amint Mor rájött, hogy mire készülök, káromkodásban tört ki. Túl lassú vagyok. A Könyv másik felét az elsőre fektettem. Az erejük halkán morajlott, belevájt a fülembe, meghajlította a csontjaimat. Aztán semmi.

– Nem kockáztathatjuk meg – hallatszott Mor hangja valahonnan a távolból.

– Adj neki még egy percet! – vágott közbe Cassian.

Én voltam a Könyv és az Üst, meg a hang és a csend. Élő folyó voltam, amin keresztül egymásba áramlottak, örvénylettek és apadtak, újra és újra, dagály kezdet és vég nélkül.

A varázsige, a szavak...

Néztem a papírt a kezemben, de a szemeim nem láttak, a szám nem mozgott. Nem eszköz voltam, nem báb. Nem leszek csatorna, a szolgája *ezeknek*.

Megtanultam a varázsige. Kimondom, kilélegzem, rágondolok. Emlékezetem mélyén megformálódott az első szó. Erőlködve nyúltam a felé a szó felé, amelyik vissza fog kötni saját magamhoz, aki én vagyok.

Erős kezek húztak vissza, elrántottak. Homályos fény és penészes kő ömlött, forgott körülöttem a szoba, levegőért kapkodtam. Egyszer csak Azriel rázott engem, olyan tágra nyílt szemekkel, hogy a szeme fehérje egészen kilátszott. Mi történt, mi...

Lépések hallatszottak fentről. Azriel azonnal maga mögé lökött, véres kardját felemelte. A mozgás magamhoz térített annyira, hogy érezzem, hogy valami nedves és meleg csordogál le az ajkaimon és az államon.

Vér – vérzett az orrom.

A léptek egyre hangosabbak lettek. A barátaim felemelték a

pengéiket. Egy barna hajú, jóképű férfi jött le a lépcsőn. Kerek volt a füle, tehát ember. De a szeme...

Már ismertem ezt a szemet. Három hónapig bámultam az egyik szemgolyót, kristályba zárva.

– Ostoba bolond – mondta nekem.

– Jurian – leheltem.

63. FEJEZET

MEGBECSÜLTEM A TÁVOLSÁGOT A BARÁTAIM és Jurian között, hozzámértem a kardomat azokhoz, amik az ő hátát keresztettk. Cassian viczorogva tett felé egy lépést.

– *Te.*

Jurian kuncogott.

– Mi van, felmáshztál a ranglétrán? Gratulálok.

Megéreztem Rhyst, ahogy felénk suhant. Az éjszaka és a harag fodorozódásaként tűnt fel az oldalamon. A Könyv eltűnt, olyan gyors mozdulattal vette el tőlem, és dugta el a zsebébe, hogy alig vettem észre, hogy egyáltalán megtörtént.

De az a pillanat, mikor az a fém elhagyta a kezem... Égi Anya, mi történt? Elbuktam, teljesen elbuktam, szánalmasan elborított a kudarc érzése.

– Jól nézel ki, Jurian – mondta Rhys, és feltűnés nélkül Cassian mellé sétált, közém és az ősi harcos közé –, ahhoz képest, hogy hulla vagy.

– Utoljára, amikor láttalak, épp Amarantha ágyát melengetted – vágott vissza gúnyosan Jurian.

– Tehát emlékszel – reagált töprengőn Rhysand, miközben

bennem fellángolt a harag. – Érdekes.

Jurian tekintete Mor felé villant.

– Hol van Miryam?

– Halott – mondta Mor fakón. A hazugság, amit már ötszáz éve mondanak. – Ő és a Sárkány belefulladt az Eritriai tengerbe.

A Rémálmok hercegnőjének érzéketlen arca.

– Hazudsz – zümmögte Jurian. – Mindig is hazug voltál, Morrigan.

Azriel morgott, ilyen hangot még soha nem hallottam tőle. Jurian nem törődött vele, elkezdett zihálni a mellkasa.

– *Hová vitted Miryamot?*

– Minél messzebb tőled – suttogta Mor –, a Sárkányhoz vittem. Egymáséi lettek, és összeházasodtak azon az éjszakán, amelyiken lemészároltad Clythiát. Soha többé nem gondolt rád.

Jurian napbarnított arcát harag torzította el. Az emberi seregek hőse... Aki az idők folyamán éppen olyan szörnyeteggé változott, mint amilyenek ellen harcolt.

Rhys hátranyúlt, és megfogta a kezem.

Eleget láttunk. Megmarkoltam az Üst peremét, akartam, hogy engedelmeskedjen, hogy jöjjön velünk. Felkészültem a szélre és a sötétségre.

Csak hogy nem jöttek. Mor megfogta Cassian és Azriel kezét, de nem moccant egy tapodtat sem. Jurian mosolygott.

– Újabb trükk? – kérdezte Rhysand vontatottan, és a keze megfeszült az enyémben.

Jurian megvonta a vállát.

– Azért küldtek, hogy elvonjam a figyelmeteket, amíg ő a varázsigét mondja. – Mosolya ragadozószerűvé vált. – Nem tudjátok elhagyni a kastélyt, ha ő nem engedi meg. Vagy esetleg darabokban.

Meghűlt bennem a vér. Cassian és Azriel harcállásba

helyezkedett, de Rhys felvetette a fejét. Éreztem, ahogy egyre támad fel benne sötét ereje, mintha ott és akkor össze akarná zúzni Juriant. De semmi sem történt. Még éjpettyes fuvallat sem támadt.

– És még ez is – mondta Jurian. – Nem emlékszel? Talán kiment a fejedből. Még szerencse, hogy ott voltam, éberen minden pillanatban, Rhysand. Amarantha a *király* varázsige-gyűjteményét lopta el. Azért, hogy a te varázserődöt elvegye.

Mint ahogy a kulcs fordul a zárban, a bennem lévő erő olvadt magja egyszerűen csak... megállt. Akármi kötötte hozzá az elmémet és a lelkemet, mintha elvágták volna. Nem is, mintha valamiféle láthatatlan kéz olyan erősen elszorította volna, hogy már semmi sem tudott áramlani.

Rhys elméje felé, a kötelékünk után nyúltam, de kemény falnak vágódtam. Nem gyémántkeménységű, de idegen, érzéketlen kőfalnak.

– A király biztosította – folytatta Jurian, miközben dörömböltem azon a belső falon, sikertelenül próbálva megidézni a képességeimet –, hogy az a bizonyos könyv visszakerüljön hozzá. Amarantha a veszélyesebb varázslatok felét sem tudta használni. Tudod, milyen, amikor képtelen vagy aludni, inni, enni, lélegezni, vagy akár *érezni* ötszáz éven keresztül? Érted, hogy milyen állandóan ébren lenni, kényszerítve, hogy mindent láss, amit ő csinál?

Jurian ebbe beleőrült, Amarantha addig kínoztta a lelkét, amíg meg nem örült. Ettől volt olyan furcsán szúrós a tekintete.

– Nem lehetett azért az olyan rossz – mondta Rhys, miközben tudtam, hogy akaratarejének minden cseppjét rászabadítja a varázsigére, ami feltartóztatott és megkötött minket –, ha most az urának dolgozol.

Jurian kivillantotta valószerűtlenül fehér fogait.

– A szenvedésed hosszú lesz és alapos.

– Pompásan hangzik – mondta Rhys, és intett. Néma kiáltás, hogy *fussunk*.

De feltűnt valaki a lépcsők tetején. Tudtam ki ő – éreztem a csontjaimban. A vállig érő fekete haj, a pirospozsgás bőr, az öltözködés, ami inkább a kényelem, mint a kifinomultság felé hajlott. Meglepett, hogy a magassága átlagos, ám olyan izmos volt, mint egy fiatal férfi.

Az arca alapján negyvenes férfinak tűnt... Unalmasan jóképű, hogy elrejtse égő, végtelenül mély, gyűlölködő, fekete szemeit. Hybern királya megszólalt:

– Annyira egyszerű volt a csapda, hogy őszintén szólva kicsit csalódott vagyok, hogy nem számítottatok rá.

Gyorsabban, mintsem hogy láthattuk volna, Jurian egy rejtett berkenyenylat lőtt keresztül Azriel mellkasán. Mor felsikoltott.

Nem volt más választásunk, a királlyal kellett tartanunk.

A berkenyenylat vérméreg borította, ami a király állítása szerint oda folyt, ahova ő akarta. Ha felvennénk ellene a harcot, ha nem követnénk őt fel a lépcsőn, akkor a mérget egyenesen a szívébe küldi. És a leláncolt mágiánkkal, a gondolatutazási képességünk nélkül...

Ha valahogy odajuthatnék Azrielhez, és adhatnék neki egy kortyot a véremből... De túl sokáig tartana, túl sok mozdulatot igényelne.

Cassian és Rhys két oldalról támogatva vonszolta Azrielt. A vére a padlóra csöpögött, próbáltam nem belelépni, ahogy Mor és én, a hátunk mögött Juriannel mentünk felfelé a kastély csigalépcsőjén. Mor reszketett. Nagyon törekedett rá, hogy

megállja, de reszketett az Azriel szárnyai közül kikandikáló nyíl láttán.

Egyikünk sem mert lesújtani Hybern királyára, aki méltóságteljesen lépkedve mutatta az utat. Magához vette az Űstöt, egy csettintéssel tüntette el, ferdén pillantva rám. Tudtuk, hogy nem blöfföl. Egy mozdulat, és Azrielnek vége.

Előkerültek az örök és az udvaroncok. Főtündérek és más lények – nem tudtam, kicsodák –, úgy mosolyogtak ránk, mintha mi lennénk a vacsorájuk. Teljesen halott volt a szemük. Üres.

Nem voltak bútorok, sem műtárgyak. Mintha ez a kastély valamiféle hatalmas teremtmény csontváza lenne.

A trónterem nyitott ajtaja láttán meghűlt bennem a vér. Amarantha ebben a trónteremben csiszolta nyilvános kegyetlenkedésre való hajlamát. Tündérfények siklottak ide-oda a csontfehér falak mentén, az ablakok a mélyen alant robajló tengerre néztek.

A király egy smaragdtömbből faragott emelvényre lépett, a trónját csontokból rakták... Éreztem, ahogy belesápadok a látványba. Emberi csontok. Az időtől megbarnultak, lekoptak.

Megálltunk előtte, Jurian mögöttünk gúnyosan bámult. A trónterem ajtóit bezárultak. A király megszólalt. A levegőbe beszélt, senkit nem szólított meg.

– Most, hogy teljesítettem az alku rám eső részét, tőletek is elvárom ugyanezt.

Két alak bukkant fel egy oldalajtó melletti árnyékból. Hitetlenkedve ráztam a fejem, mert Lucien és Tamlin lépett ki a fénybe.

64.

FEJEZET

RHYSAND SZOBORSZERŰ MOZDULATLANSÁGBA DERMEDT. Cassian vicsorgott. Köztük lógva Azriel sikertelenül próbálta megemelni a fejét.

Én Tamlint bámultam, az arcát, melyet annyira mélyen szerettem és gyűlöltem. Jó húszlábnyira tőlünk állt meg, késekkel teli szíját átvette a vállán. Döbbenten láttam, hogy illír vadászkések.

Aranyszőke haja rövidebb, arca soványabb, mint amikor utoljára láttam. És a zöld szemei... Kikerekedtek, ahogy végigpásztázott tetőtől talpig. Tágra nyílt szemmel nézte harci bőrruhámat, az illír kardot és a késeket, engem a barátaim – a családom – gyűrűjében. Összejátszott Hybern királyával.

– Nem, ez nem lehet – suttoztam.

Tamlin közelebb merészkedett egy lépéssel, úgy meredt rám, mintha szellem lennék. Lucien fémszeme surrogott. Tamlin vállára tette a kezét, így tartóztatta fel.

– Nem, ez nem lehet – mondtam újra, ezúttal hangosabban.

– Mi volt az ára? – kérdezte mellettem lágyan Rhysand. Marcangoltam és szaggattam a tudatunkat szétválasztó falat; erőlködtem és nekifeszültem a mágiámat fojtó erőnek.

Tamlin nem foglalkozott Rhysszel, a királyra nézett.

– Állom a szavam.

A király mosolygott. Tettem egy lépést Tamlin felé.

– *Mit tettél?*

– Üzletet kötöttünk – szolt Hybern királya a trónjáról. – Átadlak neki titeket, és ő megengedi, hogy a seregem a területén keresztül hatoljon be Prythianbe. Addig használhatjuk bázisnak, míg megszüntetjük azt a nevetséges falat.

A fejemet ráztam. Lucien nem volt hajlandó a szemembe nézni, akármilyen esdeklőn bámultam felé.

– Te megőrültél! – sziszegett Cassian.

Tamlin felém nyújtotta a kezét.

– Feyre – parancsolta, mint aki a kutyáját hívja.

Nem moccantam. Ki kell szabadulnom, ki kell szabadítanom azt az átkozott erőt.

– Téged pedig – mondta a király, vastag ujjával rám mutatva – roppant nehéz volt előkeríteni. Természetesen abban is megállapodtunk, hogy nekem fogsz dolgozni, miután visszatértél a férjedhez, de... Férj vagy leendő férj? Nem is emlékszem.

A sápadt Lucien pillantása ide-oda rebbent közöttünk.

– Tamlin – mormolta.

De Tamlin nem eresztette le felém nyújtott karját.

– Hazaviszlek.

Hátráltam egy lépést, Rhysand irányába, aki még mindig Azrielt tartotta Cassiannel.

– Volt még egy másik dolog is, amit akartam – folytatta a király –, vagyis amit Jurian akart. Két legyet egy csapásra, valójában. Végezni az Éjszaka udvarának főúrával, és megtudni, kik voltak a barátai. Őszintén szólva, eléggé az örületbe kergette Juriant, hogy ezt nem fedtették fel az alatt az ötven év alatt. Tehát most megtudtad, Jurian. Azt csinálsz velük, amit akarsz.

Körülöttem a barátaim idegesek voltak, feszültek. Még Azriel is próbálta véres, sebes kezét a késeihez közelíteni. A vére tócsába gyűlt a csizmám szélénél.

Határozottan, tisztán szóltam Tamlinhez:

– Nem megyek veled sehová.

– Mást fogsz mondani, kedvesem – vetette ellen a király –, ha teljesítem az egyezés utolsó rám eső részét.

Rettegés járta át minden porcikámat. A király a bal karom felé bökött az állával.

– Törd meg a köteléket kettőtök között!

– Könyörgöm, ne! – suttogtam.

– Másképp hogyan kaphatná vissza Tamlin a menyasszonyát? Nem lehet olyan valaki felesége, aki havonta egy másik férfihoz rohangál.

Rhys szótlán maradt, bár szorosabban fogta Azrielt. Figyelt – gondolkodott, próbált átjutni a záron, ami az erejét lelakatolta. A gondolat, hogy a csend a lelkeink között végleges... Megtört a hangom, amikor Tamlinhez szóltam, aki még mindig az emelvény előtti félkörünk túlsó felén állt.

– Ne! Ne engedj a királynak! Megmondtam neked, *megmondtam*, hogy jól vagyok. Hogy elhagytalak...

– Nem voltál jól – vicsorgott Tamlin. – Arra *használta* azt a köteléket, hogy manipuláljon téged. Mit gondolsz, miért voltam olyan sokszor távol? Azt kutattam, hogy miképpen *szabadíthatnálak meg*. Te pedig *elhagytál*.

– Mert a házadban *halálra* voltam ítélve!

Hybern királya csettintett a nyelvével.

– Nem erre számítottál, ugye?

Tamlin rámordult, de megint kinyújtotta felém a kezét.

– Gyere haza velem! Most!

– Nem.

– Feyre – parancsolta újra, megingathatatlanul.

Rhys alig lélegzett, alig mozgott. És rájöttem... Rájöttem, hogy azért, hogy elrejtse az illatát. Az illatunkat. Hogy mi már társak vagyunk.

Jurian kivonta a kardját, és úgy nézett Morra, mintha őt akarná először meggyilkolni. Ennek láttán Azriel sápadt arcát düh torzította el. Az Azrielt támogató Cassian is figyelt, készült a harcra, a védelemre.

Abbahagytam a varázserőmet elfojtó ököl ütlegelését. Megsimogattam gyengéden, szeretettel.

– *Tündér és nem tündér vagyok, minden és semmi* – mondtam a varázsigének, ami fogva tartott. – *Nincs hatalmad felettem. Olyan vagyok, mint te: valódi is, és nem is, egy leheletnyivel több, mint egy kis összefűzött mágia. Nincs hatalmad felettem.*

– Veletek megyek – mondtam lágyan Tamlinnek és Luciennek –, ha békén hagyjátok a többieket! Engedjétek el őket!

Nincs hatalmad felettem.

Tamlin arca eltorzult a haragtól.

– Ezek szörnyetegek. Ezek... – Nem fejezte be, hanem átvágott a termen, hogy megragadjon, kivonszoljon innen, aztán gondolatutazással elvigyen magával.

Nincs hatalmad felettem.

A varázserőmet markoló ököl elernyedett. Eltűnt. Tamlin előrelendült értem, átszelve az utolsó néhány lépésnyi távolságot, ami még elválasztott minket. Villámgyors volt, ám én köddé és árnyékká váltam. Nem ért el. A király halkán felnevetett, mert Tamlin megbotlott, majd elterült, amikor Rhysand ökle az arcába csapott.

Zihálva kerestem menedéket Rhysand karjaiban. Átkarolta a derekamat, mire Azriel vére átitatta a hátamat. Mögöttünk Mor

szökkent Rhys helyére, átvette Azriel karját a vállán.

De a förtelmes kőfal még ott maradt a tudatomban és blokkolta Rhys mágiáját.

Tamlin felállt, letörölte az orrából szivárgó vért, és Lucien felé hátrált, aki a kezét a kardján pihentetve tartotta a pozícióját. Tamlin közeledésére megtántorodott. Elfehédett az arca a haragtól. Tudtam, hogy Tamlin érti, mit jelent ez, és a király is felnevetett.

– Nem hiszem el. A menyasszonyod azért hagyott el, hogy megtalálja a párját. Égi Anyánknak, úgy tűnik, elég beteges humorérzéke van. És micsoda tehetség! Mondd meg, te lány, hogyan törted meg a varázslatot?

Nem törődtem vele. De a Tamlin szeméből áradó gyűlölettel megroggyant a térdem.

– Sajnálom – mondtam, és komolyan is gondoltam. Tamlin majdhogynem vadállati arckifejezéssel nézte Rhysandet.

– Te... – morgott inkább állati, mint tündéri hangon. – Mit tettél vele?

Mögöttünk kinyílt az ajtó, és katonák özönlöttek be. Néhányuk úgy nézett ki, mint Attor. Néhányuk rosszabbul. Egyre többen és többen, megtöltve a termet, a kijáratokat, páncélt és fegyvert zörgetve. Mor és Cassian a csukott szemmel lógó Azrielt támogatta, s közben egyesével vizslatták a katonákat és a fegyvereiket, azt nézték, mi a legjobb esélyünk a menekülésre. Hagytam őket. Rhysszel együtt szembenéztünk Tamlinnel.

– Nem megyek veled – vágtam Tamlin arcába. – És még ha mennék is... Te gerinctelen, *ostoba* bolond, hogy pont *neki* adtál el minket! Tisztában vagy vele, hogy mit akar tenni azzal az Üsttel?

– Ó, sok, nagyon sok dolgot fogok vele csinálni! – mondta a király. És az Üst megjelent közöttünk.

– El is kezdem.

Öld meg, öld meg, öld meg!

Nem tudtam volna megmondani, hogy a hang az Üsté volt, vagy az enyém. Nem érdekelt. Szabadjára engedtem magamat. Azonnal karmok, szárnyak és árnyak keltek életre körülöttem, vízzel és tűzzel bekerítve. Aztán eltűntek, mert az a láthatatlan kéz megragadta megint a mágiámat, olyan erővel, hogy elállt a lélegzetem.

– Nahát! – szólalt meg a király, és csettintett a nyelvével. – Ez szép volt! Nézz magadra! Hét udvar gyermeke, hasonló mindhez, és különböző mindegyiktől. Hogy dorombol az Üst a jelenlétedben! Használni akartad vagy elpusztítani? Azzal a könyvvel bármit megtehetnél, amit csak kívánsz.

Nem válaszoltam, mire ő csak megvonta a vállát.

– Hamarosan úgyis elmondod.

– Nem üzletelek veled.

– Nem, de az urad igen, tehát engedelmeskedni fogsz.

Izzó harag árasztott el.

– Ha elviszel innen, ha elválasztasz a társamtól, *elpusztítalak*. Elpusztítom a kastélyodat, és mindent, ami kedves neked – sziszegtem Tamlinnek. Tamlin összeszorította a száját.

– Nem tudod, miről beszélsz. – Csupán ennyit mondott. Lucien meghajolt. A király az oldalajtónál álló örök felé bökött az állával, ahonnan Tamlin és Lucien feltűnt.

– Nem, tényleg nem tudja. – Az ajtó újra kinyílt. – Nem fogsz senkit és semmit elpusztítani – folytatta a király, miközben emberek, *nők* sétáltak be. Négy nő. Négy ember. A négy megmaradt királynő.

– Ugyanis – mondta a király, míg a királynők őrei felsorakoztak mögöttük, középen valamit vonszolva – rá fogsz jönni, Feyre Archeron, hogy érdekedben áll jól viselkedni.

A négy királynő gúnyosan, a szemében gyűlölettel mosolygott ránk. Szétváltak, hogy a testőreiket átengedjék. Soha nem ismert rettegés öntötte el a szívemet, mert megkötözött, betömött szájú testvéreimet hurcolták Hybern királya elé.

65.

FEJEZET

A POKOL EDDIG ISMERETLEN MÉLYSÉGEI tárultak fel előttem. Újabb rémálom vette kezdetét. Kétségbeesve próbáltam belőle felébredni.

De nem álmodtam... Ott álltak előttem, megtépzott selyemcsipkés hálóingük csupa pizsok.

Elain csendben zokogott, könnyei eláztatták a szájába tömött rongyot. Nesta zilált haja kemény küzdelemről árulkodott. Zihálni kezdett, ahogy meglátott minket. Aztán észrevette az Üstöt.

– Nagy hibát követtetek el – mondta a király Rhysandnek, miközben a társam karja szorosan rám fonódott –, mikor a Könyv után eredtetek. Nem volt rá szükségem. Felőlem nyugodtan rejtve maradhatott volna. De amint elkezdtetek utána szimatolni... Úgy gondoltam, leghatékonyabban újjászületett barátom, Jurian közvetítésével tarthatom fenn a kapcsolatot az emberek birodalmával. Több hónap után épp csak felépült, és kíváncsi volt, mi történt korábbi otthonával, így örömmel tett hosszabb látogatást a kontinensen.

A királynők lehajtott fejjel, mosolyogva hallgatták. Rhys

figyelmeztetően megszorított.

– A bátor, rafinált Jurian, aki a háború végén oly sokat szenvedett, immár a szövetségesem. Ő segít most nekem elnyerni a jelenlévő királynők támogatását. Persze megfizeti az árát, de ennek most nincs jelentősége. Bölcsebb dolog együttműködni velem és az embereimmel, mint hagyni, hogy ti, az Éjszaka udvarának szörnyetegei, magatokhoz ragadjátok a hatalmat. Jurian helyesen cselekedett, mikor figyelmeztette a felségeket arra, hogy meg akarjátok kaparintani a Könyvet, szeretetet és jószágot hazudva nekik, miután ő már látta, mire képes az Éjszaka udvarának főura. Az emberi seregek hőse jóhiszeműségem bizonyítékaként új életet kapott. Nem szándékozom lerohanni a kontinenst, inkább együttműködöm velük. Mágiámnak köszönhetően a királynők udvara rejtve marad a *kíváncsi* szemek elől, ebből is láthatják az együttműködésünk előnyeit. – Azrielre vigyorgott, aki fogcsikorgatva próbálta felemelni a fejét. – Lenyűgöző volt az a behatolási kísérlet szent palotájukba, árnyékes, egyszersmind fényesen bizonyítottatok a felségek számára, hogy udvarotok korántsem olyan jó szándékú, mint amilyennek tűnik.

– Hazugság – sziszegtem a királynők felé fordulva, de egy lépésnél távolabb nem merészkedtem Rhystól. – *Hazudnak*, és ha nem engeditek szabadon a nővéreimet, *lemészárolom*...

– Halljátok a fenyegetőzést? Látjátok, miféle stílusban beszél az Éjszaka udvara? – szólt a király a halandó királynőkhöz, miközben őreik félig körbevették minket. – Mészárlás, ultimátumok... Öldöklési vágy... Én pont az ellenkezőjét szeretném.

– Akkor mutasd meg! Bizonyítsd be, amiről beszéltél nekünk – válaszolta a legidősebb királynő, rólam tudomást sem véve.

Rhysand magához húzott.

– Bolond vagy – mondta halkán a királynőnek.

– Valóban? – vágott közbe a király. – Miért vállalná valaki az öregséget és a betegséget, ha én sokkal jobbat ajánlok? – Felém mutatott.

– Örök fiatalság. Nem tagadhatod az előnyeit. Egy halandó királynő lehetőséget kap, hogy egy örökkévalóságig uralkodhasson. Persze ez kockázatokkal jár, az átváltozás olykor... nehéz. De erős akarattal túlélhető.

A legfiatalabb, sötét hajú királynő halványan elmosolyodott. Szemtelen fiatalság... szemben a keserű öregkorral. Csak a két másik, fekete-fehér ruhát viselő királynő tűnt bizonytalannak, ahogy közelebb léptek egymáshoz és a természetes örökhöz.

Az öreg királynő felemelte a fejét.

– Lássuk! Mutasd meg, hogy lehetséges és veszélytelen. – Mikor nekem beszélt az örök fiatalságról, majdnem hogy arcon köpött miatta. Kétszínű *ribanc*.

A király bólintott.

– Mit gondoltál, miért drága barátnőmet, Ianthe-et kértem meg annak kiderítésére, hogy Feyre Archeron kivel vállalná szívesen a halhatatlanságot?

Rémisztő csend lett, én pedig kérdően néztem a királynőkre.

– Ó, először a királynőket kérdeztem meg – magyarázta a király.

– De úgy tűnt, hogy szerintük igencsak... otromba dolog így elárulni két fiatal nőt. Ianthe-nek nem voltak ilyen aggályai. Tekintsétek ezt az én nászajándékomnak – tette hozzá Tamlinhez fordulva.

Tamlin döbbenten nézett rá.

– Micsoda?

A király félrehajtott fejjel válaszolt, ízlelgetve minden egyes szót.

– Azt hiszem, a főpapnő csak a visszatérésedre várt, hogy elmondhassa, de feltetted valaha is a kérdést, *miért* hitte azt, hogy én képes lehetek megtörni az alkut? Miért tűnődött ennyit ezen? A főpapnőket annyi évezreden át kényszerítették térdre a főurak előtt. És ő mindvégig abban az idegen udvarban lakott... Egy ilyen nyitott elme! Egyszer találkoztunk, és meséltem neki arról, milyen lenne Prythian, ha nem a főurak hatalma alatt állna, hanem helyettük a főpapnők kegyelemmel és bölcsességgel uralkodhatnának benne... Nem kellett sokáig győzködnöm.

Majdnem elhántam magam. Tamlint – becsületére legyen mondvá – szintén a rosszul lét kerülgette.

– Ianthe a kezedre játszotta Feyre családját... – mondta Lucien halálra vált arccal.

Mindent elmondtam Ianthe-nek a nővéreimről. Ő kérdezett. Érdekelte, kik ők, hol laknak. Én pedig olyan ostoba voltam és megtört... A legapróbb részleteket is megosztottam vele.

– A kezemre játszotta? – horkant fel a király. – Vagy inkább megmentette őket a halandó élet béklyójától. Ianthe szerint mindketten erős akaratú nők, akárcsak a húguk. Nem kétséges, hogy túlélnek. És ezzel bebizonyítják a királynőknek, hogy valóban *lehetséges*. Ha valakiben megvan hozzá az erő.

A szívverésem is megállt.

– *Ugye nem...*

A király nem hagyta befejeznom a mondatot.

– Azt javaslom, kapaszkodjatok meg!

Ekkor a teremben elszabadult a pokol. Fehér, szűnni nem akaró, irtózatosszerű energia söpört végig rajtunk, de én csak annyit éreztem, hogy Rhysand a testével véd, miközben a padlóra zuhanunk, aztán felordított, ahogy a király felől érkező lökéshullám elérte.

Cassian megpördült, szárnyát védelmezően tárva ki Azriel felett.

A szárnyai viszont... a szárnyai...

Mikor a nyers erő darabokra tépte őket, Cassian sikolya minden hangnál félelmetesebben hasított a fülembe. Mor odarohant hozzá, de elkésett. Rhys is azonnal megmozdult, mintha a királyra akarna támadni, de az erő újra meg újra lecsapott ránk, térdre kényszerítve őt.

Nővéreim elfojtott kiáltását hallottam. De Elain mintha... mondani akart volna valamit. Figyelmeztetni...

Jobb felől aztán észrevettem Tamlint, ahogy futva közeledik felém. Hogy végre elkapjon.

Teljes erőből felé dobtam a késem, de ő elugrott előle. Már készültem a második dobásra, de ő csodálkozva hátrébb lépett, mintha hirtelen világossá vált volna számára, milyen kapcsolat fűz Rhyshez.

Hirtelen katonák rontottak be, és szem elől tévesztettem Tamlint. Ahogy megfordultam, Cassian és Azriel a földön hevert, Jurian pedig halkán nevetett, miközben Cassian megtépázott szárnyaiból ömlött a vér...

Csak foszlányok maradtak belőle.

Odakúsztam hozzá. A vérem. Talán az elég lehet...

Mor Cassian mellett térdelt, majd gyűlölettől fűtve, üvöltve támadt a királyra. A király pusztító energiát lövellt felé, de ő kivédte, és már lendítette a kést, amikor...

Azriel fájdalmasan felkiáltott.

Mor megtorpant. Csak egy lépés választotta el a tróntól. Kése csörömpölve esett a padlóra.

A király felállt.

– Micsoda erős királynő vagy! – suttogta.

Mor hátrálni kezdett.

– És micsoda trófea! – folytatta a király, és sötét pillantása szinte magába szippantotta a lányt.

Azriel saját vérében feküdt, szeméből sütött a düh és a fájdalom, ahogy fejét felemelve vicsorgott a királyra.

– *Ne merészelj hozzáérni!*

Mor Azrielre nézett, valódi félelmet látott a tekintetében. És még valamit... Újra letérdelt mellé, kezével próbálta elállítani a vérzést. Azriel felszisszent, de ujjaiak összefonódtak a seb felett.

Rhys a testével fedezett, miközben gyorsan letérdeltem Cassian mellé. Letéptem egy bőrdarabot a ruhám ujjából...

– Először a csinosabbikat tegyétek bele – szólalt meg a király, megfélekezve Morról.

Megpördültem, de hátulról lefogtak a király őrei. Rhys azonnal ott termett. Azriel már vonaglott és ordított a fájdalomtól, ahogy a király mérge hatni kezdett.

– Ne csinálj butaságot, Rhysand! – szólt a király, és mosolyogva rám nézett. – Ha bármelyikőtök közbeavatkozik, az árnyékesnek vége. Sajnálom a másik vadállat szárnyait! – Gúnyosan meghajolt nővéreim előtt. – Hölgyeim, várja önöket az örökkévalóság! Bizonyítsátok be a királynőknek, hogy az Üst biztonságos, ha van az illetőben... akaraterő.

Csak ráztam a fejem, nem tudtam se lélegezni, se gondolkodni...

Elaint rázta a zokogás, ahogy vonszolni kezdték az Üst felé.

Nesta ütötte-verte az őt szorosan tartó őrt.

– Állj! – kiáltotta Tamlin.

A királynak esze ágában sem volt félbeszakítani a bemutatót.

A Tamlin mellett álló Lucien is megmarkolta a kardját.

– Elég!

Nesta üvöltve könyörgött az öröknek és a királynak, míg Elain egyre közelebb ért az Üsthöz, melyet a király parancsára színültig töltöttek valamilyen folyadékkal. *Jaj, ne...*

A királynők rezenéstelen arccal figyeltek. Rhys és Mor, akik

mellől elragadtak az örök, mozdulni sem mertek.

– Nem ebben állapotunk meg! *Azonnal fejezd be!* – Tamlin a király felé köpött.

– Nem érdekelsz – érkezett az egyszerű válasz.

Tamlin nekirentett, mintha szét akarná tépni. De a fehéren izzó mágia ereje lecsapott rá, és a földre taszította. Pórázon tartotta.

Próbálta lerázni magáról a nyakát és a csuklóját körbezáró fényt. Saját aranyló mágiája felizzott, de hiába erőlködött. Én is téptem, vágtam az engem lefogó öklöt, újra meg újra...

Lucien bizonytalanul előrelépett, mikor Elaint két ór közrefogta és felkapta. A lány sírva rúgkapált, majd lábát nekifeszítette az Üstnek, mintha fel akarná borítani...

– Elég! – Lucien odaugrott, de őt is leteperte a király mágikus ereje. Tamlin mellé zuhant, tágra nyílt szemében rettetet tükröződött, ahogy hol Elainre, hol a főúrra nézett.

– Kérlek! – könyörögtem a királynak, aki intett, hogy dobják Elaint a folyadékba. – Bármit megteszek, bármit megadok neked! – Talpra szökkentem, és odébb léptem a földön elterülve fekvő Cassian mellől, úgy néztem a királynőkre. – Ne hagyjátok! Nincs szükségetek bizonyítékra, én magam vagyok rá a bizonyíték, hogy működik. Jurian pedig tanúsíthatja, hogy biztonságos.

– Hazug tolvaj vagy – szólalt meg az öreg királynő. – Szövetkeztél a nővérünkkel. Hasonló büntetést érdemelsz, mint ő. Tekintsd ezt inkább ajándéknak!

Elain sikoltozott, ahogy a lába a folyadékba ért. Félelme annyira mélyen felkavart, hogy kitört belőlem a zokogás.

– Kérlek! – kiáltottam újra, de már nem vártam választ.

Nesta még mindig küzdött, betömött szájjal is ordított.

Elain, akiért Nesta ölni tudna és a lelkét is odaadná. A jólelkű, drága Elain. Egy olyan lord jegyese, aki utálja a tündéreket... Az

örök egy mozdulattal bedobták őt az Üstbe.

Kiáltásomat hosszan visszhangozták a falak, míg végül Elain feje is alámerült.

Nem jött fel.

Nesta sikolyán kívül más nem hallatszott. Cassian vakon, fájdalomtól nyögve és tántorogva elindult a hang irányába.

Hybern királya finoman meghajolt a királynők előtt.

– Íme!

Rhys, akitől továbbra is az örök egész sorfala választott el, ökölbe szorította a kezét. De nem mozdult, ahogy Mor és én sem mertünk, hiszen Azriel élete a király kezében volt.

Aztán, mintha láthatatlan erő mozgatná, az Üst felborult.

Hihetetlen mennyiségű víz árasztott el mindent. Fekete, kormos víz.

Elain, mint akit hullám vetett partra, arccal lefelé feküdt a kőpadlón.

A lába olyan halovány, olyan törékeny. Nem is emlékszem, mikor láttam utoljára így csupaszon.

A királynők előretolakodtak. Ugye él? Muszáj *élnie*, küzdenie kell...

Elain lélegzetet vett, keskeny háta megemelkedett, nedves hálóinge alatt szinte látszott a bőre. Könyökére támaszkodott, és még mindig kipeckelt szájjal felém fordult...

Nesta hörögni kezdett.

Nővérem fakó bőre lassan csillogóvá vált. Arca még szebb lett, mint azelőtt... földöntúlian szép, a füle pedig... hegyesen villant ki elázott haja alól.

A királynők ámulva nézték. Egy pillanatig egyedül az apámra tudtam gondolni. Mit tenne, mit mondana most, hogy a legkedvesebb lánya tündérré változott.

– Tehát túlélhetjük – suttogetta a legfiatalabb, sötét hajú

királynő felcsillanó szemmel.

Térdre esve zokogtam, de az örök ezúttal békén hagytak. Mit tett, istenem, mit tett vele a király...

– Most legyetek oly kedvesek, és hozzátok a vadmacskát – mondta Hybern királya.

Arra kaptam fel a fejem, hogy Nesta elhallgatott. Az Üst magától visszaállt a helyére.

Cassian újra mozdulni próbált, de visszazuhant a földre, karját görcsösen kinyújtotta Nesta felé.

Elain még mindig reszketve feküdt a nedves kövön, hálóinge a combjáig felcsúszva. A vizes ruha teljes egészében látni engedte kicsi melleit. Az örök vihogtak.

– *Ne hagyd ott feküdni az átkozott padlón...* – vicsorogta Lucien a torkát szorongató láthatatlan erővel küszködve.

Egy villanás, és Lucien a láncaitól megszabadulva elindult Elain felé. Tamlint még mindig láthatatlan pórázon tartotta a király, szája tündöklő fénycsomóval kipecskelve. Tekintetével azonban követte Lucient, aki...

Levette a kabátját, és letérdelt Elain előtt. A lány elhúzódott előle, nem fogadta el a kabátot sem...

Az örök egyre közelebb hurcolták Nestát az Üsthöz. Ekkor ébredtem rá, hogy a kínzásnak számtalan módja lehet. Rhys és én is átéltük már, csak másképp. Most pedig újabb szenvedésnek voltunk tanúi.

A kín, ami ellen Rhys ötven éven át keményen harcolt, a rémálmok, melyek kísértették. Tehetetlenül nézni, ahogy a szeretteit megtörik. Tekintetünk találkozott. Ibolyakék szemében fájdalom tükröződött... Düh, büntudat és égő fájdalom. Mintha saját érzéseimet láttam volna.

Nesta mindvégig ellenállt. Nem adta magát könnyen. Karmolt, rúgott, küzdött. De ez kevésnek bizonyult. És mi sem tehattünk

érte semmit.

Végignézttem, ahogy felemelik. Elain a földön reszketett, Lucien kabátja ráterítve. Nem nézett hátra, mi történik az Üstnél, ahol Nesta rúgkapáló lába elérte a vizet.

Cassian újra megmozdult, megtépázott szárnyából spriccelt a vér, izmai rángatóztak.

Nesta kiáltozását és tombolását hallva szeme tágra nyílt. Üveges tekintettel bámult maga elé, biztosan emlékezett a lánynak tett ígéretére. De a fájdalom ismét leteperte.

Nestának már a válláig ért a víz. Még ekkor is küzdött, a cseppek szanaszét fröcsköltek. Vadul karmolt, sikítozott.

– *Nyomjátok le!* – sziszegte a király.

Az örök nagy nehezen leszorították a lány keskeny vállát. Már-már aranybarna haját is elnyelte a víz.

Ekkor utolsó erejével kinyújtotta hosszú, fehér karját. Vicsorogva Hybern királyára mutatott. Ujjával mintha átkot szórna rá. Mintha vészjósló ígéretet tenne.

Miután Nesta feje alámerült, és kezét is leszorították, Hybern királya többé nem tűnt annyira magabiztosnak.

A sötét víztükör kisimult.

Elhánytam magam.

Az örök végül odaengedték hozzám Rhyst, aki letérdelt mellém és Cassian mellé, a terjedő vértócsába. Átkarolt, és az Üst abban a pillanatban újra felborult.

A víz kiömlött, Lucien pedig ölbe kapta Elaint, hogy biztonságba vigye. Tamlinről eltűnt a béklyó, a szája is felszabadult. Azonnal felpattant, és a királyra vicsorgott. Az elmémet fogva tartó vasmarok szorítása is enyhült, szinte simogatássá szelídült. Mint aki tudja, hogy győzött.

Nem vettem róla tudomást. Csak Nesta érdekelt, aki ott feküdt a kövön.

Tudtam, hogy ő más, mint Elain. Valahogy... másképp alakult át.

Mielőtt először lélegzetet vett, én már éreztem.

Mintha az Üstöt... valami kényszerítette volna, hogy többet adjon. Talán Nesta még a víz alatt is ellenállt, és úgy döntött, ha pokolra kerül, magával viszi az Üstöt is. Talán az a fenyegetően kinyújtott ujj mostantól Hybern királyának halálos ítéletét jelenti.

Nesta nagy levegőt vett. Néztem a nővéremet, megsokszorozódott szépségét, átalakult füleit...

Ő pedig visszanézett rám.

Düh, erő és ravaszság süttött a szeméből.

Aztán mindez eltűnt, rettenet és borzalom torzította el az arcát, de ez sem állíthatta már meg. Szabad volt.

Botladozva talpra állt, végtagjai most hosszabbnak, karcsúbbnak tűntek, szájából kitepte a rongyot...

Luciennek rontott, kiragadva karjai közül Elaint.

– *El a kezekkel!* – kiáltotta. A férfi hátratántorodott.

Elain lába megcsúszott, de Nesta erősen fogta, majd végigtapogatta húga arcát, vállát, haját...

– *Elain, Elain, Elain* – ismételte zokogva.

Cassian Nesta elkeseredett hangját hallva újra megpróbált felkelni.

Elain csak nézett maga elé Nesta válla felett. Lassanként felismerte Lucien arcát. A sötétbarna szempár találkozott a férfi félig rozsdabarna, félig fém szemével.

Nesta egyre csak sírt és dühöngött, hogy mit tettek Elainnel... Lucien karja elernyed.

– Te vagy a társam – suttogta Elainnek elcsukló hangon.

66.

FEJEZET

ELENGEDTEM A FÜLEM MELLETT LUCIEN KIJELENTÉSÉT.

Nesta azonban rögtön ott termett, és hátralökte.

– Nem, belőle *nem lesz az!*

Lucien nem mozdult. Halálsápadt arccal bámult Elainre. Nővérem egy szót sem szólt, ujján tompán fénylett a vasgyűrű.

– Érdekes. Nagyon érdekes – morogta Hybern királya. A királynők felé fordult. – Látjátok? Kétszer is megmutattam, mennyire biztonságos. Ki szeretne közületek először átalakulni? Talán még egy jóképű tündér nagyurat is kaptok mellé társként.

A legfiatalabb királynő előrelépett, szemével máris az egybegyűlt tündér férfiakat pásztázta. Mintha mind arra várna, hogy válasszon közülük.

– Nagyszerű! – kuncogott a király.

Elöntött a gyűlölet, többé nem tudtam uralkodni magamon, minden porcikám bosszúért kiáltott. Meg akartam ölni őket. *Mindegyiket.*

– Látom, könnyű veled alku kötni – szólt hirtelen Rhys, majd engem is magával húzva felállt. – Azt hiszem, én is tudok neked ajánlani egyet.

– Nocsak!

Rhys megvonta a vállát.

Nem! Nincs több alku, nincs több áldozat! Nem engedhetem, hogy apránként feláldozza magát!

Elég volt!

És ha a király visszautasítja, ha nincs más hátra, mint végignézni a barátaim halálát...

Azt nem tudnám elviselni. Azt soha.

És ami Rhyst illeti, az új családomat... Igazából nincs is rám szükségük. Csak arra kellettem, hogy semlegesítsük az Üst erejét.

Cserben hagytam őket. És a nővéreimet is, akiknek most tönkretettem az életét...

A gyűrűre gondoltam, ami otthon vár rám. Aztán Elain gyűrűjére, amit attól a férfitől kapott, aki valószínűleg most felkutatja és megöli. Ha egyáltalán Lucien elengedi maga mellől Elaint.

Azokra a dolgokra gondoltam, amiket szeretnék megfesteni, de már nem lesz rá alkalmam.

De értük...

A családomért, a vér szerinti és a választott családomért, a társamért... A hirtelen támadt ötlet egyszerűben nem is tűnt olyan rémisztőnek.

Már nem féltem.

Térdre estem, izmaim görcsbe rándultak. Fogcsikorgatva, sírva, zihálva fogtam a fejem, téptem a hajam...

A mágiának nem volt ideje újra foglyul ejteni, kitörtem a szorításából.

Rhys felém nyúlt, de ekkor szabadjára engedtem a bennem rejlő és a király varázslata után még megmaradt tiszta, fehér, fénylő energiát. Mindezt egyedül Rhysért, csakis miatta. Reméltem, hogy ő is megérti.

A fényrobbanás végigsöpört a termen, az összes jelenlévő

sziszegve hátrált.

Még Rhys is megdermedt, a király és a királynők szájátva bámultak. A testvéreim és Lucien is felkapták a fejüket.

És akkor ott, a nappali fényesség közepén, elkezdtem összegyűjteni azt a tisztító erőt, ami képes megtörni az átkot, a varázslatot. A fény áthatolt minden fizikai akadályon, felfedve előttem a bűbáj útvesztőjéből kivezető utat... Egyre fényesebben izzottam, és csak kerestem, kutattam...

A kastély csontfalai közt megbújó védővarázslatokat erős hálóba fonták össze.

Ismét vakító fényt bocsátottam ki, hogy ezzel a csellel eltereljem a figyelmüket, és a védővarázslatokat elvágтам ősi forrásuktól.

Már csak el kellett játszanom a szerepem. A fény elhalványult, én pedig fejemet fogva a földön vonaglottam. Csend lett, és mindenki csak nézett rám értetlenül.

Most már a falnak támaszkodó Jurian se nézett olyan kárörvendően.

Én csak Tamlint figyeltem. Leengedtem a karom, pislogva levegőért kapkodtam. Végignéztam a sokaságon, a vértócsákon és az Éjszaka udvarának tagjain.

– Tamlin? – suttogtam.

Meg sem moccant. Mögötte a király elképedve bámult rám. Vajon tudta, hogy megszakítottam a védővarázslatokat? Vajon azt is tudta, hogy szándékosan tettem? Ez egyelőre cseppet sem érdekelt.

Újra pislogtam egyet, mint aki a gondolatait próbálja rendezni.

– Tamlin? – Rápillantottam a kezemre és a vérre, aztán mikor megláttam Rhyst, a barátaim gyászos arckifejezését és csuromvizes, immár halhatatlan testvéreimet...

Rhys szemében nem volt más, mint döbbenet és zavartság,

ahogy odébb kúsztam mellőle.

El mindenkitől. Tamlin felé.

– Tamlin... – Ennyit sikerült megint kinyögnöm. Lucien tágra nyílt szemmel állt Elain és közém. Aztán Hybern királya felé fordultam.

– Hol... – kezdtem bele, ahogy ismét szemtől szemben álltam Rhysanddel. – Mit tettél velem? – hörögtem. Tovább hátráltam, közelítve Tamlinhez. – *Mit tettél!*

Vidd ki őket! Mentsd meg a nővéreimet!

Kérlek... Kérlek, játszd el a szerepet... A kedvemért...

Néma csend, sehol egy pajzs vagy cseppnyi érzelem a bennünket összekötő kötelékből. A király mágiája teljesen eltompította. Nem tehettem ellene semmit, hiába voltam én az Átoktörő.

Rhys zsebre dugott kézzel megszólalt:

– Hogy szabadultál ki? – duruzsolta.

– Micsoda? – Jurian forrt a dühtől, hatalmas léptekkel elindult felénk.

Én mégis Tamlin felé fordultam, nem törődve a látvánnyal, az illattal, a ruhával, bármennyire taszított. Gyanakvóan figyelt.

– Ne engedd, hogy megint elvigyen! Nagyon kérlek... – Nem tudtam visszatartani a könnyeimet, annyira átéreztem a pillanat jelentőségét.

– Feyre – szólt lágyan Tamlin. Ebből már tudtam, hogy győztem.

Még hangosabban zokogtam.

Vidd ki innen a testvéreimet! Szavak nélkül könnyörögtem Rhysnek, bízva a kötelékünkben. *Kinyitottam a belső udvarokat, mind átmehettek. Szabadítsd ki őket!*

– Ne hagyd, hogy elvigyen! Nem akarok visszamenni!

Mor próbálta Cassiant felsegíteni. Patakzó könnyei azt

sugallták, mindent ért.

Aztán a könnyek felszáradtak, utánuk csak a Cassian miatt érzett mély szomorúság maradt, majd gyűlölettel telve, elborzadva fordult Rhys felé, és köpött egyet.

– Mit tettél Feyre-val?

Rhys sandán nézett rám.

– Hogy csináltad, Feyre? – Ruhája csupa vér. Ez az utolsó játszma, amit közösen kell végigcsinálnunk.

Megráztam a fejem. A királynők hátrébb húzódtak az örök sorfala mögött.

Tamlin és Lucien minden mozdulatomat figyelne

A király felé fordultam. Sejtelmesen mosolygott.

– Oldozz fel! – mondtam neki mégis.

Rhysand kővé dermedt.

A trónhoz szaladtam, és térdre vetettem magam előtte.

– Tépd el a köztünk lévő köteléket! Ments fel az egyezség alól, ami a... Ami a társává tett! Ő... Ő kényszerített, hogy esküt tegyek neki...

– Ne!- szólt közbe Rhysand.

Nem foglalkoztam vele, miközben a szívem majd megszakadt, és tudtam, hogy nem akarta ezt mondani...

– Tedd meg – könyörögtem a királynak, miközben azon imádkoztam, nehogy észrevegye, hogy tönkretettem a védővarázslatot, és szélesre tártam a kifelé vezető ajtót. – Tudom, hogy képes vagy rá. Csak... engedj szabadon! Szabadíts meg tőle!

– Ne! – ismételte Rhysand.

Tamlin mereven nézett ránk. A főúr, akit egykor szerettem.

– Elég volt! Nem akarok több halált, nem akarok még több vért – suttogtam neki. Összeszorítottam a fogam, de nem tudtam visszafojtani a sírást. Kényszeríteni kellett magamat, hogy a testvéreimre nézzek. – *Elég volt! Vigyél haza, őket pedig engedd*

el! Mondd neki, hogy ez is az egyezés része, és engedd őket szabadon! Aztán legyen vége... Kérlek!

Cassian lassan felemelte fejét, és rám pillantott törött szárnya felett, pedig minden mozdulat kinszenvedés volt számára. Meggyötört tekintetén láttam, ő is érti.

Az Álmodók udvara. Egykor oda tartoztam. Az álmodozók közé.

Az álmaikért tettem... mindazért, amiért annyit küzdöttek és szenvedtek...

Vidd ki a nővéreimet! Utoljára küldtem el néma üzenetemet Rhysnek, nem törődve a köztünk lévő fallal.

Aztán Tamlinre néztem.

– Legyen vége! – Tekintetünk találkozott. Zöld szeméből elviselhetetlen szomorúság és gyengeség áradt. – Vigyél haza!

– Hadd menjenek! Oldozd fel őt, és végeztünk! A nővérei velünk jönnek. Már így is épp elég határt átléptél – mondta Tamlin határozottan a királynak.

Jurian tiltakozni akart, de a király közbevágott:

– Rendben.

– Nem! – felelte újra Rhys.

– *Köpök rá*, hogy hozzád köti az eskü! Teszek rá, hogy szerinted téged illet. Ő akkor is az *enyém*... És egy nap megfizetsz mindenért, amivel fájdalmat, szenvedést és bánatot okoztál neki. Egy nap talán ő maga akar végezni veled, én pedig boldogan beleegyezem majd.

Menj... Csak sétálj ki innen! Vidd magaddal a nővéreimet!

Rhys le sem vette rólam a szemét.

– Ne csináld!

De én csak hátráltam, míg neki nem ütköztem Tamlinnek, és meg nem éreztem súlyos, meleg kezét a vállamon.

– Tedd meg – mondta a királynak.

– Ne... – Rhys hangja elcsuklott.

A király felém mutatott. Sikítani kezdtem.

Tamlin szorosan tartott, én pedig ordítottam a mellkasomba és a bal karomba hasító fájdalomtól.

Rhys üvöltve zuhant a padlóra. Mintha a nevemet kiáltozta volna, miközben sírva vergődtem. Úgy éreztem, darabokra szakadok, és mindjárt végem. Haldokoltam...

Nem, nem, ezt nem akarom, nem így akarom...

Reccsenést hallottam.

A világ kettéhasadt, ahogy elszakadt a kötelék.

67.

FEJEZET

ELÁJULTAM.

Mire kinyitottam a szemem, csupán másodpercek teltek el. Mor a padlón levegő után kapkodó Rhyst próbálta odébb húzni, miközben Rhys szeme villámokat szórt, keze ökölbe szorult...

Tamlin lerántotta bal kezemről a kesztyűt.

Csupasz bőrömön semmit nem látott. Tetoválásnak nyoma sem volt.

Egyre csak zokogtam, ő pedig átölelt. Minden porcikám tiltakozott. Illatától szinte fuldokoltam.

Mor elengedte Rhysandet, aki *kúszva* vonszolta magát Azriel és Cassian felé, keresztül az őket körülvevő vértócsán, mely eláztatta a kezét, a nyakát. Hörögve lélegzett, a szívem is belesajdult...

A király csak legyintett.

– Te elmehetsz, Rhysand. A barátod mérge felszívódott. Viszont ami a másikat illeti, az ő szárnya elég megviseltnek tűnik.

Ne harcolj ellene, ne szólj semmit! – könyörögtem Rhysandnek, miközben odaért a testvéreihez. *Vidd a nővéreimet! Szabad az út!*

Csend.

Egyszer pillantottam csak rájuk, Rhysand, Cassian, Mor és Azriel felé.

Engem néztek. Véres arcuk egyszerre rideg és dühös. De a felszín mögött... éreztem a szeretetüket. Megértették, miért sírok, és némán búcsút vettem tőlük.

Ekkor Mor egy vipera gyorsaságával ugrott Lucienhez. A nővéreimhez. Meg akarta mutatni Rhysnek, hogy tudatában vagyok annak, mit tettem, mikor szabaddá tettem számukra a menekülési útvonalat. ..

Félrelökte Lucient, aki akkorát üvöltött, hogy a falak is beleremegtek, miközben Mor karon fogta a nővéreimet, és eltűnt velük.

Lucien kiáltását hosszan visszhangozták a termek, míg Rhysand megragadta Azrielt és Cassiant, majd felém se nézve elviharzott.

A király talpra ugrott, mérhetetlen haraggal fordult az örökhöz és Julianhez, amiért nem fogták le a nővéreimet. Magyarázatot követelt, mi történt a kastéllyal...

Alig hallottam a szavait. A fejemben teljes volt a csend. Odabent elnémult a sötét, gúnyos kacaj. Mint egy elhagyatott, széljárta pusztaság.

Lucien a fejét rázta, levegőért kapkodva fordult felénk.

– *Hozd vissza!* – vicsorgott Tamlinre, túlharsogva a királyt. Egy társ, aki máris vadul védelmezi, ami az övé.

Tamlin tudomást sem vett róla. Én szintúgy. Alig álltam a lábamon, de le sem vettem a szemem a királyról, aki visszahuppant a trónjára, és olyan erővel szorította a karfát, hogy elfehéredtek az ujjai.

– Köszönöm – suttogtam sápadtan, kezem a szívemre téve. – Köszönöm!

Egyetlen szót szólt a most tisztos távolban várakozó

királynőkhöz.

– Kezdhettek.

A királynők összenéztek, aztán a csodálkozó örökre pillantottak, majd egyre szélesebb vigyorral, lassan elindultak az Üst felé. Mint ahogy a farkasok veszik körbe az áldozatukat. Egymást félrelökve közelítettek, míg a király halkán beszélt valamit hozzájuk, de mindez nem érdekelt.

Jurian a kialakuló civakodás közben sunyi vigyorral lépett Lucienhez.

– Tudod, mit tesznek az illír rohadékok a csinos nőkkel? Nem marad társad, legalábbis olyan, akinek bármilyen hasznát veheted.

Lucien válaszul csak morgott, mint egy felbőszült vadállat.

– Menj a pokolba, undorító szemétláda! – fordultam Jurian felé, és köptem egyet.

Tamlin megszorította a vállam. Lucian felém fordult, fémszeme összeszűkült és surrogott. Az évszázadok alatt összegyűlt bölcsesség most értelmet nyert.

Nem aggódtam amiatt, hogy a nővéreim eltűntek.

– Visszahozzuk – szóltam csendesen. De Lucien gyanakvóan figyelt. Túlságosan gyanakvóan.

– Vigyél haza – mondtam Tamlinnek.

A király a lármát túlkiabálva közbevágott:

– Hol van?

A korábbi derűs, fölényes beszéd elviselhetőbb volt, mint ez a határozott, durva hang, ami végighasított a termen.

– A te feladatod lett volna a Lélegzetek könyvének felügyelete – mondta a király. – Éreztem itt...

Beleremegett a kastélya, mikor rádöbbsent, nincs nálam a könyv.

– A te hibád – válaszoltam egyszerűen.

Idegesen felhorkant. Mintha a messze alattunk elterülő tenger is hátrébb húzódott volna félelmében, látva a király haragját. Aztán a következő másodpercben mégis visszanyerte az önuralmát.

– Ha előkerül a Könyv, elvárom, hogy újra találkozzunk – szólt kimérten Tamlinhez.

Orgona, cédrus és sarjadó fű illatát árasztó mágiát éreztem áramlani magam körül. Minket készült elrepíteni azon az átjárón keresztül, amiről fogalmuk sem volt, hogy én tettem szabaddá.

Odafordultam hát a királyhoz, Jurianhez és a királynőkhöz, akik az Üst köré gyűlve azon versengtek, ki lesz az első.

– Én magam fogom meggyújtani a halotti máglyádat, amiért ezt tetted a nővéreimmal.

Abban a pillanatban eltűntünk a szemük elől.

68.

FEJEZET

RHYSAND

VÁROSI HÁZUNK PADLÓJÁN TALÁLTAM MAGAM. Amren rögtön ott termett, szitkozódva tapogatta Cassian sérült szárnyát, aztán meglátta Azriel mellkasán a sebet.

Még ő sem volt képes mindkettőt egyszerre meggyógyítani. Egy-egy igazi gyógyítót kell szerezni melléjük mihamarabb, mert ha Cassian elveszti a szárnyát... Tudtam, előbb választaná a halált. Mint bármelyik illír ilyen esetben.

– Hol van? – tette fel a kérdést Amren.

Hol van Feyre, hol van Feyre, hol van Feyre...

– Tüntesd el innen a Könyvet! – mondtam, és a szétesett lapokat a földre hajítottam. Gyűlöltem még megérinteni is az örülettel, kétségbeeséssel és élvezettel átitatott papírdarabokat. Amren mintha meg sem hallotta volna.

Mor nem volt ott. Nestát és Elaint vihette el valahova, ahol biztonságban elrejtőzhetnek.

– Hol van? – kérdezte újra Amren, kezét Cassian összetört hátára téve. Tudtam, hogy nem Mort keresi.

Mintha csak a gondolataimmal idéztem volna meg, hirtelen ott

állt az unokahúgom zihálva, elgyötörten. Térdre borult Azriel előtt, alvadt vértől ragacsos, remegő kezével kitépte a mellkasából a nyílveesszőt, vörösre festve alatta a szőnyeget. Elszorította a sebet, és fény ragyogott fel, ahogy a csontok, a hús, az erek lassan összeforrtak.

– *Hol van?* – vetette oda Amren még egyszer.

Képtelen voltam válaszolni.

Mor mondta ki helyettem. Még mindig Azriel mellett térdelt. Mindkét bajtársam eszméletlenül feküdt, ami alighanem megváltás volt nekik.

– Tamlin a birtokán keresztül szabad áthaladást ajánlott fel a királynak, mellé tálcán kínálta fel a fejünket cserébe azért, hogy Feyre-t csapdába csalja, feloldja a kötelékét és visszavitesse a Tavasz udvarába. De Ianthe elárulta Tamlint, és a király kezére játszotta Feyre nővéreit. A király elhozatta a lányokat a királynővel együtt, hogy bebizonyítsa, képes őket halhatatlanná változtatni. Betette őket az Üstbe. Semmit sem tehattünk, miközben átváltoztak. Teljesen a markában tartott minket.

Villámló tekintetét rám szegezte.

– Rhysand!

Nehezen jöttek számra a szavak.

– Nem volt más választásunk, és Feyre tudta ezt. Úgy tett, mintha kiszabadult volna az irányításom alól, amivel Tamlin szerint fogva tartottam az elméjét. Elhitette velük, hogy... gyűlöl minket. Azt mondta Tamlinnek, haza akar menni, de csak ha vége az öldöklésnek. Ha mi szabadon távozhatunk.

– És a kötelék? – suttogta Amren. Kezén Cassian vére csillogott, ahogy próbálta elszorítani a sebet.

– Ő kérte a királyt, hogy oldja fel. Kénytelen volt teljesíteni – felelte Mor.

Úgy éreztem, haldoklom, mintha a mellkasom kettéhasadt

volna.

– Ez lehetetlen – mondta Amren. – Egy ilyen köteléket nem lehet feloldani.

– A király azt mondta, képes rá.

– A király bolond – horkant fel Amren. – Ezt a köteléket *nem lehet* eltépni.

– Valóban nem – feleltem.

Mindketten rám néztek.

Próbáltam összeszedni a gondolataimat és meghasadt szívem darabkáit. A társam fájdalmasan nagy áldozatot hozott értem és a családomért. Meg a nővéreiért. Mert nem sejtette, hogy... ő pótolhatatlan. Még ezek után is.

– A király a kettőnk közötti egyezségnek vetett véget. Nem volt egyszerű, de fogalma sem volt róla, hogy nem a társas köteléket oldotta fel.

Mor talpra ugrott.

– És Feyre...? Tudja ezt?

– Igen – feleltem halkán. – Az élete pedig most az ellenségünk kezében van.

– Menj el érte! – sziszegte Amren. – *Azonnal!*

– *Nem.* – Utáltam, hogy ezt mondtam.

Elképedve néztek rám, és én ordítani tudtam volna, ahogy csurom véresen álltak előttem, míg szegény bajtársaim öntudatlanul feküdtek a szőnyegen.

– Nem hallottad, mit mondott neki Feyre? – nyögtem ki. – Azt ígérte, elpusztítja, mégpedig belülről.

A sápadt Mor mágiája pislákkolt Azriel mellkasán.

– Bemegy abba a házba, úgy fogja legyőzni. Mindannyiukat.

Bólintottam.

– Ő most közvetlenül nekem kémkedik. Mindent tudni fog, mit csinál Hybern királya, hova megy, mit tervez. És rajta keresztül

én is tudni fogom.

Mert minket leheletfinom, titkos szál fűz össze, mások talán észre sem vesznek... Színekből, örömből, fényből és árnyékból szőtt vékony fonál, melyben ő maga is benne van. Ez a mi kötelékünk.

– Ő a társad – támadt nekem Amren. – Nem a kémed. *Hozd őt vissza!*

– A társam, de a kémem is – mondtam erőtlenül. – És egyben az Éjszaka udvarának úrnője.

– Micsoda? – suttogta Mor.

Képzeletben végigsimítottam a köztünk lévő, mélyen megbúvó titkos szálát.

– Ha levették volna a másik kesztyűjét, a jobb karján észrevették volna egy második tetoválást. Megszólalásig hasonlított az elsőre. Múlt éjjel került rá, mikor kiosontunk, és egy papnő előtt úrnőmmé eskettem.

– Nem... nem a hitveseddé – bökte ki Amren hitetlenkedve. Talán évszázadok óta nem láttam ilyen meglepettnek.

– Nem hitves, nem feleség. Feyre az Éjszaka udvarának úrnője. – Egyenrangú társam minden téren, az én koronámat viseli majd, mellettem ül a trónon. Nem mellőzhető, nem korlátozható pusztán szórakozásra, gyerekszülésre és nevelésre. A királynőm.

Úgy éreztem, mintha Feyre válaszul szeretethullámot küldött volna felém. Ez volt az egyetlen szalmaszál, amibe kapaszkodhattam, de látszólagos nyugalmam lassan szertefoszlott.

– Komolyan azt akarod mondani, hogy úrnőmet ebben a pillanatban is ellenség veszi körül? – kérdezte Mor csendesen, és könnyáztatta arcára vészjósló higgadtság ült ki.

– Igen, komolyan – válaszoltam, és figyeltem, ahogy Cassian szárnyán csillapodik a vérzés, hála Amren gondoskodásának. Azriel sebe is összehúzódott Mor ujjai alatt. Legalább addig

kihúzzák, amíg megérkezik a gyógyító. – Komolyan gondolom, hogy úrnőd áldozatot hozott az udvarért, és mi készen állunk, hogy cselekedjünk, ha itt az ideje. – Bőröm alatt, a csontjaimban éreztem a növekvő energiát, ami kitörni készült, hogy elárassza a világot.

A tény, hogy Elain Lucien társa, még hasznunkra válhat. Majd kitalálok valamit.

Aztán segíték a társamnak darabokra szaggatni a Tavasz udvarát, Ianthe-t, a halandó királynőket és Hybern királyát. Szépen lassan.

– És addig? – kérdezte Amren. – Mi lesz az Üsttel és a Könyvvel?

– Addig is... – Az ajtót bámultam, mintha arra várnék, hogy belépjen rajta, nevetve, sugárzóan, gyönyörűen. – Harcra fel!

69.

FEJEZET

FEYRE

TAMLINNEL EGYÜTT a bejárat felé vezető úthoz érkeztünk.

Egészen elfelejtettem, mennyire csendes ez az épület. Milyen kicsi. Milyen üres.

A lágy tavaszi levegő rózsailattal volt tele.

Még mindig csodálatos hely. De ott volt az ajtó, ami mögé egykor bezárt engem. Az ablak, amin dörömböltem, és próbáltam kijutni. Egy szép, rózsákkal befuttatott börtön.

A fejem lüktetett, mégis elmosolyodtam.

– Azt hittem, sosem látom többé – szólaltam meg könnyeimmel küzdve.

Tamlin csak nézett, mint aki nem hisz a szemének.

– Én is azt hittem, sosem látod többé.

Ezért elárultál minket, minden itt élő ártatlan lelket. Csak hogy visszaszerezz.

Szerelem... Egyszerre balzsam és méreg.

A szívemben mégis szerelem tüze égett. Ott, ahol a kötelék volt, melyet Hybern királya szinte érintetlenül hagyott, mert fogalma sem volt, milyen mélyre kellene nyúlnia ahhoz, hogy eltépje.

Ahhoz, hogy elszakítson engem Rhysandtól.

Fájt, pokolian fáj véget vetni a köztünk lévő egyezségnek, és Rhys tökéletesen tette a dolgát, hibátlanul játszotta el a szenvedő szerepét. Hiába, mindig jó csapat voltunk.

Nem kételkedtem benne, rögtön igent mondtam, mikor előző este levitt a templomba, hogy letegyem az esküt. Neki, Velarisnek és az Éjszaka udvarának.

Hirtelen egy gyengéd, szeretetteljes simogatást éreztem legbelül, a köztünk lévő titkos fonálon keresztül, az eltörölt alku helyét betöltő sivár pusztaság legmélyén. Viszonzásul én is szeretetet küldtem felé, azt kívánva, bárcsak megérinthezném, átölelhetném, és újra együtt nevethetnénk.

Vigyáztam, hogy arcomon mindez ne látszódjon. Csak csendes megkönnyebbülést színleltem, ahogy sóhajtva Tamlinhez bújtam.

– Úgy tűnik, mintha egy része álom lett volna, rémálom. De... emlékeztem rád. Mikor ma megláttalak, nem akartalak többé elengedni, harcolni akartam, mert tudtam, ez lehet az egyetlen esélyem, és...

– Hogy szabadultál meg az irányítása alól? – tette fel nyíltan a kérdést a mögöttünk álló Lucien.

Tamlin figyelmeztetően rámordult.

El is felejtettem, hogy nem vagyunk egyedül. Lucien a nővérem társa. Égi Anyánknak jó a humorérzéke.

– Nagyon akartam, de nem tudom, végül hogy sikerült. Egyszerűen meg akartam tőle szabadulni, és megtettem.

Farkasszemet néztünk egymással, de Tamlin végigsimította a vállam.

– Bántott?

Próbáltam legyőzni az ellenérzést. Tudtam, mi jár a fejében. Szerinte Rhysand bárkivel megtenné...

– Nem... Nem is tudom – hebegtem. – Nem emlékszem

ilyenekre...

Lucien fémszeme összeszűkül, mintha érezné, hogy hazudok.

Tamlinre néztem, kezem az ajkára tettem. Sima, csupasz bőrrömmel simogattam.

– Tényleg nem álmodlak. Megmentettél.

Vissza kellett fogynom magam, hogy ne karmoljam ki a szemét. Hazug áruló! Gyilkos!

– Te szabadítottad ki magad – suttogta Tamlin. A ház felé mutatott. – Most pihenj, majd később beszélünk. Nekem... meg kell keresnem Ianthe-et. Néhány dolgot muszáj tisztáznunk.

– Ne hagyj itt megint – mondtam, mert nem akaródozt visszamennem abba a gyönyörű börtönbe. – Ne... Ne zárj ki az életedből! Nem kellene az örök! Kérlek! Annyi mindent el szeretnék mondani róluk, minden apró részletet, de... Talán segíthetek. Együtt visszahozhatjuk a nővéreimet. Hadd segítsék!

Segítek tévútra lépni. Térdre kényszerítelek téged és egész udvarodat, Juriant és azokat az ármánykodó, áruló királynőket. Aztán apró cafatokra tépem Ianthe-et és elásom egy gödörbe, ahol senki sem talál rá.

Tamlin az arcomat fürkészte, végül bólintott.

– Új életet kezdünk. Mostantól minden másképp lesz. Mikor elmentél, rádöbrentem, hogy... tévedtem. Nagyot hibáztam, Feyre. Sajnálom!

Túl késő! Átkozottul késő!

Fejem mégis a karjára hajtottam, ő átölelt, és elindultunk a ház felé.

– Nem számít. Itthon vagyok.

– Mindörökre – ígérte.

– Mindörökre – ismételtem, akár egy papagáj, és hátrapillantottam a kavicsos ösvényre, ahol Lucien állt.

Szigorú arccal nézett rám. Mint aki átlát minden hazugságon.

Mintha tudna a kesztyűm alatt rejtőző második tetoválásról, a rajta lévő bűbájról. Mintha érezné, hogy én vagyok a róka, akit beengedtek a baromfiudvarba, de nem tehet ellene semmit. Legalábbis ha szeretné Elaint, a társát valaha viszontlátni.

Édesen, bágyadtan rámosolyogtam. A játszánk kezdetét vette.

Odaértünk a hatalmas márvány lépcsősorhoz, ami az épület bejáratához vezetett.

És ekkor Tamlin a tudtán kívül bekísérte az Éjszaka udvarának úrnőjét birodalma szívébe.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Szeretnék köszönetet mondani mindazoknak, akik felbecsülhetetlen értéket jelentenek számomra:

Férjem, Josh: Te segítettél átvészelni ezt az évet. (Persze a korábbi sok-sok évet is, de ezt különösen.) Szavakkal nem lehet kifejezni, mennyire szeretlek, és milyen hálás vagyok mindenért. Amiért annyit főztél, hogy ne kelljen kizökkennem az írásból; utána a rengeteg mosogatásért, hogy mielőbb folytathassam a munkát; a kutyasétáltatásért, főleg kora reggel, hogy alhassak végre egy kicsit... Neked köszönhetem, hogy ez a könyv elkészült. Köszönöm, hogy támogattál, mikor elfáradtam, letörölted a könnyeimet, mikor el voltam keseredve, és annyi csodálatos helyre elkísértél a világon.

Annie, te ugyan ezt nem olvashatod, de neked is hálával tartozom. Veled minden perc ajándék. Köszönöm, amiért egy ilyen elszigetelt munka, mint az enyém, csöppet sem magányos, mert mindig megnevettetsz, felvidítasz és rengeteg szeretetet adsz. Imádlak, kiskutyám!

Susan Dennard, fogadott nővérem, lelki társam: már biztos százszor elmondtam, de tényleg nagyon köszönöm a barátságodat, amire érdemes volt várnom, köszönöm az együtt töltött vidám és feledhetetlen perceket. Alex Bracken, Erin Bowman, Lauren Billings, Christina Hobbs, Victoria Aveyard, Jennifer L. Armentrout, Gena Showalter és Claire Legrand: szerencsés vagyok, hogy a barátotok lehetek. Szeretlek titeket!

Ügynököm, Tamar Rydzinski: Mihez kezdenék nélküled? Kezdetek óta te vagy a kőszikla, a fény az éjszakában, egy igazi jó

tündér.

Hét könyv után sem találok szavakat, amivel kifejezhetném a hálámat.

Szerkesztőm, Cat Onder: Karrierem egyik legjelentősebb momentuma, hogy veled együtt dolgozhatok a könyveimen. Köszönöm a bölcsességed, kedvességed és fantasztikus szerkesztői tehetséged.

A Bloomsbury és a CAA kiadók nagyszerű munkatársait is köszönet illeti világszerte: Cindy Loh, Cristina Gilbert, Jon Cassir, Kathleen Farrar, Nigel Newton, Rebecca McNally, Natalie Hamilton, Sonia Palmisano, Emma Hopkins, Ian Lamb, Emma Bradshaw, Lizzy Mason, Courtney Griffin, Erica Barmash, Emily Ritter, Grace Whooley, Eshani Agrawal, Nick Thomas, Alice Grigg, Elise Burns, Jenny Collins, Linette Kim, Beth Eller, Diane Aronson, Emily Klopfer, Melissa Kavonic, Donna Mark, John Candell, Nicholas Church, Adiba Oemar, Hermione Lawton, Kelly de Groot, valamint az egész csapat, akik a külföldi jogok eladásával foglalkoznak. Megtiszteltetés veletek dolgozni. Köszönöm, hogy valóra váltottátok az álmaim!

Cassie Homer: Köszönet *mindenért*! Öröm veled a munka.

Családom (elsősorban a szüleim): Mindennél jobban szeretlek titeket!

Louisse Ang, Nicola Wilksinson, Elena Yip, Sasha Alsberg, Vilma Gonzalez, Damaris Cardinali, Alexa Santiago, Rachel Domingo, Jamie Miller, Alice Fanchiang és a Maas Tizenhármak: Nagylelkűségetek, barátságotok és támogatásotok rengeteget jelent számomra.

Végül olvasóimhoz szólok: Ti vagytok a legjobbak! Ezt komolyan mondom! Mindez nem jöhetett volna létre nélkületek. Szívből köszönöm, amit értem és a könyveimért tesztek!

SARAH J. MAAS megjelent kötetei:

AZ ÜVEGTRÓN-SOROZAT

THRONE OF GLASS – ÜVEGTRÓN

Első kötet

CROWN OF MIDNIGHT – ÉJKORONA

Második kötet

HEIR OF FIRE – A TÚZ ÖRÖKÖSE

Harmadik kötet

QUEEN OF SHADOWS – ÁRNYAK KIRÁLYNŐJE

Negyedik kötet

EMPIRE OF STORMS - VIHAROK BIRODALMA

Ötödik kötet

THE ASSASSIN'S BLADE – AZ ORGYILKOS PENGÉJE

Az Üvegtrón előzményei

TÜSKÉK ÉS RÓZSÁK UDVARA-SOROZAT

A COURT OF THORNS AND ROSES

Tüskék és rózsák udvara

A COURT OF MIST AND FURY

Köd és harag udvara